

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

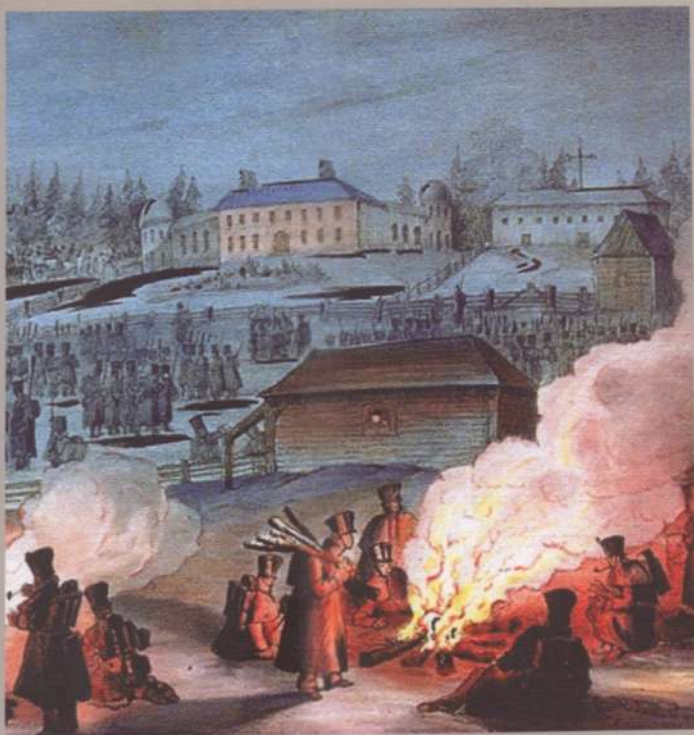
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEV TOLSTOY

SAVAŞ VE BARIŞ

II. CİLT

Çeviri: ZEKİ BAŞTIMAR - NÂZİM HİKMET RAN

Voyna i mir, Lev Nikolayeviç Tolstoy
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010
3. basım: Ağustos 2013. İstanbul
Bu kitabın 3. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayanlar: Faruk Duman, Sabri Gürses

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. 2 NF 4-8, Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 19039

ISBN 978-975-07-1180-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

LEV TOLSTOY
SAVAŞ VE BARIŞ
II. CİLT

RUSÇA ASLINDAN ÇEVİRENLER
ZEKİ BAŞTIMAR - NÂZİM HİKMET RAN

CAN YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

ÜÇÜNCÜ KİTAP

.....
Birinci Bölüm 9

.....
İkinci Bölüm 117

.....
Üçüncü Bölüm 305

.....
Dördüncü Bölüm 459

.....
Beşinci Bölüm 531

.....
Altıncı Bölüm 591

.....
Yedinci Bölüm 651

EPILOG

.....
Birinci Bölüm 723

.....
İkinci Bölüm 793

ÜÇÜNCÜ KİTAP

BİRİNCİ BÖLÜM

I

1811 yılı sonunda Batı Avrupa silahlanmaya başladı; 1812'de bu kuvvetler, orduyu nakledenler ve besleyenlerle birlikte, batıdan doğuya, 1811'den beri Rus güçlerinin toplandıkları Rus sınırlarına doğru ilerlediler. Haziranın on ikisinde Batı Avrupa güçleri Rus sınırını aştı, savaş başladı, yani insanın akıl ve mantığına, doğasına aykırı bir olay meydana geldi. Milyonlarca insan birbirlerine karşı dünya mahkemeleri arşivlerinin asırlarca toplayamayacağı ve bu devre içinde bu insanların cinayet saymadıkları sayısız kötülükle, ihanetle, hırsızlıkla ortaya atıldı, birbirini aldattı, sahte banknot basıp sürdü, sayısız soygun, kundağ yaptı, insan öldürdü.

Bu müthiş olayı doğuran neydi? Sebepleri nelerdi?

Tarihçiler safça, bu olayı doğuran sebeplerin Oldenburg Dükü'ne yapılan hakaret, kara ablukasına riayet edilmesi, Napoléon'un saltanat hırsı, Aleksandr'ın metaneti, diplomatların hataları ve saire olduğunu söylerler.

Şu halde savaşın olmaması için Metternich'in, Rumyantsev'in yahut Talleyrand'ın bir kabul töreniyle bir ziyafet arasında, gayret edip daha ustaca bir nota kaleme almaları veya Napoléon'un Aleksandr'a, "*Monsieur mon frère, je consens à rendre le duché au duc d'Oldenbourg,*"¹ diye yazması yeterli olacaktı.

Çağdaşlarca meselenin böyle görülmesi anlaşılır bir şeydir; Napoléon'un, (Sainte-Hélène Adası'nda söylediği gibi) savaşın sebebini İngilizlerin entrikalarında bulması anlaşılır bir şeydir; İngiliz kamarası üyelerinin, savaşın sebebini Napoléon'un saltanat hırsında, Oldenburg Dükü'ne karşı zor kullanılmasında, tüccarların Avrupa'yı mahveden kara ablukasında bulmaları, eski erlerle generallerin, başlıca sebebini kendilerini kullanmak zorunluluğu olduğunu sanmaları; zamanın lejitimistleri *les bons principes*'i² yeniden kurmak gerektiğini, zamanın diplomatları ise her şeyin, 1809 yılında Rusya-Avusturya ittifakının Napoléon'dan yeter derecede ustalıklı gizlenmemesinden, 178 numaralı *memorandum*'un beceriksizce yazılmış olmasından doğduğunu ileri sürmeleri anlaşılır bir şeydir. Bu nedenlerin, sonradan sayısız, sonsuz görüş ayrılıklarına bağlı daha başka hadsiz hesapsız sebeplerin çağdaşlarımız tarafından düşünülmüş olması anlaşılır bir şeydir. Ama olayı bütün büyüklüğü içinde seyreden, onun basit ve korkunç ruhunu kavrayan sonraki kuşaklar için, bizim için bu sebepler yeterli sayılmaz. Napoléon'da saltanat hırsı olduğu için, Aleksandr metin olduğu için, İngiliz siyaseti kurnaz olduğu için, Oldenburg Dükü'ne hakaret gördüğü için milyonlarca Hristiyan'ın birbirlerini öldürmeleri, birbirlerine işkence etmeleri bizce anlaşılır bir şey

¹ Sevgili kardeşim, düklüğü Oldenburg Dükü'ne geri verme düşüncesine katılıyorum.

² İyi prensipler.

değildir. Bu keyfiyetlerin katletme ve zor kullanma olaylarıyla ne ilgisi olduğunu, Dük'ün hakaret görmesi yüzünden Avrupa'nın ta öbür ucundan binlerce insanın Smolensk ve Moskova bölgelerindeki insanları niçin öldürdüklerini, mahvettiklerini ve onlar tarafından öldürüldüklerini anlamak mümkün değildir.

Bizim gibi tarihçi olmayan, araştırma cezbesine kapılmayan ve bunun için olayı gölgelenmemiş bir sağduyuyla gören kuşaklar için sebepler sayısız denecek kadar çoktur. Bu sebepler, araştırırken ne kadar derine gidersek bize o kadar açık görünürler; ayrı ve tek olarak alınan her sebep veya bir sıra sebepler, bize başlı başına aynı derecede doğru, olayın büyüklüğüne oranla önemsizliği bakımından aynı derecede esassız; meydana gelen olayı doğurmaktaki yetersizliği bakımından (bütün öteki sebepler bir yana) aynı derecede saçma gelirler. Napoléon'un ordusunu Vistül'ün ötesine çekmeyi, Oldenburg Düklüğü'nü geri vermeyi reddetmesi gibi bir sebep bize, ilk Fransız onbaşısının yeniden hizmete girmek isteyip istememesi kadar önemlidir; çünkü o hizmete girmek istemeseydi öteki, üçüncüsü ve binlerce onbaşı ile er de istemeyecekti bunu. Napoléon ordusunda o kadar daha az asker buluncak, savaş olamayacaktı.

Ordusunu Vistül'ün ötesine çekme talebini Napoléon hakaret saymamış olsaydı, askerlerine taarruz emrini vermeseydi savaş olmazdı ama eğer bütün çavuşlar yeniden hizmete girmek istemeselerdi savaş gene olamazdı. İngiltere'nin entrikaları olmasa, Oldenburg Dükü olmasa, Aleksandr'ın, onuru olmasa, Rusya'da mutlakiyet idaresi olmasa, Fransız Devrimi ile ondan sonra gelen diktatörlük ve imparatorluk olmasa, Fransız Devrimi'nin getirdikleri ve başka nedenler olmasa yine savaş olamazdı. Bu sebeplerden biri olmaksızın bir şey olamazdı. Demek ki, bütün bu sebepler (milyarlarca sebep) meydana gelen şeye etki etmek için bir araya gelmiştir. Demek ki hiçbir şey olayın tek sebebi olmamıştır. Olayın meydana gelmesi gerekti, sadece meydana gelmesi gerektiği için... İnsanca duyula-

rından, akıl ve mantıktan ayrılmış milyonlarca insanın batıdan doğuya gitmeleri ve kendileri gibi insanları öldürmeleri gerekti, tıpkı birkaç yüz yıl önce doğudan batıya akın ederek kendi soydaşlarını öldüren insan yığınları gibi.

Napoléon'la Aleksandr'ın hareketleri (olayın çıkıp çıkmaması, görünüşe göre, bunların bir tek sözlerine bağlıydı) bir erin hareketi kadar istemliydi. Bu başka türlü olamazdı, çünkü Napoléon'un ve Aleksandr'ın (görünüşe göre olayın bağlı olduğu kişilerin) arzularının yerine getirilmesi için sayısız nedenlerin bir araya gelmesi gerekiyordu ki, bunlardan biri olmasa savaş meydana gelemezdi. Gerçek gücü ellerinde tutan milyonlarca insanın, ateş eden, erzak ve top taşıyan erlerin tek ve zayıf kalan insanların bu iradelerini yerine getirmeye razı olmaları, bunu da son derece karışık ve türlü sebeplerden dolayı yapmaları gerekti.

12

Akla yakın olmayan belirtilerin (yani bizim akla yakınlıklarını anlamadığımız olayların) açıklanması için tarihte fatalizm zorunludur. Tarihte bu belirtileri biz ne kadar akla yakın şekilde açıklamaya çalışırsak, onlar bizim için o kadar akla aykırı, anlaşılmaz bir şekil alırlar.

Her insan kendisi için yaşar, kendi amaçlarına erişmek için özgürlükten faydalanır, bu veya şu hareketi şimdi yapıp yapmayacağını bütün varlığıyla duyar ama onu yapar yapmaz belli bir an içinde yapılan bu hareket geri alınamaz olur, tarihin malı olur ki burada onun özgür değil önceden belirlenmiş bir anlamı vardır.

Her insanda hayatın iki tarafı var: Birincisi kişisel hayat, ki ilgileri ne kadar soyutsa o kadar özgürdür; ikincisi içgüdüsel hayat, kovan hayatı, ki insan burada zorunlu olarak kanunların ona emrettiğini yerine getirir.

İnsan, bilinçli olarak kendisi için yaşar ama tarihî, sosyal amaçlara ulaşmak için bilinçsiz bir alet olarak hizmet eder. İşlenen eylem geri alınamaz; insanın hareketi milyonlarca başka insanın hareketleriyle aynı zaman içinde bir araya gelerek tarihî bir önem kazanır, insan sosyal merdivende ne kadar yüksekte durursa, büyük insanlarla

ne kadar ilişkideyse başka insanlar üzerinde o kadar nüfuzludur, her hareketinin önceden belirleniş, zorunluluğu o kadar açıktır.

“Hükümdarın kalbi Tanrı’nın elindedir.”¹

Hükümdar, tarihin kölesidir.

Tarih, yani insanlığın bilinçsiz, genel, kovan hayatı, amacına ulaşmak için hükümdarların hayatının her dakikasını, kendisi için bir alet olarak kullanır.

Napoléon (son mektubunda Aleksandr’ın ona yazdığı gibi) *verser* veya *ne pas verser le sang de ses peuples*² kendi elinde olduğuna şimdi, 1812 yılında her zamankinden daha çok inanmasına rağmen, onu gerçekleşmesi zorunlu olan dava için, tarih için çalışmaya zorlayan (oysa istediği gibi hareket ettiğini sanıyordu) kanunlara hiçbir zaman şimdiki kadar boyun eğmemiştir.

Batı’nın insanları birbirlerini öldürmek için Doğu’ya yollandılar. Sebeplerin bir araya gelmesi kanununa göre kendi kendilerini taklit ettiler. Bu hareket için, savaş için, bu olayla binlerce sebep bir araya geldi: Kara ablukasına riayet olunmaması yüzünden tekdirliler, Oldenburg Dükü, sadece (Napoléon öyle sanıyordu) silahlı bir barış elde etmek için ordunun Rusya üzerine yürümesi; Fransız imparatorunun, milletin arzusuyla bir araya gelen savaş sevgisi ve savaş alışkanlığı, hazırlığın büyüklüğü karşısında duyulan heyecan; hazırlık masrafları, bu masrafları karşılayacak geliri elde etme ihtiyacı, Dresden’deki baş döndürücü tazim gösterileri; çağdaşların görüşüne göre, barışı sağlamak için samimi bir arzuyla yapılan ve sadece iki tarafın da onurunu yaralayan diplomat görüşmeleri; olayın doğmasına yol açan ve onunla aynı zamana rastlayan milyonlarca başka sebep.

Elma olgunlaşınca düşer; niçin düşer? Ağırlığı onu yere doğru çektiği için mi? Sapı kuruduğu için mi, güneş-

¹ Atasözü.

² Ulusların kanını akıtmak veya akıtmamak.

ten kızardığı, ağırlaştığı, rüzgâr onu sarstığı için mi, aşağıda duran erkek çocuk onu yemek istediği için mi?

Sebebi hiçbirisi değil. Bütün bunlar sadece her türlü hayatı, organik, içgüdüsel olayı doğuran şartların bir araya gelmesidir. Elmanın, dokusu bozulduğu için düştüğünü ileri süren bitki bilimci de, aşağıda duran, kendisi yemek istediği için elmanın düştüğünü, bunun için dua ettiğini söyleyecek bir çocuk kadar haklı olacaktır. Altı kazılmış milyonlarca pud ağırlığındaki bir dağın, son işçinin son kazmayı vurduğu için devrildiğini söyleyen kimse ne kadar haklı, ne kadar haksızsa, Napoléon'un, Moskova'ya gelmek istediği için geldiğini ve Aleksandr onun mahvını istediği için mahvolduğunu söyleyecek kimse de o kadar haklı ve o kadar haksızdır. Tarihî olaylarda büyük dediğiniz adamlar, adlarını olaya vermiş birer etiketten başka bir şey değildirler. Onların da, etiket gibi, olayın kendisiyle pek az ilgileri vardır.

14 Onların, istenerek yapıldığını sandıkları hareketlerden hiçbirisi tarihî anlamda istemli değildir, tarihin genel gidişine bağlıdır, çok önceden belirlenmiştir.

II

29 Mart'ta Napoléon, prenslerden, düklerden, krallardan ve hatta bir imparatoradan meydana gelen bir saray halkıyla çevrili olarak üç hafta kaldığı Dresden'den ayrıldı. Hareketinden önce iltifata hak kazanan prenslere, krallara, imparatora iltifat etti, kendilerinden memnun olmadığı kralları, prensleri azarladı, Avusturya imparatoriçesine kendi özel inci ve pırlantalarını, yani başka krallardan aldığı incileri, pırlantaları hediye etti, İmparatoriçe Marie-Louise'i şefkatle kucakladı, tarihçisinin dediği gibi, onu, görünüşe göre dayanamayacağı bir ayrılık (Paris'te başka bir eşi olmasına rağmen bu Marie-Louise onun eşi sayılıyordu) acısı içinde bıraktı. Diplomatların barış olası-

lığına hâlâ inanmalarına, bu amaçla canla başla çalışmalarına, İmparator Napoléon, İmparator Aleksandr'a *Monsieur mon frère*¹ hitabıyla bir mektup yazarak savaş istemediğini, onu her zaman seveceğini, ona hürmet edeceğini samimi olarak temin etmesine rağmen cepheye hareket etmişti; her menzilde, ordunun batıdan doğuya ilerleyişini hızlandırma amacını güden yeni emirler veriyordu. Çevresinde pajlar, yaverler, muhafız müfrezesi olduğu halde atlı beygirli bir seyahat arabasıyla Posen, Thorn, Danzig, Königsberg şosesi üzerinden gidiyordu. Bu şehirlerin her birinde binlerce insan onu korkuyla karışık bir heyecanla karşılıyorlardı.

Ordu batıdan doğuya ilerliyordu; her menzilde değiştirilen altı beygir de onu doğuya götürüyordu. 10 Haziran'da orduya yetişti ve geceyi Vilkoviski Ormanı'nda bir Polonya Kontu'nun malikânesinde kendisine hazırlanan dairede geçirdi.

Ertesi gün Napoléon orduyu geçerek kaleska² ile Neman'a geldi, geçit yerini görmek için Leh üniformasını giyip nehir kıyısına yollandı.

15

Öteki kıyıda Kazakları (*les Cosaques*) ve ortasında, Makedonyalı İskender'in gittiği İskit Devleti'nin başkentine benzeyen *Moscou, la ville sainte*³ bulunan geniş step-leri (*les Steppes*) görerek hiç beklenmedik bir şekilde stratejik düşüncelere olduğu kadar diplomatik düşüncelere de aykırı olarak taarruz emrini verdi, ertesi gün kıtaları Neman'ı geçmeye başladılar.

Ayın on ikisinde, sabahın erken saatlerinde, Neman'ın sarp arazili sol kıyısında o gün kurulmuş olan çadırından çıktı, tek borulu uzun dürbünüyle Vilkoviski Ormanı'ndan dalga dalga, sel gibi çıkıp Neman üzerinde kurulu üç köprüye doğru akan askerlerine baktı. Askerler İmparator'un orada bulunduğunu biliyor, gözleriyle onu arıyorlardı tepede, çadırın önünde maiyetinden ayrı duran redingotlu,

¹ Sevgili kardeşim.

² Dört tekerlekli, hafif, bir tür gezinti arabası.

³ Moskova, kutsal şehir.

şapkalı silueti görünce şapkalarını havaya fırlatarak haykırdılar: “*Vive l’Empereur!*” O ana kadar içinde gizlendikleri kocaman ormandan birbiri ardınca bitip tükenmeden akın akın çıkıyor, üç köprüye doğru ayrılarak karşıki kıyıya geçiyorlardı.

“*On fera du chemin cette fois-ci. Oh! Quand il s’en mêle lui-même, ça chauffe... Nom... de dieu... Le voilà... Vive l’Empereur!*”¹

“*Les voilà donc les Steppes de l’Asie! Vilain pays tout de même. Au revoir, Beauché; Je te réserve le plus beau palais de Moscou. Au revoir! Bonne chance! L’as-tu vu, l’Empereur? Vive l’Empereur!.. preur. Si on me fait gouverneur aux Indes, Gérard, je te fais ministre du Cachemire, c’est arrêté. Vive l’Empereur! Vive! Vive! Vive! Les gredins de Cosaques, comme ils filent. Vive l’Empereur! Le voilà! Le vois-tu? Je l’ai vu deux fois comme je te vois. Le petit caporal. Je l’ai vu donner la croix à l’un des vieux... Vive l’Empereur!..*”²

16

Sosyal karakterleri, durumları çok çeşitli, genç yaşlı herkes böyle konuşuyordu. Bütün bu insanların yüzlerinde, çoktandır beklenen seferin başlamasından doğan bir sevinç, heyecan ve tepede duran boz redingotlu adama karşı bağlılık ifadesi vardı.

13 Haziran’da Napoléon’a küçük, safkan bir Arap atı getirdiler; bindi, kalabalığın sevgi gösterilerine engel olmayacağını anladığı için tahammül ettiği, ardı arkası kesilmeyen coşkun haykırışlar arasında Neman üzerindeki köprülerden birine doğru dörtlü ile ilerledi ama kendisini her yerde takip eden bu haykırışlar onu rahatsız ediyor, orduya katılalı beri onu sarmış olan askerî düşüncelerden

¹ Bu defa oldukça yol kat edeceğiz. Ah! İşin içine bizzat kendisi dahil olunca, heyecan artıyor... Tanrı aşkına... İşte göründü... Yaşasın İmparator!

² Eh, işte Asya bozkırları! Amma da berbat yerler. Tanrı seninle olsun Beauché, sana Moskova’nın en güzel sarayını ayıracam. Tanrı seninle olsun! Talihin açık olsun... İmparatoru gördün mü? Yaşasın İmparator... tor! Beni Hindistan’a vali yaparlarsa, Gérard, seni Keşmir nazırı yaparım, karar... Yaşasın İmparator! Şa! Şa! Şa! Alçak Kazaklar, nasıl koşuyorlar. Yaşasın İmparator! İşte o! Görüyor musun onu? Ben onu iki defa böyle seni gördüğüm gibi gördüm. Küçük onbaşı... Ben onun yaşlılardan birine haç nişanı verişini gördüm... Yaşasın İmparator!..

kopuyordu. Kayıklar üstünde sallanan köprülerin birinden öteki kıyıya geçti, atını birden sola çevirdi, önünde askerler arasından ona yol açan, sevinçten çılgına dönmüş coşkun muhafız avcı süvarilerini geçerek Kovno yönüne doğru atını dörtnala sürdü. Geniş Vilia Nehri'ne gelince kıyıdaki Polonya *Uhlan* Alayı'nın yanında durdu.

Polonyalılar da onu görmek için sırayı bozup birbirlerini sıkıştırarak, aynı coşkunlukla, "Yaşa!" diye haykırıyorlardı. Napoléon nehri gözden geçirdi, attan indi, kıyıda duran bir kütüğün üstüne oturdu. Sessiz bir işareti üzerine tek borulu uzun dürbünü getirdiler, dürbünü, koşup gelen, gülümseyen bir pajın omzuna dayadı, karşı tarafa bakmaya başladı. Sonra kütüklerin arasına yayılan bir haritayı incelemeye daldı. Başını kaldırmadan bir şeyler söyledi, iki yaveri Polonya *uhlan*'larına dörtnala at sürdüler.

Bir yaver kendilerine yaklaştığı sırada Polonya *uhlan*'larının saflarında, "Ne? Ne söyledi?" diye sesler duyuldu.

Bir geçit yeri bulup öbür tarafa geçme emri verildi. Yakışıklı, yaşlı Polonya *uhlan* albayı kızarıp heyecandan kekeleyerek geçit yeri aramadan *uhlan*'larıyla birlikte nehri yüzerek geçmesine izin verilip verilmeyeceğini yaverden sordu. Ata binmeye izin isteyen bir çocuk gibi belli bir korkuyla imparatorun gözü önünde nehri yüzerek geçmesine izin verilmesini rica etti. Yaver, imparatorun bu aşırı gayretten dolayı memnuniyetsizlik göstermeyeceğini tahmin ettiğini söyledi.

Yaver bunu söyler söylemez yaşlı, uzun bıyıklı subay mutlu bir yüzle, parlayan gözlerle kılıcını yukarı kaldırıp "Yaşa!" diye haykırdı, *uhlan*'lara kendisini takip etmelerini emretti, atını mahmuzladı, dörtnala nehre sürdü. Altında huysuzlanan atını öfkeyle dürttü, akıntılı yere doğru yönelerek suya gömüldü. Peşinden yüzlerce *uhlan* atlarını sürdüler. Nehrin ortası ve akıntılı yeri soğuk ve korkunçtu. *Uhlan*'lar birbirlerine yapışıyor, atlardan düşüyorlardı. Birkaç at boğuldu, birkaç insan da boğuldu, geri kalanlar kimi eyer üzerinde, kimi yeleye sarılarak yüzmeye

çalıyorlardı. Öteki kıyıya doğru gitmeye gayret ediyor, geçidin yarım verst olmasına rağmen kütük üzerinde oturan, ne yaptıklarına bile bakmayan adamın gözü önünde bu nehirde yüzmekten ve boğulmaktan gurur duyuyorlardı. Yaver dönüp de uygun bir an seçerek imparatorun dikkatini Polonyalıların ona bağlılıkları üzerine çekmeye cesaret edince boz redingotlu ufak tefek adam ayağa kalktı, Berthiér'yi yanına çağırttı, ona emirler vererek ara sıra dikkatini çeken boğulmuş *uhlan*'lara memnuniyetsizlikle göz atarak nehir kıyısında onunla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Afrika'dan Moskova bozkırlarına kadar dünyanın her tarafında insanları huzurunda aynı şekilde hayran bıraktığı, çılgınca bir vecde saldıgı inancı onun için yeni bir şey değildi. Atının getirilmesini emretti, konak yerine yollandı.

Yardım için kayıklar gönderildiği halde nehirde kırk kişi boğulmuştu. *Uhlan*'ların çoğu gerisin geriye, ayrıldıkları kıyıya döndü, albayla birkaç kişi nehri yüzüp güçlüklerle karşı kıyıya çıktılar. Sırılsıklam elbiselerle kıyıya çıkar çıkmaz Napoléon'un evvelce durduğu ama artık bulunmadığı yere heyecanla bakarak, "Yaşa!" diye haykırdılar; kendilerini mutlu sayıyorlardı.

Akşama doğru Napoléon iki emirden sonra (biri Rusya'ya sokmak için hazırlanan sahte Rus bankonotlarının mümkün olduğu kadar çabuk getirilmesi, öbürü de ele geçirilen mektubunda Fransız Ordusu'nun tertibatına dair bilgi bulunan bir Saksonyalının kurşuna dizilmesi içindi) lüzumsuz yere nehre atılan Polonya albayının, bizzat başkanlık ettiği onur nişanına (*Légion d'honneur*) katılmasına dair üçüncü bir emir verdi.

*Quos vult perdere prius dementat.*¹

¹ Tanrı kimi mahvetmek isterse önce onu aklından mahrum eder.

III

Rus İmparatoru bu sıralarda bir aydan fazla bir zamanda beri Vilnius'ta bulunuyor, geçit resimleri, manevralar yaptırıyordu. Herkesin beklediği ve imparatorun Petersburg'dan hazırlığını yapmak amacıyla geldiği savaş için, hiçbir şey hazır değildi. Genel hareket planı yoktu. Teklif edilen planlardan hangisinin kabul edilmesi gerektiği üzerindeki tereddüt, imparatorun genel karargâhta bulunduğu bir aydan sonra iyice artmıştı. Üç ordunun her birinde ayrı ayrı başkumandanlar vardı ama bütün orduların başında tek bir kumandan yoktu, imparator da bu görevi üstüne almamıştı.

İmparatorun Vilnius'ta kalışı uzadıkça savaş hazırlığı gevşiyordu; savaşı beklemekten herkes yorulmuştu. Hükümdarın çevresindeki insanlar yalnızca ona hoş vakit geçirtmeye, yaklaşan savaşı unutturmaya çalışıyorlardı sanki.

Polonya asilzadelerinin, saray mensuplarının ve bizzat hükümdarın balolarından, şenliklerinden sonra haziran ayında Polonyalı general yaverlerden birinin aklına, general yaverler adına hükümdar tarafından bir ziyafet ve balo vermek düşüncesi geldi. Bu düşünce herkes tarafından sevinçle kabul edildi. Hükümdar onayını bildirdi. General yaverler imzayla para topladılar. Hükümdarın hoşlandığı bir bayan baloda ev sahibi olmaya davet edildi. Vilnius vilayeti arazi sahiplerinden biri olan Kont Bennigsen bu şenlik için şehir dışındaki konağını teklif etti.

Zakreta'da Kont Bennigsen'in şehir dışındaki konağında yapılacak balo, ziyafet, sandal gezintisi ve şehrayın için de gün olarak 13 Haziran belirlendi.

Napoléon'un Neman'ı aşma emrini verdiği, öncü kıtaların Kazakları püskürterek Rus sınırını aştıkları gün Aleksandr, geceyi Bennigsen'in yazlık evinde, general yaverlerin verdiği baloda geçiriyordu.

Şenlik, neşeli ve parlak oldu; işten anlayanlar, bunca güzel kadının bir araya seyrek toplandığını söylüyorlardı.

Hükümdarın peşinden Petersburg'dan Vilnius'a gelen başka kadınlar arasında Kontes Bezuhova da bu baloda bulunuyordu, Ruslara has deneni biraz kaba güzelliğiyle ince Leh bayanlarını gölgede bırakarak göze çarpıyordu. Hükümdar onu dansa kaldırmakla şereflendirdi.

Boris Drubetskoy karısını Moskova'da bırakıp kendisinin dediği gibi *en garçon*¹ bu baloya gelmişti; general yaver olmadığı halde balo için toplanan paraya büyük bir tutarla katılmıştı. Boris şimdi, şeref ve itibar yolunda ilerlemiş, artık himaye aramayan, kendi yüksek akranlarıyla bir safta duran zengin bir adamdı.

Gecenin saat on ikisinde hâlâ dans ediyorlardı. Kendine yakışır bir kavalyesi olmayan Elen, Boris'e mazurka dansı yapmayı kendisi teklif etti. Üçüncü çift olacaklardı. Boris Elen'in koyu renk, sırma işlemeli tül elbisesinden dışarı fırlayan göz kamaştırıcı, çıplak omuzlarına ilgisiz bakarak eski tanıdıklar hakkında konuşuyor ve aynı zamanda kendisi de, başkaları da farkında olmadan aynı salonda bulunan hükümdarı kollamaktan bir an geri kalmıyordu. Hükümdar dans etmiyordu; bir kapının yanında duruyor, yalnız kendisinin söyleyebildiği tatlı sözlerle kâh biri, kâh öteki hakkında dur durak bilmeden konuşuyordu.

Mazurkanın başlangıcında Boris, hükümdarın yakınlarından biri olan General yaver Balaşev'in ona yaklaştığını, Leh bir kadınla konuşan imparatorun yanında saray merasimine uygun olmayan bir şekilde durduğunu gördü. Kadınla konuşmasını bitirince hükümdar sorar gibi baktı, besbelli Balaşev'in önemli bir konu söz konusu olduğu için böyle hareket ettiğini anlayarak kadını başıyla selamladı, Balaşev'e döndü. Balaşev daha söze başlar başlamaz hükümdarın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Balaşev'in koluna girdi, ona yol vermek için üç sajenlik geniş bir yol açarak önünden çekilen kalabalığa bakmaksızın

¹ Bekâr olarak (damsız).

salondan geçti. Hükümdar Balaşev'le giderken Arakçev'in yüzünde beliren telaşı Boris fark etmişti. Arakçev kaşlarının altından hükümdara bakıp kırmızı burnunu çekerek onun kendisine hitap etmesini bekliyormuş gibi kalabalıktan sıyrıldı. Boris Arakçev'in Balaşev'i kışkandığını ve görünüşe göre önemli olan bir haberi hükümdara kendisinin bildirememiş olmasını hoş görmediğini anlamıştı.

Ama hükümdar, Arakçev'i fark etmeksizin Balaşev'le birlikte büyük kapıdan aydınlık bahçeye çıktı. Arakçev, kılıcını tutarak ve öfkeyle çevresine bakarak yirmi adım geriden onları takip ediyordu.

Boris, mazurka figürüne devam ederken; Balaşev'in nasıl bir haber getirdiğinden, başkalarından önce bunu nasıl öğrenebileceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Dansta tam bir kadın seçmesi gerektiği sırada Boris, Kontes Pototskaya'yı almak istediğini ve onun balkona çıktığını zannettiğini Elen'e fısıldadı, parke üzerinde kayarak çıkış kapısından bahçeye koştu, Balaşev'le birlikte taraçaya giren hükümdarı görerek durdu. Hükümdarla Balaşev kapıya yöneldiler. Boris telaşlanarak kenara çekilmeye vakit bulamamış gibi saygıyla söveye doğru çekildi, başını eğdi.

Hükümdar şahsen hakarete uğramış bir adam heyecanıla şu sözleri söylüyordu:

“Savaş ilan etmeden Rusya'ya girmek! Ben ancak toprağımda bir tek silahlı düşman kalmayınca barışırim.”

Boris'e öyle gelmişti ki, bu sözleri söylemek hükümdarın hoşuna gidiyordu: Düşüncelerini ifade ediş şeklinden memnundu ama Boris'in bu sözleri duyması hoşuna gitmemişti. Hükümdar kaşlarını çatarak, “Kimse bilmesin!” diye ekledi. Boris bu sözün kendisine söylendiğini anlamıştı, gözlerini kapayarak başını hafifçe eğdi. Hükümdar tekrar salona girdi, baloda aşağı yukarı yarım saat kadar daha kaldı.

Fransız Ordusu'nun Neman'ı geçtiği haberini ilk olarak Boris öğrenmişti, bu sayede de bazı önemli kişilere

pek çok gizli şey bildiğini göstermek, böylece bu kişilerin gözünde büyümek fırsatını elde etti.

Fransızların Neman'ı geçtikleri haberi, baloda çok beklenmedik bir şey oldu! Hükümdar, haberi öğrendiğinde hiddetin, içlerlemenin etkisi altında kendisinin hoşuna giden, duygularını bütünüyle ifade eden, sonraları meşhur olmuş o vecizeyi buldu. Balodan dönen hükümdar, gece saat on ikide Sekreter Şişkov'a adam yolladı, orduya bir günlük emir ve Feldmareşal Prens Saltikov'a bir فرمان yazmasını emretti, "Rus toprağında bir tek silahlı Fransız kaldıkça barışmayacağı" sözünün fermana mutlaka konmasını istedi.

Ertesi gün Napoléon'a şu mektup yazıldı:

22 *"Monsieur mon Frère. J'ai appris hier que malgré la loyauté avec laquelle j'ai maintenu mes engagements envers votre Majesté, ses troupes ont franchi les frontières de la Russie, et je reçois à l'instant de Pétersbourg une note par laquelle le comte Lauriston, pour cause de cette agression annonce que votre Majesté s'est considérée comme en état de guerre avec moi dès le moment où le prince Kourakine a fait la demande de ses passeports. Les motifs sur lesquels le duc de Bassano fondait son refus de les lui délivrer, n'auraient jamais pu me faire supposer que cette démarche servirait jamais de prétexte à l'agression. En effet cet ambassadeur n'y a jamais été autorisé comme il l'a déclaré lui-même, et aussitôt que j'en fus informé, je lui ai fait connaître combien je le désapprouvais en lui donnant l'ordre de rester à son poste. Si Votre Majesté n'est pas intentionnée de verser le sang de nos peuples pour un malentendu de ce genre et qu'elle consente à retirer ses troupes du territoire russe, je regarderai ce qui s'est passé comme non avenu, et un accommodement entre nous sera possible. Dans le cas contraire, Votre Majesté, je me verrai forcé de repousser une attaque que rien n'a provoquée de ma part.*

Il dépend encore de Votre Majesté d'éviter à l'humanité les calamités d'une nouvelle guerre.

Je suis, etc.

(signé) Alexandre".¹

IV

13 Haziran gece saat ikide hükümdar, Balaşev'i yanına çağırdı, Napoléon'a yazdığı mektubu ona okudu, götürüp bizzat Fransız imparatoruna vermesini emretti. Balaşev yola çıkarken hükümdar, Rus toprağında tek bir silahlı düşman dahi kaldıkça barışmayacağı yolundaki sözünü ona yineledi ve bunu mutlaka Napoléon'a söylemesini emretti. Hükümdar bu sözü Napoléon'a yazılan mektuba koymamıştı, çünkü bu sözün uzlaşma için son bir teşebbüs yapıldığı bir anda yersiz olduğunu seziyordu ama bunu bizzat Napoléon'a mutlaka söylemesini Balaşev'e emretti.

23

Aynı on üçünü on dördüne bağlayan gece Balaşev, bir borazancı, iki Kazak'la yola çıkarak şafakla beraber Neman'ın bu yakasındaki Fransız ileri karakolu Rikonti köyüne geldi. Fransız süvari nöbetçileri tarafından durduruldu.

Koyu kırmızı üniformalı ve kalpağı tüylü bir *hussar* erbaşı, yaklaşmakta olan Balaşev'e haykırarak durmasını

¹ Sevgili kardeşim, Majestelerine karşı taahhütlerimi sadakatle tutmama rağmen kıtalarınızın Rus sınırlarını aştıklarını dün öğrendim; Petersburg'dan şimdi aldığım bir notada Kont Lauriston bu tecavüze sebep olarak, Prens Kurakin'in pasaportlarını istediği andan itibaren Majestelerinin kendilerini benimle savaş saydığınızı bildiriyor. Dük Bassano'nun bu pasaportları vermeyi reddedişini esaslandığı sebepler bu hareketin bir taarruz vesilesi olacağını aklıma getirmezdi. Gerçekten de bu elçi, bizzat kendisinin beyan ettiği gibi buna asla yetkili değildi ve ben bunu öğrenir öğrenmez derhal ona görevi başında kalması için emir vererek memnuniyetsizliğimi bildirdim. Eğer Majesteleri böyle bir anlaşmazlık yüzünden milletlerimizin kanını dökmek niyetinde değilseler ve eğer kıtalarınızı Rus ülkesinden çekmeye razı iseniz olup bitenlere olmamış gözülle bakacağım ve aramızda da bir uzlaşma mümkün olacaktır. Aksi takdirde hiçbir suretle benim tarafımdan sebebiyet verilmeyen bir taarruzu püskürtmek mecburiyetinde kalacağım. İnsanlığı yeni bir savaşın felaketinden korumak yine Majestenize bağlıdır.

Size vs.

emretti. Balaşev hemen durmadı, yavaş adımlarla yoluna devam etti.

Erbaş kaşlarını çatıp bir küfür savurarak atını Balaşev'e doğru sürdü, kılıcına davrandı, sağır mıdır da söyleneni duymuyor, diye sorarak Rus generaline kaba kaba bağırdı. Balaşev adını bildirdi, erbaş subaya bir er gönderdi.

Erbaş, Balaşev'e aldırış etmeyerek arkadaşlarıyla kendi alayının günlük işleri hakkında konuşmaya başladı, Rus generaline bakmıyordu.

Hükümdara bunca yakın oluşundan, üstelik onunla daha üç saat önceki konuşmadan sonra ve genellikle görevi başında saygı görmeye alışmış bir adam olarak burada, Rus toprağında kaba kuvvetlerin kendisine karşı bu düşmanca daha kötüsü saygısızca davranışını görmek Balaşev'e çok garip geliyordu.

Güneş bulutların arkasından daha yeni yükselmeye başlamıştı; hava serin ve nemliydi. Köyden çıkan bir sürü, yolda ilerliyordu. Tarlalarda çayır kuşları, su kabarcıkları gibi birbiri peşinden cıvıltı ile birden fırlıyorlardı.

Balaşev köyden gelecek subayı bekleyerek çevresine bakınıyordu. Rus Kazakları, borazancı ve Fransız *hussar*'ları ara sıra birbirlerine sessizce bakıyorlardı.

Besbelli yataktan daha yeni kalkan Fransız *hussar* albayı, yanında iki *hussar* olduğu halde güzel, besili, kır bir atla köyden çıktı. Subayda, askerlerde, atlarında memnun ve çalımli bir hava vardı.

Seferin ilk zamanlarıydı; asker eksiksizdi, giyim kuşamı, teçhizatı ve sefer başlangıçlarında hep görülen neşe ve canlılığıyla tam bir teftiş, bir barış havası içindeydi.

Fransız albayı esnememek için kendini zor tutuyordu ama terbiyeliydi ve görünüşe göre Balaşev'in görevinin önemini anlıyordu. Onu askerlerinin yanından hattın arkasına geçirdi, imparatorun karargâhı, bildiği kadarıyla, uzakta olmadığı için, ona takdim edilmek arzusunun belki de hemen yerine getirileceğini bildirdi.

Fransız *hussar*'larının atlarını bağladıkları kazıkların,

nöbetçilerin, kendi albaylarına selam duran ve merakla Rus üniformalarına bakan askerlerin yanından Rikonti köyünü geçtiler, köyün öbür tarafına doğru ilerlediler. Albayın söylediğine göre Balaşev'i kabul edecek ve istediği yere götürecek olan tümen komutanı iki kilometre uzak-taydı.

Güneş artık yükselmiş, açık yeşil saha üzerinde ne-şeyle parlıyordu.

Tam hanın arkasından sırtın üstüne çıkarlarken sır-tın eteğinden onlara doğru ilerleyen bir sürü atlı görüldü; önlerinde koşum takımları güneşten parlayan yağız bir ata binmiş uzun boylu, şapkası sorguçlu, siyah saçları omuzları üstüne dökülmüş, kırmızı pelerinli, uzun bacak-larını Fransız binicileri gibi öne uzatmış bir adam vardı. Bu adam, sorgucunu, kıymetli taşlarını, sırmalarını par-lak haziran güneşinde pırıldatıp dalgalandırarak dörtlü Balaşev'e doğru geliyordu.

Balaşev, azametli, gösterişli bir yüzle kendisine doğru gelen bilezikli, sorguçlu, gerdanlıklı, sırmalı süvariye iki hayvan boyu kadar yaklaşınca Fransız albayı Ulner saygı ile fısıldadı: "*Le roi de Naples.*"¹ Gerçekten bu, şimdi Na-poli kralı diye adlandırılan Murat idi. Onun neden Napoli kralı olduğu büsbütün anlaşılmaz bir şeydi ama ona böyle diyorlardı, o da buna inanıyordu. Onun için eskisinden daha azametli, kurumlu bir tavır takınmıştı. Gerçekten Napoli kralı olduğuna o kadar inanmıştı ki Napoli'den ay-rılmazdan bir gün önce karısıyla şehirde bir gezinti yaptı-ğı sırada birkaç İtalyan ona "*Viva il Re!*"² diye bağır-mış, o da kederli bir gülümsemeyle karısına dönüp şöyle demiş-ti: "*Les malheureux, ils ne savent pas que je les quitte demain!*"³

25

Fakat Napoli kralı olduğuna iyice inanmasına, geride bıraktığı tebaasının acılarına üzülmesine rağmen, yeni-den orduya katılması kendisine emredildikten ve özellik-

¹ Napoli kralı.

² Yaşasın kral!

³ Zavallılar, yarın onları terk edeceğimi bilmiyorlar.

le Danzig'de Napoléon'la görüştüğü zaman ünlü kayınbiraderi ona, "*Je vous ai fait Roi pour régner à ma manière, mais pas à la vôtre,*"¹ dedikten sonra yabancı olmadığını işe yeniden başlamıştı; iyi beslenen ama semirmeyen bir at gibi kendini koşumda hissederek oklar arasında oynuyor, mümkün olduğu kadar çeşitli ve kıymetli şeylerle süslenip nereye ve niçin gittiğini kendisi de bilmeksizin Polonya yollarında şen ve memnun at koşturuyordu.

Rus generalini görünce saçları omuzları üstüne kıvrılı başını kralca bir azametle geriye attı, sorguyla Fransız albayına baktı. Albay, soyadını bir türlü söyleyemediği Balaşev'in görevini saygılı bir tavırla majesteye anlattı; kral, albayın çektiği güçlüğü azimle yenerek, "*De Bal-macheve,*" dedi, sonra krallara has iltifatlı bir tavırla ekledi: "*Charmé de faire votre connaissance, général.*"²

Kral yüksek sesle ve çabuk çabuk konuşmaya başlar başlamaz bütün krallık vakarı bir an içinde yok oldu, kendisi de farkına varmadan rahat bir tavırla elini Balaşev'in atının boynuna koydu.

Elinde olmayan bir duruma eseflenir gibi, "*Eh bien, général, tout est à la guerre, à ce qu'il paraît,*"³ dedi.

Balaşev, "*Sire, l'Empereur mon maître ne désiré point la guerre, et comme Votre Majesté le voit,*"⁴ diye *Votre Majesté*'yi bütün hallerde kullanarak, yeni bir lakap edinmiş birine sesleniyordu sanki.

Monsieur de Balacheff'i dinlerken Murat'ın yüzü aptalca bir memnuniyetle parlıyordu. Fakat *royauté oblige*:⁵ Aleksandr'ın gönderdiği elçi ile bir kral ve bir müttefik olarak devlet işleri hakkında konuşma zorunluluğu hissediyordu. Attan indi, Balaşev'in koluna girip saygı ile bekleyen maiyetinden birkaç adım uzaklaştı, imalı bir tavırla konuşarak onunla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

¹ Ben sizi, bana göre saltanat sürünüz diye kral yaptım, kendinize göre değil.

² Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, General.

³ Eh, General, her şey savaş çıkacağını gösteriyor...

⁴ Sir, imparatorumuz savaş istemiyor, Majesteleri'nin de gördüğü gibi.

⁵ Krallık zorluyor.

Orduyu Prusya'dan çekme talebini, özellikle bu talebin açığa vurulmasını İmparator Napoléon'un hakaret saydığı, Fransız onurunun bundan incindiğini hatırlattı. Balaşev bu talepte bir hakaret olmadığını, çünkü... Murat sözünü kesti:

“Demek sizce sorumlu İmparator Aleksandr değil?” diye birden aptalca ve samimi bir gülümsemeyle sordu.

Balaşev, Napoléon'u neden gerçekte savaşın sorumlu-su saydığını anlattı.

“*Eh mon cher général,*”¹ diye Murat yine sözünü kesti “*je désire de tout mon coeur que les Empereurs s'arrangent entre eux, et que la guerre commencée malgré moi se termine le plutôt possible.*”²

Murat, efendileri arasındaki kavgaya rağmen iyi dost kalmak isteyen uşakların tavrıyla konuşuyordu. Büyük Dük'ü, sağlığını sordu; Napoli'de onunla birlikte geçirdiği eğlenceli zamanları andı. Sonra, krallığını hatırlamış gibi birden azametle doğruldu, taç giyme törenindeki pozunu aldı, sağ elini sallayarak, “*Je ne vous retiens plus, général; je souhaite le succès de votre mission,*”³ dedi ve sırma işlemeli kırmızı pelerinini, sorgucunu dalgalandırıp madalyalarını parıldatarak saygı ile kendisini bekleyen maiyetine doğru yürüdü.

Balaşev, Murat'nın sözü üzerine hemen Napoléon'a takdim edileceğini umarak yoluna devam etti. Ama Napoléon'la hemen karşılaşmak isterken Davout'nun piyade kolordusuna bağlı nöbetçiler onu, ileri hatlarda olduğu gibi, ilerideki köyde yine durdurdular, çağrılan kolordu komutanı yaveri onu köye Mareşal Davout'nun yanına götürdü.

¹ Ah azizim General.

² İmparatorların aralarında uyuşmalarını, benim başlatmadığım savaşın mümkün olduğu kadar çabuk bitmesini bütün kalbimle arzu ediyorum.

³ Sizi fazla alıkoymayayım, General; elçiliğinize başarılar dilerim.

Davout, İmparator Napoléon'un Arakçeyev'i idi, onun gibi korkak olmayan, ama onun kadar görevine sadık, gaddar, sadakatini ancak gaddarlığıyla ifade edebilen bir adamdı.

Doğa için kurt nasıl gerekliyse devlet mekanizmasına da bu adamlar böylece gereklidirler, her zaman vardılar, her zaman ortaya çıkarlar; varlıkları ve devlet başkanına yakınlıkları ne kadar anlamsız görünürse görünsün tutunurlar. Aleksandr'ın şövalyece, asil ve yumuşak karakteri yanında, kendi eliyle humbaracıların bıyıklarını yolan, sınırlarının zayıflığı yüzünden tehlikeleri göze alamayan gaddar, kültürsüz, nezaketsiz Arakçeyev'in, böyle sağlam tutunabilmesi ancak bu zorunlulukla açıklanabilir.

28

Balaşev, Davout'u bir köylü kulübesinin samanlığında küçük bir fiçinin üstüne oturmuş, yazı işleriyle meşgul buldu. Hesapları kontrol ediyordu. Yaveri yanında, ayakta duruyordu. Daha iyi bir bina bulmak mümkündü ama Mareşal Davout, sert ve somurtkan olmaya hak kazanmak için bilerek kendilerini en zor yaşama şartları içine sokan insanlardandı. Yine bunun içindir ki bu insanlar her zaman durmadan, dinlenmeden meşguldürler. Yüzünün ifadesi şöyle diyordu: "Hayatın mutlu yüzünü düşünmek nerede? Görüyorsunuz ki pis bir samanlıkta bir fiçinin üstüne oturmuş çalışıyorum." Bu adamların başlıca zevki ve ihtiyacı, neşeli insanlarla karşılaşınca kendi hüznü, devamlı faaliyetlerini onların gözlerine çarptırmaktır. Balaşev'i yanına getirdikleri zaman Davout bu zevki duydu. Rus generali içeri girince işine daha çok daldı, gözlüğünün üstünden Balaşev'in, güzel bir sabahın ve Murat ile konuşmanın etkisiyle canlanan yüzüne baktı, kalkmadı, kımıldanmadı bile, kaşlarını daha çok çattı, öfkeyle gülümsedi.

Bu karşılaşmanın bıraktığı kötü etkiyi Balaşev'in yüzünde fark ederek başını kaldırdı, soğuk bir tavırla ona ne istediğini sordu.

Balaşev, Davout'nun bu tavrının ancak kendisinin Aleksandr'ın general yaveri, hatta Napoléon karşısında onun bir temsilcisi olduğunu bilmemesinden kaynaklandığını düşünerek kim olduğunu, görevini söyledi. Beklediğinin aksine Davout iyice sertleşti ve kabalaştı.

“Zarfınız nerede?” dedi. “*Donnez-le moi, je l'enverrai à l'Empereur.*”¹

Balaşev, zarfı kendi eliyle imparatora verme emri aldığı söyledi.

Davout, “İmparatorunuzun emirleri kendi ordunuzda geçer,” dedi, “burada size ne söylerlerse onu yapmaya mecbursunuz.”

Sanki kaba bir kuvvetin hükmü altında olduğunu Rus generaline daha iyi hissettirmek için yaverini nöbetçiye çağırmaya gönderdi.

Balaşev, hükümdarın mektubunu içeren zarfı çıkardı, masanın üstüne koydu. Masa, sökülmüş rezeleri sarkan iki fıçı üzerine yerleştirilmiş bir kapıdan ibaretti. Davout zarfı aldı, üstünü okudu.

Balaşev, “Bana saygı gösterip göstermemek, sizin bileceğiniz bir şey,” dedi. “Ama izninizle şunu hatırlatayım ki majeste imparatorun general yaveri olma sıfatını ve şerefini taşıyorum...”

Davout bir şey söylemeden ona baktı; belli ki Balaşev'in yüzünde beliren heyecan ve şaşkınlık ifadesi ona zevk veriyordu.

“Gereken saygı gösterilecektir,” dedi. Zarfı cebine yerleştirerek samanlıktan çıktı.

Bir dakika sonra mareşalin yaveri Bay de Castris içeri girdi, Balaşev'i kendisine hazırlanan eve götürdü.

O gün Balaşev, samanlıkta mareşalle birlikte fiçilerin üstündeki tahtada yemek yedi.

Ertesi gün Davout erkenden hareket etti, gitmeden önce Balaşev'i yanına davet ederek orada kalmasını, emir verilirse buradan ağırlıklarıyla ayrılmasını, Bay de Cas-

¹ Veriniz bana onu, imparatora göndereyim.

tris'den başka kimseyle konuşmamasını emreder gibi rica etti.

Dört günlük bir yalnızlıktan, can sıkıntısından, daha yeni ayrıldığı güçlü yaşantısının ardından duyduğu acizlik duygusundan, mareşalin bagajlarıyla ve bütün bölgeyi işgal etmiş olan Fransız kıtalarıyla birlikte aşılacak birkaç merhaleden sonra Balaşev, şimdi Fransızlar tarafından işgal edilen Vilnius'a nakledilmiş, dört gün önce çıktığı karakola getirilmişti.

Ertesi gün imparatorun mabeyincisi *monsieur de Turenne* Balaşev'in yanına geldi, İmparator Napoléon'un onu huzura kabulle şereflelendirmek istediğini bildirdi.

Balaşev'i götürdükleri evin önünde dört gün önce gördüğü Preobrajenski Alayı'nın nöbetçileri duruyordu; şimdi orada önleri açık mavi üniformalı, kalpakları tüylü iki humbaracı, bir *hussar* ve *uhlan* muhafız müfrezesi ve peronda Napoléon'un binek atıyla memlûkü Roustan'ın etrafında onun çıkışını bekleyen parlak üniformalı yaverlerden, pajlardan, generallerden oluşan maiyet heyeti vardı. Napoléon Balaşev'i, Aleksandr'ın onu Vilnius'ta yola koyduğu evde kabul ediyordu.

VI

Saray ihtişamına alışık olmasına rağmen Napoléon'un debdebesi Balaşev'i hayrete düşürmüştü.

Kont Turenne onu büyük bekleme salonuna götürdü, burada generaller, mabeyinciler ve Balaşev'in pek çoğunu Rus imparatorunun sarayında gördüğü Leh asilzadeleri beklemekteydi. Duroc, İmparator Napoléon'un Rus generalini gezintiden önce kabul edeceğini söyledi.

Birkaç dakikalık bir beklemeden sonra nöbetçi mabeyinci büyük bekleme salonuna geldi, önünde saygıyla eğilerek Balaşev'i kendisini takip etmeye davet etti.

Balaşev, bir kapısı Rus imparatorunun onu yolcu ettiği çalışma odasına çıkan küçük bir salona girdi. Ayakta iki

dakika bekledi. Kapının arkasında telaşlı ayak sesleri duyuldu. Neden sonra kapı hızla açıldı, sesler kesildi; çalışma odasından tok, azimli adımlar, başka ayak sesleri gelmeye başladı: Gelen, Napoléon'du. At gezintisi için tuvaletini yeni bitirmişti. Yuvarlak karnına inen beyaz bir yelek üstüne önü açık mavi bir üniforma, kısa bacaklarına, dolgun kaba etine yapışmış beyaz sığır derisinden bir pantolon, konçları geniş çizmeler giymişti. Kısa saçları belli ki yeni taranmış, ama bir tutam saç geniş alına düşmüştü. Beyaz, kalın boynu üniformasının siyah yakasıyla keskin bir tezat teşkil ediyordu; kolonya kokuyordu. Onu genç gösteren çenesi sivri, dolgun yüzünde imparatorca bir kabulün iltifatlı, haşmetli ifadesi vardı.

Hızla, her adımda titreyerek, başını biraz arkaya atmış ilerliyordu. Geniş omuzları, elinde olmayarak ileride tuttuğu karnı ve göğsüyle biraz şişmanlamış olan kısa vücudunun bütününde kırkına yaklaşan insanların gösterişli, heybetli hali vardı. Bundan başka, o gün çok keyifli olduğu belliydi.

Balaşev'in saygıyla yerlere eğilmesine başıyla karşılık verdi ve ona yaklaşarak, zamanının her dakikasına değer veren, söyleyeceği sözü önceden hazırlamaya gerek görmeyen, her zaman iyi konuşacağından, gerekeni söyleyeceğinden emin biri olarak hemen söze başladı.

"Merhaba, General!" dedi. "İmparator Aleksandr'dan getirdiğiniz mektubu aldım, sizi gördüğüme de çok memnun oldum."

İri gözleriyle Balaşev'in yüzüne baktı, sonra birden yana doğru bakmaya başladı.

Balaşev'in onu hiç ilgilendirmedeği belliydi. Görünüyordu ki sadece kendi ruhunda olup bitenler onda ilgi uyandırıyordu. Onun dışında hiçbir şeyin onun için önemi yoktu, çünkü ona öyle geliyordu ki, dünyada her şey sadece kendi bağlıdır.

"Ben savaş istemiyorum ve istemedim," dedi, "ama beni zorladılar. Bana açıklayacağınız şeyleri şimdi de (bunu üzerine basarak söylemişti) dinlemeye hazırım."

Ve Rus hükümetine karşı olan hoşnutsuzluğunun nedenlerini açık açık ve kısaca anlatmaya başladı.

Balaşev, Fransız imparatorunun, sakın ve dostça bir dil kullanmasından, onun barışı arzu ettiğine, görüşmelerde bulunmaya niyetli olduğuna inanmıştı.

Napoléon sözünü bitirip kendisine bakınca Balaşev, çoktandır hazırladığı söyleve, “*Sire! L’Empereur, mon maître,*”¹ diyerek başladı ama imparatorun gözlerine diki- len bakışları onu şaşırttı. Napoléon Balaşev’in üniforması- nı, kılıcını süzerek güç fark edilir bir gülümsemeyle san- ki, “Şaşırdınız, kendinize gelin,” diyordu. Balaşev kendini topladı ve konuşmaya başladı. Kurakin’in pasaportları is- temesini savaş için yeterli bir neden saymadığını, Kurakin’in kendi başına, hükümdarın onayını almadan hareket ettiğini, İmparator Aleksandr’ın savaş istemediği- ni, İngiltere ile hiçbir anlaşma yapılmadığını söyledi.

Napoléon, “Henüz’ yok,” diye ekledi ve sanki hissine kapılmaktan korkuyormuş gibi kaşlarını çattı, hafifçe ba- şını sallayarak devam edebileceğini Balaşev’e anlattı.

Söylenmesi emredilenlerin hepsini bitirdikten sonra Balaşev, İmparator Aleksandr’ın barışı arzu ettiğini ama görüşmeye... burada Balaşev ne söyleyeceğini şaşırmıştı: İmparator Aleksandr’ın mektupta yazmadığı ama Saltikov’a fermana mutlaka konmasını ve Balaşev’e Na- poléon’a söylemesini emrettiği söz aklına geldi: “Rus top- rağında tek bir silahlı düşman kaldıkça” müzakereye gi- rişmeyeceği yolundaki sözleri hatırladı. Ama anlayamadı- ğı bir duygu onu bunu söylemekten alıkoymuştu. Bu sözleri söylemek istediği halde söyleyemedi. Ne söyleyeceğini şa- şırdı: Görüşmeye, Fransız kıtalarının Neman Nehri’nin ötesine çekilmesi şartıyla girişebileceğini ekledi.

Napoléon, son sözleri söylerken Balaşev’in gösterdiği şaşkınlığı fark etmişti: Yüzü titredi, sol baldırı ölçülü bir hareketle oynadı. Yerinden ayrılmadan eskisinden daha yüksek ve aceleci bir sesle konuşmaya başladı. Devam

¹ Sir! İmparator, hükümdarım.

eden konuşmalar sırasında Balaşev gözlerini birkaç defa yere indirerek Napoléon'un, sesini yükselttikçe sol baldırının şiddetlenen titreşimini elinde olmayarak seyretti...

"Ben barışı İmparator Aleksandr'dan daha az istemiyorum," dedi, "on sekiz aydır onu elde etmek için her şeyi yapan ben değil miyim? On sekiz aydır açıklama bekliyorum. Ama görüşmelere başlamak için benden istedikleri nedir?" diye kaşlarını çatıp küçük, beyaz ve tombul eliyle jestler yaparak devam etti.

Balaşev, "Neman'ın ötesine çekilmek, efendim," dedi.

Napoléon, "Neman'ın ötesine mi?" diye yineledi. "Demek siz şimdi Neman'ın ötesine, sadece Neman'ın ötesine mi çekilmemi istiyorsunuz?" Balaşev'in gözlerinin içine bakarak tekrarlıyordu.

Balaşev, saygıyla başını eğdi.

Dört ay önce Pomeranya'dan çekilmesi istenirken şimdi sadece Neman'ın ötesine çekilmesi isteniyordu. Napoléon hızla döndü, odada gezinmeye başladı.

33

"Görüşmelere başlamak için Neman'ın ötesine çekilmemin istendiğini söylüyorsunuz ama iki ay önce de yine aynı şekilde Oder'in, Vistül'ün ötesine çekilmem istenmişti; buna rağmen görüşmeye razısınız."

Sessizce bir köşeden öbür köşeye gidip geldi, yine Balaşev'in karşısında durdu. Yüzü sert ifadesiyle adeta taş kesilmişti, sol bacağı eskisinden daha hızlı oynuyordu. Napoléon kendisinin bu âdetini bilirdi. Soranlara, "*La vibration de mon mollet gauche est grand signe chez moi*,"¹ derdi. Napoléon, kendisinin de hiç ummadığı bir sesle, haykırır gibi, "Oder'in, Vistül'ün ötesine çekilmek gibi bir teklif Bade Prensi'ne yapılabilir, bana değil," dedi. "Bana Petersburg'u da, Moskova'yı da verseniz bu şartları kabul etmem. Bu savaşa benim başladığımı söylüyorsunuz; ilk olarak orduya katılan kim? İmparator Aleksandr, ben değil. Milyonlar harcadığım bir zamanda ve siz İngiltere ile

¹ Sol baldırının titreşmesi benim için bir işarettir.

ittifak halinde iken bana görüşme teklif ediyorsunuz, durumunuz kötüyken teklif ediyorsunuz! Peki İngiltere ile anlaşmanızın amacı ne? Size ne verdi o?”

Hızlı hızlı konuşuyordu, anlaşılıyordu ki sözlerini artık barışın yararlarını anlatmak ve bu imkânları incelemek değil, sadece kendi haklılığını, gücünü, Aleksandr'ın haksızlığını, hatasını göstermek isteğiyle söylüyordu.

Söylevinin başında kendi durumunun üstünlüğünü anlatmak ve buna rağmen görüşmeyi kabul ettiğini göstermek amacını güttüğü belliydi. Ama artık konuşmaya başlamıştı ve konuştuğça kendine hâkim olamaz hale geliyordu.

Şimdi artık belliydi ki, konuşmasının amacı yalnızca kendini yükseltmek, Aleksandr'ı alçaltmak, yani tam görüşmenin başlangıcında istemediği şeyi yapmaktı.

“Türklerle barış yaptınız diyorlar, öyle mi?”

Balaşev, başıyla onayladı.

34 “Barış yapıldı...” diye başladı. Ama Napoléon onu konuşturmadı. Yalnızca kendisi konuşmak istiyordu; şımarık insanların sinirli hali ve pervasızlığıyla devam etti.

“Evet, biliyorum, Moldavya'yı, Valaşi'yi almadan Türklerle barış yaptınız. Finlandiya'yı verdiğim gibi bu eyaletleri de hükümdarınıza verebilirdim. Evet, Moldavya'yı, Valaşi'yi İmparator Aleksandr'a vaat etmişim, verecektim de ama şimdi o, bu güzel eyaletlere sahip olmayacak. Oysa onları imparatorluğuna katabilir, Rusya'yı Botni Körfezi'nden Tuna ağzına kadar genişletebilirdi. Büyük Yekaterina daha fazlasını yapamazdı.” Napoléon gittikçe hararetlenerek odada geziniyor, aşağı yukarı Tilsit'te bizzat Aleksandr'a söylediği sözleri Balaşev'e tekrarlıyordu. “*Tout cela il l'aurait dû à mon amitié. Ah! Quel beau règne, quel beau règne,*”¹ diye birkaç defa tekrar etti durdu, cebinden bir altın enfiye kutusu çıkardı, içinden bir tutam alıp hırsla burnuna götürdü. “*Quel beau règne aurait pu être celui de l'Empereur Alexandre!*”²

¹ Bütün bunları benim dostluğuma borçlu olacaktı. Ah! Ne saltanat, ne saltanat!

² İmparator Aleksandr'ın saltanatı ne güzel bir saltanat olurdu.

Sonra esefle Balaşev'e baktı ve tam Balaşev bir şey söylemek üzereyken hemen yine sözünü kesti.

Napoléon, "Arzu ettiği, aradığı ne olabilir ki benim dostluğumda bunu bulmuş olmasın?.." diyerek hayretle omuzlarını silktilti. "Hayır, etrafının düşmanlarımla sarılmasını daha iyi buldu. Hem kiminle? Stein'leri, Armfeld'leri, Bennigsen'leri Wintzengerode'leri yanına çağırıldı. Stein, vatanından kovulmuş bir hain, Armfeld, bir sefih, bir entrikacı, Wintzengerode Fransa'nın kaçak bir tebaası, Bennigsen ötekilerden biraz daha asker, böyle olmakla birlikte o da 1807 yılında hiçbir şey yapamayan, İmparator Aleksandr'da korkunç izlenimler uyandırması gereken bir aciz. Güçlü olsalar onları kullanmak mümkündü diyelim..." Napoléon, ona haklılığını, gücünü gösteren (ona göre bunlar aynı şeylerdi) ardı arkası kesilmeyen düşüncelerine güçlkle söz yetiştirerek devam ediyordu: "Ama o da yok: Ne savaşta ne de barışta bir işe yararlar! Barclay hepsinden becerikli diyorlar, ama ben onun ilk hareketlerine bakarak bunu kabul etmeyeceğim. Peki ne yapıyorlar, bütün bu saray mensupları ne yapıyor! Pfuhl teklif ediyor, Armfeld tartışıyor, Bennigsen gözden geçiriyor, harekete geçmeye davet olunan Barclay ise neye karar vereceğini bilmiyor, zaman da geçiyor. Asker yalnız Bagration. Kalın kafalıdır, ama tecrübesi, göz tahmini, azmi var... Genç hükümdarınızın bu renksiz güruh içinde oynadığı rol ne? Onu lekeliyorlar, bütün olup bitenlerin sorumluluğunu onun üzerine yüklüyorlar. *Un souverain ne doit être à l'armée que quand il est général.*"¹

Bu sözleri, bir meydan okuma gibi, doğrudan doğruya hükümdarın adına yolladığı belliydi. Napoléon, İmparator Aleksandr'ın bir komutan olmayı ne kadar arzu ettiğini bilirdi.

"Sefer başlayalı bir hafta oldu, Vilnius'u savunamadınız. İkiye ayrılmış, Polonya eyaletinden de atılmış bulunuyorsunuz. Ordunuz sızlanıyor."

¹ Bir hükümdar ancak generale orduda bulunmalıdır.

Kendisine söylenenleri kavramada güçlük çeken ve bu söz fişeklerini güçlkle takip eden Balaşev, “Bilakis, Majesteleri,” dedi, “ordunun içi içine sığmıyor...”

Napoléon sözünü kesti:

“Her şeyi biliyorum, her şeyi biliyorum; taburlarının sayısını da benimkiler kadar doğru biliyorum. İki yüz bin askeriniz yok, oysa benim ordum, bunun üç katı: Şerefim üzerine söylüyorum.” Napoléon, şerefi üzerine verdiği bu sözün hiçbir önemi olmayacağını unutarak konuşuyordu: “*Size je donne ma parole d'honneur que j'ai cinq cent trente mille hommes de ce côté de la Vistule.*¹ Türklerden size fayda yok; hiçbir işe yaramazlar, bunu sizinle barışmakla gösterdiler. Çılgın krallar tarafından idare edilmek İsveçlilerin nasibidir. Onların kralları deliydi; onu değiştirip başkasını, Bernadotter'i getirdiler, o da hemen çıldırdı, çünkü bir İsveçli'nin Rusya'yla ortaklık kurabilmesi için deli olması gerekir.”

36 Napoléon öfkeyle gülümsedi, yine enfiye kutusunu burnuna götürdü.

Balaşev, Napoléon'un her cümlesine itiraz etmek istiyor ama Napoléon durmadan onun sözünü kesiyordu. İsveçlilerin deli olduğu sözüne karşı Balaşev, arkasında Rusya olduğu zaman İsveç'in bir ada olduğunu söylemek istedi ama Napoléon onun sesini gürültüye boğmak için öfkeyle haykırdı. Napoléon'da, haklı olduğunu kendi kendine kanıtlamak için konuşmak, durmadan konuşmak ihtiyacı duyan bir insanın sinirli hali vardı. Balaşev zor bir durumdaydı: Bir elçi olarak onuruna zarar verilmesinden korkuyor, söylenenlere itiraz etme gereğini duyuyordu; ama insan olarak Napoléon'un nedensiz öfkesinin taşkınlığı karşısında geri çekilmek zorunda kalıyordu. Napoléon'un şimdi söylediği hiçbir şeyin önemi olmadığını, kendine gelince bunlardan utanacağını biliyordu. Onun titreyen kalın bacaklarına bakıyor, bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu.

¹ Şerefim üzerine söylüyorum ki Vistül'ün bu tarafında beş yüz otuz bin kişilik kuvvetim var.

Napoléon, “Sizin bu müttefiklerinizin bence ne önemi var?” dedi. “Benim müttefiklerim Polonyalılardır: Seksen bin kişi; aslanlar gibi dövüşüyorlar. İki yüz bin olacaklar.”

Bunu söylemekle açık bir yalan söylemiş olmaktan ve Balaşev’in, hep o kadere boyun eğmiş halde sessizce karşısında durmasından olacak, iyice öfkelenerek geri döndü, Balaşev’in yüzüne sokuldu, beyaz elleriyle canlı, hızlı hareketler yaparak adeta haykırdı:

“Bilin ki Prusya’yı bana karşı ayaklandırırsanız, onu Avrupa haritasından silerim.” Sararmış, biçimsizleşmiş, öfkeli bir yüzle ve küçücük ellerinin birini canlı bir hareketle öbürünün üstüne vurarak konuşuyordu. “Evet, sizi Dvina’nın, Dinyeper’in ötesine atacağım ve Avrupa’nın canicesine, körcesine tahrip edilmesine izin verdiği hattı size karşı yeniden kuracağım, evet, işte başınıza gelecek olanlar, işte benden uzaklaşmakla kazandığınız şey.” Ve kalın omuzlarını sarsarak sessiz odayı adımladı. Enfiye kutusunu yeleşinin cebine koydu, tekrar çıkardı, birkaç kez buruna götürdü, Balaşev’in karşısında durdu. Susuyordu, alaycı bir tavırla Balaşev’in gözünün içine bakıyordu, ya-vaşça, “*Et cependant quel beau règne aurait pu avoir votre maître!*”¹ dedi.

Balaşev itiraz etme gereği duyarak Rusya tarafından işin böyle karanlık görülmediğini söyledi. Napoléon, bir şey söylemeden alaycı bir eda ile ona bakmaya devam ediyor ama onu dinlemiyordu. Balaşev, Rusya’da savaştan iyi sonuçlar beklendiğini söyledi. Napoléon, hoşgörülü bir tavırla, biliyorum, bunu söylemek göreviniz ama buna siz de inanmıyorsunuz, sizi ikna ettim, der gibi başını salladı.

Balaşev sözünü bitirince Napoléon, yine enfiye kutusunu çıkardı, içinden bir tutam aldı, bir işaret olarak ayağını iki defa yere vurdu. Kapı açıldı; saygıyla eğilen bir mabeyinci şapkasını ve eldivenlerini hükümdara verdi, bir başkası el mendilini getirdi. Napoléon onlara bakmıyordu, Balaşev’e döndü:

¹ Oysa hükümdarınızın olabilirdi.

“İmparator Aleksandr’ı benim adıma temin ediniz ki,” şapkasını aldı, “ben ona eskisi gibi sadığım, onu çok iyi tanırım, yüksek değerini çok takdir ederim. *Je ne vous retiens plus, général, vous recevrez ma lettre à l’Empereur.*”¹

Napoléon hızla kapıya doğru yürüdü. Bekleme salonunda bulunanlar ayağa kalkıp merdivenlerden aşağı koştular.

VII

Napoléon’un ona bütün bu söylediklerinden, parlamalarından ve soğuk bir tavırla söylediği, “*Je ne vous retiens plus, général, vous recevrez ma lettre*”den sonra Balaşev, onun kendisini artık görmeyi arzu etmediğinden; hakarete uğramış elçiden ve en önemlisi onun uygunsuz öfkesinin tanığından da bir an önce uzaklaşmak istediğini anlıyordu.

Yemekte Bessiéres, Caulaincourt ve Berthiér vardı.

Napoléon, Balaşev’i neşeli, iltifatlı bir tavırla karşıladı. Sabahki öfkesinden ötürü bir pişmanlık göstermek şöyle dursun, tersine Balaşev’i cesaretlendirmeye gayret ediyordu. Belli ki Napoléon kendisinin hata yapmayacağına çoktan inanmıştı ve ona göre yaptığı her şey iyiydi; genel anlamda iyi, kötü kavramlarına göre değil, onu kendisi yaptığı için iyiydi.

Vilnius’ta yaptığı atlı gezintiden sonra imparator çok neşeliydi, kalabalık bir halk topluluğu onu heyecanla karşılamış, takip etmişti. Geçtiği bütün caddelerde pencere-
lere halılar, bayraklar ve onun arması asılmıştı, Polonya kadınları mendil sallayarak onu selamlıyorlardı.

Yemekte Balaşev’i yanında oturttu, ona karşı yalnızca iltifatkar değil, sanki onu da kendi sarayının mensupla-

¹ Sizi daha fazla alıkoyacağım General, İmparator’a mektubumu alacaksınız.

rından, onun planlarına sempati besleyen, başarılarına sevinmesi gereken insanlardan sayıyormuş gibi davrandı. Arada Moskova'dan söz açtı, Rus başkenti hakkında, yalnızca her şeye meraklı bir gezgin gibi değil de, bir Rus olarak Balaşev'in kendi ilgisinden dolayı koltuklarının karması gerektiğine inanıyormuş gibi sorular sormaya başladı.

“Moskova'nın ne kadar nüfusu var? Ne kadar ev var? *Moscou'ya Moscou la sainte*¹ dedikleri doğru mudur?” diye sordu.

Kiliselerin iki yüzden fazla olduğu yanıtını alması üzerine, “Neden bu kadar çok kilise?” dedi.

Balaşev, “Ruslar çok dindardırlar,” diye yanıt verdi.

Napoléon, “Ama manastırların, kiliselerin çokluğu halkın geri kalmışlığının göstergesidir,” dedi, bu düşünce-sine onay bekleyerek baktı Caulaincourt'a.

Balaşev, Fransız imparatorunun düşüncesine katılmama cüretini gösterdi.

“Her ülkenin kendine göre âdetleri var,” dedi.

“Ama artık Avrupa'da hiçbir yerde bunun benzeri, yok,” dedi Napoléon.

Balaşev, “Majestelerinin affını dilerim,” dedi, “Rusya'dan başka bir de İspanya var ki orada da manastırlar ve kiliseler böyle çoktur.”

Fransızların bir süre önceki İspanya bozgununu anımsatan bu yanıt, kendisinin anlattığına göre, İmparator Aleksandr'ın sarayında çok takdir edilmiş ama Napoléon'un sofrasında dikkati çekmemişti.

Balaşev'in sesindeki havanın işaret ettiği inceliği kavrayamadıkları, mareşallerin ilgisiz ve biraz şaşkın yüzlerinden belliydi. “Bu sözde bir incelik varsa biz anlayamadık ya da hiç de bir incelik yok.” Bu yanıt o kadar az anlaşıldı ki Napoléon ona, hiç dikkat etmedi, oradan Moskova'ya giden doğru yolun hangi şehirlerden geçtiğini Balaşev'e safça sordu. Yemek sırasında hep tetikte olan

¹ Kutsal Moskova.

Balaşev yanıt olarak, “*Comme tout chemin mène à Rome, tout chemin mène à Moscou,*”¹ dedi, pek çok yol olduğunu, bu yollar arasında, XII. Charles’ın seçtiği, Poltava’ya giden yolun da bulunduğunu ekledi ve taşı gediğine koymuş olmanın verdiği sevinçle elinde olmayarak kızardı. “Poltava” sözünü Balaşev daha bitirmeden Caulaincourt Petersburg’dan Moskova’ya giden yolların berbatlığından ve kendisinin Petersburg hatıralarından söz açtı. Yemekten sonra, kahvelerini içmek üzere dört gün önce İmparator Aleksandr’ın çalışma odası olan Napoléon’un çalışma odasına geldiler. Napoléon Sèvres fincanındaki kahvesini sarsarak oturdu, Balaşev’e yanında yer gösterdi.

Öğle yemeklerinden sonraki keyif, insanı kendinden memnun olmaya, herkesi dost saymaya zorlar insanı. Napoléon işte böyle keyifliydi şimdi. Kendisine tapan insanlarla çevrili sanıyordu etrafını. Balaşev’in de yemekten sonra kendisinin dostu, tapınanı olduğuna inanıyordu. Napoléon, ona hoş ve hafifçe alaylı bir gülümsemeyle sesleniyordu.

“Bu oda, duyduğuma göre, İmparator Aleksandr’ın odasıymış, tuhaf değil mi, general?”

Belli ki bu sözü, onun (Napoléon’un) Aleksandr’a üstünlüğünü kanıtladığına göre, karşısındakinin hoşuna gitmemezlik edemeyeceğinden emin olarak söylüyordu.

Balaşev, buna bir karşılık veremedi, sessizce başını eğdi. Napoléon aynı alaylı gülümsemeyle devam ediyordu.

“Evet, bu odada dört gün önce Wintzengerode ve Stein danışmanlık yapmışlardı; anlayamadığım şey, İmparator Aleksandr’ın benim bütün düşmanlarımı kendine yaklaştırmış olmasıdır. Bunu anlamıyorum. Benim de aynı şeyi yapabileceğimi düşünmedi mi?” diye döndü Balaşev’e, belli ki bunu söyleyince Napoléon yine sabahki öfkeli haline dönmüştü.

Eliyle fincanı itip kalkarak, “Bunu yapacağımı bil-

¹ Bütün yollar Roma’ya çıktığı gibi, bütün yollar Moskova’ya çıkar.

sin,” dedi, “bütün akrabalarını, Wurttembergleri, Badele-ri, Weimarları Almanya’dan kovacağım... Evet, kovacağım. Onlar için Rusya’da sığınacak yer hazırlasın!”

Balaşev, veda edip ayrılmak istediğini, yalnızca ona söylenenleri dinlememezlik edemeyeceği için dinlendiğini gösteren bir tavırla başını eğdi. Napoléon bu ifadeyi fark etmemişti; Balaşev’e, düşmanının gönderdiği bir elçi-ye karşı davranır gibi değil, şimdi ona tamamıyla bağlı, eski hükümdarının açıklanmasından memnun olması gereken bir insana karşı davranır gibi davranıyordu.

“Hem İmparator Aleksandr, orduların kumandasını neden üzerine aldı? Neden? Savaş benim sanatımdır, onun işi hükümdarlık etmek, ordulara kumanda etmek değil. Neden böyle bir sorumluluğu üzerine aldı?”

Napoléon yine enfiye kutusunu çıkardı, sessizce, oda-da gezindi, ansızın Balaşev’e yaklaştı, hafif bir gülümse-meyle ve onun için sadece önemli değil aynı zamanda hoş bir iş yapıyormuş gibi güvenli, çabuk ve basit bir hareket-le elini bu kırkılık Rus generalinin yüzüne doğru kaldırdı, kulağını tuttu, yalnız dudaklarıyla gülümseyerek hafifçe çekti.

41

“*Avoir l’oreille tirée par l’Empereur*¹ Fransız saraylar-da çok büyük bir şeref ve iltifat sayılırdı.”

“*Eh bien, vous ne dites rien, admirateur et courtisan de l’Empereur Alexandre?*”²

Huzurunda kendisinden başkasının *courtisan* ve *admirateur*’ü olmak gülünç bir şeymiş gibi söylüyordu.

“General için atlar hazır mı?” dedi. Balaşev’in saygı-yla eğilmesine karşılık başını hafifçe eğerek ekledi:

“Benimkilerden verin, yolu uzak...”

Balaşev’in getirdiği mektup Napoléon’un Aleksandr’a son mektubuydu. Konuşma bütün ayrıntılarıyla Rus im-paratoruna bildirildi, savaş başladı.

¹ Hükümdar tarafından kulağı çekilmek.

² E, İmparator Aleksandr’ın hayranı, dostu, bir şey söylemiyorsunuz?

VIII

Piyer'le Moskova'da yaptığı görüşmeden sonra Prens Andrey, ailesine söylediği kadarıyla iş, gerçekteyse Prens Anatol Kuragin'i bulmak için Petersburg'a hareket etti. Petersburg'a gelince Kuragin'i soruşturdu ama o artık orada yoktu. Prens Andrey'in kendisini görmek için yola çıktığını Piyer, Kuragin'e haber vermişti. Anatol savaş bakanından hemen bir görev istemiş ve Moldavya Ordusu'na gitmişti. Bu sırada Prens Andrey, Petersburg'da, ona her zaman ilgi gösteren eski generali Kutuzov'la karşılaştı; yaşlı general, kendisiyle birlikte, başkomutan tayin edildiği Moldavya Ordusu'na gelmesini teklif etti ona. Prens Andrey genel karargâh kurmaylığında bir göreve tayin emrini alıp Türkiye'ye gitti.

42

Andrey Kuragin'e yazarak onu düelloya davet etmeyi uygunsuz buluyordu. Yeni bir bahane bulmadan düelloya daveti Kontes Rostova'yı lekeleyici bir hareket sayıyordu. Bunun için yeni bir düello bahanesi bulmak niyetiyle Kuragin'le doğrudan doğruya karşılaşma fırsatını kolluyordu. Fakat onunla Türk Ordusu'nda da karşılaşmadı, Prens Andrey Türk Ordusu'na gelince o hemen Rusya'ya dönmüştü. Prens Andrey için bu yeni ülkede, yeni hayat şartları içinde yaşamak daha kolay oldu. Nişanlısının üzerindeki etkisini büyük bir dikkatle herkesten sakladıkça ona bunca dokunan ihanetinden sonra içinde mutlulukla yaşadığı hayat şartları ona ağır geliyordu, eskiden o kadar önemseydiği özgürlük, bağımsızlık ise daha ağır geliyordu. Austerlitz savaş meydanında gökyüzüne baktığı zaman içine doğan, Boguçarovo'daki, sonra İsviçre'de, komadaki yalnızlığını dolduran, Piyer'le birlikte anlatmayı sevdiği eski düşünceleri anmak değil, sonsuz ışıkları açan bu düşünceleri aklına getirmekten bile korkuyordu. Eski düşüncelerden uzaklaştıkça rahatlıyor, yeni düşüncelere hırsıyla sarılıyordu. Bir zamanlar tepesinde sonsuz uzaklıklara açılmış duran o gökyüzü sanki birden sınırlı, onu ezen bir kubbeye dönüşmüştü.

En basit, en iyi bildiği iş askerlikti. Kutuzov'un karar-gâhında, nöbetçi generallik görevinde, işe hevesi ve çalışkanlığıyla komutanını şaşırtarak durmadan, canla başla çalışıyordu. Prens Andrey, Kuragin'i Türkiye'de bulamayınca yeniden, onun peşinden Rusya'ya koşmaya gerek görmedi; yine de biliyordu ki aradan ne kadar zaman geçerse geçsin Kuragin'le karşılaşınca, onu onca hor görmesine, onunla çarpışmaya tenezzül etmeye değmeyeceği yolunda kendi kendine ileri sürdüğü bütün delillere rağmen, aç bir insanın yemeği görüp de üstüne atılmaktan kendini alamayacağı gibi, onu düelloya çağırmaktan kendini alamazdı. Bu hakaretin hıncı daha alınmamış, öfkesinin içinde kalmış olmasını düşünmek Prens Andrey'in Türkiye'de kendine kurduğu kaygılı, gayretli, kişisel başarı ve ün sağlamaya yönelik çalışmasının verdiği sözde rahatlığı zehirliyordu.

1812'de Napoléon'la savaş haberi Bükreş'e (iki aydır Kutuzov'un geceyi gündüzü *Balaşka*'sının yanında geçirerek yaşadığı yere) ulaşınca Prens Andrey Batı Ordusu'na gönderilmeyi Kutuzov'dan rica etti. Kutuzov, kendi tembelliğine karşı bir sitem demek olan çalışkanlığından bıktığı Bolkonski'ye seve seve izin verdi, ona Barclay de Tolly'nin yanında görev verdi.

43

Mayısta Drissa karargâhında bulunan Prens Andrey orduya katılmadan önce, büyük Smolensk yoluna üç verst uzakta olduğu için tam yolunun üstünde sayılan Lısiye Gori'ye uğradı. Prens Andrey'in son üç yıllık hayatında öyle devrimler olmuş, düşünceleri, hisleri o kadar değişmiş, o kadar çok şey görmüştü ki (Batı'yı da, Doğu'yu da dolaşmıştı) Lısiye Gori'ye gelince en küçük ayrıntılara varıncaya kadar hep aynı olan her şey, hayatın hep aynı olan akışı onu birden şaşırttı. Sihirli ve uykuya dalmış bir şato'ya girer gibi ağaçlı yola saptı ve Lısiye Gori konağının taş avlu kapısından içeri girdi. Bu evde hep aynı aynı temizlik, aynı sessizlik vardı; aynı mobilya, aynı duvarlar, aynı sesler, aynı koku, aynı ürkek fakat biraz yaşlanmış yüzler vardı. Prenses Mariya hayatının en iyi yıllarını korku ve

sürekli ruh ıstırapları içinde boşu boşuna ve neşesiz geçiren hep aynı ürkek, çirkin, yaşlanmaya başlamış kızdı. Bourienne, hayatının her dakikasının tadını çıkaran, kendisi için ümitlerle dolu, kendinden memnun, aynı cilveli kızdı. Yalnız, Prens Andrey'e öyle geliyordu ki, kendine güveni artmıştı. İsviçre'den getirdiği mürebbi Dessallés Rus tarzı bir redingot giymiş, Rusça'nın başını gözünü yararak hizmetçilerle konuşuyordu, ama hep aynı dar kafalı, okumuş, erdemli ve biraz ukala mürebbiydi. Yaşlı Prens'te, görünürde değişen tek şey vardı: Ağzının yan tarafında bir dişinin eksik olduğu göze çarpıyordu, kişilik olarak, eskiden nasılsa öyleydi; yalnız, dünyada olup biten şeylere karşı daha öfkeli, daha güvensiz olmuştu. Yalnızca Nikoluşka büyümüş, değişmiş, pembeleşmiş, kıvırcık kumral saçları uzamıştı; sebebini bilmeksizin gülüp neşelenirken tıpkı merhum Küçük Prenses gibi güzel ağzının üst dudağını yukarı kaldırıyordu. Bu sihirli, uyuyan şatoda hüküm süren değişmezlik kanununu dinlemeyen yalnız oydu. Dış görünüşe göre her şey eskisi gibiydi ama bütün bu kişilerin kendi aralarındaki ilişkileri, Prens Andrey görmeyeli değişmişti. Aile üyeleri ancak şimdi, onun için her zamanki hayat tarzlarını değiştirerek onun yanında birbirlerine yaklaşan, ama gerçekte birbirlerine yabancı ve düşman iki cepheye ayrılmışlardı. Bir yanda yaşlı Prens, Bourienne ve kalfa, öbür yanda Prenses Mariya, Dessallés, Nikoluşka ve bütün dadılar ve sütanneler vardı.

Lısıye Gori'de bulunduğu süre içinde herkes bir arada yemek yedi, ama herkes sıkıntı içindeydi; Prens Andrey de bir misafir olduğunu, kendisi için böyle bir istisna yapıldığını, huzuruyla herkesi sıktığını hissediyordu. İlk gün öğle yemeğinde Prens Andrey bunu birden hissederek sessiz durdu, yaşlı Prens de onun doğal olmayan bu halini fark ederek küs küs sustu, yemekten sonra hemen odasına çekildi. Akşamüstü Prens Andrey yanına gelip onu şevklendirmek için genç Kont Karenski'nin seferini anlatmaya başlayınca, yaşlı Prens birden sözü Prenses

Mariya'ya getirdi, onu hurafelere inanmakla, kendine gerçekten bağlı olan Mátmazel Bourienne'e karşı sevgisizlikle itham etti.

Yaşlı Prens, hastaysa bunun nedeninin Mariya olduğunu; onun kendisini bilerek üzdüğünü, kızdığını, Küçük Prens Nikolay'ı şımartıp budalaca sözlerle bozduğunu söylüyordu. Yaşlı Prens kızına azap çektiğini, hayatın onun için çok ağır olduğunu pek iyi biliyordu; fakat ona azap çekirmeden duramayacağını, bunu hak ettiğini de biliyordu. "Neden Prens Andrey bunu görüyor da kız kardeşi hakkında bana bir şey söylemiyor?" diye düşünüyordu yaşlı Prens, "Ben bir kötü kişi veya yaşlı bir budalayım, kızımdan nedensiz uzaklaşıp Fransız kızını kendime yaklaştırdım mı sanıyor? Anlamıyor; onun için ona anlatmak gerek, dinlemesi gerek." Kızının bu anlamsız huyuna tahammül edememesinin nedenlerini açıklamaya çalışıyordu.

Prens Andrey, babasına bakmadan (onu ömründe ilk kez kınıyordu), "Bana sorarsanız," dedi, "söylemek istemiyordum; ama bana sorarsanız bütün bunlar hakkındaki düşüncemi size açıkça söyleyeceğim. Maşa ile aranızda anlaşmazlık, geçimsizlik varsa onu ben hiçbir şekilde suçlu bulamam, onun sizi ne kadar sevdiğini, saydığını bilirim. Şimdi bana sorarsanız..." Prens Andrey öfkelenerek devam etti, çünkü son zamanlarda öfkelenmeye hazırды: "Tek bir şey söyleyebilirim: Ortada anlaşmazlık varsa, sebebi, kız kardeşimin arkadaşı olacak o değersiz kadındır."

İhtiyar ilk önce hareketsiz gözlerle oğluna baktı ve doğal olmayan bir gülümsemeyle Prens Andrey'in bir türlü alışamadığı yeni diş çukurunu gösterdi.

"Hangi arkadaş? Ha? Konuşmuşsun bakıyorum! Ha?"

Prens Andrey hırçın ve sert bir tavırla, "Babacığım, hakem olmak istemezdim," dedi, "ama siz açtınız diye söyledim, her zaman da söylerim: Prenses Mariya hatalı değildir, hatalılar... Hatalı, şu Fransız kızdır..."

İhtiyar sakın bir sesle ve sanki biraz canı sıkılarak, “Vay, mahkûm ettin beni. Mahkûm ettin!” dedi ama sonra sıçradı ve haykırdı: “Defol! Gözüm görmesin seni!..”

Prens Andrey hemen gitmek istemişti ama Prenses Mariya bir gün daha kalmasını rica etti. O gün Prens Andrey, odasından dışarı çıkmayan, yanına Matmazel Bourienne’den ve Tihon’dan başka kimseyi sokmayan, birkaç kez onun gidip gitmediğini soran babasıyla görüşmedi. Ertesi gün Prens Andrey yola çıkmadan oğlunun dairesine gitti. Sağlıklı, anası gibi kıvrıcık saçlı oğlan kucağına oturdu. Prens Andrey ona “Yeşil Sakal” masalını anlatmaya başladı, ama daha bitirmeden düşünceye daldı. Kucağında tuttuğu sevimli çocuğunu, oğlunu değil, kendisini düşünüyordu. Korkuyla kendini yokladı, fakat içinde ne babasını kızdırdığı için bir pişmanlık ne de ondan (ömründe ilk kez araları açık olarak) ayrılacağı için bir üzüntü buldu. En önemlisi, oğlunu okşayarak, dizine oturarak içinde ona karşı uyanacağını umduğu eski sevgisini arıyor, bulamıyordu.

“Hadi, anlatsana,” dedi oğlu. Prens Andrey yanıt veremeyerek onu dizinden indirdi, odadan çıktı.

Prens Andrey günlük uğraşını bırakır bırakmaz, hele henüz mutlu olduğu zamanlardaki hayat şartları içine girer girmez hayatın hüznü, onu gene olanca şiddetiyle sarmıştı; bu hatıralardan bir an önce uzaklaşmak, bir an önce bir iş bulmak için acele ediyordu.

Kız kardeşi, “Gerçekten gidiyor musun, *André*?” diye sordu.

Prens Andrey, “Neyse ki, gidebilirim,” dedi, “gidemediğin için sana çok acıyorum.”

“Niçin böyle söylüyorsun?” dedi Prenses Mariya. “Şimdi, korkunç bir savaşa gidiyorsun, babam da artık çok yaşlı, niye böyle söylüyorsun! Matmazel Bourienne seni sorduğunu söyledi...”

Bundan söz etmeye başlar başlamaz dudakları titredi,

gözyaşları fışkırdı. Prens Andrey geriye döndü, odada gezinmeye başladı.

“Ah Tanrım! Tanrım!” dedi ve Prens Mariya’yı korkutan bir öfkeyle ekledi: “Böyle değersiz bir yaratığın insanların felaketine sebep olabileceğini nasıl düşünürsün!”

Prenses Mariya, değersiz diye adlandırdığı kimselerden kardeşinin yalnızca onu bahtsız eden Matmazel Bourienne’i değil, kendi mutluluğunu yıkan adamı da kastettiğini anlamıştı.

Kardeşinin dirseğine dokundu, gözyaşları arasında ışıldayan gözleriyle ona bakarak, “Andrey bir ricam var, yalvarırım sana,” dedi. “Haklısın. (Gözlerini indirdi.) Acıyı insanların yarattığını sanma, insanlar acının aletidir.” Bir portrenin bilinen bir yerine bakar gibi güvenli, alışkan bir bakışla Prens Andrey’in başından biraz yukarıya doğru baktı. “Acıyı gönderen odur, insanlar değil. İnsanlar onun aletidirler, onların bir kabahati yok. Eğer birinin sana karşı kabahatli olduğunu sanıyorsan bunu unut, affet. Cezalandırmaya hakkımız yok bizim. Affetmenin mutluluğunu anlayacaksın.”

Prens Andrey, “Kadın olsaydım bunu yapardım, Marie. Affetmek kadına özgü bir erdemdir. Ama erkek unutmamalı, unutamaz, affedemez, etmemelidir de,” dedi. O ana kadar Kuragin’i düşünmediği halde, hâlâ yatışmamış olan öfkesi birden şahlandı. “Prenses Mariya affetmek için beni kandırmaya çalışıyorsa demek çoktan cezalandırmam gerekti,” diye düşündü ve artık Prenses Mariya’ya yanıt vermeyerek orduda bulunan (bunu biliyordu) Kuragin’le karşılaşacağı o mutlu intikam anını düşünmeye başladı.

Prenses Mariya bir gün daha beklemesi için kardeşine yalvardı, barışmadan giderse babasının ne kadar mutsuz olacağını bildiğini söyledi; ama Prens Andrey, ordu-
dan belki de çabuk döneceğini, babasına mutlaka mektup yazacağını, şimdi ne kadar fazla kalırsa bu geçimsizliği o kadar artıracığını ileri sürdü yanıt olarak.

“Adieu, André! Rappelez-vous que les malheurs

viennent de Dieu, et que les hommes ne sont jamais coupables."¹ Bu sözler, kız kardeşiyle vedalaşırken ondan işittiği son sözlerdi.

"Herhalde bu işin böyle olması gerekiyordu!" Lisiye Gori konağının ağaçlı yolundan ilerlerken Prens Andrey böyle düşünüyordu. "O, zavallı, masum mahluk, bunak ihtiyarın pençesinde kalıyor. İhtiyar, hatasını hissediyor, ama kendini de değiştiremiyor. Benim oğlan büyüyor, herkes gibi aldatılan veya aldatan bir kimse olarak yaşayacağı bu hayata gülüyor. Ben orduya gidiyorum, niçin? Ben de bilmiyorum; beni öldürmek ve benimle alay etmek fırsatını vermek için hor gördüğüm o insanla karşılaşmak istiyorum!" Hayat şartları eskiden de hep aynıydı, ama eskiden hepsi birbirine bağlı, birbirine uygundu, şimdi hepsi dağıldı. Prens Andrey'in gözlerinin önünden, karışık, biçimsiz görüntüler gelip geçiyordu.

IX

Prens Andrey ordu genel karargâhına haziranın sonunda geldi. Hükümdarın bulunduğu birinci ordu birlikleri, Drissa'daki müstahkem karargâhtaydılar; ikinci ordu birlikleri Birinci Ordu ile (söylendiğine göre Fransız kuvvetleri tarafından irtibatları kesilmişti) birleşmeye çalışarak çekiliyorlardı. Rus Ordusu'nda herkes savaşın gidişatından hoşnutsuzdu; ama vilayetlerinin işgal edilmesi tehlikesini kimse düşünmüyor, savaşın Polonya'nın batı bölgelerinden daha ötelere geçebileceğine kimse ihtimal vermiyordu.

Prens Andrey, yanında görev aldığı Barclay de Tolly'yi Drissa Nehri kıyısında buldu. Karargâh yakınında hiçbir büyük köy, bir yer olmadığı için büyük bir kalabalık teşkil eden bütün generaller, orduda bulunan saray mensup-

¹ Güle güle Andrey! Unutma, felaket Tanrı'dan gelir, insanlar hiçbir zaman suçlu değildir.

ları on verstlik bir daire içinde nehrin iki yakasındaki en iyi evlere yerleşmişlerdi. Barclay de Tolly hükümdardan dört verst uzaktaydı. Bolkonski'yi soğuk karşıladı ve Alman şivesiyle, görevlendirme için hükümdara başvuracağını söyledi, şimdilik kendi karargâhında kalmasını rica etti. Prens Andrey'in orduda bulacağını ümit ettiği Anatol Kuragin burada yoktu: Petersburg'daydı; bu haber Bolkonski'nin hoşuna gitmedi değil. Müthiş bir savaşın merkezinde, Kuragin'i düşünmenin etkisinden bir zaman için kurtulduğuna sevinmişti. İlk dört gün hiçbir yerden istenmedi. Bu süre içinde müstahkem karargâhın her yerini gezdi, bilgisinin ve yetkili kimselerle yaptığı konuşmaların yardımıyla karargâh üzerinde açık bir fikir edinmeye çalıştı. Ama bu karargâhın iyi düzenlenmiş olup olmadığı sorunu Prens Andrey için çözülmemiş kalıyordu. Askerlik deneyimi ona artık şunu öğretmişti ki en ince düşünülmüş planlar (Austerlitz seferinde bunu görmüştü) hiçbir şey ifade etmez, her şey düşmanın beklenmedik, kestirilmesi olanaksız harekâtına verilecek yanıt, savaşı idare edene, savaşın idare ediliş şekline bağlıdır. Bu son konuyu kendi kendine açıklayabilmek için Prens Andrey, durumundan ve tanıdıklarından yararlanarak ordu idaresinin, içindeki insanların, gurupların iç yüzlerine nüfuz etmeye çalıştı ve durum hakkında şu kanaata vardı:

49

Hükümdar daha Vilnius'tayken ordu üçe ayrılmıştı: 1. Ordu Barclay de Tolly'nin, 2. Ordu Bagration'un, 3. Ordu Tormasov'un kumandasında bulunuyordu. Hükümdar 1. Ordu'daydı ama başkomutan olarak değil. Günlük emirlerde hükümdar için "kumanda edecek" değil, yalnızca, "orduda bulunacak" deniyordu. Bundan başka, hükümdarın özel bir başkumandanlık kurmayı yoktu, imparatorluk genel karargâhı kurmayı vardı. Yanında İmparatorluk Kurmaybaşkanı, Karargâh Komutanlığı Generali Prens Volkonski, generaller, yaverler, diplomatlar, çok sayıda yabancı vardı. Ama ordu kurmayı yoktu. Bundan başka, hükümdarın yanında görevsiz olarak eski Savaş Bakanı

Arakçeyev,¹ rütbe bakımından generallerin en kıdemlisi olan Kont Bennigsen, Sezareviç, Büyük Dük Konstantin Pavloviç, Başvekil Kont Rummyantsev, eski Prusya Bakanı Stein, İsveç Generali Armfeld, sefer planının baş tertipçisi Pfuhl, Prusyalı General Yaver Paulucci Woltzogen ve daha birçokları bulunmaktaydı. Bu kişilerin orduda askeri bir görevleri yoktu ama durumları dolayısıyla nüfuzları vardı ve çok defa kolordu komutanı, hatta başkomutan, Bennigsen'in veya Büyük Dük'ün yahut Arakçeyev'in ya da Volkonski'nin bu veya şu soruyu ne sıfatla sorduğunu ya da bir fikri önerdiğini bilmezdi; böyle tavsiye şeklinde bir emirin şahsen kendisinden mi, yoksa hükümdardan mı geldiğini, onu yerine getirip getirmemek gerektiğini de bilmezdi. Ama bu durum hükümdarın ve saraya bağlı bütün bu adamların (hükümdarın yanında herkes saraya bağlı olur) orada bulunmalarının asıl nedenini herkes bilirdi. Şöyle ki: Hükümdar başkomutanlık unvanını üzerine almamıştı, ama bütün ordu emrindeydi; etrafındaki insanlar onun yardımcılarıydı. Arakçeyev sadık bir düzen koruyucuydu, hükümdarın muhafızıydı; Bennigsen Vilnius ilinin, ülkeye adeta *les honneurs*² etmiş bir arazi sahibiydi, gerçekteyse yeri geldiğinde kendisine danışılan ve Barclay'in yerine geçmek için hazır bulundurulmuş iyi bir generaldi. Büyük Dük canı istediği için oradaydı. Eski Bakan Stein görüş alındığında faydalı olacağından, İmparator Aleksandr onun kişisel yeteneklerine çok değer verdiğinden oradaydı. Armfeld, Napoléon'un can düşmanıydı, kendine güvenli bir generaldi ve bu halin Aleksandr üzerinde her zaman etkisi vardı. Paulucci, sözlerinde hep cesur ve azimli olduğu için oradaydı. General yaverler oradaydılar, çünkü hükümdar neredeyse onlar da oradaydı: Nihayet en önemlisi; Pfuhl oradaydı, çünkü Napoléon'a karşı savaş planını o düzenlemiş ve bu planın uygun olduğuna Aleksandr'ı inandırmıştı; savaşı idare eden oydu. Sert, herkesi hor görecekti derecede kendine güvenli bir ka-

¹ Bölgenin temsilcisi olarak hükümdarı ağırlamıştı.

² İyilikler.

bine teorisyonu olan Pfuhl'ün yanında düşüncelerini ondan daha pratik bir şekilde aktaran Woltzogen vardı.

Adları geçen bu kişilerden, Ruslardan, yabancılardan (özellikle yabancı bir yerde çalışan insanlara has bir cesaretle her gün yeni, beklenmedik fikirler öne süren yabancılardan) başka, şefleri orduda olduğu için orada bulunan ikinci derecede daha pek çok kişi vardı.

Prens Andrey, bu muazzam, telaşlı, parlak ve gururlu dünyadaki bütün fikirler ve sesler arasında en keskin şekilde ayrılan aşağıdaki akım ve görüşleri fark etmişti:

Birinci parti; Pfuhl'ün ve onun taraftarlarının, bir savaş bilimi olduğuna, bu bilimin kendi kanunları bulunduğuna inanan savaş teorisyenleri partisiydi. Pfuhl ve taraftarları, sözde savaş teorisinin emrettiği kanunlara uygun olarak ülkenin iç bölgelerine çekilmeyi istiyorlar; bu düşünceden herhangi bir şekilde ayrılmayı ancak bir barbarlık, bilgisizlik veya kötü niyet eseri sayıyorlardı. Bu partide özellikle Almanlar, Alman prensleri; Woltzogen, Wintzengerode ve daha başkaları vardı.

51

İkinci parti, birincinin zıttıydı. Her zaman olduğu gibi, biri ne kadar aşırıya gidiyorsa öteki de o kadar aşırıya gidiyordu. Bu partinin adamları ta Vilnius'tan beri Polonya'ya taarruz etmeyi ve önceden hazırlamış olan her türlü plandan uzakta kalmayı istiyorlardı. Bundan başka, bu partinin üyeleri, cüretli hareketi savunuyorlardı, aynı zamanda milliyetçiliği de temsil ediyor ve bu yüzden tartışmada daha da tek taraflı kalıyorlardı. Bunlar Ruslardı: Bagration, sivrilmeye başlayan Yermolov ve başkaları. O sıralarda, güya hükümdardan aldıkları tek destek, Almanlığa atanmasını rica eden Yermolov'du, bu ünlü espri ağızlarında dolaşıyordu. Bu partinin adamları Suvorov'u anarak, düşünmek, haritaya iğneler sokmak değil, dövüşmek, düşmanı vurmak, onu Rusya'ya sokmamak, ordunun maneviyatını kırmamak gerektiğini söylüyorlardı.

Hükümdarın en çok güvendiği üçüncü partide, her iki akımın arasını bulan saray mensupları vardı. Aralarında Arakçeyev'in de bulunduğu bu adamların asker olma-

yan büyük bir kısmı, hiçbir görüş taşımayan ama öyle görünmek isteyen alelade insanların düşündükleri ve söyledikleri şeyleri söylüyorlardı. Onlar savaşın, özellikle Bonaparte gibi (ona yine Bonaparte diyorlardı) bir dâhi ile yapılacak savaşın, kuşkusuz, çok derin hesaplar ve geniş bir bilgi istediğini, bu işte Pfuhl'ün bir deha olduğunu, bununla beraber teorisyenlerin çoğu zaman tek taraflı düşündüklerini kabul etmek gerektiğini, bunun için onlara büsbütün güvenmemek, Pfuhl'ün muhaliflerini, pratik düşünen, savaş deneyimi olanları da dinlemek ve orta yolu bulmak gerektiğini ileri sürüyorlardı. Bu partinin mensupları, Drissa karargâhını Pfuhl'ün planı gereğince elde tutarak öteki orduların hareketlerini değiştirmekte ısrar ediyorlardı. Gerçi bu suretle varılması düşünülen hedeflerden hiçbiri elde edilmiş olmuyordu, fakat bu partinin adamlarına bu daha iyi geliyordu.

52

Dördüncü akım, başını Austerlitz'de Fransızları yığıtçe ezmek niyetiyle geçit resminde imiş gibi başında miğferi, boynunda armasıyla muhafız kıtası önünde giderken ansızın ilk hatta düşerek karmakarışık bir halde kaçıp güçbela kurtulduğu zamanki hayal kırıklığını unutmayan Büyük Dük veliahtın çektiği akımdı. Bu partiye katılanlar, düşüncelerinde samimi sayılabilirlerdi ama eksikleri de vardı. Bunlar Napoléon'dan korkuyorlar, onda bir güç, kendilerinde bir zayıflık görüyor ve bunu açıkça söylüyorlardı. "Bütün bunlardan, acıdan, yüz karasından, yıkımdan başka bir şey çıkmayacak! İşte Vilnius'u boşalttık, Vitebsk'i boşalttık, Drissa'yı da boşaltacağız. Yapacağımız akıllıca bir tek şey kalıyor: barış imzalamak; mümkün olduğu kadar çabuk, Petersburg'dan kovulmadan barış yapmak!" diyorlardı.

Ordunun yüksek çevrelerinde iyice yayılmış olan bu görüş, Petersburg'da da, devletle ilgili başka nedenlerle yine barış yanlısı olan Başvekil Rumyantsev tarafından da tutuluyordu.

Beşinciler, yetenek sahibi bir insan olmaktan çok, Savaş Bakanı, başkomutan olduğu için Barclay de Tolly'nin

tarafтары olanlardı. Şunu savunuyorlardı: “Ne olursa olsun (her zaman böyle başşarlardı) namuslu, becerikli adamdır; ondan iyisi de yok, ona tam yetki verin çünkü savaş tek kumanda olmadan başarıyla yürüyemez, o zaman o Finlandiya’da olduğu gibi, neler yapabileceğini gösterecektir. Ordumuz düzenliyse, güçlüyse, hiçbir bozgun vermeden Drissa’ya kadar çekilmişse bunu ancak Barclay’e borçluyuz. Eğer şimdi Barclay’in yerine Bennigsen’i getirirlerse her şey mahvolur; çünkü Bennigsen iktidarsızlığını 1807’de gösterdi.”

Altıncılar, Bennigsenciler, tersine, Bennigsen’den daha becerikli, deneyimli kimse olmadığını, ne kadar dönüp dolaşılsa yine ona gelineceğini söylüyorlardı. Bu partinin adamları, Drissa’ya kadar olan bütün çekilişimizin en utanılacak bir bozgun ve arasız bir sıra yanlış neticesi gerçekteştiğini koyuyorlardı ortaya. “Ne kadar çok yanlış yaparlarsa,” diyorlardı, “böyle gidemeyeceklerini o kadar iyi, hiç olmazsa o kadar çabuk anlarlar. Bize Barclay değil, 1807 yılında kendini göstermiş olan, Napoléon’un hak verdiği Bennigsen gibi bir adam lazım; kendisine seve seve komutanlık teslim edilecek bir adam varsa ancak Bennigsen’dir o.”

53

Yedinciler, hükümdarların, özellikle genç hükümdarların yanında her zaman bulunan, hele İmparator Aleksandr’ın yanında daha çok olan, ona çılgınca bağlı ve bir imparator gibi değil, 1805 yılında Rostov gibi yürekten, çıkarını düşünmeden ona tapan, onda yalnız bütün faziletleri değil, bütün insani meziyetleri gören kimseler, generaler, hükümdar yaverleri vardı. Bunlar, ordunun komutasını reddeden hükümdarın alçakgönüllülüğünü pek beğeniyor ama gene de eleştiriyorlardı; tek şey istiyorlar, çok sevilen hükümdarın kendine olan yersiz güvensizliğini bırakıp ordunun başına geçerek yanında Başkomutanlık Genel Karargâhı Kurmay Heyeti teşkilinde, gerektiği yerde deneyimli teorisyenlerin, eylemcilerin düşüncelerini alarak yalnızca bununla bile büyük bir şevk ve heyecana salacağı ordusunu bizzat idare etmesinde direniyorlardı.

Sekizinci grup, büyüklüğü bakımından ötekilere oranı 99'un 1'e oranı gibi olan en kalabalık grup, ne barış, ne savaş ne taarruz ne Drissa'da ne hiçbir yerde savunma, karargâhta ne Barclay'î ne hükümdarı ne Pfuhl'ü ne Ben-nigsen'î isteyen, yalnız bir şeyi; kendileri için en çok yarar ve zevk gibi en esaslı şeyi arzu eden insanlardan oluşuyordu. Hükümdarın genel karargâhında kaynaşan birbirine geçmiş, birbirine karışmış entrikaların bulanık suyunda pek çok işler becermek mümkündü ki başka zaman bu düşünülemezdi. Biri yalnızca kendi elverişli durumunu kaçırmamak için bugün Pfuhl'le, yarın onun hasmıyla uyuşur, öbür gün, yalnızca sorumluluktan kaçınmak ve hükümdara yaranmak için bilinen bir madde hakkında hiçbir fikri olmadığını ileri sürer. Öteki, göze girmek arzusuyla hükümdarın bir gün önce çıtlattığı şeyi yüksek sesle bağırıp söyleyerek onun dikkatini üzerine çeker, konseyde göğsüne vurarak kendisiyle aynı fikirde olmayanları düelloya davet eder, bu suretle de genel çıkarlar için kendini feda etmeye hazır olduğunu göstererek tartışır, bağırır. Bir üçüncüsü iki konsey arasında ve hasımları yokken, isteğinin reddine vakit olmadığını bilerek, fedakârca hizmetine karşılık kendisine bir defalık bir yardım yapılması için yalvarır. Bir dördüncüsü, her zaman, işi başından aşkın olan hükümdarın gözüne "tesadüfen" çarpar. Bir beşincisi, çoktan beridir arzuladığı bir amaca, hükümdarın sofrasında bir öğle yemeğine kavuşmak için yeni çıkan bir fikrin doğruluğunu veya yanlışlığını kanıtlamaya hırsıyla kalkar ve bunun için az veya çok kuvvetli deliller gösterir.

Bu partinin bütün mensupları ruble, nişan, rütbe avlar ve bu avda yalnız çarın lütuf ve desteğinin yelkovanını takip ederlerdi; yelkovanın bir tarafa döndüğünü fark eder etmez bütün bu arı kovarı, o tarafa akın etmeye başlardı, öyle ki, onu başka tarafa çevirmek hükümdar için güçleşirdi. Durumun belirsizliği ortasında, her şeye telaşlı bir hava veren, tehdit edici, ciddi tehlike karşısında, bu entrika, onur, çatışma, çeşitli görüş ve duygu kasırgası

içinde ve bütün bu ayrı ayrı milletlerden insanlar arasında kişisel çıkarlarıyla meşul olan bu sekizinci ve en büyük görüşün mensupları genel davaya büyük bir karışıklık, bulanıklık veriyorlardı. Ortaya nasıl bir mesele atılırsa atılsın bu kovan, daha eski konuyu bitirmeden yenisinin üstüne uçuyor, vızıltısıyla tartışmakta olan gerçek sesleri boğuyordu.

Prens Andrey, orduya geldiği sırada bütün bu partilerin içinde sesini duyurmaya başlayan bir parti daha, doku-zuncu bir parti doğuyordu. Bu parti yaşlı, akli başında, devlet işlerinde deneyimli, birbirine zıt fikirlerden hiçbirine iltifat etmeden, genelkurmayda olup biten her şeye objektif bir gözle bakabilen; bu belirsizliğe, kararsızlığa, karışıklığa ve zaafa bir çıkış yolu düşünebilen insanların partisiydi.

Bu adamlar, bütün olumsuzlukların her şeyden önce hükümdarın askerî saray erkânıyla birlikte orduda bulunmasından ileri geldiğini, saraya yakışan ama ordu için zararlı olan belirsiz, şartlı, kararsız, döneke ilişkilerin orduya getirildiğini; hükümdarın orduyu idare değil, hükümdarlık etmesi gerektiğini, bu durumdan biricik çıkış yolunun, hükümdarın saray erkânıyla birlikte ordudan ayrılması olduğunu; sadece hükümdarın orduda bulunmasının, onun korunması için gerekli elli bin askeri felce uğrattığını, en kötü ama bağımsız bir başkomutanın, hükümdarın huzur ve iradesiyle bağlı en iyi bir başkomutandan daha iyi olacağını söylüyor ve böyle düşünüyorlardı. Prens Andrey Drissa'da işsiz güçsüz durduğu sırada, bu görüşü savunanların ileri gelenlerinden biri olan Devlet Sekreteri Şişkov, hükümdara bir mektup yazmış, Balaşev'le Arakçeyev de bunu imzalamaya razı olmuşlardı. Bu mektupta o, işlerin gidişatı hakkında akıl yürütmek için hükümdarın kendisine verdiği izinden yararlanarak ve başkent halkının moralini yükseltmek gerektiğini bahane ederek onun ordudan ayrılmasını teklif ediyordu. Hükümdar tarafından halkın moralini yükseltme ve onu vatan savunmasına çağırma gereği, yani (Moskova'da bizzat hüküm-

darın huzurlarıyla yapıldığına göre) Rusya'nın zaferinin başlıca yolu olacak olan bu gereklilik hükümdara arz edildi ve hükümdar tarafından, ordudan ayrılmak için bir vesile olarak kabul edildi.

X

Barclay sofrada Bolkonski'ye, Türkiye hakkında sormak için hükümdarın kendisini bizzat görmek istediğini ve akşam saat altıda Bennigsen'in evinde bulunması gerektiğini bildirdiği zaman mektup daha hükümdara verilmemişti.

Aynı gün hükümdarın karargâhında Napoléon'un yeni bir ileri hareketine dair, sonradan doğru olamadığı anlaşılan, ordu için tehlikeli olabilecek bir haber alınmıştı. Aynı sabah Albay Michaut hükümdarla birlikte Drissa istihkâmlarını dolaşmış, Pfuhl tarafından kurulan ve şimdiye kadar Napoléon'u mahvedecek bir tabya *chef d'oeuvre*'ü¹ sayılan bu müstahkem ordugâhın anlamsız bir şey olduğunu, Rus Ordusu'nu felakete sürükleyeceğini hükümdara göstermişti.

Prens Andrey, tam nehrin kıyısında küçük bir konağı işgal eden Bennigsen'in oturduğu yere geldi. Bennigsen de, hükümdar da orada yoktu; imparatorun yaveri Çernişev, Bolkonski'yi kabul etti, hükümdarın, General Bennigsen ve Marki Paulucci ile birlikte bugün ikinci defa olarak, elverişli olduğundan iyice şüphe edilmeye başlanan Drissa ordugâhı tahkimatını teftişe çıktığını bildirdi.

Çernişev, elinde bir Fransız romanıyla birinci odanın penceresinin yanında oturuyordu. Bu oda eskiden büyük olasılıkla bir temsil salonuydu; üstüne birtakım halılar yığılmış bir org hâlâ orada duruyordu, bir köşede Bennigsen'in yaverine ait portatif bir karyola vardı. Bu yaver de

¹ Şaheser.

oradaydı; belli ki fazla yemekten ya da çalışmaktan bitkin düşmüş, dürülü yatağın üstünde oturuyor, uyukluyordu. Salonda iki kapı vardı; biri doğrudan doğruya eski misafir salonuna, öteki sağa, çalışma odasına açılıyordu. Birinci kapıdan Almanca, ara sıra da Fransızca sesler geliyordu. Orada, eski misafir salonunda hükümdarın arzusuyla, bir savaş konseyi değil de (hükümdar belirsizliği severdi) ilerideki zorluklar hakkında düşüncelerini öğrenmek istediği bazı kimseler toplanmıştı. Bu bir savaş konseyi değildi, ama hükümdar için bazı konuları aydınlatmak amacıyla seçilmiş konsey gibi bir şeydi. Bu yarı konseye, İsveç Generali Armfeld, General yaver Woltzogen, Napoléon'un kaçak Fransız tebaası dediği Wintzengerode, Michaut, Tolly, askerlikle hiçbir ilgisi olmayan Kont Stein ve nihayet Prens Andrey'in bütün işin *la cheville ouvrière*'i¹ olduğunu duyduğu Pfuhl'ün kendisi çağırılmış bulunuyordu. Prens Andrey, Pfuhl'ü yakından tanıma fırsatı buluyordu, çünkü hemen kendisinden sonra gelmiş, bir dakika durup Çernişev'le konuşarak misafir odasına geçmişti.

57

Pfuhl, kılık değiştirmiş gibi içinde rahat edemediği, bir Rus generalinin dikişi kötü üniformasıyla, ilk bakışta Prens Andrey'e, onu hiç görmediği halde, tanıdık gibi geldi. Onda, Weierotherlerden, Machlardan, Schmidtlerden ve Prens Andrey'in 1805 yılında görme fırsatı bulduğu daha bir sürü Alman kuramcı generallerden bir şeyler vardı; onların hepsinden tipikti. Öteki Almanlarda ne varsa hepsini kendinde toplayan böyle bir teorisyen Alman'ı Prens Andrey hiç görmemişti.

Pfuhl alçak boylu, çok zayıf ama iri kemikli, sağlam yapılı, kürekkemikleri kalın bir adamdı. Yüzü çok buruşuk, gözleri derindi. Saçları önden, şakaklardan belli ki acele olarak fırça ile düzeltilmiş, arkadansa püskül püskül, bön bir ifadeyle sarkıyordu. Kaygılı ve öfkeli bakışlarla büyük odada her şeyden korkuyormuş gibi, içeri girdi. Beceriksiz bir hareketle kılıcını tutarak Çernişev'e döndü,

¹ Ana kuvveti.

hükümdarın nerede olduğunu Almanca sordu. Belli ki odadan mümkün olabildiğince çabuk geçmek, hoş beşleri, selamlaşmaları çabuk bitirmek, kendisini yerinde hissettiği harita başına geçip işe başlamak istiyordu. Çerņışev'in sözü üzerine hemen başını salladı, onun (Pfuhl'un) kendi düşüncesine göre kurduğu tahkimatı hükümdarın teftiş etmekte olduğu yolundaki sözlerini dinleyerek alaylıca gülümsedi. Kendine güvenli Almanlar gibi sert, bas bir sesle kendi kendine homurdandı: *Dummkopf...* veya *zu Grande die ganze Geschichtes...* yahut da *s'wird was Geschichtes d'raus werden...*¹ gibi bir şeyler söyledi, Prens Andrey iyi duyamadı, yer değiştirmek istedi, ama Çerņışev savaşın böyle mutluluk verici bir sonuçla sona erdiği yerden, Türkiye'den geldiğini söyleyerek Prens Andrey'i Pfuhl'le tanıştırdı. Pfuhl Prens Andrey'den çok, onun üstünden öteye bir göz attı, gülerek, "*Da muss ein schöner taktischer Krieg gewesen sein,*"² dedi ve hor gören bir tavırla gülerek seslerin geldiği odaya geçti.

58

Alaylı öfkesi zaten her zaman hazır olan Pfuhl'un bugün kendisi bulunmadan ordugâhın teftişine gidilmesi ve eleştiriye uğramasından dolayı kızgın olduğu belliydi. Prens Andrey bu kısa görüşme ve Austerlitz hatıraları sayesinde bu adam hakkında açık bir fikir edinmişti. Soyut düşüncede, yani gerçeğin kapalı bilgisinde mutlak bir kendine güven duygusu taşıyanlar yalnız Almanlar olduğu için Pfuhl, yalnız onlarda rastlanan katı, tahammül edilmez derecede kendine güvenen insanlardan biriydi. Fransız, kadınlar kadar erkekler için de kendini hem akılcı, hem bedence pek cazip saydığı için kendine güvenir; İngiliz, dünyada en teşkilatlı devletin vatandaşı olduğu için kendine güvenir ve bunun için de bir İngiliz olarak ne yapmak gerektiğini her zaman bilir, bir İngiliz olarak her yaptığı şeyin mutlaka iyi olduğunu bilir. İtalyan, kendine güvenir, çünkü heyecanlıdır, kendini de, başkalarını da kolay unutur. Rus, özellikle şunun için kendine güve-

¹ (Alm.) Budala... Cennemin dibine... Bu iş kötüye varır.

² (Alm.) Herhalde bu savaş tabiyenin bütün cephelerine göre yapılmıştır.

nir: Bir şey bilmez, bilmek de istemez, çünkü bir şeyin bütünüyle bilinebileceğine inanmaz. Alman'ın kendine güveni hepsinden güçlü, hepsinden kötü, hepsinden berbattır. Çünkü gerçeği; bizzat kendisinin uydurduğu, ama kendisi için mutlak bir gerçek olan şeyi bildiğini tasavvur eder. Pfuhl besbelli böyle biriydi. Onun kendi ilmi, yani Büyük Friedrich'in savaşımlardan çıkarılmış bir "yan hareketler" düşüncesi vardı; yeni savaş tarihinde rastladığı şeyler, onu saçma, barbarlık, taraflarca işlenmiş hatalarla dolu, savaş adı verilemeyecek karmakarışık çarpışmalar gibi geliyordu; teoriye uymuyorlardı, ilim konusu olamazlardı.

1806 yılında Pfuhl, Jena ile Auerstaedt tarafından sona erdirilen savaş planının düzenleyicilerinden biriydi; ama bu savaşın sonunda düşüncesinin yanlışlığını gösterir en küçük bir belirti görmemişti. Tersine onun düşüncesinden ayrılımlar, ona göre bütün başarısızlıkların biricik nedeniydi: Kendine has neşeli alaycılığıyla şöyle derdi: *Ich sagte ja, daß die ganze Geschichte zum Teufel gehen werde.*¹ Pfuhl düşüncesini, teorinin amacını, yani uygulanmasını unutacak derecede seven kuramcılardan biriydi; teoriye sevgisi yüzünden her türlü uygulamadan nefret eder, onu tanımak istemezdi. Hatta başarısızlığına sevinirdi bile, çünkü başarısızlık, düşüncenin pratiğe feda edilmesi yüzünden doğar, başarısızlık ona ancak kendi düşüncesinin doğruluğunu ispat ederdi.

Prens Andrey ile ve Çernişev'le, her şeyin kötüye gideceğini önceden bilen ve buna acıılmaktan başka bir şey yapamayan birinin tavrıyla şimdiki savaşla ilgili bir şeyler söyledi. Ensesine sarkan iyi taranmamış saçları ve acele taranmış şakakları bunu çok güzel anlatıyordu.

Öteki odaya geçti. Az sonra, oradan bas, homurtulu sesi duyuldu.

¹ (Alm.) Bütün bu işin berbat olacağını söylemiştim ya!

Prens Andrey, Pfuhl'ü gözleriyle izlemeye vakit bulmadan içeriye Kont Bennigsen girdi, Bolkonski'yi başıyla selamladı; durmadan, yaverine birtakım emirler vererek çalışma odasına geçti. Hükümdar arkadan geliyordu; bazı şeyler hazırlamak ve hükümdarı karşılamaya vakit bulmak için Bennigsen acele acele önden gelmişti. Çernişev'le Prens Andrey verandaya çıktılar. Hükümdar yorgun biçimde attan indi. Marki Paulucci hükümdara bir şeyler söyledi. Hükümdar, memnuniyetsizlik ifade eden bir tavırla başını sola eğmiş, büyük bir heyecanla konuşan Paulucci'yi dinliyordu. Hükümdar, anlaşılan konuşmaya son vermek isteyerek ileri yürüdü, ama kızarmış, heyecanlanmış İtalyan, görgü kurallarını unutup hükümdarın arkasından yürüyerek sözüne devam etti; hükümdar basamakları çıkıp Prens Andrey'i fark ederek tanımadığı yüzüne bakarken, "*Quant à celui qui a conseillé ce camp, le camp de Drissa,*"¹ diye anlatıyordu. "*Quant à celui, Sire,*" diyerek kendini tutamıyormuş gibi ümitsizlikle devam ediyordu, "*qui a conseillé le camp de Drissa, je ne vois pas d'autre alternative que la maison jaune ou le gibet.*"²

Hükümdar, İtalyan'ın, sözlerini sonuna kadar dinlemeden ve onu hiç duymamış gibi, Volkonski'yi tanıyarak, ona iltifatla, "Seni gördüğüme çok memnun oldum, toplandıkları yere git ve beni bekle," dedi.

Hükümdar çalışma odasına girdi, arkasından Prens Piyotr Mihailoviç Volkonski, Baron Stein girdiler, arkalarından kapılar kapandı. Prens Andrey hükümdarın verdiği izinden yararlanarak Türkiye'den tanıdığı Paulucci ile birlikte konseyin toplandığı misafir salonuna girdi.

Prens Piyotr Mihailoviç Volkonski, hükümdarın kurmay başkanı gibi bir şeydi. Volkonski çalışma odasından çıktı, misafir odasına girip masanın üstüne haritaları ya-

¹ Drissa ordugâhını tavsiye edene gelince...

² Drissa ordugâhını tavsiye edene gelince, efendim, ya tımarhane, yahut darağacı, bu ikisinden başka çare göremiyorum.

arak, üzerlerinde fikir yürütülmesini istediği meseleleri toplananlara anlattı. Konu şuydu: Fransızların Drissa ordugâhına karşı bir çevirme hareketi yapacakları hakkında gece (sonradan yalan olduğu anlaşılan) bir haber gelmişti.

Söze ilk olarak General Armfeld, kendini gösteren güçlüklerden kaçınmak için Moskova ve Petersburg yolları dışında tamamıyla yeni ve (kendisinin de bir fikri olduğunu göstermek istediğinden başka) hiçbir şeyle açıklanamayan bir hat tutulmasını teklif ederek başladı, ki ona göre ordu bu hat üzerinde toplanıp düşmanı beklemeliydi. Belli ki bu plan Armfeld tarafından çok önceden düşünülmüştü, şimdi o bunu ortaya atılan sorulara yanıt vermekten çok kendi planını ileri sürme fırsatından yararlanmak amacıyla açıklıyordu. Bu teklif, savaşın nasıl bir şekil alacağını bilmeden yapılabilecek milyonlarca teklif içinde diğerleri kadar esastıydı. Bazıları ona itiraz etti, bazıları onayladı. Genç Albay Toll İsveç generalinin planına herkesten çok itiraz ediyordu, tartışma sırasında yan cebinden yazılı bir defter çıkardı, onu okumak için izin istedi. Bu uzun, yazılı açıklamasında Toll, Armfeld'in de, Pfuhl'un de planına tamamıyla aykırı başka bir sefer planı teklif etti. Paulucci Toll'e itiraz ederek bir ileri hareket ve hücum planı teklif ediyordu ki ona göre bizi içinde bulunduğumuz kapandan (Drissa karargâhına o böyle diyordu) ancak bu kurtarabilirdi. Bu tartışmalar sırasında Pfuhl ve saray ilişkilerinde onun eli kolu olan tercümanı Woltzogen susuyorlardı. Pfuhl hor gören bir tavırla burnunu çekiyor, duyduğu saçmalıklara itiraz etmeye hiçbir zaman tenezzül etmeyeceğini göstererek yüzünü öteye çeviriyordu ama tartışmayı yöneten Prens Volkonski onu düşüncesini açıklamaya davet edince yalnız şunu söyledi:

“Bana niçin soruluyor? General Armfeld, cephe gerisi açık, mükemmel bir savaş durumu teklif etti. Yahut *von diesem italienischen Herrn*,¹ saldırı planı *sehr schön*² yahut

¹ (Alm.) Bu İtalyan bayın saldırı planı.

² Çok güzel.

çekilme. *Auch gut*¹. Bana niçin soruluyor?” dedi. “Siz her şeyi benden daha iyi bilirsiniz.”

Ama Volkonski kaşlarını çatarak kendisinden düşüncesini hükümdar namına sorduğunu söyleyince Pfuhl kalktı, birden canlanarak konuşmaya başladı:

“Her şey bozuldu, her şey birbirine karıştırıldı. Herkes benden çok bilgiçlik tasladı, şimdi de bana döndüler, nasıl mı düzeltmeli? Düzeltilecek bir şey yok, tespit ettiğim esasları noktası noktasına uygulamak gerekiyor.” Kemikli parmaklarıyla masayı tıkırdatarak devam etti: “Güçlük nerede? Saçma, *Kinderspiel*.”² Haritaya yaklaştı, kuru parmağını haritaya dayayıp hızlı hızlı anlatarak Drissa karargâhının elverişli durumunu hiçbir tesadüfün değiştiremeyeceğini, her şeyin hesaba katılmış olduğunu, eğer düşman çevirme hareketine gerçekten karar verirse mutlaka imha edilmesi gerektiğini kanıtlamaya koyuldu.

62 Almanca bilmeyen Paulucci, ona Fransızca soru sormaya başladı. Woltzogen, Fransızca’yı kötü konuşan şefinin yardımına koştu, her şeyin yalnız olup biten değil, olabilecek her şeyin planında hesaba katıldığını, şimdi ortaya güçlükler çıkmışsa hatanın her şeyin noktası noktasına yerine getirilmemesinde olduğunu anlatan Pfuhl’ün sözlerini, güçlkle yetiştirerek çevirmeye başladı. Pfuhl biteviye alaylı alaylı gülümsüyor, anlatıyordu. Sonunda hafifseyen bir tavırla, pek çok kez kanıtlanmış bir meseleyi teraziye vurmaktan vazgeçen bir matematikçi gibi bundan vazgeçti. Woltzogen onun yerine geçti, arada bir, ona dönüp “*Nicht wahr, Exzellenz?*”³ diyerek düşüncelerini Fransızca anlatmaya devam etti. Pfuhl, savaşta kızmış bir adamın kendi tarafına vurması gibi, Woltzogen’e de öfkeyle bağırdı:

“*Nun ja, was soll denn da nöch expliziert werden.*”⁴

Paulucci ve Michaut, ikisi birden Fransızca olarak

¹ (Alm.) O da iyi.

² (Alm.) Çocuk oyuncağı.

³ (Alm.) Öyle değil mi, Ekselans?

⁴ (Alm.) Tabii, bunda açıklanacak ne var?

Woltzogen'e saldırıyorlardı. Armfeld, Pfuhl'e Almanca sesleniyordu. Toll, Prens Volkonski'ye Rusça açıklıyordu. Prens Andrey sessizce dinliyor, bakıyordu.

Bütün bu önemli kişilerin içinde Prens Andrey'de en çok ilgi uyandıran, öfkeli, azimli ve delicesine kendine güvenen Pfuhl olmuştu. Belli ki burada bulunanlar içinde kendisi için hiçbir şey arzu etmeyen, kimseye düşmanlık beslemeyen yalnız oydu. Yalnız bir şey istiyor, yıllarca emek harcayarak meydana getirdiği teoriye göre düzenlenen planın uygulanmasını istiyordu. Alaycı tavrıyla hoş değildi, ama düşüncelerine olan sonsuz bağlılığıyla insana farkında olmadan saygı telkin ediyordu. Bundan başka Pfuhl dışındakilerin sözlerinde 1805 yılındaki savaş konseyinde bulunmayan tek ortak özellik vardı: Şimdi Napoléon'un dehası karşısında, gizli olmakla birlikte, panik uyandırıcı bir korku, her itirazda belli olan bir korku hüküm sürüyordu. Napoléon için her şey mümkün sayılıyordu; onu her taraftan bekliyor, onun korkunç adıyla birbirlerinin tahminlerini çürütüyorlardı. Yalnız Pfuhl, öyle görünüyordu ki, teorisinin itiraz eden herkes gibi Napoléon'u da bir barbar saymaktaydı. Fakat saygıdan başka Pfuhl, Prens Andrey'de bir de merhamet duygusu uyandırmıştı. Düşmesinin yakın olduğu, saray erkânının ona karşı takındıkları tavırdan, Paulucci'nin imparatora söylemeye cüret ettiği sözden, özellikle kendisinin de biraz ümitsizce olan halinden belliydi; başkaları bunu biliyor, kendisi de hissediyordu. Kendine güvenmesine, Almanlara has homurtulu alaycı tavrına rağmen şakaklarına yapışmış saçları, ensesine sarkan saçlarıyla acınacak bir hali vardı. Bunu, görünüşe göre, kızgın ve hor gören bir tavırla gizliyordu ama planını denemek ve doğruluğunu bütün dünyaya kanıtlamak için biricik fırsatı şimdi elden kaçırdığından dolayı üzüntü içindeydi.

Tartışmalar uzun sürdü; sürdükçe de bağırma şeklini alan ve kişiselliğe dökülen çıkışlar hararetlendi; dolayısıyla genel bir sonuca varma olanağı da azaldı. Bütün bu dilleri, tahminleri, planları, yalanlamaları ve bağırımları

dinlerken Prens Andrey'in hayret ettiği şey yalnızca hepsinin bir arada konuşmasıydı. Savaş bilimi diye bir şeyin olmadığı, olamayacağı, bunun için askerî deha denen şeyin de kabul edilemeyeceği konusunda ta eskiden, askerliği zamanından beri sık sık aklına gelen düşünceler şimdi onun için tamamıyla açık bir gerçeğe dönüşmüştü. "Şartları, durumu belli olmayan, belirlenemeyen, tarafların gücünün tam olarak belirlenemeyeceği bir işte teori ve bilim nasıl olur? Ordumuzda ve düşman ordusunda durumun bir gün sonra nasıl olacağını kimse bilemedi ve bilemez; bu veya şu müfrezenin gücü nedir kimse bilemez. Önde, 'İrtibatımız kesildi!' diye bağırıp kaçacak bir korkak değil, 'Hurra!' diye haykıracak neşeli, cesur bir adam bulunduğu zaman bazen beş bin kişilik bir müfreze, Schöngraben'de olduğu gibi otuz bin kişiye bedeldir, ama bazen elli bin kişi Austerlitz'de olduğu gibi sekiz bin kişinin önünden kaçır. Bütün pratik işler gibi hiçbir yönü kestirilemeyen, önemi ne zaman geleceğini kimsenin bilmediği bir anda belli olan, sayısız şartlara bağlı böyle bir işte ilim nasıl olur? Armfeld, 'Ordumuzun irtibatı kesilmiştir,' diyor; Paulucci ise 'Fransız Ordusu'nu iki ateş arasına aldık,' diyor; Michaut, 'Drissa karargâhının işe yaramaz oluşu nehrin arkada kalmış olmasındandır,' diyor, oysa Pfuhl, onun gücünün burada olduğunu söylüyor. Toll bir plan, Armfeld başka bir plan teklif ediyor; hepsi iyi, hepsi kötü, her teklifin değeri ancak olay gerçekleştiği zaman belli olabilir. Peki niçin herkes askerî deha deyip duruyor? Dâhi, zamanında peksimet getirilmesini, kimine sağa, kimine sola gitmesini emreden adam mıdır? Generaller yalnızca şatafat ve iktidara bürünmüş olduklarından ve bir alçaklar güruhu, onlara olmayan sıfatlar vererek iktidara dalkavukluk ettiği için kendilerine dâhi diyor. Tersine, tanıdığım en iyi generaller kalın kafalı ya da dalgın insanlardır. En iyisi Bagration, ki bunu Napoléon da kabul etmiştir. Ya Bonaparte'ın kendisi! Onun Austerlitz savaş meydanındaki kendinden memnun, kayıtsız yüzünü hatırlarım, iyi bir kumandana sadece deha değil her-

hangi bir farklı vasıf gerekmez. Tersine, onda en yüksek en iyi insani vasıfların; sevginin, şiir duygusunun, şefkatin, felsefi, araştırmaya yönelik kuşkunun bulunmaması gerek. O, dar görüşlü ve yaptığı işin önemli bir iş olduğundan çok emin olmalıdır (yoksa sabrı yetmez), ancak o zaman cesur bir kumandan olur. Eğer birini seven, acıyan, doğruyu, eğriyi düşünen bir adamsa Tanrı korusun. Onlar için ta eskiden bir deha maskesi uydurulmuş olması anlaşılır bir şeydir, çünkü onlarda güç vardır. Savaşta başarı onlara değil, saflarda 'Mahvolduk!' ya da 'Hurra!' diye bağırان adama bağlıdır, insan ancak bu saflarda yararlı olduğuna emin olarak hizmet edebilir!"

Tartışmaları dinlerken Prens Andrey böyle düşünüyordu; ancak Paulucci ona seslendiği, herkes dağıldığı zaman kendine geldi.

Ertesi gün teftişte hükümdar Prens Andrey'e nerede hizmet etmek istediğini sordu. Hükümdarın maiyetinde kalmayı rica etmek yerine ordu hizmeti için izin istemekle Prens Andrey, saray çevresi gözünde itibarını kaybetti.

65

XII

Sefer açılmadan önce Rostov, Nataşa'nın hastalığını ve Prens Andrey'le nişanlarının bozulduğunu (bu ona Nataşa'nın nişanlısını reddettiği şeklinde anlatılmıştı) bildiren bir mektup almıştı. Ona yine istifa edip eve dönmesi rica ediliyordu. Nikolay mektubu alınca izin veya istifa dileğinde bulunmaya kalkışmadı, Nataşa'nın hastalığına, nişanlısından ayrılmasına çok üzüldüğünü ve arzularını yerine getirmek için mümkün olan her şeyi yapacağını anne ve babasına yazdı. Sonya'ya da ayrı bir mektup gönderdi.

"Ruhumun tapındığı yoldaş," diye yazıyordu, "onur dan başka hiçbir şey beni köye dönmekten alıkoymazdı, ama şimdi, seferin başlayacağı bir sırada, eğer mutluluğu-

mu görevime, vatana olan sevgime tercih etseydim, kendimi yalnız bütün arkadaşlarıma karşı değil, kendi kendime karşı da onursuz sayardım. Ama bu son ayrılık. İnan ki savaştan sonra hemen, eğer sağsam ve beni yine seviyorsan, her şeyi bırakıp seni, artık ebedi olarak, ateşli göğsüme basmak içim oraya uçacağım.”

Gerçekten de, Rostov’u Sonya ile söz verdiği gibi evlenmekten yalnız seferin açılması alıkoyuyordu. Otradnoye’nin sürgün avları, güzü, kışı, yortuları ve Sonya’nın aşkı, daha önce bilmediği ama şimdi onu kendine çeken sessiz köy yaşamının neşe ve rahatının manzarasını önüne açmışlardı. “Mükemmel bir eş, çocuklar, iyi bir av köpeği sürüsü, güçlü on on iki tazi, çiftlik, komşular, asiller meclisinde görev!” diye düşündü. Ama şimdi savaş vardı; alayda kalması gerekiyordu. Böyle olduğuna göre de Nikolay Rostov, alayda yaşadığı hayattan da karakteri dolaısıyla memnundu, bu hayatı hoş kılmasını bildi.

66 İzinden gelince arkadaşları tarafından sevinçle karşılanan Nikolay ikmal için gönderilmiş, Ukrayna’dan pek hoşuna giden ve ona komutanının takdirini kazandıran müthiş atlar getirmişti. O yokken yüzbaşılığa terfi ettirilmiş, alay seferi zaviyete getirilince eski bölüğü, artırılan mevcuduyla yine ona verilmişti.

Savaş başladı, alay Polonya’ya hareket etti, iki aylık birden verildi, yeni subaylar, yeni askerler, atlar geldi. Asıl önemlisi, savaş başlangıçlarını izleyen o heyecanlı, neşeli ruh haleti yayıldı; Rostov alaydaki elverişli durumunu takdir ederek kendini tamamıyla, er geç bu hayattan ayrılacağını bildiği halde, askerliğin zevklerine, cazibelerine kaptırdı.

Kıtalar karışık bir halde devletle ilgili, siyasi, taktik birçok sebeplerle Vilnius’tan ayrıldı. Çekilişin her adımını genelkurmayda karışık bir çıkar oyunu, bir dedikodu, bir ihtiras izledi. Pavlograd *hussar*’ları içinse yazın en iyi zamanında yeterli erzakla yapılan bütün çekilme yürüyüşü çok basit ve neşeli bir işti. Umutsuzluğa kapılmak, enişelenmek, entrika çevirmek, ancak genel karargâhta

olabilirdi. Ordunun içinde ise nereye ve ne için gidildiğini kimse sormuyordu bile. Çekildiklerine yalnızca alıştıkları konaklarından, güzel Polonya kadınlarından ayrıldıkları için esefleniyorlardı. Birisinin aklına işlerin kötü gittiği fikri gelse bile, kafasına böyle bir şey gelen kimse, iyi bir askere yakışacağı gibi, neşeli olmaya, işin gidişatını düşünmemeye, kendi işini düşünmeye çalışıyordu. Başlangıçta Polonya çiftlik sahipleriyle arkadaşlık ederek hükümdarın ve öteki büyük komutanların teftişlerini bekleyip atlatarak Vilnius dolaylarında neşeli bir konaklama yapmışlardı. Sonra Svetsyanı'ya çekilme ve götürülemezcek erzakı yok etme emri geldi. Svetsyanı, herkesin dediği gibi bir "sarhoş ordugâh" olduğu ve burada erzak toplama emrinden yararlanarak erzakla birlikte Polonya çiftliklerinden at, araba, inek alıyorlar diye askerlerden çok şikâyet edildiği için, *hussar*'larca unutulmazdı. Rostov Svetsyanı'yı buraya ilk geldiği gün bölük eminini değiştirdiği ve kendisinin haberi olmadan beş fıçı eski birayı götüren zilzurna sarhoş olmuş bütün bir bölüğün hakkından gelemediği için hatırladı. Svetsyanı'dan ta Drissa'ya kadar çekildiler; Drissa'dan da yine çekildiler, Rus sınırına yaklaştılar.

67

13 Temmuz'da Pavlogradlılar ilk kez ciddi bir savaşa giriyorlardı.

12 Temmuz'da gece, çarpışmadan bir gün önce yağmur ve doluyla karışık şiddetli bir fırtına oldu, 1812 yazı genellikle fırtınasının bolluğuyla meşhurdur.

İki Pavlograd süvari bölüğü, büyükbaş hayvanların ve atların çığneyip yerle bir ettikleri başaklanmış bir tarlada açık ordugâh kurmuştu.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu; Rostov, koruması altında bulunan genç subay İlyin'le derme çatma bir barakada oturuyordu, alaylarından, bıyıkları kulaklarına uzanan ve kurmaya gelip yağmura tutulan bir subay, Rostov'un yanına girdi.

"Kurmaydan geliyorum, Kont. Rayevski'nin gösterdiği kahramanlığı duyduunuz mu?"

Subay, Saltanov Savaşı'na ait, kurmayda duyduğu ayrıntıları anlattı.

Rostov, içine yağmur sızan boynunu kısmış pipo içiyor, arada bir genç subay İlyin'e bakarak dikkatsizce dinliyordu. Alaya yeni gelmiş on altı yaşlarında bir çocuk olan bu subayın şimdi Nikolay'a karşı durumu yedi yıl önce Nikolay'ın Denisov'a karşı olan durumu gibiydi. İlyin her alanda Rostov'u taklit etmeye çalışıyordu, ona bir kadın gibi vurgundu.

Uzun bıyıklı subay Zdrjinski, tumturaklı bir ifadeyle Saltanov bendinin nasıl Rusların Thermopylai'si¹ olduğunu, bu bentte General Rayevski'nin nasıl destansı bir kahramanlık hareketi gösterdiğini anlatıyordu. Zdrjinski, korkunç bir ateş altında iki oğlunu bende süren ve onlarla yan yana hücumla geçen Rayevski'nin kahramanlık hareketini anlatıyordu. Rostov hikâyeyi dinledi, Zdrjinski'nin heyecanına katıldığı yolunda bir şey söylemek şöyle dursun, tersine, itiraz etmeye niyetli olmamakla birlikte, anlatılan şeyden utanmış bir adam tavrı takındı. Rostov, Austerlitz'den ve 1807 seferinden sonra, bizzat kendi deneyimiyle biliyordu ki savaş olayları anlatılırken hep yalan söylenir, nasıl ki o da anlatırken böyle yapardı; ikincisi, savaşta her şeyin hiç de bizim düşündüğümüz ve anlattığımız gibi yürümediğini bilecek kadar tecrübeliydi. Bunun için Zdrjinski'nin hikâyesi hoşuna gitmemişti; yanaklarından uzanan bıyıklarıyla muhatabının üstüne eğilip daracak barakada onu sıkıştıran Zdrjinski'nin kendisi de hoşuna gitmemişti. Rostov sessizce ona bakıyordu, içinden: "Öncelikle, saldırılan bentte herhalde öyle bir karışıklık, sıkışıklık olmuştur ki Rayevski oğullarıyla ileri atılmışsa bu, yanındaki on kişiden başka hiç kimseye tesir edememiştir, diye düşünüyordu; geri kalanlar Rayevski'nin bende nasıl ve kiminle gittiğini görememişlerdir bile. Ama bunu görenler de ge-

¹ Yunanistan'da "Sıcak Kapılar" adındaki (kaplıca kaynağı olduğu için sıcak) bir geçit. MÖ 480 yılında Yunanlılar ve Persler bu geçitte savaştılar. Yunanlılar savaşı terk etti ancak Spartalıları en son askerleri ölene dek geçidi savundular. Bu geçide gönderme yapılıyor.

nellikle heyecana gelemezlerdi, orada kendi canları söz konusuyken 'Rayevski'nin incelikli babalık duygularını mı düşüneceklerdi? Sonra, vatanın kaderi, Thermopylai'de olduğu gibi Saltanov bendinin alınıp alınmamasına bağlı değildir. O halde bu fedakârlığa neden katlanıldı? Hem, sonra burada, savaşta çocukları ne diye işe karıştırmalı? Ben yalnız kardeşim Petya'yı değil hatta İlyin'i, o bana yabancı ama iyi kalpli çocuğu bile tehlikeye atmaz, korunacağı bir yere sokmaya çalışırdım." Rostov, Zdrjinski'yi dinleyerek düşünmeye devam ediyordu. Ama düşüncelerini söylemiyordu: Bu konuda deneyimliydi artık. Bu hikâyenin silahlarımızın onurunu yükseltmeye yardım edeceğini biliyordu; bunun için bundan şüphe etmiyormuş gibi görünmek gerekirdi. Böyle de yaptı.

Zdrjinski'nin konuşmasının Rostov'un hoşuna gitmediğini fark eden İlyin, "Dayanılmaz," dedi. "Çoraplar da, gömlek de, içimde ne varsa su içinde, gidip sığınacak bir yer arayacağım. Galiba yağmur biraz hafifledi."

İlyin çıktı, Zdrjinski de gitti.

Beş dakika sonra İlyin ayaklarını çamurda şaplatarak barakaya koştu.

"Hurra! Rostov, çabuk gidelim, buldum! Şurada, iki-yüz adım ötede bir han var, bizimkiler oraya girdiler. Hiç olmazsa kururuz; Mariya Genrihovna da orada."

Mariya Genrihovna, alay doktorunun karısıydı; doktor bu genç ve güzel Alman karısıyla Polonya'da evlenmişti. Doktor ya başka çaresi olmadığı yahut ilk evlilik anlarında genç karısından ayrılmak istemediği için kendisi *hussar* alayıyla nereye giderse onu da yanında götürüyordu; doktorun kıskançlığı *hussar* subayları arasında şaka konusu olmuştu.

Rostov pelerinini attı, eşyaları alması için Lavruşka'ya arkadan seslendi. İlyin'le birlikte kâh çamurda kayarak, kâh hafifleyen yağmurun altında sulara dalıp çıkarak gecenin, ara sıra uzak şimşeklerle yırtılan karanlığı içinde uzaklaştılar.

"Rostov, neredesin?"

"Buradayım. Ne fırtına ama!" diye konuşuyorlardı.

Önünde doktorun *kibitka*'sı¹ duran handa beş subay vardı. Etine dolgun, sarışın bir Alman kadını olan Mariya Genrihovna, sırtında bluzu, başında gece takkesiyle başköşede geniş bir kanepede oturuyordu. Doktor kocası arkasında uyuyordu. Neşeli bağırışlar ve kahkahalarla karışılan Rostov'la İlyin odaya girdiler.

Rostov gülerek, "Bak hele! Ne güzel eğleniyorsunuz burada," dedi.

"Size niye esniyorsunuz?"

"Aman dikkat! Sırılsıklam olmuşlar! Salonumuzu ısılatmayın."

"Mariya Genrihovna'nın elbisesini kirletmeyin," dedi biri.

Rostov'la İlyin, Mariya Genrihovna'nın göremeyeceği bir yer aradılar, elbiselerini değiştirmek için; bölmenin arkasına gideceklerdi; ama küçük kilerde üç subay, boş bir sandığın üstüne oturmuş mum ışığında kâğıt oynuyorlardı, kalkmaya niyetleri yoktu. Mariya Genrihovna perde niyetine kullanılmak üzere etekliğini bir süre için verdi: Rostov'la İlyin yükü getiren Lavruşka'nın yardımıyla bu perdenin arkasında ıslak elbiselerini çıkarıp kurularını giydiler.

Kırk dökük bir sobada ateş yaktılar. Odun buldular, onu iki eyerin üstüne yerleştirip bir çulla örttüler, bir semaver, bir yiyecek sandığı ve yarım şişe rom buldular, Mariya Genrihovna'ya ev sahibi olmasını rica ederek hep onun yanına toplandılar. Kimi güzel ellerini silmek için ona temiz bir mendil teklif ediyor, kimi onu soğuktan korumak için ayaklarının altına kendi *hussar* gömleğini seriyor, kimi rüzgâr gelmesin diye pelerinini pencereye geçiriyor, kimi uyanmasın diye kocasının yüzünden sinekleri kovalıyordu.

Mariya Genrihovna, ürkek, neşeli gülümseyerek, "Bı-

¹ Üstü örtülü bir çeşit binek arabası.

rakın onu,” dedi, “sabaha kadar uyumadı, öyle de pekâlâ uyur.”

Bir subay, “Olmaz, Mariya Genrihovna,” diye yanıt verdi. “Doktora hizmet etmek gerek. Belki ayağımı ya da kolumu keseceği zaman o da bana acır.”

Yalnız üç bardak vardı; su o kadar bulanıktı ki çayın koyu veya açık olduğunu kestirmek olanaksızdı; semaverde ancak altı bardaklık su vardı ama bardağı kıdem sırasıyla Mariya Genrihovna’nın kısa tırnakları ve pek de temiz olmayan tombul ellerinden almak da o nispette hoştu. Bütün subaylar, o gece gerçekten de Mariya Genrihovna’ya tutulmuş gibi görünüyordlardı. Bölmenin arkasında kâğıt oynayan subaylar bile çok geçmeden oyunu bıraktılar, Mariya Genrihovna’ya kur yapmakta birleşen genel ruh haletine uyarak semavere sokuldular. Mariya Genrihovna kendisini böyle parlak ve terbiyeli gençlerle çevrili görünce mutluluk ışıkları saçıyordu. Gizlemeye çalışsa da, arkasında uyuyan kocasının her hareketinden ürkse de bu hali belliydi.

Yalnız bir tek kaşık vardı, şeker pek boldu, ama kaşığı yetiştirip karıştırmıyorlardı, onun için Mariya Genrihovna’nın sıra ile herkesin şekerini karıştırması kararlaştırıldı. Rostov bardağını alıp içine rom koyarak Mariya Genrihovna’ya karıştırmasını rica etti.

Mariya Genrihovna, kendisinin de başkalarının da bütün söyledikleri çok gülünecek şeylermiş, başka anlamları da varmış gibi durmadan gülümseyerek, “Ay, şekersiz mi içiyorsunuz?” dedi.

“Bana şeker lazım değil, ben sadece bardağımı güzel elinizle sizin karıştırmanızı istiyorum.”

Mariya Genrihovna razı oldu, kaşığı aramaya başladı, birisi aşırıyordu onu.

Rostov, “Küçük parmağınızla, Many Genrihovna,” dedi, “daha iyi olur.”

Mariya Genrihovna kızarak, “Sıcak ama!” dedi.

İlyin su dolu kovayı aldı, içine rom damlattı, Mariya Genrihovna’nın yanına geldi, parmağıyla karıştırmasını rica etti.

“Bu benim fincanım,” dedi, “sadece parmağınızı içine sokun, hepsini içeceğim.”

Semaver bitince Rostov iskambil kâğıtlarını aldı, Mariya Genrihovna ile kral oyunu oynamayı teklif etti. Onunla oynamak için kura çektiler. Rostov’un teklifiyle koşulan şarta göre kral olan, Mariya Genrihovna’nın elini öpmeye hak kazanacak, sonda kalan da doktor uyanınca onun için yeniden semaver hazırlayacaktı.

“Peki, ya Mariya Genrihovna kral olursa?” diye sordu İlyin.

“O zaten kraliçe! Onun emirleri kanundur.”

Tam oyuna başladıkları sırada Mariya Genrihovna’nın arkasından birden doktorun şaşkın yüzü yükseldi. Çoktandır uyumuyor, söylenenleri dinliyordu. Belli ki söylenenlerin, yapılanların hiçbirinde hoş, gülünecek veya eğlenceli bir şey göremiyordu. Yüzü kederli ve üzgündü. Subaylarla selamlaşmadı, kaşındı, önü kapalı olduğundan çıkmak için izin istedi. O çıkar çıkmaz bütün subaylar gü-rültülü bir kahkaha koyuverdiler; Mariya Genrihovna kıp-kırmızı kesildi, neredeyse ağlayacaktı. Bu onu subayların gözünde daha çekici yapmıştı. Dışarıdan dönen doktor (neşeyle gülümsemeyi artık bırakan ve korkuyla kendisine bakan) karısına yağmurun dindiğini, geceyi geçirmek için *kibitka*’ya gitmeleri gerektiğini, yoksa her şeyi çalacaklarını söyledi.

Rostov, “Emir eri gönderirim... iki emir eri!” dedi, “Bırakın, doktor.”

İlyin, “Ben de nöbet tutarım!” dedi.

Doktor, “Hayır, baylar, siz uykunuzu aldınız ama ben iki gecedir uyumadım,” dedi ve küs küs karısının yanına oturdu, oyunun sonucunu bekledi.

Subaylar yan gözle karısını süzen doktorun somurtkan yüzüne bakarak iyice neşelendi; onca gayret etmelerine karşın kahkahalarını tutamadılar. Doktor, karısını alıp çıkarak onunla *kibitka*’ya yerleşince subaylar handa ıslak kaputlarıyla örtünüp yattılar ama kâh doktorun korkusunu ve karısının neşesini hatırlayıp konuşarak, kâh

kalkıp *kibitka*'da olup bitenleri anlatarak uzun zaman uyumadılar. Rostov birkaç kez başını örterek uyumak istedi; ama yine birinin söylediği onu ilgilendirdi, konuşma yine başladı; nedensiz, neşeli ve çocukça kahkahalar yine yükseldi.

XIV

Saat üçte bölük emini Ostrovna'ya hareket emriyle geldiği zaman daha kimse uyanmamıştı.

Subaylar yine hep aynı konuşmalar ve gülüşmelerle hızlı hızlı toparlanmaya başladılar; semaveri bulanık suyla yine kaynattılar. Ama Rostov çayı beklemeden bölüğe gitti. Ortalık ağarmıştı; yağmur dinmiş, bulutlar dağılmıştı. Hava nemliydi, hele iyice kurumamış elbiselerin altında insan üşüyordu. Handan çıkarken Rostov'la İlyin sabahın alacakaranlığında doktorun yağmurla parıltıyan meşin kaplı kibitkasına göz atıldılar; gömleğinden doktorun ayakları sarkıyor ortada karısının takkesi görünüyor, uykuda soluk alıp verişleri duyuluyordu.

Rostov, kendisiyle birlikte çıkan İlyin'e, "Çok sevimli kadın doğrusu," dedi.

İlyin on altı yaşının verdiği ciddiyetle, "Ne güzel kadın!" diye yanıt verdi.

Yarım saat sonra, süvari bölüğü sıraya dizilmiş yolda duruyordu. "At bin!" komutası duyuldu, Askerler haç çıkarıp atlara binmeye başladılar. Rostov, öne geçip "Marş!" komutunu verdi, *hussar*'lar dört sıra halinde çamurda şapırtılı nal sesleri, kılıç şakırtılarıyla ve yavaşça konuşarak, iki tarafında kayın ağaçları dikili büyük yolda piyade ve topçuların arkasından hareket ettiler.

Yırtık pırtık mavi-leylak rengi bulutlar tanyeri karşısında kızarmış ve rüzgâra kapılmış, hızla ilerliyordu. Ortalık gittikçe aydınlanıyordu. Köy yollarını kapatan ve dünkü yağmurdan dolayı hâlâ ıslak duran kıvrık otlar iyi-

ce görünüyordu; kayın ağaçlarının sarkık ve ıslak dalları rüzgârda sallanarak her yana ışıklı damlalar döküyordu. Askerlerin yüzleri gittikçe daha iyi belli oluyordu.

Rostov, yanından ayrılmayan İlyin'le birlikte yolun kenarındaki çift sıra kayın ağaçlarının arasından gidiyordu. Seferde cephe beygirine değil, bir Kazak atına binmekte sakınca görmemişti, hayvandan anlayan ve meraklı bir kimse olarak bir süre önce sert, büyük, ak yelesi iyi bir Don atı edinmişti ki, onu bu atla kimse geçemiyordu. Bu ata binmek Rostov için bir zevkti. Atı, sabahı, doktorun karısını düşünüyor, kendilerini bekleyen tehlikeyi bir an bile aklına getirmiyordu.

Eskiden Rostov çarpışmaya giderken korkardı; şimdi en küçük bir korku duymuyordu. Korkmamasının nedeni, savaşa alışmış olması değil (tehlikeye alışılmaz) tehlike karşısında kendine hâkim olmayı öğrenmesiydi. Savaşa giderken, yaklaşan tehlikeden başka şeyler düşünmeye alışmıştı. Bütün gayretlerine, askerliğinin ilk zamanlarında kendini korkaklıkla suçlamasına rağmen bunu yapamamıştı, ama yıllar içinde bu kendiliğinden oluvermişti. Şimdi o, ara sıra dallardan eline gelen yaprakları koparak, bazen ayağıyla hayvanın kasığına dokunarak, bazen içip bitirdiği pipoyu geri dönmeden arkadan gelen *hussar*'a vererek İlyin'le birlikte kayın ağaçlarının arasında gezme-yeye gider gibi sakin ve kaygısız bir tavırla ilerliyordu. Kaygılı bir eda ile çok konuşan İlyin'in telaşlı yüzü onda acıma duygusu uyandırıyor; kornetin çektiği azabı, korkuyu ve ölümü beklemenin azabını kendi deneyimiyle biliyordu, ona zamandan başka çözüm olmadığını da biliyordu.

Güneş, bulutun arasından lekesiz gökyüzüne çıkar çıkmaz rüzgâr, fırtınadan sonraki bu güzel yaz sabahını bozmaya cesaret edemiyormuş gibi dinmişti; damlalar hâlâ geliyordu ama artık dikine damlıyordu, hava sakinleşmişti. Güneş büsbütün ortaya çıktı, ufka yükseldi, sonra üstündeki dar ve uzun bulutun içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra bulutun kenarını yırtarak üst ucundan, daha parlak olarak çıktı. Her taraf ışıldamaya, parlamaya başla-

dı. Bu ışıkla birlikte ileriden ona yanıt verir gibi top sesleri duyuldu.

Rostov düşünmeye, bu top seslerinin uzaklığını düşünüp yerini belirlemeye vakit bulmadan Vitebsk'ten Osterman Tolstoy'un bir yaveri dört nala gelerek tırısı kalkılması emrini getirdi.

Süvari bölüğü, çabuk ilerlemek için, kendisi gibi acele eden piyadeyi ve topçuyu geçti, sırtı aştı, boş, ıssız bir köyden geçti, sonra yeniden bir sırta tırmandı, atlar köpürmeye başladı, askerlerin yüzleri kızardı.

İleriden tümen komutanının sesi duyuldu:

“Dur, hizaya gel!”

“Sol omuz ileri; adımla arş!” diye ileriden bir komut yükseldi.

Hussar'lar, kıtalar boyunca mevziin sol kanadına geçip ilk hatta duran *uhlan*'ların arkasında kaldılar. Sağda bir kol halinde piyademiz duruyordu: Bunlar yedeklerdi; daha yukarıda, tepede temiz, tertemiz havada, sabahın eğri ve parlak ışıkları içinde, tam ufukta toplarımız vardı. İleride, dereye düşman kolları ve topları görünüyordu. İleri hattımız dereye savaşa tutuşmuş, düşmanla neşeli neşeli çarpışıyordu.

Çoktan beri duymadığı bu sesler Rostov'u oynak bir şarkı gibi neşelendirmişti. “Trap-ta-ta-tap!” diye kâh birden, kâh birbiri arkasından tüfek sesleri duyuluyordu. Sonra hepsi susuyor, sonra yine üstüne basılmış kestane fişekleri gibi patlıyorlardı.

Hussar'lar bir saat kadar oldukları yerde durdular. Top ateşi başladı. Kont Osterman, yanındakilerle birlikte süvari bölüğünün arkasından geçiyordu, durup alay komutanıyla konuştu, sonra tepeye, topların olduğu yere yollandı.

Osterman gidince arkadan *uhlan*'ların arasından bir komut yükseldi:

“Kol halinde hücumla hazır ol!”

Önlerinde piyade, süvariye yol vermek için çift sıraya geçti. *Uhlán*'lar, kargılarındaki küçük bayrakları dalgalan-

dırarak hareket ettiler; sırtın sağ eteğinde gözüken Fransız süvarilerine doğru tırıs kalktılar.

Uhlan’lar sırtın eteğine iner inmez, topçuyu perdelemek üzere *hussar*’lara tepeye hareket emri verildi. *Hussar*’lar *uhlan*’ların yerini aldığı sırada ateş hattından boşa gitmiş kurşunlar vızıldayıp ıslık çalarak gelip geçmeye başladı.

Çoktandır duymadığı bu ses Rostov’un üzerinde eskisinden daha neşeli, daha coşturucu bir etki bırakmıştı. Doğruldu, sırttan başlayarak açılan savaş meydanına baktı, bütün ruhuyla *uhlan*’ların hareketine katıldı. *Uhlan*’lar Fransız dragonlarına yakından hücum ediyorlardı. Orada bir karışma oldu, beş dakika sonra *uhlan*’lar geri, daha önce durdukları yere değil de, daha sola çekildiler. Al atlara binmiş turuncu üniformalı *uhlan*’lar arasında ve arkaalarında kır atlara binmiş mavi Fransız dragonları kalabalık bir kitle halinde görünüyordu.

XV

Rostov, keskin gözleriyle, bizim *uhlan*’ları kovalayan bu mavi Fransız dragonlarını ilk görenlerden biriydi. Bozgun halindeki *uhlan*’lar ve onları kovalayan Fransız dragonları gittikçe yaklaşıyorlardı. Sırtın eteğinde küçücük görünen bu insanların nasıl çarpıştıkları, birbirlerini kovaladıkları, kollarını ya da kılıçlarını salladıkları artık rahatça görülebiliyordu. Karşısında olup bitenleri bir ay takibi gibi izliyordu Rostov. *Hussar*’ların şimdi vuracakları bir darbeye Fransız dragonlarının karşı koyamayacaklarını hissediyordu; ama darbe vurulacaksa hemen o anda yapılmalıydı bu, yoksa geç kalınacaktı. Etrafına baktı, yüzbaşı yanı başında duruyor, o da gözlerini aşağıdaki süvarilerden ayırmıyordu.

Rostov, “Andrey Sevastiyaniç,” dedi, “onları perişan edebiliriz!...”

Yüzbaşı, “İyi iş olurdu,” dedi, “doğrusu...”

Rostov onu sonuna kadar dinlemedi, atını mahmuzladı, dörtnala süvari bölüğünün önüne fırladı; hareket emrini vermeye vakit kalmadan, onunla aynı duyguları paylaşan bölük arkasından harekete geçti. Rostov bu hareketi nasıl ve niçin yaptığını kendisi de bilmiyordu. Bütün bunları, avda yaptığı gibi, düşünüp taşınmadan yapmıştı. Dragonların yakın olduklarını, dörtnala ve dağınık bir halde geldiklerini görmüştü. Onların dayanamayacaklarını anlıyordu, kaçırırsa bir daha geri gelmeyecek yalnız bir dakikası olduğunu biliyordu. Etrafında kurşunlar öyle tahrik edici bir şekilde vızıldayıp ıslık çalıyor, atı öyle hırsla ileri atılıyordu ki kendini tutamadı, atını mahmuzladı, emri verdi ve o anda arkasından harekete geçen bölüğünün ayak seslerini duyarak tırısla sırttan aşağı, dragonlara doğru süzüldü. Sırtın eteğine varır varmaz atlar kendiliklerinden tıristan dörtnala geçtiler, kendi *uhlan*’larına, onların arkasından koşan Fransız dragonlarına yaklaştıkça hızlarını artırdılar. Dragonlar yakındı. Ödekiler *hussar*’ları görünce geriye döndü, arkadakiler durdu, Rostov, kurdun yolunu keserken atıldığı hisle Don atını doludizgin koyuvererek bozulan dragon saflarının önüne sürdü. Bir *uhlan* durdu, bir piyade ezilmemek için yere yattı, binicisi olmayan bir at *hussar*’lara karıştı. Hemen bütün Fransız dragonları atlarını gerisin geriye sürüyorlardı. Rostov içlerinden kır atlı birini seçti, peşine düştü. Yolda önüne bir funda çıktı, akıllı at onun üstünden atladı. Nikolay eyerde güçlkle tutunarak, kendine hedef seçtiği düşmana neredeyse yetişeceğini gördü. Üniformasına bakılırsa herhalde subay olan bu Fransız, eğilmiş, kıratını dörtnala ve kılıçla sürüyordu. Bir anda Rostov’un atı, göğsüyle subayın atının arkasına çarptı, onu yere yuvarlıyordu neredeyse, yine o anda Rostov nedenini kendisi de bilmeksizin kılıcını kaldırdı, Fransız’a vurdu.

O anda Rostov’un bütün heyecanı birden kayboldu. Subay kolunu dirseğinin yukarisından hafifçe kesen kılıcın darbesinden çok atın sarsıntısından ve korkudan düş-

müştü. Rostov, atını durdurarak kimi tepelediğini görmek için düşmanını gözleriyle aradı. Fransız dragon subayı bir ayağıyla yere atlamış, öteki üzengiye takılmıştı. Her an yeni bir darbe bekliyormuş gibi korkuyla gözlerini kırptırıyor, yüzünü buruşturarak aşağıdan dehşetle Rostov'a bakıyordu. Çenesi çukurlu, parlak mavi gözlü, sararmış, çamurla zifoslanmış, sarışın, genç yüzü savaş meydanlarına yakışır bir düşmanın değil, basbayağı bir muhallebi çocuğunun yüzüydü. Rostov, ona ne yapacağına karar vermeden subay haykırdı: "*Je me rends!*"¹ Telaşla ayağını üzengiden kurtarmak istiyor, kurtaramıyor, ürkmüş mavi gözlerini indirmeden Rostov'a bakıyordu. Sıçrayıp yetişen *hussar*'lar ayağını kurtarıp onu eyere oturtular. *Hussar*'lar her yanda dragonlarla dövüşüyorlardı; biri yaralanmış, yüzü kan içindeydi, ama atını vermiyordu. Başka biri bir *hussar*'ı kucaklayıp atının sağrısına oturtmuştu; bir üçüncüsü bir *hussar*'ın yardımıyla onun atına tırmanıyordu, önde Fransız piyadesi ateş ederek kaçıyordu, *hussar*'lar esirleriyle dörtnala acele geri dönüyorlardı. Rostov, kalbini ezen kötü bir his duyarak ötekilerle birlikte atını dörtnala geriye sürdü. Bu Fransız'ı esir alalı beri, ona vurduğu kılıç darbesinden sonra, hiçbir şekilde izah edemediği belirsiz, karışık bir şeyler hissetmişti.

Kont Osterman Tolstoy, geri dönen *hussar*'ları karşılıyordu, Rostov'u çağırdı, ona teşekkür etti. Yiğitçe hareketini hükümdara iletceğini ve onun için Giyorgiyev haçı rica edeceğini söyledi. Rostov'u Kont Osterman'ın yanına çağırdıkları zaman, hücumla emirsiz başladığını hatırlayarak kendi başına hareketinden ötürü üstünün onu mutlak cezalandıracağına inanıyordu. Osterman'ın koltuk kabbartıcı sözlerinin ve ödül vaadinin Rostov'u sevindirmesi gerekirdi; oysa hep aynı kötü belirsiz duygu ona ruhsal bir bulantı veriyordu. "Peki ama bana acı veren ne?" diye sordu kendi kendine generalden ayrılırken, "İlyin mi? Hayır, o sağ. Kötü bir harekette mi bulundum? Hayır, hiçbir de-

¹ Teslim oluyorum.

ğil.” Ona acı veren, pişmanlık gibi bir şeydi. “Evet, evet, bu çenesi çukur Fransız subayı. Elimi kaldırırken, nasıl durduğunu hatırlıyorum.”

Rostov, götürülen esirleri gördü, çenesi çukur Fransız’ı görmek için arkalarından atını dörtlüyle kaldırdı, Fransız subayı acayip üniformasıyla iyi bir *hussar* atının üzerinde duruyor, kaygıyla etrafına bakınıyordu. Kolundaki yara, yara denmeyecek kadar hafifti. Yapay bir tavırla Rostov’a gülümsedi, elini sallayarak onu selamladı. Rostov hâlâ bir sıkılmalık, bir utanç hissediyordu.

Rostov’un dostları ve arkadaşları o gün, bütün gün ve ertesi gün onun sıkıntılı, öfkeli olmadığını ama sessiz, dalgın ve düşünceli olduğunu fark etmişlerdi. İsteksizce içiyor, yalnız kalmaya çalışıyor, bir şeyler düşünüyordu.

Rostov kendisine Giyorgiyev Nişanı kazandıran (bu onu hayrete düşürmüştü), hatta kahramanlık şöhreti sağlayan o parlak başarısını düşünüyor, bir şey anlayamıyordu. “Onlar bizden daha çok korkuyorlar demek!” diye düşünüyordu. “E, kahramanlık dedikleri bu mu? Ben bunu vatan için mi yaptım sanki? Çenesinin çukuru ve mavi gözleriyle onun suçu ne? Ne kadar korktu! Onu öldürecek sandı. Ne diye öldüreyim? Elim titredi. Oysa bana Giyorgiyev Nişanı verdiler. Hiç, hiçbir şey anlamıyorum!”

Nikolay, bu soruları düşündü ama onu şaşırtan şey hakkında açıkça bir fikir edinemedi ama bu sırada yaptığı görevde talih tekerleği, her zaman olduğu gibi yine onun yararına dönüyordu. Ostrovno Savaşı’ndan sonra onu terfi ettirmiş, kendisine bir *hussar* taburu vermişlerdi. Kahraman bir subay gerektiğinde, ona görev verilirdi.

XVI

Henüz zayıf ve tamamıyla iyileşmemiş olan Kontes, Nataşa’nın hastalığını haber alınca Petya ve bütün hizmetçilerle birlikte Moskova’ya geldi; Rostov ailesi Mariya

Dimitriyevna'dan kendi evlerine taşındı ve büsbütün Moskova'ya yerleşti.

Nataşa'nın hastalığı çok ciddiydi, bereket versin hastalığı, davranışı ve nişanlısından ayrılışı hakkındaki düşünceler ikinci plana geçmişti. O kadar hastaydı ki olup bitenlerde ne derece hatalı olduğu düşünülemezdi; yemiyor, uyumuyor, fark edilir derecede zayıflıyor, öksürüyordu, doktorların hallerinden anlaşıldığına göre tehlikeli bir durumdaydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Doktorlar Nataşa'ya hem tek tek, hem konsültasyona geliyorlardı, uzun uzun Fransızca, Almanca, Latince konuşuyor, birbirlerinin görüşlerini değerlendiriyor, ona türlü türlü ilaçlar veriyorlardı ama hastalık sinsiydi; bu hastalığın nedenlerini anlayamayacakları, zira her canlı insanın kendi özellikleri olduğu ve bunun ciğer, böbrek, deri, kalp, sinir gibi tıbbın kaydettiği bir hastalık değil, bütün bu organlara bulaşmış arızaların sayısız karışımlarından birinin doğurduğu yeni, karışık, tıpça bilinmeyen yeni bir hastalık olacağı hiçbirinin aklına gelmiyordu. Bu basit şeyi kimse düşünemiyordu. (Büyücünün, büyü yapamayacağını düşünemeyeceği gibi.) Çünkü onların işi tedavi etmektir. Çünkü bunun için para alıyorlardı, çünkü bu iş için hayatlarının en iyi yıllarını harcamışlardı. Ama doktorların bunu düşünememelerinin başlıca nedeni kesinlikle yararlı olduklarını görmeleriydi, Rostovlarda bütün ev halkı için gerçekten yararlı olmalarıydı. Yararlı olmaları hastayı çoğu zaman zararlı maddeler (bu zararın etkisi azdı, çünkü zararlı maddeler az miktarda verilirdi) yutmaya zorladıklarından değildi, yararlı, gerekli ve zorunluydular, çünkü hastanın ve hastayı sevenlerin ruhsal gereksinimlerini tatmin ediyorlardı. Bu sebeptendir ki yalancı doktorlar, üfürükçüler, homeopatlar her zaman vardı ve her zaman olacaktırlar. Onlar insanın acı çektiği anda hissettiği o ezeli rahatlama umudu gereksinimini, şefkat ihtiyacını kendisiyle meşgul olduğunu görme ihtiyacını tatmin ediyorlardı. Onlar insanın (çocukta en ilkel şekilde görünen) ezeli bir ihtiyacını, berelenen bir yeri ovuşturma ihtiyacını tatmin ediyor-

lardı. Çocuk bir yerini incitince orasını öpsünler, ovuştur-
sunlar diye hemen annesinin veya dadısının kollarına ko-
şar; acıyan yeri ovuşturulunca, öpülünce rahatlar. Çocuk
kendisinden daha güçlülerde, daha akıllılarda ağrısına bir
çare bulunmayacağına inanmaz. Rahatlama umudu ve şi-
şini ovuştururken annesinin şefkat göstermesi onu yatış-
tırır. Nataşa için doktorlar, yarasını öpüp okşayarak, ara-
bacı Arbat¹ eczanesine gidip bir ruble yetmiş kapiğe bir
tozla güzel bir kutu içinde haplar getirir ve bu tozu o asla
daha erken ve daha geç olmamak şartıyla, iki saatte bir
kaynamış su ile alırsa hemen geçeceğini söylemeye yara-
yan insanlardı.

Saatte bir bu kaplar, bu ilk ilaçlar, tavuk köfteleri,
uyulması etraftakilerin işi gücü ve tesellisi olan doktorun
daha bir sürü tavsiyeleri olmasa Sonya, Kont ve Kontes ne
yapar, hiç tedbir almadan nasıl durup bakarlardı. Eğer
Kont, Nataşa'nın hastalığının kendisine binlerce rubleye
mal olduğunu, iyileşmesi için daha binlerce rubleyi esir-
gemeyeceğini bilmeseydi, burada iyileşmeyince, yine binler-
ce ruble daha harcayıp onu yabancı ülkelere götürerek
doktorlara göstermeyi düşünmese, eğer Métivier ile Fel-
ler'in hastalığı anlamadıklarını, Frise'in anladığını, Mu-
dov'un daha iyi teşhis ettiğini ayrıntısıyla anlatma fırsatı-
nı bulmasa sevgili kızının hastalığına nasıl dayanabilirdi?
Eğer Kontes, doktorun tavsiyelerini tamamıyla tutmuyor
diye hasta Nataşa ile ara sıra kavga etmese ne yapardı?

Üzüntüsünü unutarak, öfkeyle, "Sen böyle doktoru
dinlemez, zamanında ilaç almazsan," derdi, "hiçbir zaman
iyi olmazsın! Şakaya gelmez bu, zatürreeye çevirir sonra!"
Anlamını bilmemekte yalnız olmadığı bu kelimeyi söyle-
yince büyük bir teselli duyardı. Sonya, doktorun tavsiye-
lerini harfî harfine yerine getirmeye hazır olmak için ilk
zamanlar üç gece soyunmadığını, yaldızlı kutudaki az za-
rarlı hapları vereceği saatleri kaçırmamak için geceleri
uyumadığını düşünerek sevinmese ne yapardı? Kendisini

¹ Moskova'nın en bilinen meydanlarından birinin ismi.

hiçbir ilacın iyi etmeyeceğini, bütün bunların anlamsız olduğunu söylemesine rağmen bizzat Nataşa bile, kendisi için bu kadar fedakârlık yapıldığını, belli saatlerde ilaç alması gerektiğini görünce memnun oluyordu. Hatta doktorun tavsiyelerini yerine getirmeyi ihmal ederek tedaviye inanmadığını, hayatına kıymet vermediğini gösterebildiğine de memnun oluyordu.

Doktor her gün gelir, nabzını, yoklar, diline bakar, bitkin yüzüne aldırış etmeyerek onunla şakalaşırdı. Ama öteki odaya geçince Kontes hemen arkasından gider, doktor ciddi bir tavır takınıp başını düşünceli düşünceli sallayarak, tehlikenin sürdüğünü ama bu son ilacın etkisine de güvendiğini, bekleyip görmek gerektiğini söyler, hastalığın daha çok psikolojik olduğunu, ama...

Kontes bu bilgileri kendisinden de, doktordan da saklamaya çalışarak onun eline bir altın sıkıştırır ve her defasında kalbi rahat olarak hastanın yanına dönerdi.

82 Nataşa'nın hastalığının belirtileri, az yemesi, az uyması, öksürmesi ve hiç neşelenmemesiydi. Doktorlar, hastanın tıbbi özenden uzakta bırakılamayacağını söylüyorlardı; bunun için onu şehrin boğucu havası içinde tutuyorlardı. 1812 yılı yazında Rostovlar köye gitmediler.

Pek çok hap, damla, toz yutulmasına (ilaç şişelerinden ve ilaç kutularından bu gibi nesnelerin meraklısı olan Madam Schoss büyük bir koleksiyon yapmıştı) ve alışılmış bir köy hayatından uzak yaşanmasına rağmen gençlik galebe çaldı: Nataşa'nın acısı yaşadığı hayatın izlenimleriyle gitgide kapanmaya başladı, şiddetini kaybetti; sönmeye yüz tuttu ve Nataşa düzelmeye başladı.

XVII

Nataşa daha rahattı ama daha neşeli değildi. Yalnız neşenin bütün dış şartlarından; balolardan, gezintilerden, konserlerden, tiyatrolardan kaçınmakla kalmıyordu; bir

defa gülümsememişti ki peşinden ağlamış olmasın, şarkı söylemiyordu, gülmeye başlayınca veya kendi başına şarkı söylemeye kalkınca gözyaşları onu boğuyordu; pişmanlıktan gelen gözyaşları, o geri dönmez, saf zamanları hatırlamaktan gelen gözyaşları, onca mutlu geçireceği gençliği böyle yok yere mahvedişinden gelen öfkenin verdiği gözyaşları onu boğuyordu. Gülmek ve şarkı söylemek, ona bir saygısızlık gibi geliyordu. İşveyi de düşünmüyordu; bu onun için bir eksiklik değildi. Bütün erkeklerin o sırada kendisi için soytarı Nastaya İvanovna'dan farklı olmadığını söylediklerini hissediyordu, içinde bir şey onu her türlü sevinçten uzaklaştırıyordu. Onda artık genç kızlık çağının o eski tasasız, ümit dolu yaşam kaynağı yoktu. En sık, en çok *Nicolas* ile *Otradnoye*'de geçirmiş olduğu sonbahar aylarını, avı, dayıyı ve Noel yortularını hatırlıyordu. O zamanların bir gününü olsun geri getirmek için ne vermezdi? Ama artık bunu sonsuzcasına kaybetmişti. Her türlü mutluluk için boş ve açık olduğu zamanların artık bir daha geri gelmeyeceği önsezisi onu o zaman aldatmıyordu. Ama yaşaması gerekiyordu.

83

Dünyadaki insanların, eskiden zannettiği gibi hepsinden iyi değil, hepsinden kötü, çok daha kötü olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Fakat bu azdı, o bunu biliyor, kendi kendine soruyordu: "Ya sonra?" Sonra hiç. Hayatın hiçbir neşesi yoktu ve hayatı geçiriyordu. Nataşa, öyle görünüyordu ki, yalnız kimseye yük olmamaya, kimseye engel olmamaya gayret ediyordu, fakat kendisi için bir şey istemiyordu, evde herkesten kaçıyor; yalnız kardeşi *Petya*'nın yanında biraz ferahlık duyuyordu. Onunla beraber olmayı başkalarıyla olmaktan daha çok seviyordu; onunla baş başa olduğu zaman bazen gülümsüyordu. Evden hemen hemen hiç çıkmıyordu, onlara gelenler arasında da yalnız bir kişiden, *Piyer*'den hoşlanıyordu. Ona karşı *Kont Bezuhov*'dan daha şefkatli, daha özenli, aynı zamanda ciddi davranacak biri olamazdı. Nataşa, bu şefkati hissediyordu, bunun için onunla birlikte olmaktan büyük bir zevk duyuyordu. Ama bu şefkatten ötürü ona

minnettar bile değildi. İyilik etmekte Piyer'in bir gayrete ihtiyacının olmadığını bilirdi. Herkese karşı iyi olmak Piyer'e o kadar doğal gelirdi ki onun için bu bir meziyet değildi. Bazen Nataşa, kendi yanında Piyer'in özellikle konuşurken bir şey onu acı hatıralara götürecektir diye korktuğu zaman şaşırıldığını, sıkıldığını fark ederdi. Fark eder ve bu hali onun iyi kalpliliğine, ona göre kendi yanında olduğu gibi herkesin yanında da aynı olması gereken utançlığına verirdi. Özgür olsa, diz çöküp onun elini ve gönlünü isteyeceğini ağzından kaçırdıktan sonra bir daha Piyer ona karşı duygularından hiç söz etmemişti. O gün kendisini avutan bu sözler, Nataşa için, ağlayan bir çocuğu avutmak için söylenmişti yalnızca; Piyer, evli bir adam olduğu için değil, kendisiyle onun arasındaki (Kuragin'in yanında böyle hissetmiyordu) ahlaki engellerin etkisi altında öyleydi ki, Piyer'le olan ilişkisinden, kendisinde ve daha az ihtimalle Piyer'de bir aşk uyanması şöyle dursun, hatta birkaç örneğini bildiği, erkekle kadın arasında kabul edilebilir, şefkatli, şairane bir dostluk çıkabileceği bile hiçbir zaman aklına gelmemişti.

Büyük perhizin sonunda Rostovların Otradnoye'den komşusu olan Agrafena İvanovna Belova, Moskova'nın kutsal yerlerini ziyarete gelmişti. Nataşa'ya kendini bir süreliğine ibadete vermesini teklif etmiş, Nataşa da sevinçle sarılmıştı bu fikre. Sabah erkenden dışarı çıkması doktorlar tarafından yasaklanmasına rağmen Nataşa ibadet etmek için, Rostovların hep yaptıkları gibi evde üç dua dinlemek değil, Agrafena İvanovna gibi, sabah, öğle, akşam ayinlerini kaçırmadan bütün bir hafta ibadet etmek istiyordu.

Nataşa'nın bu çabası Kontes'in hoşuna gidiyordu. Başarısız bir tıbbi tedaviden sonra ibadetin ona ilaçtan çok yarayacağını ümit ediyordu; korkarak ve doktordan gizleyerek de olsa Nataşa'nın isteğini onayladı, onu Belova'ya teslim etti. Agrafena İvanovna gece saat üçte Nataşa'yı uyandırmaya geliyor ve çoğu zaman onu uyanmış buluyordu. Nataşa sabah duası saatinde uyuyakal-

maktan korkardı. Çabucak elini yüzünü yıkayıp en kötü elbisesini ve eski mantosunu giyer, sabahın serinliğiyle titreyerek tan yerinin berrak kızılılığıyla aydınlanan sokaklara çıkardı. Agrafena İvanovna'nın önerisiyle Nataşa kendi ruhani dairelerinde değil, dindar Belova'nın anlattığına göre papazı çok saygıdeğer ve perhizkâr bir kişi olan kilisede ibadet ederdi. Kilise kalabalık olmazdı; Nataşa ile Belova, sol *kliros*'un arkasına yerleştirilmiş Meryem Ana tasvirinin önünde her zamanki yerlerinde dururlardı. Sabahın bu erken saatinde, önünde yanan mumlarla ve pencereden giren sabah aydınlığıyla aydınlanan Meryem Ana'nın siyah yüzüne bakarken ve dikkatle dinlediği ayin karşısında Nataşa kendinden geçerdi. Duanın sözlerini anladığı zaman bu sözlere kendi duyguları da karışırdı; anlamadığı zaman her şeyi anlamak arzusunun bir gurur olduğunu, her şeyi anlamanın doğru olmadığını hissediyordu. Tanrı'ya inanmak, kendini ona vermek gerektiğini düşünmek onun için daha tatlıydı. Haç çıkarır, secde eder, anlamadığı zaman, yalnızca kendi bayağılığı karşısında dehşete düşerek her şeyi, her şeyi affetmesi, bağışlaması için Tanrı'ya yalvarırdı. Tövbe dualarına çok verirdi kendini. İşlerinin başına giden duvarcılara, sokakları süpüren kapıcılara rastladıkları, herkesin evinde uyuduğu saatlerde eve dönerlerken Nataşa içinde yeni bir his duyardı; kusurlarını düzeltme, yeni, temiz bir hayat ve mutluluğa kavuşma hissiydi bu.

85

Bu hayatın devam ettiği bütün bir hafta bu duygu her gün yükseldi; Kudas Ayini'ne katılmak veya Agrafena İvanovna'nın ona söylediği gibi, Tanrı'ya ulaşmak mutluluğu gözüne o kadar büyük görünüyordu ki o kutsal pazara kadar yaşamayacağım diye korkuyordu neredeyse.

Ama o mesut gün geldi çattı; Nataşa, kendisi için unutulmaz olan o pazar günü beyaz elbiseleriyle Kudas Ayini'nden döndüğü zaman aylardan beri ilk kez kendini rahat ve ilerdeki hayatını kendisine bir yük olmaktan uzak hissetti.

O gün gelen doktor Nataşa'yı muayene ettikten son-

ra, iki hafta önce verdiği son toza devam etmesini tavsiye etti.

Görünüşe göre başarısından mutluluk duyarak, “Sabah ve akşam mutlaka devam etmeli,” dedi, “yalnız rica ederim, daha dikkatli olun. Müsterih olun Kontes; yakında yine şarkı söylemeye, gülüp oynamaya başlar; son ilaç ona çok, çok yaradı, rengi iyice düzeldi.”

Kontes tırnaklarına bakıp tükürdü,¹ neşeli bir yüzle misafir salonuna döndü.

XVIII

86

Temmuzun başında savaşın seyrine dair Moskova’da insanları telaşlandıran söylentiler yayılmıştı: Hükümdarın halka beyannamesinden, onun ordudan ayrılıp Moskova’ya gelişinden söz ediliyordu. 11 Temmuz’a kadar beyanname ve çağrı gelmediği için bu konu üzerinde ve Rusya’nın durumu hakkında abartılı söylentiler dolaştı. Hükümdarın ordu tehlikede olduğu için döndüğü, Smolensk’in boşaltıldığı, Napoléon’un, bir milyonluk ordusunun bulunduğu ve Rusya’yı ancak bir mucizenin kurtarabileceği söyleniyordu.

11 Temmuz Cumartesi günü beyanname geldi ama daha basılmış değildi: Rostovlarda bulunan Piyer de ertesi gün yani pazar günü öğle yemeğine gelmeye, Kont Rastopçin’den alacağı beyanname ile çağrıyı getirmeye söz verdi.

O pazar günü Rostovlar, âdet üzere, Razumovskilerin özel kiliselerine ayine gittiler. Sıcak bir temmuz günüydü. Sabah saat 10’da Rostovlar kilisenin önünde arabadan indikleri zaman sıcak havada, ayak satıcılarının bağırımlarında, açık renk yazlık elbiselerde, bulvardaki ağaçların tozlu yapraklarında çalgı seslerinde, geçit törenine giden

¹ Halkın tükürmede iyileştirici bir güç aradığı hatırlanmalı.

bir taburdaki beyaz pantolonlarda, kaldırımdaki gürültüde, kızgın güneşin parlak ışığında berrak ve sıcak bir yaz günü şehirde güçlü bir şekilde hissedilen bir yorgunluk, bir tatsızlık vardı. Moskova'nın ileri gelenleri, Rostovların bütün tanıdıkları (her zaman köye giden pek çok zengin aile bekledikleri bir şey varmış gibi bu yıl şehirde kalmışlardı) Razumovskilerin kilisesindeydi, annesinin yanında, kalabalığı açan *livre*'li¹ bir uşağın arkasında ilerlerken Nataşa, kendisinden fısıltı ile söz eden bir delikanlının sesini duydu:

“Bu Rostova, o Rostova mı?”

“Ne kadar zayıfladı ama yine de güzel!”

Nataşa, Kuragin ve Bolkonski adlarının anıldığını duydu ya da ona öyle geldi. Zaten ona her zaman öyle gelirdi. Ona bakarken herkesin hep o başından geçenleri düşündüğünü sanırdı. Nataşa, kalabalıkta her zaman olduğu gibi içinden acı çekerek, içi titreyerek, leylak rengi, siyah tenteneli ipek elbiseleriyle, ruhunda duyduğu acı ve utanç kadar azametle yürümesini bilen kadınlar gibi ilerliyordu. Güzel olduğunu biliyor ve bunda aldanmıyordu ama bu, onu şimdi eskisi gibi sevindirmiyordu. Tersine son zamanlarda özellikle bu parlak, sıcak yaz gününde güzelliği onu çok üzüyordu. “Bir pazar daha, bir hafta daha (önceki pazar orada bulunduğunu hatırlayarak kendi kendine söyleniyordu) hep aynı ruhsuz hayat ve aynı hayat şartları, eskiden onca iyi olan şartlar. Güzel ve gencim, biliyorum ki şimdi iyi yürekliyim, eskiden kötüydüm, ama şimdi iyiyim, biliyorum,” diye düşünüyordu, “hayatımın en iyi, en iyi yılları boşuna ve kimseye yaramadan geçip gidiyor.” Annesinin yanında durdu, yakınındaki bir tanıdıkla başıyla selamlaştı. Nataşa alışkanlıkla bayanların tuvaletlerini gözden geçirdi, yakınında duran bir bayanın *tenue*'sü² ile daracık yerde eliyle uygunsuz şekilde haç çıkarmasını kınadı, yine canı sıkılarak, onun başkalarını kınadığı gibi başkalarının da onu kınadıklarını düşündü;

¹ Kibar konaklarında uşaklara mahsus üniforma.

² Eda, tavrı.

sonra birden ayinin sesini duyarak alçaklaştığı, eski iç temizliğini yine kaybettiği için dehşete düştü.

İyi yüzlü, temiz bir ihtiyar öyle yumuşak bir sesle ayin yapıyordu ki, ibadet edenler üzerinde güçlü, sakinleştirici bir etki bırakıyordu. Hükümdar kapısı açıldı, perde ağır ağır çekildi, oradan esrarengiz, hafif bir ses duyuldu. Sebebini bilmediği gözyaşları Nataşa'nın boğazını tıkadı, sevinçli, dayanılmaz bir his onu sarsıyordu.

"Ne yapacağımı, hayatımda nasıl hareket edeceğimi, kendimi nasıl düzelteceğimi bana öğret!.." diye düşünüyordu.

Diyakoz kürsüye çıktı, başparmağını genişçe açıp cüppesinin altından uzun saçlarını kurtardı; istavrozu göğsüne dayayarak yüksek sesle dua okumaya başladı:

"Bütün insanlarla Tanrı'ya dua ediyoruz."

"Bütün insanlarla, hep bir arada, sınıf ayrılığı gözetmeksizin kinsiz, kardeş sevgisiyle birleşmiş olarak dua edeceğiz," diye düşündü Nataşa.

88

"Yüce âlem için, ruhlarımızın selameti için!"

"Üstümüzde yaşayan melekler için ve bütün cisimsiz ruhların âlemi için," diye dua etti Nataşa.

Ordu için dua edilince Nataşa kardeşini ve Denisov'u hatırladı. Denizde ve karada seyahat edenler için dua edilince Prens Andrey'i hatırladı, onun için dua etti, ona yaptığı kötülükten ötürü Tanrı'nın kendisini affetmesi için de dua etti. Bizi sevenler için dua edilince kendi ev halkı için, babası için, annesi için, Sonya için, onlara karşı yaptığı hataları ilk kez o anda anlayarak ve onlara olan sevgisinin bütün şiddetini o anda hissederek dua etti. Bizden nefret edenler için dua edilince kendilerine dua etmek için düşmanlar ve kendisinden nefret eden kimseler icat etti. Babasına ödünç verenleri, onunla işi olan herkesi düşmanlardan saydı; düşmanları, kendisinden nefret edenleri her düşünüşünde ona bu kadar kötülük eden Anatol'u hatırladı; gerçi o nefret edenlerden değildi ama ona yine de bir düşman gibi dua etti. Prens Andrey'i ve Anatol'u hatırlamak için ancak duada güç buluyordu, çünkü o zaman on-

lara karşı hissettikleri, Tanrı sevgisinin yanında yok oluyordu. Çar ailesi için, Synod¹ için dua edilince, anlamasa da şüphe edemeyeceğini, yöneltici Synod'u yine de sevdiğini, onun için dua ettiğini kendi kendine söyleyerek daha çok eğiliyor, haç çıkarıyordu.

Diyakoz *Ekteniya*'yı² bitirip göğsünün etrafını atkısıyla istavrozladı ve duasına devam etti:

"Kendimizi ve hayatımızı Tanrı Hristos'a teslim ediyoruz."

"Kendimizi Tanrı'ya teslim ediyoruz," diye içinden yineledi Nataşa. "Tanrım, kendimi senin iradene bırakıyorum," diye düşündü. "Hiçbir şey istemiyor, arzu etmiyorum: Ne yapacağımı, irademi nasıl kullanacağımı bana öğret ve beni al, beni al!" dedi içinden, duygusal bir sabırsızlıkla. Haç çıkarmıyor, incecik kollarını bırakmış, sanki görünmez bir gücün onu hemen almasını, bedeninden, şikâyetlerinden, arzularından, vicdan azaplarından, emellerinden ve kusurlarından kurtarmasını bekliyordu.

Kontes ayın sırasında birkaç kez kızının sevecen yüzüne, parlak gözlerine baktı, ona yardım etmesi için Tanrı'ya dua etti.

Ayının ortasında birden Nataşa'nın iyi bildiği ayın kurallarına aykırı olarak, diyakoz yamağı Hamsin Yortusu günü, üzerinde dizüstü dua okunan iskemleyi getirdi, hükümdar kapısının önüne koydu. Papaz leylak renginde, sivri kadife külahıyla çıktı, saçlarını düzeltti, güçlkle diz çöktü. Herkes aynı şeyi yaptı, şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Rusya'nın düşman işgalinden kurtulması niçin Synod'dan henüz gelen bir dua okunacaktı. Papaz, Rus duyarlılığını etkileyen Slav ruhanilerine özgü o berrak, tumturaksız ve tatlı sesle, "Ey kudret sahibi Tanrı, Selamet Tanrımız," diye okumaya başladı. "Ey kudret sahibi Tanrı, Selamet Tanrımız! Değersiz mahluklarını lütuf ve kereminle bugün koru; bizi şefkatle dinle, esirge ve affet. Dünyanı altüst eden, bütün cihanı çöle çevirmek

¹ Ortodoks kilisesinin yüksek ruhani meclisi.

² Ortodokslarda bir dua.

isteyen bir düşman bize karşı ayaklandı; bu caniler, senin mülkünü, kutsal Kudüs'ünü, sevgili Rusya'nı mahvetmek; tapınaklarını kirletmek, mihraplarını yıkmak, bizim kutsallığımıza hakaret etmek için toplandılar. Ne zamana kadar, Tanrım, günahkârlar ne zamana kadar bununla övünecekler? Canice güçlerini ne zamana kadar kullanacaklar?

"Ey kudretli Tanrı! Sana dua eden bizleri dinle: Zahit, otokrat, büyük hükümdarımız İmparator Aleksandr Pavloviç'in kılıcını keskin kıl; onun ne kadar doğru, ne kadar iyi huylu olduğunu hatırla, iyiliği için onu ödüllendir, bizi, senin sevgili İsrail'ini bununla koruyor. Onun niyetlerini, hareketlerini kutsa; her şeye gücü yeten sağ elinle onun saltanatını güçlendir, düşmana karşı onu muzaffer kıl, Musa'yı Amalek'e, Gedeon'u Madian'a, Davud'u Golyat'a karşı muzaffer kıldığın gibi. Ordularını koru, senin adına savaşanların koltuğuna Midyalıların yayını yerleştir, savaş için onlara güç ver, silahını ve kalkanını al, bizimkilere yardıma kalk, bizim kötülüğümüzü düşünenler utansın, yerle bir olsunlar, sana bağlı orduların önünde, yel önünde toz gibi olsunlar, senin kudretli meleğin onları rezil etsin, önüne katıp kovalasın; haberleri olmadan ağa düşsünler, onları saklayan tuzaklar etraflarını çevirsin. Kullarının ayaklarına kapansınlar, ordularımıza çiğnensinler. Tanrım! Büyükleri ve küçükleri kurtarmaya, kadirsin, Tanrı'sın, insan sana karşı koyamaz.

"Babalarımızın Tanrısı! Sonsuz lütfunu, inayetini hatırla; bizi kendinden uzaklaştırma, eksiklerimize yüz çevirme, rahmetinin büyüklüğü ve inayetinin sonsuzluğuna göre suçlarımızı ve günahlarımızı küçük gör. Kalbimizi temiz kıl, sinemizde temiz bir ruh tazele; hepimizi sana olan inancımızla güçlendir, ümitle sertleştir, birbirimize karşı gerçek bir sevgiyle canlandır, bize, babalarımıza verdiği mal ve mülkümüzün meşru müdafaası için bizi birlikle silahlandır; şerefsizlerin hükümdarlık اساسı mübarek milletin üzerine kalkmasın.

"İnandığımız, ümit bağladığımız ulu Tanrı, inayetine

olan ümidimizde bizi utandırma, bir lütuf işareti ver, bizden ve Ortodoks dinimizden nefret edenler görsün, mahvolsunlar; adının Tanrı olduğunu, bizim senin kulların olduğumuzu bütün ülkeler bilsin. Bugün inayetini göster bize Tanrım, bizi selamete ulaştır, kullarının yüreklerini inayetle neşelendir; düşmanlarımızı yere vur ve yakın bir zamanda onları sana inananların ayaklarının altına ser. Zira sen onların dayanağı, yardımcısısın. Zafer sana ümit bağlayanlarındır; baba, oğul, kutsal ruh, sana şimdi, her zaman, sonsuza dek hamt olsun. Amin.”

Bu dua, o duygulu Nataşa’yı çok etkiledi. Musa’nın Amalek’e, Gedeon’un Madian’a, Davud’un Golyat’a zaferi ve Kudüs’ün tahrip edilmesi hakkındaki sözleri dinledi; kalbini dolduran bir sevecenlik ve şefkatle Tanrı’ya yalvardı; ama bu duada Tanrı’dan ne istediğini tam olarak bilmiyordu. Temiz bir ruha, kalplerin inançla, ümitle güçlendirilmesine, sevgiyle canlandırılmasına dair isteğe tüm kalbiyle katılmıştı. Ama daha bundan birkaç dakika önce düşmanlarını sevmek, onlar hakkında dua etmek için çok olmalarını arzu ederken şimdi ayaklarının altına serilip çiğnenmeleri için dua edemiyordu. Ama dizüstü okunan duanın doğruluğundan da kuşku duyamazdı. İnsanların günahları yüzünden uğrayacakları cezayı ve özellikle kendi günahlarını düşünerek ruhunun derinliklerinde dindarca ve titretici bir korku hissetti, herkesi de, kendisini de affetmesi için hayatta herkese de kendisine de rahatlık ve mutluluk vermesi için Tanrı’ya yalvardı. Ona öyle geldi ki Tanrı kendisini duymuştu.

91

XIX

Piyer, Rostovlardan ayrıldığı, Nataşa’nın sevgi dolu bakışlarını hatırlayarak gökyüzünde duran kuyruklu yıldıza baktığı, önünde yeni bir ufkun açıldığını hissettiği günden beri, ona daima acı veren konuyu, dünyevi olan her

şeyin, boş ve anlamsız olduğu meselesini düşünmeyi bırakmıştı. Önceleri her iş arasında düşündüğü bu korkunç soru; niçin, neden sorusu yerine şimdi başka bir soru ve önceki sorunun yanıtı değil, onun düşüncesi geçmişti. Birilerini dinlediği zaman veya kendisi anlamsız bir söz söyleyince, insanların alçaklığına dair bir şey okuyunca ya da öğrenince eskiden olduğu gibi dehşete düşmüyordu; her şey böyle kısa ömürlü ve bilinmez olduğu halde bütün insanların neden bu kadar çabaladıklarını kendi kendine sormuyordu. Ama son kez gördüğü şekliyle onu hatırlıyordu; bütün şüpheleri siliniyordu, zihninde uyanan sorulara yanıt verdiği için değil, onun düşüncesi bir an için kendisini manevi dünyanın haklısı ve suçlusu olmayan başka, ıdıklı bir alana, yaşamaya değer o güzellik ve aşk alanına götürdüğü için siliniyordu. Nasıl bir bayağılık aklına gelirse gelsin kendi kendine, “Bırak falanca kişi devleti ve çarı soysun, devlet ve çarsa onu ödüllendirsin; dün o bana gülümsedi, ona gitmemi rica etti, onu seviyorum, bunu asla kimse bilmeyecek,” diye düşünürdü.

Piyer, yine davetlere devam ediyor, yine öyle çok içiyor, aynı avare ve dağınık hayatı yaşıyordu, çünkü Rostovlarda geçirdiği saatlerden başka geriye kalan zamanı da geçirmesi gerekiyordu; alışkanlık, Moskova’da edindiği ahbaplar onu kapıldığı bu hayata karşı konulmaz bir şekilde sürüklemişti. Savaş meydanlarından gittikçe daha çok kaygı verici söylentilerin geldiği, Nataşa’nın sağlığının düzelmeye başladığı, onda artık eski acıma hissinin uyanmadığı bu son zamanlarda, onun için gitgide anlaşıl-maz bir şekil alan bir kaygı duymaya başladı. İçinde bulunduğu durumun uzun zaman devam edemeyeceğini, tüm yaşamını değiştirecek felaketin yaklaştığını hissediyor ve her şeyde, yaklaşan bu felaketin işaretlerini arıyordu. Piyer’in mason kadeşlerinden biri ona Napoléon hakkında, Yuhanna’nın Apokalips’inden¹ çıkarılan aşağıdaki kehaneti keşfetmişti.

¹ Gaipfen haber veren Yeni Ahit kitaplarından biri.

Apokalips'in on üçüncü bölümünün on sekizinci ayetinde şöyle deniyor:

“Burada hikmet var; akıl ve zekâ sahibi kişi şeytanın sayısını saysın, bu insanca bir sayıdır ve bu sayı altı yüz altmış altıdır.”

Aynı bölümün beşinci ayetinde: “Ve onun bir ağzı var ki büyük ve bayağı sözler söyler ve ona bir saltanat verilmiştir ki kırk iki aylıktır.”

Fransız harflerinde ilk on harf, İbrani temsili rakamları gibi vahit ifade eder, diğer harfler ise şöyle bir manzara gösterir:

a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m	n	o	p	q	r	s	t	u	v	w	x	y	z
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	20	30	40	50	60	70	80	90	100	110	120	130	140	150	160

“Bu alfabeye göre rakamla *l'Empereur Napoléon* sözü yazılınca elde edilen rakamların toplamı 666 olur, bu suretle, Napoléon'un Apokalips'te bildirilen şeytan olduğu ortaya çıkar. Bundan başka yine aynı alfabeye göre *Quarante deux*,¹ yani şeytanın ikbalinin sonu yazılınca, bu sözcüklerin karşılığı olan rakamların tutarı yine 666'dır; buradan Napoléon'un saltanatının 1812'de sona ereceği ve o tarihte Fransız imparatorunun kırk iki yaşını dolduracağı ortaya çıkmaktadır.” Bu kehanet Piyer'i hayrete düşürdü; şeytanın, yani Napoléon'un hâkimiyetine son verecek şeyin ne olduğunu sık sık kendi kendine soruyor, aynı şekilde, harflerin rakamlarla işaretlenmesini anlamaya ve aynı hesapla onu meşgul eden bu soruya yanıt bulmaya çalışıyordu, bu soruya yanıt olmak üzere *L'Empereur Alexandr* ve *La nation Russe*² diye yazdı. Harfleri saydı, ama rakamların tutarı 666'dan ya çok fazla ya eksik çıkıyordu. Bu hesaplarla uğraşırken bir defasında kendi adını: *Comte Pierre Besouhoff* yazdı; rakamların toplamı yine hiç tutmadı. İmlayı değiştirerek S yerine Z yazdı, bir (de) ekledi, *article* (le) ekledi, istediği sonucu yine elde edemedi. O zaman, eğer aranan sorunun yanıtı kendi adındaysa, bu

¹ Kırk iki.

² Rus ulusu.

yanıtta milliyetinin mutlaka belirtileceği düşüncesi geldi aklına. *Le Russe Besuhof* diye yazdı, rakamları saydı, 671 çıktı, yalnız beş rakam fazlaydı; 5 rakamı *L'Empereur* kelimesinin önündeki *article*'in atılan "e" sini ifade eder. Kurala göre yanlış olmakla beraber yine aynı şekilde "e" harfini atarak aranan 666 rakamına karşılık gelen *Russe Besuhof* cevabını buldu. Bu keşif onu heyecanlandırdı. Apokalips'in haber verdiği büyük hadise ile nasıl ve ne gibi bir bağla birleşmişti, bilmiyordu ama bu bağın varlığından bir an şüphe etmemişti. Rostova'ya olan aşkı, Deccal, Napoléon işgali, kuyrukluyıldız, 666, *L'Empereur Napoléon* ve *Russe Besuhof*,¹ bütün bunların bir arada olgunlaşması, patlaması ve kendini tutsağı kıldığı büyülü, anlamsız Moskova cemiyeti adetlerinden ayırıp büyük bir kahramanlığa, büyük bir mutluluğa götürmesi gerektil!

Ayının yapıldığı pazardan bir gün önce Piyer, iyi dost olduğu Kont Rastopçin'den halka seslenen beyannameyi de, ordudan gelen son haberleri de getirmek için Rostovlara söz vermişti. Sabah erkenden Kont Rastopçin'e giden Piyer, orada ordudan daha yeni gelmiş olan bir kuryeye rastladı.

Kurye, Moskova'nın balo dansçılarından tanıdık biriydi.

"Tanrı aşkına bana yardım edemez misiniz," dedi kurye, "çantam aile mektuplarıyla dolu."

Bu mektuplar arasında Nikolay'dan babasına bir mektup vardı, Piyer bu mektubu aldı. Bundan başka Kont Rastopçin ona hükümdarın, Moskova'ya seslenen, zarfı daha yeni açılmış olan beyannamesini, orduya yazılan son günlük emirleri ve kendi son afişini verdi. Piyer, ordu günlük emirlerini gözden geçirirken bunlardan birinde, yaralılara, ölümlere ve taltif edilenlere dair haberler arasında Ostrovno Savaşı'nda gösterdiği yararlık dolayısıyla 4'üncü dereceden Giyorgiyev Nişanı'yla taltif edilen Nikolay Rostov'un adını ve aynı günlük emirde Prens

¹ İmparator Napoléon, Rus Bezuhov.

Andrey Bolkonski'nin nişancı alayı komutanlığına tayin edildiğini gördü. Piyer, Bolkonski'yi Rostovlara hatırlatmak istemez ama oğullarının taltifi haberiyle onları sevindirmek arzusundan kendini alıkoyamazdı, öğle yemeğinde kendisi götürmek için beyannameyi, afişi ve diğer emirleri yanında alıkoyarak basılı emri ve mektubu Rostovlara gönderdi.

Kont Rastopçin'le konuşma, onun kaygılı, aceleci hali, kayıtsız bir tavırla orduda işlerin çok kötü gittiğini söyleyen kurye ile karşılaşma, Moskova'da casusların ortaya çıkarıldığından ve Napoléon'un sonbahara kadar her iki Rus başkentine girmeye söz verdiğinden söz eden bir belgenin Moskova'da dolaştığına dair söylentiler, hükümdarın ertesi gün beklenen gelişi hakkındaki sözler, bütün bunlar, kuyruklu yıldızın görünmesinden ve özellikle savaşın başından beri Piyer'i bırakmayan heyecan ve sabırsızlığı artırmıştı.

Askerlik fikri Piyer'de çoktan vardı; bu fikri yerine getirebilirdi, ama öncelikle, yeminle bağlı olduğu, sonsuz barışı ve savaşı ortadan kaldırmayı telkin eden mason cemiyeti buna engeldi, ikincisi, üniforma giyip vatanseverlik öğüdü veren Moskovalılara bakarak böyle bir adım atmadan nedense utanıyordu. Askerlik hizmetine girmek niyetini yerine getirmemesinin başlıca nedeni ise kendisinin 666 şeytani rakamını karşılayan *l'Russe Besuhof* olması, şeytanın hâkimiyetine son verme yolundaki büyük işe katılmasının çok önceden tayin edilmiş bulunması, bunun için de hiçbir girişimde bulunmamak, olacakları beklemek gerektiği yolunda pek de açık olmayan bir fikir taşımasıydı.

95

XX

Rostovlarda, her pazar olduğu gibi, yakın tanıdıklarından bazıları öğle yemeği yiyorlardı.

Piyer, onları yalnız bulmak için önceden gelmişti.

Piyer bu yıl o kadar şişmanlamıştı ki, eğer böyle uzun

boy lu, geniş omuz lu, güçlü kuvvetli olmasa biçimsiz olurdu; ağırlığını kolaylıkla taşıdığı belliydi.

Soluyarak, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak merdivenleri çıktı, arabacısı bekleyip beklemeyeceğini artık sormamıştı. Kontun, Rostovlara geldiği zaman on ikiye kadar kalacağını bilirdi. Rostovların uşakları pelerinini çıkarmak, bastonunu, şapkasını almak için sevinçle atıldılar, Piyer, kulüp alışkanlığıyla bastonunu da, şapkasını da sofada bırakırdı.

Rostovlarda ilk gördüğü, Nataşa oldu. Daha sofada pelerinini çıkarırken onun sesini duymuştu, salonda solfej yapıyordu. Piyer, hastalığından beri onun şarkı söylemediğini biliyordu. Bunun için sesinin ahengi onu sevin-dirmişti. Kapıyı yavaşça açtı, Nataşa'yı, ayinde giydiği leylak rengi elbisesiyle odada gezinerek şarkı söyler buldu. Kapıyı açtığı zaman Nataşa'nın sırtı dönüktü, birden geri dönüp de Piyer'in ablak, şaşkın yüzünü görünce kızardı, hızla ona yaklaştı.

96

"Yine şarkı söylemeyi denemek istiyorum," dedi. "Ne de olsa bir iştir," diye adeta af diler gibi ekledi.

"Çok güzel."

Piyer'in çoktan beri onda görmediği bir canlılıkla, "Gelmenize ne kadar sevindim! Bugün o kadar mutluyum ki!" dedi. "Biliyorsunuz, *Nicolas*, *Giyorgiyev* Nişanı aldı. Onuyla o kadar gurur duyuyorum ki..."

"Elbette, günlük emri ben gönderdim, hadi, ben size engel olmak istemem," diye ekledikten sonra misafir salonuna geçmek istedi Piyer.

Nataşa onu durdurdu.

"Kont! Şarkı söylemem kötü mü?" dedi kızarak ama gözlerini indirmeksizin Piyer'e bakıyordu.

"Hayır... Neden? Tersine... Ama niçin bana bunu soruyorsunuz?"

"Ben de bilmiyorum," diye hemen yanıt verdi Nataşa, "ama sizin hoşunuza gitmeyecek hiçbir şey yapmak istemem, size her şeyde inanırım, benim için ne kadar değerli olduğunuzu, benim için neler yaptığınızı bilemezsi-

niz!..” Hızla söylüyordu, bu sözler üzerine Piyer’in nasıl kızardığını fark etmemişti. “Yine bu günlük emirde ‘onun’, Bolkonski’nin (bunu sesini alçaltarak hızlı hızlı söyledi) Rusya’da bulunduğunu, yine orduda hizmet ettiğini gördüm. Ne dersiniz?” diye ekledi, anlaşılan söylemek için acele ediyordu. Çünkü sözünü bitirmeye gücü yetmeyecek diye korkuyordu, “Beni bir gün affeder mi acaba? Bana karşı kötü bir duygu beslemeyecek mi? Ne dersiniz? Ne düşünüyorsunuz?”

Piyer, “Bence,” dedi, “onun affedeceği bir şey yok... Ben onun yerinde olsam...” Piyer bir an için, Nataşa’yı ya-
tıştırırken, eğer kendisi değil de dünyanın en iyi adamı ve özgür birisi olsa önünde diz çöküp elini ve gönlünü isteyeceğini söylediği zamana gitti, aynı merhamet, şefkat ve sevgi duygusu onu kapladı, aynı sözler dilinin ucuna geldi. Ama Nataşa Piyer’in onları söylemesine vakit bırakmadı.

“A, siz... Siz...” bu “siz”i heyecanla söylüyordu, “siz başka. Sizin kadar iyi kalpli, cömert, iyi insan bilmiyorum, olamaz da. Eğer o zaman, hatta şimdi siz olmasaydınız halim ne olurdu bilmem, çünkü...”

Birden gözleri doldu, öteye döndü; notayı gözlerine doğru kaldırdı, okumaya başladı, tekrar salonda dolaşmak üzere yürüdü.

Bu sırada Petya, misafir odasına koşarak geldi.

Petya şimdi, güzel, pembe beyaz, on beş yaşında kalın ve kırmızı dudaklı, Nataşa’ya benzeyen bir oğlandı. Üniversiteye hazırlanıyordu, ama son zamanlarda arkadaşları Obolenski ile *hussar* yazılmaya gizlice karar vermişlerdi.

Petya, bu iş için konuşmak üzere adaşına koşmuştu.

Hussar’lığa kabul edilip edilmeyeceğini öğrenmesini Piyer’den rica etti.

Piyer, Petya’yı dinlemiyor, salonda dolaşıyordu.

Petya, kendisini dinlemesi için onun elini çekiştiriyordu.

“Ya benim işim, Piyotr Kiriliç, Tanrı aşkına! Tek ümidim sizsiniz,” diyordu.

“A, evet, senin işin. *Hussar* mı olacaksın? Söylerim, söylerim. Bugün mutlaka söylerim.”

Yaşlı Kont, “Eh, *mon cher*,¹ eh, beyannameyi buldunuz mu?” diye sordu, “Kontes, Razumovskilerde ayındeydi, yeni bir dua dinledi, çok güzeldi diyor.”

Piyer, “Buldum,” diye yanıt verdi, “yarın hükümdar geliyor... Gerçek bir asiller toplantısı olacak, binde on toplama var diyorlar. Ha, sizi tebrik ederim.”

“Evet, evet, teşekkürler. Eh, ordudan ne haber?”

Piyer, “Bizimkiler gene geri çekildi. Smolensk dolaylılarındalar, diyorlar,” diye yanıtladı.

Kont, “Aman Tanrım! Aman Tanrım!” dedi. “Beyanname nerede?”

“Beyanname! Ah evet!”

Piyer, cebinde kâğıtları aradı, bulamadı. Ceplerini karıştırmaya devam ederken içeri giren Kontes’in elini öptü, besbelli artık şarkı söylemeyen, ama misafir salonuna da gelmeyen Nataşa’yı bekleyerek kaygılı kaygılı bakınıyordu.

“*Ma parole je ne sais plus où je l’ai fourré*,”² dedi.

Kontes, “Ah, daima, her şeyi kaybeder,” dedi.

Nataşa, dikkatli, heyecanlı bir yüzle geldi, sessizce Piyer’e bakarak oturdu. O içeri girer girmez Piyer’in yüzü parladı; kâğıtları aramaya devam ederek birkaç kez ona baktı.

“Söz, gidip getireceğim, evde unuttum. Muhakkak...”

“Ama yemeğe geç kalırsınız.”

“Ah, arabacı da gitti.”

Ama kâğıtları aramak için sofaya giden Sonya onları Piyer’in şapkasının içinde buldu, Piyer, onları özenle astarın arasına yerleştirmişti. Piyer hemen okumak istedi, ama anlaşılan bu okumadan büyük bir zevk bekleyen yaşlı Kont, “Yok, yemekten sonra,” dedi.

Yemekte yeni Giyorgiyev şövalyesinin sağlığına şampanya içildiği sırada, Şinşin, yaşlı Gürcü Prensesi’nin has-

¹ Azizim.

² Vallahi onu nereye soktum bilmiyorum.

talığına, Métivier'in Moskova'dan kaybolduğuna Rastopçin'e bir Alman getirdiğine, ona bunun bir şampiyon¹ olduğu bildirildiğine (bizzat Kont Rastopçin böyle anlatıyordu) ve Kont Rastopçin'in halka 'bunun bir şampiyon değil, basbayağı eski bir mantar Alman olduğunu söyleyerek şampiyonun serbest bırakılmasını emrettiğine dair şehir haberlerini anlattı.

"Boyuna da yakalıyorlar," dedi Kont. "Ben de Fransızca az konuşmasını Kontes'e her zaman söylerim. Zamanı değil şimdi."

Şinşin, "Duydunuz mu?" dedi, "Prens Golitsin bir Rus öğretmen tuttu, Rusça öğreniyor, *il commence à devenir dangereux de parler français dans les rues.*"²

Yaşlı Kont, Piyer'e dönerek, "E, ne dersiniz, Kont Pi-yotr Kiriliç, milis toplamaya başlanınca sizin de ata binmeniz gerekiyor, değil mi?" dedi.

Piyer, yemekte hep sessiz ve düşünceliydi. Bu sözler üzerine, bir şey anlamamış gibi Kont'a baktı.

"Evet, evet savaşa," dedi, "Hayır! Askerlik nerede, ben nerede! Bununla birlikte her şey o kadar garip, o kadar garip ki! Ben de bir şey anlamıyorum. Bilmem, savaşın zevklerinden o kadar uzağım ki; ama bu zamanlarda kimse bir şey söyleyemez."

Yemekten sonra Kont rahatça koltuğa yerleşti, iyi bir okuyucu olarak tanınan Sonya'ya, okumasını ciddi bir yüzle rica etti.

"Birinci başkentimiz Moskova'ya."

"Düşman büyük kuvvetlerle Rusya'nın sınırlarını aştı. Sevgili yurdumuzu harap etmeye geliyor." Sonya incecik sesiyle dikkatli dikkatli okuyordu. Kont gözlerini kapamış, bazı yerlerde kesik kesik içini çekerek dinliyordu.

Nataşa dimdik oturuyor, dikkatle ve dik dik bir babasına, bir Piyer'e bakıyordu.

¹ Rusça şampiyon (Fransızca'dan *espion*) kelimesi casus manasına gelir. Halk bu kelimeyi "şampiyon" şeklinde söylüyor ki bu kelime Fransızca mantar demektir. (Ç.N.)

² Sokaklarda Fransızca konuşmak tehlikeli olmaya başladı.

Piyer onun bakışlarını üzerinde hissediyor, ona bakmamaya çalışıyordu. Kontes, beyannameyi dinlerken dudak bükerek öfkeyle başını sallıyordu. Bütün bu cümlelerden, oğlunu tehdit eden tehlikenin henüz ortadan kalkacağına benzemediğini anlıyordu yalnızca. Şinşin, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle belli ki gülünç bulduğu ilk şeye, Sonya'nın okuyuşuna, Kont'un söyleyeceği söze, hatta daha iyi bir bahane bulamazsa beyannamenin kendisine gülmeye hazırlanmıştı.

Rusya'yı tehdit eden tehlikeleri ve hükümdarın Moskova, özellikle asillere bağladığı ümitle ilgili sözlerini okuduktan sonra Sonya'nın sesi daha çok herkesin kendisini dilemesinden dolayı titredi ve şu son kısma geldi: "Başkentimizde ve ülkemizin başka yerlerinde bugün düşmanı önleyen ve görüldüğü her yerde bozguna uğratılması için yeni kurulan milislerimizle müzakere etmek, onları idare etmek için halkımızın arasına katılmakta gecikmeyeceğiz. Bizi içine yuvarlamayı umduğu felaket düşmanın başına çöksün, kölelikten kurtulan Avrupa Rusya'nın şanını yükseltsin!"

Kont, yaşlı gözlerini açtı, burnuna kuvvetli bir sirke tuzu çekmiş gibi şiddetle soluyup birkaç kez duralayarak, "İşte bu mükemmel!" dedi. "Sen yeter ki söyle, hükümdarım, biz her şeyi feda ederiz, hiçbir şeyi esirgemeyiz."

Şinşin, Kont'un vatanseverliği üzerine hazırladığı şakayı daha söylemeye vakit bulmadan Nataşa, yerinden fırladı, babasına koştu, onu öperek, "Ne şeker babadır bu!" dedi. Neşesiyle birlikte geri gelen o bilinçsizce işvesiyle Piyer'e baktı.

Şinşin, "Bakın vatansever kıza!" dedi.

Nataşa alınganca, "Hiç de vatanseverlik değil, basbaşağ...!" dedi. "Size her şey şaka gibi geliyor ama hiç de şaka değil bu..."

Kont, "Ne şakası!" diye yineledi. "Yalnız bir söz söyle sin o, hepimiz gideriz... Biz Alman değiliz öyle..."

Piyer, "Dikkat ettiniz mi," dedi, "müzakere etmek için' deniyor."

“Artık, niçin olursa olsun...”

Bu sırada, hiç kimsenin dikkat etmediği Petya, babasına yaklaştı, kıpkırmızı kesilmişti, kâh kalınlaşan, kâh inceleşen değişik bir sesle dedi ki:

“Eh, şimdi babacığım size (isterseniz anneme de) kesin olarak söylüyorum ki askerliğime izin vereceksiniz, çünkü artık duramam... İşte bu kadar...”

Kontes dehşetle gözlerini kaldırdı, ellerini çırpı ve öfkeyle kocasına döndü.

“Buyurun!” dedi.

Ama Kont hemen heyecanını zaptedip kendini topladı.

“Hadi, hadi,” dedi, “askere bak hele! Budalalığı bırak; okuman gerekiyor senin.”

“Budalalık değil bu, babacığım. Obolenski Fedya benden küçük, o da gidiyor, mesele şu ki, gitsem de gitmesem de okuyamam. Vatan...” Petya durdu kulaklarına kadar kızardı ve sözünü şöyle bitirdi: “Vatan tehlikedeyken ben okuyamam.”

“Yeter, yeter, budalalık...”

“Ama her şeyi feda ederiz diye kendiniz söylediniz.”

Sararan, durgun gözlerle küçük oğluna bakan karısına göz atarak bağırdı Kont:

“Petya! Sana söylüyorum, kes sesini!”

“Size diyorum ki... İşte Piyotr Kiriliç söylesin...”

“Sana saçmalıyorsun diyorum. Daha ağzı süt kokuyor, askere gidecekmiş! Hadi, hadi, sana söylüyorum.”

Kont, biraz dinlenmeden önce çalışma odasında bir kez de kendisi okumak üzere kâğıtları yanına alarak odadan çıkarken, “Piyotr Kiriloviç,” dedi, “hadi tütün içmeye gidelim...”

Piyer, şaşkın ve kararsız bir haldeydi Nataşa’nın, şefkatten daha derin bir hisle durmadan ona bakan her zamankinden daha parlak ve canlı gözleri, onu sersemletmişti.

“Yok, ben galiba eve gideceğim...”

“Nasıl eve gideceksiniz, geceyi bizde geçirmek isti-

yordunuz hani... Hem bize seyrek gelmeye başladınız, sonra bu benimki..." Nataşa'yı göstererek safça ekledi Kont, "yalnız sizin yanınızda neşelidir..."

Piyer, aceleyle, "Evet ama unutmuştum... Mutlaka eve dönmem lazım... İşim var..." dedi.

Kont odadan büsbütün çıkarak, "Peki, o halde güle güle," dedi.

Nataşa meydan okuyucu bir tavırla Piyer'in gözlerine bakarak, "Niçin gidiyorsunuz? Niçin neşesizsiniz? Niçin?" diye sordu.

Piyer, "Çünkü seni seviyorum!" demek istedi, ama bunu söylemedi, kıpkırmızı kesildi, gözlerini yere indirdi.

"Çünkü size seyrek gelmem daha iyi... Çünkü... Hayır, sadece işim var..."

"Niçin, hayır, söyleyin," diye Nataşa söze başladı ama birden sustu.

İkisi de korka korka ve utanarak birbirlerine bakıyorlardı. Piyer, gülümsemeye çalıştı. Ama beceremedi; acı çekiyormuş gibi göründü; susarak Nataşa'nın elini öptü ve çıktı.

Piyer içinden, Rostovlara bir daha gitmemeye karar vermişti.

XXI

Petya, kesin ret cevabını aldıktan sonra, odasına girip kapandı, acı acı ağladı. Sessiz, suratı asık ve ağlamaktan kızarmış gözlerle çaya geldiği zaman bir şey fark etmemiş gibi davrandılar ona.

Ertesi gün hükümdar geldi. Rostovların hizmetçilerinden birkaç kişi çarı görmeye gitmek için izin aldılar. O sabah Petya, uzun uzun giyindi, tarandı, büyüklerinki gibi bir yaka taktı. Aynanın karşısında kaşlarını çatıyor, jestler yapıyor, omuzlarını silkiyordu; sonunda kimseye bir şey söylemeden kasketini giydi, görünmemeye çalışarak arka

kapıdan çıktı. Doğruca hükümdarın bulunduğu yere gitmeye, bir mabeyinciye (Petya, hükümdarı her zaman mabeyincilerle çevrili sanırdı) kendisinin Kont Rostov olduğunu, yaşının küçük olmasına rağmen vatana hizmet etmek istediğini, genç olmanın candan bağlılığa engel olmayacağını doğrudan doğruya anlatmaya karar verdi; ona kendisinin her şeye hazır... Bu sırada Petya, mabeyinciye söylemek için güzel sözler hazırlamıştı.

Hükümdara takdiminde özellikle çocuk olduğu için başarı umuyordu (hatta yaşının küçüklüğüne herkesin nasıl hayret edeceğini bile düşünüyordu), bununla birlikte yakasının takılış şekli, taranışı, vakarlı, ağır yürüyüşüyle, yaşlı bir adam gibi görünmek istiyordu. Ama ilerledikçe ve kendini akın akın Kremlin'e doğru gelen kalabalığa kaptırdıkça yaşlı insanlara özgü ağırbaşlılığı, yavaşlığı unutuyordu. Kremlin'e yaklaşırken itip kakacaklar diye kaygılanmaya başladı, azimle, tehdit edici bir tavırla dirseklerini yana çıkardı. Ama Troytski kapısında, bütün enerjisine rağmen nasıl vatanseverce Kremlin'e geldiğini bilmeyen insanlar onu duvara öyle bir sıkıştırdılar ki, boyun eğmek ve kapıda arabalar kemerlerin altından gürüldeyerek geçinceye kadar durmak zorunda kaldı. Petya'nın yanında uşaklı bir kadın, iki tacir ve bir emekli er vardı. Kapıda bir süre durduktan sonra Petya, bütün arabaların geçmesini beklemeyerek başkalarından önce ilerlemek istedi, azimle dirseklerini çalıştırmaya başladı; ama ondan ilk dirseği yiyen bir kadın hiddetle bağırdı:

"Ne itiyorsun be, görmüyor musun, herkes duruyor, ne sokuluyorsun!"

Uşak, "Böyle herkes de sokulur," dedi ve o da dirsek vurmaya başladı, Petya'ya yüklendi ve onu kapının kötü kokan bir köşesine sıkıştırdı.

Petya yüzünü kaplayan teri elleriyle sildi, büyükle-rinki gibi o kadar itina ile evde taktığı terden ıslanmış yakasını düzeltti.

Çar'a ulaşamayacağını hissediyor; bu haliyle mabeyincilerin karşısına çıkarsa onu hükümdarın yanına bı-

rakmayacaklar diye korkuyordu. Ama öyle kalabalıktı ki, üstünü başını düzeltmeye ve başka bir yere geçmeye imkân yoktu. Geçen generallerden biri, Rostovların bir tanıdığıydı. Petya ondan yardım isteyebilirdi, ama bunun erkeklığe aykırı bir şey olacağını düşündü. Bütün arabalar geçince kalabalık akın etti. Petya'yı da, halkın her tarafını tuttuğu meydana sürükleyip götürdü. Yalnız meydana değil, yamaçlarda, damlarda, her yerde kalabalık vardı. Petya, kendini meydana bulur bulmaz, bütün Kremlin'i kaplayan çan seslerini ve halkın neşeli konuşmalarını açık açık duydu.

Bir anda meydan genişledi, birden bütün başlar açıldı, herkes yine ileriye atıldı. Petya öyle sıkışmıştı ki nefes alamıyordu; hep, "Hurra! Hurra! Hurra!" diye haykırıyorlardı. Petya ayaklarının ucuna kalkıyor, yanındakilerle itişiyor, ama kalabalıktan başka bir şey görmüyordu.

Herkesin yüzünde sevgi ve heyecan ifadesi vardı. Petya'nın yanında duran bir tüccar karısı hıçkırıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

104

"Babamız, meleğimiz, pederimiz!" diyerek gözyaşlarını parmaklarıyla siliyordu kadın.

Her taraftan, "Hurra!" diye haykırıyorlardı.

Kalabalık bir dakika durakladı, sonra tekrar ileri atıldı.

Petya, ne yaptığını bilmeyerek dişlerini sıktı, gözlerini canavar gibi döndürdü, dirseklerini işletip bu dakikada adeta kendini de, herkesi de öldürmeye hazırmış gibi "Hurra!" diye haykırarak ileri atıldı; fakat yanlarından da tıpkı onunki gibi canavar yüzleri, aynı "Hurra!" naralarıyla ileri sokuluyorlardı.

Petya, içinden, "Hükümdar neymiş şu işe bak!" dedi, "Hayır, kendi başıma ona dilekçe sunmam doğru değil, bu çok cüretkârlık olur!" Buna rağmen hep öyle ümitsizce ileri atılmaya devam etti; önündekilerin omuzları arasından, kırmızı çuha serili bir yolun uzandığı boş bir alan görünüp kayboldu; bu sırada kalabalık geriye doğru dalgalandı (önde polisler alaya çok sokulan halkı geriye itiyor-

lardı; hükümdar saraydan Uspenski Katedrali'ne geçiyordu), Petya, ansızın böğrüne öyle bir darbe yedi ve öyle sıkıştırıldı ki birden gözleri karardı, bilincini kaybetti, kendine geldiği zaman, arkasında bir tutam beyaz saçıyla mavi cüppeli bir din adamı (bir diyakoz yamağı olmalıydı) bir eliyle onu koltuğunun altından tutuyor; öbürüyle kalabalığın baskısından onu koruyordu.

“Ezdiler sizi küçükbey!” dedi, “Nedir bu böyle!.. Biraz kendinize geldiniz mi, ezdiler, ezdiler!”

Hükümdar Uspenski Katedrali'ne geçti. Kalabalık tekrar toparlandı; diyakoz yamağı, sararan, soluk almayan Petya'yı “Topların Şahı”na¹ doğru sürükledi. Birkaç kişi Petya'ya acımişti, birden bütün kalabalık ona doğru döndü, etrafında bir baskıdır başladı. Yakında duranlar ona hizmet ediyor, redingotunun düğmelerini çözüyor, onu topun kaidesine oturtuyor, onu ezenlerden birini azarlıyorlardı.

“İnsan böyle ezerek adamın canını çıkarabilir. Nedir bu! Katil mi olacaksınız! Bak zavalılcık sofrası örtüsü gibi bembeyaz oldu,” diye sesler duyuldu.

Petya, çok geçmeden kendine geldi, yüzü yeniden rengini aldı, acısı geçti, bu geçici acıya karşılık topun üstünde yer aldı ki buradan geri dönmesi gereken hükümdarı göreceğini umuyordu. Petya, artık dilekçe sunmayı düşünmüyordu. Yalnızca, onu bir görebilseydi; bununla da kendini şanslı sayacaktı!

Uspenski Katedrali'nde, biri hükümdarın gelişi dolayısıyla, öbürü Türklerle imzalanan barış için yapılan iki birleşik şükran ayini sırasında kalabalık biraz dağıldı; Kvas,² çörek ve (Petya'nın canı çekmişti) ayçiçeği tohumu satıcıları bağırarak meydana çıktılar; alalede konuşmalar duyuldu. Bir tacir kadın yırtılan şalını gösteriyor, onu ne kadar pahalıya satın aldığını anlatıyordu, başka biri ipekli kumaşların şimdi çok pahalılaştığını söylüyordu. Petya'nın kurtarıcısı olan diyakoz yamağı, bir memurla,

¹ 16'ncı yüzyılda imal olunmuştur. 196.500 kilo ağırlığındadır.

² Bir tür şıra.

bugün hangi hürmetli piskoposun ayin yaptığını konuşuyordu. Diyakoz yamağı, Petya'nın anlamadığı "muhteşem ayin" sözünü birkaç kez tekrarladı. İki genç esnaf fındık-kıran bir hizmetçi kızla alay ediyorlardı. Bütün bu konuşmalar, özellikle hizmetçi kızla yapılan ve Petya için o yaşta çok çekici olması gereken alay, şimdi onu ilgilendirmiyordu; o hep hükümdarı ve ona karşı sevgisini düşünüp heyecanlanarak yüksekte, topun üstünde oturuyordu. Onu ezdikleri zaman duyduğu acı ve korku hissiyle coşkunluk hissinin bir araya gelmesi bu dakikaların önemini kavrayışını bir kat daha güçlendiriyordu.

106 Birden rıhtım boyundan top sesleri duyuldu (bunlar Türklerle yapılan barışı kutlamak için atılıyordu) kalabalık, topun nasıl atıldığını görmek için rıhtıma hücum etti. Petya da oraya koşmak istiyordu, kendisini koruma altına alan diyakoz yamağı onu bırakmadı. Top sesleri devam ederken Uspenski Katedrali'nden subaylar, generaller, mabeyinciler dışarı fırladılar, sonradan o kadar acele etmeyen daha başkaları çıktı, yine başlardan şapkalar çıkarıldı; topları görmeye gidenler koşup geldiler. Nihayet katedralin kapısından üniformalı, kordonlu dört kişi daha çıktı. Kalabalık yine, "Hurra! Hurra!" diye bağırmaya başladı.

"Hangisi? Hangisi?" diye Petya, ağlamaklı bir sesle etrafındakilere sordu, ama ona kimse yanıt vermedi; herkes heyecan içindeydi; Petya, bu dört kişiden, gözlerinden fişkıran sevinç yaşları arasında iyice göremediği birini seçerek bütün heyecanını (bu her ne kadar hükümdar değilse de) onun üzerine topladı, coşkun bir sesle, "Hurra!" diye haykırdı, ne pahasına olursa olsun ertesi gün asker olma kararını verdi.

Kalabalık hükümdarın arkasından koştu, onu saraya kadar takip etti, sonra dağılmaya başladı. Vakit epeyce geçmiş, Petya, bir şey yememişti; buram buram ter döküyordu; ama eve gitmiyor, azalan, ama yine de oldukça kalabalık olan halkla birlikte sarayın önünde duruyor, hükümdarın öğle yemeği zamanında sarayın pencerelerine

bakarak daha bir şeyler olacak diye bekliyor, kapının önüne, hükümdarın sofrasına gelen büyük rütbe sahiplerine de sofraya hizmet eden ve pencerelerde görünüp kaybolan saray uşaklarına aynı derecede imreniyordu.

Yemek sırasında Valuyev pencereden dışarı bakarak hükümdara, “Halk hâlâ Majesteleri’ni görmeyi ümit ediyor,” dedi.

Yemek bitmişti, hükümdar elinde bitirmeye çalıştığı bir bisküvi ile kalktı, balkona çıktı, halk, Petya, ortalarında olduğu halde balkona doğru atıldı.

“Meleğimiz, pederimiz! Hurra! Babamız!..” diye halk ve onunla birlikte, bağırıyordu; kadınlar, yufka yürekli erkekler, bu arada Petya heyecandan yine ağlıyorlardı.

Hükümdarın elinde tuttuğu oldukça büyük bir bisküvi parçası kırılarak balkonun korkuluğuna, korkuluktan yere düştü. Orada duran önlüklü bir arabacı bu bisküvi parçasının üstüne atıldı, onu kaptı, kalabalıktan birkaç kişi arabacıya doğru atıldılar. Hükümdar bunu fark ederek bisküvi tabağının getirilmesini emretti, balkondan bisküvi atmaya başladı. Petya’nın gözleri kızardı, ezilme tehlikesi onu iyice kışkırttı, bisküvilerin üzerine atıldı. Niçin, bilmiyordu, ama çarın elinden bir bisküvi almak ve bu işte kimseye boyun eğmemek istiyordu. İleri atıldı, bir bisküviyi ele geçirmeye çalışan yaşlı bir kadını yere düşürdü. Ama yaşlı kadın, yere düşmüş olmasına rağmen kendini yenilmiş saymıyordu; bisküvilere uzandı ama eli yetişmedi. Petya diziyile onun kolunu yana iterek bisküviyi yakaladı, geç kalmaktan korkar gibi, “Hurra!” diye bağırdı. Sesi kısılmıştı.

Hükümdar gitti; bundan sonra halkın büyük bir kısmı dağıldı.

“Gördün mü, daha beklemek gerek demedim mi ben; dediğim çıktı, işte,” diye sevinçli sesler duyuluyordu.

Ne kadar mutlu olursa olsun eve gitmek ve bugünün bütün zevkini sona ermiş görmek Petya’ya yine de hüzün veriyordu. Petya, Kremlin’den eve değil kendisi gibi askere yazılmaya çalışan on beş yaşındaki arkadaşı Obolens-

ki'ye gitti. Eve dönünce, izin verilmezse kaçacağını kesin olarak ve azimle bildirdi. Ertesi gün Kont İlya Andreyiç, büsbütün boyun eğmemekle beraber, Petya'yı şöyle tehlikesizce bir yere yerleştirmenin yolunu öğrenmeye gitti.

XXII

Bundan üç gün sonra, ayın on beşinde, sabah saatlerinde Slobodski Sarayı'nın önünde sayısız araba göründü.

Salonlar doluydu. Birincisinde üniformalı asilzadeler, ikincisinde sakallı, mavi kaftanlı ve göğüsleri madalyalı tacirler vardı. Asilzadelerin toplandığı salon uğultulu, hareketliydi. Hükümdarın portresinin altındaki masada, yüksek ahlaklı sandalyelerde en önemli kişiler oturuyor, ama asilzadelerin çoğu salonda dolaşıyorlardı.

108 Piyer'in bazen kulüpte, bazen evlerinde her gün gördüğü bütün bu asilzadelerin kimi Yekaterina devri, kimi Pavlov devri, kimi yeni Aleksandr devri üniforması, kimi de genellikle asilzadelerin giydiği üniformayı giyiyor, üniformalardaki bu ortak karakter, bu yaşlı, genç, çok çeşitli ve bildik kişilerle tuhaf ve fantastik bir görünüm yaratıyordu. Gözleri zayıf, dişsiz, dazlak, tombul ihtiyarlar özellikle hayret vericiydiler. Büyük bir kısmı yerlerinde oturuyordu; gezecekleri, konuşacakları zaman gençlere yanaşıyorlardı, bütün bu yüzlerde hayret verici olan şey, Petya'nın meydanda, kalabalıkta gördüğü yüzlerdeki gibi birbirine zıt çizgilerdi. Heyecan verici bir olayı bekleyişle, bir gün önceki alelade bir boston oyununu, aşçı Petroşka'yı ve Zinayda Dimitriyevna'nın sağlığını ve devlet dairesini hatırlayış gibi. Piyer, bedenini sıkan, darlaştıran asilzade üniformasıyla sabahın erken saatlerinden beri salonlardaydı. Heyecan içindeydi; bu olağanüstü toplantı, yalnız asilzadelerin değil, tacirlerin, çeşitli sınıfların toplantısı, bu *États généraux*, onda *Contrat social* ve Fransız Devrimi'nin çoktan unutulmuş ama ruhunda derin bir yer

etmiş olan düşünceleri uyandırdı... Halkla müzakere için hükümdarın başkente geleceği hakkında yayımlanan beyannamede dikkatini çeken söz bu görüşünü güçlendirmişti. Bu anlamda çoktan beri beklediği önemli bir şeyin yaklaşmakta olduğunu düşünerek dolaşüyor, dikkatle bakınıyor, konuşmalara kulak kabartıyor. ama hiçbir yerde onu meşgul eden düşüncelere bir ifade bulamıyordu.

Hükümdarın heyecan uyandıran beyannamesi okundu, sonra küme küme olup konuşmaya başladılar; Piyer, belli konuşma konularından başka yalnız hükümdar içeriye girince önderlerin nerede duracakları, hükümdarın şerefine ne zaman balo verileceği, ilçe ilçe mi ayrılacakları, yoksa bütün vilayetlerin bir arada mı bulunacağı vs. üzerinde konuşmalar duyuyordu, ama mesele savaşa, asilzadelerin toplanma sebebine gelir gelmez konuşmalar karsarsız ve belirsiz bir şekil aldı. Herkes söylemekten çok dinlemek istiyordu.

Deniz emekli subayı üniforması giymiş orta yaşlı, ciddi, yakışıklı bir adam salonlardan birinde konuşuyordu; yanına bir kalabalık toplanmıştı. Piyer bu laf ebesinin çevresinde oluşan daireye yaklaştı, dinlemeye koyuldu. Yekaterina devrine özgü *Voyvoda*¹ kaftanıyla ve tatlı bir gülümsemeyle içinde herkesi tanıdığı bir kalabalığın arasında dolaşan Kont İlya Andreyiç de bu gruba yaklaştı, her zamanki gibi, iyi yürekli insanlara has gülümsemesiyle, konuşanın düşüncesine katılırcasına başını sallayarak dinlemeye başladı. Deniz emeklisi çok cesurca konuşuyordu, bu onu dinleyenlerin yüzlerinden ve Piyer'in çok uysal ve sessiz bildiği kimselerin memnuniyetsizlikle ondan uzaklaşmalarından ya da ona karşı çıkmalarından belliydi. Piyer, kendine yol açarak grubun ortasına kadar sokuldu, kulak kabarttı, konuşmacının bir liberal, ama onun anladığından büsbütün başka anlamda bir liberal olduğunu anladı. Bahriyeli asilzade çok berrak, akıcı bir sesle, "r"leri hoş bir şekilde boğarak, sessiz harfleri yuta-

¹ Eski devirde vali.

rak bazılarının “Garson pipo!” falan diye bağırdıkları sesle konuşuyordu. Eğlence hayatına ve hükmetmeye alışkın adamların sesiyle konuşuyordu.

“Eh, Smolenskliler hükümdara milis teklif etmişler. Smolensklilerin her yaptıkları kanun mu bizim için? Şanlı Moskova asilzadesi gerekli görürse bağlılığını hükümdara, imparatora başka biçimlerde gösterebilir. 1807 yılındaki milisi unuttuk mu! Ancak hırsızlar, yağmacılar zengin oldular...”

Kont İlya Andreyiç, tatlı tatlı gülümseyerek başını salladı.

“E, peki, bizim milislerin devlete bir yararları oldu mu? Hiçbir yararları olmadı! Çiftliklerimizi harap ettiler. Asker toplama daha iyi... Yoksa size geri dönecek olan ne bir asker, ne bir köylü olacak, bir sefih olacak, işte o kadar. Asilzadeler hayatlarını esirgemiyor, biz hepimiz gideriz, kura askeri de alırız, hükdağ (hükümdarı böyle söylüyor-du) bir işaret etsin yalnızca, onun için hepimiz ölürüz!”

110

İlya Andreyiç, memnuniyetinden yutkundtu, Piyer’i dürttü, ama Piyer de konuşmak istiyordu. Nedensiz bir heyecan hissederek ve ne söyleyeceğini bilmeksizin ilerledi, tam konuşmak üzere ağzını açmıştı ki konuşmacının yakınında duran, tamamıyla dişsiz, zeki ve sert yüzlü bir il meclisi üyesi Piyer’in sözünü kesti. Bir tartışma alışkanlığıyla, yavaş ama duyulur bir sesle, “Zannederim ki, sayın bay,” diyerek dişsiz ağzını oynatmaya başladı, “biz buraya, şu anda devlet için en elverişli olan şeyin toplama asker mi, milis mi olduğunu tartışmak için çağırılmadık, imparatorun bize onur veren beyannamesine yanıt vermek için çağırıldık. Asker toplama mı, milis mi, hangisinin elverişli olduğunu tartışmayı yüksek kata bırakalım...”

Piyer, birden heyecanına bir çıkış yolu buldu. Asillerin önünde duran iş hakkında bu formel ve dar görüşü ile ri süren il meclisi üyesine kızmıştı. İlerledi ve onun sözünü kesti, ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu, ama heyecanla söze başladı, bazen araya Fransızca sözler karıştırıyor, Rusça’yı bir kitap diliyle konuşuyordu.

“Affedersiniz Ekselans,” diye başladı (bu üyeyi iyi tanırdı ama burada ona karşı resmî davranmayı gerekli görmüştü), “her ne kadar beyefendiyle aynı fikirde değilsem de... (Piyer ne söyleyeceğini şaşırdı. *Mon très honorable préopinant*¹ demek istedi) Beyefendiyle... *que je n'ai pas l'honneur de connaître*,² ama öyle sanıyorum ki asiller sınıfı kendi sempatisini, heyecanını ifade etmekten başka vatanaya yararlı olabilecek tedbirleri de görüşmek için buraya çağırılmış bulunuyor. Öyle sanıyorum ki (heyecanlanarak devam ediyordu) eğer hükümdar bizleri ö... ö... öğüt verecek kimseler olarak değil de yalnızca hizmetine vereceğimiz köylülerin sahibi ve... ve kendimizi *chair à canon*³ olmaya hazır kimseler olarak bulsaydı memnun olmazdı.”

İl meclisi üyesinin hafifseyici gülümsemesini ve Piyer'in çok rahat konuştuğunu görerek gruptan uzaklaşanlar oldu; Piyer'in söylevinden yalnız İlya Andreyiç memnundu; bahriyelinin, il meclisi üyesinin söylevinden ve genellikle dinlediği her sözden daima memnun olduğu gibi.

111

Piyer devamla, “Ben öyle sanıyorum ki, bu konuları tartışmadan önce,” dedi, “hükümdara sormalı, askerimizin ne kadar olduğunu, ordumuzun ne durumda bulunduğunu bize bildirmesini Majesteleri'nden saygıyla rica etmeliyiz, o zaman...”

Ama Piyer sözünü bitiremedi, birden üç taraftan ona saldırdılar. Eskiden beri tanıdığı, arası her zaman onunla iyi olan boston meraklısı Stepan Stepanoviç Adroksin ona herkesten daha şiddetle hücum etti. Stepan Stepanoviç üniformalıydı; üniformadan mı, başka sebepten mi nedense Piyer, karşısında büsbütün başka bir adam görüyordu. Stepan Stepanoviç, yüzünde ansızın beliren bir yaşlı öfkesiyle Piyer'e bağırdı:

“İlkin şunu haber vereyim ki, bunu hükümdara sormaya hakkımız yok; ikincisi, Rus asilzadelerinin buna

¹ Çok sayın muhatabım.

² ... ki tanışmak şerefinden mahrum bulunuyorum.

³ Kurbanlık.

hakkı olmuş olsa bile hükümdar bize yanıt veremez. Ordu düşmanın harekâtına göre hareket ediyor; azalıyor ve çoğalıyor...”

Piyer’in, ta eskiden Çingenelerde gördüğü, kötü bir kumarcı olarak tanıdığı orta boylu, kırk yaşlarında üniformalı bir adam yaklaşıp Adroksin’in sözünü kesti.

“Tartışma zamanı değil,” dedi, “çözüm zamanı: Savaş Rusya’da oluyor, düşman Rusya’yı harap etmek, babalarımızın mezarlarını berbat etmek, karılarımızı, çocuklarımızı götürmek için geliyor.” Asil göğsüne eliyle vurdu. “Çar babamız için hepimiz ayaklanırsınız, hepimiz birden gideriz!” Kızaran gözlerini çevirerek bağırdı, kalabalığın içinden onu onaylayan sesler işitildi. “Biz Rus’uz, dinimizi, başkentimizi, vatanımızı savunmak için de kanımızı esirgemeyiz, eğer vatanın evlatlarıysak hezeyanı bırakmak lazım, Rusya’nın Rusya için nasıl ayaklanacağını Avrupa’ya göstereceğiz,” diye haykırdı.

112 Piyer karşı çıkmak istiyordu ama tek bir söz söyleyemedi. Sözlerinin, taşıdıkları anlam ne olursa olsun, heyecanlanan asilzadenin sözlerinden daha az duyulacağını biliyordu.

İlya Andreyiç, arkada baş sallıyordu; bazıları cümlelerin sonunda hızla konuşan kişiye dönerek, “Evet, bu böyledir! Bu böyle!” diyorlardı.

Piyer, ne paradan ne müjikten ne de kendi canından yana fedakârlıktan çekinmediğini ama duruma yardım istemek için bu durumu bilmek gerektiğini söylemek istiyor ama söylemiyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu, öyle ki İlya Andreyiç herkese baş sallamaya yetişemiyordu; grup büyüdü, dağıldı, yeniden birleşti, konuşmalarla uğuldayarak hep birden büyük salonda, büyük masaya doğru ilerledi. Piyer, konuşamıyor, sözü kabaca kesiliyor, onu itiyor, ortak bir düşmandan yüz çevirir gibi ondan yüz çeviriyorlardı. Bu, onun sözünden memnun olmamalarından doğmuyordu, peşinden söylenen birçok sözden sonra onu unutmuşlardı bile; ama kalabalığın heyecanının sürmesi için hissedilir bir sevgi ve nefret konusuna ihtiyaç

vardı. Piyer bunun yerini tutuyordu. Heyecanlı asilzade-
den sonra pek çok kişi konuşmuş ve hepsi de aynı tonla
seslenmişti. Güzel ve özgün konuşanlar da vardı.

Rus Habercisi'ni çıkaran ve orada tanınan Glinka (ya-
zar, yazar, diye sesleniyordu kalabalık) cehennemim ce-
hennemi defetmesi gerektiğini, şimşek çakınca, gök gür-
leyince gülümseyen bir çocuk gördüğünü ama bizim bu
çocuk gibi olmayacağımızı söylüyordu.

Arka sıralardan, "Evet, evet, gök gürleyince!" diye
onay geldi.

Kalabalık, Piyer'in evlerinde soytarılarıyla veya ku-
lüpte boston başında gördüğü üniformalı, kordonlu, tüyü
tüsü ağarmış, dazlak, yetmişlik yaşlı kodamanların otur-
duğu büyük masaya yaklaştı. Kalabalık uğultuyu kesme-
den masaya yanaştı. Kalabalığın dayandığı sandalyelerin
yüksek arkalıklarına yaslanan konuşmacılar birbiri arka-
sından, bazen de ikisi birden konuşuyorlardı. Arka sıra-
dakiler konuşanın söylemediklerini kaydediyor ve atla-
nan bu noktaları söylemek için acele ediyorlardı. Öbürle-
ri, söyleyecek bir şey bulmak için düşünüp duruyor, bir
şey bulunca hemen atılıyorlardı. Piyer'in tanıdığı yaşlı
kodamanlar oturuyor, kâh şuna, kâh buna bakıyor, büyük
bir kısmı sıcaktan bunalıyordu. Bununla birlikte Piyer
kendini çok heyecanlı hissediyordu; sözlerin anlamından
çok seslerde ve yüzlerdeki ifadelerde beliren genel duy-
gu, zafer için her şeyin vız geldiğini göstermek arzusu
ona da sirayet etmişti. Fikirlerini değiştirmiş değildi, fa-
kat kendini nedense hatalı hissediyor, temize çıkmak is-
tiyordu.

Sesini herkesten çok yükseltmeye çalışarak, "Ben
yalnız, ihtiyaçları bilirsek fedakârlık yapmanın bizim için
daha kolay olacağını söyledim," dedi.

Yanında duran bir ihtiyar dönüp ona baktı ama ma-
sanın öbür tarafından gelen bir ses hemen onu kendine
çekti.

Birisi, "Evet, Moskova teslim olacak ama bizim kurtarı-
cımız da o olacak!" diye bağırdı.

Başka birisi, “O insanlığın düşmanıdır,” diye haykırdı, “izin verin konuşayım beyler, beni eziyorsunuz!..”

XXIII

Bu sırada general üniforması giymiş, omuzdan aşırma bir kordonla sivri çeneli, keskin bakışlı Kont Rastopçin, iki yana açılan asilzade kalabalığının önünde hızlı adımlarla içeri girdi.

“Hükümdar İmparator şimdi gelecek,” dedi. “Şimdi oradan geliyorum, öyle sanıyorum ki içinde bulunduğumuz durumda fazla tartışmaya lüzum yok, hükümdar bizi ve tacirleri toplamak lütfunda bulundu. Oradan milyonlar akın edip gelecek (tacirlerin salonunu işaret etti) yapacağımız şey milisi hazırlamak ve kendimizi esirgememektir... Bu yapabileceğimizin en azıdır.”

114 Yalnız masada oturan büyükler arasında bir görüşme başladı. Bu görüşme sonuna kadar çok sessiz geçti. Bütün o önceki gürültülerden sonra “tabii”, değişiklik olsun diye, “ben de aynı fikirdeyim” gibi sesler tek tek duyulmaya başlayınca görüşme hatta hüznü verici bir hal aldı.

Moskovalıların, Smolenskliler gibi 1000 adamdan tam teçhizatlı 10 adam feda edeceklerine dair Moskova asilzadelerinin kararını yazması emredildi yazıcıya. Beyler hafiflemiş gibi kalktılar, sandalyeleri gürüldetip kol kola girerek ve konuşarak ayakları açılsın diye salonda dolaşmaya başladılar.

“Hükümdar! Hükümdar!” sesleri duyulunca halk kaşıya hücum etti.

Hükümdar, asilzadelerin oluşturduğu iki sıra arasındaki geniş geçitten salona girdi. Yüzlerde saygılı, ürkek bir merak ifadesi belirdi. Piyer oldukça uzaktaydı, hükümdarın sözlerini iyice işitemiyordu. İşittiklerinden yalnız şunu anlamıştı ki hükümdar, devletin içinde bulunduğu tehlikeden, Moskova asilzadelerine bağladığı ümitten

söz ediyordu. Asilzadelerin şimdi aldığı kararı bildiren başka bir ses hükümdara yanıt verdi.

Hükümdarın titreyen sesi duyuldu:

“Beyler!”

Kalabalık hafifçe dalgalandı ve yine yatıştı; Piyer, hükümdarın o hoş, insanca ve dokunaklı sesini duydu; şöyle diyordu:

“Rus asillerinin koruyuculuğundan hiçbir zaman kuşku duymamıştım. Ama bugün o benim umutlarımın da üstüne çıkmış bulunuyor, yurdumuz adına size teşekkür ederim. Beyler, harekete geçelim, zaman her şeyden değerlidir.”

Hükümdar sustu, kalabalık onun etrafında sıkışmaya başladı; her taraftan coşkun haykırışlar duyuldu.

Hiçbir şey duymamış olan, ama her şeyi kendine göre anlayan İlya Andreyiç hıçkırarak arkadan, “Evet, her şeyden değerli... Çar sözüdür...” dedi.

Hükümdar asilzadeler salonundan tacirler salonuna geçti. Orada aşağı yukarı on dakika kaldı. Başkaları gibi Piyer de hükümdarı tacirler salonundan sevinç gözyaşlarıyla çıkarken gördü. Sonradan öğrenildi ki hükümdar tacirlere söylevine başlar başlamaz gözleri dolmuş, sözünü titreyen bir sesle bitirmişti. Piyer, hükümdarı gördüğü zaman o, yanında iki tacirle çıkıyordu. Biri Piyer’in tanıdığı şişman bir kesimci, öbürü zayıf, sivri sakallı, uçuk benizli bir belediye başkanıydı. İkisi de ağlıyordu. Zayıf olanın gözleri yaşlıydı, ama şişman kesimci bir çocuk gibi hıçkırıyor ve durmadan yineliyordu:

“Hayatımı da, malımı mülkümü de al, Majeste!”

Piyer artık gözünde hiçbir şeyin değeri olmadığını, her şeyi feda etmeye hazır olduğunu göstermek arzusundan başka bir şey hissetmiyordu. Meşrutiyetçiliğe eğilimli sözleri ona şimdi ne kadar ayıp geliyordu. Bunu düzeltmek için fırsat arıyordu. Kont Mamontov’un bir alay verdiğini öğrenince bütün giyim ve giyim masraflarıyla birlikte bin kişi vereceğini hemen orada Kont Rastopçin’e bildirdi.

Yaşlı Rostov, olup bitenleri gözyaşı dökmeden karısına anlatamadı; hemen o anda Petya'nın ricasını kabul etti ve bizzat onu orduya yazdırmaya gitti.

Ertesi gün hükümdar Moskova'dan ayrıldı. Bütün asilzadeler üniformalarını çıkardılar, tekrar evlerde, kulüplerde yerlerini aldılar; homurdanarak milis için kâhyalarına emirler verdiler ve yaptıkları şeye kendileri de hayret ettiler.

İKİNCİ BÖLÜM

I

Napoléon, Rusya ile savaşa başladı, çünkü Dresden'e gelmeden, tazimlerden başı dönmeden, Polonya üniforması giymeden, kendini bir haziran sabahının çekiciliğine kaptırmadan edememişti; Kuragin'in, sonra Balaşev'in yanında öfkeyle parlamaktan kendini alıkoyamamıştı.

Aleksandr, bütün görüşmeleri reddetti, çünkü kendini hakarete uğramış hissediyordu. Barclay de Tolly, ödevini yerine getirmek ve büyük kumandan diye ün salmak için orduyu çok iyi idare etmeye çabalıyordu. Rostov, atını Fransızların üzerine sürdü, çünkü düz ovada at koşturmak arzusuna dayanamamıştı. Bu savaşa katılan insanlar da, kendi kişisel özelliklerine, âdetlerine, şartlarına ve amaçlarına göre tıpkı böyle hareket ediyorlardı. Ne iş gör-

düklerini, kendileri için ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi korkuyor, övünüyor, seviniyor, öfkeleniyor, akıl yürütüyorlardı. Oysa tarihin aletiydiler, kendilerinden saklı ve bizce anlaşılır bir iş görüyorlardı. Değişmez yazgılarıdır bu; toplum içinde ne kadar yükselirlerse o kadar az hürdürler.

1812'de iktidarı ellerinde tutanlar, yerlerini çoktan bıraktı; onları ilgilendiren şeyler, iz bırakmadan yok olup gitti. Önümüzde yalnız o zamanın tarihi sonuçları var.

Ama Avrupa'daki insanların Napoléon'un önderliği altında Rusya'nın ta derinliklerine kadar dalmaları ve orada mahvolmaları "gerekti" diyelim; o zaman bu savaşa katılan insanların birbirine aykırı düşen bütün anlamsız ve gaddarca eylemleri bizce anlaşılmış olur.

Kader, bütün bu insanları, kendi çıkarlarını için çalışırken kimsenin (ne Napoléon'un ne Aleksandr'ın ne de savaşa katılanlardan daha küçük herhangi birinin) hiç ümit etmediği muazzam bir sonucun doğmasına yardım etmeye zorladı.

118

1812 yılında Fransız Ordusu'nun mahvolmasının sebebi şimdi bizce aşıkârdır. Napoléon ordularının mahvolmasına bir taraftan geç kalması, kış seferine hazırlanmadan Rusya'nın ta içlerine dalmış olması, öbür taraftan Rus şehirlerinin yakılması üzerine savaşın aldığı şekil ve Rus halkında düşmana karşı uyanan kin ve nefretin neden olduğu üzerinde kimse tartışmaz. Ama o zaman, çok iyi bir kumandanın sevk ve idaresi altındaki sekiz yüz bin kişilik dünyanın en iyi ordusunun iki kat zayıf ve deneyimsiz kumandanların sevk ve idaresi altındaki bir Rus Ordu-su'yla çarpışmada ancak böylelikle mahvolabileceğini o zaman (bu gerçek şimdi açık görünüyor) kimse kestirememişti; bunun dışında, "Rusların bütün çabaları", Rusya'yı kurtarabilecek olan bir tek şeye engel olmaya, "Fransızların bütün çabaları" da, deneyimlerine ve Napoléon'un sözde dehasına rağmen yaz sonunda Moskova'ya kadar uzanmaya, yani onları mahvedecek olan şeyi yapmaya yöneltilmişti. 1812'yi anlatan tarih kitaplarında Fransız yazarları, Napoléon'un, hattın uzamasındaki tehlikeyi hissettiği için

savaş istediğini; mareşallerinin ona Smolensk'te kalmayı tavsiye ettiklerini ve güya seferin tehlikelerinin de o zaman anlaşılmış olduğunu kanıtlamaya yönelik deliller ileri sürmeyi çok severler; Rus yazarları ise daha çok, Napoléon'u Rusya'nın içerisine çekmek için seferin başından beri bir İskit Savaşı planının mevcut olduğundan söz etmeyi daha çok severler ve bu planı, kimi Pfuhl'e, kimi bir Fransız'a, kimi Tolly'ye, kimi bizzat İmparator Aleksandr'a atfeder, gerçekten de bu tarzda hareket edilmesi hakkında bazı imalar taşıyan notlara, projelere, mektuplara işaret ederler. Ama olup bitenin önceden kestirilmesi hakkındaki bütün bu imalar şimdi, Fransızlar tarafından olduğu gibi Ruslar tarafından da yalnızca olay onları haklı çıkardığı için ileri sürülüyor. Eğer olay gerçekleşmeseydi şimdi bu imalar, o günlerde revaçta olan ama doğru çıkmayan, bunun için de unutulmuş binlerce ve milyonlarca ima ve tahmin gibi unutulacaklardı. Süren bir olayın sonucu hakkında daima o kadar çok tahmin yürütülür ki, nasıl sona ererse ersin sayısız öngörüler arasında tamamıyla tersine yürütülmüş olanları da bulunduğunu büsbütün unutarak "Bunun böyle olacağını ben daha o zaman söylemiştim" diyecek insanlar her zaman bulunur.

119

Rusların, Napoléon'un hattın uzamasındaki tehlikeyi kavramış olduğunu düşünerek düşmanı Rusya'nın içerlerine çekmeyi planlamış olmaları konusundaki tahminler herhalde bu tür tahminlerdendir; tarihçiler Napoléon ve mareşallerine bu gibi düşünceleri ve Rus askerî şeflerine bu tür planları atfetmekte büyük güçlük çekerler. Yaşanan olaylar, bu gibi tahminlerle büsbütün tezat teşkil etmektedir. Savaş süresince Ruslar Fransızları Rusya'nın içerilerine çekme arzusunu beslemedikleri gibi Rusya'ya ilk taarruzlarından beri onları durdurmak için her şey yapılmıştı. Napoléon, hattın uzamasından korkmak şöyle dursun, her ileri adımına, yeni bir zafer kazanmışçasına sevinmiş, çarpışmaları, eski seferlerinde olduğu gibi değil, isteksizce aramıştır.

Seferin başlangıcında ordularımız ikiye ayrılmıştı;

ulaşmaya çalıştığımız biricik amaç, geri çekilmek ve düşmanı memleketin içerlerine çekmek için orduların birleşmesinde bir yarar görmemekle birlikte, onları birleştirmekti. İmparator orduda, Rus toprağının her adımını savunmada onun moralini yükseltmek için bulunuyordu, geri çekilmek için değil. Pfuhl'ün planı üzerine muazzam bir Drissa ordugâhı kuruluyor, daha öteye çekilmek düşünülüyor. Hükümdar geriye çekilişte her adım için başkomutanı azarlıyor. Yalnız Moskova'nın yakılması değil, düşmanın Smolensk'e kadar sokulmasına izin verilmesini bile aklına getirmiyor; ordular birleşince hükümdar Smolensk'in zapt edilmesine, yakılmasına, surları önünde bir meydan muharebesi verilmemesine öfkeleniyor.

Hükümdar böyle düşünüyor, Rus askerî şefleri ve bütün Ruslarsa bizimkilerin ülkenin içerlerine doğru çekildiklerini düşündükçe daha çok kızıyorlar.

120 Napoléon, ordularımızı ikiye ayırdı, ülkenin içerlerine doğru ilerliyor, pek çok çarpışma fırsatı kaçırıyor. Bizim şimdi gördüğümüz gibi bu ileri hareket onun için aşikâr bir felaket olduğu halde, ağustos ayında Smolensk'te düşündüğü şey sadece ne yapıp yapıp ilerlemektir.

Olaylar şunu açık olarak gösteriyor ki, ne Napoléon Moskova'ya doğru ilerlemenin tehlikesini görmüş ne de Aleksandr ve Rus askerî şefleri o zaman Napoléon'u içeri çekmeyi düşünmüşlerdi, belki bunun aksi olmuştu. Napoléon'u memleketin içerlerine çekme işi bir plana göre gerçekleşmemiş (bunun olabileceğine kimse inanmıyordu) fakat ne olması gerektiğini ve Rusya'nın tek kurtuluş yolunun ne olduğunu kestiremeyenlerin entrikalarından, amaç ve isteklerinden doğmuştu. Her şey birden oluvermişti. Seferin başlangıcında ordu ikiye parçalanmıştı. Çarpışmak ve düşmanın taarruzunu durdurmak gibi açık bir amaçla onu birleştirmeye çalışıyoruz ama bu birleşme çabası sırasında düşmanın üstün güçleriyle savaştan kaçınarak ve istemeden, keskin açılarla çekilerek Fransızları Smolensk'e kadar getiriyoruz. Ama keskin açılarla çekildiğimizi söylemek yetmez, çünkü Fransızlar her iki ordunun

arasında ilerliyor; aç ı daha çok keskinleşiyor ve biz daha geriye çekiliyoruz. Çünkü Barclay de Tolly, bu sevilmeyen Alman (kumandası altına girmesi gereken) Bagration'un nefret ettiğ i birisiydi; Bagration da 2. Ordu'ya kumanda ederken kumandası altına girmemek için Barclay'le birleşmemeye çalış ıyordu. Bagration (birleşme, tüm ordu komutanlarının baş lıca hedefi olmasına rağmen) birleşmiyor, çünkü bu hareketiyle ordusunu tehlikeye sokacağ ını ve düş manı yandan ve arkadan taciz edip ordusunu Ukrayna'da tamamlayarak daha sola, daha güneye çekilmenin kendisi elverişli bir hareket olacağ ını sanıyordu. Öyle görünüyordu ki bunu o nefret ettiğ i, rütbe bakımından kendisinden küçük bir Alman'a, Barclay'e tabi olmak istemediğ i için yapıyordu.

İmparator, moralleri yükseltmek için orduda bulunuyor, oysa onun bulunması, neye karar verileceğ inin bilinmemesi, ortada çok sayıda danışman ve plan olması birinci ordunun enerjisini kırıyor ve ordu geri çekiliyor.

Drissa ordugâhında durmayı tasarladılar, ama başkomutanlığ a göz koyan Paulucci, enerjisiyle Aleksandr'ı etkiliyor, Pfuhl'ün plan ı bir köşeye atılıyor, bütün iş Barclay'e havale ediliyor. Fakat Barclay güvenlik telkin etmediğ i için yetkisi sınırlandırılıyor.

Ordular parçalanmış, tek komuta yok, Barclay sevilmiyor; ama bu karışıklık, parçalanma ve Alman başkomutanının sevilmemesi, bir taraftan kararsızlığ ı (ordular bir arada bulunsa, komutan Barclay olmasa kaçınılması imkânsız olan) savaştan çekinmeyi, öbür taraftan Almanlara karşı gittikçe artan hoşnutsuzluğ un vatanseverlik ruhunun uyanmasını doğuruyor.

Nihayet hükümdar ordudan ayrılıyor; ayrılması için biricik ve en uygun bahane olarak da ulusal savaş için başkentlerde halk ı heyecana getirmesi gerektiğ i fikri ileri sürülüyor. Hükümdarın Moskova'ya gitmesi de Rus Ordusu'nun gücünü artırıyor.

Hükümdar ordudan, başkomutanın tek kumanda hâkimiyetine engel olmamak için ayrılıyor; çok daha kesin

tedbirler alınacağı umuluyor; ama ordu komutanlarının durumu daha karışık bir şekil alıyor ve zayıflıyor. Bennigsen, Büyük Dük ve bir sürü general yaverler, başkomutanın hareketlerini kollamak, onda enerji uyandırmak için orduda kalıyorlar; Barclay bütün bu “hükümdar gözleri” altında kendini daha az özgür hissederek kesin hareketler için daha dikkatli davranmaya başlıyor, savaştan çekiniyor.

Barclay tedbir taraflısıdır. Veliaht ihaneti anıştırarak meydan savaşı istiyor. Lübomirski, Branitski, Vlotski ve daha başkaları bütün bu gürültüleri o derece körüklüyorlar ki Barclay, hükümdara mektup götürmek bahanesiyle Polonyalı general yaverleri Petersburg’a gönderiyor, Bennigsen’le ve Büyük Dük’le açık bir savaşa girişiyor.

Nihayet Smolensk’te, Bagration’un arzusuna rağmen, ordular birleşiyor.

Bagration araba ile Barclay’ın kaldığı binaya geliyor. Barclay, onu karşılamaya çıkıyor, rütbe bakımından kendisinden yüksek olan Bagration’a bilgiler veriyor. Bagration, gücüne de gitse, rütbesinin yüksekliğine rağmen Barclay’ın emrine giriyor; ama bundan sonra daha az anlaşıyorlar. Bagration, hükümdarın emriyle bizzat kendisine yazıyor. Yazdığı şu: “Hükümdarımın arzu ve iradelerine rağmen komutanla (Barclay) bir arada asla yapamıyorum. Tanrı aşkına beni buradan, bir alay komutanlığıyla da olsa, bir yere gönderin, burada duramam; bütün genel karargâh Almanlarla dolduruldu, öyle ki bir Rus’un burada yaşaması olanaksız. Hükümdara ve ülkeme gerçekten hizmet ettiğimi sanıyordum, öyle görünüyor ki Barclay’e hizmet ediyorum, itiraf ederim, bunu yapmak istemiyorum.” Baranitskiler, Wintzengerodeler ve benzerleri sürüsü başkomutanların aralarını iyice bozuyorlar, birlik daha da zayıflıyor. Fransızlar Smolensk önlerinde hücumla hazırlanıyor. Mevzileri teftiş için bir general gönderiliyor. Barclay’den nefret eden bu general kolordu komutanı olan bir dostunun yanına gidiyor, orada bir gün kaldıktan sonra Barclay’ın yanına dönüyor, görmediği, olası savaş meydanını nokta nokta eleştiriyor.

Olası savaş meydanı üzerine tartişmalar sürer, entrikalar dönerken ve biz yerlerini belirlemede yanıldığımız Fransızları ararken onlar Neverovski tümeniyle karşılaşıyor, ta Smolensk surlarına yaklaşıyorlar.

Ulaşım yollarını kurtarmak için Smolensk'te beklenmedik bir çarpışmaya girmek zorunlu. Savaş veriliyor. İki taraftan binlerce kişi ölüyor.

Smolensk, hükümdarın ve istememesine karşın terk ediliyor. Ama şehri, valileri tarafından aldatılan kendi halkı yakıyor; perişan şehir halkı, yalnız kendi kayıplarını düşünüp diğer Rus şehirlerine örnek vererek ve düşmana karşı yüreklerde kin ateşi yakarak Moskova'ya gidiyor; Napoléon ilerliyor, biz çekiliyoruz; Napoléon'a galebe çalacak olan şey de elde ediliyor.

II

123

Oğlu gittikten bir gün sonra Prens Nikolay Andreyiç, Prenses Mariya'yı yanına çağırđı.

“Evet, memnun oldun mu şimdi?” dedi. “Oğlumla aramı bozdun; memnun oldun mu? İstediğin de yalnız buydu. Oldu mu?.. Benim için bu ne acı bir şey. Yaşlı ve zayıfım; gönlün buna razı oldu demek. Eh, sevin artık, sevin...”

Bundan sonra Prenses Mariya bir hafta babasını görmedi. Yaşlı Prens hastaydı, çalışma odasından çıkmıyordu.

Babasının bu hastalığı sırasında Matmezel Bourienne'i da kabul etmediğini Prenses Mariya hayretle fark etmişti. Tihon bakıyordu ona.

Bir hafta sonra Prens odasından çıktı, yeniden eski hayatına başladı, kendini yoruyor, yapı ve bahçe işleriyle uğraşıyordu, Matmezel Bourienne'le ilişkisini bütününü kesmişti. Prenses Mariya'ya karşı takındığı soğuk tavırla sanki, “İşte görüyor musun, günahıma girdin, şu Fransız

kızıyla ilişkim hakkında Prens Andrey'e yalan söyledin, oğlumla aramı bozdun; görüyorsun ki bana ne sen lazım-sın, ne de o Fransız kıızı," diyordu.

Prenses Mariya gününün yarısını Nikoluşka ile geçi-riyor, derslerini takip ediyor; ona bizzat Rusça ve müzik dersleri veriyor, Dessallés'yle konuşuyordu; günün öbür kısmını kitaplarla, yaşlı dadı ve bazen de arka kapıdan ona gelen Tanrı adamlarıyla geçiriyordu.

Prenses Mariya, savaş hakkında bütün kadınların dü-şündüğü gibi düşünüyordu. Savaşta bulunan kardeşi için korkuyor, onu anlayamıyor, insanların, onlara birbirlerini öldürten gaddarlıkları karşısında dehşete düşüyor, ama eski savaşlardan bir farkı olmayan bu savaşın önemini an-lamıyordu. Savaşın gidişatıyla çok ilgilenen Dessallés'nin düşüncelerini ona anlatmaya çalışmasına, Tanrı adamları-nın, Deccal'in istilasındaki halk söylentilerinden ona dehşetle söz etmelerine, onunla yeniden çatışmaya gi-rişen ve şimdi "Prenses Drubetskaya" olan Jüli'nin Mos-kova'dan ona vatanseverce mektuplar yazmasına rağmen bu savaşın önemini anlamıyordu.

124

Jüli bir mektubunda, "Sana Rusça yazıyorum, sevgili dostum," diye yazıyordu, "çünkü Fransızlardan olduğu gibi, duymaya tahammül edemediğim dillerinden de nef-ret ediyorum... Moskova'da hepimiz sevgili imparatoru-muzun getirdiği heyecan ve coşkunlukla tutuşmuş bulu-nuyoruz. Zavallı kocam Yahudi lokantalarında eziyet ve açlık çekiyor; ama aldığım haberler beni daha çok cesaret-lendiriyor. İki oğlunu kucaklayarak, 'Onlarla öleceğim; ama yılmayacağım!' diyen Rayevski'nin gösterdiği kahra-manlığı duydunuz şüphesiz. Gerçekten de düşmanın biz-den iki kat fazla olmasına rağmen sarsılmadık. Nasıl mümkünse, öyle vakit geçiriyoruz; ama savaşta da sava-şın gerektirdiği gibi yaşıyoruz. Prenses Alina ve *Sophie* bütün gün benimle birlikte; biz, yaşayan kocalarımızın bahtsız dulları, yara sargısı yaparak çok güzel konuşmalar yapıyoruz..."

Prenses Mariya'nın, bu savaşın önemini anlamaması-

nın başlıca nedeni, yaşlı Prens'in savaştan söz etmemesi, savaşa önem vermemesi, savaştan söz eden Dessallés'yle sofrada dalga geçmesiydi. Prens'in tavrı o kadar sakin ve güvenliydi ki Prenses Mariya hiç düşünmeden inanıyordu ona.

Temmuz boyunca yaşlı Prens çok çalışkan, hatta heyecanlıydı. Bahçeyi yenilemiş, hizmetçiler için yeni bir bina yaptırmıştı. Prens Mariya'yı kaygılandıran tek şey, babasının az uyuması, her gün çalışma odasında uyuma alışkanlığını bırakması, yattığı yeri her gün değiştirmesiydi. Kâh portatif karyolasının galeride kurulmasını emrediyor, kâh misafir salonundaki kanepede veya *volter* koltuğunda kalıyor, elbiseleriyle uyukluyor, bu sırada genç Petruşa (Matmazel Bourienne'in yerine) ona kitap okuyordu; bazen geceyi yemek salonunda geçirirdi.

1 Ağustos'ta Prens Andrey'den ikinci mektup geldi. Ayrılıştan az sonra alınan ilk mektupta Prens Andrey, babasına söylemeye cesaret ettiği şeyden ötürü ondan uysalca af dilemiş, o kendisine gene eski sevgisiyle bakmasını rica etmişti. Bu mektuba yaşlı Prens, hoşgörölü mektupla yanıt verdi; bundan sonra da Fransız kızını kendinden uzaklaştırdı. Vitebsk yakınından, Fransızların şehri işgalinden sonra yazdığı ikinci mektup, çizdiği bir planla birlikte seferin kısaca bir tasvirinden ve ilerideki seyri hakkındaki düşüncelerinden ibaretti. Bu mektupta Prens Andrey babasına, savaş meydanına yakın kıtaların tam harekât hattı üzerindeki uygunsuz durumunu göstererek, Moskova'ya gitmeyi tavsiye ediyordu.

O gün yemekte Dessallés, Fransızların Vitebsk'e girdikleriyle ilgili söylentilerin dolaştığını söyleyince yaşlı Prens, oğlunun mektubunu hatırladı.

Prenses Mariya'ya, "Prens Andrey'den bugün mektup aldım," dedi, "okumadın mı?"

Prenses, "Hayır, *mon père*,"¹ diye ürkerek yanıt verdi. Geldiğini bile duymadığı mektubu okumuş olamazdı.

¹ Babacığım.

Prens, alışkanlık edindiği ve bu savaştan söz ederken her zaman dudaklarında beliren o hafifseyici gülümsemeyle, "Savaş hakkında yazıyor, hani şu savaştan," dedi.

Dessallés, "Çok enteresan, herhalde," dedi, "Prens doğru bilgi verebilecek durumda..."

Matmazel Bourienne, "Ah, çok enteresan!" dedi.

Yaşlı Prens, "Gidin getirin," diyerek Matmazel Bourienne'e döndü. "Biliyorsunuz, küçük masanın üstünde, tamponun altında."

Matmazel Bourienne, sevinçle fırladı.

"Ah hayır," diye kaşlarını çatarak haykırdı. "Sen git, Mihail İvaniç!"

Mihail İvaniç kalktı, çalışma odasına gitti. Ama o çıkar çıkmaz yaşlı Prens kaygılı kaygılı bakındı, peçeteyi attı ve kendisi gitti.

"Bir şey beceremezler, her şeyi karmakarışık ederler."

O çıkarken Prenses Mariya, Dessallés, Matmazel Bourienne, hatta Nikoluşka sessizce bakiştılar. Yaşlı Prens elinde mektupla plan olduğu halde, Mihail İvanoviç'le birlikte, hızlı adımlarla döndü, yemekte mektubu kimseye okutmadı, yanına koydu.

Misafir salonuna geçilince kâğıdı Prenses Mariya'ya verdi, yeni binanın planını önüne yaydı, gözlerini ona dikti, Prenses Mariya'ya yüksek sesle okumasını emretti. Prenses Mariya, mektubu okuyup bitirerek sorar gibi babasına baktı. O plana bakıyordu, kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Prens," diye sordu Dessallés.

Prens, tatsızca uykudan uyanır gibi gözlerini yapı planından ayrılmaksızın, "Ben mi? Ben mi?" dedi.

"Savaş alanının böyle bize yaklaşması çok mümkün..."

"Sa-sa-savaş alanı!" dedi Prens, "daha önce de söyledim, savaş alanı Polonya... Düşman asla Neman'dan ileri geçemez."

Dessallés şaşkınlıkla, düşman Dinyeper'de bulundu-

ğu halde hâlâ Neman'dan söz eden Prens'e baktı; Neman'ın coğrafya durumunu unutan Prens Mariya, babasının söylediklerini doğru sanıyordu.

Prens, kendisine daha geçenlerde olmuş gibi gelen 1807 seferini düşünerek, "Karlari eriyince Polonya bataklıklarında boğulurlar. Ama bunu göremezler," dedi, "Ben nigsen, daha önce Prusya'ya girmeliydi, o zaman iş başka şekil alırdı..."

Dessallés ürkekçe, "Ama Prens," dedi, "mektupta Vitebsk'ten söz ediliyor..."

Prens memnuniyetsizlikle, "Ha, mektupta mı? Evet..." dedi. "Evet... Evet..." Yüzünde birden hüzünlü bir ifade belirdi. Bir süre sustu. "Evet, Fransızların bilmem hangi nehirde bozguna uğradıklarını yazıyor."

Dessallés gözlerini indirdi.

Yavaşça, "Prens buna dair bir şey yazmıyor," dedi.

"Yazmıyor mu? E, kendim uydurmadım ya."

Uzun süre sustular.

Yaşlı Prens başını kaldırıp yapı planını işaret ederek ansızın,

127

"Evet... Evet... E, Mihail İvaniç," dedi. "Anlat bakalım, bunu ne şekilde değiştirmek istiyorsun?"

Mihail İvanoviç, plana yaklaştı, Prens onunla yeni yapının planı üzerinde konuştuğundan sonra öfkeyle Prens Mariya'ya ve Dessallés'ye bir göz atarak odasına çekildi.

Prens Mariya, babasına karşı çıkan Dessallés'nin şaşkın, sıkılğan bakışlarını görmüş, sustuğunu fark etmiş ve babasının, oğlundan gelen mektubu misafir salonundaki masanın üzerinde unutmuş olmasına şaşmıştı; fakat Dessallés'den sıkılmasının, susmasının nedenini sormak şöyle dursun, bunu düşünmekten bile korkuyordu.

Akşamüstü, Prens'in gönderdiği Mihail İvaniç, Prens Andrey'in misafir salonunda unutulmuş mektubunu almak için Prens Mariya'ya geldi, Prens Mariya mektubu verdi ve babasının ne yaptığını sordu Mihail İvaniç'e.

Mihail İvaniç'in yüzünde saygılı, biraz da alaycı bir gülümseme belirdi, bu gülüş Prens Mariya'yı sararttı,

“Uğraşıp duruyorlar,” dedi, “yeni yapıdan yana çok kaygıları var. Biraz okudular, şimdi de...” Sesini alçaltarak ekledi: “Yazı masasının başındalar, galiba vasiyetnameyle meşgul olacaklar.” Son zamanlarda Prens’in en sevdiği işlerden biri de, öldükten sonra bırakacağı ve kendisinin “vasiyetname” diye adlandırdığı kâğıtlarla uğraşmaktı.

Prens Mariya sordu, “Alpatıç’ı Smolensk’e gönderiyorlar mı?”

“Elbette efendim, o çoktandır bekliyor.”

III

128

Mihail İvaniç, mektupla yazı odasına döndüğü zaman Prens gözlerinde gözlüğü, abajur mumların altında, açık masasının başında, biraz uzakta tuttuğu kâğıtlarla gösterişli bir tavırla oturmuş, öldükten sonra hükümdara verilmesi gereken belgelerini (kendi deyimiyle *remarque*’larını¹) okuyordu.

Mihail İvaniç içeri girdiği sırada, şimdi okuduğu şeyleri yazdığı zamanın hatırasıyla, gözleri dolmuştu. Mihail İvaniç’in elinden mektubu aldı cebine koydu. Kâğıtları yerleştirdi, çoktan beri bekleyen Alpatıç’ı çağırttı.

Elindeki küçük bir kâğıtta, Smolensk’te alacağı şeyler yazılıydı; kapının yanında bekleyen Alpatıç’ın yanında gezinerek emirler vermeye başladı.

“İlk olarak mektup kâğıdı, işitiyor musun, sekiz deste, işte şu örneğe göre; kenarı yaldızlı, mutlaka ona göre olsun; Mihail İvaniç’in pusulasına göre de vernikle mühür mumu.”

Odada gezindi, notuna baktı:

“Sonra, mektubu valinin kendisine vereceksin.”

Yeni yapıya, mutlaka Kont’un düşündüğü biçimde, kapı sürgüleri gerekti. Sonra vasiyetnameyi koymak için bir ciltli dosya ısmarlamak gerekiyordu.

¹ Gözlem.

Alpatıç'a emir vermek iki saatten çok sürdü... Prens onu bir türlü bırakmıyordu. Oturdu, düşünceye daldı, gözlerini kapayıp uyukladı. Alpatıç, kımıldandı.

"Hadi, git, git; bir şey gerekirse ben seni çağırırım."

Alpatıç çıktı, Prens yine yazı masasına yaklaştı, bir göz attı, eliyle kâğıtlarına dokundu, tekrar kapadı, valiye mektup yazmak için masanın başına geçti.

Mektubu kapayıp kalktığı zaman vakit geç olmuştu. Uyumak istiyordu, ama uyku tutmayacağını, en kötü düşüncelerin ona yatakta geldiğini biliyordu. Tihon'a seslendi, bu gece yatağı nereye sereceğini göstermek için onunla odaları gezdiler. Her köşeyi ölçerek dolaşıyordu.

Hiçbir yeri beğenmiyordu, ama alışık olduğu yazı odasındaki divan hepsinden kötüydü. Bu divan, üzerinde yatarken sıkıntılı şeyler düşündüğü için ona korkunç geliyor olacaktı. İyi bir yer yoktu, en iyisi gene piyanonun arkasındaki köşeydi: Orada hiç uyumamıştı.

Tihon, sofracıbaşı ile birlikte yatağı getirdi, yerleştirmeye başladı.

Prens, "Öyle değil, öyle değil!" diye bağırdı ve karyolayı köşeden geri çekti. Sonra yine ileri dayadı.

Prens, "Eh, nihayet hepsi tamam oldu, şimdi dinlenirim," diye düşündü, elbiselerini çıkarmasını Tihon'a emretti.

Prens, kaftanını ve pantolonunu çıkarmak için gayretle yüzünü buruşturup gözlerini kırıştıtarak soyundu, kendini bütün ağırlığıyla karyolaya bıraktı, hafifseyen bir tavırla sararmış, kuru bacaklarına bakarak düşünceye dalar gibi oldu. Düşünmüyordu, bu bacakları kaldırmak ve karyolaya yerleşmek için harcayacağı çaba karşısında duralamıştı. "Ah ne ağır! Ah, bu azaplar çabuk bitse de siz de beni bıraksanız!" diye düşündü. Dudaklarını kısıp kim bilir kaçınıcı kez çabaladı ve yattı. Ama yatar yatmaz yatak, düzenli hareketlerle altında sanki soluyarak, yaylanarak ileri geri gidip gelmeye başladı, hemen her gece böyle olurdu. Kapamış olduğu gözlerini açtı.

"Rahat yok ki, lanet olasıcalar!" Öfkeyle homurdandı:

“Evet, evet önemli bir şey daha vardı, gece yatakta düşünmek için çok önemli bir şey saklamıştım. Sürgüler mi? Hayır, bunu söyledim. Hayır, neydi o, salonda geçen bir şeydi. Prenses Mariya bir şey saçmalamıştı. Dessallés, bu aptala bir şey demişti. Cebinde bir şey var mı, hatırlıyorum.”

“Tişka! Yemekte ne konuşulmuştu?”

“Prens Mihail’den...”

“Sus, sus.” Prens elini masaya vurdu. “Ha, hatırladım, Prens Andrey’in mektubunu Prenses Mariya okudu. Dessallés, Vitebsk hakkında bir şey söyledi, şimdi okurum.”

Cebindeki mektubun getirilmesini, üstünde limonata ve burmalı bir mum duran küçük masanın karyolaya yaklaştırılmasını emretti, gözlüğünü takıp okumaya başladı. Ancak orada, gecenin sessizliği içinde, yeşil abajurun altından gelen hafif bir ışıktaki mektubu okuyunca, bu mektubun önemini ilk kez bir parça anladı.

130 Fransızlar Vitebsk’te, dört menzil aşarak Smolensk’te olabiliyorlar; belki de şimdiden oradadırlar.

“Tişka!” Tihon sıçradı. “Hayır istemez, istemez!” diye bağırdı.

Mektubu şamdanın altına gizledi, gözlerini kapadı. Tuna, parlak bir öğle vakti, kamışlar, Rus karargâhı gözlerinin önüne geldi; yüzünde tek bir kırıksık olmayan, dinç, neşeli, pembe beyaz genç bir generaldir. Potemkin’in sırmalı çadırına giriyor; gözdeye karşı ateşli bir kıskançlık hissi o zamanki şiddetiyle içinde uyanıyor. O zaman Potemkin’le, ilk görüşmelerinde söylenen sözleri hâlâ hatırlıyor. Tombul ve sarı yüzlü, kısa boylu, şişman ana imparatoriçe ilk kez iltifat ederek onu kabul ettiği zamanki gülümsemesi ve sözleriyle gözünün önüne geliyor, katafalktaki yüzünü ve o zaman onun elini öpme hakkı dolayısıyla tabutun yanında Zubov’la arasında çıkan kavgayı hatırlıyor.

“Ah, bir an önce, bir an önce o zamanlara dönebilsem, şimdiki her şey, çabuk, daha çabuk sona erse, beni rahat bıraksalar!”

Lısiye Gori, Prens Nikolay Andreyiç Bolkonski'nin malikânesi Smolensk'ten 60 verst uzakta, onun arkasında, Moskova yolunun üç verst ötesinde bulunuyordu.

Prens'in Alpatıç'a emirler verdiği gece Dessallés, Prenses Mariya ile görüşmek istemiş, Prens'in sağlığı yerinde olmadığından, güvenliği için hiçbir tedbir almadığına ama Prens Andrey'in mektubundan Lısiye Gori'de kalmanın tehlikeli olduğu anlaşıldığına göre, gerçek durum ve Lısiye Gori'nin karşılaştığı tehlikenin derecesi hakkında bilgi verilmesi ricasıyla Smolensk valisine Alpatıç'la kendisinin bir mektup göndermesini saygıyla tavsiye etmişti. Prenses Mariya kendi ağzından Dessallés'nin valiye yazdığı mektubu imzaladı, onu valiye götürmesini ve tehlike varsa mümkün olduğu kadar çabuk dönmesini emredererek Alpatıç'a verdi.

Alpatıç, bütün emirleri aldıktan sonra kendisini uğurlayan ev halkıyla birlikte başında beyaz tüylü şapkası (Prens'in hediyesi) elinde tıpkı Prens gibi, bir bastonla, üç besili kır at koşulmuş meşin körüklü arabaya binmek üzere çıktı.

Büyük zil bağlıydı, küçük zillerse kâğıtlarla tıkanmıştı. Prens Lısiye Gori'de zille gezilmesine izin vermezdi. Ama Alpatıç uzun yolculuklarda büyük ve küçük zilleri severdi. Herkes, güvenlik komiseri, hesap memuru, iki kadın aşçı, iki kocakarı, bir Kazak çocuk, arabacılar, çeşitli hizmetçiler onu uğurluyorlardı.

Kızın sırtına ve altına basma kaplı kuştüyü yastıklar, minderler yerleştirdi. Yaşlı baldızı, gizlice arabaya bir paket soktu. Aşçılardan biri onu koltuklayarak arabaya bindirdi.

Alpatıç soluyarak tıpkı Prens gibi çabuk çabuk, "Ah, şu kadın hazırlıkları! Şu kadınlar, şu kadınlar!" dedi ve arabaya oturdu, işler için güvenlik komiserine son emirleri verdi ve burada artık Prens'i taklit etmeyerek dazlak başından şapkasını aldı, üç kere haç çıkardı.

Savaş haberlerini ima ederek karısı ona bağırdı:

“Siz, eğer bir şey olursa... Geri dönün, Yakov Alpatıç; Tanrı aşkına, bize acıyın.”

“Şu kadınlar, şu kadınlar, kadın hazırlıkları!” diye mırıldandı Alpatıç, kimi yeri sararmış çavdar, kimi yeri sık ve henüz yeşil yulaf, kimi yeri yeni yeşermeye başlamış siyah tarlada etrafı süzerek ilerlemeye başladı.

Alpatıç, bu yılın yeni yaz mahsulünü seyrederek, yer yer biçilmiş çavdar tarlalarının çizgilerine bakarak ilerliyor, ekim ve hasat için idari programını ve Prens’in unutulmuş bir emri olup olmadığını düşünüyordu.

Yolda hayvanları iki kez yemledikten sonra, Alpatıç, 4 Ağustos’ta akşama doğru şehre vardı.

Yolda ağırlıklara ve askerî kıtalara rastlamıştı. Smolensk’e yaklaşırken uzaktan top sesleri duydu, ama bu sesler onu şaşırtmadı. Onu en çok şaşırtan şey, Smolensk’e yaklaşırken birtakım askerlerin yem için biçtikleri anlaşılan, üzerinde ordugâh kurulmuş çok iyi bir yulaf tarlası görmüş olmasıydı. Bu durum Alpatıç’ı şaşırttı ama kendi işini düşünerek bunu çabuk unuttu.

Otuz yıldan fazla oluyordu ki Alpatıç’ın merakları Prens’in arzusuyla sınırlıydı; hiçbir zaman bu dairenin içinden çıkmamıştı. Prens’in emrini yerine getirmekle ilgili olmayan hiçbir şey Alpatıç’ı ilgilendirmediği gibi onun için mevcut da değildi.

Alpatıç, 4 Ağustos akşamı Smolensk’e gelerek Din-yeper’in ötesinde Gaça varoşunda bir hanın önünde, otuz yıldır alıştığı Ferapontov’un hanında durdu. Ferapontov, on iki yıl önce Alpatıç’ın uğurlu aracılığıyla Prens’ten bir koru satın almış, ticarete başlamıştı; şimdi ilde bir evi, bir hanı, bir uncu dükkânı vardı. Ferapontov, kalın dudaklı, iri burnunda, siyah, çatık kaşlarının üstünde urlar bulunan şişman, siyah saçlı, kırmızı yüzlü, koca göbekli kırk yaşlarında bir mujikti.

Ferapontov, sırtında yelek ve basma bir gömlekle so-kağa bakan dükkânının önünde duruyordu. Alpatıç’ı görerek ona yaklaştı.

“Hoş geldin, Yakov Alpatıç, halk şehirden çıkıyor, sen şehre geliyorsun.”

Alpatıç, “Nasıl şey bu, şehirden mi çıkıyorlar?” dedi.

“Ben de söylüyorum, halk aptal, Fransız’dan hep korkuyorlar.”

Alpatıç, “Kadın masalları, kadın masalları!” dedi.

“Ben de böyle düşünüyorum, Yakov Alpatıç. Ben diyorum, onu şehre bırakmamak için emir var, iş emniyetinde demek. Köylüler de araba başına üç ruble istiyorlar, insaf kalmamış.”

Yakov Alpatıç dikkatsizce dinliyordu. Semaver, hayvanlar için kuru ot istedi, çay içtikten sonra yattı.

Hanın önünden bütün gece askerî kıtalar geçti. Ertesi gün Alpatıç, yalnız şehirde giydiği elbisesini giydi, işlerini takip için çıktı. Sabah güneşliydi, daha saat sekizde ortalık sıcaktı: “Hasat için bulunmaz bir gün,” diye düşündü. Şehrin ötesinden, sabahın erken saatlerinden beri tüfek sesleri duyuluyordu.

Saat sekizden sonra tüfek seslerine top sesleri eklendi. Sokaklarda acele acele bir tarafa doğru giden kalabalık bir halk, askerler vardı ama her zamanki gibi arabacılar arabalarıyla geziyor, tacirler dükkânlarının önünde duruyor, kiliselerde ayin yapılıyordu. Alpatıç, dükkânlara, hükümet dairelerine, postaneye, valiye gitti. Hükümet dairelerinde, dükkânlarda, postanede herkes ordudan ve artık şehre hücum etmeye başlayan düşmandan söz ediyordu; herkes birbirine ne yapmak gerektiğini soruyor, birbirini yatıştırmaya çalışıyordu.

Alpatıç, valilik binasının önünde bir kalabalık, Kazaklar, valiye ait bir yol arabası gördü. Peronda iki asilzadeye rastladı ki birini tanıyordu. Eski ilçe polis komiseri olan tanıdık asilzade heyecanla,

“Şakaya gelmez bu,” diyordu, “yalnız olan için iyi. Tek kişinin derdi de tek olur. Ama on üç kişilik bir aile, sonrada bütün mal, mülk... Her şeyi mahvettiler. Yönetim neyi bekliyor?.. Ah, bu haydutları asardım...”

Öteki, “Hadi, yeter,” dedi.

Eski komiser, “Ne olacakmış, varsın duysunlar! E, biz köpek değiliz,” dedi ve bakınca Alpatıç’ı gördü. “Hey, Yakov Alpatıç, burada ne işin var senin?”

Alpatıç, Prens’i andığı zamanlar yaptığı gibi başını gururla kaldırıp elini yakasının arasına sokarak, “Ekse-lansların emirleriyle valiye geldim,” diye yanıt verdi, “du-rum hakkında bilgi almamı emrettiler.”

Derebeyi, “İşte gör, öğren!” diye bağırdı. “İşi o hale soktular ki ne, araba var ne bir şey!.. Bak, duyuyor mu-sun?” diyerek tüfek seslerinin geldiği tarafı işaret etti: “İşi o hale soktular ki yandık... Haydutlar!” diye tekrarladı ve yükseltiden indi.

Alpatıç, başını salladı ve merdivenleri çıktı, kabul sa-lonunda sessizce birbiriyle bakışan tacirler, kadınlar, me-murlar vardı. Çalışma odasının kapısı açıldı, herkes ayağa kalktı. Kapıdan bir memur koştu, bir tacirle bir şeyler ko-nuştu, boynu istavrozlu şişman bir memura arkadan ses-lendi ve kendisine çevrilen bakışlardan, sorulardan kaç-a-rak kapıda yine kayboldu. Alpatıç, ilerledi, memurun ikin-ci çıkışında elini ilikli redingotunun yakasına soktu, me-mura iki mektup vererek, “*General Anşef Bolkonski*’den Sayın Baron Aş’e,” dedi.

Öyle gösterişle, azametle söyledi ki memur ona doğru döndü, mektubu aldı, birkaç dakika sonra vali Alpatıç’ı kabul etti ve acele acele ona dedi ki:

“Prese ve Prenses’e benim hiçbir şey bilmediğimi söyle: Ben aldığım yüksek emirlere göre hareket ettim, işte al...”

Alpatıç’a bir kâğıt verdi.

“Bununla birlikte, Prens hasta olduğuna göre Moskova’ya gitmelerini tavsiye ederim, kendim de şimdi gidiyorum. Böylece arz et...”

Vali sözünü bitirmeden, toz toprak ve ter içinde bir al-bay koşarak kapıdan içeriye girdi, Fransızca bir şeyler söy-lemeye başladı, valinin yüzünde dehşet ifadesi belirdi.

Alpatıç’a başıyla işaret ederek, “Git,” dedi ve subaya bir şeyler sormaya başladı, Alpatıç, valinin odasından çı-

kınca açgözlü, korkak, aciz bakışlar ona çevrildi. Gittikçe yaklaşan silah seslerine elinde olmayarak kulak kabartan Alpatıç aceleyle hana gitti.

Valinin Alpatıç'a verdiği kâğıtta şöyle yazıyordu:

“Sizi temin ederim ki Smolensk şehri hiçbir tehlike karşısında değildir; hiçbir tehlike ihtimali de yoktur. Bir taraftan ben, öbür taraftan Prens Bagration ayın yirmi ikisinde Smolensk önlerinde gerçekleşecek olan birleşme için hareket halinde bulunuyoruz; ordumuz düşmanı püs-kürtünceye ya da son er ölünceye kadar, size emanet edilen ildeki yurttaşları koruyacaktır. Görüyorsunuz ki Smolensk halkını yatıştırmada yerden göğe kadar haklısınız. Zira böyle kahraman iki ordu ile savunulan edilen kimse, zaferden emin olabilir.” (Barclay de Tolly'nin Smolensk Sivil Valisi Baron Aş'a günlük emri, 1812 yılı)

135

Halk sokaklarda kaygıyla dolaşıyordu.

Ağına kadar kap kaçakla, sandalyelerle, küçük dolaplarla yüklü arabalar, evlerin avlu kapılarından boyuna çıkıp sokaklarda ilerliyorlardı. Ferapontov'a komşu olan evin önünde arabalar duruyor, kadınlar vedalaşarak ağlaşıyorlardı. Bir ev köpeği havlayarak koşulu hayvanların önünde dört dönüyordu.

Alpatıç, her zamankinden hızlı adımlarla avluya girdi ve doğru odunluğa, atlarının, arabasının yanına gitti. Arabacı uyuyordu; onu uyandırdı, atları arabaya koşmasını emrederek evin sofasına girdi. Ev sahibinin odasından çocuk ağlaması, yürek parçalayıcı kadın hıçkırıkları ve Ferapontov'un öfkeli, boğuk sesi duyuluyordu. Alpatıç içeri girince aşçı kadın, ürken bir tavuk gibi çırpınarak kaçtı.

“Öldüresiye dövdü, karısını dövdü!.. Öyle dövdü, öyle çekip sürükledi ki!..”

Alpatıç sordu:

“Ne diye?”

“Gitmek istedi, kadın bu! Götür beni, dedi, küçük çocuklarımla beni mahvetme; herkes gitti, dedi, biz ne duruyoruz? Sonra dövmeye başladı, öyle dövdü, öyle çekip sürükledi ki!”

Alpatıç, bu sözler üzerine başını “doğru” der gibi salladı, başka bir şey öğrenmek istemeden satın aldığı şeylerin olduğu yere, ev sahibinin odasının karşısındaki odaya yaklaştı.

Bu sırada kollarının arasında bir çocuk, başında parçalanmış bir örtüyle zayıf, sapsarı bir kadın kapıdan fırladı, merdivenlerden avluya kaçarak haykırdı:

“Alçak, katil!”

Ferapontov, arkasından çıktı, Alpatıç’ı görünce yeleğini, saçlarını düzeltti, esnedi ve Alpatıç’ın arkasından odaya girdi.

“Ne o, gidiyor musun?” diye sordu.

136 Alpatıç, soruya yanıt vermedi, ev sahibine bakmadan, satın aldığı şeyleri toplayarak oda için ne kadar borcu olduğunu sordu.

“Hesaplarız! E, valinin yanında ne oldu?” diye sordu Ferapontov, “Neye karar verildi?”

Alpatıç, valinin kesin hiçbir şey söylemediği yanıtını verdi.

Ferapontov, “Bizim iş yürür mü ki?” dedi. “Dorogobuj’e kadar her yük arabası için yedi ruble ver. Diyorum ya, insaf kalmamış. Silivanov’un perşembe günü işi yolundaydı; orduya çuvalı dokuz rubleden un sattı. E, çay içecek misiniz?”

Atlar koşulurken Alpatıç, Ferapontov’la çay içti, bakliyat fiyatları, bereket ve hasat için elverişli havalar üzerinde konuştular.

Ferapontov, üç bardak çay içtikten sonra kalkarak, “Ama sesler kesildi, herhalde bizimkiler ağır bastılar. Şehre sokmayacaklar dendi ya, demek güçleri var... Geçenlerde anlatıyorlardı; Matvey İvaniç Platov onları Marin Nehri’ne dökmüş, bin on sekizini mi ne bir günde boğmuş.”

Alpatıç, satın aldığı şeyleri topladı, onları içeriye giren arabacıya verdi, ev sahibiyile hesabını gördü. Avlu kapısından, *kibitka*’ların tekerlek gürültüleri, nal ve çingirak sesleri duyuluyordu.

Öğleyi çok geçmişti; sokağın yarısı gölgede, öbür yarısı güneşin parlak ışığı altındaydı. Alpatıç, pencereden baktı, sonra kapıya doğru yürüdü. Birden uzaktan acayip bir ısıklık ve çarpan bir cismin sesi duyuldu, arkasından pencereler zangırdadı; arka arkaya top sesleri yükseldi.

Alpatıç, sokağa çıktı; iki adam köprüye doğru koşuyorlardı. Her taraftan ısıklar, şehre düşen güllerin çatırtısı, humbaraların patlayışı duyuluyordu. Ama bu sesler, şehrin ötesinden gelen top seslerinin yanında hemen hemen işitilmiyor, şehir halkının dikkatini çekmiyordu. Bu, Napoléon’un yüz otuz topla saat beşte başlanmasını emrettiği bombardımandı. Halk ilkin bu bombardımanın ne demek olduğunu anlamamıştı.

Düşen humbaraların, güllerin sesi önce yalnız küçük bir merak uyandırdı. O ana kadar odunluğun önünde yüksek sesle ağlayan Ferapontov’un karısı sustu, kollarında çocuğuyla avlu kapısına çıktı, sessizce halka bakıyor, gürültülere kulak kabartıyordu.

Aşçı kadınla bir dükkâncı da kapıya çıktılar, hepsi de neşeli bir merakla başlarının üstünden geçen güllerini görmeye çalışıyorlardı. Köşe başından birkaç kişi hararetili hararetili konuşarak çıktı.

Biri: “Amma güçlü ha! Damı da, tavanı da yongaya çevirdi.”

Başka biri: “Yeri de domuz gibi eşeledi.”

Gülerek, “Bak bunu anlarım, cesaret verir bu!” dedi.

“Bereket versin yana fırladın, yoksa seni benzetirdi.”

Halk bu adamlara doğru döndü. Onlar durdu. Tam yanlarında güllenin bir eve nasıl düştüğünü anlatıyorlardı, bu sırada başka mermiler, hızlı ve hazin ısıklarla güller, hoş iniltiyle humbaralar halkın başının üstünde uçmaya devam ediyordu; ama yakına düşmüyor, geçip gidiyorlardı. Alpatıç, *kibitka*’ya bindi. Ev sahibi kapıda du-

ruyordu. Anlatılanları dinlemek için çıplak dirseklerini oynatarak köşeye yaklaşan kolları sıvalı, kırmızı eteklikli aşçı kadına bağırdı:

“Görmediğin neymiş orada sanki!”

“Ay, ne garip şey,” diye mırıldandı aşçı kadın, ama ev sahibinin sesini duyunca yukarı kalkık eteğini düzelterek geri döndü.

Yine, ama bu kez çok yakından bir ısıklık duyuldu, bir ateş yukarıdan aşağıya doğru bir kuş gibi süzülerek sokağın ortasında parıldadı, bir patlama oldu, sokağı duman kapladı.

Ev sahibi aşçı kadına doğru koşarak, “Alçak, ne yapıyorsun orada?” diye haykırdı.

O sırada her taraftan kadınların çığlıkları yükseldi, küçük bir çocuk korkuyla ağlamaya başladı, halk sararmış yüzlerle aşçı kadının çevresine toplandı. Kalabalığın içinde en çok onun sesi duyuluyordu.

138 “Ah, ah, kardeşlerim! Canım kardeşlerim! Ölmeme izin vermeyin! Canım kardeşlerim!..”

Beş dakika sonra sokakta kimse kalmamıştı. Bir şarapnel parçasıyla kalçası kırılan aşçı kadını mutfağa götürmüşlerdi. Alpatıç, arabacısı, Ferapontov’un karısıyla çocukları ve kapıcı bodrumda oturmuş, etrafı dinliyorlardı. Top uğultusu, mermi vızıltısı ve bütün sesleri bastıran aşçı kadının acıklı iniltisi dinmiyordu. Hancının karısı kâh çocuğu sallıyor, avutuyor, kâh bodruma giren herkese sokakta kalan kocasının nerede olduğunu acıklı bir fısıltı ile soruyordu. Bodruma giren dükkâncı ona kocasının kalabalıkla birlikte Smolensk’in kutsal, mucize sahibi tasvirinin kaldırıldığı katedrale gittiğini söyledi.

Ortalık kararınca top sesleri kesilmeye başladı, Alpatıç, bodrumdan çıktı, kapının eşiğinde durdu, gökyüzü dumanla kaplıydı. Yeniay tuhaf bir şekilde parlıyordu. Korkunç top gürlemelerinden sonra, şehrin üzerine, ayak seslerinin, iniltilerin, uzak haykırışların ve yangın çatırtılarının bozduğu bir sessizlik çökmüştü. Aşçı kadının iniltileri artık dinmişti. Sağda solda siyah duman sütunları

yükseliyor ve dağılıyordu. Sokakta türlü üniformalar giymiş askerler, sıra halinde değil de, bozulan bir yuvanın karcıları gibi, türlü yönlele koşuyorlardı. Alpatıç'ın gözü önünde bunların birkaçı Ferapontov'un avlusuna kaçıp girdi. Alpatıç, kapıya çıktı, bir alay, sıkışıp itişerek acele acele geriye doğru gidiyor, yolu kapatıyordu.

Alpatıç'ı fark eden bir subay, "Şehir teslim ediliyor kaçın, kaçın!" dedi ve hemen askerlere dönerek haykırdı: "Evlere girmeyi gösteririm size!"

Alpatıç eve döndü, arabacıya seslenerek hareket etmesini emretti. Alpatıç'ın ve arabacının arkasından Ferapontov'un evindekiler dışarı çıktı. Alacakaranlıkta iyice beliren dumanı, hatta alevleri görünce o zamana kadar ses çıkarmayan kadınlar yangına bakarak birden feryada başladılar. Sokağın öbür uçlarından aynı ağılamaların, onlara yanıt verir gibi, yinelendiği duyuldu. Alpatıç, arabacı ile çatı saçağı altında dolaşan dizginleri ve atların koşum kayışlarını titreyen elleriyle düzeltiyordu.

Alpatıç, avlu kapısından hareket ederken Ferapontov'un açık dükkânında on kadar askerin yüksek sesle konuşarak torbalarını, çantalarını buğday unu ve ayçiçeği tohumuyla doldurduklarını gördü. O sırada sokaktan dönen Ferapontov, dükkâna giriyordu. Askerleri görünce bağırarak istedi, fakat birden durdu, saçlarını elleriyle tutarak ağlar gibi bir kahkaha salıverdi.

"Hepsini götürün çocuklar! İblislere bir şey bırakmayın!" diye haykırdı, çuvaları yakalayarak sokağa fırlattı.

Bazı askerler korkup kaçtı, bazıları torbalarını, çantalarını doldurmaya devam etti, Ferapontov, Alpetiç'i göreyerek ona döndü.

"Rusya mahvoldu!" diye bağırdı. "Alpatıç! Mahvoldu! Kendim yakarım, mahvoldu..."

Ferapontov, dışarı fırladı.

Ardı arkası kesilmeyen askerler sokağın her tarafını tutmuşlardı, Alpatıç geçemedi, beklemek zorunda kaldı. Ferapontov'un karısı da çocuklarıyla bir talikaya oturmuş hareket edebilmek için fırsat bekliyordu.

Artık büsbütün gece olmuştu. Gökte yıldızlar vardı, dumanla örtülü yeniay ara sıra parlıyordu. Askerlerle ve başka arabalarla yan yana ilerleyen Alpatıç'la hancının karısının arabaları Dinyeper'in inişinde durmak zorunda kaldılar. Arabaların durduğu dörtyol ağzının biraz ötesindeki sokakta bir ev ve bazı dükkânlar yanıyordu. Yangın artık sona eriyordu. Alev kâh sönüyor, kâh siyah dumanların içinde kayboluyor, kâh birden parlak bir ışıkla tutuşarak dörtyol ağzında biriken insanların yüzlerini şaşılaacak derecede parlak bir şekilde aydınlatıyordu. Yangının önünden siyah insan şekilleri gelip geçiriyordu; kesilmeyen ateş çatırtıları arasından konuşmalar ve bağırımlar işitiliyordu. Yere inmiş olan Alpatıç, arabasına öyle çabuk yol verilemeyeceğini görünce yangını seyretmek için dönerek sokağa girdi. Askerler durmadan yangının çevresinde dolaşıyorlardı; Alpatıç iki askerle *friz*¹ kaputlu bir adamın yanan kütükleri yangından çıkarıp sokaktan yandaki avluya sürüklediklerini, başkalarının kucak kucak kuru ot taşıdıklarını gördü.

Alpatıç, her tarafını alev sarmış bir ambarın karşısında duran büyük bir kalabalığa yaklaştı. Duvarlar ateş içindeydi, arka duvar yıkılmıştı, ince tahtadan çatı çökmek üzereydi, direkler alev almıştı. Belli ki halk çatının çökeceği anı bekliyordu. Alpatıç da bunu bekliyordu. Ansızın tanıdık bir ses duyuldu:

“Alpatıç!”

Alpatıç, genç Prens'in sesini neden sonra tanıdı.

“Tanrım, Ekselans!” diye yanıt verdi.

Prens Andrey, pelerinli, yağız bir atın üstünde kalabalığın ortasında durmuş, Alpatıç'a bakıyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Alpatıç, “Eks... Ekselans,” dedi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı... “Eks... Eks... Mahvolduk mu yoksa? Baba...”

Prens Andrey, “Ne arıyorsun burada?” diye tekrarladı.

¹ Bir çeşit havlı yün kumaş.

Bu sırada alev şiddetle parladı, Alpatıç'ın genç efendisinin sararmış, bitkin yüzünü aydınlattı. Alpatıç, nasıl gönderildiğini ve nasıl güçbela yola çıkabildiğini anlattı.

"Nasıl, Ekselans, mahvolduk mu yoksa?" diye tekrar sordu.

Prens Andrey yanıt vermedi, cep defterini çıkardı, dizini kaldırıp kopardığı bir kâğıdın üzerine kurşunkalemle yazmaya başladı. Kız kardeşine şunları yazdı:

"Smolensk teslim ediliyor. Bir hafta içinde Lısiye Gori düşman tarafından işgal edilecek. Hemen Moskova'ya hareket edin. Yola çıkar çıkmaz Usviyaj'a bir adam gönderip bana bilgi ver."

Kâğıdı yazıp Alpatıç'a vererek Prens'in, Prenses'in ve öğretmenleriyle birlikte oğlunun gidişiyle nasıl meşgul olunacağı, kendisine hemen nasıl bilgi verileceği hakkında sözlü emirler verdi. Bu emirleri daha bitirmemişti ki kurmay başkanı atlı olarak, yanındakilerle birlikte dörtnala ona doğru ilerledi.

Kurmay başkanı bir Alman şivesiyle ve Prens Andrey'e yabancı gelmeyen bir sesle, "Siz albay mısınız?" diye bağırdı. "Yanınızda evleri yakıyorlar da siz duruyorsunuz? Bu ne demek? Siz sorumlusunuz." Bu bağırان, şimdi birinci ordu piyade kıtaları sol kanat kurmay başkan yardımcısı olan Berg'di.

Prens Andrey ona baktı, yanıt vermedi ve Alpatıç'a emir vermeye devam etti.

"Aydın onuna kadar yanıt beklediğimi söyle, eğer ayın onunda hepsinin gittiğine dair haber alamazsam, her şeyi bırakıp kendim Lısiye Gori'ye gelmek zorunda kalacağım."

Berg, Prens Andrey'i tanıdı, "Ben, Prens, sadece emirleri yerine getirmek zorunda olduğum için böyle söylüyorum," dedi, "çünkü aldığım emirleri ben her zaman harfî harfîne yerine getiririm... Beni affedin, rica ederim," diye özür diledi.

Ateşin içinde bir çatırtı oldu. Sonra bir an içinde söndü; çatının altından siyah duman sütunları çıktı. Ama sonra ateşte daha korkunç bir çatırtı oldu ve yapı çöktü.

Kalabalık, içindeki yanmış hububattan çörek kokusu gelen ambarın çöküşüyle bir anda, “Hurra!” diye gürledi. Bir alev parladı, yangının çevresindeki insanların heyecanlı, neşeli ve yorgun yüzlerini aydınlattı.

Friz kaputlu adam elini yukarı kaldırarak bağırdı:

“Çok güzel! Mükemmel iş! Çocuklar, çok güzel.”

“Bu mal sahibinin kendisi,” diye sesler duyuldu.

Prens Andrey Alpatıç’a dönerek, “Evet,” dedi, “sana bütün söylediklerimi söyle.”

Yanı başında sessizce duran Berg’e yanıt vermeksizin atını sürdü, sokağa doğru ilerledi.

V

142 Kıtalar Smolensk’ten çekilmeye devam ediyorlardı. Düşman takip etmekteydi. 10 Ağustos’ta Prens Andrey’in kumanda ettiği alay Lisiye Gori’ye giden caddenin yanındaki büyük yoldan geçiriyordu. Sıcak ve kuraklık, üç haftadan fazla bir zamandan beri devam ediyordu. Gökyüzünde irili ufaklı bulutlar dolaşüyor, arada bu bulutlar güneşi kapatıyor ama akşama doğru dağılıyorlardı. Geceyse toprak bol çiyle serinliyordu. Biçilmemiş ekinler yanmış, taneler dökülmüştü. Bataklıklar kurumuştu. Hayvanlar güneşten yanmış çayırlarda yem bulamıyor, açlıktan böğürüyorlardı. Yalnız akşamları ve çiy durduğu süre boyunca ormanlar serindi. Ama yollarda, kıtaların geçtiği büyük yolun üstünde gece de orman da serinletmiyordu kimseyi. Yol üstünde çeyrek arşın kalınlığında toz tabakası oluşmuştu. Ortalık ağırır ağarmaz hareket başlıyordu; ağırlık kolları, top arabaları dingil başlıklarına kadar, piyade ise topuk kemiklerine kadar bu yumuşak, bunaltıcı, gece de soğumayan kızgın kum tozlarına gömülmüş sessizce ilerliyorlardı. Bu kum tozlarının bir kısmı ayaklar ve tekerleklerle yoğruluyor, öbür kısmı havaya kalkıp askerlerin üstünde bir bulut gibi asılı kalıyordu, gözlere, saçla-

ra, kulaklara, burun deliklerine ve özellikle bu yolda ilerleyen insanların ve hayvanların ciğerlerine doluyordu. Güneş yükseldikçe toz bulutu da yükseliyordu, bu ince, kızgın tozun arasından güneşe çıplak gözle bakılabiliirdi. Güneş kocaman, kıpkırmızı bir yuvarlak gibi görünüyordu. rüzgâr yoktu; insanlar durgun hava içinde boğuluyorlardı, burunlarını, ağızlarını mendillerle bağlayarak ilerliyorlardı. Bir köye rastladıklarında hepsi kuyulara hücum ediyordu; su için boğuşuyor ve onu çamuruna varıncaya kadar içiyorlardı.

Prens Andrey, bir alaya kumanda ediyordu; alayın idaresi, askerlerinin rahatı, emir alıp verme bütün zamanını alıyordu. Smolensk yangını ve şehrin terk edilmesi Prens Andrey'in hayatında bir yeni bir dönem açtı. Düşmana karşı duyduğu yeni bir kin, ona derdini unutturmuştu. Kendisini tamamıyla alayının işlerine vermişti. Askerlerine, subaylarına karşı ilgi gösteriyor, iltifatkâr davranıyordu. Alayda ona "Bizim Prens" derlerdi, onunla övünür, onu severlerdi. Ama o yalnız kendi alayının adamlarına karşı, Timohin gibi büsbütün yeni ve yabancı, onun geçmişini bilmesi, anlaması olanaksız kişilere karşı iyi ve yumuşaktı; ama eskiden, kurmaydan tanıdığı kişilerden biriyle yüz yüze gelir gelmez hemen yine tüyleri diken diken olurdu; somurtkan, alaycı, hor gören bir adam olurdu. Hatırasını geçmişe bağlayan her şey onu geri tepiyordu; bu nedenle o bu eski âleme karşı haksız bir duruma düşmemeye, görevini yerine getirmeye çalışıyordu.

Gerçekten Prens Andrey'e her şey, özellikle 6 Ağustos'tan, yani Smolensk'in terk edilmesinden sonra (ona göre savunulmalıydı, savunulabiliirdi), hele hasta babasının Moskova'ya kaçmak ve o kadar sevdiği, kendisinin kurup yeşerttiği Lisiye Gori'yi yağmacılara bırakmak zorunda kalışından beri loş ve kasvetli görünüyordu; yine de alayı sayesinde Prens Andrey başka bir şey, genel sorunlardan büsbütün ayrı bir şey düşünebiliyordu. 10 Ağustos'ta alayının bulunduğu kol Lisiye Gori hizasına geldi. Prens Andrey babasının, oğlunun ve kız kardeşinin

Moskova'ya gittiklerine dair iki gün önce bir mektup almıştı. Gerçi onun Lısiye Gori'de yapacağı bir şey yoktu, fakat kendine has bir dert tazelemek arzusuyla oraya gitmesi gerektiğine karar verdi.

Atının eyerlenmesini emretti ve menzilden, doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği köye, babasının köyüne gitti. Kadınların konuşarak çamaşırlarını tokmaklarla dövüp yıkadıkları gölün yanından geçerken orada kimse olmadığını, kıyidan ayrılmış, yarıya kadar suya batmış salın göl ortasında yüzdüğünü gördü. Prens Andrey bekçi kulübesine yaklaştı. Taş avlu kapısında kimse yoktu; kapı açıktı. Bahçenin yolunda otlar büyümüştü, danalar ve atlar İngiliz bahçesinde dolaşıyorlardı. Prens Andrey limonluğa yaklaştı: Camlar kırıktı; kasalardaki fidanların kimi devrilmiş, kimi kurumuştu. Bahçıvan Taras'a seslendi. Yanıt alamadı, taraçanın üstünden limonluğu dolaştı, oymalı pedavra parmaklığın yıkıldığını, eriklerin dallarıyla koparıldığını gördü. Yaşlı bir mujik (Prens Andrey çocukluğunda onu kapıda görürdü) yeşil bir sırada oturmuş *lapti*¹ örüyordu.

Sağırdı, Prens Andrey'in geldiğini duymamıştı. Yaşlı Prens'in oturmayı sevdiği sırada oturuyordu, yanındaki kırık ve kuru bir manolya budağına lif çilesi asılıydı.

Prens Andrey eve yaklaştı, eski bahçede birkaç ıhlamur ağacı kesilmişti; alaca bir at, yavrusuyla evin önünde, güller arasında dolaşıyordu. Evin panjurları çiviliydi. Aşağıda bir pencere açıktı, bir hizmetçi çocuğu Prens Andrey'i görerek eve kaçtı.

Alpatıç, ailesini yollamış, Lısiye Gori'de yalnız kalmıştı; evde oturuyor, *Azizlerin Hayatı*'nı okuyordu. Prens Andrey'in geldiğini duyunca, gözlüğü burnunun üstünde olduğu halde önünü düğmeleyerek evden çıktı, acele acele Prens Andrey'e yaklaştı, eteğini öptü, bir şey söylemeden ağlamaya başladı.

Sonra kendi yufka yürekliliğine kızarak döndü, olup

¹ Ağaç liflerinden örülen bir çeşit çarık.

bitenleri anlatmaya başladı. Kıymetli, değerli ne varsa Boguçarovo'ya gönderilmişti. Yüz *çetvert*¹ kadar hububat kaldırılmıştı; kuru otu yazlık ekini, bu yılın, Alpatıç'ın dediğine göre, görülmemiş mahsulünü yeşilken almışlar, askerler biçmişlerdi. Mujikler darmadağın olmuştu; çoğu Boguçarovo'ya gitmiş, az bir kimse kalmıştı.

Sözünü bitirmeden Prens Andrey sordu:

“Babamla, kız kardeşim ne zaman gittiler?” Moskova'ya ne zaman gittiler demek istiyordu.

Alpatıç, Boguçarovo'ya ne zaman hareket ettikleri soruluyor sanarak ayın yedisinde gittiklerini söyledi ve sözünü tekrar yönetim işlerine döktü, emir istedi.

“Makbuz mukabilinde orduya yulaf vermeyi emreder misiniz? Bizde daha altı yüz *çetvert* kaldı,” diye sordu.

Prens Andrey ihtiyarın güneşte parlayan dazlak başına bakıp bu soruların yersiz olduğunu kendisinin de bildiğini ama bunları derdini unutturmak için sorduğu yüzünün ifadesinden anlayarak, “Ne cevap vereceğim ona?” diye düşündü.

“Peki, ver,” dedi.

Alpatıç, “Bahçenin düzensizliğine dikkat buyurmuşsunuzdur,” dedi, “önlemek mümkün olmadı; üç alay geldi, burada gecelediler, hele dragonlar; şikâyet etmek için komutanın rütbesini ve adını kaydettim.”

“E, sen ne yapacaksın? Düşman işgal ederse kalacak mısın?” diye sordu Prens Andrey.

Alpatıç yüzünü Prens Andrey'e çevirdi, ona baktı; birden gösterişli bir jestle elini yukarı kaldırdı, “O, benim koruyucumdur, onun iradesi neyse o olsun!” dedi.

Bir köylü ve hizmetçi kalabalığı çayırdan Prens Andrey'e doğru ilerlemekteydi.

Prens, Alpatıç'a doğru eğilerek, “Hadi güle güle!” dedi. “Sen de git, ne götürebilirsen al götür; köylülere de Riyazan malikânesine veya Moskova yakınındaki malikâneye gitmelerini söyle.”

¹ 2,097 hl.

Alpatıç, onun ayaklarına sarıldı ve ağladı. Prens Andrey usulca onu kendinden ayırdı; atına yol vererek ağaçlı yoldan aşağıya doğru dörtlü ile ilerledi. Tarafta ihtiyar, bir ölünün yüzündeki bir sinek gibi hep öyle ilgisiz oturuyor, *lapti*'nin kalıbına vuruyordu; iki küçük kız, limonluk-taki ağaçlardan kopardıkları erikler eteklerinde, öteden koşarak geliyorlardı; Prens Andrey'le karşı karşıya geldiler. Genç efendilerini görünce büyüğü, korku ifade eden bir yüzle küçük arkadaşının elini yakaladı, dökülen yeşil erikleri toplamaya vakit bulamadan kayın ağacının arkasına saklandılar.

146 Prens Andrey, onları gördüğünü fark edecekler korkusuyla ürkekçe ve hızla başını öteye çevirdi. Bu sevimli, korkmuş küçük kıza acımişti, ona bakmaya korkuyordu ama içinde de ona bakmak için önlenemez bir istek vardı. Bu kızlara bakınca içinin ferahladığını hissetti. Hayatta ona bütünü yabancı, kendisini bunca meşgul eden sorunlardan başka, insanca daha pek çok şeyin olduğunu anladı. Bu kızların belli ki tek arzuları vardı: bu yeşil erikleri götürüp yemek ve yakalanmamak; Prens Andrey, bu konuda onlara başarı temenni ediyordu. Onlara bir defa daha bakmaktan kendini alamadı. Kızlar kendilerini artık güvende sanarak pusudan fırladılar; incecik sesleriyle bir şeyler konuşup cıvıldaşarak etekleri kalkık, güneşten yanmış, küçücük çıplak ayaklarıyla otlar arasından neşeli neşeli ve hızla kaçıp gittiler.

Prens Andrey kıtalarla ilerlediği büyük yoldaki tozlu bölgeden çıkınca biraz ferahladı. Fakat Lisiye Gori'ye yakın bir yerde tekrar yola çıktı. Küçük bir gölün kenarında mola vermiş olan alayına yetişti. Gündüz saat ikiydi. Güneş, tozlar içinde kızıl bir top gibi, siyah ceketinin anasından sırtını dayanılmaz bir hararetle yakıyor, kavuruyordu. Toz, dinlenen kıtaların uğuldayan sesleri üzerinde hep öyle hareketsiz duruyordu. Rüzgâr yoktu, Prens Andrey, su bendi boyunca ilerlerken çamur kokusu ve gölün serinliğini duyuyordu. Canı, ne kadar pis olursa olsun, suya girmek istiyordu. Haykırmaların, kahkahaların geldiği

göle baktı. Bu küçük, bulanık yeşil sazlı göl, görünüşe göre iki çetvert yükselmiş, bendi basmıştı, çünkü kolları, yüzleri ve boyunları kırmızı kiremit rengi, çırpınan, çıplak, beyaz insan vücutlarıyla, asker vücutlarıyla doluydu. Bütün bu çıplak, beyaz insan etleri kahkahalar ve haykırışlarla bu pis su birikintisinde bahçıvan kovaşına doldurulmuş dip balıkları gibi çırpınıyorlardı. Bu neşeli çırpırma insana hüzün veriyordu.

Baldırı kayışlı genç, sarışın bir asker (Prens Andrey onu üçüncü bölükten tanırdı) haç çıkararak hız alıp suya dalmak için geri geri çekiliyordu; esmer ve saçları dağınık başka biri, bir erbaş, yarı beline kadar suya girmiş, adaleli gövdesiyle kendini suya atıyor, esmer elleriyle başını ıslatarak neşeyle soluyordu. Şamar sesleri, çığlıklar, haykırışlar duyuluyordu.

Kıyılarda, bentte, gölde, her yerde beyaz, sağlıklı, adaleli insan vücutları vardı. Küçük kırmızı burnuyla subay Timohin bendin üstünde, bir havluyla siliniyordu, Prens'i görünce utandı, yine de onunla konuşmaya karar verdi:

“Ama iyi oluyor, Ekselans, siz de buyursanız!”

Prens Andrey, alnını buruşturarak, “Su pis,” dedi.

“Şimdi temizleriz.”

Daha giyinmemiş olan Timohin, suyu temizlemeye koştu.

“Prens istiyor.”

“Hangi prens? ‘Bizim’ Prens mi?” diye sesler yükseldi, herkes atıldı, öyle ki Prens Andrey onları zor yatıştırılabildi. Barakada su dökünmenin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Kendi çıplak vücuduna bakarak, “Et vücut, *chair à canon*” diye düşündü. Soğuktan çok, pis suya dalıp çıkan bu kalabalık insan vücudu karşısında duyduğu ve nedenini bilmediği tiksintinin, dehşetin etkisiyle titredi.

7 Ağustos'ta Prens Bagration, Smolensk yolu üzerindeki Mihailovka karargâhında, aşağıdaki mektubu yazdı:

(Araççeyev’e yazıyordu, ama mektubunun hükümdar tarafından okunacağını biliyor, bunun için de elinden geldiği kadar, her kelime üzerinde düşünüyordu.)

“Bakanın Smolensk’in terk edilmesi hakkındaki raporunu verdiğini sanıyorum. En önemli bir yerin yok yere bırakılması acı ve hazine bir şeydir, bütün ordu üzüntü içindedir, ben kendi adıma ondan bizzat, ısrarla rica ettim, yazdım da; ama onu hiçbir şey yola getirmedi. Size şerefim üzerine yemin ederim ki Napoléon şimdiye kadar hiç girmediği bir torbaya düşmüştü; ordusunun yarısını kaybedebilirdi de Smolensk’i gene alamazdı. Askerlerimiz öyle dövüştüler ve öyle dövüşüyorlar ki, hiçbir zaman böyle dövüşmemişlerdir. Ben on beş bin kişi ile otuz beş saatten fazla dayandım ve onları tepeledim; ama o, on dört saat bile kalmak istemedi. Bu ayıptır, ordumuz için bir lekedir ve ben öyle sanıyorum ki o kendisi de dünyada yaşamamalıdır. Eğer kaybın büyük olduğunu bildirirlerse yalandır; belki dört bin kişiye yakın, fazla değil, hatta o kadar da yok; isterse on bin olsun, ne yapacaksın, savaş bu; buna karşılık düşmanın kaybı sayısız...

“İki gün daha kalınsa ne olurdu? Muhakkak ki kendiliklerinden giderlerdi; çünkü askerlere ve hayvanlara içirecek suları yoktu. Geri çekilmeyeceğine dair bana söz vermişti ama birden gece hareketi için emir çıkardı. Bu suretle savaşmaya imkân yok, bu gidişle düşmanı yakında Moskova’ya götürebiliriz...

“Barışı düşündüğünüz hakkında rivayetler dolaşıyor. Barışmak mı, Tanrı korusun! Bütün bu fedakârlıklardan, böyle çılgınca bir geri çekiliştin sonra barış. Bütün Rusya’yı aleyhinize çevirirsiniz, üniforma taşımak da bizler için utanılacak bir şey olur. Mademki böyle oldu, Rusya dayandıkça ve insanlar ayakta durdukça dövüşmek gerek...

“Orduya bir kişinin kumanda etmesi lazım, iki kişinin değil. Bakanınız, bakanlıkta iyi olabilir; ama general

olarak sadece kötü değil, çok kötü; oysa yurdumuzun kaderi ona teslim edildi... Ben, doğrusu öfkemden çıldıracağım; küstahlığımı affediniz. Besbelli ki, barış yapmayı ve bakanın orduya kumanda etmesini tavsiye eden hükümdarı sevmiyor, hepimizin kötülüğünü istiyor. Böylece size gerçeği yazıyorum: Milisi hazırlayın. Zira bakan çok ustaca misafiri arkasından başkente götürmektedir. Yaver Woltzogen bütün orduda büyük bir kuşku uyandırıyor. Onun bizden çok Napoléon'un adamı olduğunu söylüyorlar, bakana da hep o akıl veriyor. Bana gelince; ona karşı yalnızca nazik davranmakla kalmıyorum, rütbece daha üstün olmama rağmen ona bir onbaşı gibi de itaat ediyorum, bu acı ama velinimetlerimi ve hükümdarımı sevdiğim için itaat ediyorum. Yalnız, hükümdara acıyorum ki şanlı orduyu bunun gibi adamlara emanet ediyor. Düşünün, geri çekilişirken yorgunluktan ve hastanelerde on beş binden fazla insan kaybettik; taarruz etseydik bu olmazdı. Söyleyin Tanrı aşkına, Rusyamız (anamız) böyle korkmamıza, bu iyi, onurlu yurdumuzu alçaklara teslim etmemize, her vatandaşa bir hınç ve utanç uyandırmamıza ne der? Neden ve kimden korkuyoruz? Bakanın kararsız, korkak, beyinsiz, ağır olması, bütün kötü vasıfları kendinde toplaması benim suçum değil. Bütün ordu kan ağlıyor, ona müthiş küfürler savuruyor..."

149

VI

Hayatı bölümlere ayırabiliriz, kimi olaylar içerik bakımından üstündür, kimileri biçim bakımından. Daha çok şekle önem verilen hayat, köyde, taşrada, hatta Moskova'da yaşanan hayattan tamamen farklı bir yaşamın sürdürüldüğü Petersburg'da görülür. Özellikle buradaki salon hayatı. Bu hayat değişmez.

1805 yılından beri Bonaparte'la barışmış ve bozuşmuştuk, anayasalar yapmış, bozup yeniden yapmıştık,

Anna Pavlovna ile Elen'in salonları ise, biri yedi yıl, öteki beş yıl önce nasılsa öyleydiler. Anna Pavlovna'nın salonunda Bonaparte'ın başarılarından yine öyle şaşkınlıkla söz edilir, başarılarında olduğu gibi Avrupa hükümdarlarının ona yüz vermelerinde de, Anna Pavlovna'nın temsil ettiği saray çevresinin, tek yaptığı üzölmek, kaygılanmak olan kötü bir kasıt görölürdü. Ziyaretiyle Romyantsev'in şereflendirdiğı, çok zeki bir kadın olarak gördüğü Elen'in salonunda 1812'de de tıpkı yine 1808'de olduğu gibi büyük milletten, büyük adamdan heyecanla söz edilir; Elen'in salonunda toplananlara göre Fransa ile barışla sona ermesi gereken ilişkinin kesilmesi işine üzüntüyle bakılırdı.

Son zamanlarda, hükümdar ordudan geldikten sonra bu birbirine zıt çevrelerde, salonlarda bazı çalkalanmalar olmuş, insanlar birbirlerine çıkmış ama grupların eğilimleri değişmemişti. Anna Pavlovna'nın yakın çevresine Fransızlardan yalnız kaşarlanmış kralcılar kabul ediliyordu; burada Fransız tiyatrosuna gitmemek gerektiğı ve tiyatronun masraflarının bütün bir kolordunun masrafı tutarında olduğu yolunda vatanseverce bir fikir ileri sürölüyordu. Askeri olaylar heyecanla izleniyordu; bizim ordu hakkında pek çok şey söyleniyordu. Elen'in, Romyantsev'in, yani Fransız taraftarları çevresine düşmanın ve savaşın sertliğı hakkındaki rivayetler yalanlanıyor, Napoléon'un barış girişimleri üzerinde görüşölüyordu. Bu çevrede, sarayın, ana imparatoriçenin himayesi altında bulunan kız öğretim kurumlarının Kazan'a taşınmaya hazırlanması için çok acele bir emir çıkarmayı tavsiye edenler ayıplanıyordu. Genellikle Elen'in salonunda savaş, yakında barışla bitecek boş bir gösteri gibi görölüyor, şimdi Petersburg'da, Elen'in evinde olan (bütün akıllıların onun evinde olması gerekti) Bilibin'in, işi barut değil, onu icat edenler halledecekler, yolundaki düşüncesi hâkim bulunuyordu. Bu çevrede, Petersburg'a hükümdarla birlikte gelen Moskova'nın coşkunluğuyla dikkatle ama ince ince alay ediliyordu.

Anna Pavlovna'nın çevresindeyse tersine bu coşkunkluklara hayrandılar; onlardan, Plutarkos'un eski zamanlardan söz ettiği gibi konuşuluyordu. Hep aynı önemli görevi yürüten Prens Vasiliy iki çevre arasında bir birleşme halkası oluşturunuyordu. *Ma bonne amie*¹ Anna Pavlovna'ya gider, *dans le salon diplomatique de ma fille*² gider ve genellikle bir karargâhtan ötekine yaptığı bu ardı arkası kesilmeyen ziyaretlerde şaşırır, Anna Pavlovna'ya söyleyeceğini Elen'e söyler, Anna Pavlovna'nın yanında ise bunun aksini yapardı.

Hükümdarın gelişinden az sonra Prens Vasiliy, Anna Pavlovna'nın yanında savaştan söz ederken Barclay de Tolly'yi şiddetle eleştirdi, kimin başkomutanlığa atanması gerektiği konusunda kararsızdı. Davetlilerden, *un homme de beaucoup de mérite*³ adıyla tanınmış biri, Petersburg milis komutanı seçilen ve gönüllü kabulü için hazine salonunda toplantıya gelen Kutuzov'u o gün gördüğünü anlatarak onun bütün istekleri tatmin edecek biri olduğu düşüncesini dikkatli bir dille ileri sürme cesaretini gösterdi.

151

Anna Pavlovna, hüznle gülümsedi, Kutuzov'un hükümdara dertten başka bir şey getirmediğini söyledi.

Prens Vasiliy, "Ben söylemiştim, asilzadeler toplantısında da söyledim," diye araya girdi, "ama beni dinlemediler. Onun milis komutanı seçilmesi hükümdarın hoşuna gitmez, dedim, beni dinlemediler."

"Hep aynı yermek hastalığı," diye devam etti, "hem de kime karşı? Hep Moskova'nın budalaca coşkunkluklarını taklit etme istediğimizden." Prens Vasiliy, Elen'in yanında Moskova'nın heyecanlarıyla alay etmek, Anna Pavlovna'da ise onlara hayranlık göstermek gerektiğini unutarak bir an şaşırdı. Ama hemen kendini topladı. "Peki, Kont Kutuzov gibi, Rusya'nın en yaşlı generalinin orada toplantı yapması yakışık alır mı, *et il en restera pour ce*

¹ Sevimli arkadaşım.

² Kızımın diplomatlar salonu.

³ Çok değerli adam.

peine.¹ Atına binemeyen, konseyde uyuyan, böyle kötü alışkanlıkları olan bir adam nasıl olur da başkomutanlığa atanır! Bükreş'te iyi gösterdi kendini! Daha onun askerlik vasıflarından da söz etmiyorum ama şu anda böyle çökmüş, kör, bayağı kör bir adam başkomutan tayin edilebilir mi? Kör general de yaman olur doğrusu! Hiç görmez o, körebe oynamalı... hiçbir şey görmez!"

Bu sözlere kimse itiraz etmemiştir.

24 Temmuz'da bu söylenenler çok doğrudu. Ama 29 Temmuz'da Kutuzov'a prens unvanı verildi. Prenslik unvanı onu atlatmak istediklerine işaret olabilirdi; bunun için Prens Vasiliy'in düşüncesi, şimdi söylemeye acele etmiyordu ama hâlâ doğrudu. Fakat 8 Ağustos'ta savaş meselelerini görüşmek üzere General Feldmareşal Saltikov, Arakçeyev, Vyazmitinov, Lopuhin ve Koçubey'den oluşan bir komite toplandı. Komite başarısızlıkların tek bir kumandanın mevcut olmamasından ileri geldiğine karar verdi; komiteyi oluşturan kişiler hükümdarın Kutuzov'dan hoşlanmadığını bildikleri halde komite kısa bir görüşmeden sonra Kutuzov'un başkomutanlığa getirilmesini teklif etti. Aynı günde Kutuzov, ordulara ve orduların işgali altında bulunan ülkelere tam yetkili başkomutan olarak atandı.

9 Ağustos'ta Prens Vasiliy, yine Anna Pavlovna'da *l'homme de beaucoup de mérite*'le karşılaştı. *L'homme de beaucoup de mérite*, kız öğretim kurumuna müdür olarak atanmak istediği için Anna Pavlovna'ya yaranmak istiyordu. Prens Vasiliy, mutlu bir galip, arzusuna ermiş bir adam tavrıyla odaya girdi.

"*Eh bien, vous savez la grande nouvelle. Le prince Koutousoff est maréchal.*"² Bütün anlaşmazlıklar sona erdi. O kadar mutluyum, o kadar rahatım ki!" dedi, "*Enfin voilà un homme.*"³ Salonda bulunanları sert bir bakışla süzerek anlamlı anlamlı ekledi. Anna Pavlovna *L'homme de beau-*

¹ Zaten bu işten de bir şey çıkmaz.

² E, mühim haberi biliyor musunuz. Prens Kutuzov Mareşal oldu.

³ Nihayet işte bir adam.

coup de mérite atanmayı beklemesine rağmen daha önceki düşüncesini Prens Vasiliy'e hatırlatmak için kendini tutamadı. (Bu, Anna Pavlovna'nın salonunda Prens Vasiliy'e karşı da, bu haberi sevinçle karşılayan Anna Pavlovna'ya karşı da bir nezaketsizlikti; ama kendini tutamamıştı.)

Prens Vasiliy'e sözünü hatırlatarak, "*Mais on dit qu'il est aveugle, mon prince?*"¹ dedi.

Prens Vasiliy, bas sesiyle, hızlı hızlı ve öksürerek (bütün güçlükleri hallettiği sesi ve öksürüğüyle), "*Allez donc, il y voit assez,*"² dedi. "*Allez, il y voit assez,*" diye tekrarladı. "Beni sevindiren şey," diye devam etti, "hükümdarın ona bütün ordular, bütün ülkeler üzerinde, hiçbir zaman, hiçbir başkomutanda olmayan tam bir yetki vermiş olmasıdır; ikinci bir otokrat oldu," diye sözünü bitirdi.

Anna Pavlovna, "Umarız, umarız," dedi.

Saray çevresinin henüz yabancı olan *l' homme de beaucoup de mérite*, Anna Pavlovna'ya yaranmak için önceki düşüncesinde onu haklı göstermeye çalışarak, "Hükümdar bu yetkiyi Kutuzov'a istemeyerek verdi diyorlar. *On dit qu'il rougit comme une demoiselle à laquelle on lirait Joconde, en lui disant: le souverain et la patrie vous décernent cet honneur.*"³

153

Anna Pavlovna, "*Peut être que le coeur n'était pas de la patrie,*"⁴ dedi.

"A, hayır, hayır," diye hararetle savundu Prens Vasiliy. Şimdi artık Kutuzov'u savunmayı kimseye bırakmıyordu. Prens Vasiliy'in düşüncesine göre Kutuzov yalnızca iyi değildi, herkes ona tapıyordu da. "Hayır, bu mümkün değil, çünkü hükümdar onu daha önce de takdir etmeyi bilmişti," dedi.

Anna Pavlovna, "Umarım gerçek iktidarı Prens Kutu-

¹ Ama kördür diyorlar, Prens.

² Yok canım, yetecek kadar görüyor.

³ Kendisine Joconde okunan bir kız gibi kızardı ve ona: Hükümdar ve vatan sizi bu şerefle mükâfatlandırdı, dedi, diyorlar.

⁴ Belki de bu işi istemeden yapmıştır.

zov ele alır da, kimsenin tekere çomak sokmasına izin vermez,” dedi.

Prens Vasiliy bu “kimsenin” kim olduğunu derhal anlamıştı. Yavaşça dedi ki:

“Eminim Kutuzov, veliahtın orduda bulunmamasını mutlak bir şart olarak ileri sürmüştür. *Vous savez ce qu’il a dit à l’Empereur?*”¹

Prens Vasiliy, Kutuzov tarafından hükümdara söylendiği rivayet edilen, “Kötü bir şey yaparsa ben onu cezalandıramam, iyi bir şey yaparsa ödüllendiremem,” sözünü yineledi.

“Oo! Prens Kutuzov çok zeki bir adamdır, *je le connais de longue date.*”²

Saray nezaketinden henüz mahrum bulunan *l’homme de beaucoup mérite*, “Hatta diyorlar ki,” dedi, “Prens bizzat hükümdarın da orduya gelmemesini mutlak bir şart olarak ileri sürdü.”

154 Bunu söyler söylemez, Prens Vasiliy ile Anna Pavlovna hemen yüzlerini öteye çevirdiler, onun saflığı karşısında hüznle içlerini çekerek birbirlerine baktılar.

VII

Petersburg’da bunlar olurken Fransızlar Smolensk’i geçmiş, Moskova’ya ilerliyorlardı. Napoléon’un tarihçisi Thiérs, başka tarihçiler gibi, kahramanını mazur göstermek gayretiyle onun Moskova varoşlarına elinde olmaya-
rak çekilip götürüldüğünü söyler. O da tarihî olayların açıklamasını bir kişinin iradesinde arayan bütün diğer tarihçiler gibi haklıdır. Napoléon’un Moskova’ya Rus komutanlarının maharetiyle çekilip götürüldüğünü söylenen Rus tarihçileri gibi o da haklıdır. Burada, bütün geçmişin olup bitenlere bir hazırlık oluşturduğunu düşüncesini sağ-

¹ Hükümdara ne söyledi biliyor musunuz?

² Ben onu çok eskiden tanırım.

layan retrospektiflik (rucu) yasasından başka, işleri karıştıran bir de karşılıklı ilişki vardır. Satrançta kaybeden iyi bir oyuncu kaybının kendi hatasından ileri geldiğine içtenlikle inanır; bu hatayı oyununun başlangıcında arar ama her hamlesinde, oyun süresince böyle hatalar yaptığını, hiçbir oyununun mükemmel olmadığını unuttur. Dikkatini çeken hatayı ancak düşman bundan yararlandığı anda fark eder. Oysa belli bir zamanın şartları içinde gelişen savaş oyunu pek çok şeyin birleşmesinden meydana gelir; burada cansız makineleri idare eden, bir tek irade değildir, savaş, pek çok hareketin sayısız çarpışmasından doğar.

Smolensk'ten sonra Napoléon, Vyazma'ya yakın Dorogobuj'un ötesinde sonra Tsarevo-Zaymişçe önlerinde savaşmak için fırsat kolladı ama öyle oldu ki, çeşitli nedenlerden dolayı Ruslar, Moskova'dan yüz on iki verst uzakta bulunan Borodino'ya kadar savaşı kabul etmediler. Vyazma'dan sonra Napoléon, doğrudan doğruya Moskova üzerine yürüme emrini verdi.

*Moscou la capitale asiatique de ce grand empire, la ville sacrée des peuples d'Alexandre, Moscou avec ses innombrables églises en forme de pagodes chinoises.*¹ Bu Moscou, Napoléon'un düş gücünü rahatsız ediyordu, Vyazma'dan Tsarevo-Zaymişçe'ye geçerken İngiliz kan kırmızı yorgası üstünde, muhafızları, nöbetçileri, pajları ve yaverleriyle ilerliyordu. Kurmay başkanı Berthiér süvariler tarafından esir edilen Rusları sorguya çekmek için geride kalmıştı. Yanında tercüman Lelorgne d'Iderville olduğu halde dörtlü Napoléon'a yetişerek neşeli bir yüzle atını durdurdu.

Napoléon, “*Eh bien?*”² diye sordu.

“*Un cosaque de Platow*”³ Platov kolordusunun büyük orduyla birleşmek üzere olduğunu, Kutuzov'un başkomutanlığa atandığını söylüyor. *Très intelligent et bavard!*”⁴

¹ Moskova, bu büyük imparatorluğun Asya başkenti, Aleksandr'ın halklarının kutsal şehri, Çin pagodaları biçimindeki sayısız kiliseleriyle Moskova.

² E?

³ Platov'un Kazaklarından biri.

⁴ Çok zeki ve geveze.

Napoléon gülümsedi, bu Kazak'a bir at verilmesini ve yanına getirilmesini emretti. Onunla bizzat konuşmak istiyordu. Birkaç yaver atlarını dörtnala kaldırdılar, bir saat sonra Denisov'un Rostov'a bıraktığı toprak kölesi Lavruşka emir eri mintaniyla Fransız süvari eyeri üstünde, hilekâr, sarhoş bir tavırla, neşeli bir yüzle Napoléon'a yaklaştı. Napoléon kendisiyle yan yana at sürmesini emretti ve sormaya başladı:

“Kazak mısınız?”

“Kazak'ım, Asaletlu.”¹

Thiérş bu olayı anlatırken, “*Le cosaque ignorant la compagnie dans laquelle il se trouvait, car la simplicité de Napoléon n'avait rien qui put révéler à une imagination orientale la présence d'un souverain, s'entretient avec la plus extrême familiarité des affaires de la guerre actuelle,*”² diyor. Gerçekten de körkütük oluncaya kadar içerek efendisini yemeksiz bırakan Lavruşka bir gün önce kırbaçlanmış ve tavuk bulmak için köye gönderilmişti; burada kendini çapulculuğa vermiş, Fransızlar tarafından esir edilmişti. Lavruşka çok şeyler görmüş, her şeyi alçakça, hilekârlıkla yapmayı görev sayan, efendilerine her türlü hizmete hazır, onların kötü düşüncelerini sezen, zayıf ve bayağı taraflarını bilen terbiyesiz, küstah uşaklardandı.

Lavruşka, kim olduğunu çok iyi ve kolaylıkla anladığı Napoléon'un ortamında hiç şaşırmadı, bütün ruhuyla yeni efendilerine hizmet etmeye çalıştı yalnızca.

Karşısındakinin Napoléon olduğunu çok iyi biliyordu; onun yanında Rostov'un ya da eli değnekli bölük emininin yanında olduğundan daha çok sıkılmıyordu. Çünkü onu bölük emini de, Napoléon da hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Emir erleri arasında neler konuşulmuşsa anlattı. Söylediklerinin çoğu doğrudu. Ama Napoléon Rusların

¹ Erler, yüzbaşî rütbesine kadar olan subaylara Asaletlu diye hitap ederlerdi.

² Kimler arasında bulunduğunu bilmeyen Kazak (çünkü Napoléon'un sade görünüşünde bir Şarklı'ya bir hükümdarın varlığını hissettirebilecek hiçbir şey yoktu) büyük bir teklifsizlikle savaş hakkında konuşuyordu.

Bonaparte'ı yenip yenemeyecekleri hakkında ne düşündüklerini sorunca Lavruşka gözlerini kırıştırdı ve düşündü.

Burada o (Lavruşka gibiler her şeyde daima hile sezerler) ince bir hile seziyordu, kendini tutup sustu.

Dalgınca, "Yani sizin anlayacağımız, eğer hemen savaş olursa," dedi, "ne güzel, ama eğer üç gün geçerse o zaman iş uzar."

Lelorgne d'Ideville gülümseyerek, Napoléon'a bunu şöyle tercüme etti: "*Si la bataille est donnée avant trois jours, les Français la gagneraient, mais que si elle serait donnée plus tard, Dieu seul sait ce qui en arriverait.*"¹

Napoléon, görünüşte çok keyifli olmasına rağmen gülümsemedi, bu sözlerin kendisine tekrar edilmesini emretti.

Lavruşka, bunu fark etti, onu keyiflendirmek için kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak konuştu:

"Biliyoruz, sizde bir Bonaparte var ki bütün dünyayı alt etmiştir, ama bizimle iş başka..." Bu övünçlü vatanseverliğin ağzından nasıl ve neden çıktığını kendisi de bilmiyordu. Tercüman bu sözleri Napoléon'a son kısmını çıkararak tercüme etti; Bonaparte gülümsedi. Thiérs "*Le jeune cosaque fit son puissant interlocuteur,*"² diyor. Napoléon, sessizce birkaç adım atarak Berthiér'ye döndü ve konuştuğu adamın imparatorun kendisi, ölümsüz ve muzaffer adını anıtlara kazıyan imparatorun kendisi olduğunu söylemesinin *sur cet enfant du Don*³ yapacağı etkiyi görmek istediğini söyledi.

Lavruşka, bunun onu şaşırtmak için yapıldığını, Napoléon'un, onun korkacağını sandığını anlayarak yeni efendilerine yaranmak için birden hayret etmiş gibi yaptı, gözlerini açtı, yüzüne, kırbaçlanmaya götürüldüğü zaman vermeye alışmış olduğu şekli verdi. "*A peine l'interprète*

¹ Savaş üç gün önce olursa Fransızlar kazanır, ama daha geç olursa neler olacağını Tanrı bilir.

² Genç Kazak, kudretli muhatabını güldürdü.

³ Bu Don çocuğunun üzerinde.

de Napoléon, (diye yazıyor Thiérs) *avait-il parlé que le co-saque saisi d'une sorte d'ébahissement ne proféra plus une parole et marcha les yeux constamment attachés sur ce conquérant, dont le nom avait pénétré jusqu'à lui, à travers les steppes de l'orient. Toute sa loquacité s'était subitement arrêtée, pour faire place à un sentiment d'admiration naïve et silencieuse. Napoléon, après l'avoir récompensé, lui fit donner la liberté, comme à un oiseau qu'on rend aux champs qui l'ont vu naître.*"¹

Napoléon, zihnini meşgul eden Moscou'ye dair hayaller kurarak yoluna devam etti, à l'oiseau qu'on rendit aux champs qui l'ont vu naître² ise arkadaşlarına anlatacağı olmamış şeyleri önceden düşünerek atını dörtnala ileri karakollara sürdü. Gerçekten başından geçenleri ise anlatılmaya değer görmediği için anlatmak istemiyordu. Kazaklara yetiştii. Platov kolordusuna bağlı alayının nerede olduğunu soruşturup öğrendi; akşama doğru Yankov'da bulunan ve İlyin'le birlikte yakın köylere bir gezinti yapmak için atına daha yeni binen efendisi Nikolay Rostov'u buldu. Rostov Lavruşka'ya başka bir hayvan vererek onu da yanına aldı.

158

VIII

Prenses Mariya, Prens Andrey'in zannettiği gibi Moskova'da ve güvende değildi.

Alpatıç, Smolensk'ten döndükten sonra yaşlı Prens birden uykudan uyanır gibi oldu. Köylerden milis toplanmasını, silahlandırılmalarını emretti. Başkomutana bir mektup yazdı, en eski Rus generallerinden birinin esir

¹ Napoléon'un tercümanı bunu Kazak'a söyler söylemez şaşkınlığa uğrayan Kazak bir söz söyleyemedi, adı Doğu'nun bozkırlarını aşarak ona kadar gelen imparatorndan gözlerini ayırmadan ilerledi. Bütün gevezeliği birden kesilmiş, yerini saf ve sessiz bir hayranlık almıştı. Napoléon, onu taltif ettikten sonra doğaya salınan bir kuş gibi serbest bırakıldı.

² Doğaya salınan kuş.

düşeceği veya öldürüleceği yeri, Lısıye Gori'yi savunmak için tedbir alıp almamayı ona bırakarak sonuna kadar orada kalmak ve kendini savunmak niyetini ona bildirdi, ev halkına Lısıye Gori'de kalacağını haber verdi. Prensesin ve Dessallés'yle Küçük Prens'in Boguçarovo'ya, oradan Moskova'ya taşınmasını emretti. Babasının eski kaygısızlığının yerini alan hummalı, geceli gündüzlü çalışmasından ürken Prenses Mariya onu bırakıp bırakmamaya karar veremedi ve hayatında ilk kez ona itaat etmemeye cüret etti, gitmeyi reddetti; bunun üzerine ihtiyarın korkunç öfkesi onun üstüne çöktü. İhtiyar ona karşı olan bütün haksız suçlamalarını tekrarladı. Onu üzdüğünü, oğluyla arasını bozduğunu, kendisine karşı iğrenç şüpheler beslediğini, hayatını zehirlemeyi görev edindiğini söyleyerek onu suçladı; gitmezse umurunda olmadığını ekledi ve onu çalışma odasından kovdu. Onun varlığını, yokluğunu bilmek istemediğini söyledi, gözüne görünmeye yeltenmemesi konusunda uyardı. Korktuğunun tersine babasının onu zorla göndermeyerek yalnız gözüne görünmemesini emretmesi Prenses Mariya'yı sevindirmişti, evde kalmasının babasını içten içe memnun ettiğini anladı.

159

Nikoluşka'nın gittiği günden sonra, ertesi sabah erkenden yaşlı Prens resmî üniformasını giydi, başkomutanın yanına gitmeye hazırlandı. Kaleska hazırды. Prenses Mariya, üniformayla ve bütün nişanlarıyla onun evden çıktığını, silahlı köylüleri, hizmetçileri teftiş etmek için bahçeye doğru gittiğini gördü. Pencerenin önünde oturdü, onun bahçeden gelen sesine kulak kabarttı. Sonra birden, ağaçlı yoldan birkaç kişi korkulu yüzlerle koşarak çıktı.

Prenses Mariya, verandaya, oradan çiçek bahçesine ve ağaçlı yola koştu, karşıdan ona doğru bir milis ve hizmetçi kalabalığı geliyordu; bu kalabalığın ortasında birkaç kişi üniformalı, göğsü nişanlarla dolu babasının koltuğuna girmişti. Prenses Mariya onlara doğru koştu; ıhlamur ağaçlarının gölgeleri arasından düşen ışık daireciklerinin titreyişleri içinde onun yüzünde nasıl bir değişiklik olduğunu anlayamadı. Gördüğü tek şey o sert yüzün şim-

di biraz ürkmüş olduğuydu. Kızını görünce cansız dudakları kıpırdadı, hırıltılı bir ses çıkardı. Onu kaldırıp el üstünde çalışma odasına götürdüler, son zamanlarda onca korktuğu divana yerleştirdiler.

Getirilen doktor o gece Prens'ten kan aldı, sağ tarafına inme indiğini söyledi.

Lısıye Gori'de kalmak gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu, inmeden bir gün sonra Prens'i Boguçarovo'ya götürdüler, doktor da onunla birlikte gitti.

Boguçarovo'ya geldikleri zaman Dessallés Küçük Prens'le Moskova'ya gitmiş bulunuyordu.

Hep aynı durumda, ne iyiye ne kötüye doğru hiçbir değişiklik göstermeden yaşlı Prens Boguçarova'da, Prens Andrey'in yaptırdığı yeni evde üç hafta yattı, kendinden geçmiş bir haldeydi; büzülmüş bir ceset gibi yatıyordu. Kaşlarını, dudaklarını oynatarak durmadan bir şeyler mırıldanıyordu; etrafında olanları bilip bilmediğini anlamak olanaksızdı. Acı çektiği, bir şeyler söylemek istediği anlaşıyordu. Ama ne söylemek istediğini kimse anlayamıyordu; hastanın, yarı delinin bir kaprisi miydi bu, olayların gidişi, yoksa aile işleriyle mi ilgiliydi?

Doktor, hastada görünen endişenin bir şey ifade etmediğini, bunun fiziksel bir nedeni olduğunu söylüyordu ama Prenses Mariya, babasının kendisine bir şey söylemek istediğini düşünüyordu. Yanında huzursuzluğunun şiddetlenmesi bu tahmini güçlendiriyordu.

Belli ki bedeni de, ruhu da acı çekiyordu. İyileşme ümidi yoktu, taşınamazdı. Yolda ölecek olsa ne yaparlardı? Prenses Mariya bazen, "Son, büsbütün son daha iyi değil mi!" diye düşünüyordu. Gece gündüz, hemen hemen hiç uyumayarak onu kollar, çoğu zaman iyileşme değil de sona yaklaşma işaretleri bulma isteğiyle onu kollardı.

İçinde böyle bir his bulunduğunu kabul etmek Prenses için ne kadar garip olsa da bu his onda vardı. Onun için daha korkunç olan, babasının hastalığından beri (hatta belki daha da önce, bir şey bekleyerek onun yanında kalma-ya başladığı zamandan beri) içinde uyuyan bütün o unu-

tulmuş kişisel arzuları uyanmıştı. Yıllardan beri aklına gelmeyen o baba korkusundan uzak, özgür bir hayat düşüncesi, hatta âşık olmak, aile saadetine kavuşmak düşüncesi, bir şeytan oyunu gibi durmadan zihninde dolaşıyordu. Şimdi, bundan sonra hayatını nasıl kuracağı hakkında sorular, kendinden onları ne kadar uzaklaştırırsa uzaklaştırsın, durmadan zihnini meşgul ediyordu. Bunlar şeytan oyunuydu ve Prens Mariya bunu biliyordu. Biliyordu ki “ona” karşı tek silah ibadetti; ibadet etmeye çalıştı. Duaya kalktı, kutsal resme baktı, dua okudu ama okuyamıyordu. Şimdi, daha önce içinde hapsedildiği, tek teselliye ibadette bulunduğu manevi dünyanın tam tersi, basit, zor ve özgür bir dünyanın kendisini kavradığını hissediyordu.

Boguçarova’da kalmak tehlikeli bir hal aldı. Her yandan Fransızların yaklaştığına dair haberler geliyordu; Boguçarovo’ya on beş verst uzaklıktaki bir köyde bir çiftlik Fransız talancıları tarafından yağma edilmişti.

Doktor, Prens’in güvenli bölgelere taşınmasında ısrar ediyordu; asilzade önderi, Prens Mariya’ya bir memur göndererek mümkün olduğu kadar çabuk gitmesi için onu ikna etmeye çalıştı. Zaptiye komiseri Boguçarova’ya geldi. Fransızların kırk verst uzakta bulunduklarını, köylerde Fransız beyannamelerinin dolaştığını, Prens babasıyla birlikte ayın on beşine kadar gitmezse hiçbir sorumluluk kabul etmeyeceğini söyleyerek bu konuda ısrarcı oldu.

Prens, ayın on beşinde yola çıkmaya karar verdi. Hazırlık için emirler vermek (şimdi herkes ona danışıyordu) bütün gün onu meşgul ediyordu. Ayın on dördünü on beşine bağlayan geceyi Prens’in yattığı odanın yanındaki odada her zamanki gibi soyunmadan geçirdi. Birkaç kez uyanarak onun iniltisini, sayıklamasını, karyolasının gıcirtısını, yatakta onu çeviren Tihon’la doktorun ayak seslerini duydu. Birkaç kez kapıdan dinledi, ona babası bu gece her zamankinden daha çok iniliyor, yatakta sık sık dönüyor gibi geldi. Uyuyamıyordu, birkaç kez kapıya yaklaştı, dinledi, içeri girmek istedi, cesaret edemedi. Gerçi o konuşmuyordu, ama korkulu bir yüzün kendisini nasıl et-

kilediğini de görüyor, biliyordu. Bazen, elinde olmayarak kendisine diktiği bakışlarını memnuniyetsizlikle ondan nasıl çevirdiğini fark ediyordu. Gece uygunsuz bir zamanda gelişinin onu kızdırdığını biliyordu.

Ama onu kaybetmek Prenses Mariya'ya hiçbir zaman bu kadar acıklı, bu kadar korkunç gelmemişti. Onunla geçen hayatını hatırladı; onun her sözünde, her hareketinde kendisine karşı bir sevgi ifadesi buluyordu. Arada bir bu hatıraların arasından, şeytan oyunları, bu ölümden sonra ne olacağına, yeni ve özgür hayatını nasıl kuracağı hakkında düşünceler sokuluyordu zihnine. Ama o bu düşünceleri nefretle uzaklaştırıyordu kendinden. Sabaha karşı babası sakinleşti, o da uyudu.

Geç vakit uyandı, uyanma anının açık yürekliliği, babasının hastalığında onu en çok meşgul eden şeyi açıkça gösterdi Prenses Mariya'ya. Uyandı, kapının öbür tarafında olup bitenlere kulak kabarttı, iniltiyi duyunca içini çekerek umutsuzluğa kapıldı.

162 “Peki, ne olacak? Ne istiyorum ben? Onun ölümünü mü istiyorum?” diye kendi kendinden tiksinererek bağırdı.

Giyindi, elini yüzünü yıkadı, duasını okudu, verandaya çıktı. Orada içine eşya yerleştirilen atsız bir araba duruyordu.

Sıcak ve sisli bir sabahtı, Prenses Mariya, kendi ahlağı düşkünlüğü karşısında hâlâ dehşet içindeydi, babasının yanına girmeden önce düşüncelerini düzene koymaya çalışarak biraz bekledi.

Doktor merdivenden indi, ona yaklaştı.

“Bugün biraz daha iyi,” dedi. “Sizi arıyordum. Söyledikleri biraz daha anlaşılır olmaya başladı, zihni daha açık, gidelim. Sizi çağırıyor...”

Bu haber karşısında, Prenses Mariya'nın kalbi o kadar şiddetle çarpmaya başladı ki sarardı, düşmemek için duvara yaslandı. Şimdi, ruhu bu müthiş ve canice oyunlarla doluyken onu görmek, onunla konuşmak Prenses Mariya için hem bir sevinç, hem de korkunç bir azaptı.

“Gidelim,” dedi doktor.

Prenses Mariya babasının yanına girdi, karyolaya yaklaştı. Hasta sırtüstü, başı yüksekte, küçücük, kemikli, mor ve şişkin damarlı elleri yorganın üzerinde, sol gözü ileriye dikilmiş, sağ gözü yana kaymış, kaşları ve dudakları hareketsiz bir halde yatıyordu. Zayıflamış, küçülmüş, acınacak bir hale gelmişti. Yüzü sanki kurumuş, erimiş, hatları incelmışti. Prenses Mariya yaklaştı, elini öptü. Sol el Prenses Mariya'nın elini sıktı, belli ki Prens onu çoktandır bekliyordu. Elini sarsmaya başladı, kaşları dudakları öfkeyle kıpırdıyordu.

Kendisinden ne istediğini anlamak için Prenses Mariya korkuyla ona bakıyordu. Kımıldanarak sol gözü kendisini görecektir şekilde vaziyetini değiştirince yaşlı Prens sakinleşti, gözünü birkaç saniye ondan ayırmadı. Sonra dudakları ve dili kımıldandı, sesler duyuldu; kendisini anlamayacak diye korkuyormuş gibi korkakça ve yalvaran bir eda ile kızına bakarak konuşmaya başladı.

Prenses Mariya bütün dikkatini vermiş, ona bakıyordu. Dilini oynatmak için ihtiyarın sarf ettiği çocukça gayret onu gözlerini yere indirmeye ve boğazını tıkayan hıçkırıkları güçlkle bastırmaya zorladı. Hasta sözlerini birkaç kez tekrarlayarak bir şeyler söyledi. Prenses Mariya onun söylediklerini anlayamıyordu; ama anlamak için müthiş çaba harcıyordu.

“Ca, ca... yor...” diye yineliyordu hasta...

Bu sözleri anlamak olanaksızdı. Doktor anladığını sandı, onun sözlerini tekrar ederek, “Prenses mi korkuyor?” diye sordu. Hasta başıyla olumsuz işareti yaptı ve yine aynı şeyi tekrarladı...

Prenses Mariya birden keşfederek, “Canım, canım, acıyor,” dedi.

Babası onayladı; kızının elini aldı ve onu asıl yerini arıyormuş gibi, göğsünün şurasına burasına bastırmaya başladı.

Şimdi, sözlerinin anlaşıldığını anlayınca öncekinden çok daha anlaşılır bir sesle, “Bütün düşüncem... sensin... Düşüncem...” dedi.

Prences Mariya, hıçkırıklarını ve gözyaşlarını göstermemek için başını onun eline yapıştırdı. O, elini kızının saçlarında gezdirdi.

“Bütün gece seni çağırdım...” dedi.

Prences Mariya gözyaşları arasından, “Bilseydim...” dedi, “içeri girmeye korkuyordum.”

Kızının elini sıktı.

“Uyumadın mı?”

Prences Mariya başıyla olumsuz bir işaret yaparak, “Hayır, uyumadım,” dedi

Elinde olmadan babasına uyararak, şimdi onun gibi konuşuyor, daha çok işaretlerle anlatmaya çalışıyor, sanki o da dilini zorla oynatıyordu.

“Ruhum... canımın içi...” Prences Mariya anlayamıyordu; ama babasının bakışlarındaki ifadeye bakılırsa söyledikleri herhalde hiçbir zaman söylemediği yumuşak, tatlı sözlerdi. “Niçin uyumadın?”

164 Prences Mariya, “Ben onun ölümünü istiyordum, ölümünü!” diye düşündü.

Yaşlı Prens bir süre sustu.

“Teşekkür ederim... kızım, dostum... her şey için, her şey için... affet... teşekkür ederim... affet... teşekkür ederim!” gözlerinden yaşlar akıyordu. “Andryuşka’yı çağır,” diye ekledi birden ve bu isteği ileri sürerken yüzünde çocukça bir ürkeklik ve güvensizlik ifadesi belirdi. İsteğinin hiçbir anlamının olmadığını sanki kendisi de biliyordu ya da Prences Mariya’ya öyle göründü bu.

“Ondan mektup aldım,” diye yanıt verdi. Babası hayret ve korkuyla ona bakıyordu.

“O nerede?”

“Orduda, *mon père*, Smolensk’te.”

Yaşlı Prens gözlerini kapayarak uzun süre sustu; sonra kendi şüphelerine bir yanıtmış gibi ve şimdi her şeyi anladığını, hatırladığını anlatırcasına başını salladı, gözlerini açtı.

Açık olarak ve yavaşça, “Evet,” dedi. “Rusya mahvoldu! Mahvoldu!” Yine ağladı, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Prenses Mariya kendini daha fazla tutamadı, babasının yüzüne bakarak o da ağladı.

Hasta gözlerini yeniden kapadı, ağlaması kesildi, eliyle gözlerini işaret etti, Tihon onu anlayarak yaşlarını sildi.

Sonra hasta, gözlerini açtı, uzun süre kimsenin anlayamadığı bir şeyler söyledi, nihayet bunu yalnız Tihon anlayarak aktardı; Prenses Mariya, söylenenlerin açıklamasını bir dakika önceki sözlerine hâkim olan ruh haletinde arıyordu. Onun kâh Rusya'dan, kâh Prens Andrey'den, kâh kendisinden, kâh torunundan, kâh ölümünden konuştuğunu sanıyordu. Bu yüzden sözlerini çözemiyordu.

Yaşlı Prens, "Beyaz elbiseni giy, hoşuma gidiyor benim," dedi.

Prenses Mariya bu sözleri duyunca daha çok hıçkır-maya başladı; doktor onun koluna girdi, sakinleşmesini, gitmek için hazırlıklarla meşgul olmasını söyleyerek onu odadan tıraçaya götürdü. Prenses Mariya odasından çıktıktan sonra Prens yine oğlundan, savaştan, hükümdardan söz etti, kaşlarını öfkeyle çatmaya, kısık sesini yükseltmeye başladı, derken ikinci ve son kriz geldi.

Prenses Mariya tıraçada durdu. Hava açmıştı; güneş ve sıcak vardı. Babasına karşı beslediği derin sevgiden, o ana kadar bilmediğini sandığı sevgiden başka bir şey anlayamıyor, bir şey düşünemiyor, hissedemiyordu. Bahçeye koştu; hıçkırarak, Prens Andrey'in diktiği ıhlamur fidanları arasındaki yoldan aşağıya, göle doğru koştu.

"Evet... ben... ben... ben onun ölümünü istedim! Evet, çabuk ölmesini arzu ettim... Rahat etmek istedim... Peki, ben ne yapacağım? O olmadıktan sonra rahatlık neye yarar!"

Prenses Mariya hızlı adımlarla bahçede dolaşarak ve heyecanlı hıçkırıkların kopup geldiği göğsünü elleriyle sıkıştırarak yüksek sesle mırıldanıyordu.

Bahçenin etrafında onu yine eve götüren bir daire çizdikten sonra karşıdan ona doğru gelen (Boguçarovo'da kalan, gitmek istemeyen) Matmazel Bourienne'i gördü,

yanında tanımadığı bir erkek vardı. Bu, ilçenin yolculuk için gerekli her şeyi sağlamak üzere bizzat Prenses Mariya'ya kadar gelen asilzadeler önderiydi. Prenses Mariya onu dinledi ama anlamadı. Onu eve götürdü, kahvaltı teklif etti ve yanına oturdu, sonra önderden af dileyerek yaşlı Prens'in kapısına yaklaştı. Doktor telaşlı bir yüzle dışarı çıktı, girilemeyeceğini söyledi.

"Gidiniz, Prenses, gidiniz!"

Prenses Mariya yeniden bahçeye çıktı, gölün yanında kimsenin göremeyeceği bir yerde otların üstüne oturdu. Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Yoldan koşan bir kadının ayak sesleri onu kendine getirdi. Kalktı, kendisini arayan oda hizmetçisi Dunyaşa'nın onu görünce birden korkarak durduğunu gördü.

Dunyaşa, titreyen bir sesle mırıldandı:

"Gelin lütfen, Prenses... Prens..."

"Şimdi, geliyorum, geliyorum," diye kesti Prenses, ona bakamadı, eve koştu.

166

Önder, evin kapısında onu karşılayarak, "Prenses, Tanrı'nın iradesi yerine geliyor, her şeye hazır olmalısınız," dedi.

"Bırakın beni; bu olamaz!" diye öfkeyle bağırdı Prenses.

Doktor onu durdurmak istedi, Prenses doktoru iterek kapıya koştu. "Bu donuk yüzlü insanlar niçin beni durdurmaya çalışıyor? Kimseye ihtiyacım yok! Orada ne yapıyorlar!" Kapıyı açtı, daha önce yarı karanlık olan bu odadaki parlak gündüz ışığı onu dehşete düşürdü. İçeride kadınlarla dadı vardı. Yatağın yanından çekilerek ona yol verdiler, babası aynı şekilde yatıyordu; ama sakın yüzünün katılığı- nı görünce Prenses Mariya kapının eşiğinde durdu.

"Hayır, o ölmedi, bu olamaz!" diye söylendi, ona yaklaştı; kendisini kavrayan dehşeti yenerek dudaklarını onun yanağına yapıştırdı. Ama hemen geri çekildi. Ona karşı içinde duyduğu şefkat bir an içinde yok oldu, yerini önündeki manzara karşısında bir korku hissi aldı. "O artık yaşamıyor! O artık yok, orada, onun durduğu yerde ya-

bancı, düşman, korkunç, insanı dehşete düşüren, kendisinden uzaklaştıran bir sır var!” Prenses Mariya, yüzünü elleriyle kapayarak kendisini tutan doktorun kolları arasına düştü.

Kadınlar Tihon’la doktorun yanında onu yıkadılar, açık ağzının takılıp kalmaması için çenesini mendille bağladılar; başka bir mendille de birbirinden ayrılan ayaklarını bağladılar. Sonra üniformasını giydirdiler, nişanlarını taktılar, ufacık, büzülüp küçülmüş bedenini masanın üstüne yatırdılar. Bu işlerle kimin ve ne zaman ilgilendiğini Tanrı bilir, her şey adeta kendiliğinden oluverdi. Gece yarısına doğru tabutun çevresinde mumlar yakıldı, üstünde bir örtü vardı, yere ardıç serpildi, ölünün büzülüp küçülen başının altına basılı bir dua konmuştu, köşede diyakoz yamağı oturmuş mezmur okuyordu.

Atlar nasıl ölü bir atın çevresinde toplanıp arsızlanır, ürküp solurlarsa, tabutun çevresinde de yabancılar ve ev halkı, önder, muhtar, kadınlar toplanmış durgun gözlerle, korkak tavırlarla, haç çıkararak eğiliyor, yaşlı Prens’in soğuk, katılaşmış elini öpüyorlardı.

167

IX

Boguçarovo, Prens Andrey oraya yerleşmeden önce metruk bir malikâneydi; Boguçarovo köylüleri Lisiye Gori köylülerinden büsbütün ayrı bir karakter taşımaktaydılar. Onlardan lehçe bakımından da, giyim bakımından da, gelenekler bakımından da ayrılıyorlardı. “Bozkır insanları” deniyordu onlara. Hasada yardım etmek, gölcük ve hendek kazmak için Lisiye Gori’ye geldikleri zaman yaşlı Prens, çalışmaya dayanıklı oluşlarından ötürü onları över, ama yabanilikleri yüzünden de onları sevmezdi

Prens Andrey, Boguçarovo’da son kalışında getirdiği

yeniliklerle (hastanelerle, okullarla, vergiyi hafifletmekle) onların huylarını yumuşatmamış, tersine, karakterlerinin, yaşlı Prens'in "yabanilik" dediği tarafını güçlendirmişti. Aralarında her zaman üstü kapalı dedikodular dolaşırdı. Kâh hepsinin birden Kazak olacağından, kâh girmeye mecbur edilecekleri yeni bir dinden, kâh çarın birtakım emirlerinden, kâh Pavel Petroviç'in 1797 yılında ettiği yeminden (köylünün daha o zaman azat edildiği ama beylerin bu kararı geri aldıkları söylenirdi), kâh Piyotr Fedoroviç'in yedi yıla kadar tahta çıkacağından, o gelince herkesin azledileceğinden ve her şeyin kanuna gerek kalınmayacak derecede özgürleşeceğinden söz edilirdi. Savaş, Bonaparte ve onun işgali hakkında dolaşan rivayetler onlarda, Deccal'e, dünyanın sonuna, tam özgürlüğe dair yine öyle kapalı fikirlerle birleşirdi.

168 Boguçarovo'nun yakınlarında devlete ve derebeylerine ait büyük köyler vardı. Buralarda oturan derebeyler azdı; hizmetçiler ve okuryazarlar da azdı; buradaki köylülerin yaşamında Rus halk hayatının, nedenleri pek açıklanamayan hareketleri, başka yerlerdekinden daha göze batıcı ve daha güçlüydü. Bu hareketlerden biri, bu bölgedeki köylüler arasında yirmi yıl önce bazı sıcak nehirlerle doğru baş gösteren göç hareketidir. Yüzlerce köylü, bu arada Boguçarovo köylüleri, ansızın hayvanlarını satmaya ve aileleriyle birlikte güneydoğuya doğru gitmeye başladılar. Denizin ötesinde bir yere doğru uçan göçmen kuşlar gibi bu insanlar karıları ve çocuklarıyla, içlerinden hiçbirinin bilmediği bir yere doğru güneydoğu yolunu tuttular. Kafiye halinde kalkıp kendilerini tek tek fidye verip azat ettirerek veya kaçarak, arabalarla ya da yaya olarak ovalara, sıcak nehirlerle gittiler. Çoğu cezalandırıldı, Sibirya'ya sürüldü, çoğu yollarda soğuktan ve açlıktan öldü, kendiliğinden geri dönenler oldu ve görünür bir sebep olmadan hareket, başladığı gibi kendiliğinden yatıştı. Ama halkta bu sualtı hareketi durmadı, tuhaf, beklenmedik, aynı zamanda basit, doğal ve güçlü bir şekilde yenden ortaya çıkmak için biriktiler; şimdi, 1812 yılında, hal-

ka yakın yaşayan biri, bu sualtı akımlarının içten içe büyük faaliyet gösterdiklerini, dışarı vurmaya yakın olduklarını görebilirdi.

Alpatıç, yaşlı Prens ölmeden bir süre önce Boguçarovo'ya gelince halk arasında kaynaşma olduğunu, köylüleri bozkır bölgesine giden (köyleri yağmacı Kazaklara bırakarak) Lısiye Gori'de altmış verstlik bir alanda olup bitenlerin aksine burada köylülerin Fransızlarla ilişkide oldukları söylentisinin dolaştığını, elden ele gezen birtakım bildiriler aldıklarını, yerlerinden ayrılmadıklarını gördü. Halk arasında büyük nüfuz sahibi Karp, geçenlerde bir beylik araba ile oralara gitmiş, terk edilmiş köylerin Kazaklar tarafından talan edildiğini, ama Fransızların bunlara dokunmadığını öğrendi. Başka bir mujiğin bir gün önce (Fransızların bulunduğu) Vişluhova köyünden köylülere hiçbir zarar verilemeyeceğini, kalırlarsa onlardan alınan her şeyin bedelinin ödeneceğini köylülere ilan eden Fransız generalinin bir bildirisini getirdiğini biliyordu. Buna delil olarak mujik Vişluhova'dan ot için peşin olarak kendisine verilen yüz ruble değerinde banknotlar (bunun sahte olduğunu bilmiyordu) getirmişti.

169

En önemlisi, Alpatıç Prens'in eşyasını Boguçarovo'dan taşımak için muhtara arabaları hazırlama emrini verdiği gün sabah köyde bir toplantı yapılmış, burada köyden çıkmamaya, beklemeye karar verilmişti. Yine de zamanın tahammülü yoktu. Önder, Prens'in öldüğü gün, 15 Ağustos'ta gitmesi için Prens Mariya'ya ısrar ediyordu, çünkü tehlike baş göstermişti. Ayın on altısından sonra hiçbir sorumluluk kabul etmeyeceğini söylüyordu. Prens'in öldüğü gün, akşamüstü gitti, ertesi gün cenaze törenine gelmeye söz verdi. Ama Fransızların ansızın ilerledikleri haberini alınca ertesi gün gelemedi; ancak kendi malikânesinden ailesini ve bütün değerli eşyasını taşımaya zaman bulabildi.

Yaşlı Prens'in "Dronuşka" diye çağırdığı Muhtar Dron, Boguçarovo'yu otuz yıl yönetmişti.

Dron, yaşlandıkça sakalını daha çok uzatan, böylece altmış yetmiş yaşına kadar hiç değişmeden, saçına tek bir

ak düşmeden ve bir tek dişi eksilmeden yaşayan, altmış yaşında da otuzunda olduğu kadar dinç, güçlü, sağlam mujiklerdendi.

Dron, sıcak şehirlere doğru yapılan ve başkaları gibi onun da katıldığı göçten biraz sonra Boguçarovo'ya muhtar olmuş, o zamandan beri, yani yirmi üç yıl kusursuz olarak bu görevde kalmıştı. Mujikler efendilerinden çok ondan korkarlardı, herkes ona saygı gösterir, şaka yollu onu “bakan” diye çağırırlardı. Hizmeti süresince Dron bir kez bile sarhoş görülmemiş, hasta olmamıştı; hiçbir zaman ne uykusuz geçen gecelerden ne de, nasıl olursa olsun, herhangi bir işten sonra küçücük bir yorgunluk belirtisi gösterir, okuryazar olmamakla birlikte hiçbir para hesabını ve kocaman yük arabalarıyla sattığı unların kaç pud¹ olduğunu unutmaz, Boguçarovo tarlalarında her *desyatina*'daki² tınazı bildirdi.

170 İşte bu Dron'u, yağma edilmiş olan Lisiye Gori'den gelen Alpatıç Prens'in cenaze gününde yanına çağırdı, Prens'in arabaları için on iki, eşyayı taşıyacak araba için de on sekiz atın Boguçarovo'dan hareket etmek üzere hazırlanmasını emretti. Gerçi köylüler borçlu³ köylülerdi ama Alpatıç'a göre, bu emrin yerine getirilmesi zorlukla karşılaşamazdı çünkü Boguçarovo'da iki yüz otuz aile vardı, köylüler varlıklıydılar; ama muhtar Dron emri dinledikten sonra sessizce gözlerini indirdi. Alpatıç, tanıdığı ve kendilerinden araba alınmasını emrettiği köylerin adlarını ona bildirdi.

Dron, bu köylülere ait hayvanların iş başında olduğunu söyledi, Alpatıç, başka köylerin adlarını verdi. Dron'a göre bunların da hayvanları yoktu; bir kısmı hükümetin arabalarında çalışıyordu, bir kısmı yorgundu, bazılarının atları ise yemsizlikten ölmüştü. Dron'a göre yalnız binek arabaları için değil, yük arabaları için de hayvan bulmak imkânsızdı.

¹ 16.380 kilogram.

² 1.092 hektar.

³ Derebeyine vergi ile bağlı köylü.

Alpatıç, dikkatle Dron'a baktı, kaşlarını çattı. Nasıl Dron köylülerin örnek muhtarıysa, Alpatıç da Prens'in malikânesini yirmi yıl boşuna idare etmemiş örnek bir kâhyaydı. İlişkide bulunduğu halkın ihtiyaçlarını, içgüdülerini sezgisiyle aralamakta yüksek bir kabiliyeti vardı; bunun için mükemmel bir idareciydi. Dron'a bakınca yanıtlarının kendi düşüncelerini değil, Boguçarovo halkının genel duygusunu gösterdiğini hemen anlamıştı. Yine de Alpatıç biliyordu ki zenginleşmiş olan ve halkça sevilmeyen Dron iki karargâh arasında: Efendilerle köylülerin karargâhları arasında sallanmak zorundaydı. Bu sallantıyı onun bakışlarında görmüştü; bunun için Alpatıç; kaşlarını çatarak Dron'a yaklaştı.

"Dinle, Dronuşka!" dedi. "Bana boş laf etme, köylerin boşaltılmasını, düşmanla kimsenin kalmamasını Ekse-lans Prens Andrey Nikolayeviç bana kendileri emrettiler, çarın da bu konuda bir emri var. Kim kalırsa Çar'a ihanet etmiş olacak, anlıyor musun?"

Dron, gözlerini kaldırmadan, "Evet, efendim," diye yanıt verdi.

Alpatıç, bu yanıtı kanmamıştı.

Başını sallayarak, "Bana bak, Dron, sonra kötü olur!" dedi.

Dron, kederli bir tavırla, "Siz ne dersiniz o olur!" dedi.

Alpatıç, elini koynundan çıkarıp azametli bir jestle Dron'un ayakucuna doğru uzatıp yeri işaret ederek, "Bana bak, Dron, kes!" dedi, "Ben senin yalnız içindekileri değil, üç arşın altındakileri bile görürüm."

Dron şaşırdı, kaçamak bir bakışla Alpatıç'a baktı, sonra yine gözlerini yere indirdi.

"Boş lafı bırak; herkese söyle, Moskova'ya gitmek üzere hazırlansınlar, Prens'in eşyaları için yarın sabah arabaları hazırlasınlar, hem sen de toplantıya gitme. Dinliyor musun?"

Dron birden onun ayaklarına kapandı, "Yakov Alpatıç, beni görevden al! Anahtarları al, bana yol ver, Tanrı aşkına."

Alpatıç, sert bir tavırla, “Kes, kes!” dedi. “Senin içini üç arşın aşağıya kadar görüyorum,” diye yineledi. Arı yetiştirmedeki hünerinin, yulaf ekme zamanını bilmenin, yaşlı Prens’i yirmi yıl memnun etmenin ona çoktan büyü-cü şöhreti kazandırdığını ve insanın üç arşın aşağısını görmenin büyücülere vergi olduğunu biliyordu.

Dron kalktı, bir şey söylemek istiyordu, ama Alpatıç onun sözünü kesti:

“Aklınızdan geçirdiğiniz şey ne? Ha? Ne düşündünüz? Ha?”

Dron, “Halkla ne yapacağım?” dedi. “Büsbütün baştan çıktı. Ben de onlara söylüyorum...”

Alpatıç, “İşte söylüyorum ya,” dedi. “İçiyorlar mı?” diye kısaca sordu.

“Hep baştan çıktılar, Yakov Alpatıç: İkinci bir fıçı getirdiler.”

“Bak dinle, ben güvenlik komiserine gidiyorum, sen de insanlara söyle, bütün bunları bıraksınlar, arabalar hazzır olsun.”

“Baş üstüne,” diye yanıt verdi Dron.

Yakov Alpatıç, daha fazla ısrar etmedi. Halkı o uzun zaman idare etmişti. İnsanları itaat ettirmenin başlıca çaresinin, onlarda itaat etmemelik edebilecekleri fikrini uyandırmamak olduğunu bilirdi. Dron’dan itaatlice bir “baş üstüne” koparan Yakov Alpatıç, (her ne kadar askerî bir müfrezenin yardımı olmadan arabaların temin edilemeyeceğinden şüphe etmiyor, hatta buna hemen hemen inanmış bulunuyordusa da) bununla yetindi.

Gerçekten de akşamüstü: arabalar toplanmadı, köyde meyhanenin önünde yine köylü toplantısı oldu, bu toplantıda atları ormana sürme, araba vermeme kararı alındı. Alpatıç Prens’e bu konuda bir şey söylemeyerek Lisiye Gori’den gelen kendi eşyasının boşaltılmasını, bu atların Prens’in kupa arabası için hazırlanmasını emretti, kendisi de idare binasına gitti.

Babasının cenaze töreninden sonra Prenses Mariya odasına kapandı, yanına kimseyi almadı. Bir hizmetçi kız Alpatıç'ın, hareket etmek için emir almaya geldiğini söylemek üzere kapıya yaklaştı. (Alpatıç'la Dron'un konuşmasından önce oluyordu bu). Prenses Mariya yataktan kalktı; kapının arasından, hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi, rahat bırakılmasını rica etti.

Prenses Mariya'nın yattığı odanın pencereleri batıya bakıyordu, yatakta yüzü duvara dönüktü, deri kaplı yastıdaki düğmeleri parmaklarıyla yokluyor ve yalnız bu yastığı görüyordu; belirsiz düşünceleri tek bir şey üzerine toplanmışlardı: Ölümün geri alınmazlığını ve babasının hastalığı zamanında ortaya çıkan kendi ruhsal basitliğini düşünüyordu. Dua etmek istiyor, ama buna cesaret edemiyordu, bulunduğu ruh durumu içinde Tanrı'ya dönmeye cesareti yoktu. Prenses Mariya uzun süre bu durumda yattı.

173

Akşam güneşi yer değiştirmiş, pencerelerden içeriye dolmuş, odayı ve Prenses Mariya'nın baktığı maroken yastığın bir bölümünü aydınlatıyordu. Düşünceleri birden durdu, bilinçsizce doğruldu, saçlarını düzeltti, kalktı, akşamın berrak, ama yağmurlu serinliğini elinde olmadan içine çekerek pencereye yaklaştı.

"Evet, şimdi akşamı seyredebilirsin! O artık yok, sana kimse engel olmaz," diye kendi kendine söylendi, kendini bir sandalyeye bıraktı, başı pencerenin kenarına düştü.

Bahçeden birisi tatlı ve yavaş bir sesle onun adını söyledi, başının öpüldüğünü hissetti, dönüp baktı. Karalar giyen ve yas işareti taşıyan Matmazel Bourienne'di. Yavaşça Prenses Mariya'ya yaklaştı, içini çekerek onu öptü, hemen ağlamaya başladı. Prenses Mariya dönüp ona baktı. Onunla tartışmaları, ona karşı duyduğu kıskançlık geldi aklına: Son zamanlarda onun Matmazel Bourienne'e karşı nasıl değiştiğini, onu görmek istemediğini ve bu nedenle içinden ona ettiği sitemlerin ne kadar haksız oldu-

ğunu hatırladı. “Ben, onun ölümünü isteyen ben, başkasını kınıyorum ha!” diye düşündü. Son zamanlarda ondan uzak duran, ona bağlı olmakla birlikte başka bir evde oturan Matmazel Bourienne’in durumu açıkça geldi Prenses Mariya’nın gözünün önüne. Ona acıdı, gülümseyerek ve ilgiyle baktı ona, elini uzattı. Matmazel Bourienne hemen ağlamaya, onun elini öpmeye, uğradığı ve acısına kendisinin de ortak görüldüğü felaketten söz etmeye başladı. Tek tesellisinin, bu üzüntüyü kendisiyle paylaşmasına izin vermesi olacağını söyledi. Bu büyük kederin karşısında bütün eski anlaşmazlıkların silinip gitmesi gerektiğini, kendisini her şey önünde temiz hissettiğini, sevgisini, duyduğu minnettarlığı oradan onun gördüğüne inandığını söyledi. Prenses onu, sözlerini anlamadan, ama arada bir ona bakarak, sesinin ahengine kapılarak dinliyordu.

174 Matmazel Bourienne bir süre sustuktan sonra, “Sizin durumunuz iki kat korkunç, sevgili Prenses,” dedi, “anlıyorum ki siz kendinizi düşünemediniz ve düşünemiyorsunuz ama size karşı olan sevgim sizin için bunu yapmaya beni mecbur ediyor... Alpatıç size geldi mi? Yolculuk hakkında konuştu mu sizinle?” diye sordu.

Prenses Mariya yanıt vermedi, kimin, nereye gitmesi gerektiğini anlamıyordu. “Şimdi bir şey yapılabilir mi, bir şey düşünülebilir mi? Hepsi bir değil mi?” diye düşünüyor, yanıt vermiyordu.

Matmazel Bourienne, “Biliyor musunuz, *chère Marie*,” dedi, “tehlikede olduğumuzu, Fransızlar tarafından sarıldığımızı biliyor musunuz; gitmek tehlikeli şimdi. Gidersek herhalde esir düşeriz; belki de Tanrı bilir ya...”

Prenses Mariya dostuna bakıyor, ne söylediğini anlamıyordu.

“Ah, benim için şimdi hiç fark etmediğini bilen olsa,” dedi. “Elbette ‘ondan’ hiçbir şekilde uzaklaşmak istemezdim... Alpatıç, gitmek için bana bir şeyler söyledi... Onunla konuşun, ben hiçbir şey, hiçbir şey yapamam, istemem...”

Matmazel Bourienne, “Onunla konuştum. Yarın gide-

bileceğimizi umuyor; ama ben şimdi burada kalmamızın daha iyi olacağını sanıyorum,” dedi. “Çünkü kabul ediniz ki, *chère Marie*, yolda askerlerin veya isyan eden köylülerin eline düşmek çok korkunç bir şey olur.”

Matmazel Bourienne çantasından, halkın evlerini terk etmemesine, Fransız makamlarınca korunacaklarına dair Fransız Generali Rameau’nun yazdığı beyannameyi çıkardı, (beyanname sıradan bir Rus kâğıdına yazılmamıştı) Prens’e verdi.

“Bence en iyisi bu General’e başvurmak,” dedi. “Emnim size gereken saygı gösterilecektir.”

Prens Mariya kâğıdı okudu, yüzü kuru bir hıçkırıkla kasıldı.

“Kimden aldınız bunu?” diye sordu.

Matmazel Bourienne kızarak, “Herhalde adımdan Fransız olduğumu anladılar,” dedi.

Prens Mariya elinde kâğıtla pencereden kalktı, sararmış bir halde odadan çıktı, Prens Andrey’in büyük çalışma odasına gitti.

“Dunyaşa, Alpatıç’ı, Dronuşka’yı, birini bana çağırın!” dedi. “Amaliya Karlovna’ya da söyleyin yanıma gelmesin. Çabuk gitmemiz gerekiyor! Mümkün olduğu kadar çabuk!”

Fransızların eline düşmek düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

“Ya Prens Andrey Fransızların elinde olduğunu öğrenirse! Kendisinin, yani Prens Nikolay Andreyiç Bolkonski’nin kızının General Rameau’nun korumasını rica ettiğini, onun hayırseverliğinden yararlandığını duyarsa!” Bu düşünce onu dehşete düşürdü, titretti, kızarttı, o ana kadar hiç bilmediği bir şeyi, bir öfke nöbeti ve gurur duymaya zorladı. İçinde bulundukları durumda zor, özellikle insanı alçak düşürücü ne varsa açıkça gözünün önüne geldi. “Onlar, Fransızlar, bu eve yerleşecekler, General Rameau, Prens Andrey’in çalışma odasına yerleşecek. Eğlence olsun diye onun mektuplarını, kâğıtlarını karıştıracak, okuyacak, *Matmazel Bourienne lui fera les honneurs*

de Bogoutcharovo.¹ Bana lütfedip bir oda verecekler; askerler, haçlarını, nişanlarını sökmek için babasının daha yeni olan mezarını bozacaklar; Ruslara karşı kazandıkları zaferleri bana anlatacaklar, yapmacıktan üzüntümü paylaşacaklar...” diye düşünüyordu. Nerede kalırsa kalsın, başına ne gelirse gelsin onun için hepsi birdi, ama kendisini rahmetli babasıyla Prens Andrey’in temsilcisi olarak görüyordu. Elinde olmadan onların yerine düşünüyor, onların duygularını anlamaya çalışıyordu. Ne söylemişler, ne yapmışlarsa şimdi bunları yapmak zorunluluğunu hissediyordu. Prens Andrey’in çalışma odasına gitti, onun düşüncelerine nüfuz etmeye çalışarak durumunu etraflıca düşündü.

176

Babasının ölümüyle kaybettiğini zannettiği yaşama isteği, birden yeni ve tuhaf bir güçle çıktı Prens Mariya’nın karşısına, onu kavradı. Kâh Alpatıç’ı, kâh Mihail İvanoviç’i, kâh Tihon’u ve Dron’u çağırarak heyecanlı bir halde odada dolaşıyordu. Dünyaşa, dadı ve bütün hizmetçi kızlar Matmazel Bourienne’in anlattıklarının ne dereceye kadar doğru olduğu hakkında bir şey söyleyemiyorlardı. Alpatıç, malikânede yoktu, eyalet merkezine gitmişti. Çağırılan ve uykulu gözlerle Prens Mariya’nın karşısına çıkan kalfa Mihail İvanoviç bir şey söyleyemedi. On beş yıldan beri kendi düşüncelerini söylememeye alışmıştı; yaşlı Prens karşısında alıştığı itaatli gülümsemeyle Prens Mariya’nın sorularına öyle yanıtlar verdi ki bunlardan belirli bir şey çıkarmak mümkün değildi. Yaşlı oda hizmetçisi Tihon beklenmedik acının izlerini taşıyan zayıf, bitkin bir yüzle Prens Mariya’nın bütün sorularına, “Başüstüne,” diye yanıt verdi, ona bakarken ağlamamak için kendini zor tuttu.

Nihayet odaya Muhtar Dron girdi, Prens Mariya’yı yerlere kadar eğilip selamlayarak söve başlığının yanında durdu.

Prens Mariya odada birkaç adım attı ve onun karşısında durdu.

Karşısında, her yıl Vyazma panayırına gidişinde ken-

¹ Matmazel Bourienne Boguşarovo’nun sahibi gibi onu ağırlayacak.

di özel bademli çöreklerini gülümseyerek ona veren o sadık dostunu görünce, “Dronuşka,” dedi, “Dronuşka, felaketimizden sonra şimdi...” diye başladı, ama devam etmeye gücü yetmedi.

Dron, içini çekerek, “Hepimiz Tanrı’nın himayesi altındayız,” dedi. Bir süre sustular.

“Dronuşka, Alpatıç burada değilmiş, başvuracağım kimse yok, gidemeyeceğimi söylüyorlar, doğru mu?”

Dron, “Niçin gidemeyecekmişsiniz, Ekselans, gidilebilir,” dedi.

“Bana düşman tehlikesi var dediler, bir şey yapamıyorum, bir şey anlamıyorum, benimle gelecek kimse yok, bu gece ya da yarın sabah erkenden gitmek istiyorum.”

Dron susuyordu. Kaşlarının altından Prenses Mariya’ya baktı, “At yok,” dedi, “Yakov Alpatıç’a da söyledim.”

“Niçin yok?” diye sordu Prenses.

“Bu Tanrı’nın bir cezası bize,” dedi Dron. “Atların bir kısmını askerler aldı, bir kısmı öldü, bu yıl böyle bir yıl, kendimiz açlıktan ölmeyelim de hayvanları beslemekten vazgeçtik. Üç gündür aç oturanlar var, bir şey kalmadı, her şey tamamıyla harap edildi.”

Prenses Mariya, onun söylediklerini dikkatle dinliyordu.

“Köylüler perişan oldular öyle mi? Buğdayları yok mu?” diye sordu.

Dron, “Açlıktan ölüyorlar,” dedi, “araba derdinde değil.”

“Peki, niçin söylemedin, Dronuşka? Yardım edilemez mi? Ben elimden gelen her şeyi yapacağım...”

Şimdi, ruhu böyle bir acıyla doluyken insanların zengin ve yoksul olabileceklerini ve zenginlerin yoksullara yardım etmemezlik edebileceklerini düşünmek Prenses Mariya’ya garip geliyordu. Efendilerde her zaman hububat bulduğunu, bunu köylülere verdiklerini duyardı. Ne kardeşinin ne de babasının ihtiyaç içindeki mujiklerin yardımına koştuktan onu alıkoyabileceklerini de bilirdi;

o yalnız mujiklere dağıtılmasına emir vermek istediği buğdayın taksimi içinde bir yanlışlık yapmaktan korkuyordu. Vicdan azabı duymadan üzüntüsünü unutturacak bir kaygı bahanesi bulduğu için memnundu. Köylülerin ihtiyaçlarına ve Boguçarovo'da kendilerine ait neler bulunduğuna dair Dronuşka'dan ayrıntı sormaya başladı.

“Bizde malikâneye, kardeşime ait buğday var değil mi?” diye sordu.

Dron gururla, “Malikânenin buğdayı hiç dokunulmamış bir halde duruyor,” dedi, “Prensimiz satılmasına izin vermedi.”

Prens Mariya, “Ver köylülere, ne lazımsa hepsini ver: Kardeşim adına size izin veriyorum,” dedi.

Dron, bir şey söylemedi, derin bir nefes aldı.

“Eğer yeterse bu buğdayı dağıt onlara, hepsini dağıt, kardeşim adına emrediyorum. Onlara söyle: Bizim demek, onların demektir. Onlardan hiçbir şey esirgemiyoruz, böyle söyle onlara.”

178 Prens söylerken Dron gözlerini dikmiş dikkatle ona bakıyordu.

“Beni bu görevden affedin efendim, Tanrı aşkına, emret, anahtarları alsınlar benden,” dedi, “yirmi üç yıl hizmet ettim, kötü bir şey yapmadım, Tanrı aşkına.”

Prens Mariya, onun kendisinden ne istediğini, niçin görevden affedilmek istediğini anlamamıştı. Ona, sadakatinden hiçbir zaman şüphe etmediği, onun için, köylüler için her şeyi yapmaya hazır olduğu yanıtını verdi.

XI

Bir saat sonra Dünyaşa, Prens'in yanına girerek Dron'un geldiğini ve bütün mujiklerin, ambarın önünde toplandıklarını, kendisiyle konuşmak istediklerini haber verdi.

Prens Mariya, “Fakat ben onları çağırmadım,” dedi,

“ben sadece Dronuşka’ya onlara buğday dağıtmasını söyledim.”

Dunyaşa, “Tanrı aşkına Prensesim, emredin de onları kovsunlar, oraya gitmeyin. Bütün bunlar yalnızca bir hile,” dedi, “Yakov Alpatıç gelince gideceğiz... Sakın çıkmayın...”

“Ne hilesi?” diye sordu Prenses.

“Sormayın, biliyorum ben, beni dinleyin, Tanrı aşkına. İşte, dadıya da sorun. Emrinizin dinlemedikleri, gitmeye razı olmadıkları söyleniyor.”

Prenses Mariya, “Sen ne söylediğini bilmiyorsun. Ben hiçbir zaman gitmeleri için emir vermedim ki...” dedi. “Dronuşka’yı çağır.”

İçeri giren Dron, Dunyaşa’nın sözlerini doğruladı: Köylüler Prenses’in emriyle gelmişlerdi.

Prenses, “Ama ben onları hiçbir zaman çağırmadım,” dedi, “sen herhalde emirlerimi onlara yanlış bildirdin, ben sadece onlara buğday vermeni söyledim.”

Dron yanıt vermedi, içini çekti, “Emrederseniz giderler,” dedi.

“Hayır, hayır, onları göreceğim.”

Dunyaşa ile dadının yalvarmalarına rağmen Prenses Mariya dışarı çıktı. Dronuşka, Dunyaşa, dadı ve Mihail İvanoviç onu takip ediyorlardı.

Prenses Mariya içinden, “Herhalde yerlerinde kalsınlar diye buğday teklif ettiğimi, onları Fransızların eline bırakıp gideceğimi düşünüyorlar,” dedi, “Moskova yakınındaki malikânede aylık zahire ve ev vaat edeceğim; emnim *André* benim yerimde olsa daha çoğunu yapardı.”

Prenses Mariya, karanlıkta ambarın önündeki çimenlikte duran kalabalığa yaklaşırken böyle düşünüyordu.

Kalabalık sıkışarak dalgalandı, şapkalar hızla çıkarıldı, Prenses Mariya, gözlerini indirip ayaklarını eteğine dolayarak onlara yaklaştı. Gözler ona dikilmişti, karşısında o kadar çeşitli yüz vardı ki birini bile görmüyor, hepsiyle birden konuşması gerektiğini hissederek ne yapacağını bilmiyordu. Babasının ve kardeşinin temsilcisi olduğunu düşünmek on güç verdi yine, cesaretle söylevine başladı.

“Gelmenize çok sevindim,” diye söze başladı; gözlerini kaldırmıyor, kalbinin nasıl hızla ve şiddetle çarptığını hissediyordu, “Dronuşka, bana savaşın sizi perişan ettiğini söyledi, bu bizim ortak felaketimizdir; size yardım etmek için hiçbir şey esirgemeyeceğim. Ben de gideceğim, çünkü burada kalmamız tehlikeli... Düşman yakında... Çünkü size her şeyi vereceğim, dostlarım; rica ederim her şeyi, yoksulluk çekmemek için bütün buğdayımızı alın, buğdayı burada kalın diye veriyorum demişlerse size, bu doğru değil. Ben, tersine, bütün mallarınızla Moskova yakınındaki malikânemize gitmenizi rica ediyorum; orada, size söz veriyorum yoksulluk çekmeyeceksiniz. Size ev de, buğday da verilecek.”

Prens durdu, kalabalıktan yalnız derin nefesler duyuluyordu.

“Bunu kendiliğimden yapmıyorum,” diye devam etti Prens, “bunu, size iyi bir efendi olan rahmetli babamın, kardeşimin ve onun oğlunun adına yapıyorum.”

180

Yine durdu, kimse sessizliği bozmadı.

“Felaketimiz ortak, her şeyi yarı yarıya bölüşeceğiz, benim neyim varsa sizindir,” diyerek karşısındakilere baktı.

Herkes ona bakıyordu, ne düşündüklerini anlayamıyordu Prens. Bu bir merak, bağlılık, minnettarlık yahut korku ve güvensizlik ifadesi miydi, anlaşılmıyordu; ama hepsi aynı ifadeyle bakıyordu.

Arkadan bir ses, “Lütuflarınıza çok teşekkür ederiz, ama efendilerin buğdayını almak işimize gelmez,” dedi.

“Peki, niçin?” diye sordu Prens.

Kimse yanıt vermedi. Prens Mariya kalabalığa baktı, karşılaştığı bütün gözlerin şimdi hemen yere indiğini fark etti.

“Peki, niçin istemiyorsunuz?” diye tekrar sordu, kimse yanıt vermedi. Bu susuş Prens Mariya’nın canını sıktı, birisiyle göz göze gelmeye çalışıyordu.

Değneğine dayanmış duran bir ihtiyara, “Niçin konuşmuyorsunuz?” diye sordu. Sonra onun bakışlarını ya-

kalayarak ekledi: “Daha başka bir şey lazım diye düşünüyorsan söyle. Her şeyi yaparım.” Ama ihtiyar buna kızmış gibi başını büsbütün yere eğerek mırıldandı:

“Neye razı olacağız, buğday gerekmez bize.”

“Ne diye hepimiz bırakıp gidelim, istemiyoruz... Sana acıyoruz; istemiyoruz. Kendin yalnız git...” diye sesler yükseldi. Yüzlerde yine tek bir ifade belirdi; merak ve minnettarlık değil, öfkeydi bu.

Prenses Mariya hüzünlü bir gülümsemeyle, “Anladınız herhalde,” dedi, “niçin gitmek istemiyorsunuz? Sizi yerleştirmeye, beslemeye söz veriyorum. Oysa burada düşman sizi perişan eder...”

Ama kalabalık onun sesini gürültüye boğdu.

“Rızamız yok, varsın perişan etsin! Buğdayını almayacağız, rızamız yok!”

Prenses Mariya, yine kalabalıktan birisiyle göz göze gelmeye çalıştı, ama hiç kimse ona bakmadı; belli ki çekiniyorlardı ondan; tuhafına gitti, kendini güç bir durumda hissetti.

Kalabalığın içinden, “Şuna bak, ne güzel konuşuyor, peşinden kaleye gideceğiz! Evlerimiz harap olsun, boyun-duruk peşine git. Bak sen! Bize buğday verecekmiş!” diye sesler duyuldu.

Prenses Mariya, başını yere indirerek halkadan çıktı, eve girdi. Ertesi gün için atların hazırlanmasını emretti Dron’a yeniden, sonra düşünceleriyle baş başa kaldı.

XII

Prenses Mariya, o gece uzun süre odasının açık penceresinin önünde oturup mujiklerin köyden gelen seslerini dinledi ama onları düşünmedi. Ne kadar düşünürse düşünsün onları anlayamayacağını hissediyordu. Şu son olup bitenlerle ara verdiği hüznüne dönmüştü yeniden. Şimdi artık eski günleri hatırlayabilir, ağlayabilir, dua

edebilirdi. Güneşin batmasından sonra rüzgâr dinmişti, gece sessiz ve serindi. Saat on ikide sesler kesilmeye başladı; horozlar ötüyordu. İhlamurların arkasında bir dolunay belirdi; taze, ak bir sis yükseliyor, köyün ve evlerin üzerinde bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Babasının hastalığı ve son dakikaları birer resim gibi birbirini ardından geldi gözünün önüne. Hüzünle izledi bu resimleri ama gecenin bu ıssız, gizemli saatinde o dehşetli ölüm anını uzaklaştırmak istedi zihninden. Bu resimler öyle açık bir şekilde, öyle ince ayrıntılarıyla gözlerinin önüne geliyordu ki onları kâh bir gerçek, kâh bir geçmiş, kâh bir gelecek sanıyordu.

Babasına inme inişi, Lısiye Gori’de, bahçede koluna girip onu sürükleyişleri, güçsüz diliyle mırıldandıkları, ağarmış kaşları, kaygılı ve ürkek gözlerle kendisine bakışı gözlerinin önünden gitmiyordu. “Öldüğü gün bana söylediklerini daha o zaman söylemek istiyordu,” diye düşündü. “Bana söylediklerini her zaman aklından geçirirdi.” İşte o, Lısiye Gori’deki son krizden bir gün önce felaketi önceden hissederek babasının karşı çıkmasına rağmen yanında kaldığı geceyi bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Uyuyamadı, gece ayaklarının ucuna basarak aşağıya indi, babasının bu geceyi geçirdiği çiçekliğin kapısına yaklaşıp onun sesine kulak verdi, bitkin, yorgun bir sesle Tihon’a bir şeyler söylüyordu. Belli ki konuşmak istiyordu. “Beni niçin çağırmadı? Niçin orada Tihon’un yerine benim bulunmama izin vermedi?” diye düşündü, “Bundan böyle o artık içindekileri hiçbir zaman kimseye söylemeyecek. Benimle konuşmak istiyordu ama o an benim için de, onun için de artık bir daha geri gelmeyecek, oysa ben Tihon değilim, onu anlardım. Niçin o zaman odaya girmedim? Öldüğü gün söylediklerini belki de bana o zaman söyleyecekti. Daha o zaman Tihon’la konuşurken iki kez beni sordu, beni görmek istiyordu, ama ben orada, kapının arkasında duruyordum. Kendisini anlamayan Tihon’la konuşmak onun için üzücü ve zor bir işti. Ona Liza’dan hayattaymış gibi nasıl söz ettiğini hatırlıyorum:

Öldüğünü unutmuştu; Tihon ona Liza'nın artık yaşamadığını hatırlatınca 'Aptal' diye bağırmıştı, kötü olmuştu. Nasıl inleyerek uzandığını ve yüksek sesle, "Tanrım!" diye haykırdığını kapının arkasından işittim. Niçin o zaman içeri girmedim? Ne yapardı bana? Ne kaybederdim? Belki, o zaman sakinleşirdi de bu sözü bana söylerdi." Prenses Mariya, öldüğü gün babasının kendisine söylediği okşayıcı sözü yüksek sesle tekrarladı, "Canımın içi!" diye söylendi, ruhu yatıştıran gözyaşlarıyla ağlamaya başladı.

Şimdi karşısında onun yüzünü görüyordu. Kendini bildi bileli tanıdığı ve her zaman uzaktan gördüğü yüzü değil, son gün, söylediklerini anlayabilmek için eğilerek, ilk kez bütün kırıksıklıkları ayrıntılarıyla yakından gördüğü o ürkek ve zayıf yüzü görüyordu.

"Canımın içi," diye yineledi Prenses.

Aklına birden, "Bu sözü söylediği zaman ne düşünüyordu? Şimdi ne düşünüyor?" diye bir soru geldi; ama buna yanıt olarak tabutta beyaz mendille bağlanmış yüz geldi gözlerinin önüne. Ona dokunduğu, bunun babası değil, esrarengiz ve itici bir şey olduğunu düşündüğü zaman içini saran dehşet duygusunu hatırladı. Başka bir şey düşünmek, dua etmek istiyordu, fakat bir şey yapamıyordu. Büyümüş, kocaman gözlerle ay ışığına ve gölgelere bakıyor, ölünün yüzü gözlerinin önünden gitmiyor; evin üzerine çöken sessizliğin elini kolunu bağladığını hissediyordu.

"Dunyaşa!" diye fısıldadı. Sonra, "Dunyaşa!" diye yabancı bir sesle bağırdı ve sessizliğin içinden fırlayıp hizmetçi odasına, kendisini karşılayan dadıya ve hizmetçilere doğru koştu.

XIII

17 Ağustos'ta Rostov ile İlyin, yanlarına tutsaklıktan daha yeni kurtulmuş Lavruşka ile bir *hussar* emir erini de

alarak Boguçarovo'ya on beş verst uzak Yankovo'daki ordugâhlarından at gezintisine çıkmışlardı. İlyin'in yeni satın aldığı atı deneyecek, köylerde ot bulunup bulunmadığını da öğreneceklerdi.

Boguçarovo üç gündür iki düşman ordu arasında bulunuyordu. Öyle ki Rus artçıları da Fransız öncüleri de buraya kolaylıkla girebilirlerdi; bunun için Rostov, dikkatli bir süvari bölüğü komutanı olarak, Boguçarovo'da kalan erzaktan Fransızlardan önce yararlanmak istiyordu.

Rostov ile İlyin çok keyifliydi. Boguçarovo'ya, büyük bir hizmetçi kalabalığı ve güzel kızlar bulacaklarını ümit ettikleri Prens malikânesine doğru yol alırlarken kâh Napoléon hakkında Lavruşka'ya sorular soruyor, onun anlattıklarına gülüyor, kâh İlyin'in atını denemek için yarışıyorlardı.

Rostov, gittikleri köyün, kız kardeşinin eski nişanlısı Bolkonski'nin mülkü olduğunu ne biliyor ne de aklından geçiriyordu.

184 Rostov ile İlyin, Boguçarovo'ya yakın bir yokuşta atlarını son kez yarışa sürdüler; İlyin'i geçen Rostov Boguçarovo köyüne dörtünale girdi.

Kızaran İlyin, "Beni geçtin," dedi.

Rostov, köpüren Don atını eliyle okşayarak, "Evet, hep geçiyorum, çayırda da, burada da," dedi.

Lavruşka kendi ağır koşum beygirini kastederek, arkadan, "Ben de benim Fransız'la geçedim Ekselans," dedi. "Ama utandırmak istemedim."

Önünde büyük bir köylü kalabalığı bulunan ambara adi yürüyüşle yaklaştılar.

Köylüler gelenlere bakıyorlardı, kimisi şapkasını çıkarmıştı. Yüzleri kırışık, sakalları seyrek iki ihtiyarla uzun boylu bir mujik meyhaneden çıktı; gülümseyerek, sallanarak, bir şarkı mırıldanarak subaylara, yaklaştılar.

Rostov gülerek, "Bak, aferin!" dedi. "E, ot var mı?"

"Nasıl da birbirine benziyorlar..." dedi İlyin.

Mujiklerden biri neşeli bir gülümsemeyle, "Eğ... le... e... n celi me... mec... lis..." diye bir şarkı tutturdu.

Kalabalığın içinden bir köylü Rostov'a yaklaştı, "Siz hangi taraftansınız?" diye sordu.

İlyin gülerek, "Fransızlardan," diye yanıt verdi, Lavruşka'yı göstererek, "işte Napoléon," dedi.

Köylü yine sordu:

"Herhalde Russunuz, değil mi?"

Ufak tefek başka bir köylü yaklaşarak sordu:

"Burada çok kuvvetiniz var mı?"

"Çok, çok," diye yanıt verdi Rostov. "E, siz ne diye buraya toplandınız? Bayram falan mı var?"

Köylü ondan uzaklaşarak, "Yaşlılar cemaat işleri için toplanmıştı," diye yanıt verdi.

Bu sırada yolda, efendilerin konağının bulunduğu taraftan subaylara doğru gelen iki kadınla beyaz şapkalı bir adam görüldü. İlyin, azimle kendisine doğru koşan Dunyaşa'yı görerek, "Pembelisi benim, göz koymak yok!" dedi.

Lavruşka göz kırparak İlyin'e, "O bizim!" dedi.

İlyin gülümseyerek sordu:

"Ne istiyorsunuz, güzelim?"

"Prenses, hangi alaydan olduğunuzu ve soyadınızı sormamı emretti."

"O, süvari bölüğü komutanı Kont Rostov, ben de itaatli hizmetkârınız."

Sarhoş köylü neşeli neşeli gülümseyip genç kızla konuşan İlyin'e bakarak, "Me... mec... li... s!.." diye devam etti şarkısına. Dunyaşa'dan sonra Alpatıç, şapkasını çıkararak Rostov'a yaklaştı.

Saygıyla, ama subayın gençliğini biraz hafifseyerek elini yakasına soktu, "Sizi rahatsız etmeye cüret ediyorum, Ekselans," dedi, "hanımefendi, bu ayın on beşinde ölen Prens Nikolay Andreyeviç Bolkonski'nin kızı, bu adamların..." Köylüleri gösterdi, "...cahilliği yüzünden zor bir durumda bulunuyor, teşrifinizi rica ediyor... Lütfen biraz gelemes misiniz?" diye ekledi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bu adamların yanında uygun olmaz," diyerek peşinde at sinekleri gibi dolaşan iki mujiği gösterdi. Mujik-

ler ona bakıp neşeli neşeli gülümseyerek, “Ah!.. Alpatıç... Ah! Yakov Alpatıç... Peki; Affet, Tanrı aşkına, peki! Ha?” diye söyleniyorlardı.

Rostov, sarhoş mujiklere bakarak gülümsedi.

Alpatıç, ihtiyarları göstererek ağırbaşlı bir tavırla, “Belki bu Ekselansınızı eğlendiriyor?” dedi.

Rostov, “Hayır, bunda eğlenecek fazla bir şey yok,” dedi ve atını öne sürdü. “Ne var?” diye sordu.

“Ekselansınıza şunu bildirmeye cüret ederim ki buranın kaba halkı hanımefendinin malikâneneden çıkmasını engellemek istiyor, onu hayvanları koşumdan çıkarmakla tehdit ediyor; öyle ki sabahtan beri her şey arabalara yerleştirilmiş olduğu halde Prenses hareket edemiyor.”

Rostov, “Yok canım!” diye bağırdı.

Alpatıç, “Size gerçeği olduğu gibi arz etmekle bahtıyarım,” dedi.

Rostov atını emirlerine teslim edip işin ayrıntıları hakkında sorular sorarak Alpatıç’la birlikte eve gitti.

186 Gerçekten, Prensesi’n köylülere buğday teklif etmesi, Dron’la ve halkla konuşması işi o kadar bozmuştu ki Dron anahtarları kesin olarak teslim etti, mujiklere katıldı, Alpatıç kendisini çağırdığı halde gitmedi; sabah Prenses yola çıkmak için hayvanların arabaya koşulmasını emredince köylüler ambarın önünde toplandılar, Prenses’in köyden ayrılmasına izin vermeyeceklerini, göç etmemek için emir aldıklarını, atları çezeceklerini bildirmek üzere temsilci gönderdiler. Alpatıç onları yola getirmek için yanlarına gitti, ama ona, Prenses’in bırakılamayacağını, bunun için emir çıktığını, kalması gerektiğini, eskisi gibi ona hizmet, itaat edeceklerini söylediler. (En çok Karp konuşuyordu, Dron kalabalığın arasında görünmüyordu.)

Rostov’la İlyin yolda dörttnala ilerlerken Prenses Mariya, Alpatıç’ın, dadının ve hizmetçi kızların kendisini vazgeçirmeye çalışmalarına rağmen atların koşulmasını emretti. Gitmek istiyordu. Ama arabacılar ilerleyen süvarileri görünce onları Fransız zannederek kaçtı, evde de kadınlar ağlamaya başladı.

Rostov, sofayı geçerken yalvaran sesler duyuluyordu:
“Aziz peder! Seni Tanrı gönderdi.”

Rostov’u yanına götürdükleri zaman Prenses Mariya, perişan ve bitkin bir halde salonda oturuyordu. Rostov’un kim olduğunu, oraya niçin geldiğini, ne olacağını bilmiyordu. Ruslara has yüzünü görüp içeri girişinden ve söylediği ilk sözden sonra onun kendi sınıfından biri olduğunu anlayınca derin ve ışıklı gözleriyle baktı, heyecandan kısılan ve titreyen bir sesle söze başladı. Bu karşılaşma Rostov’a bir roman sahnesi gibi geldi: “İsyan eden kaba köylülerin eline bırakılmış, hüznle bitkin bir hale gelmiş yalnız, kimsesiz genç bir kız! Beni buraya sürükleyen şey ne garip...” diye düşündü onu dinlerken, “yüzünün çizgi-lerinde, ifadelerinde ne tatlılık, ne asillik var!”

Bütün bunların babası gömüldükten bir gün sonra olduğunu söylediği zaman sesi titredi Prenses’in, yüzünü öteye çevirdi; sonra kendisini acındırmak istediğini düşünmesin diye korkuyla baktı: Rostov’un gözleri dolmuştu. Prenses Mariya bunu fark etti, yüzünün çirkinliğini unuttu, o ışıklı gözleriyle, minnetle baktı Rostov’a.

Rostov, kalktı, “Buraya tesadüf eseri geldim, bu nedenle, emrinize hazır olduğum için ne kadar mutlu olduğumu ifade edemem Prenses,” dedi, “yola çıkın, size temin ederim ki hiçbir kimse size dokunmaya cesaret edemez, tabii size muhafızlık etmeme izin verirseniz elbette.” Sonra hanedan soyundan bir kadının karşısındaymış gibi saygıyla eğilerek kapıya yöneldi.

Rostov Prenses’le yakınlık kurmak ama onun bu zor durumundan yararlanmak istiyormuş gibi görünmek de istemiyordu.

Prenses Mariya, bunu anladı, takdir etti.

Ona Fransızca, “Size çok, çok minnettarım,” dedi, “ama herhalde bütün bunlar yalnızca bir yanlış anlamaydı, bunda kimsenin suçu yok.” Ansızın ağlamaya başladı. “Beni affedin,” dedi.

Rostov kaşlarını çatarak bir kez daha yerlere kadar eğildi ve odadan çıktı.

“E, nasıl, hoş mu? Ama benim pembeli enfes, adı da Dunyaşa...”

İlyin Rostov’un yüzüne bakarak sustu, komutanının aklı belli ki başka yerdeydi.

Rostov, öfkeyle baktı İlyin’e, yanıt vermedi, hızla köye yöneldi.

“Onlara göstereceğim, ağızlarının payını vereceğim o haydutların!” diye söylendi.

Alpatıç, kaygılı adımlarla Rostov’un peşinden koşuyordu.

Ona yetişince, “Neye karar verdiniz efendim?” dedi.

Rostov durdu, yumruklarını sıkarak birden tehdit edici bir tavırla Alpatıç’ın üstüne yürüdü.

“Karar ha? Neye karar verdik ha? Yaşlı bunak!” diye bağırdı. “Sen ne diye durup baktın? Ha? Köylüler isyan ediyor da sen ne yapacağını bilmiyorsun ha? Sen de hainsin. Sizi bilirim ben, derinizi yüzeceğim hepinizin...” Ve öfkesini boş yere harcamaktan korkuyormuş gibi Alpatıç’ı bırakarak hızla ilerledi. Alpatıç, duyduğu alınganlık hissinin yenerik kaygılı adımlarla Rostov’a yetişti, kendi düşüncelerini ona anlatmaya devam etti. Köylülerin taşkın bir halde bulunduklarını, o anda askerî bir müfreze olmadan onlara karşı koymanın tedbirli bir hareket olmayacağını, önce bir müfreze getirtmenin daha doğru olacağını söyledi.

Nikolay, ne söylediğini düşünmeden bilinçsiz, yabancı bir öfkeyle soluyarak, “Askerî müfrezeyi onlara gösteririm... Ben onlara karşı duruyorum işte,” dedi.

Ne yapacağını düşünmeden, bilinçsizce, hızlı, kararlı adımlarla kalabalığa doğru yürüdü. Kalabalığa yaklaştıkça Alpatıç, onun bu tedbirsiz hareketinin iyi sonuçlar vereceğini hissediyordu, köylüler de onun hızlı, metin yürüyüşüne, kararlı, çatık kaşlı yüzüne bakarak aynı şeyi hissetmişlerdi.

Hussar’lar köye girdikten ve Rostov Prenses’in yanı-

na gittikten sonra kalabalıkta şaşkınlık ve bozgun baş göstermişti, bazı köylüler, gelenlerin Rus olduğunu, Prenses'i alıkoydukları için kendilerine çok kızacaklarını ileri sürmeye başladılar. Dron da böyle düşünüyordu; ama bu düşüncesini söyler söylemez Karp ve öbür mujikler eski muhtara saldırdılar.

"Kaç yıldır cemaati sömürdün!" diye bağırdı ona Karp. "Vız gelir sana, gömülü küpünü çıkarır, götürürsün, sana bir şey olmaz, bizim evlerimiz harap olacak."

Başka birisi, "Dedik ya, düzeni korumalı, kimse evinden çıkmamalı, tek bir iğne çıkarmamalı, işte bu kadar!" diye bağırdı.

Ufak tefek bir ihtiyar Dron'a saldırarak, "Sıra senin oğlundaydı, anlaşılan kendi oğluna acıdın," diye söylemeye başladı, "ama benim Vanka'mı askere gönderdin. Ah, öleceğiz, öleceğiz!"

"Öyle, evet, öleceğiz!"

"Ben sizin temsilciniz değilim," dedi Dron.

"Öyle, evet, temsilci değilsin ama göbek saldın..."

189

Uzun boylu iki mujik de kendi düşüncelerini söylediler. Rostov, yanında İlyin, Lavruşka ve Alpatıç olduğu halde kalabalığa yaklaşıncı Karp parmaklarını kuşağının arasına sokup hafifçe gülümseyerek öne doğru çıktı. Dron tersine, arkadaki sıraya çekildi; kalabalık sıklaştı. Rostov, hızla kalabalığa yaklaşarak bağırdı:

"Muhtarınız kim burada?"

"Muhtar mı? Ne yapacaksınız?" diye sordu Karp.

Ama sözünü bitiremedi, şapkası havaya uçtu, başı şiddetli bir darbe ile yana düştü.

Rostov, öfkeyle haykırdı:

"Şapkalar aşağı, hainler! Nerede muhtar?"

"Muhtar çağırıyor, muhtar... Dron Zahariç, sizi çağırıyor," sesleri duyuldu, şapkalar çıkarılmaya başladı.

Karp, "İsyan etmek olmaz bizim için, düzeni korumalıyız," dedi.

Arkadan birkaç ses birden duyuldu:

"Yaşlıların kararlaştırdığı gibi, sizde amirler çok..."

“İtiraz ha? Bu bir isyan! Dağılın! Haydutlar! Hainler!” diye Karp’ın yakasına yapışarak bağırmaya devam etti Rostov. “Bağla onu, bağla!” diye seslendi Lavruşka ile Alpatıç’a. Zaten bu emri dinleyecek ikisinden başka kimse yoktu. Lavruşka, Karp’ın yanına koştu, arkadan ellerini yakaladı.

“Emrederseniz sırtın ötesinden bizimkileri çağırırım,” dedi.

Alpatıç köylülere döndü, Karp’ı bağlamaları için iki kişiyi adlarıyla çağırdı. Köylüler uysal uysal kalabalıktan ayrılp ileri çıktılar, kuşaklarını çözmeye koyuldular.

Rostov, “Nerede muhtar?” diye bağırdı.

Dron yüzü asık, benzi uçuk bir halde kalabalıktan ayrılp ileri çıktı.

“Sen muhtar mısın? Bağla, Lavruşka,” dedi Rostov; hiçbir engelle karşılaşmayacağından emin ve kararlıydı, gerçekten, iki mujik, Dron’u bağlamaya koyuldular.

190 Rostov: “Şimdi herkes evine! Sesinizi duymayacağım.”

“Biz bir kötülük yapmadık. Yalnız, nasıl derler, bir akılsızlıktır ettik, bir aptallıktır ettik... Bunun düzensizlik olduğunu söylemiştim ben,” diye birbirine sitem eden sesler duyuldu.

Alpatıç otoritesini ele alarak, “Ben size söylemiştim,” dedi, “bu hareket iyi değil çocuklar!”

“Akılsızlığımıza ver, Yakov Alpatıç,” diye sesler duyuldu; kalabalık hemen köyün içine dağılmaya, uzaklaşmaya başladı.

Bağlı iki mujik, konağın avlusuna götürüldü. İki sarhoş mujik de arkalarından gitmişti.

Bunlardan biri Karp’a seslenerek, “Vah, vah, bakıyorum da sana!” dedi.

“Efendilerle böyle konuşulur mu hiç? Ne sandın, aptal!” diye onayladı öbürü, “Sahiden aptal!”

İki saat sonra köylüler Boguçarovo konağının avlusundaki arabalara efendilerinin eşyalarını taşıyıp neşeyle yerleştirmeye başladılar. Dron, Prenses’in isteğiyle kapa-

tıldığı odunluktan çıkarılmış, avluda duruyor, köylülere emirleri veriyordu.

Köylülerden uzun boylu, ablak, gülümser yüzlü biri bir oda hizmetçisinin elindeki kutuyu alarak, “Öyle biçimsiz koyma onu,” dedi, “ona para verildi. Neden onu böyle fırlatıyorsun, sicimle bağlasana, düşer sonra. Böyle şeyi sevmem, her şey namusluca, düzenli şekilde yapılmalı, hah şöyle, hasırla veya ot demetiyle örtüver, işte o kadar.”

Prens Andrey’in kitap dolaplarını taşıyan başka bir mujik, “Amma da çok kitap ha!” dedi, “Değmesin! Ağır be çocuklar! Adamakıllı kitap!”

Uzun boylu, ablak yüzlü mujik dikine duran lugatları gösterip anlamlı anlamlı göz kırparak, “Evet, herifler yazmış, boşuna gezmemişler!” dedi.

Rostov, Prenses Mariya ile ahablığı ilerletmek istemediğinden yanına gitmedi, köyde kalarak onun yola çıkmasını bekledi. Prenses Mariya hareket edince o da atına bindi, kıtalarımızın işgal ettiği Boguçarovo’ya on iki verst uzaklıktaki yola kadar ona eşlik etti. Yankovo’da, handa, ona saygıyla veda etti; elini öpme cesaretini gösterdi.

Kendisini kurtardığı için teşekkür eden Prenses Mariya’ya, “Beni mahcup ediyorsunuz,” diye yanıt verdi, “bir güvenlik komiserinin yapacağı şey de buydu. Eğer yalnız köylülerle savaşmamız gerekseydi düşmanın bu kadar ilerlemesine, izin vermezdik,” diye lafı değiştirmeye çalışarak ekledi. “Ama sizinle tanışmak fırsatını bulduğum için mutluyum. Tanrı sizinle olsun Prenses, size mutluluklar, teselliler dilerim; sizinle daha iyi şartlar içinde karşılaşmak isterim. Eğer beni mahcup etmek istemezseniz rica ederim teşekkür etmeyiniz.”

Prenses sözle değilse de yüzüyle, yüzündeki minnettarlık ve şefkatle ışıldayan görünümüyle teşekkür ediyordu. Teşekkür edecek bir şey olmadığını söyleyen Rostov’a inanamıyordu. Tersine, eğer o olmasaydı isyancıların ve

Fransızların elinde mahvolacağını düşünüyordu. Kendisini kurtarmak için Rostov çok açık ve korkunç bir tehlikeye atılmıştı; onun, Prenslerin durumunu ve acısını anlayabilen yüksek ve asil ruhlu bir insan olduğu da kesindi. Ona babasının ölümünü gözyaşları içinde anlattığı zaman yaşlarla dolan onun iyi ve temiz gözlerini unutamıyordu.

Yalnız kaldıktan sonra Prenslerin Mariya birden gözlerinin yaşardığını hissetti ve orada ilk kez aklına tuhaf bir soru geldi: Onu seviyor muydu acaba?

Moskova'ya doğru ilerlerken, arabada Prenslerin yanında oturan Dunyaşa, arabanın penceresinden başını uzatıp neşeyle, hüzünle gülümsediğini fark etti onun.

Prenslerin Mariya, "E, onu sevsem de ne olur sanki?" diye düşündü.

Belki de hiçbir zaman kendisini sevmeyecek olan bir adamı sevdiğini kendi kendine itiraf etmekten utanç duymakla beraber bunu hiçbir zaman kimsenin bilmeyeceği, bunu hayatının sonuna kadar kimseye söylemezse suçlu olmayacağı düşüncesi onu teselli ediyordu.

Arada bir Rostov'un bakışlarını, kendisiyle ilgilenişini, sözlerini hatırladı, böylece mutluluk ona imkânsız görünmedi ve o zaman Dunyaşa, onun gülümseyerek arabanın penceresinden dışarı baktığını fark etti.

Prenslerin Mariya içinden, "Boguçarovo'ya yolu düşmüş, hem de tam bu anda!" diyordu, "Kız kardeşinin de Prens Andrei'yi reddetmesi..." Bütün bunlarda Prenslerin Mariya kaderin parmağını görüyordu.

Prenslerin Mariya, Rostov'un üzerinde çok iyi bir etki bırakmıştı. Onu hatırladığı zaman neşeleniyordu; arkadaşları, Boguçarovo'da başından geçenleri öğrenince ot için gidip Rusya'nın en zengin kızlarından birine rastladığını söyleyerek onunla şakalaştıkları zaman kızıyordu. Kızıyordu, çünkü muazzam bir servetin sahibi olan bu hoş, iyi huylu Prenslerin le evlenme düşüncesi, bunu aklından çıkarmaya çalışsa da, birçok kez zihninden geçmişti. Şahsen Prenslerin Mariya'dan daha iyi bir eş isteyemezdi; onunla evlenmesi Kontes'i, annesini memnun eder, baba-

sının işlerini düzeltirdi, hatta (Nikolay bunu hissediyordu) Prenses Mariya'yı da mutlu ederdi.

Ama ya Sonya? Ya verdiği söz? İşte bu nedenle Rostov, arkadaşları Prenses Bolkonski'den söz ederek onunla şakalaştıkları zaman kızıyordu.

XV

Kutuzov, orduların kumandasını ele alınca Prens Andrey'i hatırladı, genel karargâha gelmesi için ona emir gönderdi.

Prens Andrey, Tsarevo-Zaymışçe'ye tam Kutuzov kıtaların ilk teftişini yaptığı gün ve saatte geldi. Prens Andrey, köyde başkomutana ait arabanın bulunduğu yerde, papazın evinin önünde durdu; şimdi herkesin "Serenisim" dediği Kutuzov'u beklemek için avlu kapısının yanındaki sıraya oturdu. Köyün arkasından alay orkestrasının sesiyle yeni başkomutan için bağırılan "Hurra!"lar duyuluyordu. Orada, Prens Andrey'den on adım ötede iki süvari emir eri, bir kurye, bir metrdotel duruyor, Kutuzov'un yokluğundan ve havanın güzelliğinden yararlanıyorlardı. Hafif esmer, bıyıkları ve favorileri birbirine karışmış ufak tefek bir *hussar* yarbayı atla kapıya yaklaştı, Prens Andrey'e bakarak Serenisim'in orada mı kaldığını, ne zaman geleceğini sordu.

Prens Andrey, Serenisim'in kurmayından olmadığını, kendisinin de şimdi geldiğini söyledi; *hussar* yarbayı, iyi giyinmiş bir emir erine sordu, başkomutanın emir eri, emir erlerinin subaylarla konuşurken takındıkları o küçümseyici tavırla, "Ne? Serenisim mi? Belki şimdi gelir, ne istiyorsunuz?" dedi.

Hussar yarbayı emir erinin bu tavrına bıyıkaltından gülümsedi; atını kendi emir erine teslim etti, Bolkonski'ye yaklaşarak hafifçe eğildi. Bolkonski, yana çekilerek sırada ona yer açtı, *hussar* yarbayı oturdu.

“Siz de başkomutanı mı bekliyorsunuz?” diye sordu. “Yanına herkesin girebildiğini söylüyorlar, Tanrı’ya şükür, yoksa sucukçularla¹ başımız dertteydi. Yermolov, boşuna Almanlığa terfiini istemedi. Şimdi belki Ruslar da seslerini çıkarabilirler. Yoksa neydi o? Hep geri çekiliyorduk. Savaşta bulundunuz mu siz?” diye sordu.

Prens Andrey, “Bu zevki tattım,” diye yanıt verdi. “Yalnızca geri çekilişe katılmakla kalmadım, bu geri çekilişte değerli neyim varsa hepsini, mülkleri, öz evimi bir tarafa bırakalım... Üzüntüden ölen babamı da kaybettim. Ben Smolenskiyim.”

“Öyle mi? Siz Prens Bolkonski misiniz? Memnun oldum. Ben Yarbay Denisov, daha çok Vaski adıyla tanınırdım.” Denisov çok şefkatli bir bakışla Prens Andrey’i süzerek elini sıktı ve üzüntüyle, “Evet duydum,” dedi, kısa bir sessizlikten sonra devam etti: “İşte İskit Savaşı; bütün bunlar iyi ama acıyı çekenler için değil. Sizi Prens Andrey Bolkonski’siniz ha?” başını salladı. “Çok memnun oldum Prens, tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi elini sıkarak, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Prens Andrey, Denisov’u, ilk göz ağrısı hakkında Nataşa’nın kendisine anlattığı hikâyelerden bilirdi. Bu hatıra onun için hem tatlı hem acıydı ve onu son zamanlarda artık hiç düşünmediği, ama ne de olsa yine ruhunda taşıdığı o duygulara götürmüştü. Smolensk’in bırakılması, Lisiye Gori’yi ziyareti, babasının ölüm haberi gibi... Arada yaşadıkları, hissettikleri nedeniyle bunlar epeydir aklına gelmiyor, eskisi kadar etkilemiyordu onu. Bolkonski adı Denisov’a, o akşam yemeğini anımsattı; yemekten sonra Nataşa şarkı söylemiş, Denisov da nasıl olduğunu kendisi de bilmeksizin bu on beş yaşındaki kıza evlenme teklif etmişti. O zamanı, Nataşa’ya olan aşkını hatırlayarak gülümsedi ve hemen, onu çılgınca, aşırı derecede meşgul eden şeye geçti. Bu, geri çekilme sırasında ileri karakolda bulunduğu sırada düşündüğü muharebe planıydı. Bu planı Barclay de

¹ Almanlarla.

Tolly'ye arz etmişti; şimdi de Kutuzov'a arz etmek niyetindeydi. Plan şu esasa dayanıyordu: Fransızların harekât hattı fazla açılmıştı, cepheden harekete geçip yollarını kapamak, harekâtı onların ulaşım yollarına yöneltmek gerekti. Planını Prens Andrey'e açıklamaya koyuldu.

"Bu hat üzerinde tutunamazlar. Buna imkân yok, onları yarmayı üzerime alırım; beş yüz kişi verin, onları bozguna uğrattırım, kesinlikle! Bir tek sistem var: çete savaşı."

Denisov ayağa kalkmış, jestler yaparak planını Bolkonski'ye anlatıyordu. Anlatırken teftiş yerinden haykırırlar daha belirsiz, çalgı sesleri ve şarkılarla karışmış geliyordu. Köyden ayak sesleri ve haykırırlar duyuluyordu.

Kapıda duran Kazak, "Geliyor!" diye bağırdı. "Geliyor!"

Bolkonski ile Denisov, önünde bir küme asker (saygı mangası) duran kapıya yaklaştı. Sokaktan küçük, doru bir at üzerinde ilerleyen Kutuzov'u gördüler, arkasında kalabalık bir maiyet alayı, generaller ilerliyordu. Barclay hemen hemen yanı sıra geliyordu arkalarından ve yanlarından kalabalık bir subay alayı at koşturuyor, "Hurra!" diye haykırıyorlardı.

Yaverler ondan önce avluya girmek için atlarını ileri sürdüler. Kutuzov, ağırlığı altında ezilmiş gibi, eşkin yürüyüşle ilerleyen atını sabırsızlıkla iterek durmadan başını sallıyor, elini kırmızı kenarlı ye güneşliksiz beyaz süvari muhafızı kasketine götürüyordu. Ona selam duran ve büyük bir kısmı madalyalı olan humbaracıların saygı mangasına yaklaşıncı komutanlara has sert bir bakışla sessizce ve dikkatle onları süzdü, çevresindeki general ve subay kalabalığına döndü. Yüzünde birden kurnaz bir ifade belirdi; şaşkınlık ifade eden bir hareketle omuzlarını kaldırdı, "Bunca kahramanla geri çekilmek, durmadan çekilmek ha!" dedi, "Hadi, Tanrı sizinle olsun general," diye ekleyerek atını kapıya, Prens Andrey'le Denisov'un önlerine doğru sürdü.

"Hurra! Hurra! Hurra!" diye bağııyorlardı arkasından.

Prens Andrey görmeyeli Kutuzov daha çok şişmanlamış, yağ bağlamıştı. Ama ak gözü, yara izi, yüzünde ve duruşundaki yorgunluk ifadesi aynıydı. Bir üniforma redingotu giyiyor (ince kayışlı kırbacı omzundan sarkıyordu), kendini bırakmış, sallanarak küçük dinç atının üstünde oturuyordu.

Hafiften ıslık çalarak avluya girdi. Yüzünde, angaryadan sonra dinlenmeye etmeye niyet eden bir adamın sakin sevinci vardı. Sol ayağını üzengiden çıkardı, kendini bırakıp oflaya puflaya alnını kırıştırarak ayağını güçlkle eyerin üstüne getirdi, diziyile dayandı, inledi, yardıma gelen Kazakların ve yaverlerin kollarına kendini bıraktı.

Sonra toparlandı, gözlerini kırıştırarak etrafını süzdü, Prens Andrey'e baktı, anlaşılan onu tanımadı, sonra dalgın dalgın yürüdü.

Yine ıslık çaldı; tekrar Prens Andrey'e dönüp baktı. Yaşlılarda hep olur; ancak bir süre sonra hatırladı. Çevresine bakınarak, yorgunlukla, "Vay, merhaba Prens, merhaba yavrum, gidelim..." dedi ve ağırlığı altında gıcırdayan yükseltiye güçlkle çıktı. Redingotunun düğmelerini çözdü, yükseltinin üstündeki sıraya oturdu.

"E, baban nasıl?"

Prens Andrey kısaca, "Dün ölüm haberini aldım," dedi.

Kutuzov, dehşetle Prens Andrey'e baktı, sonra başını açıp haç çıkardı.

"Yeri cennet olsun! Tanrı'nın iradesi hepimizin üzerinde." Derin bir nefes aldı, bir süre sustu. "Onu sever, sayardım, bütün ruhumla acını paylaşırdım." Prens Andrey'i kucakladı, etli göğsünde onu sıktı, uzun süre bırakmadı. Bıraktığı zaman Prens Andrey, Kutuzov'un sarkan dudaklarının titrediğini, gözlerinin yaşardığını gördü. Komutan içini çekti, kalkmak için iki eliyle sırayı tuttu.

"Gidelim, bana gidelim, konuşalım," dedi ama bu sırada, amirleri karşısında da düşman karşısında olduğu gibi az korku duyan Denisov, yaverlerin kendisini öfkeli fısıltılarla durdurmak istemelerine rağmen mahmuzlarını

cesaretle basamaklarda şakırdatarak yükseltiye çıktı. Kutuzov, sıraya dayadığı ellerini kaldırmadı, sertçe baktı Denisov'a. Denisov kendini tanıtarak, vatanın iyiliği için Altes'e çok önemli bir konuyu arz edeceğini söyledi. Kutuzov, yorgun, Denisov'a bakıyordu; can sıkıntısı ifade eden bir hareketle ellerini çekip karnının üstüne koyarak, "Vatanın iyiliği için mi? Peki, neymiş bakalım? Söyle," dedi.

Denisov bir kız gibi kızardı (bu bıyıklı, geçkin ve sarhoş yüzü kızarmış görmek çok tuhaftı), Smolensk ile Vyazma arasında düşmanın harekât hattını kesme planını anlatmaya başladı. Denisov bu bölgelerde yaşamıştı, oraları iyi bilirdi. Planı, sözlerindeki kendine güvene bakılırsa herhalde iyiydi. Kutuzov ayaklarına bakıyor, ara sıra komşu evin kapısına göz atıyordu, hoş gitmeyecek bir şey bekliyor gibiydi. Gerçekten de, baktığı kapıdan, Denisov konuşurken, koltuğunda çantayla bir general göründü.

Kutuzov, "Nasıl?" diye sordu Denisov anlatırken, "Hazır mı?"

"Hazır, Altes," dedi general. "Bu nasıl yetişecek?" der gibi başını salladı Kutuzov, sonra Denisov'u dinlemeye devam etti.

Denisov, "Bir Rus subayı olarak namusum, şerefim üzerine söz veriyorum ki," dedi, "Napoléon'un ulaşım hatlarını altüst edeceğiz."

Kutuzov sözünü kesti: "Başlevazımcı Kiril Andreyeviç Denisov neyin olur senin?"

"Öz amcam olur, Altes."

Kutuzov neşeyle, "Ya! Dosttuk onunla," dedi, "peki peki, burada karargâhta kal, yarın konuşuruz."

Denisov'u başıyla uğurlayarak döndü, elini Konoitsin'in ona getirdiği kâğıtlara uzattı.

Nöbetçi general memnuniyetsizce, "Odaya teşrif etmeniz olmaz mı, Altes?" dedi, "Planları gözden geçirmeniz ve bazı belgeleri imzalamanız gerekiyor."

Kapıdan giren bir yaver, dairede her şeyin hazır olduğunu bildirdi, ama öyle görünüyordu ki Kutuzov, her şeyi bitirmeden odaya girmek istemiyordu, alnını kırıştırdı.

“Hayır, söyle de buraya küçük bir masa getirsinler, burada bakayım,” dedi, “sen gitme,” diye ekledi Prens Andrey’e dönerek. Prens Andrey, orada kaldı, nöbetçi generalini dinledi.

198 Nöbetçi general rapor verirken giriş kapısının öte yanından Prens Andrey’in kulağına kadın sesleri, ipekli bir kadın elbisesinin hışırtıları geliyordu. Birkaç defa dönüp o tarafa baktı; kapının ötesinde elinde bir tabakla, besbeli başkomutanın yanına girmek için bekleyen pembe elbise, başına leylak renginde bir ipek başörtüsü sarılı, etine dolgun, pembe beyaz, güzel bir kadın gördü. Kutuzov’un yaveri hafif bir sesle, bunun altese “tuz ekmek”¹ sunmaya niyetlenen ev sahibesi, bir papaz karısı olduğunu Prens Andrey’e anlattı. Kocas altesi kilisede haçla karşılaşmıştı, o da evde karşılayacaktı... “Çok hoş bir şey,” diyerek gülümsedi. Bu sözler üzerine Kutuzov dönüp baktı. Nöbetçi generalinin (ilk maddesiyle Tsarevo-Zaymışçe’deki mevzii eleştiren) raporunu da tıpkı Denisov’u ve yedi yıl önce Austerlitz savaşı kurulunun tartışmalarını dinlediği gibi dinliyordu. Belli ki yalnızca kulakları olduğundan ve bir kulağında gemi halatı² bulunmasına rağmen duymamazlık edemediklerinden dinliyordu; ama nöbetçi generalinin kendisine söyleyebileceklerinden hiçbirini onu şaşırtmaz, ilgilendirmezdi; söylenecek her şeyi o zaten biliyor ve bütün bunları yalnızca papazın duası gibi dinlemesi gerektiği için dinliyordu. Denisov’un söyledikleri makul şeylerdi. Nöbetçi generalin söylediği şeyler daha makuldu. Ama belli ki Kutuzov bilgiyi de, zekâyı da hafıfsıyor, meseleyi halledecek başka bir şey, zekâyı, bilgiye bağlı olmayan daha başka bir şey biliyordu. Prens Andrey, başkomutanın yüzdeki ifadeleri dikkatle takip etmekteydi; fark edebildiği biricik ifade, can sıkıntısı, kapının öte yanındaki kadın fısıltısının ne olduğunu bilmek, merak ve nezaketi korumak arzusuydu. Belli ki Kutuzov, zekâyı, bilgiyi ve hatta Denisov’un gösterdiği vatanseverce duyguları hafife

¹ Tuz ve ekmek Ruslarda misafirperverliğin göstergesidir.

² Bir ilaç.

alıyordu ama zekâsıyla, sezgisi ve bilgisiyle değil (çünkü bunları göstermeye gayret etmiyordu bile) başka bir şeyle, yaşlılığı ve yaşam deneyimiyle hafifsiyordu. Bu rapor üzerine Kutuzov'un verdiği tek emir Rus kıtalarının çapulculuğuyla ilgili oldu. Raporu sona erince nöbetçi general, yeşil yulafların biçilmesinden ötürü bir toprak sahihinin şikâyeti üzerine askeri komutanlardan ceza alınması hakkındaki bir kâğıdı imzalaması için altese sundu.

Kutuzov, meseleyi dinledikten sonra ağzını şapırdattı, başını salladı.

“Sobaya... ateşe! Her zaman söylüyorum sana,” dedi, “bütün bu gibi şeyler, ateşe. Bırak isterlerse saflıkları için ekinleri biçsin, odunları yaksınlar. Ben bunu emretmem, buna izin de vermem, ama cezalandırmam da. Bunsuz olmaz, odunlar kesilince, yongalar uçar¹ (tekrar kâğıda bir göz attı), ah bu Alman düzenliliği!” diyerek başını salladı.

199

XVI

Kutuzov, son belgeyi de imzaladıktan sonra, “Eh, şimdi tamam,” dedi, güçlkle kalktı, beyaz, kalın boynu, neşeli yüzüyle kapıya yöneldi.

Papazın karısı yüzü kıpkırmızı kesilerek, onca hazırlığa rağmen yine de zamanında yetiştirip sunamadığı tabağa sarıldı, alçaktan bir reveransla onu Kutuzov'a sundu.

Kutuzov'un gözleri kırıştı; gülümsedi, kadının çenesini tuttu, “Ne kadar da güzel,” dedi, “teşekkür ederim, yavrum!”

Pantolonunun cebinden birkaç parça demir para çıkardı, tabağa koydu.

“E, nasılsın bakalım?” diyerek kendisine ayrılan odaya yöneldi. Papazın karısı, al yüzünü çukur çukur eden bir gülümsemeyle arkasından yürüdü. Bir yaver, yükseltide-

¹ Bir Rus atasözü.

ki Prens Andrey'in yanına geldi, onu kahvaltı etmeye davet etti; yarım saat sonra Prens Andrey'i yine Kutuzov'un yanına çağırdılar. Kutuzov, aynı düğmeleri çözükle redingotuyla koltuğa uzanmıştı. Elinde Fransızca bir kitap vardı, Prens Andrey içeri girince kaldığı sayfayı kâğıt keseceğiyle işaretleyerek kapattı. Bu kitap Madame de Genlis'nin *Les chevaliers du Cygne*¹ adlı eseri idi, Prens Andrey bunu kapakta gördü.

Kutuzov, "E, otur, otur şurada konuşalım," dedi, "hazin, çok hazin. Ama unutma, dostum, ben senin babanım, diğer babanım..."

Prens Andrey babasının ölümü hakkında bildiklerini ve Lisiye Gori'den geçerken orada gördüklerini Kutuzov'a anlattı.

Prens Andrey'i dinledikten sonra Kutuzov, Rusya'nın durumunu düşündü, birden, heyecanlı bir sesle, "Ne hale saktular... Ne hale saktular ülkeyi," dedi. "Ama sabret; sabret." Onu heyecanlandıran bu konuşmaya devam etmek istemediği, yüzündeki kinden anlaşılıyordu. "Seni yanımda alıkoymak için çağırdım."

Prens Andrey, "Teşekkür ederim, Altes," diye yanıt verdi, sonra Kutuzov'un fark ettiği bir gülümsemeyle ekledi: "Ama kurmay hizmetlerinde artık işe yaramam diye korkuyorum, asıl mesele, alaya alışımdı, subayları sevdim; askerler de, zannediyorum ki, beni sevdiler. Alayımından ayrılmak bana zor gelecek, yanınızda bulunma onurunu reddediyorsam emin olun..."

Kutuzov'un yüzünde zeki, iyi, aynı zamanda ince ve alaycı bir ifade parladı, Bolkonski'nin sözünü kesti:

"Yazık, bana gerekliydin; ama haklısın, haklısın. Burası için bir ihtiyacımız yok. Müşavir her zaman çoktur ama adam yok. Eğer bütün müşavirler alaylarda senin gibi hizmet etselerdi, alayların hali böyle olmazdı. Ben seni Austerlitz'den hatırlarım... Hatırlarım; hatırlarım. Elinde sancakla hatırlarım," dedi Kutuzov. Bu sözler üzerine Prens

¹ Kuğu Şövalyeleri.

Andrey sevindi, yüzünü bir kırmızılık kapladı. Kutuzov, onu elinden tutup çekti, yanağını ona uzattı! Prens Andrey, ihtiyarın gözlerinin yine yaşardığını gördü. Kutuzov'un yüreğinin nasıl yufka olduğunu, kendisine çok iltifat ettiğini, babasının ölümü dolayısıyla üzüntüsüne katılmak için kendisine ilgi gösterdiğini bildiği halde Austerlitz'i hatırlaması hoşuna gitmiş, koltukları kabarmıştı.

"Kendine çizdiğin yolda yürü, yolun açık olsun. Biliyorum ki yolun onurlu bir yoldur." Bir an sustu. "Bükreş'te senin yokluğunu çok hissettim: Görev verecektim sana." Kutuzov, lafı değiştirerek Türklerle savaştan ve barış antlaşmasından söz açtı. "Evet, epeyce azarladılar beni," dedi, "savaş için de, barış için de... Ama hepsi de zamanında oldu. *Tout vient à point à celui qui sait attendre.*¹ Orada da müşavirler buradakilerden daha az değildi..." Anlaşılan onu meşgul eden müşavirler konusuna dönmek istiyordu. "Ah şu müşavirler, ah!" dedi, "Herkesi dinleyecek olsak orada, Türkiye ile barış yapmaz, savaşı bitirmezdik. Her şey çabuk olmalı, ama acele işe de şeytan karışır. Kamenski ölmeseydi, hali haraptı. Otuz bin kişiyle kaleye saldırdı. Kaleyi almak zor değil, savaşı kazanmak zor. Bunun için, saldırmaya gerek yok, 'sabır ve zaman gerek'. Kamenski Rusçuk'a asker gönderdi, oysa ben yalnız onları (sabır ve zamanı) göndermiş, Kamenski'den daha çok kaale almıştım. Türkleri de at eti yemeye mecbur etmiştim." Başını salladı. "Fransızlar da yiyecekler. Sözüme inan." Kutuzov heyecanla göğsüne vurarak ekledi: "Onlara da at eti yedireceğim!" yine gözlerinde yaşlar belirdi.

Prens Andrey, "Yine de savaşı kabul etmek gerekecek herhalde, değil mi?" dedi.

"Herkes bunu isterse herhalde gerekecek, ne yaparsın... İnan yavrum: Şu iki savaşçıdan, yani sabır ve zamandan güçlü bir şey yok; her şeyi bunlar yapar. Ama müşavirler *n'entendent pas de cette oreille, voilà le mal.*² Bir kısmı ister, bir kısmı istemez, ne yapmalı?" Bir yanıt bekler

¹ Beklemesini bilen için her şey zamanında gelir.

² Böyle düşünmezler, işin kötüsü de bu ya.

gibi durdu. “Evet, ne yapmalı dersin?” diye yineledi; gözleri derin, zekâ dolu bir ifadeyle parlıyordu. “Ben size ne yapılacağını söyleyeyim...” Prens Andrey yine yanıt vermediği için sözüne devam etti: “Ne yapmak gerektiğini ve benim ne yaptığımı size söyleyeceğim. *Dans le doute, mon cher.*” Sustu. “*Abstiens-toi,*”¹ diye ekledi kesik kesik.

“Hadi, güle güle dostum, unutma, bütün ruhumla acı-
nı paylaşıyorum, ben senin için bir Serenisim, bir prens,
bir başkomutan değilim, senin babanım. Bir şeye ihtiya-
cın olursa doğru bana gel. Güle güle, yavrum!” Onu tekrar
kucaklayıp öptü. Prens Andrey daha kapıdan çıkmadan
Kutuzov derin bir nefes aldı; tekrar Madam Genlis’nin *Les
chevaliers du Cygne* adlı romanına başladı.

Bu nasıl ve neden böyle olmuştu, Prens Andrey bunu
açıklayamıyordu ama Kutuzov’la yaptığı bu görüşmeden
sonra işlerin gidişatından memnun, işin bırakıldığı adam-
dan emin olarak alayına döndü. Kendisinde ihtirasların
yanlış alışkanlıkları ve anlık davranışlar yerine olayları
sükûnetle izleme yeteneği bulunan bu ihtiyarı her türlü
çıkardan ne kadar uzak görüyorsa, her şeyin gereği gibi
yürüyeceğinden de o kadar emin bulunuyordu. Prens
Andrey, “Kendinden bir şey katacak değil, o bir şey yap-
mıyor. Hiçbir önlem almıyor,” diye düşünüyordu, “ama
her şeyi dinliyor, hatırlıyor, her şeyi yerine yerleştiriyor,
yararlı hiçbir şeye engel olmuyor, zararlı hiçbir şeye yol
vermiyor, anlıyor ki kendi iradesinden daha güçlü ve
önemli bir şey var, olayların zorunlu akışı var; onları görü-
yor, önemlerini kavlıyor, bu önemden ötürü bu olaylara
müdahaleden kendini alıkoymasını ve kendi çıkarından
vazgeçmesini biliyor. Asıl mesele, insan ona güveniyor,
çünkü Genlis’nin romanını okumasına ve Fransız atasöz-
lerini sık sık kullanmasına rağmen o Rus’tur; çünkü ‘ül-
keyi ne hale soktular’ derken hıçkırıyordu.” Kutuzov’un
başkomutanlığa atanması karşısında halkta sarayın düşün-
cesine aykırı olarak olumlu bir fikir birliği vardı.

¹ İş şüpheli olunca karar vermekten sakın.

Hükümdar gittikten sonra Moskova yaşamı yine eski şeklini aldı; vatanseverlik duygularının kabardığı günler unutulmuştu hemen. Rusya'nın gerçekten tehlikede olduğuna ve İngiliz kulübü üyelerinin aynı zamanda vatanın her türlü fedakârlığa hazır evlatları olduklarına inanmak zordu. Hükümdarın Moskova'da bulunduğu zamanki coşkun, vatanseverce ruh halini hatırlatan tek şey, hemen yasalastırılan kimi yükümlülüklerdi, insan ve para sağlama yükümlülüğüydü bu.

Düşmanın Moskova'ya yaklaşması, gittikçe köşeye sıkışan Moskovalıları endişeye düşürmek şöyle dursun, tersine onları, yaklaşan büyük bir tehlike karşısında insanlarda daima görüldüğü gibi, daha çok kaygısız yapmıştı. Tehlike yaklaşıncı, insanın ruhunda iki eşit ses yükselir: Biri, çok makul olanı, tehlikenin boyutlarını inceden inceye düşünmesini, bundan kaçınmanın çaresini bulmasını ister insandan; öbürü, tehlikeyi düşünmenin çok ağır ve acılı bir şey olduğunu, her şeyi önceden görmenin insanın elinde olmadığını, bunun için en iyisi tehlike baş gösterinceye kadar ondan yüz çevirmek ve iyi şeyler düşünmek olduğunu söyler. Yalnızlıkta insan birinci sese kapılır, toplulukta ikinciye. Moskova halkında da görülen buydu şimdi. Epeydir bunca eğlenmemiştii Moskova.

203

Rastopçin afişlerinin baş tarafında bir meyhane, bir meyhaneci ve Moskova burjuvası Milis Karpuşka Çigirin'in resmi vardı. "Ayak üzerinde sonuncu bardağı çekiyor, Bonaparte'ın güya Moskova'ya gelmek istediğini duyarak kızıyor, bütün Fransızlara kaba kaba söverek meyhaneden çıkıyor, tabelanın altında toplanan halka nutuk çekiyor..." gibi başlıklarla yazılmış bu afişler okunuyor, Vasiliy Lvoviç Puşkin'in son koşması gibi yorumlanıyordu.

Bu afişleri okumak için kulüpte, köşedeki odada toplanmışlardı; "lahanadan şişeceklerini, kasadan çatlayacaklarını, şci'den¹ boğulacaklarını, hepsinin cüce olduğu-

¹ Bir çeşit çorba.

nu, bir köylü karısının üçünü birden yaba ile savurabileceğini” söyleyerek Karpuşka’nın Fransızlarla alay etmesi bazılarının hoşuna gidiyordu. Bazıları bu tavrı doğru bulmuyor, bunun basit ve kaba olduğunu söylüyorlardı. Rastopçin’in Fransızları, tüm yabancıları Moskova’dan çıkardığını, aralarında casuslar ve Napoléon’un ajanları bulunduğunu söylüyorlardı; ama bunu daha çok gönderilirlerken, fırsattan yararlanarak Rastopçin’in yaptığı esprileri nakletmek için yapıyorlardı. Yabancılar *barka* ile Nijni’ye gönderilirken Rastopçin onlara şöyle demişti: “*Rentrez en vous - même, entrez dans la barque et n’en faites pas une barque de Charon.*”¹ Bütün hükümet bürolarının Moskova’dan taşınmış olduğunu söylüyor ve buna Şinşin’in, yalnız bunun için Moskova’nın Napoléon’a teşekkür etmesi gerektiği yolundaki sözünü ekliyorlardı. Mamontov’un alayının kendisine sekiz yüz bin rubleye mal olacağını, Bezohuf’un kendi milislerine daha çok harcadığını, ama onun yapacağı en iyi işin kendisinin de üniforma giyip at üstünde alayının başına geçmesi, kendisine bakacak kim-seden de hiçbir şey almaması olacağını söylüyorlardı.

Jüli Drubetskaya, didik didik olmuş bir tiftik yığının yüzük dolu ince parmaklarıyla toplayıp sıkıştırarak, “Kimseye merhamet etmeyin,” dedi.

Jüli ertesi gün için Moskova’dan ayrılmaya hazırlanıyor ve bir veda yemeği veriyordu.

“*Bezuhov est ridicule*² ama o kadar iyi yürekli, o kadar sevimli ki böyle *caustique*³ olmaktan ne zevk duyuyorsunuz?”

Jüli’nin *chevalier*⁴ dediği ve Nijni’ye birlikte geldiği milis üniforması giyen delikanlı, “Ceza!” dedi.

Jüli’nin salonunda, Moskova’nın çoğu salonlarında olduğu gibi yalnız Rusça konuşma kararı verilmişti, yan-

¹ Kendinize gelin, sandala binin, bu sandal bir ölüm sandalı olmasın.

² Gülünçtür.

³ Dokunaklı.

⁴ Şövalyem.

lılıkla Fransızca konuşanlar bağış komitesi yararına ceza ödüyorlardı.

Salonda bulunan bir Rus papazı, “Galisizm¹ için ayrı ceza,” dedi, “‘olmaktan zevk duymak’ Rusça değil.”

Jüli, papazın söylediğine kulak asmaksızın milise dönerek devam etti:

“Kimseye merhamet etmeyin,” dedi. “*Caustique*’de hatalıyım, ödeyeceğim ama ‘zevk duymak’ için doğrusunu isterseniz sorumluluk kabul etmem; Galisizmler için,” yazara döndü, “sorumluluk kabul etmem; Prens Golitsin gibi bir öğretmen tutup Rusça öğrenmek için ne param ne de vaktim var. A, işte o,” dedi Jüli, “*Quand on...*² yok, yok,” diye milise döndü, “duymamış olun, güneşten söz edildiği zaman ışıklar görülür.” Piyer’e dönerek nazikçe gülümse-di. “Şimdi sizden söz ediyorduk.” Jüli, yüksek sosyete kadınlarına has bir kolaylıkla yalan söylüyordu. “Sizin alayınızın Mamontov’un alayından muhakkak daha iyi olacağını söylüyorduk.”

Piyer, ev sahibi bayanın elini öpüp yanına oturarak, “Ah, benim alaydan söz etmeyin,” diye yanıt verdi. “O kadar usanç verdi ki!”

Jüli, milisle kurnaz ve alaycı bir tavırla bakışarak, “Ona herhalde kendiniz kumanda edeceksiniz, değil mi?” dedi.

Milis Piyer’in yanında artık öyle *caustique* değildi; yüzü, Jüli’nin gülümsemesinin altındayatanı anlamamaktan gelen bir şaşkınlık ifade ediyordu. Piyer’in kişiliği, dalgınlığına, iyi yürekliliğine rağmen yanında her türlü alay teşebbüsüne derhal son vermişti.

Piyer, kendi kocaman, şişman gövdesini süzerek ve gülerek, “Hayır,” dedi. “Fransızlar bana çok kolay isabet ettirirler, hem sonra korkarım ki ata da binemem...”

Jüli’nin salonunda pek çok kişi konuşma konusu olarak ele alındıktan sonra söz Rostovlara gelmişti.

Jüli, “İşleri çok kötü diyorlar,” dedi. “Bu Kont, o ka-

¹ Cümle kuruluşu bakımından Fransızca’yı andıran ifade tarzı.

² Ne zaman...

dar düşüncesiz ki. Razumovskiler konağını ve Moskova yakınındaki malikânesini satın almak istiyorlardı, iş hâlâ uzayıp gidiyor. Fazla istiyor.”

Birisi, “Hayır, galiba satış bu günlerde olacak,” dedi, “şimdi Moskova’da bir şey satın almak delilik ama...”

“Niçin?” dedi Jüli. “Moskova için bir tehlike mi var sanıyorsunuz?”

“Peki, siz niçin gidiyorsunuz?”

“Ben mi? Amma da tuhaf. Ben gidiyorum, çünkü... Şey, çünkü herkes gidiyor; hem sonra ben bir Jeanne d’Arc, bir Amazon değilim.”

“E, peki peki, bana daha bez verin.”

Milis sözüne devamla, “İşi yürütebilirse, bütün borçlarını ödeyebilir,” dedi.

“İyi bir ihtiyar ama çok *pauvre sire*.¹ Neden burada bu kadar çok kalıyorlar? Ta ne zaman köye gitmek istiyorlardı. *Nathalie*, zannedersen şimdiki iyi, değil mi?” diye Jüli kurnazca gülümseyerek Piyer’e sordu.

206 “Küçük oğullarını bekliyorlar,” dedi Piyer, “Obolenski’ye Kazak yazılarak Belaya Tserkov’a gitti. Orada bir alay oluşturuluyor. Şimdi onu benim alayıma naklettirdiler, onu her gün bekliyorlar. Kont çok önce gitmek istiyordu ama Kontes, oğlu gelmeden Moskova’dan gitmeye hiç razı değil.”

“Önceki gün onları Arharovlarda görmüştüm. *Nathalie* yine güzelleşmiş, neşesi yerine gelmiş. Bir romans söyledi. Bazı insanlar her şeyi ne kolay atlatıyor!”

Piyer memnuniyetsizlikle, “Neymiş atlattığı?” diye sordu.

Jüli gülümsedi, “Bilirsiniz, Kont, sizin gibi şövalyeler ancak Madam Suza’nın romanlarında bulunur.”

Piyer kızarak, “Ne şövalyesi? Bu da, ne demek?” diye sordu.

“E, yeter, aziz Kont, *c’est la fable de tout Moscou. Je vous admire ma parole d’honneur*.”²

¹ Zavallı adam.

² Bütün Moskova’da dillere destan bu. Size hayranım doğrusu.

“Ceza! Ceza!” dedi milis.

“Aman, peki. Konuşmak olanaksız, ne can sıkıcı şey!”

Piyer, ayağa kalkarak öfkeyle, “*Qu’est ce qui est la fable de tout Moscou?*”¹ dedi.

“Yeter, Kont. Siz bilirsiniz!”

“Bir şey bilmiyorum,” dedi Piyer.

“Biliyorum, *Nathalie* ile yakınsınız; bu nedenle... Hayır, ben *Vera* ile daima dostum. *Cette chère Vera.*”²

Piyer, tatsız bir ifadeyle, “*Non, madame,*”³ diye devam etti. “Ben hiç de Rostova’nın şövalyesi rolünü üzerime almış değilim; hemen hemen bir ay kadar oluyor ki onlara gitmedim. Ama bu gaddarlığı anlamıyorum...”

Jüli gülümseyip tiftiği sallayarak, “*Qui s’excuse, s’accuse,*”⁴ dedi ve son sözün kendisinde kalması için lafı hemen değiştirdi. “Bilir misiniz, zavallı Mariya Bolkonskaya dün Moskova’ya geldi. Babasını kaybetmiş, duydu-nuz mu?”

207

Piyer, “Ne diyorsunuz! Nerede o? Onu çok görmek isterdim,” dedi.

“Dün geceyi onunla geçirdim. Bugün ya da yarın sabah yeğeniyle Moskova yakınındaki malikâneye gidecek.”

Piyer sordu:

“E, ne yapıyor, nasıl?”

“Fena değil, üzgün. Onu kim kurtardı biliyor musunuz? Başlı başına bir roman bu. *Nicolas Rostov*. Prenses Mariya’yı sarmışlar, öldürmek istiyorlarmış, adamlarını yaralamışlar. Rostov yetişmiş, onu kurtarmış...”

Milis, “Bir roman daha,” dedi, “kesin bu kaçış, bütün yaşlı kızlar kocaya varınsınlar diye tertiplendi. Önce *Catiche*, sonra da Prenses Bolkonskaya.”

¹ Neymiş bütün Moskova’da dillere destan olan?

² Bu aziz *Vera*.

³ Hayır, madam.

⁴ Af dileyen kendi kendini itham eder.

“Biliyor musunuz, öyle sanıyorum ki, *un petit peu amoureuse du jeune homme.*”¹

“Ceza! Ceza! Ceza!”

“Ama bunu Rusça nasıl söylersin, canım?”

XVIII

Eve dönünce Rastopçin’in o gün getirilen iki ilanını verdiler Piyer’e.

Birincisinde Moskova’dan ayrılmanın güya Kont Rastopçin tarafından yasak edildiğine dair dolaşan söylentilerin doğru olmadığından, tersine, kadınların ve tacir kadınlarının Moskova’dan ayrılmalarına Kont Rastopçin’in memnun olduğundan söz ediliyordu. “Az haber, az korku (ilanda böyle yazıyordu) ama hayatım pahasına yemin ederim ki düşman Moskova’ya girmeyecek!” Bu sözler Piyer’e göre Fransızların Moskova’ya gireceklerini açıkça gösteriyordu. İkinci ilanda genel karargâhımızın Vyazma’da olduğu, Kont Wittgenstein’in Fransızları yendiği ve silahlanmak isteyen halk için depolarda kılıç, tabanca, tüfek bulunduğu, halkın bunları ucuz fiyatla satın alabileceği yazılıydı. Eski Çekrin konuşmalarında olduğu gibi alaycı bir afiş değildi bu. Piyer, bu afişler üzerinde derin derin düşündü. İçinde korku uyandıran bir fırtına bulutu yaklaşıyordu, belli ki Piyer bu korkuyu ruhunun bütün gücüyle adeta davet ediyordu.

“Askerî hizmete mi girmeli, orduya mı katılmalı, yoksa beklemeli mi?” Piyer bu soruyu belki yüzüncü kez sordu kendine. Masasının üstünde duran iskambil destesini aldı, fal açmaya koyuldu.

Desteyi karıştırdı, sonra elinde tutup yukarı bakarak kendi kendine, “Bu fal çıkarsa,” dedi, “çıkarsa demek ki... demek ki...”

¹ Delikanlıya biraz âşık.

Sözünü bitirmeye vakit bulamadı, kapının arkasından, içeri girmek için izin isteyen Büyük Prenses'in sesi duyuldu.

"Orduya katılmam gerekiyor demek ki," diye tamamladı sözünü Piyer ve Prenses'e seslendi: "Giriniz giriniz!"

İri gövdesi, soğuk yüzüyle yaşlı Prenses hâlâ Piyer'in yanında kalıyordu; iki küçük kızı evlenmişti. Prenses sert, heyecanlı bir sesle, "Yanınıza geldiğim için beni affedin, *mon cousin*,¹ nihayet bir karar vermek lazım! Ne olacak böyle? Herkes Moskova'dan çıktı, halk da isyan halinde, biz kalacak mıyız?"

Prensese karşı velinimet rolüne hep sıkılarak katlanan Piyer, onun yanında her zaman takındığı o şakacı alışkanlığıyla, "Tersine, her şey yolunda sanıyorum, *ma cousine*," dedi.

"Evet, yolunda, ama ne yolunda! Kıtalarımızın nasıl kendilerini gösterdiklerini Varvara İvanovna bana bugün anlattı. Onlar hesabına bu şeref kaydedilebilir. Ama halk büsbütün isyan etti, artık bir şey dinlemiyor; kız hizmetçim bile kafa tutmaya başladı. Böyle giderse bizi dövmeye de kalkacaklar. Sokağa çıkamıyoruz. İşin kötüsü bugün yarın Fransızlar gelecek, biz ne bekliyoruz! Bir şey rica ediyorum, *mon cousin*, emredin de beni Petersburg'a götürsünler: Ne olursam olayım, Bonaparte'in hâkimiyeti altında yaşayamam."

"Neler söylüyorsunuz, *ma cousine*,² bu haberleri nereden alıyorsunuz? Tersine..."

"Sizin Napoléon'unuza boyun eğmem ben, başkaları nasıl isterlerse öyle hareket etsinler... Eğer siz bunu yapmak istemezseniz..."

"Peki yapayım, şimdi emir vereyim."

Anlaşılan darılacak kimse olmadığı için Prenses'in canı sıkılıyordu. Bir şeyler mırıldanarak bir sandalyeye oturdu.

Piyer, "Ama size yanlış haber veriyorlar," dedi, "şehir

¹ Kuzenim.

² Kuzinim.

şakin; hiçbir tehlike yok. İşte daha şimdi okudum...” ilanları Prensese’ye gösterdi. “Kont, hayatım pahasına yemin ederim ki düşman Moskova’ya girmeyecek,” diye yazıyor.

Prensese kinle, “Ah, sizin bu Kont,” dedi, “halkı ayaklanması için bizzat kışkırtan bu ikiye yüzlü, bu sefil... Bu anlamsız ilanlarda, ‘saçımdan yakala, karakola sürükle’ diye yazan o değil mi? Ne sersemlik! Böyle hareket edenlere mevki ve rütbe vaat ediyor. İşte bütün bu güler yüzlülüklerin sonucu. Varvara İvanovna Fransızca konuştuğu için halkın az kalsın kendisini öldüreceğini söyledi...”

Piyer, “Evet, bu böyle... Siz her şeyi sorun yapıyorsunuz,” diyerek iskambilleri sıralamaya başladı.

Falı çıktığı halde Piyer orduya katılmadı, boşalan Moskova’da, hep öyle telaşlı, kararsız ve olacakları beklemenin heyecanı ile karışık bir korku içinde kaldı.

Ertesi gün akşama doğru Prensese yola çıktı; Piyer’in baş idare müdürü yanına geldi, bir malikâne satılmazsa alayın teçhizi için istenen parayı bulmanın imkânsız olduğunu bildirdi. Baş idare müdürü, Piyer’e, yeni bir alay oluşturma tasarısının onun başını belaya sokacağını anlatmaya çalıştı. Piyer, idare müdürünün sözlerini dinlerken gülümsemesini zor gizliyordu.

“Eh, satın,” dedi, “ne yapalım, şimdi artık vazgeçemem!”

Genel durum, özellikle kendi işleri ne kadar kötü ise Piyer’in o kadar hoşuna gidiyor, beklediği felaketin yaklaşmakta olduğu o kadar açık görünüyordu. Şehirde artık Piyer’in tanıdıklarından hemen hemen kimse yoktu. Jüli, Prensese Mariya gitmişti. Yakın bildiklerinden yalnız Rostovlar kalmışlardı ama Piyer onlara gitmiyordu.

O gün Piyer, biraz vakit geçirmek için, düşmana zarar vermek amacıyla Leppich yakınlarında yapılan büyük bir balonu ve ertesi gün havaya salınacak bir deney balonunu görmek üzere Vorontsovo köyüne gitti. Bu balon daha hazır değildi ama öğrendiği kadarıyla hükümdarın arzusu üzerine yapılıyordu. Hükümdar bu balon hakkında Kont Rastopçin’e şunları yazmıştı:

“Aussitôt que Leppich sera prêt, composez-lui un équipage pour sa nacelle d’hommes sûrs et intelligents et dépêchez un courrier au général Koutousoff pour l’en prévenir, je l’ai instruit de la chose.

“Recommandez, je vous prie, à Leppich d’être bien attentif sur l’endroit où il descendra la première fois, pour ne pas se tromper et ne pas tomber dans les mains de l’ennemi. Il est indispensable qu’il combine ses mouvements avec le général-en-chef.”¹

Piyer Vorontsovo’dan dönüşte bataklık alandan geçerken Lobnoye Mesto’da bir kalabalık görerek durdu, arabadan indi. Casuslukla suçlanan bir Fransız aşçıya işkence ediliyordu. İşkence yeni bitmişti; cellat, acıyla inleyen sarı favorili şişman, mavi çoraplı, yeşil mintanlı bir adamı işkence sandalyesinden çözüyordu. Zayıf, benzi uçuk başka bir suçlu da orada sıra bekliyordu. Görebildiği kadarıyla ikisi de Fransız’dı. Piyer zayıf Fransız gibi ürkmüş, bitkin bir halde kalabalığı yarararak ilerledi.

211

“Ne bu? Kim? Niçin?” diye sordu.

Ama kalabalığın (memurların, esnafların, tacirlerin, köylülerin, gocuklu ve mantolu kadınların) dikkati Lobnoye Mesto’da olup bitenlere öyle odaklanmıştı ki ona kimse yanıt vermedi. Şişman adam kalktı, kaşlarını çatarak omuzlarını silkti, besbelli metin görünmek isteyerek etrafına bakmaksızın gömleğini giymeye başladı ama birden dudakları titredi. Kendi kendine kızarak yaşlı insanlar gibi ağlamaya başladı. Piyer’e öyle geliyordu ki onun acıma duygusunu gürültüye boğmak istiyordu kalabalık.

“Bilmem hangi prensin aşçısı...”

Fransız ağlarken Piyer’in yanında duran kırışık yüzlü bir küçük memur, “E, mösyö, Rus salçası Fransız’a ekşi geldi besbelli... Kamaştırdı,” dedi. Sözüne etraftan bir tak-

¹ Leppich hazır olur olmaz teknesi için ona güvenilir, zeki tayfalar verin, Kutuzov’a haber vermek için bir kurye yollayın, meseleyi kendisine bildirdim. İlk ineceği yere dikkat etmesini, yanılmamasını, düşmanın eline düşmemesini Leppich’e söyleyin lütfen. Harekâtı başkomutanın harekâtına uydurması gerek.

dir bekler gibi bakındı. Kimileri güldü, kimisi öbür suçlu-
yu soyan cellada korkuyla bakmaya devam etti.

Piyer burnundan solumaya başladı, yüzünü buruş-
turdu, hızla dönerek arabaya doğru yürüdü. Durmadan
kendi kendine bir şeyler mırıldanarak arabaya bindi. Yol-
da birkaç kez ürpererek öyle yüksek sesle bağırdı ki ara-
bacı sordu:

“Bir emriniz mi var?”

Piyer Lubyonka’ya giren arabacıya haykırdı:

“Nereye gidiyorsun?”

Arabacı, “Başkomutana emretmişsiniz,” diye yanıt
verdi.

Piyer, pek yapmadığı bir şey yaptı, “Sersem! Hay-
van!” diye sövüp saydı arabacıya. “Eve dedim ben; çabuk
sür, aptal. Hemen bugün hareket etmek lazım,” diye ken-
di kendine mırıldandı.

212 Piyer, Lobnoye Mesto’da cezalandırılan Fransız’ı ve
onun çevresini saran o kalabalığı görünce Moskova’da
daha fazla kalamayacağını anladı, hemen orduya katılma-
ya kesin olarak karar verdi, bunu arabacıya söylediğini sa-
nıyordu.

Eve gelince Piyer, her şeyi bilen, elinden her iş gelen,
bütün Moskova’nın tanıdığı arabacısı Evstafyeviç’e bu
gece Mojaisk’te orduya katılacağını, binek atının oraya
gönderilmesini emretti. Bütün bunlar hemen o gün yapı-
lamazdı; bu nedenle Evstafyeviç’e göre, menzil beygirleri-
nin hazırlanmasına vakit bırakmak için, hareketini biraz
ertelemesi gerekiyordu Piyer’in.

Bir gün önce kötü olan hava, ayın yirmi dördünde aç-
mıştı; o gün öğle yemeğinden sonra Piyer, Moskova’dan
yola çıktı. Gece Perhuşkovo’da atları değiştirirken o ak-
şam büyük bir çatışma olduğunu öğrendi. Orada,
Perhuşkovo’da top seslerinden yerlerin sarsıldığını söylü-
yorlardı. Piyer’in, kimin kazandığı sorusu yanıtsız kaldı.
(Ayın yirmi dördündeki Şevardino Savaşı’ydı bu.) Şafak
sökerken Piyer Mojaisk’e geldi.

Mojaisk’in bütün evleri askerî kıtalar tarafından işgal

edilmişti; seyis ve arabacısı tarafından karşılandığı anda yer yoktu: Odalar subaylarla doluydu.

Mojaisk'te ve Mojaisk yakınlarında, her yerde askerler duruyor, gidip geliyorlardı. Her yerde Kazaklar, piyadeler, atlı askerler, furgonlar, sandıklar, toplar görünüyordu. Piyer, ilerlemek için acele ediyordu; Moskova'dan uzaklaştıkça, bu asker denizinin derinliklerine gömüldükçe telaş, heyecan adeta kavuruyordu onu. Slobodski Sarayı'nda, Çar'ın geldiği zamanlarda hissettiğine benzer bir duyguydu: Bir şey yapmak, bir fedakârlıkta bulunmak isteğinin doğurduğu bir duyguydu. İnsanların mutluluğunu, hayatın rahatlığını, zenginliği, hayatta her şeyin, başka bir şeyle kıyaslanınca kolaylıkla atılvirecek bir saçmalık olduğunu anlamış olmak tatlı bir duygu veriyordu ona. Bu şey neydi, Piyer bunu anlamıyordu; her şeyi feda etmekte kim için ve niçin özel bir güzellik bulunduğunu anlamaya gayret de etmiyordu. Niçin fedakârlıkta bulunmak istediği onu ilgilen-dirmiyor, ama fedakârlık ona taze bir sevinç veriyordu.

213

XIX

Ayın yirmi dördünde Şevardino Tabyası'nda savaş oldu, yirmi beşinde her iki taraftan da tek bir silah atılmadı, yirmi altısında Borodino Savaşı meydana geldi.

Şevardino ve Borodino savaşları niçin ve nasıl oldu? Borodino Savaşı niçin gerçekleşti? Ne Fransızlar için ne Ruslar için hiçbir anlamı yoktu bunun. Sonuç; biz Ruslar için (dünyada en korktuğumuz şey olan) Moskova'nın işgaline, Fransızlar içinse (onların dünyada en çok korktukları şey olan) ordularının mahvına doğru biraz daha yaklaşmak oldu, olacak da buydu. Bu sonuç daha o zaman besbelliydi, bununla birlikte Napoléon bu savaşı verdi, Kutuzov da kabul etti.

Büyük kumandanlar makul düşüncelerle hareket etmiş olsalardı, herhalde, iki bin verst gidip ordusunun

dörtte birini kaybetme olasılığına rağmen savaşı göze alarak kesin bir felakete sürüklenmek Napoléon için ne kadar açıksa bu savaşı kabul ederek aynı şekilde ordusunun dörtte birini tehlikeye sokmakla Moskova'yı kaybedeceği de Kutuzov'a o kadar açık görünmeliydi. Dama oyununda, bende bir eksik taş varsa, oyuna kalkışırsam kaybederim, bu nedenle kalkışmamam gerekir; Kutuzov için bu iş de bu kadar açık matematiksel bir gerçektir.

Rakibimde on altı, bende on dört taş olursa ben ondan ancak sekizde bir zayıfım ama eğer bende on üç taş varsa o benden iki kat güçlü demektir.

214 Borodino Savaşı'ndan önce kuvvetlerimizin Fransız kuvvetlerine oranı aşağı yukarı altının beşe oranı gibiydi, savaştan sonraysa birin ikiye oranı gibi oldu, yani savaştan önce yüz bine karşı yüz yirmi bindi, savaştan sonra elliye karşı yüz oldu. Bununla birlikte akıllı ve deneyimli Kutuzov savaşı kabul etti. Napoléon, yani dâhi kumandan, savaşa girmekle ordusunun dörtte birini kaybetti, cephe hattını iyice uzattı, Moskova'yı alarak, Viyana'yı aldığı anda olduğu gibi, savaşı bitirmeyi düşündüğü söylenecek olursa bunun tersini gösterir pek çok delil vardır. Bizzat Napoléon'un tarihçileri onun daha Smolensk'te durmak istediğini, cephe hattını uzatmanın tehlikesini ve Moskova'nın alınmasıyla savaşın bitmeyeceğini anladığını, çünkü Smolensk'ten itibaren Rus şehirlerinin kendine ne zararlar verdiğini gördüğünü, müzakere önerilerine tek bir yanıt alamadığını anlatırlar.

Kutuzov ve Napoléon, Borodino Savaşı'na girişirken iradesiz ve düşüncesizce hareket etmişlerdi. Olup bitenlerden sonra tarihçiler, dünyadaki bütün iradesizler içinde belki de en önde yer alan bu kumandanların basireti, dehası hakkında, onları temize çıkaran deliller ileri sürdüler kurnazca.

Eskilerin bize bıraktıkları kahramanlık destanı örneklerinde tarihin bütün anlamını kahramanlar teşkil eder; bu çeşit tarihin zamanımız için anlamsız olduğu gerçeğine biz hâlâ alışamıyoruz.

Bir de Şu var; Borodino ve ondan nceki Şevardino savaşlarının nasıl geliştiği konusunda herkesin fikir birliği ettiği gibi tamamıyla yanlış bir algılama var. Tarihçiler savaşı Şöyle tasvir ediyorlar:

Rus Ordusu, güya Smolensk'ten çekilirken meydan savaşı için kendisine en elverişli mevzii aramış ve güya bu mevzii Borodino'da bulmuştu.

Ruslar, bu mevzii önceden, Moskova-Smolensk yolunun solunda ve yola hemen hemen dikey olarak Borodino'dan Utitsa'ya doğru savaşın olduğu yerde tahkim etmişlermiş.

Bu mevziin ilerisinde Şevardino Tepesi'ne, güya düşmanı gözetlemek için tahkimli bir ileri karakol yerleştirilmiş. Ayın yirmi dördünde güya Napolon ileri karakola hücum edip onu ele geçirmiş; yirmi altısında da Borodino Ovası'nda mevzi alan bütün Rus Ordusu'na hücum etmiş.

Tarihler böyle diyor; işin özüne nüfuz etmek isteyenlerin kolaylıkla inanacağı bu açıklama tamamıyla yanlıştır. Ruslar daha iyi bir mevzi aramadılar; tersine, geri çekilirken Borodino'dan daha iyi pek çok mevzi geçtiler. Kutuzov, kendisinin seçmediği bir mevzii tutmak istemediği, bir halk savaşı isteği henüz o kadar kuvvetle ifade edilmediği, Miloradoviç milisiyle henüz yaklaşmadığı için ve daha başka sayısız bir sürü neden dolayısıyla bu mevzilerin hiçbirinde durmadılar. Sonuçta nceki mevziler daha sağlamdı, Borodino mevzii (savaşın gerçekleştiği yer) sağlam olmak Şöyle dursun Rus İmparatorluğu'nun haritada toplu iğnelerle gösterilecek gelişigüzel herhangi bir yerinden asla farklı değildi.

Ruslar, Borodino Ovası'nda solda, yola dikey mevzilerini (yani savaşın gerçekleştiği yeri) tahkim etmek Şöyle dursun, 25 Ağustos 1812'ye kadar savaşın burada olabileceğini de düşünmemişlerdi. Öncelikle, ayın yirmi beşinde burada tahkimat olmamasından başka, yirmi beşinde başlayan tahkimatın yirmi altısında bitmemiş olması bunu kanıtlar; savaşın kabul edildiği mevzi ilerisinde bu

tabyanın hiçbir anlamı yoktu, neden bu tabya bütün diğer noktalardan daha güçlü tahkim edilmişti? Neden ayın yirmi dördünde, gecenin geç saatlerine kadar bu tabya savunularak bütün enerjiler tüketilmiş, altı bin kişi kaybedilmişti? Düşmanı gözetlemek için bir Kazak devriyesi yeterdi. Üçüncüsü, Barclay de Tolly'nin ve Bagration'un ayın yirmi beşine kadar Şevardino Tabyası'nın mevziin sol kanadı olduğuna inanmış olmaları ve bizzat Kutuzov'un savaştan sonra sıcağı sıcağına yazdığı raporda Şevardino Tabyası'na mevziin sol kanadı demesi, savaşın gerçekleştiği mevziin önceden görülmediğini ve Şevardino Tabyası'nın bu mevziin ileri noktası olmadığını kanıtlar. Çok sonraları Borodino Savaşı hakkında serbest raporlar yazılınca (büyük ihtimalle yanılmaz olması gereken başkomutanının hatasını mazur görmek için) Şevardino Tabyası'nın güya ileri karakol hizmeti gördüğü (oysa sadece sol kanadın tahkimli bir noktasıydı) ve Borodino Savaşı'nı apansız ve hemen hiç tahkim edilmemiş bir yerde kabul ettiğimiz halde güya tahkimli ve önceden seçilen bir yerde kabul ettiğimiz yolundaki yanlış ve garip ifade uyduruldu.

Gerçekte mesele şuydu: Mevzi, büyük yolu dikeyine değil yatayına kesen Koloça Nehri boyunca seçilmişti, öyle ki sol kanat Şevardino'da, sağ kanat Novoye köyünün yakınında, merkez Borodino'da, Koloça ve Voyna nehirlerinin birleştiği yerdedir. Koloça Nehri'nin koruması altında bu mevzi, Smolensk yolundan Moskova'ya doğru ilerleyen düşmanı durdurmayı amaç edinen bir ordu için ve savaşın nasıl sürdüğünü unutarak Borodino Ovası'nı gözden geçiren herkes için meydandadır.

Napoléon, ayın yirmi dördünde Valuyevno'ya hareket ederek (tarihlerin yazdığı gibi) Utitsa'dan Borodino'ya doğru olan Rus mevziini görmedi (bunu göremezdi, çünkü böyle bir şey yoktu), Rus Ordusu'nun ileri karakolunu da görmedi; Rus artçısını takip ederken Rus mevziinin sol yanıla, Şevardino Tabyası'yla karşılaşan Ruslar için beklenmedik bir anda orduyu Koloça'dan geçirdi. Ruslar

meydan savaşına girişmeye vakit bulmadan işgal etmeye niyetlendikleri mevziden sol kanatlarını çektiler, önceden görölmemiş, tahkim edilmemiş yeni bir mevzi tuttular. Napoléon, Koloça'nın sol kıyısına, yolun soluna geçince gelecek savaş Rusların sağ yanlarından sol yanlarını geçirdi. Utitsa, Semyonovskoye ve Borodino arasındaki alana (mevzi için Rusya'nın herhangi bir yerinden daha elverişli hiçbir tarafı olmayan bu alana) nakletti ve ayın yirmi altısında savaş burada gerçekleşti.

Eğer Napoléon, ayın yirmi dördüncü günü akşamı Koloça'ya gitmese ve derhal tabyaya hücum emri vererek ertesi sabah hücumu başlamış olsaydı şevardino Tabyası'nın mevziimizin sol yanı olacağından kimse kuşku duyamazdı; savaş da beklediğimiz gibi gerçekleşirdi. Bu durumda biz büyük olasılıkla şevardino Tabyası'nı, sol yanımızı daha iyi savunurduk; merkezden veya sağdan Napoléon'a saldırırdık; ayın yirmi dördünde tahkim edilmiş, önceden denetlenmiş bir mevzide meydan savaşı verilmiş olurdu. Ama sol kanadımıza hücum, artçımızın geri çekilişinin arkasından, yani Giridniyevo Savaşı'ndan sonra hemen başladığına ve Rus komutanları o zaman, yirmi dördü akşamı meydan savaşına girişmeyi istemedikleri veya buna zaman bulamadıklarına göre Borodino Savaşı'nın ilk ve başlıca safhası daha ayın yirmi dördünde kaybedilmiş ve böylece ayın yirmi altısında verilen savaşın kaybedilmesine yol açmıştı.

şevardino Tabyası'nın kaybından sonra ayın yirmi beşinde sabaha karşı sol kanatta mevzisiz kaldık, sol kanadımızı düzeltmek, onu hemen rasgele bir yerde tahkim etmek zorunda bırakıldık.

26 Ağustos'ta Rus kıtalarının hafif, tamamlanmamış bir tahkimatın himayesinde bulunmaları yetmiyormuş gibi, Rus komutanlarının olup bittiyi (sol kanattaki mevzin kaybını ve savaşın sağdan sola naklini) kabul etmeyecek Novoye'den Utitsa'ya kadar uzanan bir mevzide durmaları ve bu yüzden savaş sırasında kıtalarını sağdan sola kaydırmak zorunda kalmalarıyla durum daha da kötü bir

hal almıştı. Böylece savaş sırasında sol kanadımıza saldıran Fransız kuvvetleri bizim ordumuzdan iki kat güçlüydü. Ponyatovski'nin Utitsa'ya, Uvarov'un Fransızların sağ yanlarına karşı hareketleri savaşın genel gidişinden ayrı, bağımsız hareketlerdi.

Böylece Borodino Savaşı hiç de (komutanlarımızın hatalarını kapatmaya çalışarak, dolayısıyla Rus Ordusu'nun ve halkın onurunu alçaltarak) anlattıkları gibi cereyan etmemiştir. Borodino savaşı Rusların, yalnızca biraz zayıf kuvvetleriyle seçilmiş, tahkim edilmemiş bir mevzide gerçekleşmiş değildir, bu savaş Ruslar tarafından Şevardino Tabyası'nın kaybı yüzünden açık, hemen hemen hiç tahkim edilmemiş bir alanda Fransızlara karşı iki kat zayıf kuvvetlerle ve öyle şartlar içinde kabul edilmişti ki, on saat çarpışmak ve savaşı sonuçsuz bırakmak şöyle dursun, orduyu tam bir bozgundan, fırdan üç saat bile alıkoymak imkânsızdı.

XX

Piyer, ayın yirmi beşi sabahı Mojaisk'ten ayrıldı. Katedralde giden dik ve dolambaçlı dağ yolunda arabadan indi. Yokuş aşağı yürümeye başladı. Katedralde ayin yapılıyor, çanlar çalınıyordu. Piyer'le birlikte şarkıcılarıyla bir süvari alayı inmekteydi. Bir gün önceki savaşta yaralananlarla dolu bir sıra araba yokuş yukarı tırmanarak ona doğru ilerliyordu. Köylü arabacılar atlara bağırarak, onları kamçılایarak bir yandan öbür yana koşuyorlardı. Üçer dörder yaralı askerin uzandığı arabalar dik yokuşta, kaldırım taşı diye şuraya buraya atılmış taşların üstünde zıplıyorlardı. Yaralılar, yaraları bezlerle sarılı benizleri sararmış, dudakları kısılmış, kaşları çatılmış bir halde, arabalara tutunarak zıplıyor, arabalar da birbirine çarpıyordu. Hemen hepsi saf ve çocukça bir merakla Piyer'in beyaz şapkasına ve yeşil frakına bakıyordu.

Piyer'in arabacısı, bir taraftan gitmeleri için yaralı arabalarına hiddetle bağırdı. Süvari alayı şarkı ile dağdan inerek Piyer'in arabasına yaklaştı, yolu kapladı. Piyer, dağda oyulmuş yolun kenarına sıkışarak durdu. Dağ yamacı yüzünden güneş yola tam yansımıyordu; serin ve rutubetliydi; Piyer'in üstünde parlak bir ağustos sabahı vardı; çan sesleri ortalığa neşeyle yayılıyordu. Yaralılarla dolu bir araba yolun kenarında, Piyer'in yanında durdu. Çarık giyen bir arabacı soluyarak arabasının yanına koştu, çembersiz arka tekerleklerin altına bir taş soktu, duran atının paldımını düzeltmeye koyuldu.

Arabanın arkasından giden kolu sargılı yaşlı bir yaralı asker sağlam eliyle arabaya tutundu, dönüp Piyer'e baktı, "Ne dersin dostum, burada yatıracaklar mı bizi? Yoksa Moskova'ya kadar gidecek miyiz?" dedi.

Piyer o kadar dalmıştı ki, soruyu duymadı. Bir yaralı kafilesiyle karşılaşan süvari alayına, bir yanında durduğu (içinde üç yaralı vardı, biri yatıyor, öbürleri oturuyordu) talikaya bakıyordu. Talikada oturan askerlerden biri, yüzünden yaralanmışa benziyordu. Başlı bezlerle tamamıyla sarılmıştı; yüzünün bir tarafı bir çocuk başı kadar şişmişti. Ağzıyla burnu yana kaymıştı. Bu asker katedrale bakarak haç çıkarıyordu. Genç bir çocuk, bir kura eri, ince yüzü büsbütün kansız gibi beyaz olan öbürü, yüzünde donakalmış saf bir gülümsemeyle Piyer'e bakıyordu; üçüncüsü yüzükoyun yatıyordu. Şarkıcı süvariler talikanın tam önünden geçiyorlardı.

"Ah, hapı yuttu... kirpi kafalı..."

"Başkalarının ülkesinde yaşayanlar..." diye hep bir ağızdan danslı bir asker şarkısı söylüyorlardı. Onlara yanıt verir gibi, ama başka türlü bir neşeyle tepeden çanların madeni sesleri geliyordu. Daha başka türlü bir neşeyle de güneşin kızgın ışıkları karşıkı tepenin yamaçlarını yıkıyordu. Ama yamacın eteği, yaralılar talikasının, yani soluyan atların (Piyer, bunların yanındaydı) olduğu yer rutubetli, loş ve kasvetliydi.

Yanağı şiş asker öfkeyle şarkıcı süvarilere bakıyordu. "Ah züppeler!" diye azarlarcasına mırıldandı. Talikanın ar-

kasında duran asker hüznünlü bir gülümsemeyle, “Bugün yalnızca askerler değil mujikler de var! Mujikleri de cepheye sürüyorlar,” dedi ve Piyer’e döndü: “Şimdi ayırt etmiyorlar... Bütün halkla beraber yüklenmek istiyorlar, bir tek söz var: Moskova! İşin sonunu getirmek istiyorlar.”

Piyer, üstü kapalı konuşmasına rağmen, askerin söylemek istediğini anlamıştı; başıyla onayladı onu.

Yol açıldı; Piyer dağın eteğine geldi ve yoluna devam etti.

Piyer, iki tarafına bakıp tanıdık yüzler arayarak ilerliyor, kendi beyaz şapkası ve yeşil frakına aynı derecede hayretle bakan yabancı ve çeşitli sınıflara mensup askerler görüyordu.

Dört verst gittikten sonra ilk tanıdığa rastladı, sevinçle karşıladı onu. Bu tanıdık, bir ordu başhekimi idi, yanında genç bir doktor olduğu halde brikçe ile Piyer’e doğru geliyordu; Piyer’i tanıyınca arabacı yerine oturan Kazak’ı durdurdu.

220 “Kont! Ekselans, burada ne arıyorsunuz?” diye sordu.

“Eh, şöyle bir görmek istedim...”

“Evet evet, görülecek şeyler olacak...”

Piyer indi, durup doktorla konuştu; savaşa katılma niyetini anlattı.

Doktor, Bezuhov’a doğrudan doğruya Serenisim’e başvurmasını önerdi.

Genç arkadaşıyla bakışarak, “Savaş zamanında nerede bulunacağınızı Tanrı bilir,” dedi. “Serenisim sizi nerede olsa tanır ve güler yüzle kabul eder. Böyle yapın, dostum.”

Doktor yorgun ve acele eder görünüyordu.

“Siz sanıyorsunuz... Mevziin nerede olduğunu da sormak istiyordum size,” dedi, Piyer.

Doktor yorgun görünüyordu, acelesi var gibiydi, “Mevzi mi?” dedi. “Bu benim işimle ilgili değil. Tatarinova’ya gidin, orada bir şeyler kazıp duruyorlar. Tepeye çıkın, oradan görünür.”

“Oradan görünür öyle mi? Eğer siz...”

Ama doktor onun sözünü kesti, arabaya yöneldi.

“Sizinle gelirdim dostum, işte (boğazını gösterdi) acele kolordu komutanına gidiyorum. Bizde nasıl biliyorsunuz Kont, yarın savaş var; yüz bin kişilik bir orduda, en az yirmi bin yaralı demek bu, oysa bizde altı bin kişi için bile ne sedye ne yatak ne sıhhiyeci ne hekim var. On bin talika var ama başka şeyler de lazım; gel de işin içinden çık.”

Garip bir düşünce! Neşeli bir hayretle şapkasına bakan canlı, sağlıklı, genç ve yaşlı binlerce insanın içinden yirmi bininin (belki de onun gördüklerinin) yaralanacağı ya da öleceği düşüncesi Piyer’i hayrete düşürdü.

“Belki yarın ölecekler, niçin ölümden başka bir şey düşünüyorlar?”

Mojaisk Tepesi’nden iniş, yaralılarla dolu talikalar, çan sesleri, güneşin yatay ışıkları, süvarilerin şarkıları canlandı gözlerinin önünde.

Piyer, Tatarinova’ya doğru yoluna devam ederken, “Süvariler savaşa gidiyor, yaralılarla karşılaşılıyor, kendilerini bekleyen sonu bir an bile düşünmüyor, yaralıların yanından geçiyor, onlara göz, kırıyorlar. Bunlardan yirmi bini ölecek ama benim şapkama gülüyorlar! Ne garip şey!” diye düşünüyordu.

Yolun sol tarafındaki derebeyi konağının yanında arabalar, furgonlar bir emir eri kalabalığı ve devriyeler duruyordu. Serenisim orada kalmaktaydı. Ama Piyer geldiği zaman o yoktu; kurmaydan da hemen kimse yoktu. Herkes ayindeydi. Piyer Gorki’ye doğru yoluna devam etti.

Tepeye gelip köyün küçük sokağını geçince yolun sağ tarafından otları büyümüş büyük bir sırtta Piyer, ilk kez, yüksek sesle konuşarak, kahkahalarla gülerек çalışan, kalpakları haçlı, beyaz gömlekli, canlı, terli köylü milisleri gördü.

İki subay tepede duruyor, onlara emir veriyorlardı. Piyer, anlaşılan yeni askerî durumları hoşlarına giden bu köylüleri görünce Mojaisk’teki yaralı askerleri hatırladı, “bütün halkla yüklenmek istiyoruz” diyen askerinin bu söz-

le ifade etmek istediği şeyi anlamaya başlıyordu. Savaş meydanında çalışan bu acayip, kaba çizmeli, boyunları terlemiş, bazılarının gömleklerinde yan yaka düğmeleri kopmuş, giysilerinin altından yanık köprücük kemikleri görünen bu sakallı mujiklerin manzarası Piyer'i şimdiye kadar gördüğü ve duyduğu her şeyden daha çok etkiledi.

XXI

Piyer arabadan indi; çalışan milislerin yanından, doktorun ona söylediğine göre, üzerinden savaş meydanı görünen tepeye çıktı.

Saat sabahın on biriydi. Güneş Piyer'in arkasında ve biraz solda duruyor, saf ve berrak bir havanın arasından, önünde amfiteatr şeklinde açılan sarp arazinin muazzam panoramasını parlak ışıklarıyla aydınlatıyordu.

222

Tepenin elli adım ilerisinde ve aşağısındaki beyaz kiliseli köyden (burası Borodino idi) geçen büyük Smolensk yolu bu amfiteatri keserek az yukarısından sola kıvrılarak uzanıyordu. Yol, köyün sonunda bir köprüden geçiyor, inişlerden ve yokuşlardan kıvrılarak altı verst uzakta görünen Valuyeva köyüne doğru yükseliyordu. Napoléon şimdi oradaydı. Valuyeva'nın ötesinde yol, ufukta sararmış bir ormanda kayboluyordu. Bu kayın ağacı ve köknar ormanında, yolla birlikte sağda Kolots Manastırı'nın uzak haçı ve çan kulesi güneşten parlıyordu. Bütün bu mavi uzaklıklarda, ormanın ve yolun sağında ve solunda yer yer tüten çoban ateşleri bizim ve düşman askerlerinin belirsiz yığınları görünüyordu. Sağda Koloça ve Moskova nehirleri boyunca arazi sarp ve dağlıktı. Boğazların arasında Bezzubovo, Zaharino köyleri uzaktan görünüyordu. Solda arazi düzdü, ekinler biçilmemişti; tüten yanmış bir köy, Semyonovskoye görünüyordu.

Piyer'in sağda, solda bütün gördükleri öyle belirsiz şeylerdi ki alanın ne sol ne de sağ yanı daha önce hayal et-

tiğine uyuyordu. Beklediği gibi savaş meydanı bir yerde yoktu, her yerde tarlalar, boş alanlar, ormanlar, çoban ateşi dumanları, köyler, tepeler, dereler vardı; bütün dikkatine rağmen Piyer, bu canlı arazide bir mevzi göremiyor, bizim kıtaları bile düşman kıtalarından ayırt edemiyordu.

“Bir bilene sormalı,” diye düşündü, sivil kıyafetine, kocaman şekline merakla bakan bir subaya döndü, “Sora bilir miyim,” dedi, “şu önümüzdeki köy hangi köydür?”

Subay arkadaşına dönerek, “Burdino değil mi?” diye sordu.

Öbürü düzelterek yanıt verdi:

“Borodino.”

Subay, konuşma fırsatını elde ettiğinden memnun görünerek Piyer’e yaklaştı.

Piyer sordu:

“Orası bizde mi?”

“Evet, şurada, daha ötede Fransızlar var,” dedi subay, “işte, işte, görünüyorlar.”

“Nerede? Nerede?” diye Piyer sordu.

“Dürbünsüz görünüyor. İşte şurada.”

Subay nehrin ötesinde solda görünen dumanları eliyle gösterdi; yüzünde, Piyer’in birçok gördüğü sert ve ciddi ifade belirdi.

“Ah, bunlar Fransızlar ha! Ya şurada?..”

Piyer, yanında askeri kıtalar görünen sağdaki tepeyi eliyle gösterdi.

“Bunlar bizimkiler.”

“Ah, bizimkiler ha? Ya şurada?..”

Piyer, başka uzak bir tepeyi gösterdi, boğazda görünen köyün yakınındaki bu tepenin üzerinde bir ağaç vardı; köyün yakınında da çoban ateşleri tütüyor, siyah bir şey görünüyordu.

Subay, “Bu yine o,” dedi (bu Şevardino Tabyası’ydı). “Dün bizimdi, bugün onun.”

“Bizim mevzi nerede?”

Subay memnuniyetle, “Bizim mevzi mi?” dedi. “Size bunu iyice anlatabilirim, çünkü bizim hemen hemen bü-

tün tahkimatı ben yaptım. Bakın, görüyor musunuz, Borodino’da merkezimiz işte şurası (önündeki beyaz kiliseli köyü gösterdi) şurada Koloça Nehri’nin geçidi var. İşte şurada, görüyor musunuz, biraz aşağısında sıra sıra kesilmiş otlar duran yer yok mu hani, işte orada köprü var. Burası bizim merkez sağ yanımız işte şurası (tam sağ, boğazın uzak derinliklerini gösterdi); orası Moskova Nehri, orada çok sağlam üç tabya kurduk. Sol yanımız... (subay burada durdu) bakın, bunu size izah etmek güç. Dün sol yanımız şurada, Şevardino’daydı, işte, görüyor musunuz, meşenin olduğu yerde ama şimdi sol kanadı geriye aldık, şimdi bakın işte şu köyü, dumanları görüyor musunuz, orası Semyonovskoye’dir. Sol kanadımız işte burası. (Rayevski Tepesi’ni gösterdi.) Ama zannetmem ki orada savaş olsun. Onun buraya asker nakletmesi aldatmacadır. O muhakkak Moskova’nın sağından bir çevirme hareketi yapacak. Eh, nerde olursa olsun, pek çok kişi yarın eksilir!” dedi.

224

Subay anlatırken ona yaklaşan yaşlı bir erbaş sessizce komutanının sözünü bitirmesini beklemişti ama subayın sözlerinden hoşlanmamış olacak ki burada lafını kesti.

Sert bir tavırla, “Gabiyon almaya gitmek lazım,” dedi.

Subay bozuldu, yarın birçok kişinin eksileceğinin düşünülebileceğini, fakat bunu söylememek gerektiğini anlar gibi olmuştu.

Subay çabuk çabuk, “E, peki, üçüncü bölüğü yine gönder,” dedi. “Ya siz kimsiniz, doktor musunuz?”

Piyer, “Hayır, bir şey değilim,” diye yanıt verdi. Tekrar milislerin yanından aşağı yürüdü.

Arkasından giden subay burnunu tıkayıp çalışanların yanından koşarak, “Ah, melunlar!” diye söylendi.

“İşte onlar!.. Getiriyor geliyorlar... İşte o... Şimdi geliyorlar...” diye ansızın sesler duyuldu; subaylar, erler, milisler yolda ileri doğru koştular.

Borodino’dan gelen kilise alayı tepeye tırmanıyordu. Tozlu yolda en önde, tolgalarını çıkarmış, tüfek namluları-

nı aşığı sarkıtmış olarak piyade gidiyordu. Piyadenin arkasından ilahiler duyuluyordu.

Askerler ve milisler açık başlarla Piyer'i yetişip geçerek gelenlere doğru koştular.

"Meryem Ana'yı getiriyorlar! Koruyucumuzu!.. İversk Ana'yı!.."

"Smolensk Ana'yı," diye düzeltti başka biri.

Milisler, köyde bulunanlar, bataryada çalışanlar küreklerini bırakarak kilise alayına doğru koştular. Tozlu yolda ilerleyen taburun arkasından sırma göğüslükler takmış papazlar, kilise heyeti ve müzisyenlerle birlikte külahlı bir ihtiyar geliyordu. Onların arkasında askerler ve subaylar, büyük siyah yüzlü, madeni çerçeveli bir kutsal resim taşıyorlardı. Bu, Smolensk'ten çıkarılan ve o zamandan beri ordunun peşinde taşınan kutsal resimdi. Resmin arkasından, çevreden, her yandan ordu mensupları yürüyor, koşuyor, yerlere eğiliyorlardı.

Tepeye çıkınca kutsal resim durdu; taşıyıcılar nöbet değiştirdi, diyakoz yamakları buhurdanlıkları yeniden yaktı; ayın başladı. Güneşin kızgın ışıkları tepeden dikine iniyordu. Hafif, serin bir rüzgâr insanların saçlarını ve kutsal resmi süsleyen kurdeleleri dağıtıyordu; ilahi, açık havada hafif yankılar yapıyordu. Şapkasız bir subay, asker ve milis kalabalığı kutsal resmin çevresini sarmıştı. Papazın ve diyakoz yamağının arkasında açılan bir alanda yüksek rütbeliler duruyordu. Dazlak bir general boynunda Giyorgiyev kordonuyla tam papazın arkasında duruyor, haç çıkarmadan (Alman olduğu anlaşılıyordu) Rus halkının vatanseverlik duygusunu uyandırmak için dinlemeyi gerekli saydığı ayinin sonunu sabırla bekliyordu. Başka bir general kurumla duruyor, etrafına bakınarak elini göğsünün önünde titretiyordu. Köylü kalabalığına karışan Piyer, bu yüksek rütbeli kişilerin arasında kimilerini tanıdı ama onlara bakmadı; dikkatini aynı şekilde, aynı hırsla kutsal resme bakan bu asker ve milis kalabalığı içindeki yüzlerin ciddi ifadesi çekmişti. Yirmi dua okuyarak yorulan dikayos yamakları "kölelerini belalardan koruyan

Meryem Ana” diye sıkıntıyla okumaya başlayıp da, “bağışlanmak adına, Booz adilleri gibi ve sarsılmaz bir duvara koşar gibi sana koşuyoruz” diye papazla diyakoz onlara katılınca yüzlerde kararlı bir ifade belirdi, Mojaisk'te dağın eteğinde ve o sabah pek çok yüzde rastlamıştı bu ifadeye. Başlar sık sık yere eğiliyor, saçlar dalgalanıyor, ahlar ve göğüslere çarpan haçların sesi duyuluyordu.

Kutsal resmin çevresini saran kalabalık birden açıldı, Piyer sıkıştı, önünde herkesin hemen kenara çekilmesinden dolayı çok önemli bir kişi olduğu anlaşılan biri kutsal resme yaklaştı.

Bu, mevzii dolaşan Kutuzov'du. Tatarinova'ya dönerken ayine uğramıştı. Piyer, Kutuzov'u kendine has şeklinden hemen tanırdı.

Uzun bir redingot giymiş, iri vücuduyla, kamburumsu sırtıyla, açık ve beyaz başıyla, porsumuş yüzündeki ak gözleriyle, kaygın, sallanışlı yürüyüşüyle Kutuzov halkaya girdi, papazın yanında durdu. Haç çıkardı, yere dokundu, derin bir nefes alarak beyaz başını yere eğdi. Kutuzov'un arkasında Bennigsen ve maiyeti vardı. Bütün yüksek rütbeli subayların dikkatini üzerine çeken başkomutanın orada bulunmasına rağmen milisler ve askerler duaya devam ediyor, ona bakmıyorlardı.

Ayin sona erince Kutuzov kutsal resme yaklaştı, güçlkle diz çöktü, yere kapandı, uzun zaman kalkmaya çalıştı, ağırlığı, güçsüzlüğü yüzünden kalkamadı. Ağarmış başı zorlanmaktan sarsılıyordu. Nihayet kalktı, çocuklar gibi safça dudağını uzatarak kutsal resmi öptü, tekrar eğilerek yere dokundu. Bütün generaller onun yaptığı gibi yaptı; sonra subaylar, onların ardından da birbirini ezerek, tepinerek, soluyarak ve itişip kakışarak askerler ve milisler sokuldu.

Piyer, kalabalığın arasından güçlkle etrafına bakındı.

Bir ses, "Kont. Piyer Kiriliç! Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Piyer dönüp kalktı.

Boris Drubetskoy kutsal resme secde ederek kirlettiği dizlerini eliyle silip gülümseyerek Piyer'e yaklaştı. Boris, seferi askerliğin özelliklerini taşıyan bir zarafetle giyinmişti. Sırtında Kutuzov'da olduğu gibi uzun bir redingot, omzunda kamçı vardı.

Bu sırada Kutuzov köye yaklaşmıştı, en yakın evin gölgeliğinde bir Kazak'ın koşarak getirdiği, başka bir Kazak'ın da hemen üstüne bir örtü serdiği sıraya oturdu, düzgün, parlak bir maiyet alayı başkomutanın çevresini sardı.

Kutsal resim kalabalıkla birlikte yoluna devam etti. Piyer, Kutuzov'dan otuz adım kadar uzakta durmuş Boris'le konuşuyordu.

227

Piyer, savaşa katılma ve mevzii görme niyetini anlatıyordu.

"Bakın, nasıl yapın," dedi Boris, "*Je vous ferai les honneurs du camp.*¹ Her şeyi en iyi göreceğiniz yer Kont Bennigsen'in yeridir. Ben onun yanındayım. Mevzii dolaşmak isterseniz bizimle gelin, şimdi biz sol kanada gidiyoruz. Sonra döneceğiz, buyurun geceyi bizde geçirelim; bir parti çeviririz. Dimitri Sergeyiç'le tanışırsınız değil mi? İşte şurada kalır." Gorki'deki üçüncü evi gösterdi.

Piyer, "Ama ben sağ kanadı görmek isterdim; çok sağlam olduğunu söylüyorlar," dedi. "Moskova Nehri'nden başlayarak bütün mevzii gezmek isterdim."

"Eh, bunu sonra gezip görebilirsiniz, asıl mesele sol kanada..."

Piyer, "Evet, evet. Ya Prens Bolkonski'nin alayı nerede, bana gösteremez misiniz?" diye sordu.

¹ Size karargâhı gezdireceğim.

“Andrey Nikolayeviç’in mi? Yanından geçeceğiz, sizi ona götürürüm.”

Piyer sordu:

“Sol kanat nasıl?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse *entre nous*,¹ sol yanımızın durumu acıklı,” dedi, “Kont Bennigsen’in düşüncesi hiç de böyle değildi. İşte şu tepenin tahkimini o hiç de böyle düşünmemişti... Ama. (Boris omuzlarını silktiler) Serenisim istemedi ya da onu kandırdılar, bilirsiniz ki...”

Boris sözünü bitiremedi, çünkü bu sırada Kutuzov’un yaveri Kaysarov Piyer’e yaklaştı, Boris rahat bir gülümsemeyle, “Paisiy Sergeyiç,” diye Kaysarov’a döndü, “ben de Kont’a mevzii anlatmaya çalışıyorum. Fransızların niyetlerini, Serenisim’in bu kadar doğru bir şekilde kestirebilmesi şaşırtıcı.”

Kaysarov, “Sol yandan mı söz ediyorsunuz?” dedi.

“Evet, evet tamam. Sol yanımız şimdi çok sağlam, çok.”

228

Kutuzov, bütün gereksiz unsurları kurmaydan çıkardığı halde yapılan değişiklikten sonra Boris genel karargâhta tutunmanın yolunu bulmuştu. Kont Bennigsen’in yanına yerleşmişti. Genç Prens Drubetskoy’u, maiyetinde bulunduğu herkes gibi Bennigsen de çok değerli bir adam sayardı.

Ordu yüksek komutanlığında öne çıkmış iki kanat vardı: Kutuzov’un kanadıyla kurmay başkanı Bennigsen’in kanadı. Boris bu sonuncu kanattaydı. Kutuzov’a kölece bir saygı gösterip de bu ihtiyarın iktidarsız olduğunu, her şeyi Bennigsen’in yaptığını anlatmayı kimse onun kadar beceremezdi. Şimdi savaşın öyle kesin bir anı gelmişti ki, bunun ya Kutuzov’u ortadan kaldırması, iktidarı Bennigsen’e vermesi veya Kutuzov’un savaşı kazansa bile her şeyi Bennigsen’in yaptığı hissini uyandırması gerekti. Herhalde yarın büyük ödüller dağıtılacak, yeni bazı adamlar sıvırlı olacaktı. Bundan dolayı Boris o gün büyük bir heyecan içindeydi.

¹ Aramızda.

Kaysarov'dan sonra Piyer'in yanına daha başka tanıdıkları geldi; Moskova hakkında sorulan sorulara yanıt yetiştiremiyor, anlatılan hikâyeleri dinlemeye vakit bulamıyordu. Bütün yüzlerde heyecan ve telaş ifadesi vardı. Ama Piyer'e bu yüzlerden bazılarında beliren heyecanın nedeni daha çok kişisel başarı ve çıkar meseleleriymiş gibi geliyordu, bunu görünce başka yüzler geliyordu aklına; kişisel değil de genel çıkarların, hayat ve ölüm meselelerinin uyandırdığı gerçek yüz ifadeleriydi bunlar. Kutuzov, Piyer'i ve çevresinde toplanan grubu gördü.

"Çağırın onu bana," dedi. Yaver, Serenisim'in isteğini bildirdi; Piyer sıraya doğru yürüdü. Ama ondan önce Kutuzov'un yanına bir milis eri yaklaştı. Bu, Dolohov'du.

Piyer, "Burada ne arıyor o?" diye sordu.

"O öyle bir it ki her yere sokulur!" diye yanıt verdiler. "Rütbesi geri alındı. Şimdi yeniden göze girmek istiyor. Birtakım tasarılar sundu ve geceleyin düşman hatlarına sokuldu... Ama aşkolsun doğrusu..."

Piyer şapkasını çıkardı. Kutuzov'un önünde saygıyla eğildi.

Dolohov, "Altesinize arz edersem," dedi, "beni kovabileceğinizi ya da anlattıklarımı zaten bildiğinizi söyleyebileceğinizi düşündüm ki, o zaman ben..."

"Evet... Peki..."

"Ve eğer canını esirgemeyecek birine ihtiyacınız olursa beni lütfen hatırlayın... Belki altesinize yararlı olurum."

Kutuzov gülümseyen gözlerle Piyer'i süzerek, "Evet... Peki..." diye tekrarladı.

Bu sırada Boris saray mensuplarına has bir çeviklikle, başkomutana yakın olmak için Piyer'e sokuldu ve çok doğal bir tavırla, başlanmış bir konuşmaya devam eder gibi yavaşça ona dedi ki:

"Milisler, adeta, ölüme hazır olmak için beyaz gömlekler giymiş. Ne kahramanlık, Kont!"

Boris, Piyer'e bunu belli ki Serenisim duysun diye söylemişti. Kutuzov'un bu söze kulak kabartacağını biliyordu; gerçekten de Serenisim ona döndü,

“Milisler için ne söylüyorsun sen?” diye sordu.

“Onlar, Altes, yarın için ölüme hazırlanarak beyaz gömlek giydiler.”

Kutuzov, “Ah... harika, eşsiz bir halk,” dedi, gözlerini kapayarak başını salladı, “eşsiz bir halk!” diye içini çekeerek tekrarladı.

Piyer’e, “Barut mu koklamak istiyorsunuz?”¹ dedi, “evet, hoş kokudur. Eşinizi saygıyla anımsarım, sağlığı yerinde mi? Konak yerim emrinizde.”

Kutuzov, yaşlılarda sık sık görüldüğü üzere, söyleyeceği ya da yapacağı her şeyi unutmuş gibi dalgınca bakınmaya başladı.

Besbelli aradığını bulmuş gibi yaverinin kardeşi Andrey Sergeyeviç Kaysarov’u bir işaretle yanına çağırdı, “Nasıl, nasıl, Marin’in şiirleri, nasıl, şiirler nasıl? Gerekov ne yazmıştı: ‘kolorduda usta olacaksın...’ söyle, söyle,” diye gülmeye hazırlandı.

230 Kaysarov okumaya başladı... Kutuzov gülümsüyor, şiirin ahengine başıyla tempo tutuyordu.

Piyer, Kutuzov’un yanında ayrılınca, Dolohov ona sokularak elini tuttu. Adeta bağırarak, yabancılara aldırış etmeksizin özel bir kararlılık ve heyecanla, “Sizi burada gördüğüme çok memnun oldum, Kont,” dedi, “yarın kimin hayatta kalacağını bilemiyoruz, böyle bir günde, aramızda geçen anlaşmazlıklardan üzüntü duyduğumu size söylemek fırsatını bulduğum için mutluyum. Bana karşı kin beslememenizi isterdim. Beni affetmenizi rica ederim.”

Piyer gülümseyerek Dolohov’a bakıyor, ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dolohov yaşaran gözlerle Piyer’i kucaklayıp öptü.

Boris generaline bir şeyler söyledi; Kont Bennigsen Piyer’e döndü, kendisiyle birlikte cephe hattına gelmeyi teklif etti ona.

“Sizin için ilginç,” dedi.

“Evet, çok ilginç,” dedi Piyer.

¹ Rusça’da savaş görmek, savaşa katılmak.

Yarım saat sonra Kutuzov, Tatarinova'ya hareket etti; Bennigsen, aralarında Piyer'in de bulunduğu maiyetiyle cephe hattına doğru yola çıktı.

XXIII

Gorki'den hareket eden Bennigsen, büyük yolu izleyerek kıyısında saman kokan biçilmiş otlar dizili köprüye indi; tepedeki subay burayı Piyer'e mevziin merkezi diye göstermişti. Köprüden geçip Borodino köyüne girdiler, oradan da sola saptılar, çok sayıda askerin, topların yanından geçerek yüksek bir tepeye vardılar; burada milisler toprağı kazıyordu. Bu tabya, henüz adı konmayan, sonraları "Payevski Tabyası" ya da "tepe bataryası" diye anılacak olan tabyaydı.

Piyer, bu tabyaya pek dikkat etmedi. Buranın kendisi için, Borodino savaş meydanındaki yerlerin en unutulmazı olacağını bilmiyordu. Sonra bir sel çukurundan Semyonovski'ye geçtiler, burada askerler evlerden, samanlıklardan arta kalan son mertekleri de alıp götürüyorlardı. Sonra inişlerden, yokuşlardan, dolu vurmuş gibi ezik, darmadağın çavdarlar arasından, sürülmüş bir tarlanın çizilerinde topçunun yeni açtığı bir yoldan ilerleyerek istihkâmlara vardılar.

Bennigsen durdu, karşıya (daha dün bizim olan) Şevardino Tabyası'na bakmaya başladı; orada birkaç atlı görünüyordu. Subaylar; Napoléon yahut Murat olmalı bu, diyor, herkes bu bir avuç atlıya hırsla bakıyordu. Piyer de; bu belli belirsiz seçilen insanlardan hangisinin Napoléon olabileceğini tahmin etmeye çalışarak oraya baktı. Sonunda atlılar tepeden inip gözden kayboldular.

Bennigsen, yanına yaklaşan bir generale dönerek ona kitalarımızın durumunu açıklamaya başladı... Piyer, yapılacak savaşın özünü kavramak için dikkat kesilerek Bennigsen'in söylediklerini dinliyor ama zekâsının bu işe

yetmediğini üzümlere hissediyordu. Hiçbir şey anlamıyordu. Bennigsen sözünü bitirdi, kulak kabartan Piyer'i fark edip birden ona döndü, "Bunlar sizi ilgilendirecek şeyler değildir herhalde," dedi.

Piyer, "Yoo, tersine çok ilgi çekici şeyler," dedi ama doğruyu söylemediği açıkça belliydi.

İstihkâmlardan çıkarak sık, bodur bir kayın ormanının içinde kıvrımlı bir yolu izleyerek daha sola saptılar. Bu ormanın orta yerinde önlerine, yola, beyaz ayaklı, boz bir tavşan sıçradı; hayvan bunca beygirin nal sesleriyle öyle afallamıştı ki, herkesin ilgisini çekip milleti güldürerek önlerinde uzun zaman zıpladı. Ancak gürültü artınca kendini yana attı, çalıların içinde kayboldu. Atlılar ormanda iki verst kadar yol aldıktan sonra bir açıklığa çıktılar, buraya sol kanadı korumakla görevlendirilmiş Tuçkov kolunun kıtaları toplanmıştı.

232 Bennigsen burada, sol kanadın en ucunda, uzun uzağıya, heyecanlı heyecanlı konuştu, Piyer de onun bu konuşmayla askerlik bakımından önemli şeyler söylediğini zannetti. Tuçkov kıtalarının mevzii karşısında bir tepe vardı. Bu tepe tutulmamıştı. Bennigsen, dolaylara hâkim bir tepeli tutmayıp da, kıtaları onun eteğine yerleştirmenin akılsızlık olduğunu söyleyerek bu yanlışlığı yüksek sesle eleştirdi. Bazı generaller de aynı düşünceli ileri sürdüler. Hele bir tanesi, kendilerini buraya salhaneye gönderir gibi gönderdiklerini, bir asker öfkesiyle söyledi.

Sol kanadın böyle düzenlenmiş oluşu Piyer'i askerlik konularını anlama yeteneğinden büsbütün şüpheye düşürmüştü. Kıtaların tepenin altına yerleştirilmiş olmasını eleştiren Bennigsen'le generalleri dinlerken Piyer onları iyice anlıyor, olarak hak veriyor, düşüncelerini paylaşıyordu ama işte yine bundan dolayı da, bu kıtaları buraya, tepenin altına yerleştirenin bu kadar apaçık, kaba bir yanlışlığa nasıl olup da düşülebildiğine akıl erdiremiyordu.

Oysa bu kıtalar Bennigsen'in zannettiği gibi, mevzii savunmak için konmuş değillerdi, bu gizli yerde pusuya yatırılmış, yani saklı kalsın, yaklaşan düşmana ansızın

saldırısnlar diye yerleştirilmişlerdi. Bennigsen bunu bil-miyordu; başkomutana haber vermeden kendi özel görü-şüne uyarak, kıtaları ileriye sürdü.

XXIV

Bu aydınlık 25 Ağustos akşamında Prens Andrey, ala-yının yerleştiği yerin en ilerisinde, Koyazkova köyünün yıkık bir hangarda dirseğine dayanıp uzanmıştı. Yıkık du-varların yarıkları arasında alt dalları budanmış otuzluk kayın ağaçlarının çit boyunca giden sırasına, yulaf tınaz-ları darmadağın olmuş bir tarlaya, üstünde asker kazanla-rı için yakılmış ateşlerin dumanları görünen fundalıklara bakıyordu.

Kendi hayatı şimdi yararsız, ağır geliyordu Prens Andrey'e ama yine de kendini, tıpkı yedi yıl önce Auster-litz Savaşı öncesinde olduğu gibi heyecanlı, sinirli hisse-diyordu.

233

Yarınki savaş için gereken emirleri verip almıştı. Ar-tık yapacağı hiçbir şey yoktu. Ama düşünceler onu rahat bırakmıyordu. Yarınki savaşın şimdiye kadar katıldıkları-nın en dehşetlisi olacağını biliyordu; ölme ihtimali, öm-ründe ilk kez, başkalarını nasıl etkileyeceğini düşünme-den, yalnız kendi ruhuyla ilgili, kesin, basit, korkunç bir şekilde açıkça gözünün önüne geldi.

Eskiden onu üzmüş, uğraştırmış olan şeylerin hepsi, şimdi düşüncelerinin ulaştığı yükseklikten vuran soğuk, beyaz bir ışıkla, gölgesiz, perspektifsiz, çevre çizgileri be-lirsiz bir halde birden aydınlanmıştı. Uzun zaman bütün hayatı ona bir sihirbaz fenerinin camı arkasından, yapma bir ışıkla yansıtılıyormuş gibi gelmişti. Şimdi ise, o kaba saba boyalı resimleri birden parlak bir gün ışığında, arada cam olmadan görüyordu. Bir sihirbaz feneri olan hayatı-nın belli başlı resimlerini teker teker aklından geçirip, şimdi onları bu kesin ölüm düşüncesinin soğuk, beyaz ışık-

ğı altında seyrederek kendi kendine, “Evet, evet, işte onlar, beni onca heyecanlandırmış, hayran bırakmış, üzmüş o aldatici hayaller,” diyordu. “İşte onlar, bana vaktiyle güzel, gizemli şeylermiş gibi görünün o boyalı şekiller... Ün, toplum yararı, kadına karşı sevgi, hatta vatan; bu resimler bana nasıl büyük, nasıl derin anlamlarla dolu gelmişti! Oysa benim için son kez ağardığını hissettiğim bu şafağın soğuk, beyaz aydınlığında bütün bunlar öyle basit, solgun, kaba saba ki...” Yaşamının belli başlı üç acısı dikkatini özellikle çekiyordu: aşkı, babasının ölümü, Rusya’nın yarısını ele geçiren Fransız işgali. “Aşk!.. Bana gizemli güçlerle doluymuş gibi gelen o kızcağız. Hem onu nasıl da sevmiştim... Aşka dair, ikimizin mutluluğuna dair şairane hayaller kuruyordum. Gençlik!” diye yüksek sesle, öfkeyle söylendi, “Onun sadakatini sağlayacak ideal aşka falan da inanmıştım. Masalların narin güvercini gibi yolumu gözleye gözleye eriyip bitecekti. Oysa bütün bu işler çok daha basit, bütün bunlar dehşetli basit, iğrenç!

234

“Babam da Lisiye Gori’de yerleşmişti, buranın kendi yeri, kendi toprağı, kendi havası; mujiklerinin kendi mujikleri olduğunu sanıyordu. Oysa Napoléon gelip de, babamın varlığından bile habersiz, onu bir saman çöpü gibi yolunun üstünden sürtüp atınca, zavallının Lisiye Gori’si de, bütün hayatı da yıkılıp gitti. Fakat, mademki artık babam yok, bir daha da olmayacak, bir daha hiçbir zaman olmayacak, öyleyse bu deneme kimin için? Babam yok! Öyleyse bu deneme kimin için? Vatan, Moskova’nın kaderi!.. Yarın da beni öldürecekler, hem de bir Fransız değil, bizimkilerden biri, dün silahını kulağımın dibinde boşaltan o asker gibi birisi, sonra Fransızlar gelecek, burunları dibinde kötü kötü kokmayayım diye beni başımdan, bacaklarımdan tutup bir hendeğe atıverecekler; sonra, başkalarına yine eskisi kadar doğal gelecek olan yeni hayat şartları doğacak, benimse bunlardan haberim bile olmayacak, ben var olmayacağım.”

Kımiltısız sarı, yeşil yaprakları, yeşillikleri, bembeyaz kabuklarıyla güneşte parıldayan sıra sıra kayın ağaç-

larına baktı. “Ölmek, beni öldürsünler... Yarın... Artık ben var olmayayım, bütün bunlar var olsun da ben var olmayayım...” Yokluğunu getirdi gözünün önüne. Renkleriyle, gölgeleriyle şu kayın ağaçları, şu kıvrır kıvrır bulut, şu açık ordugâh ateşlerinin dumanları, etrafındaki her şey ona göre, birden biçim değiştirdi. Korku verici, dehşetli bir hal aldı. Sırtı ürperdi. Hızla ayağa kalkıp hangardan dışarı çıktı, yürümeye başladı.

Hangarın arkasından sesler geldi.

“Kimdir o?” diye sordu Prens Andrey.

Dolohov’un eski bölük komutanı, subay eksikliği yüzünden şimdi tabur komutanlığı yapan, kırmızı burunlu Yüzbaşı Timohin, utanıp sıkılarak hangara girdi. Onun peşinden de alayın hesap memuru ile yaver göründüler.

Prens Andrey çarçabuk kalktı, subayların raporlarını dinleyip yeniden bazı emirler verdi; onları başından savmaya hazırlanıyordu ki, hangarın arkasından, tanıdık birinin fısıltısı geldi. Bir şeye çarpan bu insanın sesi, “*Quel diable!*”¹ diyordu.

235

Prens Andrey hangardan dışarı göz atınca kendisine doğru yaklaşan Piyer’i gördü, yerde bir sırığa takılmış, az kalsın düşecekmış.

Genel olarak Prens Andrey yaşadığı yerdeki insanlarla, hele Moskova’ya son gidişinde yaşadığı bütün o acıları aklına getiren Piyer’le karşılaşmaktan hoşlanmıyordu.

“Ah, sen misin?” dedi. “Hangi rüzgâr attı? Hiç beklemiyordum doğrusu...”

Bunları söylerken gözlerinde, yüzünün ifadesinde soğukluktan da fazla bir şey, Piyer’in hemen fark ettiği bir düşmanlık vardı. Piyer buraya ruhu coşkunkluk içinde gelmişti. Ama Prens Andrey’in yüzündeki ifadeyi görünce bir sıkıntı, bir huzursuzluk duydu.

“Geldim, öyle işte... Biliyorsun ya... geldim... beni çok ilgilendiriyor,” dedi. Bütün gün bu “ilgilendiriyor” sözünü boyuna, düşünmeden yineleyip durmuştu. “Savaş görmek istedim.”

¹ Haç aksi şeytan!

Prens Andrey alay ederek, “Ya sahi mi? Peki, savaş hakkında mason kardeşler ne buyuruyor? Bunu nasıl önlemeli?” dedi, sonra da, “Moskova’da ne var ne yok? Benimkiler ne yapıyor? Nihayet Moskova’ya geldiler mi?” diye ciddiyetle sordu.

“Gelmişler! Jüli Drubetskaya’dan duydum. Kendilerine uğradım, ama bulamadım. Moskova yakınlarındaki malikânelerine gitmişler.”

XXV

236

Subaylar çekilmek istediler ama Andrey, dostuyla baş başa kalmak istemiyormuş gibi, oturmalarını, çay içmelerini rica etti. Oturmak için birkaç sıra getirildi, çay da geldi. Subaylar Piyer’in şişman, koskocaman gövdesine biraz hayretle bakıyor, Moskova’ya, kıtalarımızın, dolaşabildiği mevzilerine dair söylediklerini dinliyorlardı. Prens Andrey susuyordu; suratını öyle asmıştı ki, Piyer tabur komutanı iyi yürekli Timohin’le konuşuyordu daha çok.

Prens Andrey, “Kıtalarımızın nasıl düzenlendiğini anladın demek?” diye sözünü kesti Piyer’in.

Piyer, “Evet, yani, şey,” dedi, “asker olmadığım için, iyice, büsbütün anlamadım ama ne de olsa genel planı kavradım.”

Prens Andrey, “*Eh, bien, vous êtes plus avancé qui ce soit,*”¹ dedi.

Piyer gözlüğünün altından Prens Andrey’ye şaşkın şaşkın bakarak, “Ha!” dedi. “Peki, Kutuzov’un atanması na ne diyorsun?”

Prens Andrey, “Çok memnunum, bildiğim de bundan ibaret,” dedi.

“Peki ya Barclay de Tolly hakkında ne düşünüyorsunuz? Moskova’da onun için söylemediklerini bırakmıyorlar. Sen ne düşünüyorsunuz?”

¹ Eh, demek siz hiç kimsenin bilmediğini biliyorsunuz.

Prens Andrey subayları göstererek, "Bunu onlara sor," dedi.

Timohin'e seslenirken herkesin yaptığı gibi Piyer de hoş gören, soran bir gülümsemeyle ona baktı.

Timohin başkalarını alay komutanından ayrılmaksızın utangaç bir şekilde, "Serenisim gelince önümüz aydınlandı Ekselans," dedi.

"O da neden?" diye sordu Piyer.

"Mesela, odun ve yem işlerinde bu böyle oldu. Eskiden hani, Svetsyani'den gerilemeye başlamıştık ya, bir çalı çırpı parçacığına ya da samana filan el süreyim deme, yasaktı. İyi ama biz çekiliyoruz, bunlardan 'o' yararlanacak, öyle değil mi Ekselans?" diye Prens'e dönüp sözüne devametti, "Biz çalı çırpıya, samana filan el sürdük mü, yandık. Bu yüzden alayımızdan iki subayı mahkemeye verdiler. Ama Serenisim gelir gelmez, bu bakımdan, iş yoluna girdi. Rahatladık."

"Peki, eski general bunu neden yasak etmişti?"

Timohin böyle bir soruya nasıl karşılık vereceğini bilemeyerek şaşkın şaşkın bakınmaya başladı. Piyer aynı şeyi Prens Andrey'e de sordu. Prens Andrey öfkeli öfkeli alay ederek, "Düşmana bıraktığımız ülkeyi harap etmek için," dedi. "Doğrusu da bu; ülkenin yağma edilmesine, askerlerin soygunculuğu öğrenmesine izin verilemez. O, Smolensk'te Fransızların bizi kuşatabileceğini, kuvvetlerinin bizimkilerden çok olduğunu düşünmekte de haklıydı. Ama şunu anlayamadı," diye birden ince bir sesle haykırdı: "Ama şunu anlayamadı: Biz ilk kez orada Rus toprağı uğruna dövüşüyorduk, askerler şimdiye kadar hiç görmediğim bir heyecan içindeydiler, Fransızların saldırısını art arda iki gün kırdık, bu başarı gücümüzü on katına çıkarmıştı. Halbuki o, geri çekilme emrini verdi, bütün çabalar da, kayıplar da boşa gitti. İhaneti aklından bile geçirmedi, her şeyi elinden geldiği kadar mükemmel yapmak istedi, her şeyi önceden düşünüp taşındı ama işte işe yaramazlığı da bu yüzden. Hele artık hiçbir işe yaramaz, çünkü her Alman'ın yaptığı gibi o da her şeyi derinden deri-

ne, özene bezene önceden düşünüp taşıyor. Sana bunu nasıl anlatsam... Tut ki, babanın Alman bir uşağı var, mükemmel bir uşak, onun bütün isteklerini senin becerebileceğinden çok daha iyi karşılıyor, sen ne yaparsın, bırakırsın uşak hizmet eder; ama baban ölüm derecesinde hastalanınca uşağı gönderirsin; kendi acemi, beceriksiz ellerinle babana bakmaya başlarsın, onun acılarını, usta ama yabancı bir adamın yapabileceğinden çok daha iyi dindirirsin, işte Barclay'e karşı da böyle davranıldı, Rusya sağlık içindeyken ona bir yabancı hizmet edebilirdi, hem de o mükemmel bir bakandı doğrusu, ama Rusya tehlikeye düşer düşmez ona kendinden, kendi canından biri lazımdı. Sizin orada, kulüpte, Barclay haindir diye bir laf çıkarmışlar. Ona hain diye iftira edilmesi yalnız şu işe yarar; sonradan yalanlarından utanacak olanlar, haini kahraman, dâhi yaparlar, bu da daha büyük bir haksızlık olur. O namuslu, çok dürüst bir Alman'dır..."

238

Piyer, "Ne de olsa, çok usta bir general olduğu söyleniyor," dedi.

Prens Andrey gülümseyerek, "Ben," dedi, "çok usta bir general ne demektir, anlamıyorum."

"Çok usta bir general, şey, yani bütün ihtimalleri önceden hesaplayan... Şey, düşmanın ne düşündüğünü seven adam..."

Prens Andrey sanki çoktan beri çözümlenmiş bir sordundan söz eder gibi, "İyi ama bunun imkânı yok," dedi.

Piyer ona hayretle baktı: "Ne de olsa, savaşın satranca benzediğini söylüyorlar ya..."

Prens Andrey, "Evet," dedi, "yalnız şu küçük farkla: Satrançta her hamleyi yapmadan önce istediğin kadar düşünebilirsin, zamana bağlı değilsin, sonra yine şu farkla: Orada, at, piyadeden, iki piyade de bir piyadeden her zaman güçlüdür, oysa savaşta bir tabur bazen bir tümendenden güçlü, bazen de bir bölükten zayıftır; kıtaların değişken gücünü kimse bilemez. İnanın bana, eğer, iş kurmay heyetlerinin yaptıkları planlara bağlı olsaydı ben orada kalırdım, emirleri verirdim, oysa bunu yapacak yerde, bura-

da, alayda bu baylarla birlikte hizmet etmekle övünüyorum. Yarın alınacak sonucu da gerçekten bize bağlı sayıyorum, onlara değil... Başarı ne mevziye ne silah gücüne ne de sayıya bağlı olmuştur ne de olacağı vardır, hele en az bağlı olduğu şey, mevzidir.”

“Peki, neye bağlıdır öyleyse?”

“Bendeki,” Timohin’i gösterdi, “ondaki, her yerdeki duyguya.”

Prens Andrey kendisine yani komutanına ürkek ürkek, şaşkın şaşkın bakmakta olan Timohin’e bir göz attı. Prens şimdi, o eski suskun, temkinli halini kaybetmiş, heyecanlanmışa benziyordu. Aklına hücum eden düşünceleri söylemekten kendini alamadığı belliydi.

“Savaşı kazanmayı iyice aklına koyan kazanır. Biz Austerlitz’de savaşı niçin kaybettik? Kayıplarımız hemen hemen Fransızlarınki kadardı ama biz savaşı kaybettiğimizi çok çabuk kabullendik, kayıp da ettik. Bunu kabullenişimiz orada, uğrunda dövüşeceğimiz hiçbir şeyin olmaması yüzündendi: Savaş meydanından bir an önce çekilmek istiyorduk. ‘Savaş kaybedildi, hadi kaçmaya bakın,’ dedik ve kaçtık. Bunu daha akşam olmadan söylemeseydik işin sonu neye varırdı, orasını Tanrı bilir. Ama yarın böyle söylemeyeceğiz. Sen, mevzilerimiz, sol kanat zayıf, sağ kanat çok yayılmış diyorsun. Bütün bunlar saçma, bunlardan hiçbir şey çıkmaz. Yarın bizi bekleyen nedir? Bizimkilerin ya da onların kaçması, şunun bunun öldürülmesi, bir an içinde çözümlenecek çeşit çeşit, yüz milyonlarca olasılık; şimdi yapılan şeylerse; eğlence... Mesele şu ki birlikte mevzileri dolaştığın insanlar, işin genel gidişine yardım etmek şöyle dursun, ona engel oluyorlar. Onlar yalnız kendi küçük çıkarlarıyla ilgilidirler.”

Piyer iğrenerek, “Böyle bir zamanda mı?” dedi.

“‘Böyle bir zamanda’ da,” diye tekrarladı Prens Andrey, “onlar için rakibin ayağının altına karpuz kabuğu koymak, fazladan bir nişancık, bir kurdelecik almak mümkün. Bana göre yarın durum şu: Yüz binlik Rus kıtalarıyla yüz binlik Fransız kıtaları dövüşmek için karşılaşacaklar; gerçek olan şey de, bu iki yüz binin dövüşeceği;

kim en insafsız dövüşür, kendi de en az acırsa onun kazanacağıdır. Sana bir şey daha söyleyeyim, ister misin? Orada, yüksek mevki sahipleri arasında neler olursa olsun, onlar işleri ne kadar karmakarışık ederlerse etsinler, biz yarın savaşı kazanacağız...”

Timohin, “İşte bu doğru Ekselans, bu, gerçeğin ta kendisi,” dedi, “artık kendine acımak olur mu? Benim taburun erleri, inanır mısınız, votka bile içmediler, ‘zamanı değil’ diyorlar.”

Herkes sustu.

Subaylar kalktı, Prens Andrey yaverine son emirleri vererek onlarla birlikte hangarın önüne çıktı. Piyer, subaylar gidince Prens Andrey’in yanına yaklaştı, söze başlamak üzereydi ki, yoldan hangarın az ötesinden nal sesleri geldi. Prens Andrey o yana bakınca bir Kazak’la birlikte yaklaşan Woltzogen ile Clausewitz’i tanıdı. Piyer’le Andrey’in yanından geçerlerken konuşuyorlardı, şu cümleler duyuldu:

240

“*Der Krieg muss im Raum verlegt werden. Der Ansicht kann ich niecht genug Preis gaben,*”¹ diyordu biri.

“*O ja, der Zweck ist nur den Feind zu schwächen, co kann man gewiss nicht den Verlust der Privatpersonen in Achtung nehmen.*”²

“*O ja.*”³

Prens Andrey, onlar geçip gittikten sora burnundan soluyarak, “Evet, *im Raum verlegen,*”⁴ diye öfkeyle tekrarladı. *Im raum* da⁵ babam, oğlum, kız kardeşim Lisiye Gori’de kalmışmış, onun umrunda değil, İşte sana söylemiş olduğum şey: Yarın savaşı kazanacak olan bu Alman beyler değil, onlar güçlerinin yettiği kadar işi berbat etmekten başka bir halt karıştırmayacaklar, çünkü onun Alman kafasında yalnız sahte, beş para etmez düşünceler

¹ (Alm.) Savaşın yayılıp genişlemesi lazım. Bu görüşü ne kadar övsen azdır.

² (Alm.) Elbette, amaç düşmanı zayıflatmak olduğuna göre; insan kaybına aldırmamak lazım...

³ (Alm.) Elbette.

⁴ (Alm.) Yayılıp genişlemeli.

⁵ (Alm.) Yayılıp genişlemek.

var, ama yüreklerinde yarınki savaşı kazanmak için gereken biricik şey, Timohin'de olan şey yok. Bütün Avrupa'yı ona teslim ettiler, sonra bir de bize ders veriyorlar, ünlü öğretmenler!"

Piyer, "Demek yarınki savaşın kazanılacağını sanıyorsun," dedi.

Prens Andrey, "Evet, evet," diye dalgın dalgın karşılık verdi, "yetki bende olsaydı, yapacağım tek şey, esir kalmamak olurdu. Esir de ne demek! Şövalyelik! Fransızlar evimi yıktılar, Moskova'yı yağmaya gidiyorlar, bana boyuna hakaret ettiler, ediyorlar da. Onlar benim düşmanım, onların hepsi, bana göre, cani. İşte Timohin de, bütün ordu da, bunu tıpatıp böyle düşünüyor. Tilsit'te bize hangi kurt masalını okumuş olurlarsa olsunlar, mademki düşmanlarımdırlar, dostum olamazlar."

Piyer parıldayan gözlerle Prens Andrey'e bakarak, "Evet, evet," dedi, "ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum."

Mojaisk Tepesi'nden beri, bütün gün Piyer'i kaygılandırmış olan mesele, şimdi ona, açıklanmış, büsbütün çözümlenmiş gibi geliyordu. Artık bu savaşın önemini anlıyordu. Bugün gördüğü her şey, şöyle bir bakıp geçtiği yüzlerdeki bütün o ciddi, ağır ifadeler, kendisi için yepyeni bir ışıkla aydınlanmıştı. Gördüğü bütün insanlardan taşan yurtseverliğin o gizli (fizikte latent denen) sıcaklığını anladı. Bu da ona insanların ölüme neden böyle rahatça, hatta düşüncesizce hazır olduklarını açıkladı.

"Esir almamak," diye devam etti Prens Andrey, "yalnız bu, savaşın şeklini değiştirir, onu daha az zalim kılar. Oysa biz şimdiye kadar yalnızca savaş oyunu oynadık, işte bu kötü; ruh yüceliği falan göstermeye çalışıyoruz. Bu ruh yüceliği, bu duygusallık, kesilen bir danayı görüp de fenalaşan bir hanımefendinin ruh yüceliği, duygusallığı soyundandır; kadın o kadar iyi yüreklidir ki, kan görünce dayanamaz ama gene de o danayı salçayla filan pişirilince afiyetle yer. Bize savaş yasalarından, şövalyelikten, temsilciler göndermekten, bahtsızlara acımdan söz ediyor-

lar. Bütün bunlar saçma şeyler. Ben 1805 yılında şövalyeliğin, temsilciler göndermenin ne demek olduğunu gördüm, onlar bizi biz onları kafese koyduk. İnsanların evini soyar, sahte para sürerler; evet, en kötüsü de benim çocuklarımı, babamı öldürürler, sonra da savaş yasalarından, düşmana karşı mertlikten söz ederler. Esir almamak, öldürmek ve ölüme gitmek! Bu yargıya benim gibi, benim çektiğim acılardan geçerek varan bir insanın...”

Moskova'yı da Smolensk gibi alıp almayacaklarının umurunda olmadığını düşünen Prens Andrey, boğazına bir şey tıkanmışçasına ansızın sustu. Bir aşağı bir yukarı sessizce dolaştı ama gözleri tuhaf bir biçimde parlıyordu, söze tekrar başladığı zaman dudakları titremekteydi:

“Savaşta o sahte mertlik olmasaydı, biz ancak, bugünkü gibi, ölüme koşmak kaçınılmaz olunca savaşa girerdik. Böylece, Pavel İvaniç, Mihail İvaniç'e hakaret etti diye savaş çıkmazdı, bugünküne benzeyen bir savaş çıksa da artık bu tam savaş olurdu. O zaman kıtaların sayısı çokluğu da şimdiki gibi olmaz; o zaman Napoléon'un sürüklediği bütün o Lehler, Westphaliyalılar peşine takılıp Rusya'ya gelmezlerdi; biz de Avusturya'da Prusya'da nedeninin kendimiz de bilmeden dövüşmeye gitmezdik. Savaş bir eğlence değil, dünyanın en iğrenç şeyidir; bunu anlamalı da savaş oyunu oynamamalı. Bu korkunç zorunluluğu sıkı ve ciddi olarak ele almalı. İşin ruhu şu: Yalan bir yana bırakılmalı; savaşta savaş oyuncak değil. Öteki türlü çatışma; düşüncesiz, aylak insanların sevgili eğlencesidir... Bu insanların en saygın değerleri de, asker sınıfı... Peki, savaş nedir? Askerlik dünyasının görenekleri nelerdir? Savaşın amacı öldürmek, savaşın silahları casusluk, hainlik ve bunları kışkırtmak: Halkın yok edilmesi, soyulması, orduyu beslemek için hırsızlık, savaş kurnazlığı denen aldatma ve yalan; asker tabakasının görenekleri: Özgürlük yokluğu yani disiplin, aylaklık, cahillik, kabalık, sefillik, ayyaşlık... Üstelik bu tabaka herkesin saygı gösterdiği yüksek bir tabakadır. Çin imparatoru dışında bütün krallar asker üniforması giyer, en büyük ödül en çok insan öldürene verilir. İn-

sanlar birbirlerini öldürmek için bizim yarın yapacağımız gibi karşı karşıya gelir, on binlerce insan birbirini vurur, sakat bırakır, sonra çok insan öldürüldü diye (ölülerin sayısını da şişirirler) şükran ayinleri yapılır; ne kadar çok insan öldürülmüşse zafer o kadar çok parlak ilan edilir. Tanrı yukarıdan onlara bakıp dualarını nasıl da kabul eder!” diye keskin, ince sesiyle haykırdı Prens Andrey. “Ah, efendim, son zamanlarda hayat bana ağır gelmeye başladı. Çok şeyi anlamaya başladığımı görüyorum. İyilik ve kötülük ağacının meyvelerini yemek insana yaramıyor. Bereket versin ki, bu iş çok uzun sürmeyecek!” Sonra birden, “Galiba uyuyorsun,” dedi, “benim de uyku zamanım geldi, sen dön, Gorki’ye git.”

Piyer, ürkek, şefkatli gözlerle Andrey’e bakarak, “Yo hayır!” dedi.

Prens Andrey yineledi, “Git git, insan dövüşten önce uykusunu almalı,” diyerek hızla Piyer’e yaklaştı onu kucakladı, öptü, “Tanrı seninle olsun, hadi git,” diye haykırdı. “Bir daha görüşebilecek miyiz, hayır!” Sonra çarçabuk döndü, hangara girdi.

Artık ortalık kararmıştı, Piyer de Prens Andrey’in yüzündeki ifadenin yumuşak mı, sert mi olduğunu seçememişti. Peşinden gideyim mi, yoksa yerime mi döneyim, diye bir süre sessizce düşündü. “Hayır, bana ihtiyacı yok!” diye karar verdi. “Bunun son buluşmamız olduğunu ben de biliyorum.” Derin derin içini çekti, dönüp Gorki’nin yolunu tuttu.

Hangara giren Prens Andrey bir kilime uzandı ama uyumadı.

Gözlerini yumdu. Hayaller birbiri ardınca geçiyordu gözlerinin önünden, birine sevinçle, uzun süre baktı. Petersburg’daki bir süvari açıkça gözünün önüne geldi. Nataşa, coşkun yüzü heyecan içinde, ona geçen yıl mantar toplarken büyük bir ormanda nasıl kaybolduğunu anlatmıştı. Birbirini tutmayan cümlelerle hem ormanın derinliklerini hem kendi duygularını tasvir etmiş, hem de rastladığı bir aracıyla konuştukları şeyleri anlatmış, ikide bir

de hikâyesini keserek, “Hayır, beceremiyorum, anlatamıyorum, hayır, anlamıyorsunuz,” demiş, Prens Andrey de anladığını söyleyerek onu yatıştırmıştı, zaten söylemek istediklerinin hepsini gerçekten de anlamıştı. Nataşa istediği gibi anlatamadığı için üzülmüyordu: O gün duyup da şimdi dışarı vurmak istediği o coşkun, şiirli duyguları ortaya koyamadığını hissediyordu. “O yaşlı adam öyle şirindi ki, ormanın içi de öyle bir karanlık... Sonra o ihtiyarın öyle iyi bir... hayır anlatmasını beceremiyorum,” diye kızararak heyecan içinde konuşuyordu. Prens Andrey o zaman onun gözlerinin içine bakarak nasıl gülümsemişse şimdi de aynı mutlulukla gülümsedi. “Onu anlıyordum,” diye düşündü, “hem yalnız anlamakla kalmıyordum, ondaki ruh gücünü, içtenliği, saflığı, bedeninin adeta sarıp sarmaladığı ruhunu seviyordum... Nasıl güçlü, nasıl mutlulukla seviyordum.” Bu aşk hikâyesinin nasıl sona erdiğini de birden hatırladı. “Bütün bunlar o herifin umurunda bile değildi. Onun bütün bunlardan hiçbir şey anladığı yoktu. Onur gözünde Nataşa, kaderine ortak etmeye bile layık görmediği güzel, taze bir kızdan başka bir şey değildi. Ama ben? O adam da hâlâ sağ ve keyif sürüyor.” Prens Andrey sanki bir yerini yakmışlar gibi sıçrayıp kalktı, hangarın önünde yeniden dolaşmaya başladı.

XXVI

25 Ağustos’ta Borodino Savaşı’ndan bir gün önce Fransa imparatorunun saray bakanı M. de Beausset ile Albay Fabvier, ilki Paris’ten, ötekisi Madrid’den, Napoléon’un yanına, Valuyeva’daki konak yerine geldiler.

Saray üniformasını giyen M. de Beausset, imparatora getirdiği emanetin önden götürülmesini emretti, sonra kendisi Napoléon’un çadırının birinci bölmesine girdi, orada çevresini saran yaverlerle konuşarak emaneti açmaya başladı.

Fabvier içeri girmede, çadırın önünde durup tanıdığı generallerle konuştu.

İmparator Napoléon henüz yatak odasından çıkmamıştı, tuvaletini bitirmek üzereydi. Aksırıp tıksırarak oda uşağının tuttuğu fırçaya etli sırtını, tombul, kıllı göğsünü çeviriyordu. Başka bir oda uşağı da bir şişenin ağzını parmağıyla bastırıp, sanki nereye, ne kadar serpileceğini bir kendisi bilebilirmiş gibi bir tavırla imparatorun bakımlı vücuduna kolonya serpiyordu. Napoléon'un ıslak kısa saçları alnının üzerine dağılmıştı. Yuvarlak, sarı yüzünde bir rahatlık ifadesi vardı. Fırçanın altında büzülüp aksırarak oda uşağına, "*Allez ferme, allez toujours,*"¹ diyordu. Dünkü savaşta ne kadar esir alındığını imparatora arz etmek üzere çadırın yatak odası bölmesine girmiş olan yaver, gereken bilgileri vermiş, çekilmek için izin bekleyerek kapının yanında duruyordu. Napoléon kaşlarını çatıp göz ucuyla yavere baktı.

"*Point de prisonniers,*"² diye tekrarladı yaverin söylediklerini. Sonra, "*Ils se font démolir. Tant pis pour l'armée russe. Allez toujours; allez ferme,*"³ diye kamburunu çıkarak söylendi. Başıyla yavere işaret edip, "*C'est bien. Faites entrer M. de Beausset, ainsi que Fabvier,*"⁴ dedi.

"*Oui, Sire,*"⁵ diyen yaver çadırın arka kapısından çıkıp kayboldu.

İki oda uşağının yardımıyla çarçabuk giyinen Napoléon, mavi muhafız üniformasıyla, sert, hızlı adımlarla çadırın kabul salonuna geçti.

Bu sırada Beausset, imparatoriçeden getirdiği hediyeyi, imparatorun gireceği yerin tam karşısında, iki iskemlenin üstüne yerleştirmenin telaşı içindeydi. Ama imparator o kadar çabuk giyinmiş, öyle ansızın çıkagelmişti

¹ Hadi, durma, hadi daha güçlü.

² Esir yok.

³ Kendilerini mahvettiriyorlar. Rus Ordusu için daha kötü. Hadi durma, hadi daha güçlü.

⁴ Pekâlâ. De Beausset ile Fabvier gelsinler.

⁵ Peki, haşmetlim...

ki, Beausset sürprizini gereği gibi hazırlamaya vakit bulamamıştı.

Bir şeyler yapıldığını hemen fark eden imparator, hazırlığın henüz bitmediğini de sezmiş, onları kendisine sürpriz yapmak zevkinden mahrum etmek istemişti, Bay Beausset'yi görmezlikten geldi, Fabvier'i yanına çağırdı. Avrupa'nın öbür ucunda, Salamanka'da dövüşüp imparatorlarına layık olmaktan başka düşünceleri, onu memnun edememekten başka korkuları olmayan askerlerinin yiğitliği, sadakati hakkında Fabvier'in anlattıklarını, kaşları çatık, yüzü asık dinledi. Savaş felaketle sonuçlanmıştı. Fabvier anlatırken, Napoléon, kendi yokluğunda işin başka türlü olabileceğini de zaten ummamış olduğunu belirten alaylı sözler söyledi.

"Bunun acısını Moskova'da çıkarırım," dedi "A tantôt,"¹ diye ekledi; sonra, sandalyelerin üstüne koyduğu şeyi artık bir örtüyle örtüp sürprizi hazırlamış olan de Beausset'yi çağırdı.

246 De Beausset Fransız sarayı usulünce ve ancak Bourbonların eski emektarlarının becerebildikleri derin bir reveransla eğildi, bir zarf uzatarak yaklaştı.

Napoléon onu neşeyle karşıladı, kulağını çekti. Yüzündeki ciddi ifade birden yumuşamıştı,

"Çabuk geldiniz, çok memnun oldum," dedi. "Paris ne durumda?"

De Beausset, "*Sire, tout Paris regrette votre absence,*"² diyerek karşılık verdi. Napoléon, de Beausset'nin bunun gibi, ya da buna benzer bir şey söylemek zorunda olduğunu farkındaydı ve soğukkanlılıkla düşündüğü zamanlarda bunun doğru olmadığını da bilirdi ama yine de bu sözleri onun ağzından duymak hoşuna gitti. Kulağına tekrar dokunarak ona şeref verdi.

"*Je suis fâché de vous avoir fait faire tant de chemin,*"³ dedi.

¹ Yine görüşelim.

² Bütün Paris yokluğunuzun üzüntüsünü duyuyor.

³ Sizi böyle uzun yollara düşürdüğümden dolayı müteessirim.

Beausset, “Sire! Je ne m’attendais pas à moins qu’à vous trouver aux portes de Moscou,”¹ diye karşılık verdi.

Napoléon gülümsedi. Başını dalgın dalgın kaldırarak sağa doğru şöyle bir baktı. Bir yaver kayar gibi yürüyerek yaklaştı, altın bir enfiye kutusunu Napoléon’a sundu. Napoléon açık kutuyu burnuna yaklaştırarak, “Talihiniz varmış,” dedi, “siz ki yolculuk etmeyi seversiniz, üç gün sonra Moskova’yı göreceksiniz. Asya başkentini göreceğinizi herhalde aklınızdan bile geçirmemişsinizdir. Hoş bir yolculuk yapacaksınız.” Beausset şimdiye kadar kendisinde varlığını bile fark etmediği bu yolculuk merakına karşı gösterilen ilgiden dolayı minnetle eğildi.

Herkesin örtüyle kapatılmış şeye baktığını fark eden Napoléon, “A, o da ne?” dedi. Beausset arkasını dönmeden, bir saray adamı ustalığıyla yan yan geri çekilip iki adım attı, örtüyü kaldırırken de, “Efendimize, imparatoriçenin armağanı,” diye yanıt verdi.

Bu, Napoléon’la Avusturya imparatorunun kızından doğma, her nedense herkesin Roma Kralı diye adlandırdığı çocuğun Gérard tarafından parlak renklerle yapılmış bir portresiydi. Bakışları Sixtine’deki Madonna ve İsa’nın bakışlarına benzeyen, bu kıvrır kıvrır, çok güzel çocuk *bilboke*² oynuyordu. Oyunağın yuvarlağı yer yuvarlağını temsil ediyordu, çocuğun öteki elindeki değnekse hükümdarlık اساسı biçimindeydi. Ressamın, sözde Roma kralını bir değnekle yer yuvarlağını delerken göstererek özellikle neyi ifade etmek istediği pek de belli değildi ama bu alegori, tabloyu Paris’te görenler için olduğu kadar, Napoléon için de kolayca anlaşılan bir şey sayılmış, çok da hoş gitmişti.

“Le Roi de Rome,”³ diyerek şık bir el hareketiyle portreyi gösterdi. “Admirable.”⁴

Portreye yaklaştı, yüzlerinin ifadesini istedikleri za-

¹ Haşmetlim, sizi hiç olmazsa Moskova kapılarında bulacağımı ummuştum.

² Tahtadan ya da fildişinden küçük bir yuvarlakla bir değnekçikten ibaret bir oyuncak.

³ Roma Kralı.

⁴ Fevkalade.

man değiştirmekte İtalyanlara özgü o rahatlıkla düşünce-
li, şefkatli bir tavır takındı. Şimdi söyleyeceği her sözün,
yapacağı her hareketin tarihe geçeceğini hissediyordu.
Oğlu, onun yüceliği sayesinde yer yuvarlağıyla *bilboke* oy-
nayabiliyordu; işte bu yüceliğe rağmen en sade bir baba-
lık şefkati göstermeyi o sırada yapabileceği en uygun iş
saydı. Gözleri sulandı, bakışlarıyla bir iskemle aradı, he-
men getirdiler, portrenin karşısına oturdu. Tek bir hareket
yaptı, herkes ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı, bü-
yük adamı düşünceleriyle baş başa bıraktılar.

Napoléon, bir süre sessizce, dalgın dalgın resmi sey-
rettikten ve bu sırada niçin yaptığını da bilmeden elini bo-
yaların kabarıkliklarında dolaştırdıktan sonra kalktı, de
Beausset'yi ve nöbetçi subayı çağırıldı. Roma Kralı'nı, ta-
pındıkları imparatorlarının oğlunu, veliahtını görme mut-
luluğundan hassa askerlerini mahrum bırakmamak için
portreyi çadırın önüne koymalarını emretti.

248 M. de Beausset ile kahvaltı ettiği sırada da (Beausset
bu iltifattan büyük bir zevk duyuyordu) çadırın önünde,
oraya yaklaşmış olan hassa erleriyle subaylarının coşkun
haykırışları yükseldi.

*“Vive, l'Empereur! Vive le Roi de Rome! Vive
l'Empereur!”*¹

Napoléon, kahvaltıdan sonra de Beausset'nin yanın-
da ordu emrini yazdırdı. Düzeltmeden, bir solukta yazdı-
rılmış olan beyannameyi kendisi de alıp okuyunca, *“Court
et énergique!”*² dedi.

Bu ordu emri şöyleydi:

“Askerler! İşte onca arzuladığınız savaş. Bundan böy-
le zafer size bağlı. O bize gerekiyor, o bize bolluk, rahat
kışlaklar ve yurda bir an önce dönüşü sağlayacak. Aus-
terlitz'de, Friedland'da, Vitelsk'te ve Smolensk'te davran-
dığınız gibi davranın; gelecek nesiller bugünkü zaferinizi
ansın. Sizler için, o, Moskova kapılarındaki büyük savaşta
bulunmuştu; denilsin.”

¹ Yaşasın İmparator! Yaşasın Roma Kralı! Yaşasın İmparator!

² Kısa ve sert.

“*De la Moscou!*”¹ diye yineledi Napoléon ve yolculuk etmeyi seven de Beausset’yi gezintisine çağırarak çadırdan çıkıp eyerli atlara doğru yürüdü, imparatorun daveti karşısında Beausset, “*Votre majesté a trop de bonté,*”² dedi, oysa uykusu vardı, ata binmeyi de bilmezdi, korkardı.

Ama Napoléon bu gezgine başıyla bir kez işaret edinince, zavallı adam yola koyulmak zorunda kalmıştı. Napoléon çadırdan çıkınca oğlunun portresi önündeki hassa askerlerinin haykırışmaları bir kat daha artmıştı. İmparator kaşlarını çattı, güzel, gurur dolu bir jestle portreyi göstererek, “Kaldırın oradan onu,” dedi, “savaş alanını görecektir” dedi.

Beausset gözlerini yumup başını eğerek derin derin içini çekti, imparatorun sözlerini ne kadar takdir edebildiğini, anladığını bu hareketiyle belirtmiş oluyordu.

XXVII

249

Tarihçilerinin söylediklerine bakılırsa, Napoléon bütün o 25 Ağustos gününü, sahayı gözden geçirerek, mareşallerin sundukları planları inceleyerek, generallerine bizzat emirler vererek at üzerinde geçirmişti.

Rus kıtalarının Koloça boyunca tuttukları ilk mevzi hattı delinmişti; bu hattın bir parçası, Rusların sol kanatları, ayın yirmi dördünde Şevardino Tabyası’nın düşmesi üzerine daha geriye alınmıştı. Hattın bu parçası ne tahkim edilmişti ne de bir nehirle korunur durumdaydı, önünde açık, düz bir alandan başka bir şey yoktu. Asker olsun olmasın herkes için Fransızların buraya saldırmaları gerektiği apaçık bir şeydi. Bundan dolayı da öyle uzun uzadıya düşünüp taşınmalara, imparatorla generallerinin öyle uğraşıp didinmelerine, hele Napoléon’a yakıştırmakta sıraya girdikleri dâhilik denilen o özel, yüksek yeteneklere gerek yoktu; ama sonradan bu olayı yazan tarihçiler

¹ Moskova’nın.

² Çok lütüfkârsınız haşmetlim.

de, o zaman Napoléon'un çevresinde bulunanlar da, hatta kendisi bile hiç de böyle düşünmediler.

Napoléon, alanı geziyor, derin derin düşünerek arazi-yi gözden geçiriyor, arada başını sallıyor; çevresini saran generallere, aldığı kararları doğuran derin düşüncelerin seyrini bildirmeden, yalnızca ulaştığı kesin sonuçları tebliğ ediyordu. Eckmuhl Dükü diye anılan Davout, Rusların sol kanadını çevirme teklifinde bulundu, Napoléon'sa bunun yapılmaması gerektiğini söyledi ama niçin yapılmaması gerektiğini açıklamadı. İstihkâmlara saldıracak olan General Compans'ın tümenini ormandan geçirme teklifiniyse sözde Enghien Dükü, yani Ney, orman içinde yapılacak hareketlerin tehlikeli olduğunu, tümenin dağılabileceğini söylemeye cesaret ettiği halde beğendi.

Şevardino Tabyası'nın karşısına düşen alanı gözden geçirerek bir süre sustu, düşüncelere daldı, sonra Rus bataryasını dövecek olan iki bataryanın, sahra topçusunun yerleşeceği yerleri işaret etti.

250

Daha başka emirler de vererek konak yerine döndü, savaş planını söyleyip yazdırdı.

Fransız tarihçilerinin coşkunlukla, öteki tarihçilerince derin bir saygıyla söz ettikleri bu plan şöyleydi:

“Prens Eckmuhl'ün tuttuğu düzlüğe gecedan yerleştirilmiş olan yeni iki batarya, gün ıştır ışmaz, düşmanın karşıdaki iki bataryasına ateş açacak.

“Aynı anda, birinci kolordu topçu komutanı General Pernety; ileri sürülecek olan Dessaix ve Friand tümenlerinin bütün obüsleri ve Compans tümeninin otuz topuyla düşman bataryasına ateş yağdıracak, böylece düşmana karşı faaliyete geçecek top sayısı şöyle:

Hassa topçusunun	24,
Compans tümeninin	30,
Friand ve Dessaix tümenlerinin	8,
toplam	62 top.

“Üçüncü kolordunun topçu komutanı General Focher, soldaki tabyayı döven bataryanın etrafında, üçüncü ve sekizinci kolorduların sayısı on altıya varan tüm obüs-

leriyle yer alacak, böylelikle bu bataryaya karşı 40 top bulunacak.

“General Sorbier emir alır almaz hassanın bütün obüsleriyle tabyalardan birinin üstüne yüklenmek için hazır olacak.

“Bu top ateşi sırasında, Prens Ponyatovski, köyden ormana doğru ilerleyip düşman mevziini çevirecek.

“General Compans’sa birinci tabyayı ele geçirmek için orman boyunca ilerleyecek.

“Savaş başlayınca da, düşmanın yapacağı hareketlere göre emirler verilecek.

“Soldaki top ateşi, sağdan top sesleri gelir gelmez başlayacak. Morand’ın tümeniyle Vice-roi tümenlerinin silahtarları, sağ kanadın hücumu katıldığını görür görmez sıkı bir ateş açacaklar.

“General Morand ile General Gérard, düşman tabyasını ele geçirmek ve ordunun öteki birlikleriyle aynı hizayı tutmak için Vice-roi’nin emri altında harekete geçtikleri sırada, Vice-roi, köyü¹ almış, üç köprüden geçerek tepeye varmış bulunacak.

“Bütün bunlar düzen içinde *Le tout se fera avec ordre et méthode*² ve her zaman için elde büyük sayıda ihtiyat kuvvetlerinin bulunmasına önem verilerek yapılacaktır.

“Mojaïsk yakınında imparator karargâhı, 6 Eylül 1812 yılı.”

Çok kapalı ve karışık yazılmış olan bu harekât emri (insan Napoléon’un dehasına karşı duyulan o dindarca korkuya kapılmaksızın onun emirlerinden söz etmek cesaretini kendinde görürse denilebilir ki) dört noktayı, dört talimatı içermekteydi. Bu dört emirden hiçbirini yerine getirilemezdi, nitekim yerine getirilememiştir de. Bu harekât emrinde öncelikle, “Napoléon tarafından seçilen yere yerleştirilen bataryalarla onlara katılacak olan Pernety ve Focher’nin topları, yani hep bir arada 102 top ateş açacak, Rus istihkâmlarıyla tabyasına gülle yağdıracak,” deniyor.

¹ Borodino’yu.

² Bütün bunlar düzen içinde, sistematik biçimde yapılacaktır.

Oysa bu yapılamazdı, çünkü Napoléon'un seçtiği yerden gülleler Rus tahkimli mevkillerine ulaşamazdı; bundan dolayı da, bu 102 top, yakında bulunan bir komutan, Napoléon'un emirlerine aykırı olarak onları ileri alıncaya kadar boşu boşuna ateş etti.

Harekât emrinin ikinci noktası, "Rusların sol kanadını çevirmek için Ponyatovski'nin, köyün üzerinden ormana doğru ilerlemesini" istiyordu. Bu da yapılamazdı; yapılamadı da, çünkü köyün üzerinden ormana doğru ilerleyen Ponyatovski orada yolunu kesen Tuçkov'la karşılaştı, Rus mevzilerini çeviremedi.

Harekât emrinin üçüncü noktası, "General Compans, tahkimli ilk mevzileri zapt etmek için ormanı baştan başa geçecektir," diyordu. Compans'ın tümeni tahkimli ilk mevzii zapt edemedi, püskürtüldü; çünkü ormandan dışarı çıkar çıkmaz Napoléon'un önceden kestiremeyeceği bir peşrev ateşi altında saflarını düzenlemek zorunda kalmıştı.

252 Dördüncü olarak da, "Vice-roi köyü (Borodino'yu) ele geçirecek ve tabyaya doğru komutası altında ilerleyip öteki kıtaların hizasını tutacak olan Friand ve Morand'ın tümenleriyle (bu tümenlerin ne zaman, nereye hareket edeceklerinden söz edilmiyor) aynı seviyeyi koruyarak köyün üç köprüsünden geçecektir," deniyor.

Bu emrin kaleme alınışındaki kapalılık yüzünden hiç bir şey anlamak mümkün değildir, ancak, Vice-roi'nın bu emri yerine getirmek için giriştiği işlere bakılırsa, Borodino'yu tabyanın solundan geçmesi gerekiyordu; Morand'le Friand tümenleri ise aynı anda cepheden saldırıcaklardı.

Bütün bu noktalar da, harekât emrinin bütün öteki noktaları gibi gerçekleştirilemediler, zaten gerçekleştirilmeleri de olanaksızdı. Borodino'yu geçen Vice-roi, Koloça yönünde püskürtüldü, ilerleyemez oldu; Morand'la Friand'ın tümenlerine gelince; onlar da tabyayı alamadılar, ezildiler; tabyayı ancak savaşın sonunda süvari kuvvetleri zaptetmişti (bu işin böyle olacağınıysa Napoléon

herhalde önceden hesaplamış değildi). Böylece, planın hiçbir noktası yerine getirilmedi, zaten getirilemezdi. Bundan başka, ordu emrinde, “savaşa başladıktan sonra da, düşmanın yapacağı hareketlere göre talimat verilecektir, deniyordu; bunun için Napoléon’un savaş sırasında gerekli bütün emirleri vereceği sanılabilirdi, ama bu da olmadı, olamazdı da, çünkü savaş süresince Napoléon savaştan o kadar uzakta bulunuyordu ki (sonradan da anlaşıldığı gibi) savaşın gidişatı hakkında bilgisi olamaz, savaş sırasında vereceği hiçbir emir yerine getirilemezdi.

XXVIII

Tarihçiler, eğer, diyor, Borodino Savaşı’nı Fransızlar kazanamadıysa bu, o gün Napoléon’un nezle oluşu yüzündendir; nezle olmasaydı, gerek savaştan önce, gerekse savaş sırasında verdiği emirler daha dâhice olur; Rusya göçer, *et la face du monde eut été changée*.¹ Rusya’yı bir tek insanın, Büyük Petro’nun yarattığını; Fransa’nın cumhuriyetten imparatorluğa dönmesinin ve Fransız askerlerinin Rusya’ya girişinin bir tek insanın, Napoléon’un iradesiyle gerçekleştiğini kabul eden tarihçiler için, Rusya’nın ayakta kalışına, ayın yirmi altısında Napoléon’un nezle olmasının neden olduğu zorunlu ve mantıklı bir görüştür.

Mademki Borodino Savaşı’nı verip vermemek Napoléon’un iradesine bağlıydı, şu veya bu önlemi almak da onun elindeydi, öyleyse onun iradesinin belirmesinde etkisi bulunan nezlenin de Rusya’nın kurtuluş nedeni olabileceği, bundan dolayı da Napoléon’a ayın yirmi dördünde su geçmez çizmelerini vermeyi unutan oda uşağının da Rusya’nın kurtarıcısı olduğu ortadadır. Bu tarz düşünceler böyle bir sonuç, tıpkı Voltaire’in, neyle alay ettiğini pek

¹ Dünyanın da yüzü değişirdi.

bilmeden, “St. Bartholomeus gecesi¹ IX. Charles’ın mide bozukluğu yüzündendir,” diyerek çıkardığı sonuç gibi, kesindir. Ama Rusya’yı bir tek insanın, Büyük Petro’nun iradesi yaratmıştır, Fransız İmparatorluğu’nun ortaya çıkışı, savaşın başlaması bir tek insanın, Napoléon’un iradesiyle gerçekleşmiştir iddiasını kabul etmeyen insanlar için böyle bir düşünce tarzı yalnız yanlış ve saçma sapan değil, insanlık tarihinin gerçeklerine de aykırıdır. Tarihi olayların nedeni nedir, sorusuna verilecek başka bir karşılık vardır ki, o da şudur: Dünya olaylarının akışı önceden ve yukarıdan tayin edilmiştir, bu olaylara katılan insanların kendi keyiflerince yaptıkları hareketlerin birbirine uygun düşmesine bağlıdır, bu olaylar üzerinde Napoléon’ların etkisi görünüştedir yalnızca.

St. Bartholomeus gecesi, bu katliamın yapılması için emir veren IX. Charles’ın iradesine bağlı olmadan yapıldı, böyle bir emir verdiğini zannetti o; böyle bir iddiada bulunmak ilk bakışta ne kadar acayip görünürse görünsün, seksen bin kişinin canına mal olan Borodino boğazlaşması (savaşın başlaması için ve savaş sırasında emirler verdiği halde) Napoléon’un iradesine bağlı olmadan gerçekleşti, o yalnızca böyle emirler verdiğini zannetti demek insana ne kadar tuhaf gelirse gelsin; bana, her birimizin büyük Napoléon’dan yüce değilsek de hiç olmazsa ondan küçük bir insan da olmadığımızı söyleyen insanlık onuru bu sorunun bu şekilde çözümlenmesini kabul ettirir; zaten tarih incelemeleri de bu iddiayı fazlasıyla doğru göstermektedir.

Borodino Savaşı’nda Napoléon kimseye ateş etmedi, hiç kimseyi öldürmedi. Bütün bunları yapan askerlerdi. Şu halde insanları öldüren o değildir.

Fransız Ordusu’nun askerleri Borodino Savaşı’nda Rus askerlerini Napoléon’un emriyle değil, kendi istekleriyle öldürmeye geldiler. Tüm ordu; aç, üstleri başları yırtık pırtık, yürümekten bitkin bir halde, Fransızlar, İtal-

¹ Bartholomeus, İsa’nın 12 havarisinden biridir. 24 Ağustos 1572’de *huguenot* adı verilen Protestanlar Paris’te, Saint Bartholomeus’un yortu gününde Katolikler tarafından topluca kıyıma uğradılar.

yanlar, Almanlar, Lehler, kendilerini Moskova'ya ulaşmaktan alıkoyan öteki ordunun karşısında öyle hissediyorlardı ki *le vin est tiré et qu'il faut le boire*.¹ Napoléon, o sırada Ruslarla dövüşmelerini yasak etse de onu öldürür, yine de Ruslarla savaşmaya giderlerdi, çünkü bu artık onlar için kaçınılmaz bir şeydi.

Yeryuvarlağını *bilboke* değneğiyle delen küçük çocuğun resmi karşısında "*Vive l'Empereur!*" diye nasıl bağırılırsa; kendilerine söylenecek her saçma sapan söze karşılık "*Vive l'Empereur!*" diye de nasıl bağıracaklarsa; gelecek nesillerin kendileri için, "Moskova önlerindeki savaşta bulunmuşlardı," diyeceğini, sakat kalmalarına, ölmelelerine karşılık teselli olarak ileri süren Napoléon'un günlük emrini dinledikleri zaman da işte tıpkı öyle "*Vive l'Empereur!*" diye bağırmışlardı. Çünkü "*Vive l'Empereur!*" diye bağırımdan, zaferi kazanıp olup Moskova'da dinlenecek yer, yiyecek yemek bulmak için savaşmaktan başka bir şey yapamazlardı. Bu nedenle soydaşlarını öldürmeleri, Napoléon'un emirleri yüzünden değildi.

255

Savaşın gidişatını düzenleyen de Napoléon değildi, çünkü planının hiçbir noktası gerçekleşmedi; savaş sırasında neler olup bittiğini bilmiyordu. Bunun için bu insanların birbirlerini öldürmesi, Napoléon öyle istediği için değil, yüz binlerce insanın iradesiyle gerçekleşmişti. Napoléon'sa, işlerin kendi keyfine, iradesine bağlı olarak yürüdüğünü zannetmişti yalnızca. Bundan dolayı da Napoléon'un nezle olup olmadığı meselesi, tarih için, herhangi bir taşıt erinin nezleli olup olmadığından daha önemli değildir.

Bundan başka, Napoléon'un 26 Ağustos'ta nezle oluşu şu nedenle önemsizdir: Tarih yazarları, Napoléon'un planı, savaş sırasında verdiği emirler, nezle yüzünden eskileri kadar parlak olmamıştır, diyor, baştan aşağı yanlış bir iddiadır bu.

Çünkü yukarıya aldığımız harekât emri, eski planlar-

¹ Şarabın tıpası çekilmiştir, içmek gerek. (Ok yaydan fırladı, sonuna kadar gitmek gerek.)

dan daha kötü değil, hatta daha iyiydi. Savaş sırasında sözde verdiği emirlere gelince; bunlar da başka savaşlardaki emirlerden daha kötü değil, onların aynısıydı. Ama Napoléon'un kazanamadığı ilk savaş Borodino Savaşı'ydı, bu nedenle hatalı görünüyordu bu plan ve emirler. En parlak, en derin planlar, önlemler bile, savaşı kazandırmazlarsa berbat şeylermiş gibi görünür, her askerlik bilgini de onları, bilgiç bir tavırla eleştirir, savaş kazandıran en kötü planlar, emirlerle çok parlak şeylermiş gibi görünür ve en ciddi insanlar da bu kötü planların üstünlüklerini kanıtlamak için ciltlerce yazı yazar.

Austerlitz Savaşı'nda Weierother'in tasarladığı plan, bu tür eserlerin en iyi örneklerindendi, yine de beğenilmedi; mükemmelliği, ince elenip sık dokunmuş olması yüzünden beğenilmedi.

256 Napoléon, Borodino Savaşı'nda iktidarı temsil etme görevini öteki savaşlarda olduğu gibi, hatta daha da iyi yerine getirdi. Savaşın gidişatına zarar verecek hiçbir şey yapmadı, en akla uygun önlemlere başvurdu, afallamadı, bir yapıp bir bozmadı, korkmadı, savaş alanından kaçmadı, hayır, başkomutanlık yapmıyormuş gibi görünen rolünü, ustalığına savaş deneyimlerine dayanarak, soğukkanlılıkla, vakarla oynadı.

XXIX

Hatları ikinci kez dolaşıp inceden inceye gözden geçirdikten sonra dönen Napoléon, "Satranç takımı hazır, oyun yarın başlıyor," dedi.

Kendisine punç getirmelerini emretti, Beausset'yi çağırıp ona Paris'ten, *à la maison de l'impératrice*'te¹ yaptırmak niyetinde olduğu bazı değişikliklerden söz ederek saray işleri hakkında en küçük şeyleri bile hatırlayışıyla saray bakanını şaşırttı.

¹ İmparatoriçenin dairesinde.

En basit işlere ilgi gösterdi, Beausset'yi, yolculuklara duyduğu sevgiden ötürü alaya aldı ve hastayı portatif kar-yolasına bağladıkları sırada, kendine güvenen, işini bilir, ünlü bir doktorun kollarını sıvaması gibi, umursamaz bir tavırla gevezelikler etti. "İşin dizginleri elimde, kafamın içinde apaçık, zamanı geldiğinde bunu kimsenin becere-meyeceği gibi becereceğim ama şimdi alay edebilirim, hem ben ne kadar çok latife edersem, ne kadar, sakinsem, siz de o kadar çok güven ve rahatlık duymalı, dehama hayran olmalısınız."

İkinci puncunu da bitiren Napoléon, ertesi günkü zorlu işler öncesi dinlenmeye gitti.

Karşılaşacağı işle o kadar ilgileniyordu ki, uyuyama-dı, akşamın nemli havasıyla artan nezlesine rağmen gece saat üçte gürültüyle sümkürerek, otağın büyük bölümüne geçti. "Ruslar yerlerinde duruyorlar mı?" diye sordu. "Düşmanın yaktığı ateşler hep aynı yerde görünüyor," diye karşılık verdiler. Bunu uygun bulduğunu belirtircesine başını salladı.

257

Nöbetçi yaver çadıra girdi, "*Eh bien Rapp, croyez vous, que nous ferons de bonnes affaires aujourd'hui?*"¹ diye ona döndü Napoléon.

"*Sans aucun doute, Sire,*"² diye karşılık verdi Rapp.

Napoléon yavere bir göz attı.

Rapp, "*Vous rappelez-vous, Sire, ce que vous m'avez fait l'honneur de dire à Smolensk,*"³ dedi, "*le vin est tiré, il faut le boire.*"⁴

Napoléon kaşlarını çattı, başını ellerine alarak uzun zaman sessiz sedasız oturdu.

"*Cette pauvre armée,*"⁵ diye birden söze başladı sonra, "*elle a bien diminuée depuis Smolensk. La fortune est une*

¹ Ne dersin, Rapp, bugün işimiz yolunda gidecek mi?

² Elbette, efendim.

³ Bana Smolensk'te söylemek lütfunda bulunduğunuz sözü hatırlıyor musunuz, efendim?

⁴ Şarap şişesinin mantarı çıkarılmıştır, içmek gerek (Ok yaydan fırladı, sonuna kadar gitmek gerek).

⁵ Bu zavallı ordu

franche courtisane, Rapp, je le disais toujours, et je commence à l'éprouver. Mais la garde, Rapp est intacte?"¹ diye sordu.

"Oui, sire,"² diye karşılık verdi Rapp.

Napoléon bir pastil aldı, ağzına koydu, saate baktı, uykusu yoktu, sabaha daha çok zaman vardı; zamanı emirler vererek öldürmek de mümkün değildi, çünkü bütün emirler verilmişti, şimdi artık verilen emirler yerine getiriliyordu.

"A-t-on distribué les biscuits et le riz aux régiments de la garde?"³ diye sert bir tavırla sordu Napoléon.

"Oui, sire."⁴

"Mais le riz?"⁵

Rapp, pirinç hakkındaki emrin kendisi tarafından bildirilmiş olduğunu söyledi ama Napoléon, emrinin yerine getirildiğine inanmıyormuş gibi hoşnutsuzlukla başını salladı. İçeri, punç getiren bir uşak girdi. Napoléon, Rapp'a da verilmesini emretti, kendisinininkini konuşmadan, yudum yudum içmeye koyuldu. Bardağını koklayarak, "Ne ağzımın tadı var ne de burnum koku alıyor," dedi, "bu nezle bıktırdı beni. Doktorluktan söz edip dururlar. Bir nezleyi bile iyi edemedikten sonra hangi doktorluk? Bana bu pastilleri Corvisart vermişti ama hiç faydası yok. Onlar hangi hastalığı iyi edebilirler ki. Zaten bir hastalığı tedavi etmek, iyileştirmek de mümkün değildir. *Notre corps est une machine à vivre. Il est organisé pour celà, c'est sa nature, laissez-y la vie à son aise, qu'elle s'y défende elle même: elle fera plus que si vous la paralysez en l'encombrant de remèdes. Notre corps est comme une montre parfaite qui doit aller un certain temps, l'horloger n'a pas*

¹ Somlensk'ten beri bir hayli ufaldı. Talih düpedüz yüksek bir orospudur, bunu her zaman söyledim, Rapp, şimdi de nefsinde bunun böyle olduğunu denemeye başlıyorum. Fakat hassa kıtaları Rapp, oldukları gibi, tastamam duruyorlar değil mi?

² Evet, efendim.

³ Hassa alaylarına peksimetle pirinç dağıtıldı mı?

⁴ Evet haşmetlim.

⁵ Pirinç de mi?

*la faculté de l'ouvrir, il ne peut la manier qu'à tâtons et les yeux bandés. Notre corps est une machine à vivre, voilà."*¹

Bir şeyleri tarif etmeyi seven Napoléon böylece bir kere bu yola saptıktan sonra ansızın yeni bir şeyi daha tarif etti. "Savaş sanatının ne olduğunu bilir misin, Rapp?" diye sordu. "Bu, belirli bir anda düşmandan daha güçlü olma sanatıdır. *Voilà tout.*"²

Rapp, yanıt vermedi.

Napoléon, "*Demain nous allons avoir affaire à Koutousoff,*"³ dedi. "Görüşürüz! Hatırlarsın ya, Braunau'da orduya komuta eden oydu, tahkimatı gözden geçirmek için üç hafta içinde bir kere olsun ata binmemişti. Görüşürüz!"

Saatine bir göz attı. Henüz dörttü. Uykusu yoktu, punç içilmişti, yapılacak hiçbir iş de kalmamıştı. Kalktı, bir aşağı bir yukarı gezindi, kalın ceketini, şapkasını giydi, çadırdan dışarı çıktı. Gece karanlık ve nemliydi, pek hafif bir sis yukarıdan aşağı bastırıyordu. Fransız hassalarının ateşleri yakınlarda belli belirsiz yanıyor; uzaklarda dumanların arasından Rus hatlarının ışıkları pırıldıyordu. Ortalık durgundu, mevzilerini tutmak için harekete geçmiş olan Fransız kıtalarının boğuk uğultusu ve ayak sesleri işitiliyordu.

Napoléon, çadırın önünden uzaklaştı, ateşlere baktı, ayak seslerine kulak kabarttı, kendisini görür görmez simsiyah bir kazık gibi dikiliveren, kalpağı tüylü, iriyarı bir hassa nöbetçisinin yanından geçerken karşısında durdu.

Askerlerle konuşurken takındığı yapay, kaba ve okşayıcı bir asker tavrıyla, "Kaç yıldan beri askersin?" diye sordu, asker yanıt verdi.

¹ Vücudumuz yaşamaya yarayan bir makinedir, bu iş için kurulmuştur, onun mahiyeti budur, içindeki hayatı rahat bırakın, kendi kendini savunsun; o bu işi, sizin onu ilaçlarla tıka basa doldurup felce uğratmanızdan daha iyi becerir. Bizim vücudumuz, belirli bir süre işleyecek olan, kusursuz bir saat gibidir, saatçi onu açamaz, onu ancak, gözü bağlı bir halde ve el yordamıyla yoklayarak idare edebilir. Vücudumuz yaşamaya yarayan bir makinedir, işte bu kadar.

² İşte bu kadar.

³ Yarınki işimiz Kutuzov'ladır.

“Ah! *Un des vieux!*”¹

“Alayda piring verdiler mi?”

“Verdiler, efendim.”

Napoléon başını salladı, uzaklaştı.

Saat beş buçukta Napoléon atına binerek Şevardino köyüne doğru yola çıktı.

Ortalık ışımaya başlamıştı, gökyüzü ağarıyordu, yalnız doğuda bir tek bulut parçası vardı. Bırakılmış ateşler sabahın alaca aydınlığında sönmek üzereydiler.

Sağdan, boğuk ve tek bir top sesi gürledi, ses yayılıp sessizliğin içinde söndü. Birkaç dakika geçti, ikinci bir gürleyiş, sonra üçüncüsü havayı sarstı; dördüncü, beşinci gürlemeler yakınlarda, sağda tarafta gürültüyle yankılandılar. İlk topların yankısı henüz dinmemişti ki, yeni yeni gürlemeler birbirine karışıp uğuldadı.

Napoléon maiyetiyle Şevardino Tabyası’na geldi, atından indi. Oyun başlamıştı.

XXX

Prens Andrey’in yanından ayrıldıktan sonra Gorki’ye dönen Piyer, seyisine atları hazırlamasını, kendisini erkenden uyandırmasını emretti; sonra Boris’in bölmenin arkasında ona ayırdığı köşde uyudu.

Ertesi sabah gözlerini açtığı zaman izbede kimsecikler kalmamıştı. Küçük pencerelerde camlar zıngırdıyordu. Başucunda duran seyis onu dürtmekteydi.

“Ekselans, Ekselans, Ekselans!” diye Piyer’in yüzüne bakmadan, onu uyandırabileceğinden ümidini kesmiş gibi omuzlarından tutup sarsarak inatla homurdanıyordu.

Uyanan Piyer sordu:

¹ Ha, eskilerden.

“Ne? Başladı mı? Vakit geldi mi?”

Emekli bir asker olan seyis, “Top seslerini dinleyin,” dedi, “herkes çoktan gitti, Serenisim de, çoktan yola çıktılar.”

Piyer, acele acele giyinip çıktı, dışarıda hava aydınlıktı, taze, serin ve iç açıcıydı, çiy yağmıştı. Bir bulutun arkasından görünen güneş, ışığını karşı sokağın damlarından yolun nemli tozlarına, evlerin duvarlarına, çitin aralıklarına, Piyer’in yattığı izbenin önünde duran beygirlerin üstüne saçıyordu bölük bölük. Top gürültüleri dışarıda daha açık işitilmekteydi. Bir yaver, yanında bir Kazak’la, yoldan dötrnala geçti. “Zamanı geldi Kont, zamanı geldi!” diye bağırdı. Atını peşinden getirmelerini emreden Piyer, dün üstüne çıkıp savaş alanını seyrettiği höyüğün yolunu tuttu. Bu höyükte bir asker kalabalığı toplanmıştı; kurmayların Fransızca konuşmaları işitiliyor, Kutuzov’un kırmızı kurdeleli beyaz şapkası, ağarmış başı, geniş omuzlarına gömülü kalın ensesi görünüyordu. Kutuzov ileriye, büyük yola tek dürbünle bakmaktaydı.

261

Höyüğün merdivenlerini çıkarken Piyer, uzaklara bir göz attı, önündeki manzaranın güzelliği karşısında hayranlıkla donup kaldı. Bu, dün aynı höyükten seyrettiği aynı panoramaydı ama şimdi bütün o yerler asker kıtalarıyla, silahların dumanlarıyla kaplıydı; Piyer’in arkasında, solunda yükselen parlak güneşin yatay ışıkları, altın sarısı, pembe, koyu, uzun gölgelerle delinen sabahın tertemiz havası içinde bu manzaranın üstüne vuruyordu. Panoranın sonunu çerçeveleyen uzak ormanlar sarı yeşil, değerli bir taş oymuş gibiydi; ağaç tepelerinin dalgalı çizgileri ufukta göze çarpıyor, bunu Valuyev’in arkalarındaki, asker kıtalarıyla dolu büyük Smolensk yolu kesiyordu. Daha yakınlarda, altın tarlalar, baltalıklar ışıldamaktaydı. Dört bir yanda, ileride, sağda, solda asker kıtaları görünüyordu. Bütün bu manzara canlıydı, heybetliydi, umulmadık bir şeydi ama Piyer’i asıl hayran bırakan şey, savaş alanının, Borodino’nun ve Koloça’nın üstünde ve her iki yanındaki derenin görünüşüydü.

Borodino'da, Koloça'nın üstünde ve her iki yanında, hele solda Voyna'nın Koloça ile birleştiği bataklık kıyıda parlak güneşin doğmasıyla dağılan, dalgalanan, şeffaflaşan ve çevresindeki her şeyi bir sihirbaz gibi boyayarak ortaya çıkaran bir sis vardı. Bu sise barut dumanları da katılıyor; sisle dumanın, suyun, kırağının, kıyıları boyunca yığılan kıtaların süngüleri üzerinde, her yerde sabah aydınlığının ısıltıları pırıldıyordu. Sis içinde beyaz bir kilise, bir yanda Borodino izbelerinin damları, ötede kesif asker yığınları, beride yeşil cephane sandıkları, toplar belirliyordu. Bütün bunlar kıpırdıyor ya da öyle görünüyordular, çünkü duman, sis tüm alanı kaplamıştı. Borodino dolaylarındaki sisle kaplı alçaklarda olduğu gibi, daha yukarılarda, bütün cephe hattı boyunca solda, ormanlarda, kırlarda, basık yerlerde, tepelerin üstünde, atılan topların kâh ayrı ayrı, kâh yığın yığın, kâh aralıklı, kâh sık dumanları kabarıp, kalınlaşıp, kıvranıp, yayılıp bütün sahada yükseliyordu.

262

Manzaraya asıl güzelliğini veren de bu top dumanları, söylemesi tuhaf oluyor ama, top sesleriydi.

Menekşe, kurşuni ve süt beyaz renklerle pırıltılı yuvarlak, dolgun, bir duman puff diye birden görünüyor, bir saniye sonra da bu dumanın sesi “Bum!” diye yükseliyordu.

Birbirine çarpıp karışarak iki duman yükseldi, ardından bomba sesleri duyuldu.

Piyer, az önce yusuvarlak bir lastik top biçiminde gördüğü ilk dumana tekrar bir göz attı, şimdi onun yerinde küçük duman yuvarlakları var ve ansızın; “puf!...” Sonra duraklamalarla “puf, puf...” diye üç yuvarlak daha ve işte dördüncüsü, sonra hemen, fasılalarla “bum... bum... bum... bum... bum...” diye güzel, tok, güvenli uğuldamalar... Bu dumanlar kâh hızla geçip gidiyor, kâh onlar duruyorlarmış da yanlarından ormanlar, tarlalar, parlayan süngüler kaçıyormuş gibi görünüyordu. Solda, tarlaların, fundalıkların üstünde bu kocaman dumanlar, heybetli yankılarıyla artsız arasız baş gösteriyor, daha yakınlarda, alçak-

larda, ormanlarda ise tüfeklerin belirmeye vakit bulamayan dumanları fı kırıyor, onlar da daha g cs z seslerini yankılıyorlardı. Top seslerinin yanında tüfekler “trah... ta... tah” diye  atırdamaktaydı  elimsizce.

Piyer, orada, bu dumanların, bu pırıldayan s ng le-
rin, bu hareketin arasında olmak istiyordu. Edindi i izle-
nimi ba kalarında da görüp g remeyece ini merak etti-
 inden Kutuzov’la yanındakilere bir göz attı, onlar da tıp-
kı kendisi gibi, aynı duygularla karşıya, savaş alanına ba-
kıyorlarmı  gibi geldi ona. D n fark ettiği ve Prens And-
rey’le konu tuktan sonra da iyice kavradığı o gizli ısı “*cha-
leur latente*” pırıldıyordu yüzlerinde. Kutuzov, gözünü sa-
va  alanından ayırmaksızın, yanında duran generale, “Git,
yavrum, git,” dedi, “İsa yardımcın olsun.”

Bu emri alan general, Piyer’in yanından geçip h y k-
ten a a ı indi. Kendisine nereye gittiğini soran kurmay-
lardan birine de, soğuk bir tavırla, “Derenin geçidine,”
dedi.

Piyer, “Ben de, ben de gideceğim,” diye düşündü ve
generalin peşinden yürüdü.

General, bir Kazak’ın getirdiği ata bindi. Piyer beygir-
leri tutan seyisine yaklaştı. Atların en ulusunu sorduktan
sonra bindi, yeleye yapı tı, burkulan ayaklarının topukla-
rıyla hayvanın karnını sıkı tırdı, g zl   n  d   re e ini,
ama yeylele dizginleri bırakamayaca ını hissederek ve h -
yükten kendisine bakmakta olan kurmay subaylarını g l-
d rerek generalin ardınca atını dörtnala sürdü.

XXXI

Piyer’in takip ettiği general, tepeden indikten sonra
ansızın sola saptı, onu kaybeden Piyer de, önünde giden
piyade askerlerinin safları arasına daldı. İleri, geri, sa a,
sola başvurarak sıyrılmak istedi, ama dört bir yanda yüz-
leri tasalı ve kendilerini tam anlamadıkları ama yine de

önemli saydıkları bir işe kaptırmış askerler vardı. Kendilerini atıyla ne diye itip kaktığı bilinmeyen bu beyaz şapkalı, şişman adama ters ters bakıyorlardı.

İçlerinden biri bağırdı:

“Taburun içinde atınla işin ne!”

Bir başkası, beygire bir dipçik vurdu, eyerin kayışına yapışan Piyer, gemi aızıya alan hayvanı güçlkle zaptederek askerlerin arasından dörtlale sıyrılıp boş bir alana çıktı.

İlerisinde bir köprü, köprüde de ateş eden başka askerler vardı. Onlara yaklaştı. Piyer, savaşın ilk aşamasında Borodino’yu ele geçiren Fransızların hücumu kalktıkları Borodino ile Gorki arasındaki Koloça Köprüsü’ne geldiğinin farkında değildi. Önündeki köprüyü; köprünün iki yanında ve çayırılıkta dün de fark ettiğİ sıra sıra kuru ot kümeleri arasında askerlerin toz duman içinde bir şeyler yaptıklarını gördü; ama burada artsız arasız ateş edilmesine rağmen savaş alanının işte burası olduğunu aklına bile getirmedi. Dört bir yanda vızıldayan kurşunların, başının üstünden geçen güllerin seslerini duymuyor, derenin karşı kıyısındaki düşmanı görmüyordu; pek çoğu yanı başında düştükleri halde, yaralılarla ölüleri, uzun zaman fark edemedi. Yüzünden eksik olmayan gülümsemeyle etrafına bakınıp duruyordu.

“Bu herif de, beygir üstünde, hatların önünde ne arıyor?” diye haykırdı birisi.

“Sola, sağa sap,” diye kendisine bağırdılar.

Piyer, sağa sapınca General Rayevski’nin tanıdık yaverlerinden biriyle ansızın karşılaştı. Yaver ona öfkeyle baktı, her halde o da bağırarak üzereyken Piyer’i tanıyınca, başını salladı.

“Burada ne arıyorsunuz?” deyip atını dörtlale kaldırarak uzaklaştı.

Burasını yadırgayan, burada hiçbir işe yaramadığını hisseden Piyer yine, şunu bunu rahatsız etmekten çekinerek, atını yaverin peşinden dörtlale sürdü.

“Orası, burası değil mi? Sizinle gelebilir miyim?” diye sordu.

Yaver, “Bir dakika izin verin, bir dakika,” diye karşılık verip çayırılıkta duran şişman bir albaya doğru at sürerek ona bir şeyler söyledikten sonra tekrar Piyer’in yanına döndü, gülümseyerek, “Buraya ne diye geldiniz, Kont?” dedi. “Hâlâ öyle meraklı mısınız?”

Piyer, “Evet, evet,” dedi. Yaver beygirini çevirip uzaklaşırken,

“Burası yine çok şükür...” dedi, “ama sol kanatta, Bagration’un orada, işler dehşetli kızıştı.”

“Sahi mi?” diye Piyer sordu. “Orası da neresi?”

Yaver, “Hadi, benimle beraber höyüğe gelin, bizim oradan her taraf görülüyor, bizim batarya da hâlâ direniyor,” dedi. “Nasıl, geliyor musunuz?”

Piyer etrafına bakınıp seyisini arayarak, “Evet, sizinle geliyorum,” dedi. Piyer, ayakları üstünde sürünen, sedyelerde taşınan yaralıları, işte ilk defa burada, bu anda gördü. Dün geçmiş olduğu o kokulu kuru ot yığınlarıyla örtülü çayırılıkta kümelerin ortasında, başı yana devrik, başlığı yere yuvarlanmış bir asker, kımıldamadan yatıyordu. Piyer: “Bunu niçin kaldırmamışlar?” demek üzereydi ki, gözlerini o yana dikmiş olan yaverin sert yüzüyle karşılaşarak sustu.

Seyisini arayıp bulamayan Piyer, yaverle birlikte, dere boyunca alçaklardan ilerleyerek Rayevski höyüğünün yolunu tuttu. Beygiri yaverinkinden geri kalıyor, onu ölçülü bir şekilde sarsıyordu.

“Ata binmeye alışkın değilsiniz herhalde, Kont, öyle mi?” diye yaver sordu.

Piyer şaşkın şaşkın, “Yoo,” dedi, “ama bu, boyuna zıplıyor da...”

Yaver, “Vay! Ama, hayvan yaralı,” dedi, “sağ ön ayağında, dizin üstü. Kurşun olacak. Tebrik ederim, Kont, *le baptême du feu*.”¹

İleriye alınmış topçu kulakları sağır edercesine boyuna ateş ediyordu, onun arkasındaki Altıncı Kolordu’yu du-

¹ Ateş vaftizi (ilk savaş deneyimi).

manlar içinden geçerek küçük bir ormana ulaştılar. Ormanın içi serindi, durgundu, bahar kokuyordu. Piyer’le yaver atlarından indi, tepeyi yaya tırmandılar.

Höyüğe varan yaver, “General burada mı?” diye sordu. Sağ tarafı göstererek, “Şimdi buradaydılar, şu yana gittiler,” diye karşılık verdiler.

Yaver, şimdi onu ne yapacağını bilmiyormuş gibi Piyer’e bir göz attı.

Piyer, “Siz rahatsız olmayın,” dedi. “Ben höyükte kalırım, mümkün mü?”

“Olur, kalın, oradan her taraf görünür, o kadar da tehlikeli değildir. Sonra gelir sizi alırım.”

Piyer bataryalara doğru yürüdü, yaver uzaklaştı. Bir daha da görüşmediler; Piyer, bu yaverin o gün bir kolunu kaybettiğini çok sonraları öğrenmişti.

Piyer’in çıktığı höyük sonraları Ruslar tarafından höyük bataryası ya da Rayevski Bataryası adıyla, Fransızlar tarafındansa *la grande redoute*, *la fatale redoute*, *la redoute du centre*¹ diye ün almış bir yerdi. Çevresinde on binlerce insan ölmüş ve Fransızlar burayı mevziin kilit noktası saymışlardı.

Bu tabya, höyüğün üç yanına kazılmış siperlerden ibaretti. Siperlere de mazgallardan ateş eden on top yerleştirilmişti.

Cephe hattında ve höyüğün iki yanında da durmadan ateş eden toplar vardı. Topların biraz gerisinde piyade askeri yer almıştı. Höyüğe ulaşan Piyer, birkaç topun ateş ettiği bu birkaç siperin savaşın en önemli yeri olduğunu aklından bile geçirmemişti.

Tersine, Piyer’e burası (kendisi de burada bulunduğu için) savaşın en önemsiz yeriymiş gibi görünüyordu.

Höyüğe çıkmış olan Piyer, bataryayı çevreleyen siperin soluna gidip oturdu, çevresinde olup biten şeyleri bilinçsiz, mutlu bir gülümsemeyle seyre daldı. Yine hep o gülümsemeyle ara sıra kalkıyor; topları, dolduran, tekrar

¹ Büyük tabya, uğursuz tabya, merkez tabyası.

eski yerlerine getiren ve yanı başından torbalarla, barut hartuçlarıyla, artsız arasız geçen askerleri rahatsız etmeye çalışarak bataryayı dolaşıyordu. Bu bataryanın topları, gümbürtüleriyle kulakları sağır edip dolaylarını barut dumanına boğarak, birbiri peşi sıra, durup dinlenmeden ateş etmekteydiler.

Bataryayı korumakla ödevli piyade askerlerinin arasında hissedilen huzursuzluğa karşılık, burada, başkalarından siper çukurlarıyla ayrılmış, sınırlanmış, kendilerini işe kaptırmış bir avuç insanın arasında burada, bataryada, herkes için ayrı ve ortak bir aile hayatı gibi bir şey vardı.

Beyaz şapkalı, sivil kıyafetli Piyer ortalıkta görünmesi bu insanların üzerinde tatsız bir izlenim bıraktı. Yanından geçerken askerler ona şaşkın şaşkın, hatta ürkerek, yan gözle bakıyorlardı. Yüksek rütbeli topçu subaylarından biri, uzun bacaklı, uzun boylu, çopur bir adam, en sondaki topu kontrol etme bahanesiyle Piyer'e yaklaştı, onu merakla süzdü.

Emrine verilmiş iki topla uğraşıp didinen ve harp okulundan yeni çıktığı anlaşılan genç, henüz çocuk denecek bir yaşta, toparlak yüzlü bir subay, sert bir tavırla Piyer'e, "Bayım, lütfen buradan uzaklaşın, rica ederim," dedi. "Yasak."

Askerler, Piyer'e göz atarak başlarını hoşnutsuzlukla sallıyorlardı. Ama herkes bu beyaz şapkalı adamın kendilerine zararı dokunması şöyle dursun, siperin eğimli kıyısında uslu uslu oturduğunu, askerlerin yolundan utangaç bir gülümsemeyle terbiyeli terbiyeli çekilerek top ateşleri altında, bataryada, sanki bir bulvardaymış gibi rahat rahat dolaştığını görünce ona karşı duyulan hoşnutsuzluğun yerini gitgide şefkatli ve alaycı bir duygu almaya başladı; bu, askerlerin, kendi atlarına, köpeklerine, tavuklarına, keçilerine, genel olarak asker kıtalarının yanında beslenen hayvanlara karşı hissettiğine benzer bir duyguydu. Sonra Piyer'i içlerine aldılar, onu benimsediler, bir de lakap taktiler: "Bizim efendi" diyorlardı ona ve aralarında sözü geçtikçe şefkatle gülümsüyorlardı.

Bir gülle Piyer'in iki adım ötesinde toprağa gömüldü. Piyer, elbisesinin üstünden, güllenin fışkırttığı tozu toprağı silerken gülümseyerek etrafına bakındı.

Kırmızı suratlı, iriyarı bir asker, güçlü ak dişlerini göstererek Piyer'e, "Nasıl, demek korkmuyorsunuz, aşkolsun!" dedi.

"Ya sen, korkuyor musun?" diye sordu Piyer.

Asker, "Ne demezsin?" diye karşılık verdi. "İnsanın gözünün yaşına bakmaz ki... Bir çarptı mı, bağırsaklarını döküverir. Korkmamak olmaz," diye güldü.

Birkaç asker, neşeli, şefkatli yüzleriyle Piyer'in başına toplandılar. Onun da insan gibi konuşabileceğini görünce sevinmişlerdi sanki.

"Askerlik bizim sanatımız. Ama bu bey de adamakıllı iyi, şaşılacak iş doğrusu."

Genç subay, Piyer'in başına toplanan askerlere, "Yerlerinize!" diye bağırdı. Bu, herhalde genç subayın aldığı ilk görevlerdendi, bu nedenle, gerek askerleriyle, gerekse üstleriyle olan ilişkilerinde kılı kırk yararcasına uyuyordu kurallara.

Top, tüfek ateşi bütün alan boyunca, hele solda, Bagration istihkâmlarının olduğu yerde şiddetlenmekteydi ama Piyer'in bulunduğu yerden, barut dumanları yüzünden hemen hemen hiçbir şey seçilemiyordu. Savaş meydanının görünümü ve gürültüsü karşısında duyduğu hayranlık, şimdi, hele çayırılıkta uzanmış boylu boyunca yatan o askeri gördükten sonra yerini bambaşka duygulara bırakmıştı. Siperin eğimli kıyısına oturup çevresindeki insanları seyre dalmıştı.

Saat ona doğru, bataryadan yirmiye yakın insan kaldırılıp götürülmüş bulunuyordu, toplardan ikisi parçalanmıştı; bataryanın üstüne sık sık güller düşüyor, seken kurşunlar vızıldıyor, ısıklık çalarak geçip gidiyordu. Ama bataryadaki insanlar sanki bütün bunların farkında değildiler; şakalaşmalar, neşeli konuşmalar duyuluyordu.

Askerlerden biri, ısıklarla uçup gelen bir gülleye, "Aman, aslanım!" diye haykırdı, güllenin aşıp giderek ba-

taryayı koruyan piyade saflarının arasına düştüğünü fark eden başka bir asker de, “Buraya değil! Piyadelere!” diye ekleyerek kahkahayı bastı.

Başka birisi, bir gülle geçerken çömelen bir köylüyle, “Ne o, arkadaşını mı selamlıyorsun?” diye alay etti. Önlerinde neler olup bittiğini seyretmek için birkaç asker istihkâm siperine toplanmıştı. Siperden ötesini göstererek, “Hatları geri çekmişler, görüyor musun, gerilemişler,” diye konuşuyorlardı.

Eski gedikli erbaşlardan biri, “Siz kendi işinize bakın, geri çektilerse, demek ki geride yapılacak iş vardı da ondan!” diye bağırıp içlerinden birini omuzlarından yakaladı ve diziyi vurdu. Kahkahayı bastılar.

“Beşinci top, ileri!” diye kumanda verildi. Topu tekrar eski yerine getirenlerin neşeli haykırıışları duyuldu:

“Hep beraber, dayanın çocuklar, yedekçiler gibi.”

Kırmızı suratlı, alaycı asker, bembeyaz dişlerini göstererek, “Az daha bizim efendinin şapkasını uçuruyordu,” diye takıldı Piyer’e, o sırada bir tekerleğe ve bir insan bacağına çarpan gülleye de öfkeyle, “vay, hayırsız,” dedi. Öteden başka birisi, yaralıları toplamak için bataryaya eğile eğile giren milis askerleriyle alay etti:

“Ah, sizi gidi tilkiler!”

Ayağı kopmuş olan askerin başucunda dikilip duran milislere haykırdılar:

“Lapanın tadı tuzu yok değil mi? Ha? Sizi gidi ödle kargalar!”

“Keyifler nasıl, yavrum,” diyerek köylüleri kızdırıyorlardı. “Böyle işe de hiç gelemezler!”

Piyer, her düşen mermiden, her insan kaybından sonra ortalığın bir kat daha kızıştığını fark ediyordu.

Bütün bu insanların yüzlerinde, olup biten şeylere meydan okuyorlarmış gibi yanan gizli bir ateşin pırıltıları, sanki yaklaşan bir fırtına bulutuyla gittikçe daha sık, daha parlak ışıldamaktaydı.

Piyer, ileriye, savaş alanına bakmıyor, orada olup biten şeylerle ilgilenmiyordu: Kendini bütünyle, gitgide

daha büyük bir güçle yanan ve ruhunda (bunu hissediyordu) tutuşmuş olan bu ateşi izlemeye kaptırmıştı. Bataryanın ilerisine, fundalıklara, Kamenka Deresi'nin kıyılarına yerleşmiş olan piyade kuvvetleri saat onda gerilemeye başladılar. Tüfeklerinin üstünde yaralıları taşıyarak geriye doğru kaçıştıkları görülebiliyordu bataryadan. Bir general, yanındakilerle birlikte höyüğe geldi, albayla konuştu. Piyer'e sert sert baktı, geride bataryayı koruyan piyade kuvvetlerine de daha az hedef teşkil etmeleri için yere yatmalarını emrederek tekrar aşağı indi. Biraz sonra, bataryanın sağındaki piyade kuvvetleri saflarından trampet gürültüleri, komuta sesleri geldi; safların ileriye doğru hareket ettikleri, bataryadan görünüyordu.

Piyer, istihkâm siperinden baktı. Gözüne bir yüz çarptı. Bu genç, solgun bir subaydı, kılıcını aşağı sarkıtmış, kaygıyla etrafına bakınarak geride yürüyordu.

270

Piyade kuvvetlerinin safları dumanın içinde kayboldu, haykırışlar, yaylım ateşlerinin sesleri duyuldu. Birkaç saniye sonra da, yığınla yaralı ve sedye oradan sökün etti. Bataryaya gülleler daha sık düşmeye başlamıştı. Birkaç kişi yerde kendi hallerine bırakılmış yatıyordu. Topların yanında askerler daha büyük bir canlılıkla uğraşıp didinmekteydiler. Artık hiç kimsenin Piyer'e aldırış ettiği yoktu. Yoldan çekilmesi için bir iki kez öfkeyle bağırdılar. Komutan kaşlarını çatmış, iri adımlarla bir toptan öbürüne gidip geliyordu. Küçük, genç subayın yüzü büsbütün kızarmıştı, askerlere daha büyük bir tizlikle komut veriyordu. Askerler mermi uzatıyor, dönüyor, topları dolduruyor, işlerini büyük bir dikkatle yapıyorlardı. Gidip gelirken, birer yaylı gibi sıcıyorlardı.

Fırtına bulutu yaklaşıyordu; Piyer'in, yanışını seyrettiği ateş artık bütün yüzlerde alev alev tutuşmaya başlamıştı. Piyer, batarya komutanının yanı başında duruyordu. Küçük, genç subay, eli şapkasının siperliğinde koşarak komutanın yanına geldi.

"Ancak sekiz mermi kaldığını bildirmeme izin verin efendim, ateşe devam edelim mi?" diye sordu.

İstihkâm siperinden bakan albay yanıt vermedi, “Peşrev ateşi!” diye haykırdı.

Birden bir şey oldu, genç subay inledi, iki büküm, havada vurulmuş bir kuş gibi yere düştü. Piyer’in gözleri karardı, her şey bir acayipleşti, bulanıklaştı.

Mermiler birbiri ardı sıra ısıklık çalıyor, sipere, askerlere, toplara çarpıyordu. Önceleri bu gürültülerin farkına bile varmayan Piyer, artık başka bir şey duymaz olmuştu; sağ bataryadaki askerler “Hurra!” diye bağırarak ileriye değil geriye doğru koşuyorlarmış gibi geliyordu ona.

Piyer’in bulunduğu siperin kıyısına bir gülle düştü, üstünü başını toz toprak içinde bıraktı, gözlerinin önünden kara bir yuvarlak gelip geçti, aynı anda bir şey şakladı. Bataryaya giren milisler kaçıştılar.

“Bütün toplar, peşrev ateşi!” diye haykırdı komutan. Bir gedikli erbaş koşarak komutanın yanına geldi, ürkek bir fısıltıyla (tıpkı bir ziyafette ev sahibine şarabın bittiğini haber veren bir sofracıbaşı gibi) artık cephanelerinin kalmadığını bildirdi.

271

Komutan, Piyer’den yana dönerek, “Haydutlar! Ne halt ederler böyle!” diye bağırdı. Terli yüzü kıpkırmızıydı, çukura batmış gözleri pırıldıyordu. Piyer’i, tepeden tırnağa öfkeli öfkeli süzerek askerlerden birine haykırdı:

“Koş ihtiyata, cephane sandıklarını getir!”

Piyer, “Ben giderim,” dedi. Subay karşılık vermedi, hızla uzaklaştı.

“Ateşkes... Bekle!” diye haykırıyordu. Gidip cephane getirmesi emredilen asker, Piyer’e çarptı.

“Hey, efendi, burası sana göre yer değil,” dedi ve koşa koşa yokuşu inmeye başladı.

Piyer, genç subayın yıkıldığı yerin etrafından dolaşarak askerın peşinden koştu.

Üç mermi, başının üstünden geçip ileriye, geriye düştü. Piyer, bayır aşağı koşarak indi. Yeşil boyalı sandıkların yanına varmıştı ki birden, “Böyle nereye gidiyorum?” diye düşündü. Geriye mi dönmeli yoksa ilerlemeli miydi, bunu kestiremeyerek kararsızlıkla durdu. Ansızın kor-

kunç bir çarpışma: Yere yuvarlandı. Aynı anda büyük bir ateşin alevleriyle aydınlandı; yine aynı an bilcinde, kulaklarında sağır edici bir gök gürlemesi, ısıklarla, gümbürtülerle uğuldadı.

Piyer kendine geldiği zaman elleri yere dayalı, kıçüstü oturuyordu; az önce yanı başında bulunan sandık yok olmuştu; yeşil, yanık tahta parçalarıyla paçavralar, kavrulmuş otların külleri üstüne saçılmıştı; bir beygir, peşinde bir araba okunun kalıntılarını sürükleyerek dörtlüye uzaklaşıyor, bir başka beygir de, tıpkı Piyer gibi, yere serilmiş, uzun, keskin kışnemelerle etrafı çınlatıyordu.

XXXII

272

Piyer, korkudan kendini kaybetmiş bir halde yerinden sıçradı, etrafını saran dehşetten kendisini koruyacak biricik sığınağa, geriye, bataryaya doğru can havliyle koştu.

Sipere girdiği sırada, bataryada top seslerinin dinmiş olduğunu; bazı insanların orada bir şeylerle uğraştıklarını fark etti. Bu insanların kim olduğunu anlamaya vakit bulamadı. Sanki eğilmiş de, aşağıda bir şeylere bakıyormuş gibi istihkâm siperinin üstüne abanmış, yüzükoyun yatan yaşlı albayı gördü; sonra, bir yerlerden tanıdığı bir askeri de gördü; bu asker kollarını tutan insanların arasında ileriye doğru fırlamak isteyerek debeleniyor, “Kardeşler!” diye bağıırıyordu, başka tuhaf şeyler de gördü Piyer.

Ama albayın ölü, “Kardeşler!” diye bağırmanın da esir olduğunu kavramaya henüz vakit bulamamıştı ki, gözlerinin önünde bir başka asker arkadan süngülendi. Piyer, sipere ayak atar atmaz, mavi üniformalı, yüzü gözü ter içinde, sararmış, zayıf bir adam bir şeyler haykırarak, yalın kılıç, ona doğru koşmuştu. İçgüdüüne uyarak sakındı, çünkü birbirlerini görmemiş, çarpışmak üzereydiler; kolunu uzattı, bir eliyle adamı (bu bir Fransız subayıydı) omzun-

dan yakaladı, öteki eliyle de boğazına sarıldı. Subay, kılıcını bırakarak, Piyer'in yakasına yapıştı.

Birkaç saniye birbirlerinin yüzüne korkulu gözlerle baktılar. Şaşkın, ne yapacaklarını bilmez bir haldeydiler. İkisi de, "Ben mi esir düştüm, yoksa ben mi esir aldım?" diye düşünüyordu. Ama belli ki Fransız subayı kendisinin esir düştüğüne daha çok inanıyordu, çünkü Piyer'in eli onun boğazını gittikçe daha çok sıkıyordu. Fransız, bir şeyler söylemek isterken bir gülle, korkunç ısıklar çalarak alçaktan, tam başlarının üstünden, geçti. Fransız subayı başını öyle hızla eğdi ki, bu baş kopup gitmiş gibi geldi Piyer'e.

Piyer de başını eğip ellerini bıraktı. Artık kimin kimi esir aldığını düşünmeyen Fransız, geriye, bataryaya doğru koştu; Piyer'se ayağına sarıldıklarını zannettiği ölümlere takılıp sendeleyerek yokuş aşağı koşmaya başladı. Ama daha yokuşun dibine varmadan Rus askerleriyle karşılaştı; birbirlerini itip kakarak, düşe kalka, bağıra çağıra bataryaya doğru neşeyle koşuyorlardı. (Yermolov'un kendine mal ettiği hücumdu bu; söylediğine bakılırsa bu mucize ancak onun yiğitliği sayesinde, şansının da yardımıyla gerçekleşebilmiş ve o, ceplerine doldurduğu Giyorgiyev nişanlarını işte bu hücumda höyüğün üstüne saçmış.)

Bataryayı ele geçirmiş olan Fransızlar kaçtı. Fransızları, "Hurra!" diye bağışarak bataryadan çok uzaklara kadar kovalayan bizim askerlerse güçbela durdurulabildi.

Esirler, aralarında çevresi subaylarımızla sarılmış bir Fransız generali olduğu halde bataryadan götürüldü. Yüzleri acı çekmekten bozulmuş, bir sürü Rus ve Fransız yaralı, yürüyerek, sürünerek ya da sedyelerde, bataryadan uzaklaşıyordu. Piyer, üstünde bir saatten fazla vakit geçirdiği höyüğe çıktı; orada, kendisini de içine almış olan o aile ocağından hiç kimseyi bulamadı. Tanımadığı birçok ölü vardı. Bununla birlikte, yine bazı tanıdık ölümlere rastladı. Küçük subay, siperin kıyısında, kanlar içinde, hep öyle iki büküm duruyordu. Kırmızı suratlı asker de hâlâ kıpırdanıyordu ama onu kaldırıp götürememişlerdi.

Piyer, bayır aşağı koştu.

Savaş alanından gelen sedye kalabalığının peşine amaçsızca takılarak, “Hayır, artık bu işi durdururlar, bu yaptıkları işten artık kendileri de dehşete düşmüşlerdir,” diye düşünüyordu.

Amaisle kararan güneş henüz ufkun üstündeydi; ileride, hele solda, Semyonovski tarafında, sisin içinde bir şeyler kaynıyor; top ateşlerinin uğultusu, silah sesleri, azalmak şöyle dursun, soluğu kesilirken son gücüyle haykıran bir insan gibi, ümitsizce çoğalıyordu.

XXXIII

274

Borodino Savaşı esas olarak Borodino ile Bagration siperleri arasındaki bin sajenlik¹ bir alanda gerçekleşmişti. (Bu alanın dışında Ruslar bir yandan Uvarov atlarıyla ögleüstü bir gösteriş yapmış, öte yandan Utitsa dolaylarında da Ponyatovski kuvvetleriyle Tuçkov kuvvetleri arasında bir çarpışma yaşanmıştı ama savaş alanının merkezinde olup bilenlerle kıyaslanırsa bu, münferit, zayıf iki hareketti.) Asıl savaş Borodino ile siperler arasındaki alanda, ormana yakın, açık, her iki taraftan da görülebilen bir alanda, çok sade ve basit bir şekilde olup bitmişti.

Savaş, iki tarafın açtığı yüzlerce top ateşiyle başlamıştı.

Sonra alanı duman kaplayınca bu dumanın içinde Fransızların iki tümeni (Dessaix ve Compans tümenleri) sağdan siperlere; Vice-roi'nın alayları da soldan Borodino'ya doğru ilerlediler.

Napoléon'un bulunduğu Şevardino Tabyası'yla siperlerin arası bir verstti ama Borodino'ya olan mesafesi, kuş uçuşu iki versten çoktu; bu yüzden de Napoléon orada neler olup bittiğini, dumanla sis de birbirine karışıp saha-

¹ 2,13 metre.

yı örttüğü için göremiyordu. Siperlere yöneltilen Dessaix tümeninin askerleri, onları siperlerden ayıran sel çukuru-na ininceye kadar görülebilirlerdi ancak. Sel çukuruna iner inmez de, siperlerin üstünde silah ve top ateşlerinin dumanları o kadar koyulaşmıştı ki, çukurun karşı yakasındaki yokuşu boydan boya kaplamıştı. Orada, dumanın içinde, kapkara bir şeyler, herhalde insanlar kımıldanıyor, arada sırada da süngüler pırıldıyordu. Ama bunlar ilerliyor mu, yoksa yerlerinde mi duruyor; Fransız mı, yoksa Rus mu, bunu Şevardino Tabyası'ndan, seçmek, ayırt etmek mümkün değildi.

Yükselen güneşin yatay ışıkları, elinin altından siperleri gözleyen Napoléon'un tam yüzüne vuruyordu. Siperlerin önündeki duman titreşerek yayılıyor, askerler güçlkle seçiliyordu. Tüfek seslerinin arasında insan çığlıkları yükseliyor ama orada neler olup bittiğini anlamak mümkün olmuyordu.

Höyüğün üstünde duran Napoléon, tek dürbünle bakıyordu; dürbünün dar çemberi içinde dumanı ve insanları görüyordu; kendi askerlerini, Rusları; ama dürbünü bırakıp çıplak gözle baktığı zaman az önce gördüğü şeylerin yerini kestiremiyordu.

Höyükten inip gezinmeye başladı. Arada durup silah seslerine kulak kabartıyor, savaş meydanına bakıyordu.

Savaş meydanında neler olup bittiğini ne buradan, aşağıda durduğu yerden ne şimdi üstünde bazı generallerin bulunduğu höyükten; ne de Rusların, Fransızların, ölü, diri, yaralı, korkuya kapılmış, aklını kaybetmiş askerlerin bir arada ya da tek tek göründükleri siperlerden anlamak mümkündü. Orada, dinmek bilmeyen top tüfek ateşleri arasında, birbiri ardı sıra, kâh Fransızlar, kâh Ruslar, kâh piyadeler, kâh atlılar görünüyordu; ne yaptıklarını bilmeden görünüyor; düşünüyor, ateş ediyor, çarpışıyor, bağırıp çağırıyor; sonra gerisin geri kaçıyorlardı.

Savaş meydanından Napoléon'un yanına, yaverler, emir subayları, mareşaller dörtnala gelip savaşın gidişatı hakkında rapor veriyorlardı ama ateş altında olup bitenle-

ri böyle ayaküstü anlatmak mümkün olmadığı için bu raporların hiçbirisi doğru değildi; bundan başka, yaverlerin çoğu asıl savaş meydanına kadar gitmiyor, başkalarından duyup işittikleri şeyleri gelip bildiriyorlardı; sonra, yaver, kendisiyle Napoléon arasındaki iki üç verstlik mesafeyi geçip gelene kadar durum değişiyor ve getirdiği haber de böylece gerçekliğini kaybetmiş oluyordu. İşte bu suretle, Vice-roi'nin yaverlerinden biri, atını dörttnala sürüp geleerek Borodino'nun alındığı, Koloça Köprüsü'nün Fransızların elinde olduğu haberini verdi. Kıtaların derenin karşı kıyısına geçirilmeleri hakkında bir emirleri olup olmadığını sordu. Napoléon, kıtaların karşı kıyıda sıralanıp beklemelerini emretti ama o bu emri verirken, hatta daha da önce, yaver Borodino'dan ayrıldığı sıralarda, Ruslar köprüyü tekrar ele geçirmiş, üstelik yıkmışlardı; bu, savaşın ta başında, Piyer'in de katıldığı çarpışma sırasında olmuştu.

276 Siperlerden dörttnala gelen ve sapsarı yüzünü korku kaplamış olan bir yaver, hücumun püskürtüldüğünü, Compans'ın yaralandığını, Davout'nun öldüğünü bildirdi; oysa bu yaver Fransızların püskürtüldüğünden söz ederken, siperler başka Fransız kıtaları tarafından tekrar ele geçirilmişti. Hafifçe yaralanan Davout'sa sağdı. Napoléon, bu baştan aşağı yanlış haberlere dayanarak tedbirler aldı, bu önlemlerin bir kısmı ya önceden gerçekleşmiş ya da gerçekleşemeyecek, gerçekleştirilemeyen şeylerdi. Savaş meydanının daha yakınında bulunan ama tıpkı Napoléon gibi, savaşa katılmayıp ateş hattına ancak ara sıra sokulan mareşallerle generaller, Napoléon'a sormadan, kendi bildikleri gibi önlem alıyor, nereye, nasıl ateş edileceği, atlıların nereye saldıracağı, piyade askerlerinin ne yana koşacakları hakkındaki emirlerini, diledikleri gibi veriyorlardı. Ama onların aldıkları önlemler de tıpkı Napoléon'un kiler gibi, çok dar bir ölçüde ve seyrek olarak gerçekleşebiliyordu. Hareketler, çoğu zaman, verdikleri emirlerin tersine çıkıyordu. İlerlemeleri emredilen askerler, peşrev ateşine düşerek geri kaçıyor; oldukları yerde durmaları emredilen askerlerse, karşılarına Ruslar çıkınca bazen geri kaçıyor,

bazen ileri atılıyor; atlılar da, kaçan Rusları emir almadıkları halde takip ediyorlardı. Böylelikle, iki atlı alayı Semyonovski sel çukurunu dörtnala aşarak tepeye henüz çıkmışken birden çark edip doludizgin geriye dönmüştü. Çok kere, emredilen yere saldırmayan piyade askerleri de aynı şekilde hareket ettiler. Topların ilerlemeleri, piyade askerlerinin ateşe başlamaları, atlıların Rus piyadelerine saldırıp onları çiğnemeleri hakkında verilen bütün bu emirler yalnız Napoléon'a değil, hatta Ney'e, Davout'ya, Murat'ya bile sorulmadan doğrudan doğruya kıtaların en yakın sıra komutanlarınca veriliyordu. Onlar yukarıdan verilen emirleri yerine getirmedikleri, kendi başlarına hareket ettikleri için sorumlu olmaktan korkmuyorlardı; çünkü savaşta işin ucu, insan için en değerli olan şeye: kendi öz hayatına dokunur; bu yüzden de kurtuluş bazen geriye kaçmakta, bazen ileriye seyretmekte görülür; ateşin göbeğinde bulunan bu insanlar da bu nedenle, o anın gereğine göre hareket ediyorlardı. Bütün bu ileri, geri yapılan hareketler, gerçekte, kıtaların durumunu ne kolaylaştırıyor ne de değiştiriyordu. Karşılıklı yapılan bu piyade ya da atlı hücumlarının onlara zararı da dokunmuyordu; zarar, ölüm ve sakatlanma, çırpındıkları bu alanın üzerinde, dört bir yanda uçan mermilerin, kurşunların eseri idi. Bu insanlar, mermilerin uçtuğu alandan çıkar çıkmaz; arkadaki komutanlar hemen onları düzene sokuyor, disiplin altına alıyor, onları yeniden ateş alanına sokuyorlardı, ama onlar orada (ölüm korkusuyla) disiplini bozuyor, yığınların içgüdüsüne körü körüne uyarak çırpınıp duruyorlardı.

277

XXXIV

Napoléon'un generalleri, ateş hattının yakınlarında bulunan, hatta bazen içine giren Davout, Ney, Murat, düzenli, yığın yığın asker kıtalarını birkaç kez ateş hattına sokmuşlardı. Ama bundan sonra daha önceki savaşlarda

olduğu gibi düşmanın kaçtığı haberi gelmemiş, tersine bu düzenli kıtalar darmadağın bir halde geri dönmüşlerdi. Onlar da bu kıtaları yeniden düzenlemişlerdi ama sayı da gitgide azalıyordu. Murat, öğleye doğru takviye istemek için yaverini Napoléon'a gönderdi.

Murat'nın yaveri, bir tümen daha gönderilirse Rusların ezileceği teminatıyla dörtlü Napoléon'un yanına geldiği zaman imparator höyüğün dibinde oturmuş punç içiyordu.

Napoléon, tıpkı Murat'nın saçları gibi kıvrıkcık, siyah, uzun saçları olan bu çocuk denecek kadar genç, yakışıklı yaveri süzüp sanki onun söylediklerini anlamıyormuş gibi katı, şaşkınlıkla, "Takviye mi?" dedi, sonra, "Takviye!" diye düşündü, "Rusların en zayıf, tahkimatsız kanatlarına yöneltilen koca ordu ellerindeyken nasıl olur da hâlâ takviye isterler!"

Sert sert, "*Dites au Roi de Naples,*"¹ dedi, "*qu'il n'est pas midi et que je ne vois pas encore clair sur mon échiquier. Allez...*"²

278

Uzun saçlı, yakışıklı, küçük yaver, elini şapkasından indirmeden; derin derin içini çekti, tekrar oraya, insanların öldürüldükleri yere doğru atını dörtlü sürdü.

Napoléon ayağa kalktı, Caulaincourt ile Berthier'yi çağırıp onlara savaşla hiçbir ilgisi olmayan şeylerden söz etti.

Napoléon'u ilgilendirmeye başlayan bu konuşma sırasında Berthier'nin gözleri, kan ter içindeki atının üstünde höyüğe doğru yanındakilerle birlikte dörtlü gelen bir generale takıldı. Bu, Belliard'dı. Atından inerek hızla Napoléon'a yaklaştı, takviye gönderilmesi gerektiğini cesaretle ve yüksek sesle anlatmaya koyuldu. Bir tümen daha gönderilirse Rusların dağıtılacağına namusu üzerine yemin ediyordu.

Napoléon omuz silkti, karşılık vermeden gezintisine

¹ Napoli Kralı'na söyleyin.

² Henüz öğle vakti bile değil. Ben de henüz satranç tahtamın üstündeki durumu iyice kavramış değilim. Hadi...

devam etti. Belliard, etrafında toplanan generallerle yüksek sesle, heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı.

Napoléon, generale yaklaşarak, “Çok ateşlisiniz, Belliard,” dedi. “Coşkunun ateşi, insanı yanıltır. Gidin, durumu gözden geçirin, sonra gelip beni görün.”

Belliard henüz gözden kaybolmamıştı ki, savaş alanından dörttnala gelen başka bir haberci belirdi. Napoléon öfkyle, “*Eh bien qu’est ce qu’il y a?*”¹ dedi.

Yaver, “*Sire, le prince ...*”² diye lafa başlarken Napoléon öfkeli bir hareketle, “Takviye mi istiyor?” dedi. Yaver evet demeye getirerek başını eğdi, rapor vermeye koyuldu, ama imparator ona arkasını dönerek iki adım attı, durdu, geri döndü. Berthiér’yi çağırttı. Kollarını hafifçe açıp “Takviye göndermeli,” dedi. Sonraları *oison que j’ai fait aigle*³ diye adlandırdığı Berthiér’ye döndü, “Oraya kimi göndermeli dersiniz?”

Bütün tümenleri, alayları, taburları ezbere bilen Berthiér, “Efendim, Claparède’in tümenini gönderelim,” dedi.

Napoléon onaylayarak başını salladı.

Bir yaver, Claparède’in tümenine doğru atını dörttnala sürdü. Birkaç dakika sonra da höyüğün arkasında duran genç hassalar hareket etti, Napoléon, sessizce o yana baktı, birden Berthiér’ye döndü.

“Hayır, Claparède’i gönderemem. Friand’nın tümenini yollayın,” dedi.

Claparède’in yerine Friant’ın tümenini göndermenin farkı yoktu; hatta şimdi Claparède’i durdurmak, onun yerine Friand’ı yollamak herhalde zorluklar doğuracak, zaman kaybettirecekti ama yine de emir yerine getirildi. Napoléon, kıtalarına karşı, hastalığı ilaçlarla iyice ağırlaştıran bir doktor gibi davrandığını görmüyordu, oysa bu tür kararların kötülüğünü çok iyi anlar ve eleştirirdi.

Friand tümeni de, tıpkı ötekiler gibi, savaş alanının dumanı içinde kayboldu. Dört bir yandan yaverler dörttna-

¹ Peki, yine ne var?

² Efendim; Prens.

³ Kartallaştırdığım kaz palazı.

la gelmeye devam ediyor, ağız birliği etmiş gibi hep aynı şeyi söylüyorlardı. Takviye gönderilmesini rica ediyor, Rusların yerlerinde tutunduklarını, Fransız kıtalarını eriten bir *feu d'enfer*¹ açtıklarını söylüyorlardı.

Napoléon, portatif iskemlesinin üstünde düşünceye dalmış oturuyordu.

Yolculuğa meraklı (sabahtan beri bir şey yememişti) de Beausset, imparatora yaklaştı, ona öğle yemeği yemelerini saygıyla önermek cesaretinde bulundu.

“Zaferinizi şimdiden kutlayabileceğimi ümit ediyorum, efendim,” dedi.

Napoléon başını hayır demeye getirerek salladı. Bu “hayır”ın öğle yemeğiyle değil de zaferle ilgili olduğunu tahmin eden de Beausset, yemek yemek mümkünken buna dünyada hiçbir şeyin engel olamayacağını neşeyle, saygıyla işaret etmek cesaretinde bulundu.

Napoléon birden hüzünle, “*Allez vous...*”² dedi ve arkasını döndü.

280 De Beausset’nin yüzünde bir acıma, pişmanlık ve hayranlık gülümsemesi ışıldadı, kayar gibi yürüyerek öteki generallerin yanına gitti.

Napoléon, sürekli kazandığı için parasını delicesine süren ama birden, tam oyunun bütün olasılıklarını hesaba kattığı bir sırada, yapacağı hamle ne kadar inceden inceleme düşünülmüş olursa, kaybının da o kadar kesin olacağını sezen talihli bir kumarbaz gibi hissediyordu kendini.

Kıtalar, hep aynı kıtalardı; generaller de öyle, hazırlıklar da öyle; aynı savaş planı, aynı *proclamation courte et énergique*,³ kendisi de değişmemişti, bunu biliyordu, hatta eskisine göre şimdi daha deneyimli, daha usta olduğunu da biliyordu: düşman da Austerlitz’deki, Friedland’daki aynı düşmandı, ama işte bütün bunlara rağmen, düşmana savurduğu yumruğun korkunç hamlesi sanki büyülenmiş gibi güçsüz, kırılıyordu.

¹ Cehennem ateşi.

² Hadi gidin.

³ Kısa ve coşkulu bir bildiri.

Hiç şaşmadan hep başarı kazanan bütün o eski yöntemler; bataryaları bir noktaya toplama, hatları yarmak için ihtiyatları hücumla kaldırma, *des hommes de fer*¹ süvarileri saldırtma ve her şey yine uygulanmıştı ama zaferin elde edilmesi şöyle dursun, her yandan, ölü ya da yaralı generallere, takviye isteklerine, Rusları ezmenin imkânsızlığına, kıtalardaki kargaşalıklara dair, hep aynı kötü haberler geliyordu.

Eskiden, iki üç emir, iki üç cümleden sonra, mareşaller, yaverler, yüzleri sevinç içinde ve tebriklerle gelir; savaş ganimetleri diye de sürü sürü esirler, *des faisceaux de drapeaux et d'aigles ennemis*,² top nakliye arabaları alındığını bildirirlerdi; ve Murat yalnızca nakliye kollarını çevirip devşirmek için süvarilerin harekete geçirilmeleri için izin isterdi. Lodi'de, Murengo'da, Acole'de, Austerlitz'de, Jena'da, Wagram'da, daha bir sürü yerde bu hep böyle olmuştu. Oysa şimdi kıtalarının başından acayip bir iş geçiyordu.

Siperlerin alındığı haberine rağmen Napoléon bunun önceki savaşlarda olup biten şeylere benzemediğini ama hiç benzemediğini görüyordu. Bu hissi çevresinde bulunan ve savaşlarda yetişmiş öbür insanların da aynen duyduklarını anlıyordu. Yüzler kederliydi, gözler birbirleriyle karşılaşmaktan çekiniyordu; olup biten şeylerin önemini ancak Beausset anlamayabilirdi. Napoléon'sa, sekiz saat boyunca, büyük çabadan sonra hücum eden tarafın hâlâ savaşı kazanamamasının ne demek olduğunu savaş deneyimleri sayesinde çok iyi biliyordu. Bunun, hemen hemen kaybedilmiş bir savaş demek olduğunu, artık en ufak bir tesadüfün, bu gergin, kararsız durumda kendisini ve ordusunu mahvedebileceğini de biliyordu.

Bir tek savaşın bile kazanılmadığı ve iki ay içinde ne bayrak ne top ne de kolorduların ele geçirildiği bu tuhaf Rusya seferini hatırladıkça; etrafındakilerin üzüntüsünü görüp Rusların hâlâ direndikleri haberini duydukça ür-kütücü rüyaların verdiği benzer korkunç bir duyguya

¹ Demir gibi adamlardan oluşmuş...

² Deste deste düşman bayrak ve kartallı armalar...

kapılıyor, aklına kendini mahvedebilecek bütün kötü ihtimaller geliyordu. Ruslar, sol kanada girebilir, merkezi yarabilir, kör bir mermi bizzat kendisini öldürebilirdi. Bütün bunlar olabilirdi. Bundan önceki savaşlarında o yalnız savaş planlarını düşünürdü, şimdiyse yalnız kötü olasılıklar geliyordu gözlerinin önüne. Evet, hani insan rüyasında bir caninin hücumuna uğradığını görür de ona vurmak için saldırdığı bir sırada kolunun bir paçavra gibi yumuşak, güçsüz sarkıverdiğini hissedince karşı konulmaz bir ölüm korkusuna kapılır ya, işte bu böyle bir rüya ya benziyordu.

Rusların Fransız Ordusu'nun sol kanadına saldırdıkları haberi Napoléon'u böyle bir korkuya sürüklemişti. Höyüğün dibinde, başı sarkmış, dirsekleri dizlerinde, portatif iskemlesinde konuşmadan oturuyordu. Berthiér yanına yaklaştı, savaşın gidişatını anlamak için hatları dolışmayı teklif etti. Napoléon, "Ne? Ne dediniz?" dedi. "Ha, bana bir at getirmelerini emredin."

282

Ata bindi, Semyonovskoye'ye doğru yola çıktı.

Ağır ağır dağılan barut dumanları arasında, yol boyunca, beygirlerle insanlar, teker teker ve küme küme se-rilmiş, kanlar içinde yatıyorlardı. Napoléon da, öbür generaller de böyle bir dehşeti, bu kadar dar bir alanda bu kadar çok ölüyü hiç görmemişlerdi. On saattir ardı arkası kesilmeyen, kulakları sağır eden top gürültüleri de görkemli bir müzik gibi heybet veriyordu bu manzaraya. Napoléon Semyonovskoye Tepesi'ne ulaştı, dumanın arasından üniformalarının renkleri yabancı gelen sıra sıra insanlar gör-dü. Bunlar Ruslardı.

Ruslar, Semyonovskoye köyünün ve höyüğün arkasında sıkışık saflar halinde yer almışlardı; topları durmadan pathyor, hatlarını dumana boğuyordu. Artık bu bir savaş değildi. Artık bu, ne Ruslara ne Fransızlara kazanç sağlayacak bir boğuşmaydı. Napoléon atını durdurdu: Berthiér'nin kestiği yerden devam etti; düşünceye daldı; önünde, dört bir yanında olup biten ve kendisi tarafından yönetildiği, kendisine bağlı bulunduğu zannedilen işi durdur-

maya gücü yetmiyor; başarısızlığı yüzünden de bu iş ona ilk kez gereksiz, korkunç bir şeymiş gibi görünüyordu.

Napoléon'a yaklaşan generallerden biri, eski hassaların harekete geçirilmesini teklif etme cesaretini gösterdi, Napoléon'un yanı başında duran Ney'le Berthiér baktılar, generalin bu saçma teklifine küçümseyen bir tavırla gülümsediler.

Napoléon başını eğdi, uzun zaman konuşmadı. Sonra, "*A huit cent lieux de France je ne ferai pas démolir ma garde!*"¹ diyerek atını çevirip geriye, Şevardino'ya yöneldi.

XXXV

Kutuzov, Piyer'in sabah onu gördüğü yerde, halı örtülü bir sıranın üzerine, vücudunun bütün ağırlığıyla yığılmış, beyaz başı sarkmış, öylece oturuyordu. Hiç emir vermiyor, önerileri de yalnızca ya kabul ya reddediyordu.

Çeşitli tekliflere, "Evet, evet, yapın," diye karşılık veriyor, yakınlarından şuna buna, "Evet, evet, git bir bak," ya da, "Hayır, olmaz, en iyisi bekleyelim," diyordu. Kendisine verilen raporları dinliyor ve ancak altları kendisinden emir istediği zaman emir veriyordu ama raporları dinlerken söylenen sözlerin anlamlarıyla değil de, başka şeylerle, sözgelimi rapor verenlerin yüzlerindeki ifadeyle ilgileniyormuş gibiydi. Deneyimleriyle biliyor, yaşlı akıyla anlıyordu ki, ölümle boğuşan yüz binlerce insanı bir tek insanın yönetmesi mümkün değildir. Yine biliyordu ki, savaşın sonucunu belirleyen şey başkomutanın aldığı tedbirler, kıtaların bulunduğu yer, top ve ölü sayısı değil, kıtaların "manevi gücü" denilen o elle tutulmaz şeydir; bu yüzden de bu gücü gözden kaçırmamaya, onu, elinden geldiğince yönetmeye çalışıyordu.

¹ Fransa'dan 800 fersahlık bir yerde hassalarımı ezdiremem.

Kutuzov'un yüzünde yaşlı, zayıf bir bedenın yorgunluğunu güçlükle yenebilen bir çabanın, hiç gevşemeyen, sakin bir dikkatin ifadesi vardı.

Fransızların eline geçen siperlerin geri alındığı, ama Prens Bagration'un yaralandığı haberini sabah saat on birde getirdiler. Kutuzov içini çekip başını salladı. Yaverlerinden birine, "Hemen Piyotr İvanoviç'e git, durumunu iyice anla, öğren," dedi, sonra arkasında duran Prens Wurttemberg'e döndü:

"Altesiniz, Birinci Ordu'nun komutasını almak istemezler mi?"

Prens gider gitmez, daha Semyonovskoye'ye ulaşmadan, yaveri geri dönerek, Prens'in takviye istediğini bildirdi Serenisim'e.

Kutuzov yüzünü ekşitti, Birinci Ordu'nun komutasını alması için Dohturov'a emir gönderdi, Prens'ten de, bu önemli anlarda onsuz edemeyeceğini ileri sürerek, yanına dönmesini rica etti. Murat'nın esir alındığı haberi gelip de komutanlar Kutuzov'u tebrik etmeye başlayınca, gülümsedi, "Durun beyler," dedi, "savaşın kazanılmış, Murat'nın esir edilmiş olmasında olağanüstü bir şey yok. Dereyi görmeden paçayı sıvamak olmaz, sevinmek için bekleyin biraz."

Yine de bu haberi kıtalara bildirmek için bir yaver yolladı. Şçerbin Fransızların siperleri ve Semyonovskoye'yi ele geçirdiklerini rapor etmek için sol kanattan dörtnala geldiği zaman, Kutuzov, onun yüzündeki ifadeye ve savaş meydanından gelen seslere bakarak getirdiği haberin iyi olmadığını anlamıştı: Bacaklarının uyuşukluğunu gidermek ister gibi kalktı. Şçerbin'in koluna girip onu kenara çekti. Yermolov'a, "Git, yavrum," dedi, "bir şeyler yapılamaz mı, bir bak bakalım."

Kutuzov Rus mevzilerinin merkezinde, Gorki'de bulunuyordu. Napoléon'un sol kanadımıza yönelttiği saldırı birkaç kez püskürtülmüştü. Merkezde Fransızlar Borodino'dan öteye gidememişlerdi. Sol kanatta Uvarov atlıları, Fransızları kaçmak zorunda bırakmıştı.

Saat üçe doğru Fransızların saldırısı durdu. Kutuzov, savaş meydanından gelen ve çevresinde bulunan insanların yüzünde son kertesine varmış bir çabanın ifadesini okuyordu. Günün beklentilerini aşan başarısından memnundu. Fakat gücü tükeniyordu ihtiyarın. Başını birkaç kez düşmüş, uyuklamıştı. Yemeğini getirdiler. İmparator yaveri Woltzogen; hani şu Prens Andrey'in yanından geçerken savaşın *im Raum verlegen*¹ gerektiğini söyleyen ve Bagration'un nefret ettiği adam; Kutuzov yemek yerken yanına yaklaştı. Sol kanadın durumu hakkında bilgi vermek üzere Barclay tarafından gönderilmişti. İhtiyatlı bir insan olan Barclay de Tolly, yığınla yaralının kaçıştığını, ordunun yaşadığı bozgunu görünce işi her yönünden ölçüp biçmiş, savaşın kaybedildiği sonucuna varmış, sevgili subayını da, başkomutana, bu haberi götürsün diye göndermişti.

Kızarmış bir tavuğu çiğneye çiğneye zorlukla yiyen Kutuzov kırpışan keyifli gözleriyle Woltzogen'e baktı.

Woltzogen, gevşek bir yürüyüş ve alaycı bir gülümsemeyle Kutuzov'a yaklaştı, parmaklarını şapkasının siperine şöyle bir götürerek selam verdi.

Woltzogen, Kutuzov'a karşı yapmacıklı, aldırmaz bir tavır takınıyordu, amacı çok bilgili bir asker olarak kendisinin bu yararsız, yaşlı adamı putlaştırma işini Ruslara bıraktığını; karşısındakinin ne değerinde bir adam olduğunu çok iyi bildiğini göstermekti. "*Der alte Herr* (Almanlar kendi aralarında Kutuzov'a bu adı takmışlardı) *macht sich ganz bequem*,"² diye düşündü ve Kutuzov'un önünde duran tabağa büyük bir ciddiyetle gözlerini dikerek sol kanttaki durumu, Barclay'in emrettiği, kendisinin de görüp anladığı gibi rapor etmeye başladı.

"Mevzilerimizin her noktası düşman elinde, onları oralardan atmak da imkânsız, çünkü kuvvet yok; kıtalarımız kaçıyor, durdurulmaları imkânsız," diyordu.

¹ (Alm.) Yaynıp genişlemesi.

² (Alm.) İhtiyarın keyfi gayet yerinde.

Yemeği bırakan Kutuzov, gözlerini hayret içinde ve sanki kendine söylenenleri anlamıyormuş gibi Woltzogen'e dikmişti. *Alten Herrn*'in¹ heyecanlandığını fark eden Woltzogen gülümseyerek dedi ki:

"Gördüğüm şeyleri altesinizden saklamaya hakkım yok. Kıtalar tam bir bozgun içinde."

Kutuzov kaşlarını çatarak hızla yerinden kalktı, Woltzogen'in üstüne yürüyerek bağırdı:

"Gördünüz mü? Gördünüz mü? Nasıl, ne cesaretle bana..."

Titreyen elleriyle tehdit edici hareketler yapıyor, öfkeden boğularak haykırıyordu:

"Siz, bayım, bana 'bunu' söylemeye nasıl cesaret ediyorsunuz? Hiçbir şey bildiğiniz yok. Tarafımdan General Barclay'e bildirin; aldığı bilgi yanlış, savaşın şu anki gerçek durumunu ben, başkomutan, ondan daha iyi biliyorum."

286 Woltzogen karşılık vermek istedi, ama Kutuzov onun sözünü kesti:

"Düşman sol kanatta püskürtülmüş, sağ kanatta bozguna uğratılmıştır. Mademki doğru görmüyorsunuz, öyleyse bayım bilmediğiniz şeylerden söz etmeye kalkışmayın. Lütfen, General Barclay'e gidip ona, yarın mutlaka taarruz niyetinde olduğumu bildirin!"

Herkes susmuştu. Yalnız yaşlı generalin ağır ağır nefes alışı duyuluyordu.

"Her tarafta püskürtüldüler, Tanrı'ya ve yiğit askerlerimize şükürler olsun. Düşman yenilmiştir, yarın onu kutsal Rus toprağından kovacağız."

İstavroz çıkardı ve birden gözyaşlarıyla hıçkırdı. Woltzogen omuz silkip dudak bükerek hiçbir şey söylemedi, *über diese Eingehommenheit des alten Herrn*² şaşmıştı.

Kutuzov, tam bu sırada höyüğe gelen siyah saçlı, yakışıklı, iriyarı bir generali göstererek, "Hah, işte benim

¹ (Alm.) İhtiyar efendinin.

² (Alm.) İhtiyar efendinin bu inatçılığına.

kahramanım,” dedi. Bu, bütün gününü Borodino savaş meydanının en önemli noktasında geçirmiş olan Rayevski’ydi.

Rayevski, kıtaların yerlerinde sıkıca tutunduklarını, Fransızların da artık hücumla kalkmaya cesaret edemediklerini rapor etti.

Onun anlattıklarını dinledikten sonra Kutuzov, Fransızca, “*Vous ne pensez donc pas comme les autres que nous sommes obligés de nous retirer?*”¹ dedi.

“*Au contraire, votre Altesse, dans les affaires indécises c’est toujours le plus opinâtre qui reste victorieux,*”² diye karşılık verdi Rayevski. “*Et mon opinion...*”³

Kutuzov, yaverine seslendi:

“Kaysarov! Otur, yarınki günlük emri yaz.” Sonra başka bir yavere döndü: “Sen de hatları dolaş, yarın hücumla kalkacağımızı bildir.”

Rayevski ile konuşulduğu ve günlük emir yazdırıldığı sıralarda Barclay’ın yanına gidip dönmüş olan Woltzogen, General Barclay de Tolly’nin feldmareşal tarafından verilen emrin yazıyla pekiştirilmesi istediğini bildirdi.

Kutuzov, eski başkomutanın sorumluluktan kurtulmak için, çok haklı olarak istediği bu yazıyı Woltzogen’in yüzüne bile bakmadan yazdırdı.

Kutuzov’un sözleri, ertesi gün için verdiği emir, “ordunun maneviyatı” denen ve savaşın başlıca gücü olarak örnek ruh halini koruyan o esrarlı, tarif edilmez bağ sayesinde tüm kıtalara aynı anda yayılmıştı. Ama bağın son halkalarına doğru olarak nakledilmemişti. Hatta tüm ordu içinde konuşulanlarda Kutuzov’un söylediği sözlere benzer hiçbir şey yoktu; ama bu sözlerin özü, ruhu dört bir yana yayılmıştı, çünkü Kutuzov’un söyledikleri, kurnaz, ince düşüncelere değil, her Rus’un ruhunda olduğu gibi, başkomutanın da yüreğinde yanan duygulara dayanıyordu.

¹ Siz, öyle başkaları gibi, bizim çekilmek zorunda olduğumuzu düşünmüyorsunuz demek?

² Bilakis, Altes, kararsız işlerde en çok direnen zafere ulaşır.

³ İncim şu ki...

Ertesi gün taarruza geçileceğini öğrenen, bekledikleri haberin doğruluğunu ordunun yüksek çevrelerinden de duyan bitkin insanlar için yeni bir güç oldu bu.

XXXVI

Prens Andrey'in alayı, Semyonovskoye içlerinde, güçlü bir topçu ateşi altında, saat ikiye kadar kıpırdamadan bekleyen ihtiyat kuvvetleri arasındaydı. Saat ikiye kadar iki yüzden fazla kayıp veren alay; çiğnenmiş bir yulaf tarlasında, Semyonovskoye köyüyle höyük bataryası arasındaki aralıkta, o gün üzerinde binlerce insanın vurulup düştüğü ve tam saat ikide yüzlerce düşman topunun toplu bir ateşle dövdüğü alanda ileri sürüldü.

288 Alay, burada da kıpırdamadan, bir tek kurşun bile atmadan mevcudunun üçte birini daha kaybetti. İleride, hele sağda toz duman içinde toplar patlıyor, her yanı baştan başa kaplayan bu sisli alandan mermiler ısıklık çıkarak artsız arasız uçuyor, ağır homurtularla obüsler yağıyordu. Bazen bir çeyrek saat, sanki işe ara verilmiş gibi, mermilerle obüsler hedefi aşıp geçiyor, bazen bir dakika içinde alaydan birçok insan vuruluyor, ölümler durup dinlenmeden kaldırılıyor, yaralılar götürülüyordu.

Henüz vurulmamış olanlar için sağ kalma ihtimali her yeni darbeye biraz daha azalmaktaydı. Alay, üç yüzer adım aralıklarla tabur nizamında durduğu halde herkes aynı ruh hali içindeydi. Tüm alay suskun ve kaygılıydı. Arada saflarda konuşuluyordu. Ama her seferinde bu konuşmalar, bir mermi düşer düşmez ve "Sedyeler!" haykırışı işitilir işitilmez kesiliveriyordu. Askerler üstlerinin emriyle çoğu zaman yerde oturuyorlardı. Kimi başlığını çıkarıp, katlarını dikkatle açıp sonra tekrar katlıyor; kimi avucunda ufaladığı kuru balçıkla süngüsünü parlatıyor; kimi kayışını çözmüş, askısının tokasını sıkıyor; kimi de ayak sargılarını dikkatle düzenleyip yeniden ayağına sarı-

yor, postallarını giyyordu. Kimi sazlardan küçük sığınaklar yapmakta, saman çöpleriyle hasırcıklar örmekteydi. Herkes bu işlere dalıp gitmiş gibiydi. İnsanlar yaralanır, insanlar öldürölürken; sedyeler taşınır, bizimkiler yüzgeri eder, dumanın içinde düşman sığınları belirirken kimse- nin bütün bu olup bitenlere aldırış ettiğı yoktu. Yine de topçularla atlılar ilerlediğı, piyadeler yürümeye başladığı zaman, her yandan, bu hareketlenmelerle ilgili olumlu görüşler ileri sürölüyordu. Ama savaşla ilgisi olmayan şeyler daha çok dikkat çekiyordu. Keyifsiz, yorgun, bitkin insanlar; bu küçük olaylarla dinleniyor gibiydiler. Alayın cephesinin önünden bir topçu bataryası geçti. Cephane arabalarından birinde yedeğın ayakları koşum kayışına takılmıştı. Ön sıralardan, “Hey, yedek koşuma dikkat! Düzeltin şunu! Düşecek... Görmüyorlar be!..” diye bağırdılar. Bir ara, nereden çıktığı bilinmeyen, sert ve dik kuyruklu, sarımtırak, küçük bir köpek herkesin dikkatini üzerine çekti; sıraların önünden tırısı kalkmış, şaşkın şaşkın geçerken yakınlarına düşen bir güllenin yere çarpmasıyla birden viyakladı köpek, kuyruğunu kıstırıp kaçtı. Alay kahkahalarla, viyaklamalarla doldu. Ama bu tür eğlenceler ancak bir dakika sürüyordu; insanlar sonu gelmeyen bir ölüm korkusu içinde sekiz saatten beri işsiz güçsüz, yemeden, içmeden bekleşip duruyor, solgun yüzleri gitgide daha çok sararıp asılıyordu.

Prens Andrey de herkes gibi kaygılı ve solgundu, yulaf tarlasının yanındaki çayırılıkta bir hendekten öbürüne, elleri arkasında, başı eğik, gidip geliyordu. Yapacağı, emredeceğı hiçbir iş yoktu. Her şey kendiliğinden oluyordu. Ölüler cephe gerisine kaldırılıyor, yaralılar taşınıyor, saflarda açılan boşluklar, sıkışarak kapatılıyor. Askerler, kaçacak olsalar hile hemen geri dönüyorlardı. Önceleri, askerlere cesaret vermeyi, örnek olmayı ödevi sayan Prens Andrey, safların arasında dolaşınca onların kendisinden öğrenecek hiçbir şeyleri olmadığını anlamıştı. Her askerde olduğu gibi ruhunun bütün gücü, bilinçsizce, yalnızca içinde bulundukları durumun dehşetini görmekten

çekinmeye yöneltmişti. Çayırılıkta, ayaklarını sürte sürte, otları çiğneye çiğneye, çizmelerini örten toza baka baka dolaşüyor; kâh oraklardan kalan izlerin üstlerine basmak için adımlarını açıyor, kâh adımlarını sayıyor, bir verstlik yol almak için bir hendekten bir hendeğe kaç kere gidip gelmesi gerektiğini hesaplıyor; kâh, sınır hendeklerinde biten yabani karanfilleri koparıp çiçeklerini avuçlarında ezerek keskin kokularını kokluyordu. Kafasının içinde önceki gün dönüp duran şeylerden hiçbiri kalmamıştı. Hiçbir şey düşünmüyordu. Hep aynı gürültüleri; havada uçan mermilerin ısıklarını patlama seslerinden ayırt etmeye çalışarak isteksizce kulak kabartıyor, gözlerini üstüne diken birinci tabur askerlerinin yüzüne bakıyordu. Duman bulutunun içinde duyulan bir ıslığa kulak vererek, “İşte bir tane daha... Bu da bizim için...” diye düşündü. “Bir bir tane daha! Bir daha! Tamam, isabet...” Durdu, sıralara göz gezdirdi. “Hayır, aşır geçmiş... Ama işte bu tamam!” Sınır hendeğine on altı adımda ulaşayım diye adımlarını geniş geniş açmaya çalışarak dolaşmaya başladı.

Bir ısıklık ve bir çarpma!.. Bir gülle, beş adım ötesinde kuru toprağı yararak yere gömüldü. Andrey’in sırtı ürperdi. Sıralara tekrar bir göz attı. Çok kişi vurulmuş olmalıydı; ikinci taburun olduğu yere büyük bir kalabalık yığılmıştı.

“Yaver,” diye seslendi, “emredin de, öyle toptamasınlar.”

Yaver, emri yerine getirerek Prens Andrey’e yaklaştı. Öte yandan tabur komutanı atla geliyordu.

Bir askerın korkuyla haykırışı duyuldu:

“Kendini kolla!”

Bir obüs, Prens Andrey’in iki adım ötesinde, tabur komutanının beygirinin yanında ısıklık çalarak yere düştü. Korktuğunu göstermek iyi midir, kötü müdür diye düşünmeyen ilk beygir kışneyerek şahlandı, az daha binbaşyı yere yuvarlıyordu, yana doğru sıçradı. Atın korkusu insanlara da geçti.

Kendini yere atan yaver, “Yere yat!” diye haykırdı. Prens Andrey, kararsızlık içinde ayakta duruyordu. Obüs, Prens ile yaver arasında, tarlayla çayırın sınırında uzanan karanfil kümelerinin yanında dumanlar çıkararak, bir topaç gibi dönüyordu.

Prens Andrey, otlara, yabani karanfillere, fır dönen kara yuvarlaktan kıvrıla kıvrıla çıkan dumana, ısıltılı, adeta hasret dolu gözlerle bakarak, “Bu ölüm demek ha?” diye düşünüyordu. “Yapamam, ölmek istemiyorum, hayatı seviyorum; şu otu, toprağı, havayı seviyorum...” Hem böyle düşünüyor, hem de kendisine baktıklarını aklından geçiriyordu. Yavere, “Ayıp,” dedi, “nalı da...” Sözüünü bitiremedi. O sırada bir patlama, camlar kırılıyormuş gibi bir şangırtı duyuldu; boğucu bir barut kokusu... Prens Andrey yana doğru fırladı, elini yukarı kaldırarak yüzükoyun yere düştü.

Birkaç subay ona doğru koştu. Karnının sağ yanından otların üstüne büyük bir kan lekesi yayılmıştı.

Çağırılan milisler, subayların arkasında, sedyeleriyle durdular. Prens Andrey yüzükoyun yatıyordu, burnu otların içindeydi, derin derin hırıldıyor, soluk alıyordu.

“Hadi, ne duruyorsunuz, yaklaşın!”

Yaklaşan köylüler onu omuzlarından ve bacaklarından tuttu, ama o sızıldanarak inleyince köylüler birbirlerine bakıp onu yeniden yere bıraktılar.

“Kaldırın onu, koyun sedyeye, aldırmayın,” diye haykırdı biri. Yeniden omuzlarından tutup sedyeye koydular.

Subaylar, “Aman Tanrım! Bu ne hal böyle?... Karnından vurulmuş!.. İşi bitmiş demektir. Hay aksi!” diye konuşuyorlardı.

Yaver, “Kulağımın dibinden vızıldayarak geçti,” dedi.

Sedyeyi omuzlayan köylüler, gide gele çiğneyip açtıkları patikadan acele acele sargı çadırının yolunu tuttular. Bir subay sedyeyi sarsan köylüleri omuzlarından tutarak durdurdu, “Ayak uydurun... Hey!.. Kaba köylüler!” diye bağırdı. Öndeki köylü, “Hvedor, Hvedor, ayak uydursana be!” dedi. Arkadaki ayak uydurarak, “Bu da büyük bir marifetmiş sanki,” diye keyifli keyifli karşılık verdi.

Koşarak gelip sedyeye göz atan Timohin, titrek bir sesle, "Siz misiniz Ekselans? Ha? Prens mi?" dedi.

Prens Andrey gözlerini açtı, başını gömülü bulunduğu sedyeden güçlükle kaldırarak Timohin'e baktı, sonra tekrar gözlerini kapadı.

Milisler, Prens Andrey'i arabaların ve sargı çadırının bulunduğu ormana getirdiler. Sargı mahalli, bir kayınlığın kenarında etekleri katlanmış üç çadırdan ibaretti. Atlarla arabalar kayınlıktaydı. Atlar başlarındaki torbaların içinden yulaf yiyor, serçeler de saçılan taneleri toplamak için onların etrafında uçuşuyorlardı Kan kokusunu alan kargalar sabırsız gaklamalarla kayınlıkta uçup dolaşıyorlardı. Çadırların çevresinde, geniş bir alanda kana bulanmış insanlar vardı, kimisi uzanmış, kimi oturmuş, kimi ayakta idi. Yaralıların etrafında, kederli, dikkat kesilmiş yüzleriyle sedyeci askerler toplanmıştı, subaylar onları oradan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Subayları dinlemeyen sedyeci askerlerse, sedyelerine yaslanıp yerlerinden kımıldamıyor, karşılarında olup biten şeylere sanki bu manzaranın dehşetini kavramaya çalışıyorlarmış gibi ısrarla bakıyorlardı. İniltiler geliyordu çadırlardan. Arada bir sıhhiye çavuşları çadırlardan koşarak su getirmek için çıkıyor ve içeriye taşınma sırası gelenleri gösteriyordu. Çadırların önlerinde sıralarını bekleyen yaralılar hırıltıyor, inliyor, ağlıyor, bağırıyor, sövüp sayıyor, votka istiyordu. Bazıları sayıklıyordu. Prens Andrey'i, alay komutanı olduğu için, yaralıların arasından öne geçirip çadırlardan birinin yanına getirmiş, orada emir bekleyerek durmuşlardı. Prens Andrey gözlerini açtı, etrafında neler olup bittiğini uzun zaman kavrayamadı. Çayır; yabani karanfiller, yulaf tarlası; fır dönen siyah küçük yuvarlak; yaşamaya karşı duyduğu sevgi; bütün bunlar aklına geldi. İki adım ötesinde; yüksek sesle konuşup herkesin dikkatini çeken; başı sarılı, uzun boylu, yakışıklı, kara saçlı bir erbaş, köklü bir kütüğe dayanmış duruyordu. Başından ve bacağından kurşun yarası almıştı. Etrafına, sözlerini merakla dinleyen yaralılarla sedyeciler üşüşmüştü.

O ışıl ışıl yanan kara gözleriyle etrafına bakınıp “Biz onu oradan kovunca her şeyini bırakıp basıverdi, kralını yakaladık,” diye bağıırıyordu. “Eğer ‘ehliyetler’¹ zamanında yetişseydi, şanı kalmayacaktı yeryüzünde, abartmıyorum anlayacağın...”

Erbaşın etrafını çeviren bütün öteki dinleyiciler gibi Prens Andrey de ona ışıldayan gözlerle bakıyor, avunuyordu. “Ama artık hepsi bir değil mi?” diye düşündü. “Orada olacak şeylerden, burada olan şeylerden bana ne? Hayattan ayrılmak için bana böyle acı geliyor? Demek ki hayatta, benim anlayamamış olduğum, hâlâ da anlayamadığım bir şeyler var.”

XXXVII

Doktorlardan biri çadırdan çıktı, önlüğü kanlıydı, küçük elleri de kanlanmıştı, başparmağıyla serçeparmağı arasında kana bulaştırmak istemediği bir sigara tutuyordu. Başını kaldırdı, yaralıların üstünden etrafa bakındı, biraz dinlenmek istediği belliydi! Bir süre sağa sola baktıktan sonra içini çekti, gözlerini eğdi. Kendisine Prens Andrey’i gösteren sıhhiyenin sözlerine karşılık, “Peki, şimdi,” dedi. Prensi çadıra götürmelerini emretti.

Bekleşen yaralıların arasında mırıldanmalar oldu. Biri, “Belli,” dedi, “öteki dünyada da itibar yalnız efendilere.”

Prens Andrey getirildi, henüz boşalmış olan ve bir sıhhiyenin ovup temizlediği masanın üstüne yatırıldı. Prens Andrey, çadırın içini iyi seçemiyordu. Dört bir yandan gelen inilti-ler, kalçasında, karnında, sırtındaki acılar yüzünden dikkatini toplayamıyordu; çevresinde çıplak, kanlı bir insan vücudunun bıraktığı bir izlenimde birleşmişti, bu vücut, birkaç hafta önce, o sıcak ağustos günün-

¹ İhtiyatlar, demek istiyor.

de, Smolensk yolundaki çamurlu bendi doldurduğu gibi, şimdi de sanki bu basık çadırı dolduruyordu. Evet, bu aynı vücuttu, görünüşü sanki daha o zaman ona bugünkü durumu önceden haber vererek kendisini dehşete düşüren o aynı *chair à canon*'du.

Çadırdaki üç masa vardı, ikisi doluydu, Prens Andrey'i üçüncüsünün üstüne yatırmışlardı. Onu bir süre yalnız bıraktılar, o da öteki masalarda yapılanları, ister istemez gördü. Bir Tatar, oracığa atılmış üniformasından anlaşıldığı kadarıyla herhalde bir Kazak'tı; yakındaki masanın üstünde oturmaktaydı. Dört asker onu tutuyordu. Bir doktor, onun esmer, adaleli sırtında bir şeyler kesiyordu.

294 Tatar boğazlanıyormuş gibi hırıldıyordu; basık burunlu, kemikli, esmer yüzünü kaldırdı birden. Beyaz dişlerini gıcırdatarak çırpınmaya, uzun uzun, acı acı çığlıklar atmaya başladı. Etrafına büyük bir kalabalığın toplandığı öteki masadaysa iriyarı, şişman bir adam; başı arkaya düşmüş, sırtüstü yatıyordu. Kıvırcık saçları, saçlarının rengi, başının biçimi Prens Andrey'e hiç de yabancı gelmedi. Sıhhiyelerden birkaçı bu adamın göğsüne abanmış, onu tutuyorlardı. Beyaz, kocaman, şişman bacağı sık sık, art-sız arasız çırpınarak titriyordu. Kesik kesik hıçkırıyor, tıkanıyordu adam. Öbür bacağı kıpkırmızıydı, iki doktor (biri sararmıştı, titriyordu) bu kırmızı bacağın başında durmuş konuşmuyor, bir şeyler yapıyorlardı. Üstünü bir paltoyla kapattıkları Tatar'ın ameliyatını bitiren gözlüklü doktor, ellerini kurulayarak, Prens Andrey'e yaklaştı, onu süzdü, sonra hızla döndü, "Elbiselerini çıkarın. Ne bekliyorsunuz?" diye öfkeyle bağırdı sıhhiyelere.

Kolları sıvalı bir sıhhiye, Prens'in düğmelerini telaşla çözüp elbiselerini çıkarırken o çocukluğunu hatırladı. Doktor, yaranın üstüne iyice eğildi, yokladı, derin derin iç geçirdi. Sonra, oradakilerden birine işaret etti. Prens Andrey karnının içindeki dayanılmaz acıyla kendinden geçti. Kendine geldiği zaman kalçasındaki kırık kemikler çıkarılmış, ezik etler kesilmiş, yara sarılmıştı. Yüzüne su serpiyorlardı. Prens Andrey gözünü açar açmaz, doktor üstü-

ne eğildi, hiçbir şey söylemeden dudaklarından öpüp acele acele uzaklaştı.

Prens Andrey, çektiği acılardan sonra, şimdi, çoktandır duymadığı bir rahatlık içindeydi. Hayatının en güzel, en mutlu anları, hele uzak çocukluğu, onu soyup karyolasında yatıştırmaları; başucunda dadısının ninni söyleyişi; başını yastığa gömüp yalnızca yaşadığı için duyduğu bah-tiyarlık gözünün önüne geldi, hem de geçmişe ait bir hatıra gibi değil bugüne ait bir gerçek gibi...

Prens Andrey'e yabancı gelmeyen yaralının yanında doktorlar uğraşıp durmaktaydılar. Onu kaldırıyor, yatıştırmaya çalışıyorlardı. Yaralının, "Gösterin şunu bana... Ah, ah, ah..." diye hıçkırıklarla kesilen, ürkmüş, acıya yenilmiş iniltisi duyuluyordu. Bu iniltileri duyan Prens Andrey ağlamak istedi. Şanlı bir ölümle ölmediğinden dolayı mı, yoksa hayattan ayrılmanın acısıyla mı, bir daha geri gelmesi mümkün olmayan o çocukluk günlerinin hatıraları yüzünden mi, kendisi, başkaları acı çektiği, karşısındaki bu adam böyle acıklı acıklı inlediği için mi nedir, şefkatli, adeta bahtiyar gözyaşlarıyla bir çocuk gibi ağlamak istiyordu.

295

Yaralıya, hâlâ çizmenin içinde duran kanlı, kesik bacağı gösterdiler.

"U... uuu... uu..." diye bir kadın gibi hıçkırıklarla boşandı. Önünde durarak yüzünün görülmesine engel olan doktor çekildi.

Prens Andrey kendi kendine, "Aman Tanrım!" dedi, "Bu da ne? O burada ne arıyor?"

Ayağı henüz kesilmiş olan bu talihsiz, güçsüz adam Anatol Kuragin'di, tanımişti onu; Anatol'u koltuklarının altından tutmuş, titreyen, şiş dudaklarıyla bir türlü yakalayamadığı bir bardakla su veriyorlardı ona. Anatol hıçkırmaya devam ediyordu. Karşılaştığı olayı henüz iyice kavrayamayan Prens Andrey, "Evet, o; evet, bu adamla benim aramda yakın ve acılı bir bağ var," diye düşünüyordu. "Bu adamı benim çocukluğuma, hayatıma bağlayan nedir?" diye kendi kendine soruyor, ama bu sorunun yanıtını veremiyordu. Birden, çocukluğunun temiz, tutkulu dünya-

sından yeni, beklenmedik bir anı geldi gözünün önüne. Nataşa'yı 1810 yılında, baloda ilk kez gördüğü gibi, ince boynu, ince kolları, heyecanlanmaya hazır, ürkek, mutlu yüzüyle hatırladı; ona karşı duyduğu aşk ve şefkat, müt-hiş bir canlılıkla uyandı ruhunda. Şişmiş gözlerini doldu-ran gözyaşları arasından kendisine bulanık bulanık bakan bu adamla arasındaki bağı artık hatırlıyordu. Prens And-rey artık her şeyi hatırlamıştı, kalbi bu adama karşı duy-duğu coşkun bir merhamet ve sevgiyle doldu.

Kendini daha fazla tutamadı, içinde bulunduğu duru-ma, insanların haline şefkatli, sevgi dolu gözyaşlarıyla ağ-ladı.

“Kardeşlerimize, bizi sevenlere karşı merhamet ve sevgi; bizden nefret edenlere karşı sevgi, düşmana karşı sevgi; evet, Tanrı'nın yeryüzüne inip öğütlediği ve Pren-ses Mariya'nın bana öğretmek isteyip de benim anlamadı-ğım sevgi; işte bana hayattan ayrılırken acı veren şey bu sevgiyi anlamamış olmamdır, ölmeseydim bana kalabile-cek biricik şey de bu sevgi olurdu. Ama artık çok geç, bu-nu biliyorum.”

XXXVIII

Savaş meydanının cesetlerle, yaralılarla kaplı kor-kunç manzarası; duyduğu şiddetli baş ağrısı ve şahsen tanıdığı generallerden yirmisinin ölmüş ya da yaralan-mış oldukları haberi; sonra, o güçlü kolunun ne kadar za-yıfladığını anlaması, Napoléon'u beklemediği kadar etki-ledi. Oysa çoğu zaman (hep dediği gibi) ruhsal gücünü sı-namak için yaralıları, ölüleri seyretmekten hoşlanırdı. O gün savaş meydanının korkunç manzarası, büyüklüğü-nün ve yeteneklerinin kaynağı olduğunu zannettiği bu ruh gücünü yenmişti. Savaş meydanından çabucak uzak-laşıp Şevardino Tabyası'na döndü. Yüzü solgun, şişkin, asık; burnu kırmızı; sesi kısık; portatif iskemlesine otur-

muş, gözlerini yere dikmiş, silah seslerine istemeden kulak kabartıyordu. Başından beri içinde bulunduğu savaşa kendisini ortak sayıyordu, ama şimdi durduramıyordu ve sonunu kaygıyla bekliyordu. Kişisel, insanca duygular, hayatın onca kulluk ettiği yalancı, yapay yüzüne bir an için üstün çıkmıştı. Savaş meydanında seyrettiği ölümlü, acıları, kendi içinde de hissediyordu. Başının, göğsünün ağrısı, kendisinin de ölebileceğini, acı çekebileceğini hatırlatıyordu ona. Şimdi artık ne Moskova'yı zaptetmek ne zafer kazanmak ne de şan salmak istiyordu. Şan ona lazım değildi artık. Tek istediği, dinlenmek, sessizlik ve özgürlüktü. Ama Semyonovskoye Tepesi'ne çıktığı zaman batarya komutanı ona, Koyazkova önlerinde toplanmış olan Rus kıtalarının üstüne açılan ateşi güçlendirmek için bu tepeye birkaç batarya yerleştirilmesi önerisinde bulundu. Napoléon bu teklifi uygun gördü, bu bataryalarla alınacak sonuncun kendisine bildirilmesini de emretti.

Bir yaver geldi, imparatorun emriyle Rusların üzerine iki yüz topla ateş edilmekte olduğunu, ama Rusların hâlâ direndiklerini bildirdi:

"Ateşimizle sıra sıra biçiliyorlar ama yine de oldukları yerde duruyorlar."

Napoléon, kısık bir sesle, "*Ils en veulent encore!*"¹ dedi.

Napoléon'u duyamayan yaver, "Sir?" diye sordu.

"*Ils en veulent encore,*" diye kaşlarını çatarak boğuk bir sesle homurdandı Napoléon, "*donnez leur-en.*"²

İsteddiği şeyler, emri olmadan yapıyor, o ancak, kendisinden emir istediklerini sandığı için emir veriyordu. O eski, yalancı, yapay büyüklük dünyasına dönmüş, zalim, hazin, ağır, insanca olmayan rolünü (dolabı çevirirken kendine yararlı bir iş yaptığını zanneden bir dolap beygiri gibi) uysallıkla yeniden oynamaya başlamıştı.

Olup bitenlerin bütün ağır sorumluluğunu, bu işe ka-

¹ Dahasını istiyorlar.

² Yüklenin.

tılanların hepsinden daha çok taşıyan bu adamın akli, vicdanı, yalnız o saat, o gün kararmış değildi; o, ömrü boyunca ne iyiyi ne güzeli ne doğruyu ne de kendisinin iyilikle, doğrulukla taban tabana zıt ve insanca olan her şeyden çok uzak oldukları için içyüzlerini kavramasına imkân olmayan hareketlerini anlayabilmişti. O, dünyanın yarısı tarafından övülen hareketlerinden vazgeçemezdi; bu yüzden de, iyiyi, doğruyu, insanca olan her şeyi inkâr etmek zorundaydı.

Sakatlanmış ve ölü insanlarla dolu (kendisi böyle istediği için bunun böyle olduğunu zannediyordu) savaş alanını dolaşırken bu insanları gözden geçirip bir Fransız'a ne kadar Rus'un düştüğünü hesaplayış; kendi kendini aldatarak, bir Fransız'a beş Rus'un düştüğünü kestirip bununla sevinmeye kalkışması, bugüne özgü değildi. Elli bin cesedin yattığını gördükten sonra Paris'e gönderdiği mektupta *le champ de bataille a été superbe*¹ diye yazmamıştı; ama kendi deyişine bakılırsa, boş zamanlarını yaptığı büyük işlerin açıklanmasına ayırmak niyetinde olduğu Saint-Hélène'de, yalnızlığın sessizliği içinde de şunları yazmıştı:

“La guerre de Russie eût dû être la plus populaire des temps modernes: c'était celle du bon sens et des vrais intérêts, celle du repos et de la sécurité de tous, elle était purement pacifique et conservatrice.

“C'était pour la grande cause, la fin des hasards et le commencement de la sécurité. Un nouvel horizon, de nouveaux travaux allaient se dérouler, tout plein du bien-être de la prospérité de tous. Le système européen se trouvait fondé; il n'était plus question que de l'organiser.

“Satisfait sur ces grands points et tranquille partout, j'aurais eu aussi mon congrès et ma Sainte-Alliance. Ce sont des idées qu'on m'a volées. Dans cette réunion de grands souverains, nous eussions traité de nos intérêts en famille, et compté de clerc à maître avec les peuples.

¹ Savaş meydanı görkemliydi.

“L’Europe n’eût bientôt fait de la sorte véritablement qu’un même peuple, et chacun, en voyageant partout, se fût trouvé toujours dans la patrie commune. Il eût demandé toutes les rivières navigables pour tous, la communauté des mers, et que les grandes armées permanentes fussent réduites désormais à la seule garde des souverains.

“De retour en France, au sein de la patrie, grande, forte, magnifique, tranquille, glorieuse, j’eusse proclamé ses limites immuables, toute guerre future, purement défensive, tout agrandissement nouveau antinational. J’eusse associé mon fils à l’Empire; ma dictature eût fini, et son règne constitutionnel eût commencé.

“Paris eût été la capitale du monde, et les Français l’envie des nations.

“Mes loisirs ensuite et mes vieux jours eussent été consacrés, de l’impératrice et durant l’apprentissage royal de mon fils, à visiter lentement et en vrai couple campagnard, avec nos propres chevaux, tous les recoins de l’Empire, recevant les plaintes, redressant les torts, semant de toutes parts et partout les monuments et les bienfaits.”¹

299

¹ Rusya Savaşı, yeni zamanların, halk arasında en ünlü savaşı olabilirdi; bu, sağduyunun, gerçek çıkarların, herkesin rahat ve güvenliğinin savaşıydı, tamamıyla barışsever ve muhafazakârdı.

Bu savaş, büyük ülkü uğruna, tesadüflerin sona ermesi, güvenliğin başlaması için yapılıyordu. Herkes refaha kavuşacak, mutlulukla dolu yeni bir ufuk açılacaktı. Avrupa sisteminin temelleri atılıyor, iş yalnız onu teşkilatlandırmaya kalıyordu.

Bu büyük meselelerde tatmin edilip, her yanda sükûna kavuşunca benim de bir *congre*’m, bir mukaddes ittifakım olacaktı. Zaten bunlar benden çalınan fikirlerdir. Büyük hükümdarların bu toplantısında biz çıkarlarımızı ailece görsürdük. Halklarla ilişkilerimiz de, kâtiple patronu arasındaki ilişki gibi olurdu.

Böylelikle de, çok geçmeden, Avrupa gerçekten bir tek millet haline gelir, insan nerede yolculuk ederse etsin, her zaman, ortak bir yurt içinde bulunmuş olurdu. Nehirlerin herkese açık olmasını, denizlerin ortaklaşa kullanılmasını, daimi büyük orduların kurulmasını, bundan böyle, sadece, hükümdarların muhafız kitalarından ibaret olasıya kadar küçültölmelerini isterdim.

Fransa’ya dönüştü, büyük, güçlü, haşmetli, sakin, şanlı yurdun içinde, sınırlarının değişmezliğini, gelecekte yapılacak her savaşın ancak savunma savaşı olabileceğini, her yeni genişlemeyi ulusal çıkara aykırı ilan ederdim. Oğlumu imparatorluğa ortak ederdim, benim diktatörlüğüm sona erer, onun meşruti devri başlardı...

Paris, dünyanın başkenti, Fransızlarsa bütün milletlerin imrendiği bir millet olurdu...

Sonra, boş zamanlarımı ve yaşlılık günlerimi, imparatoriçe ile beraber ve

Halkların celladı rolünü, bu hazin, tutsak rolü oymaması kaçınılmaz olan bu adam yaptıklarının amacının halklara iyilik etmek olduğuna, milyonlarca insanın alın yazılarını dilediği gibi çizebileceğine ve iktidarda bulunması sayesinde de hayırlı işler yapabileceğine kendisini inandırmak istiyordu! Rusya seferi hakkında şunları da yazıyor:

“Des 400.000 hommes qui passèrent la Vistule, la moitié était Autrichiens, Prussiens, Saxons, Polonais, Bavariens, Wurtembergeois, Mecklembourgeois, Espagnols, Italiens, Napolitains. L’armée impériale, proprement dite, était pour un tiers composée de Hollandais, Belges, habitants des bords du Rhin, Piémontais, Suisses, Génevois, Toscans, Romains, habitants de la 32e division militaire, Brême, Hamburg, etc. Elle comptait à peine 140.000 hommes parlant français. L’expédition de Russie coûta moins de 50.000 hommes à la France actuelle; l’armée russe dans la retraite de Wilna à Moscou dans les différentes batailles, a perdu quatre fois plus que l’armée française; l’incendie de Moscou a coûté la vie à 100.000 Russes, morts de froid et de misère dans les bois; enfin, dans sa marche de Moscou à l’Oder, l’armée russe fut aussi atteinte par l’intempérie de la saison; elle ne comptait à son arrivée à Wilna que 50.000 hommes, et à Kalisch moins de 18.000.”¹

O, Rusya’ya karşı girilen savaşın kendi arzusuyla

oğlum krallık sanatını öğrendiği sıralarda, imparatorluğun köşesini bucağını, şikâyetleri dinleyerek, haksızlıkları ortaya çıkararak, her yerde, her tarafa anıtlar dikip iyilik saçarak, gerçek bir köylü karı koca gibi, ağır ağır, kendi atlarımızla dolaşmaya hasrederdik.

¹ Vistül’ü geçen 400.000 adamın yarısı Avusturyalı, Prusyalı, Saksonyalı, Polonyalı, Bavyeralı, Württembergli, Mecklemburglu, İspanyol, İtalyan, Napoliliydi. Asıl imparatorluk ordusunun ise bir çeyreği Hollandalılardan, Belçikalılardan, Ren Nehri kıyısı sakinlerinden, Piemontelilerden, İsviçrelilerden, Cenovalılardan, Toskanalılardan, Romalılarından, Bremen, Hamburg gibi 32. askerî mintika halkından ibaretti; bu arada, Fransızca konuşanlar ancak 140.000 kişi kadardı. Rusya seferi asıl Fransa’ya 50.000 kişiden daha aza mal oldu. Rus Ordusu ise, Vilnius’tan Moskova’ya çekilirken çeşitli çarpışmalarda Fransız Ordusu’na oranla dört kat zayıf verdi, Moskova yangını, ormanlarda soğuktan ve sefaletten ölen 100 bin Rus’un hayatına mal oldu, nihayet, Rus Ordusu Moskova’dan Oder’e yürürken de mevsim dolayısıyla kayıplar verdi, Vilnius’a geldiği zaman mevcudu ancak 50.000’di, Kaliş’te ise bu toplam 18.000 den aşağıya düşmüştü.”

yapıldığını sanıyordu da ruhu, meydana gelen dehşetten ürpermiyordu. Olayların bütün sorumluluğunu cesaretle yükleniyordu; hüzünlenen ruhu yüzbinlerce ölünün arasında Fransızların, Lehlerden, Bavyeralılardan daha az oluşuyla kendini temize çıkarmaya çalışıyordu.

Davidov'un ve beylik köylülerin tarlalarında, çayırlarında, değişik üniformalı değişik vaziyette yüz binlerce insan ölüsü serilmiş yatıyordu. Bu tarlalarda, çayırlarda, Borodino, Gorki, Şevardino, Semyonovskoye köylüleri yüz yıllarca hasat yapmış, sürülerini otlatmıştı. Sargı çadırları bölgesinde, bir desenlik bir sahada otlar ve toprak kana bulanmıştı. Çeşitli birliklerden yığınlarla sağ ve yaralı, yüzleri dehşet içinde, bir yandan Mojaisk'e, öte yandan Valuyev'e doğru çekilmekteydi. Başka insan yığınları da, komutanlarının sevk ve idaresinde, aç ve yorgun ilerliyorlardı. Üçüncü bir kısım ise, olduğu yerde duruyor, ateşe devam ediyordu.

Önceki neşe verici, güzel alandan eser kalmamıştı; havada dumanla karışık ıslak bir sis duruyor; ortalık güherçile ve kan kokuyordu. Bulutlar yığıldı; ölülerin, yaralıların, korku içinde, sakatlanmış inançları sarsılmış insanların üstüne yağmur çiselemeye başladı. Sanki yağmur, "Yeter, yeter artık, durun. Kendinize gelin. Ne yapılıyorsunuz?" diyordu.

Her iki taraftan yorgun, açlıktan bitkin düşmüş askerler, böyle boğuşmaya devam etmeye değer mi, diye şüphelenmeye başlamıştı; yüzlerde tereddüt okunuyor, zihinlerde aynı soru belirliyordu: "Ne diye, kimin için öldüreyim, kimin için öldürüleyim? Siz istediğinizi öldürün, istediğinizi yapın, ama ben istemiyorum, yeter artık!" Akşamüzeri bu düşünce herkesin ruhunda aynı şekilde belirmişti. Bütün bu insanlar, yaptıkları işten her an dehşete düşebilir, her şeyi bırakarak, nereye olursa olsun, kaçabilirlerdi.

Ama savaşın sonlarında askerler yaptıkları işin tüm korkunçluğunu hissettikleri ve bunu durdurmaktan memnun da olacakları halde anlaşılmaz, gizemli bir güç

hâlâ onları yönetiyordu; üçte bire inen topçular, kan ve ter içinde, yorgunluktan bitkin, sendeleye sendeleye hartuçları taşıyor, topları dolduruyor, nişan alıyor, fitilleri ateşliyor, gülleler her iki taraftan da, aynı hızla, aynı şiddetle uçuyor, insan vücutlarını paramparça ediyor ve hep aynı korkunç olay insanların iradesiyle değil de, insanları, dünyaları yönetenin iradesiyle sürüp gidiyordu.

Rus Ordusu'ndan arta kalana kim şöyle bir göz atacak olsa, "Fransızlar küçük bir çabayla Rus Ordusu'nu yok edebilir," diyebilirdi; ama Fransızlardan arta kalana da şöyle bir göz atılsa, "Ruslar az çabayla Fransızları dağıtır," denilebilirdi. Ama ne Fransızlar ne de Ruslar bu son çabayı gösteremiyor, savaşın alevi de ağır ağır sönüyordu.

Ruslar bu çabayı gösteremediler, çünkü Fransızlara hücum eden onlar değildi. Savaşın başında onlar yalnızca Moskova yolunu kapamışlardı, savaşın sonlarında da tıpkı başlangıçta olduğu gibi, mevzilerini tutmaya devam ediyorlardı. Ama Rusların amacı Fransızları yok etmek olsaydı, tepelemek bile olsaydı, onlar yine de bu son çabayı gösteremezlerdi, çünkü Rusların bütün kıtaları ezilmişti, savaşta hırpalanmamış bir tek birlikleri bile yoktu, mevzilerinde tutunup duran Ruslar mevcutlarının yarısını kaybetmişlerdi.

On beş yıllık zaferlerinin hatırasına dayanan, Napoléon'un yenilmezliğine güvenen ve savaş meydanının bir kısmını ele geçirdiklerini, mevcutlarının da ancak dörtte birini kaybedip geride henüz el değmemiş yirmi bin kişilik bir hassa kuvvetlerinin bulunduğunu bilen Fransızlar içinse bu çabayı göstermek çok daha kolaydı. Rus Ordusu'na saldıran Fransızlar bu çabayı göstermeliydiler, çünkü Ruslar savaştan önce olduğu gibi şimdi de Moskova yolunu kapamaya devam ettikleri sürece Fransızlar amaçlarına ulaşamamış, tüm çabaları, kayıpları boşa gitmiş oluyordu. Ama Fransızlar bu çabayı gösteremediler. Bazı tarihçiler, savaşın kazanılması için Napoléon'un, el değmemiş eski hassa kuvvetlerini ileri sürmesi yeterdi, diyorlar. Napoléon muhafız kıtalarını ileri sürseydi şöyle

olurdu, böyle olurdu demek, tıpkı, sonbahar ilkbahar ol-
saydı söyle olurdu, böyle olurdu, demeye benzer. Bu, ola-
mazdı. Napoléon'un muhafız kıtalarını ileri sürmemesi
bunu yapmak istemediğinden değildi, bu yapılamazdı.
Fransız Ordusu'nun bütün generalleri, subayları, askerle-
ri, bunun yapılamayacağını biliyorlardı, çünkü kıtaların
göz yılgınlığı buna engeldi.

Yaptığı korkunç hamlenin kesilip kolunun bir rüya-
daymış gibi güçsüz kuvvetsiz sarktığı hissini yalnız
Napoléon duymamıştı ama bundan önceki savaşların
(şimdi harcanan çabanın onda biriyle düşmanın kaçırıldı-
ğı savaşların) deneyimlerinden geçen bütün generaller,
Fransız Ordusu'nun savaşa katılmış katılmamış bütün as-
kerleri, mevcudunun yarısını kaybettiği halde hâlâ dire-
nen düşmanın karşısında aynı dehşete kapılmışlardı.
Fransızların, saldıran ordunun manevi gücü tükenmişti.
Borodino'da Rusların kazandığı zafer, sopaların ucunda
sallanan ve adına sancak denilen bez parçalarının ele ge-
çirilmesiyle, asker kıtalarının bulunduğu alanların zaptıy-
la elde edilen bir zafer değil, düşmana karşısındakinin
manevi üstünlüğünü ve kendisinin yetersizliğini kabul et-
tiren bir zaferdi. Fransız işgali, koşuda can evinden yara-
lanmış, azgın, yabanıl bir hayvan gibi yaralandığını hisse-
diyor, ama duramıyordu; nasıl ki, iki kat zayıf olan Rus
Ordusu da çekilmemezlik edemiyordu. Aldığı ilk hızla
Fransız Ordusu Moskova'ya kadar yuvarlanabilecekti,
ama orada Rus kuvvetlerine gerek kalmadan, Borodino'da
aldığı ölüm yarısından kanı aka aka eriyecekti. Na-
poléon'un nedensiz yere Moskova'dan kaçışı; eski Smo-
lensk yolu boyunca çekilişi; beş yüz bin kişilik bir işgalin
eriyişi ve üzerine ilk kez Borodino'da, ruhsal bakımdan
daha güçlü bir düşmanın yumruğu inen Napoléon Fran-
sa'sının kaybı; Borodino Savaşı'nın açık sonucu budur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I

Hareketin mutlak sürekliliğini insan akli kavrayamaz. Herhangi bir hareketin kanunlarını insan, ancak o hareketin parçalarını dilediği gibi ele alıp incelediği zaman anlayabilir. Yine de, insanların düştüğü hataların çoğu, sürekli hareketin sürekli olmayan parçalara bölünmesinden ileri gelmektedir.

Eskilerin meşhur teorisi: Akhilleus, önünde giden kaplumbağaya, kendisi ondan on kere daha hızla gittiği halde, hiçbir zaman yetişemez; çünkü, kendisiyle kaplumbağa arasındaki mesafeyi aşana kadar kaplumbağa onun önünde bu mesafenin onda birini gitmiş olacak;¹ Akhilleus,

¹ Mantıkta, MÖ 5. yüzyılda yaşamış olan Antik Yunan filozofu Zenon'a atfedilen usavurma. (Y.N.)

bu onda biri aşana kadar da kaplumbağa yüzde birini gitmiş olacak ve bu böyle sonsuza dek sürecektir. Eskiler, bu sorunu çözümlenmez sayarlardı. Akhilleus hiçbir zaman kaplumbağaya yetişemez sonucunun saçmalığı, hareketin keyfe göre parçalara bölünmesi yüzündendir; oysa Akhilleus'in de kaplumbağanın da hareketleri arasızdır.

Hareketin gitgide daha ufak parçalarını ele almakla biz ancak meselenin çözülmesine yaklaşabiliriz ama hiçbir zaman ona ulaşamayız. Biz ancak, sonsuz küçük kitleleri ve onların onda bir oranında dikey hareketlerini bilir, bu geometrik oranın toplamını yaparsak meseleyi çözebiliriz. Sonsuz küçük kitleler ve hareketin buna bağlı başka problemleriyle uğraşmakta ustalaşan yeni bir matematik kolu, vaktiyle çözümlenmez gibi gelen sorulara artık karşılık verebiliyor.

306 Matematikğin eskiden bilinmeyen bu yeni kolu, hareket sorununun incelenmesinde, bu küçük yapıtaşlarını varsaymak suretiyle hareketin ana şartlarını (mutlak sürekliliğini) yeniden kuruyor, böylece insan aklının, sürekli hareket yerine, hareketin ayrı ayrı parçalarını incelemekle düştüğü önüne geçilmez hatayı düzeltmiş oluyor.

Tarihteki hareketin yasalarını araştırırken de böyledir. İnsanlığın hareketi, sayısız insanın isteklerinin sonucudur, arasız olarak gerçekleşmektedir.

Tarihin hedefi, bu hareketin yasalarını anlayabilmektir. Ama insanların istek ve iradelerinin meydana getirdiği sürekli hareketin yasalarını anlayabilmek için insan aklı, rasgele parçaları ele alır. Tarihçilerin kullandıkları birinci yol şudur: Birbirini izleyen bir sıra olayı rasgele seçerler, bunu öteki olaylardan ayrı olarak incelerler, oysa hiçbir olayın başlangıcı yoktur, olamaz da; her zaman, bir olay başka bir olaydan doğar. İkinci yol ise şudur: Bir insanın, bir kralın, bir yöneticinin hareketleri, herkesin isteklerinin toplamıymış gibi ele alınır; oysa hiçbir zaman, insanların istek ve iradelerinin toplamı, tarihe mal olmuş bir tek insanın hareketlerinde ifadesini bulmuş değildir.

İlerleyen tarih bilimi de gitgide daha küçük parçaları

inceleme yolunu tutmakta, bu yoldan da gerçeğe yaklaşılmaya çalışmaktadır. Ama biz burada şunu görüyoruz: Tarihin ele aldığı parça ne kadar küçük olursa olsun, bir parçayı ötekilerden ayırmış gibi kabul etmek; herhangi bir olayı “başlangıç” kabul etmek; bütün insanların istek ve iradelerinin bir tek insanın hareketlerinde ifadesini bulduğunu kabul etmek; kendiliğinden yanlıştır.

Tarih alanında ortaya çıkarılan her sonuç, eleştirinin en küçük bir çabasına bile gerek kalmaksızın, arkasında hiçbir iz bırakmadan, tuz buz olup dağılıvermektedir ve bu, yalnızca, eleştirinin incelenecek konu diye büyük ya da küçük ayrı ayrı parçaları ele alması yüzündendir. Bu da her zaman onun hakkıdır; çünkü ele alınan tarih parçası her zaman rasgele seçilmiş olan parçadır.

İncelemelerimizde, ancak, sonsuz küçük parçayı; tarihin diferansiyelini, yani insanların bir örnek eğilimlerini ele almakla, onları birleştirmek (yani bu sonsuz küçük parçaların toplamını yapmak) sanatına ulaşmakla tarihin yasalarını anlamayı umabiliriz.

307

XIX. yüzyılın ilk on beş yılı, Avrupa’da olağanüstü bir karışıklık yaşandı. İnsanlar işlerini bırakıyor, Avrupa’nın bir yanından öbür yanına atlıyor, talan ediyor, birbirlerini öldürüyor, zafer kazanıyor, umutsuzluğa düşüyor, birkaç yıl içinde hayatın seyri değişiyordu. Bu, önceleri artan, sonra gitgide yavaşlayan güçlü bir hareketti. Nedeni neydi bunun? Hangi yasalara göre işliyordu, diye soruyor insan aklı.

Tarihçiler bu soruya yanıt verirken, Paris’te toplanan birkaç düzine insanın eylemlerini, konuşmalarını önümüze koyuyor; bu eylemlere, konuşmalara devrim adını takıyorlar; sonra, Napoléon’la ondan yana ya da ona düşman birkaç kişinin durumlarını uzun uzadıya yazıyor, bunların birbirleri üzerindeki etkilerini anlatıyor ve işte, diyorlar, onların nedeni, işte yasaları.

Ama insan aklı bu açıklamaya inanmamakla kalmı-

yor, bu açıklama yönteminin yanlış olduğunu da açıktan açığa söylüyor, çünkü bu açıklamada, en zayıf olay, en güçlünün nedeni diye ele alınmıştır. Devrimi de, Napoléon'u da ortaya çıkaran, insanların eylem ve isteklilerinin toplamıdır ve onlara tahammül eden, onları yok eden ancak odur.

Tarihçiler, “Ama,” diyorlar, “fetihlerin olduğu her yerde fatihler de vardı; bir devlette ne zaman devrimler yapılmışsa büyük adamlar görülmüştür.” Gerçekten de, ne zaman fatihler türemişse savaşlar da olmuştur, diye düşünür insan ama bu, savaşlara kişilerin neden olduğunu, savaş yasalarını bir tek adamın kişisel eylemlerinde arayıp bulmanın mümkün olduğunu kanıtlamaz. Ne zaman saatime bakıp da akrebinin 10'a yaklaştığını görsem bitişik kilisede çanların çalmaya başladığını duyarım. Ama akrebin saat onu her gösterişinde çanlar çalıyor diye bundan, çanlardaki hareketin nedeni saatimdeki akrebin durumudur sonucunu çıkarmaya hakkım yoktur.

308 Hareket halindeki bir lokomotif her görüşümde düdüğünü duyar, supabının açıldığını, tekerleklerinin döndüğünü görürüm ama bundan, düdüğü ve tekerleklerin dönmesi lokomotifteki hareketin sebebidir, diye bir sonuç çıkarmaya hakkım yoktur.

Köylüler, meşelerde tomurcuklar çatladığı için ilkbahar sonlarında soğuk bir rüzgârın estiğini söylerler. Gerçekten de her ilkbaharda, meşe tomurcuklarının çatladığı sıralarda böyle bir rüzgâr eser. Ama meşe tomurcukları çatladığı sırada esen soğuk rüzgârın sebebini bilmediğim halde, yine de soğuk rüzgârın sebebi, tomurcukların çatlayışdır, diyen köylülerin düşüncesini kabul edemem. Çünkü elbette, rüzgârın kuvveti meşe tomurcuğunun etkisi dışındadır. Ben yalnızca hayatın her alanında olduğu gibi burada da birbirine uygun düşen olayları görüyorum; yine şunu da görüyorum ki, saatin akrebinin, lokomotifin supabını, tekerleğini, meşenin tomurcuğunu ne kadar inceden inceye incelersem inceleyeyim, çanların çalınışının, lokomotifin hareketinin, ilkbahar rüzgârının nedenini anlaya-

mam. Bunu anlamak için bakış açımı büsbütün değiştirmeli; baharın, çanların, rüzgârın yasalarını incelemeliyim. Tarih de aynı şeyi yapmalıdır. Zaten böyle bir teşebbüse de girilmişti. Tarihin yasalarını incelemek için, bakışımızı büsbütün değiştirmeli, kralları, bakanları, generalleri bir yana bırakarak, halk yığınlarını yöneten bir örnek, sonsuz küçük unsurları incelemeliyiz. Bu yolla tarihin yasaları ne dereceye kadar anlaşılabilir, bunu hiç kimse söyleyemezse de, bu yasaların ancak bu yoldan kavranabileceği ortadadır. Ama henüz insan aklı bu yolda, çeşit çeşit kralların, başbuğların, bakanların hareketlerini yazıp çizmek, bu hareketler dolayısıyla kendi düşüncelerini ifade etmek için tarihçiler tarafından harcanan çabanın milyonda birini bile harcamamıştır.

II

309

Avrupa'nın on iki dil konuşan orduları Rusya'ya dalmışlardı. Rus kıtaları ve halkı düşmanla temastan sakınarak Smolensk'e, Smolensk'ten de Borodino'ya kadar çekiliyor. Fransızlar, hareketlerinin hedefi olan Moskova'ya doğru sürekli artan bir güçle yürüyorlar. Düşen bir nesnenin hızı, yere yaklaştıkça nasıl artarsa, Fransızları iten güç de, amaca yaklaştıkça öyle artıyor. Arkada aç, düşman bir memleketin binlerce versti, önde, hedefle kendi aralarında, düzinelerle verst. Napoléon ordularının her askeri bunu hissediyor. İşgal kendiliğinden yürüyor; sırf, itici gücün zoruyla...

Rus kıtalarında düşmana karşı duyulan kin, geri çekildikçe çoğalıyor. Borodino dolaylarında çatışma oluyor. Orduların ne biri ne de ötekisi yıkılıyor; ama bir gülle, büyük bir hızla üzerine gelen başka bir gülleyle çatıştığı zaman nasıl zorunlu olarak gerilerse, Rus kıtaları da bu çatışmadan sonra, öylece zorunlu olarak geriliyor; hızla gelen işgal güllesi de (çatışmada bütün gücünü kaybetmiş

olmasına rağmen) yine zorunlu olarak, bir süre daha yuvarlanıp yer kazanıyor.

Ruslar Moskova'nın 120 verst ötesine çekiliyor; Fransızlar Moskova'ya varıp orada duruyorlar. Bundan sonra geçen beş hafta içinde çarpışma olmuyor. Fransızlar yerlerinden kıpırdamıyorlar. Kan kaybede ede yarasını yalayan can evinden vurulmuş vahşi bir hayvan gibi, hiçbir saldırıya girişmeden beş hafta boyunca Moskova'da kalıyorlar, sonra yine hiçbir neden yokken ansızın kaçıyorlar: Kendilerini Kaluga yoluna atıyorlar ve (Malo/Yaroslavetz savaş alanına hâlâ hâkim olduklarına göre, bir zaferden sonra) hiçbir ciddi çatışmaya girmeden, daha büyük bir hızla Smolensk'e, Smolensk'ten Vilnius'a, Vilnius'tan Berezi-na'ya, Berezina'dan daha ötelere doğru kaçıyorlar.

310 26 Ağustos gecesi Kutuzov da, bütün ordu da, Borodino savaşının kazanıldığından emindi. Kutuzov, bunu böylece imparatora da yazmıştı. Onu bunu aldatmak istediği için değil; düşmanın yenildiğini, savaşa katılmış olan herkes gibi kendisi de bildiğinden, Fransızların işini bitirmek için yeni bir savaşa hazırlanılmasını emretmişti.

Ama aynı akşam ve ertesi gün, eşi görülmedik kayıp haberleri birbiri ardınca gelmeye başladı, ordunun yarısı yok olmuştu. Böylelikle de, yeni bir savaş olanaksız hale gelmişti.

Haberler tamamlanmadan, yaralılar toplanmadan, cephaneler tamamlanmadan, ölüler sayılmadan, ölenlerin yerine yeni komutanlar tayin edilmeden, askerler karınlarını doyurup uykularını almadan yeni bir savaş "mümkün değildi". Bununla birlikte, savaştan hemen sonra, ertesi sabah Fransız Ordusu (sanki şimdi mesafe karesiyle orantılı olarak artmış olan o itici gücün hızıyla) kendiliğinden Rus Ordusu'nun üstüne yürümeye başladı. Kutuzov, ertesi gün hücumu geçmek istiyordu; tüm ordunun da istediği buydu; ama hücumu geçmek için, istek yetmez, bunu yapabilme gücü de gereklidir ama böyle bir güç yoktu. Bir adım geri çekilmemek elde değildi, sonra ikinci adım, derken üçüncü adım ve sonunda 1 Eylül'de ordu Moskova'ya

ulaştığı zaman kıtaların moral gücü yüksek olduğu halde durum bu kıtaların Moskova gerilerine çekilmelerini gerektirdi, kıtalar da bir adım daha, son bir adım daha çekilip Moskova'yı düşmana bıraktılar.

Yazı odamızda, haritanın başına geçip bu savaşta ben olsam şöyle yapardım, diye biz nasıl fikir yürütürsek, savaş planlarının da, yüksek komutanlar tarafından, işte böyle yapıldığını düşünmeye alışmış olanlar, Kutuzov çekilirken niçin şöyle hareket etmedi, Fili önlerindeki mevzileri niçin tutmadı, Moskova'yı bıraktığı zaman niçin doğruca Kaluga yoluna çekilmedi, gibi sorularla karşılaşır. Böyle düşünmeye alışkın olanlar, başkomutanların hangi şartlar içinde hareket ettiğini ya bilmiyorlar ya da unutuyorlar. Bizim, odamızda rahatça oturarak, haritanın üzerinde planlar kurmaya kalkışmamızla bir komutanın yaptıkları arasında en ufak bir benzerlik yoktur. Bir başkomutan, hiçbir zaman, bir olayın “başlangıç” şartları içinde bulunamaz; oysa biz olayı hep bu şart içinde gözden geçiririz. Başkomutan, süregelen olayların içinde bulunur, böylece, gerçekleşmekte olan olayların tam değerini hiçbir zaman kestiremez. Olay yavaş yavaş biçim alır, bu süre içinde başkomutan, entrikaların, oyunların, kaygıların, yetkilerin, bağlılıkların, tasarıların, öğütlerin, tehditlerin merkezinde bulunur; çoğu kez birbirine zıt bir yığın soruya yanıt vermek zorunda kalır.

Asker yazarlar, büyük bir ciddiyetle, Kutuzov, Fili'ye varmadan çok önce kıtalarını Kaluga yoluna geçirmeliydi; hatta birisi ona böyle bir tasarıyı teklif de etmiştir, diyorlar. Fakat başkomutanın emrinde, böyle zorlu anlarda, yalnız bir tek tasarı değil, düzinelerle tasarı vardır. Stratejiye ve taktiğe dayanan bu tasarıların her biri de ötekilerle tezat halindedir. İnsana, başkomutanın işi bu tasarılarından birisini seçmektir gibi gelir ama o bunu da yapamaz. Olaylar ve zaman durup beklemez. Farz edelim ki, ona ayın yirmi altısında Kaluga yoluna geçmesi öneriliyor ama tam bu sırada Miloradoviç'in bir yaveri dörtmala geliyor, “Fransızlarla hemen kapışalım mı? Yoksa çekilelim mi?” diye soruyor.

Onun, hemen o an emir vermesi gerek. Çekilme emrini vermek, Kaluga yoluna giden dönemeçten uzaklaşmamız demektir. Yaverin peşinden, bu kez levazımcı sorar: Erzakı ne yana sevk edelim? Derken, başhekim sorar: Yaralıları nereye yollayalım? Bu sırada Petersburg'dan gelen ulak, Moskova'yı düşmana bırakma olasılığını kabul etmeyen hükümdarın mektubunu getirir; başkomutanın ayağına karpuz kabuğu koymaya uğraşan rakibi (böyleleri her zaman bulunur, hem de bir tane değil, birkaç tane) Kaluga yoluna çıkış planıyla taban tabana zıt yeni bir plan önerir; başkomutansa yorgunluğunu gidermek için uyumak, güç toplamak istemektedir, ama madalya dağıtımında atlatılmış olan bir general gelmiş dert yanıyor; halk, düşmana karşı korunmak için yalvarmaktadır; bu sırada, araziyi incelemek için gönderilmiş bir subay gelir, kendinden önce gönderilmiş olan subayın söyledikleriyle taban tabana zıt şeyler bildirir; bir casus, bir esir, keşfe gidip dönen bir general, hepsi de düşman ordusunun durumunu başka başka anlatırlar. Başkomutanın bu çalışma şartlarını anlamamaya ya da unutmaya alışmış kimseler, örneğin, kıtaların Fili'deki durumunun bir tablosunu çizerek Moskova'yı bırakmalı mı, yoksa savunmalı mı meselesini başkomutanlığın 1 Eylül'de rahatça çözebileceğini düşünüyorlar; oysa Rus Ordusu Moskova'nın beş verst yakınındayken böyle bir sorun söz konusu bile olamazdı. Öyleyse bu sorun ne zaman çözümlendi? Bu sorun, Drissa'da, Smolensk'te, hatta en önemlisi ayın yirmi dördünde Şevardino'da, yirmi altısında Borodino'da, Borodino'dan Fili'ye kadar yapılan geri çekilmenin her gününde, her saatinde, her dakikasında çözümlenmiştir.

III

Mevzileri gözden geçirmesi için Kutuzov tarafından gönderilmiş olan Yermolov gelip de Moskova'nın duvarla-

rı dibinde bu mevzilerde dövüşülemeyeceğini feldmareşale söylediği zaman, Kutuzov, onu sessizce süzdü, sonra, “Elini ver,” dedi ve nabzını tutup yoklayarak, “hastasın sen,” diye ekledi, “ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?”

Moskova’nın savaşılmadan bırakılabileceğine Kutuzov’un akli henüz yatmıyordu.

Kutuzov, Poklonnaya sırtlarında, Dorogomilov seddinin altı verst yakınlarında arabadan indi, yolun kıyısındaki bir sıranın üstüne oturdu. Etrafına bir general kalabalığı toplandı. Moskova’dan gelen Kont Rastopçin de aralarına katılmıştı. Birkaç gruba ayrılan bu parlak toplantı, mevziin uygunluğunu; kıtaların durumunu; ileri sürülen planları; Moskova’daki durumu ve daha bir yığın askeri sorunu tartışıyordu. Bir askeri şûraya çağırılmadıklarını bildikleri halde, bunun bir askerlik şûrası olduğunu hissediyorlardı. Hep genel sorunlar üzerinde konuşuluyor, kişisel bir meseleden söz açılınca yavaş sesle konuşuluyor, sonra hemen yeniden genel sorunlara geçiliyordu: Ne şakalaştıkları ne gülüştükleri, hatta ne gülümsedikleri görülüyordu; durumun hassasiyetini anladıkları belliydi. Kendi aralarında görüşen bütün gruplar (oturduğu sıra bütün grupların merkezini oluşturan) başkomutanın yakınında bulunmaya gayret ediyor, sözlerini ona duyurmaya çalışıyordu. Başkomutan dinliyor, arada etrafında konuşulanlar hakkında bir şey soruyor, ama kendisi söze karışmıyor, fikir yürütmüyordu. Çok kez, herhangi bir konuşmaya kulak kabarttıktan sonra, öğrenmek istediği şeyle hiç ilgisi olmayan sorunlardan konuşulduğunu anlayınca umutsuz bir tavırla başını çeviriyordu. Kimisi, seçilen mevzilerden söz edip bu mevzilerden çok onları seçenlerin yeteneklerini eleştiriyor; kimisi yanlışlığın baştan yapıldığını, savaşın daha üç gün önce kabul edilmesi gerektiğini ileri sürüyor; kimisi de İspanyol üniforması giymiş Crossart adında bir Fransız’ın anlattıklarına dayanarak Salamanka Savaşı’nı anlatıyordu. Bu Fransız, Rus Ordusu’nda hizmet eden Alman prenslerinden biriyle Saragos kuşatmasını inceliyor, Moskova’nın da böyle savunulabi-

leceğini söylüyordu. Dördüncü grupta Kont Rastopçin, Moskova'nın duvarları dibinde Moskova gönüllüleriyle birlikte ölmeye hazır olduğunu söylüyor; ama olup bitenler hakkında kendisine haber verilmeyişine üzüldüğünü, eğer önceden haberi olsaydı işin başka türlü olacağını da, sözlerine katıyordu... Beşinci grup, kendi stratejik düşüncelerinin derinliğini savunarak kıtaların yöneltmeleri gereken yoldan söz ediyordu. Altıncı gruptakilerin konuşmaları büsbütün saçma sapandı. Kutuzov'un yüzü gitgide bozuluyordu. Bütün bu konuşmalardan bir tek şey çıkarıyordu: Moskova'yı savunmak, kelimenin tam anlamıyla, "imkânsızdır", yani o derece imkânsızdır ki, bir çılgın başkomutan savaş verilmesini emretse bile karmakarışık bir şeyler olur, ama savaş yine de verilemez; verilemez, çünkü bütün yüksek komutanlar bu mevzii yalnız uygunsuz saymakla kalmıyor, bırakılacağı şüphe götürmeyen bu mevziin bırakılmasından sonra ne olacağını tartışıyorlardı. Komutanlar, imkânsız saydıkları bir şeyi nasıl yapar, kıtalarını savaş meydanına nasıl sürerlerdi? Subaylar, hatta erler (onlar da tartışır bu konuları) mevzii elverişsiz sayıyorlardı; bunun için yenileceklerini bile bile dövüşmeye gidemezlerdi. Bennigsen, bu mevziin savunmasında ısrar ediyor, başkalarıysa hâlâ bu düşünceyi eleştiriyorlardı ama bunun artık başlı başına hiçbir önemi yoktu: Bu, artık yalnızca bir tartışma ve entrika vesilesiydi.

Bu mevzii seçmiş olan Bennigsen, yurtseverlik göstergisi yapıyor, (Kutuzov onun söylediklerini kaşlarını çatmadan dinleyemiyordu) Moskova'nın savunulmasında ısrar ediyordu. Kutuzov, Bennigsen'in amacını gün gibi açık görüyordu: savunma başarısızlığa uğrarsa, suçu, kıtaları Serçe dağlarına kadar savaş vermeden geri çekmiş olan Kutuzov'a yüklemek; başarı elde edilirse, bunu kendine mal etmek, savunma teklifi reddedildiği takdirdeyse, Moskova'yı bırakmak gibi bir cinayetten kendini temize çıkarmak. Ama bu entrikalar şimdi yaşlı komutanı ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren tek bir korkunç soru vardı: Bu sorunun yanıtını da kimseden alamamıştı. Şimdi, ona

göre sorun yalnız şundan ibaretti: “Napoléon’u Moskova’ya kadar getiren ben miyim, ben bunu ne zaman yaptım? Bu iş ne zaman oldu? Dün, Platov’a çekilme emirini gönderdiğim zaman mı; ya da önceki akşam, uyukladığım sırada mı; yoksa, Bennigsen’e hazırlanmasını emrettiğim zaman mı? Yoksa, daha önce mi? Bu korkunç iş ne zaman, ne zaman oldu? Moskova bırakılacak, kıtalar geri çekilecekler, hem de bu emri vermek lazım.” Bu korkunç emri vermek ona, ordunun komutanlığından çekilmek gibi geliyordu, iktidarı sevmesi, ona alışmış olması bir yana (Türkiye’de yanında bulunduğu Prens Prozorovski’ye gösterilen saygı onu sinirlendirirdi) Rusya’yı kurtarmanın alnına yazıldığına inanmıştı; hükümdara rağmen halkın arzusuyla başkomutanlığa bunun için seçilmişti. Bu ağır şartlar içinde ordunun başında yalnız kendisinin bulunabileceğine, bütün dünyada, düşmanın yenilmez Napoléon olduğunu bilip de bundan korkuya düşmeyecek tek kişinin kendisi olduğuna inanmıştı; ama yine de vermek zorunda olduğu emri düşünmekten bile korkuyordu. Ama ne de olsa bir karara varmak gerekiyordu; etrafındakilerin giderek uzayan, sığlaşan konuşmalarını kesmek gerekti.

315

Generallerin en kıdemlilerini yanına çağırdı ve oturduğu sıradan kalkarken, “*Ma tête, fut-elle bonne ou mauvaise, n’a qu’à s’aider d’ elle - même,*”¹ dedi ve arabalarının bulunduğu Fili’ye yollandı.

IV

Andrey Savostianov’un geniş, rahat kulübesinde, saat ikide askeri şûra toplandı. Kalabalık köylü ailesinin erkekleri, kadınları, çocukları, sofanın öbür tarafındaki bacasız izbeye sıkıştılar. Yalnız Andrey’in torunu, Serenisim’in çay içerken okşayıp bir şeker parçası verdiği altı yaşındaki Ma-

¹ Kafam, iyi de olsa, kötü de olsa, kendi işini kendi görecektir!

laşa büyük izbede, ocağın başında kalmıştı. Malaşa ateşin yanında durmuş, kulübeye girip “güzel köşede”, tasvirlerin altındaki geniş sıralara oturan generallerin yüzlerine, üniformalarına, nişanlarına, ürkek, memnun bakıyordu. Dede (Malaşa Kutuzov’a bu adı takmıştı içinden) ötekilerden ayrı, ocağın yanındaki karanlık köşede oturuyordu. Portatif koltuğuna iyice gömülmüştü, sürekli homurdanıyor, ceketinin yakasını, düğmeleri çözükle olduğu halde, boynunu sıkıyormuş gibi çekiştiriyordu. İçeri girenler, feldmareşale bir bir yaklaşıyorlar, o da kiminin elini sıkıyor, kimini başıyla selamlıyordu. Yaver Kaysarov, Kutuzov’un karşısındaki pencerenin perdesini açmaya kalkıştı, ama Kutuzov ona öfkeyle elini salladı. Kaysarov, Serenisim’in yüzünün görünmesini istemediğini anladı.

316 Üzerinde haritalar, planlar, kursunkalemler, kâğıtlar duran çam köylü masasının etrafına o kadar çok insan toplandı ki, emir erleri Yermolov, Kaysarov, Toll bu sıranın üstüne oturdular. Tasvirlerin tam altında, başköşede, boyunda Giyorgiyev nişanı, solgun, hasta yüzü ve saçsız başıyla büsbütün genişlemiş alnıyla Barclay de Tolly oturuyordu. İki günden beri tutan sıtmayla titriyordu. Yanı başına Uvarov oturmuştu, telaşlı hareketler yaparak yavaş sesle (zaten herkes böyle konuşuyordu) ona bir şeyler anlatmaktaydı. Ufak tefek, yusuvarlak Dohturov, kaşları kalkık, ellerini göbeğinin üstünde kavuşturmuş; dikkatle dinliyordu. Öte yanda, Kont Osterman-Tolstoy; elini köşeli, parlak gözlü kocaman başına dayamış, düşünceye dalmış görünüyordu. Rayevski; kara saçları şakaklarının üstüne kıvrılmış, sabırsızlıkla bir Kutuzov’a, bir kapıya bakıyordu. Konovitsin’in sert, güzel yüzü; şefkatli, kurnaz bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Malaşa’nın bakışlarıyla karşılaştı, kızcağızı gülümseten bir göz işareti yaptı.

Herkes Bennigsen’i bekliyordu, oysa o, mevzii yeni-den gözden geçirmek bahanesiyle, dışarıda bir yerlerde nefis yemeğini bitirmekle meşguldü. Saat dörtten altıya kadar beklenildi, bütün bu süre içinde de görüşme başlamadı, başka şeyler konuşuldu sessizce.

Ancak, Bennigsen kulübeye girdiği zaman Kutuzov köşesinden ayrıldı; yüzünü, masaya getirilmiş olan mumların aydınlığından sakınarak yaklaştı.

Bennigsen, “Rusya’nın kutsal ve eski başkenti savaşılmadan bırakılacak mı?” sorusuyla toplantıyı açtı. Uzun bir sessizlik oldu. Suratlar asıldı, çıt çıkmadı, yalnız Kutuzov’un öfkeyle öksürdüğü, homurdandığı duyuldu. Gözler ona dikilmiş. Malaşa da dedeye bakıyor; komutana en yakın oydu, bu nedenle yüzünün nasıl kırıştığını görüyor; dedecik neredeyse ağlayacak; ama bu durum uzun sürmedi. Kutuzov, öfkeli bir sesle ansızın, “Rusya’nın kutsal, eski başkenti!..” diye Bennigsen’in sözlerini tekrarladı ve bu sözlerin dengesizliğini belirterek söze başladı. “Size şunu söylememe izin verin Ekselans, bu sorunun bir Rus için hiçbir anlamı yoktur.” Ağır vücuduyla masaya abandı. “Böyle bir soru sorulamaz. Böyle bir soru anlamsızdır. Burada toplanmalarını rica ettiğim kişilere sorulacak soru, askerî bir sorudur. Bu soru da şudur: ‘Rusya’nın kurtuluşu ordusuna bağlıdır. Savaşı kabul ederek orduyu ve Moskova’yı kaybetme tehlikesini göze almak mı daha iyidir, yoksa Moskova’yı savaşırsız bırakmak mı?’ İşte, bu soru hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum.” Koltuğunun arkasına yaslandı.

Tartışma başladı. Bennigsen, henüz oyunu kaybedilmiş saymıyordu. Fili dolaylarında bir savunma savaşı vermenin imkânsızlığı hakkında Barclay’in ve başkalarının ileri sürdükleri düşünceleri kabul etmekle birlikte yüreği yurt ve Moskova sevgisiyle dolu olduğu için, geceleyin kitaları sağ kattan sol kanada geçirmeyi, ertesi gün de Fransızların sağ kanadına yüklenmeyi önerdi. Fikirler ayrıldı, bu düşüncenin yanında, karşısında tartışmalar oldu. Yermolov, Dohturov, Rayevski, Bennigsen’den yana çıktılar. Başkenti bırakmadan önce bir fedakârlık yapmanın gerektiğine inandıkları için mi; yoksa başka kişisel düşünceler yüzünden mi her nedense bu generaller işin durdurulmaz akışını bu toplantının değiştiremeyeceğini, Moskova’nın daha şimdiden bırakılmış olduğunu anlamıyor

gibiydiler. Öteki generaller bunu anlamışlardı. Moskova sorununu bir yana bırakarak, kıtaların çekilirken izleyecekleri yolu tartışıyorlardı. Önünde olup biten şeylere gözünü ayırmadan bakan Malaşa bu toplantıyı büsbütün başka türlü anlıyordu. Ona öyle geliyordu ki, bütün iş “dedecik” ile “uzun eteklinin” (Bennigsen’e bu adı takmıştı) arasındaki kavgadan başka bir şey değildir. Birbirleriyle konuşurken öfkelenediklerini görüyor, dedeciğin tarafını tutuyordu. Konuşmaların orta yerinde dedeciğin, Bennigsen’e çabucak fırlattığı alaylı bir bakışı yakaladı, bundan sonra da dedeciğin uzun etekliye bir şeyler söyleyip onu bozum ettiğini sevinçle fark etti: Bennigsen birden kızarmış, odada dolaşmaya başlamıştı. Bennigsen’e bu kadar dokunan bu sözler, Fransızların sağına yüklenmek için kıtaların geceleyin sağdan sola geçirilmesi önerisi hakkında Kutuzov’un yavaş, sakın bir sesle ifade ettiği düşüncelerdi.

318

Kutuzov, “Ben, beyler,” dedi, “Kont’un planını kabul edemem. Düşmanın yakınında kıtalara yer değiştirmek her zaman tehlikelidir, savaş tarihi de bunu gösterir. İşte, örneğin...” Kutuzov aydınlık, saf bir bakışla Bennigsen’e bakıp bir örnek arıyormuş gibi düşünceye daldı. “Evet, işte, örneğin Kont’un da çok iyi hatırlayacağını zannettiğim Friedland Savaşı, bu savaş pek de başarılı olmadı, bunun da tek nedeni kıtaları düşmana çok yakın bir mesafede yeniden düzenlemek...”

Herkese çok uzun sürmüş gibi gelen bir dakikalık bir sessizlik oldu.

Tartışma yeniden başladı, fakat sık sık sessizlik oluyor ve artık konuşulacak bir şey kalmadığı hissediliyordu.

Bu sessizliklerden birinde Kutuzov bir şey söylemeye hazırlanmış gibi derin bir nefes aldı. Bütün gözler ona dikildi. O, “*Eh bien, messieurs! Je vois que c’est moi qui payerai les pots cassés,*”¹ dedi. Sonra ağır ağır doğrularak

¹ İşte böyle beyler! Görüyorum ki, kabak benim başıma patlayacak!

masaya yaklaştı: “Beyler, düşüncelerinizi dinledim, bazı-
larınız benimle hemfikir olmayacak. Ama ben, (durdu)
bana hükümdarı ve yurdun verdiği yetkiye dayanarak,
ben, çekilme emrini veriyorum.”

Bu sözler üzerine generaller, bir ölü gömüldükten
sonra herkes törensel, sessiz bir ağırbaşlılıkla nasıl dağı-
lırsa tıpkı öyle dağılmaya başladılar.

Generallerden bazıları başkomutana, toplantıdaki-
den büsbütün ayrı bir perdeden, yavaş sesle bir şeyler söy-
ledi.

Çoktan beri akşam yemeğine beklenen Malaşa çıplak
ayacıklarıyla ocağın çakmalarına tutunarak, tüneğinden
dikkatle, sırtüstü aşağıya kaydı; generallerin bacakları
arasından geçerek kapıdan dışarı sıvıştı.

Generalleri yolladıktan sonra, Kutuzov dirseklerini
masaya dayayarak uzun zaman oturdu; hep o aynı kor-
kunç soruyu düşündü: “Moskova’nın bırakılmasına ne za-
man, ne zaman karar verildi. Bu sorunu çözümleyen hare-
ket ne zaman yapıldı, bu konuda hata kimin?”

319

Gece geç vakit yanına gelen yaveri Schneider’e, “Bu-
nu beklemiyordum,” dedi, “bunu beklemiyordum ben!
Ben, böyle bir şey düşünmemiştim!”

Schneider, “Dinlenmelisiniz, Altes,” dedi.

Kutuzov, yavere yanıt vermedi, iri yumruğunu masa-
ya vurdu, haykırdı:

“Ya, öyle mi! Onlar da Türkler gibi at eti yesinler de
görsünler, zaten yiyecekler, fakat bir kere şu...”

V

Bu sıralarda, ordunun çarpışmadan geri çekilmesin-
den daha önemli bir olayda, Moskova’nın bırakılması ve
yakılması olayında, bu işin yöneticisi olarak gördüğümüz
Rastopçin, Kutuzov’unkiyle taban tabana zıt bir yol tut-
muştu.

Bu olay, Moskova'nın bırakılması ve yakılması olayı, tıpkı Borodino Savaşı'ndan sonra ordunun savaş vermeden Moskova gerilerine çekilmesi gibi sakınılmaz bir şeydi. Her Rus, bu olup biteni, mantık yoluyla değil, içimizi dolduran, atalarımızın da yüreklerini doldurmuş olan duygulara dayanarak önceden kestirebilirdi.

Smolensk'ten başlayarak Rus toprağının bütün şehirlerinde, köylerinde, Rastopçin'e ve afişlerine gerek kalmamış, Moskova'da yapılan şey yapılmıştı. Halk düşmanı telaşsızca beklemiş, ayaklanmamış, heyecana kapılmamış, kimseyi kesip parçalamamış ama en zor anlarda yapılması gereken şeyi bulup yapabilecek gücü kendinde görerek kaderini sükûnetle beklemişti. Böylece de düşman yaklaşır yaklaşmaz, halkın zengin kesimleri mallarını, mülklerini bırakıp gitmiş, yoksullarsa yerlerinde kalarak bırakılanları yakıp yıkmışlardı.

320 Bunun böyle olması gerektiğine, her zaman da böyle olacağına her Rus yürekten inanıyordu ve inanıyor. Bu duygu, hatta Moskova'nın alınacağı önsezisi 1812 yılında Rusların, Moskovalıların içine doğmuştu. Daha temmuzda ve ağustos başında, Moskova'yı terk etmeye başlayanlar bunu beklediklerini göstermiş oluyorlardı. Götürebildiklerini götürüp, evlerini, mallarının yarısını bırakıp gidenler, sözle ve yurdun kurtuluşu uğruna çocuklarını kaybetmek falan gibi doğaya aykırı şeylerle değil; gösterişsiz, sade, gayet doğal bir şekilde beliren, bu yüzden de her zaman en iyi sonuçlar doğuran o gizli (*latent*) yurtseverlikle hareket etmişlerdi.

Onlara, "Tehlikeden kaçmak ayıptır, yalnız korkaklar Moskova'dan kaçır," diyorlardı. Rastopçin, afişleriyle Moskova'yı terk etmenin şerefsizlik olduğunu telkin ediyordu onlara. Adlarının korkağa çıkması ağırlarına gidiyordu, gitmek güçlerine gidiyordu ama yine de gidiyorlardı; çünkü bunun böyle olması gerektiğini biliyorlardı. Niçin gidiyorlardı? Napoléon'un ele geçirdiği topraklarda yaptığı korkunç şeyleri anlatarak Rastopçin'in onları ürkütmüş olduğu düşünülemez. Gidiyorlardı, hem de, ilk önce gi-

denler zengin, kültürlü insanlardı; Viyana'nın, Berlin'in olduğu gibi yerinde durduğunu; Napoléon tarafından işgal edildikleri sırada bu şehirlerin halkının o aralık Rus erkekleri, hele kadınları tarafından sevilen, sevimli Fransızlarla hoşça vakit geçirdiklerini çok iyi biliyorlardı.

Gidiyorlardı, çünkü Ruslar için Moskova'da Fransız yönetimi altında yaşamak iyi mi olacak, kötü mü diye bir sorun yoktu. Fransız yönetimi altında kalmak imkânsızdı; bundanbeter bir şey olamazdı. Daha Borodino Savaşı'ndan önce gitmeye başlamışlardı, Borodino Savaşı'ndan sonraysa, savunma çağrılarına aldırmadan, Moskova komutanının İberi İkonu'nu çıkarıp dövüşme niyetinde olduğunu bildirmesine, Fransızları yok edecek olan balonlara, Rastopçin'in afişlerde yazdığı bütün o saçmalıklara rağmen, çarçabuk gitmeye başladılar. Dövüşmesi gerekenin ordu olduğunu, eğer o bunu yapamıyorsa; küçük kadınları, uşakları alıp Napoléon'la dövüşmek için Üçdağlar'a gidilemeyeceğini, malı, mülkü yüzüstü bırakıp göçmek gerektiğini biliyorlardı. Gidiyorlardı; hemşerilerince bırakılan, yansın diye kurban edilen (terk edilmiş, büyük, ahşap bir şehir yanmaz da ne yapardı) bu koskocaman, zengin başkent'in büyük önemini düşündükleri yoktu; herkes kendi başını almış gidiyordu; bununla birlikte onlar gittikleri için, sırf bu yüzden, öyle müthiş bir olay meydana geldi ki, bu, Rus halkının kazandığı en büyük şan olarak kalacaktır. Bunaldıkça, Bonaparte'a hizmetçilik edemeyeceğini anlayarak daha haziran ayında zencileriyle, soytarılarıyla Moskova'dan bir Saratov köyüne göç eden ve Kont Rastopçin'in emriyle yolda durdurulurum diye korkan hanımefendi, Rusya'yı kurtaran o muazzam işi, sade ve gerçek bir şekilde yapmış oluyordu. Kâh gidenleri utandıran; kâh devlet dairelerini boşaltan; kâh bir sarhoş güruhuna hiçbir işe yaramaz silahlar dağıtan; kâh sokaklarda tasvirler dolaştıran; kâh metropolit Ogüstine aynı işi yapmasını yasak eden; kâh Moskova'da şahıslara ait bütün yük arabalarına el koyan; kâh Leppich'in meşhur balonunu yüz otuz altı yük arabasıyla taşıtan; kâh Moskova'yı yakacağı-

nı ima eden; kâh kendi evini nasıl yaktığını anlatan ve kendi çocuk yuvasını tahrip ettiklerini cakalı bir tavırla yüzlerine vurarak Fransızlara bildiriler yazan; kâh Moskova'nın yakılması şerefine üstüne alan; kâh bunu reddeden; kâh bütün casusları yakalayıp kendisine getirmelerini halka emreden; kâh bunu yaptıkları için halkı azarlayan; kâh Moskova'daki bütün Fransız kolonisinin toplantı merkezi Bayan Aubert Chalmé'ye dokunmayan, buna karşılık, hiçbir geçerli neden yokken, saygıdeğer, yaşlı Polis Müdürü Klüçariyev'in yakalanıp sürgüne gönderilmesini emreden; kâh Fransızlarla dövüşmek için halkı Üçdağlar'a toplayan; kâh bu halkın elinden kurtulmak için, öldürsünler diye önlerine bir adam atıp kendisi de arka kapıdan sıvışan; kâh Moskova'nın felaketine dayanamayacağını söyleyen; kâh albümüne, o zaman oynadığı rol hakkında dair Fransızca şiirler¹ yazan bu adam; olup biteni anlamıyor, yalnızca kendi başına bir şeyler yapmak, göze görünmek; yurtseverce, kahramanca bir haltlar karıştırmak istiyor; Moskova'nın terk edilmesi, yanması gibi kaçınılmaz, büyük bir olayın içinde bir çocuk gibi şeytanlıklar yapmaya kalkışıyor; kendisini de sürükleyen halk yığınları selini küçücük eliyle kâh hızlandırmaya, kâh durdurmaya çalışıyordu.

VI

Saray halkıyla birlikte Vilnius'tan Petersburg'a dönen Elen zor bir duruma düşmüştü.

Petersburg'dayken en yüksek devlet memurlarından biri tarafından korunuyordu. Vilnius'ta ise, genç bir yabancı prensle bağlanmıştı. Petersburg'a dönüşünde prens de, yüksek memur da ordaydı, her ikisi de hak iddiasın-

¹ *Je suis né Tartar. - Je voulais être Romain, - Les Français m'appelèrent barbare. - Les Russes, Georges Dandin.* Yani: Soyum Tatar. - Romalı olmak istedim ben. Fransızlar bana barbar dedi - Ruslar: Georges Dandin.

daydılar; bu yüzden Elen, mesleğinde kendisi için henüz yeni olan bir sorunla karşılaşmıştı: ne birini ne de ötekini kırarak ikisiyle de yakın ilişkisini sürdürmek...

Başka kadınlara zor, hatta imkânsız gibi gelebilecek olan bu iş, Kontes Bezuhova'yı şöyle bir kez bile olsun düşünüp taşınmaya mecbur etmedi; akıllı kadın diye tanınması elbette ki boşuna değildi. Eğer, davranışını gizlemeye, zor durumundan kurnazlıklara saparak sıyrılmaya kalkışsaydı suçluluğunu kabul edecek, işini de böylece bozmuş olacaktı; ama Elen böyle davranmadı, tersine, kendini birden, içtenlikle inanarak, canının her istediğini yapabilir, gerçekten büyük bir insan gibi haklı, herkesi de suçlu yerine koydu. Genç, yabancı prensin daha ilk siteminde, güzel başını gururla kaldırmış, ona yan dönerek, düpedüz şöyle demişti:

*“Voilà l'égoïsme et la cruauté des hommes! Je ne m'attendais pas à autre chose. La femme se sacrifie pour vous, elle souffre, et voilà sa récompense. Quel droit avez-vous, monseigneur, de me demander compte de mes amitiées, de mes affections? C'est un homme qui a été plus qu'un père pour moi.”*¹

Prens bir şeyler söylemek istedi, Elen onun sözünü kesti:

*“Eh, bien, oui, peut-être qu'il a pour moi d'autre sentiments que ceux d'un père, mais ce n'est pas une raison pour que je lui ferme ma porte. Je ne suis pas un homme pour être ingrate. Sachez, monseigneur, pour tout ce qui a rapport à mes sentiments intimes, je ne rends compte qu'à Dieu et à ma conscience,”*² dedi ve elini kabaran güzel göğsüne koyup gökyüzüne bakarak sözünü bitirdi.

¹ İşte erkeklerin bencilliği, zalimliği! Zaten başka bir şey de beklemezdim. Kadın size kendisini kurban eder, acı çeker ve işte ödülü. Asaletlim, dostluklarım, bağlantılarım hakkında benden hesap istemeye ne hakkınız var? O, bana babamdan daha yakınlık göstermiş olan bir adamdır.

² Evet, belki de hakkımda beslediği duygular bir babanınkilerden farklıdır, ama bu ona kapımı kapamam için bir sebep değildir. Ben erkek değilim ki nankör olayım. Şunu bilin, Asaletlim, mahrem duygularımın hesabını, bir Tanrı'ya, bir de vicdanıma veririm.

“Mais écoutez-moi, au nom de Dieu.”¹

“Épousez-moi, et je serai votre esclave.”²

“Mais, c’est impossible.”³

“Vous ne daignez pas descendre jusqu’à moi, vous...”⁴

Elen ağlamaya başladı.

Prens onu teselli etmeye kalkıştı, Elen (kendinden geçmiş gibi bir edayla) evlenmesine hiçbir şeyin engel olmayacağını, boşanan bir sürü çift olduğunu (o zamanlar boşanmalar azdı ama o yine de Napoléon’u ve diğer büyük şahsiyetleri sayıyordu), kocasına hiçbir zaman eşlik etmediğini, kendisinin bu işte kurban edildiğini gözyaşları arasında söyledi. Artık teslim bayrağını çekmeye başlayan Prens, “İyi ama yasalar, din...” dedi.

“Yasalar, din böyle bir işin gerçekleştirilmesine yaramadıktan sonra ne diye uydurulmuş?”

Prens, bu kadar basit bir şeyi akıl edemediğine şaşıtı; yakından ilgili bulunduğu İsa Derneği’ndeki kardeşlerine danışmaya gitti.

324

Birkaç gün sonra, Elen’in Kamenni Ostrov’daki köşkte düzenlediği parlak eğlencilerden birinde ona, kar gibi beyaz saçlı kara parlak gözlü, orta yaşlı; gönül çekici *Monsieur de Jobert, un jésuite à la robe courte*’u⁵ tanıttılar; o da bahçede, şenlik ışıkları altında, orkestra sesleri arasında Elen’e Tanrı İsa, Meryem Ana’ya duyulan aşktan, tek gerçek din olan Katoliklik sayesinde bu dünyada ve öteki dünyada kavuşulan tesselliden söz etti...

Bu sözler Elen’in içine dokundu, birkaç kez kendi gözleri de, Jobert’in gözleri de sulandı, sesi titredi. Elen’i dansa çağıran bir kavalye, *directeur de conscience*⁶ ile sohbetlerini yarıda bıraktı. Fakat ertesi gün akşam Mösyö de Jobert yalnızca Elen’e sık sık gelip gitmeye başladı.

¹ Ama Tanrı aşkına dinleyin beni.

² Benimle evlenin, köleniz olayım.

³ İyi ama bunun imkânı yok.

⁴ Siz benimle evlenmeye tenezzül etmezsiniz.

⁵ Bay Jobert, kısa fistanlı bir Cizvit.

⁶ Vicdan rehberi.

Bir gün Elen'i Katolik kilisesine götürmüştü. Orada Elen kendisine gösterilen mihrabın önünde diz çöktü. Orta yaşlı, sevimli Fransız elini onun başına koydu; sonradan Elen'in anlattığına göre, bu dokunuşla içinde serin bir rüzgârın estiğini duyar gibi olmuş, Ona, bunun *la grâce*¹ olduğunu söylediler.

Sonra ona bir *à robe longue*² rahip getirdiler. Elen'e tövbe ettirip günahlarını çıkardı. Ertesi gün eve, içinde şaraplı ekmek bulunan bir kutu getirip kullanması için bıraktılar. Birkaç gün sonra da Elen, gerçek kiliseye, Katolik kilisesine artık kabul edilmiş olduğunu, yakında da bizzat Papa'nın bunu haber alıp kendisine bir belge göndereceğini memnuniyetle öğrendi.

Bu sıralarda, çevresinde olup biten her şey, bunca akıllı, böyle hoş, kibarca konuşan insanların kendisine karşı gösterdiği bütün o saygı; şimdi içinde bulunduğu o ak güvercin temizliği (o sıralarda beyaz kurdeleli beyaz elbiseler yapıyordu), bütün bunlar hoşuna gidiyordu; hoşuna gidiyordu ama amacını da bir dakika bile unutmuyordu. Böyle aldatmacalı işlerde akılsızın kurnazı her zaman atlattığı görüle gelmiştir, bu sefer de öyle oldu; bütün o sözlerdeki asıl amacın kendisini Katolik yapıp Cizvit kurumları için para çekmekten (zaten ona bunu çıtlatmışlardı da) ibaret olduğunu anlayan Elen, parayı vermeden önce, kocasından ayrılmasını sağlayabilecek işlemlerin yapılmasında direndi. Onun anlayışına göre, bütün dinlerin amacı, insanca istekler yerine getirilirken belli bir doğruluk ve terbiyenin gözetilmesinden ibaretti. Bundan dolayı da, rahiple yaptığı konuşmalardan birinde, nikâhının kendisini ne dereceye kadar bağladığı sorusuna karşılık vermesini ondan ısrarla istedi.

Misafir odasında, pencerenin yanında oturmuşlardı. Akşam oluyordu. Açık pencereden çiçek kokuları geliyordu. Elen, omuzlarını ve göğsünü belli belirsiz örten beyaz bir elbise giymişti. Rahip iyice besiliydi, sinekkaydı tıraş

¹ Gufran.

² Uzun fistanlı.

edilmiş tombul tombul yanakları, güçlü, güzel ağzı, dizlerinin üstünde hafif kavuşmuş beyaz elleriyle Elen'in yanında oturuyor, arada sırada dudaklarında ince bir gülümseyiş ve güzelliğine hayran bir bakışla sakın sakın onun yüzüne bakıyor, ilgilendikleri konu hakkındaki görüşünü açıklıyordu. Elen, sinirli sinirli gülümseyerek onun kıvrıcık saçlarına, sakal karartısı belli olan taze tıraş edilmiş yanaklarına göz atıp konuşmanın yön değiştirmesini bekliyordu. Ama rahip karşısındakinin güzelliğinden açıkça zevk aldığı halde, yine de kendini işine kaptırmış gidiyordu.

326 Öğüt veren rahibin düşünceleri şöyle akıyordu: “Siz, giriştiğiniz işin önemini bilmeyerek bir erkeğe bağlılık yemini ettiniz; o erkekse, nikâhın dinî önemine inanmadığı halde evlenmeye kalkışmak suretiyle küfre sapmış oldu. Bu nikâhın böyle iki yönlü içeriği olması gerekirdi ki, bu yoktu. Buna rağmen yemininiz sizi bağlamıştı. Bu bağı kopardınız, böylelikle de nasıl bir günah işlemiş oldunuz? *Péché véniel* mi yoksa *Péché mortel* mi? *Péché véniel*¹ çünkü bunu kötü bir niyetle yapmadınız. Eğer şimdi, çocuk doğurmak amacıyla yeni bir nikâh kıydırmaya girişirseniz, günahlarınız bağışlanabilir. Bununla birlikte sorun yine ikiye ayrılmaktadır: Öncelikle...”

İçti sıkılan Elen, o gönül okşayıcı gülümsemesiyle birden, “İyi ama öyle sanıyorum ki,” dedi, “ben gerçek dini kabul ettiğim için sahte dinin bana yüklemiş olduğu şeylerle artık bağlı olamam.”

Kristof Kolomb'un yumurtası probleminin bu kadar büyük bir sadelikle karşısına çıkarılmasına hayret etti. Öğrencisinin umulmadık bir hızla ilerlemiş olmasına sevindi ama yerine o kadar zahmetle ve o kadar iyi oturmuş olan delillerinin mantık yapısını kurmaya devam etmekten de vazgeçemedi. Gülümseyerek, “*Entendons-nous, comtesse*,”² diyerek manevi kızının ileri sürdüğü düşünceyi reddetmeye koyuldu...

¹ Affedilebilir günah mı, yoksa büyük günah mı?

² Anlaşalım Kontes...

Elen, din bakımından işin çok kolay olduğunu ama din adamlarının, bu işi laik devlet makamlarının nasıl karşılayacağını bilmedikleri için zorluk çıkardıklarını anlıyordu.

Bu nedenle Elen, kamuoyunu bu işe hazırlamaya karar verdi. Yaşlı, önemli koruyucusunun kıskançlığını kamçıladı, önüne çıkacak ilk âşığına söyleyeceklerini ona da söyledi, yani, kendi üzerinde hak iddia edebilmenin tek koşulunun evlilik olduğunu ileri sürdü. Yaşlı koruyucu, evli bir kadınla evlenme teklifi karşısında önce, vaktiyle genç Prens'in düştüğü şaşkınlığın tıpkısını duydu ama bunun bir genç kızla evlenmek kadar basit, doğal bir şey olduğunu söyleyen Elen'in sarsılmaz güveni onun üstünde de etkisini gösterdi. Eğer Elen en ufak bir duraksama, utanma ya da çekinme belirtisi gösterseydi partiyi şüphesiz kaybetmiş olurdu; ama bu utanma, sıkılma belirtilerini göstermek şöyle dursun, tersine, büyük bir sadelik, iyi yürekli bir saflıkla bütün yakın dostlarına, yani bütün Petersburg'a, Prens'in de, yaşlı dostunun da kendisine evlenme teklifinde bulunduklarını, kendisininse her ikisini de sevdiğini, ikisini de gücendirmemek istediğini söyledi.

Elen'in kocasından boşanmak istediği söylentisi değil (çünkü söylenti böyle yayılsaydı bu kötü niyete karşı, çok kişi ayaklanırdı) ama zavallı, güzel Elen'in iki âşığından hangisiyle evleneyim diye şaşırıp kaldığı söylentisi bir anda Petersburg'a yayıldı. Artık sorun, bunun ne dereceye kadar mümkün olduğunda değil, hangi görüşün daha uygun olduğunda, sarayın bu işe ne gözle bakacağındaydı. Sorunun önemini kavrayamayan ve bu tasarımı nîkâhın kutsallığına karşı saygısızlık sayan geri kafalı insanlar da vardı, ama böyleleri çok azdı, ağızlarını açtıkları da yoktu; çoğunluksa, Elen'in mutluluğuyla, hangi adayı seçmesinin daha kârlı olacağı konusuyla ilgileniyordu. Kocasını yaşıyor sarkarken tekrar evlenmenin iyi mi, kötü mü olduğundan kimsenin söz ettiği yoktu; çünkü, besbelli, bu konu sizden

de, benden de akıllı adamlar tarafından (böyle deniyordu) çoktan halledilmişti; verilen kararın doğruluğundan kuş-kulanmaksa, insanın kendi sersemliğini, görgüsüzlüğünü ilan etmeyi göze alması demekti.

Yalnız, oğullarından biriyle görüşmek için o yaz Petersburg'a gelen Mariya Dimitriyevna Ahrosimova, çoğunluğun düşüncesine aykırı olan görüşünü söyleme cesaretini gösterdi. Bir baloda Elen'e rastlayan Mariya Dimitriyevna onu salonunun ortasında durdurdu, herkes susmuştu, kaba sesiyle dedi ki:

"Sizin burada, kocalar hayattayken tekrar evlenilme-ye başlanmış. Sen galiba, yeni bir şey icat ettiğini sanıyorsun? Geç kaldın, Tatar ağası. Bunu çoktan icat ettiler. Bu iş bütün 'de yapılır." Bunları söyledikten sonra Mariya Dimitriyevna, tehditkâr bir tavırla geniş yenlerini sıvayıp etrafa öfkeyle göz atarak yürüdü gitti. Mariya Dimitriyevna'ya Petersburg'da şakacı gözüyle bakılır, yine de ondan çekinilirdi; bu nedenle söylediklerinden yalnız son kaba sözcüğün üstünde durdular. Bunu, söylenen sözlerin bütün ruhu sayarak birbirlerine fısıldayıp tekrarladılar.

Son zamanlarda söylediklerini sık sık unutan, aynı şeyi yüzlerce kez tekrarlayan Prens Vasiliy, kızıyla karşılaştığında her defasında, "*Hélène, j'ai un mot à vous dire,*" diyor, kolunu tutup aşağıya doğru sarsarak kızını kenara çekiyor, "*j'ai eu vent de certains projets relatifs à... Vous savez. Eh bien, ma chère enfant, vous savez que mon coeur de père se réjouit de vous savoir... Vous avez tant souffert... Mais, chère enfant, ne consultez que votre coeur. C'est tout que je vous dis,*"¹ diye ekliyordu. Sonra da her seferinde heyecanını bastırmaya çalışarak, yanağını kızının yanağına sürtüp uzaklaşıyordu.

Şöhretini koruyan Elen'in çıkar gütmeyen dostu, hani şu anlı şanlı kadınların hep sahip oldukları (ama hiç-

¹ Elen, sana söyleyecek bir çift sözüm var. Şu, şey hakkındaki tasarımlara dair bir şeyler duydum ... biliyorsun, işte böyle, bilirsin ki, sevgili çocuğum, benim baba yüreğim sizin şey görmekle mutlu olur. O kadar acı çektiniz ki... Ama, sevgili dostum, yalnız kalbinizi dinleyiniz... İşte sana vereceğim öğüt bundan ibaret.

bir zaman da âşık rolüne geçemeyen) erkek dostlardan biri olan Bilibin, bir gün; *petit comité*'de¹ Elen'e bütün bu olaylar hakkındaki görüşünü bildirdi. Elen de ona, "*Ecoutez, Bilibine,*" dedi (Elen, Bilibin gibi dostlarını hep böyle soyadlarıyla çağırırdı) ve yüzüklerle süslü, beyaz eliyle onun frakının koluna dokundu. "*Dites-moi, comme vous diriez, à une soeur, que dois-je faire? Lequel des deux?*"²

Bilibin, alnını kırıştırdı, dudaklarında bir gülümsemeyle, düşünceye daldı.

"*Vous ne me prenez pas en gafil, vous savez,*" dedi. "*Comme véritable ami fait j'ai pensé et repensé à votre affaire. Voyez vous. Si vous épousez le prince,*" (yani genç adamla) parmaklarıyla saymaya başladı, "*vous perdrez pour toujours la chance d'épouser l'autre, et puis vous mécontentez la Cour. (Comme vous savez, il ya une espèce de parenté.) Mais si vous épousez le vieux comte, vous faites le bonheur de ses derniers jours, et puis comme veuve du grand... le prince ne fait plus de mésalliance en vous épousant.*"³ Ve Bilibin'in alnının kırıksıklığı düzeldi.

329

Elen, Bilibin'in koluna bir daha dokunarak, sevinçle, "*Voilà un véritable ami,*"⁴ dedi, "*Mais c'est que j'aime l'un et l'autre, je ne voudrais pas leur faire de chagrin. Je donnerais ma vie pour leur bonheur à tous deux.*"⁵

Bilibin, böyle bir acı karşısında kendisinin bile elinden bir şey gelemeyeceğini belirtmek ister gibi omuzlarını silkti.

"*Une maîtresse femme! Voilà ce qui s'appelle poser*

¹ Samimi dostlar arasında.

² Dinleyin, Bilibin, kız kardeşinizmişim gibi söyleyin bana, hangisini yapmalıyım, hangisi?

³ Beni gafıl avlamıyorsunuz, emin olun. Sizin işi, gerçek bir dost gibi tekrar tekrar düşündüm. Bakın. Eğer Prens'le evlenecek olursanız, ötekisiyle evlenme ümidini sonsuza dek kaybetmiş olursunuz, sonra, saray da bundan hoşnut kalmayacak (bildiğiniz gibi, arada akrabalık gibi bir şey var). Ama yaşlı Kont'la evlenecek olursanız, onun son günlerini mutluluk içinde geçirmesine sebep olacaksınız, sonra da büyük bir beyefendiden dul kalacağınız için, Prens sizinle evlenmek suretiyle dengesiz bir evlilik yapmamış olacak.

⁴ İşte gerçek bir dost.

⁵ Ama, sorun şu ki, ben her ikisini de seviyorum, ikisini de üzmemek istemem. İkisinden de mutluluğu için canımı vermeye hazırım.

carrément la question. Elle voudrait épouser tous les trois à la fois,”¹ diye düşünüyordu.

“Arna söyleyin bakalım, kocanız bu işe ne diyecek?” dedi, böyle bönce bir soruyu, şöhrетinin su götürmezliğine dayanarak sormuştu. “Razı olacak mı?”

Nedense Piyer’in de kendisini sevdiğini zanneden Elen, “Ah! Il m’aime tant!”² dedi. “Il fera tout pour moi.”³

Bilibin alnını tekrar kırıştırdı, bu bir *mot*⁴ hazırladığına işaretti.

“Même le divorce,”⁵ dedi. Elen güldü.

Tasarlanan evlenmenin kanuna uygun olduğundan kuşkulananmak cesaretini gösterenler arasında Elen’in anesi Prensес Kuragina da vardı. O zaten her zaman kızını kıskanmanın acısıyla kıvranmıştı, şimdi de kızının bu kadar yürekten istediği bir şeyin gerçekleşmesini düşünemiyordu. Boşanmanın, kocası hayattayken başkasıyla evlenmenin nasıl mümkün olabileceği hakkında bir Rus papazından akıl danıştı; papaz da bunun mümkün olmadığını söyledi. İncil’in (papaza göre) koca hayattayken evlenmeyi kesin olarak yasak eden metnini gösterip onu sevindirdi.

Kendisine çürütülemez gibi gelen bu delillerle silahlanan Prensес, kızını yalnız bulabilmek için bir sabah erkenden onun evine gitti.

Annesini itirazlarını dinleyen Elen, yumuşak, alaycı bir tavırla gülümsüyordu. Yaşlı Prensес, “İyi ama kitap apaçık şöyle diyor: Her kim boşanmış bir kadınla evlenirse...”

Elen, konuşmayı Rusça’dan Fransızca’ya çevirerek (çünkü Rusça konuşma ona hep kapalı gelirdi), “Ah, *ma-man, ne dites pas de bêtises. Vous ne comprenez rien. Dans ma position j’ai des devoirs*,”⁶ dedi.

¹ Yaman bir kadın! İşte meseleyi düpedüz koymak diye buna derler. Aynı zamanda üçünün birden karısı olmak istiyor.

² Ah, beni o kadar sever ki.

³ Benim için her fedakârlığa hazırdır.

⁴ Espri.

⁵ Boşanmaya da mı?

⁶ Anneciğim saçmalamayın. Hiçbir şey anladığınız yok. Durumum birçok görev yüklüyor bana.

“İyi ama canım...”

“Ah, maman, comment est-ce que vous ne comprenez pas que le Saint Père, qui a le droit de donner des dispenses...”¹

Bu sırada Elen’in nedimesi içeri girdi, altesin salonda olduğunu, onu görmek istediğini haber verdi.

“Non, dites-lui que je ne veux pas le voir, que je suis furieuse contre lui, parce qu’il m’a manqué parole.”²

“Comtesse, à tout péché miséricorde,”³ diyerek uzun burunlu, uzun yüzlü, sarışın bir delikanlı içeri girdi.

Yaşlı Prenses saygıyla ayağa kalkıp bir reverans yaptı. İçeri giren delikanlıysa ona aldırış bile etmedi. Prenses, kızına başıyla işaret ederek kapıya doğru süzüldü.

Altesin görünmesiyle bütün inancı yıkılan yaşlı Prenses, “Hayır, kızımın hakkı var,” diye geçiriyordu aklından, “hakkı var ama bu işi, bir daha ele geçiremeyeceğimiz o gençlik günlerimizde ne diye biz de yapmamışız? Oysa öyle basit bir şey ki...”

331

Ağustos başlarında Elen’in işi artık iyice açıklığa kavuşmuştu; onu çok sevdiğini zannettiği kocasına gönderdiği mektupta, N.N.’le evlenmek istediğini, gerçek dini kabul ettiğini yazmış; bu mektubu getirenin bildireceği boşanma formalitelerini yerine getirmesini kendisinden rica etmişti.

“Sur ce je prie Dieu, mon ami, de vous avoir sous sa sainte et puissante garde. Votre amie Hélène.”⁴

Bu mektup Piyer’in evine o Borodino alanında bulunduğu sırada getirilmişti.

¹ Ah, anneciğim, nasıl anlamıyorsunuz, ki, onay vermek hakkına sahip olan aziz peder...

² Hayır, ona kendisini görmek istemediğimi, sözünü tutmadığı için beni kızdığını söyleyin.

³ Her günah bağışlanabilir, Kontes.

⁴ Böylece sizi kutsal kanatlarının altına alması için Tanrı’ya yalvarırım dostum, dostunuz, Elen.

Borodino Savaşı'nın sonlarına doğru Rayevski bataryasından ikinci kez kaçan Piyer, asker kalabalığıyla Koyazkova sel çukuruna doğru sürüklendi, bir sıhhiye bölgesine geldi; kan görüp feryatlar, iniltiye işitince yine bir asker yığınının içine karışarak oradan çarçabuk uzaklaştı.

Piyer'in bütün ruhuyla istediği tek şey, o gün içinde yaşadığı o korkunç şeylerden bir an önce kurtulmak, sıradan hayatına dönmek, odasında, karyolasında rahatça uyuyabilmektir. Kendi kendini, gördüklerini, başından geçenleri ancak eski hayatına dönmekle anlayabileceğini hissediyordu. Ama eski huzuru bir türlü bulamıyordu.

Burada, üzerinde yürüdüğü yolda top, mermi gürültüsü yoktu, ama çevresinde gördüğü manzara savaş meydanını aratmıyordu. Her yanda hep aynı acılı, bitkin, çoğu zaman tuhaf bir kayıtsızlık taşıyan yüzler, hep o kan, hep o asker kaputları, uzaklardan da gelse etrafa yine de korku saçan aynı silah sesleri vardı. Üstelik, tozdan dumanndan boğulur gibi oluyordu insan.

Piyer, büyük Mojaisk yolunda üç verst kadar yürüdükten sonra yolun kenarına çekilip oturdu.

Karanlık basıyordu, top sesleri dinmişti. Piyer, elini başına dayayarak uzandı, karanlıkta yanından gelip geçenleri gözleriyle takip ederek, öylece uzun zaman kaldı. Her dakika, bir güllenin korkunç ısıklar çalarak üstüne doğru geldiğini sanıyor, irkilip doğruluyordu. Burada böyle ne zamandan beri bulunduğunu hatırlamıyordu. Kuru dallar taşıyan üç asker, gece yarısı gelip yanına yerleşti, ateş yakmaya koyuldular.

Askerler, yan gözle Piyer'e bakarak ateşi tutuşturdular, üzerine bir tencere koydular, içine peksimetle domuz yağı attılar. Duman kokusuyla karışık yağlı nefis bir yemek kokusu etrafa yayıldı. Piyer ayağa kalktı, içini çekti. Üç asker, Piyer'e aldırış etmeden kendi aralarında konuşarak yemeklerini yiyorlardı. Askerlerden biri birden Piyer'e, "Sen hangi kıtadansın?" diye sordu, bu soruyla, Piyer'in

de düşündüğü gibi; şunu söylemek istiyordu: “Yemek istiyorsan, veririm, yalnız söyle bakalım bize, namuslu bir adam mısın, değil misin?”

Askerlere yakın olmak, onlar tarafından daha iyi anlaşılmaq için toplumsal konumunu elden geldiği kadar küçültmek zorunda olduğunu hisseden Piyer, “Ben mi? Ben...” dedi. “Ben, milis subayıyım, ama müfrezem burada değil, savaşa girdim, benimkileri kaybettim.”

“Deme be!” diye haykırdı askerlerden biri.

Öteki asker başını salladı. İlki, tahta bir kaşığı yalayıp temizleyerek Piyer’e verdi:

“Haydi, canının istediği kadar tiriten ye bakalım.”

Piyer, ateşin yanına oturdu, tiriten, tencerenin içindeki yemekten yemeye başladı; bugüne kadar yediği yemeklerin hiçbirini ona bu kadar tatlı gelmemişti. Tencerenin üstüne eğilmiş, yemeği oburcasına, ardı ardına kaşıkladığı sırada yüzü ateşin ışığında aydınlanıyor, askerler de onu sessizce seyrediyorlardı. İçlerinden birisi yine sordu:

“Nereye gideceksin?”

“Mojaisk’e.”

“Demek efendilerdensin?”

“Evet.”

“Peki, adın ne?”

“Piyotr Kiriloviç.”

“Peki, Piyotr Kiriloviç! Gidelim, seni götürürüz.”

Askerler zifiri karanlığın içinde Piyer’le birlikte Mojaisk’e doğru yola çıktılar.

Mojaisk’e ulaştıkları zaman horozlar ötüyordu, şehre giden sarp yamacı tırmanmaya başladılar. Piyer, inmiş olduğu hanın aşağıda, tepenin eteğinde bulunduğunu, onu geçtiklerini büsbütün unutmuş, askerlerle birlikte yürüyüp duruyordu. Öyle dalgın bir haldeydi ki, şehirde kendisini aramaya çıkan, şimdi de geriye, hana dönen seyisiyle yamacın ortasında karşılaşmasaydı bunu hatırlamayacaktı. Seyis, Piyer’i karanlıkta ağaran beyaz şapkasından tanımıştı.

“Ekselans,” dedi, “biz artık umudu kesmiştik, niçin yaya gidiyorsunuz? Nereye efendim, buraya gelin!”

Piyer, “Ha, evet,” dedi.

Askerler durmuştu, içlerinden biri, “Ne o, seninkileri buldun mu?” dedi, ötekiler de,

“Hadi, Tanrı seninle olsun Piyotr Kiriloviç, adın buydu değil mi? Tanrı seninle olsun Piyotr Kiriloviç!” diye seslendiler.

Piyer, “Güle güle,” dedi ve seyisiyle birlikte hanın yolunu tuttu.

“Onlara bir şeyler vermek gerek,” diye düşündü elini cebine atarak, sonra içinden bir ses ona, “Hayır, olmaz öyle şey,” dedi.

Handa yer kalmamıştı, Piyer avluya geçti, arabasının içinde, paltosunu başına çekip yattı.

IX

334

Piyer, başını yastığa koyar koymaz uykunun bastırdığını hissetmişti ama bombardımanı yine işitti; iniltiler, haykırışlar, obüs patlayışları, kan ve barut kokuları duydu; dehşete düştü, ölüm korkusuna kapıldı. Ürkerek gözlerini açtı, başını kaputun altından çıkarıp doğruldu. Avlu, sessizlik içindeydi. Yalnız, giriş kapısında bir hizmet eri kapıcıyla konuşarak çamura bata çıka gidiyordu. Piyer’in doğrulurken yaptığı hareketten ürken güvercinler, yukarıda, başının üstünde, çardağın karanlık kuytusunda uçuştular. Avluya yayılmış saman, gübre, katran kokusu hoşuna gitmişti Piyer’in. Kararmış iki kalasın arasından yıldızlı, temiz gökyüzü görünüyordu.

Piyer, başını yeniden örterek, “Tanrı’ya şükür, öyle şeyler yok artık,” diye düşündü. “Ah, korku, ne müthiş şey, ben de bu korkuya nasıl da rezilcesine kapıldım! Oysa onlar... onlar sonuna kadar hep öyle sakin ve metanetliydiler...”

Piyer’e göre “onlar”, askerlerdi, bataryadakiler, kendisine yemek verenler, ikonun önünde dua edenlerdi.

“Onlar”, şimdiye kadar tanımadığı bu tuhaf insanlar, “onlar” Piyer’in zihninde, bütün öteki insanlardan açık ve keskin bir biçimde ayrılıyorlardı.

Piyer, uykuya dalarken düşünüyordu: “Asker olmak, bayağı asker! Bu ortak hayata bütün varlığımla katılmak, onları böyle oldukları gibi yapan şeyin içine girmek. Dışarıdaki hayatın bütün o gereksiz, şeytanca yükünü nasıl silkip atmalı? Bir aralık ben de böyle bir asker olabilirdim. Babamın yanından kaçabilirdim, zaten bunu da istiyordum. Dolohov’la yaptığım düellodan sonra da asker olarak alaya gönderilebilirdim.” Dolohov’u düelloya çağırdığı kulüpteki ziyafetle Torjok’taki velinimetin canlandı Piyer’in gözlerinin önünde. İşte, locanın törenini hatırlıyordu. Bu toplantı İngiliz kulübünde yapılmıştı. Masanın öbür ucunda, tanıdık, yakın biri insan oturmaktadır. Evet, o! Velinimet. “İyi ama, o ölmemiş miydi?” diye düşünüyor Piyer. “Evet, ölmüştü, ben onun hayatta olduğunu bilmiyordum. Ölmesine ne kadar da üzülmüştüm, yine dirildiği için ne kadar seviniyorum!” Masanın bir yanında Anatol, Dolohov, Nesvitski, Denisov ve benzeri insanlar oturmuştu (uykusunda, Piyer’in ruhu için bu insanlar ne olduğu, “onlar” diye adlandırdığı askerlerinki kadar açıktı), bu insanlar, Anatol, Dolohov, yüksek sesle bağıyor, içiyorlardı ama onların gürültüsünün içinden, durup dinlenmeden konuşan velinimetin sesi yine de geliyordu; onun sesi savaş alanının uğultusu gibi artsız arasız ve heybetliydi ama hoştu, teselli ediciydi. Piyer, velinimetinin söylediklerini anlamıyordu, ama (düşünceler rüyada da açıklıklarını korudukları için) onun iyilikten, “onlar” gibi olmaktan söz ettiğini biliyordu. “Onlar”, basit, iyi, metanetli yüzleriyle dört bir yandan velinimetinin çevresinde toplanmışlardı. Ama onlar, iyi insanlar oldukları halde Piyer’e bakmıyor, onu tanımıyorlardı. Piyer, dikkatlerini üzerine çekmek, onlarla konuşmak istedi. Doğruldu ama o anda açılan ayakları üşüdü.

Utandı; eliyle ayaklarını örttü, kaput gerçekten kaymıştı. Kaputu düzeltirken, bir an için, gözlerini açtı, aynı

çardağı, direkleri, avluyu gördü. Ama şimdi bütün bunlar maviye dönmüştü, aydınlıktı, çiy ya da kırağı damlalarıyla pul puldu.

“Şafak söküyor,” diye düşündü, “ama sorun bu değil. Velinimetin sözlerini sonuna kadar dinleyip anlamam gerek.” Kaputu tekrar üstüne çekti. Ama artık ne loca toplantısı ne de velinimet kalmıştı. Kelimelerle apaçık anlatılabilen düşünceler, birinin söylediği ya da kendisinin aklından geçirdiği şeyler kalmıştı yalnız.

Neden sonra bu düşünceleri hatırladığı zaman, o günkü koşullar altında doğmuş olsalar da bunları bir başkasının kendisine söylemiş olduğuna inanıyordu Piyer. Ona, uyanırken hiçbir zaman böyle düşünemez, düşüncelerini böyle ifade edemez gibi geliyordu.

Bir ses, savaş insan özgürlüğünün Tanrı yasalarına boyun eğişidir, demişti. Yürek saflığı Tanrı’ya itaattir, her şey ona bağlıdır... Ve “onlar” sade ve saftırlar, “onlar” konuşmaz, iş görürler. Söz gümüşdür, ama sükût altındır. İnsan, ölümden korktukça hiçbir şey elde edemez, her şey ölümden korkmayanındır. Eğer acı olmasaydı insan had-dini bilmez, kendini tanıyamazdı. “En zoru (Piyer rüyasında düşünmeye, duymaya böyle devam ediyordu) ruhunda tüm anlamları birleştirmeyi bilmesidir insanın. Her şeyi birleştirmek! Hayır, birleştirmek değil. Düşünceleri ‘birleştirmek’ olmaz, bütün düşünceleri birbirine bağlamak, işte gereken bu! Evet, ‘bağlamak, birbirine bağlamak!’” Piyer, söylemek istediği şeyin özellikle ve yalnız bu kelimelerle ifade edilebildiğini, ona azap veren sorunun bütünüyle halledildiğini hissederek bu sözleri heyecanla tekrarlayıp durmuştu.

“Evet, birbirine bağlamak gerek, bağlamanın vakti geldi.”

“Arabayı koşmak gerek, zamanı geldi, Ekselans! Ekselans (diye bir ses duyuldu) arabayı koşmak gerek, zamanı geldi...”

Bu, Piyer’i uyandırmaya gelen seyisin sesiydi. Güneş Piyer’in tam yüzüne vuruyordu. Ortasında askerlerin ku-

yudan sıska beygirlerini suladıkları ve kapısından yük arabaları çıkan pis hana bir göz attı. Tiksinerek başını çevirdi, gözlerini yumup kendini hemen yeniden arabanın minderine bıraktı. “Hayır, bütün bunları görmek istemiyorum; görmek, anlamak istemiyorum; bana rüyamda görünen şeyi anlamak istiyorum. Bir saniye daha geçseydi her şeyi anlayacaktım. Şimdi ne yapayım? Bağlamak, ama her şeyi birbirine nasıl bağlamalı?” Piyer rüyasında gördüğü, düşündüğü şeyin tüm anlamını kaybettiğini dehşetle hissetti.

Seyis, arabacı, kapıcı, bir subayın geldiğini; Fransızların Mojaik’e yaklaştıklarını, bizimkilerin de çekildiklerini bildirmiş olduğunu söylediler.

Piyer kalktı, arabayı koşup peşinden gelmelerini emrederek şehri yayan geçti.

Kıtalar şehirden çıkmıştı, arkalarında ön bine yakın yaralı bırakmışlardı. Bu yaralılar avlularda, evlerin pencerelerinde görünüyor, sokakları dolduruyorlardı. Sokaklarda yaralıları götürmesi gereken arabaların yanında bağırıp çağrışmalar, sövüp saymalar duyuluyor, kavgalar çıkıyordu. Piyer, arkasından yetişen arabasına yaralı, tanıdık bir generali aldı, onunla birlikte Moskova’ya kadar gitti. Karısının kardeşiyle Prens Andrey’in öldüklerini yolda öğrenmişti.

X

Ayın otuzunda Piyer Moskova’ya dönmüş bulunuyordu. Surlara henüz ulaşmıştı ki, Kont Rastopçin’in yaverlerinden biriyle karşılaştı. Yaver, “Biz de her yanda sizi arıyorduk,” dedi. “Kont, sizi mutlaka görmek istiyor. Çok önemli bir iş için hemen gidip kendisini bulmanızı rica ediyor.”

Piyer evine gitmeden, bir arabaya binip başkomutanın yanına gitti.

Kont Rastopçin, Sokolniki sayfiyesindeki köşkünden daha o sabah şehre dönmüştü. Kont'un evindeki bekleme ve kabul salonları, kimi daveti üzerine, kimisi de emir almak için gelmiş memurlarla doluydu. Vasilçikov ile Platov Kont'u görmüş, ona, Moskova'yı savunmanın imkânsızlığını, şehrin teslim edileceğini açıklamışlardı. Bu haber şehir halkından gizleniyordu ama memurlar, çeşitli büroların şefleri, Rastopçin'in de bildiği gibi, Moskova'nın düşman eline geçeceğini biliyorlardı; sorumluluk almamak adına, kendi mıntıkalarında nasıl hareket etmeleri gerektiğini başkomutana sormak için gelmişlerdi.

Piyer kabul salonuna girdiği sırada ordudan gelen bir ulak, Kont'un yanından çıkıyordu.

Ulak, kendisine sorulan sorulara umutsuz bir el hareketiyle yanıt vererek salondan geçti.

Piyer, kabul salonunda beklerken orda bulunan genç yaşlı, asker sivil, önemli önemsiz memurları yorgun bir bakışla gözden geçirdi. Hepsi, kaygılı, hoşnutsuz görünüyordu. Piyer bir gruba yaklaştı, içlerinden birini tanıyordu. Piyer'le selamlaşarak konuşmalarına devam ettiler.

“Onu kovup sonra tekrar çağırmaktan da bir kötülük çıkmaz, ama böyle bir durumda hiçbir şeyden emin olunamaz.”

Başka birisi, elinde tuttuğu bir basılı kâğıdı gösterek, “Evet ama bakın ne yazıyor,” dedi.

Birincisi, “Bu başka iş. Halk için bu lazım,” diye karşılık verdi.

Piyer sordu:

“Neymiş o?”

“Yeni bir afiş.”

Piyer, afişi eline aldı, okumaya başladı:

“Yüce Prens, kendisine doğru yaklaşan kıtalarla bir an önce birleşmek üzere Mojaisk'i geçmiş ve tahkimli mevzilere yerleşmiştir, orada düşman onu ansızın bastırmaz. Buradan kendisine cephanesiyle birlikte kırk sekiz top gönderilmiştir ve o Moskova'yı kanının son damlasına kadar savunacağını, sokaklarda bile dövüşmeye hazır ol-

duğunu söylemektedir. Siz, kardeşler, devlet dairelerinin kapanmış olmasına bakmayın: Elbette onları emniyet altına almak gerekiyordu Biz o haydudun hakkından geleceğiz! Zamanı geldiğinde bana şehirli, köylü kahramanlar gerekecek. Bir iki güne kadar göreve çağıracağım, şimdi buna gerek yok diye susuyorum. O zaman, baltayla gelerseniz iyi, kargıyla gelerseniz fena değil, üç dişli dirgen en iyisi: Fransızlar bir çavdar demetinden daha ağır değildirler. Yarın, yemekten sonra İber tasvirini Yekaterina Hastahanesi'ne, yaralılara götüreceğim. Orada suyu takdis edeceğiz, yaralılar çabucak iyileşecek, ben de artık iyileştim; gözüm ağrıyordu, ama şimdi gözlerimi dört açtım."

Piyer, "Ama askerler bana, şehrin içinde savaşmanın asla mümkün olmadığını söylemişlerdi," dedi, "mevzilerin..."

Birinci memur, "Biz de bunu konuşuyorduk ya," dedi.

Piyer, "Gözüm ağrıyordu ama şimdi gözlerimi dört açtım da ne demek?" diye sordu.

Yaver, gülümseyerek, "Kont'un gözünde arpacık çıkmıştı," dedi, "halkın gelip, nesi var diye sorduklarını kendisine bildirdiğim zaman çok üzülmüştü. Ha, sahi, Kont, aileniz arasında bazı can sıkıcı işler geçtiğini duymuştuk; karınız, Kontes, sözde..."

Piyer, ilgisizlikle, "Ben hiçbir şey duymadım," dedi. "Nedir o duyduğunuz?"

"Hayır, malum ya, çoğu zaman uydururlar böyle şeyleri. Ben duyduğumu naklediyorum."

"İyi ya, ne duydunuz?"

Yaver, aynı gülümsemeyle, "Diyorlar ki," dedi. "Kontes, karınız, Avrupa'ya gitmeye hazırlanıyormuş. Herhalde dedikodu olacak."

Piyer, etrafına dalgın dalgın bakınarak, "Herhalde," dedi. Sonra kısa boylu, temiz, mavi kaftanlı, kar gibi beyaz, uzun sakallı, yine öyle beyaz kaşlı, pembe yüzlü ihtiyarı göstererek, "Bu da kim?" diye sordu.

"Bu mu? Bu, tüccardır, yani hancı Vereşçagin. Şu beyanname işini duymuşsunuzdur belki."

Piyer, gözlerini yaşlı tüccarın sakın, kararlı yüzüne dikip onda bir hainlik belirtisi arayarak, “Ya, demek Vereşçagin!” dedi.

“Bu, o değil. Beyannameyi yazanın babası bu. Öteki- si, genç. Kodeste şimdi, galiba işi de kötüye varacak.”

Göğsü nişanlı bir ihtiyarla, boynunda haç nişanı asılı bir Alman memur konuşanlara yaklaştı.

“Bakınız,” diye anlatıyordu yaver, “bu karışık bir hi- kâyedir. Bu beyanname iki üç ay önce ortaya çıkmıştı. Kont’a haber verdiler. O da inceleme yapılmasını emretti. Gavrilov İvaniç tahkikata başladı, beyanname elden ele tam almış üç yer dolaşmış. Gavrilov bunlardan birini buluyor: ‘Beyannameyi kimden aldınız?’, ‘Falancadan.’ Falanca bulunuyor: ‘Siz kimden aldınız?’ Böylece Vereşçagin’e kadar dayanıyor... Vereşçagin... Yarı cahil bir tacir, saf bir adam,” diye gülümseyerek devam etti yaver, “ona soruyorlar: ‘Sen kimden aldın?’ İşin önemli tarafı şu ki, biz onun beyannameyi kimden aldığını biliyoruz. Posta mü- düründen, başka kimden alabilir ki. Ama açık ki, aralarında anlaşmışlar. Kimseden almadım, diyor, ben kendim yazdım. Tehdit ediyorlar, rica ediyorlar, ama o direnmiyor: Ben yazdım da ben yazdım. Konuyu Kont’a bildirdiler. Kont yanına getirilmesini emretti. ‘Beyannameyi sana kim verdi?’ ‘Ben yazdım.’ Kont’u bilirsiniz! Dehşetle parladı, düşünün bir: Böyle bir küstahlık, yalan, inat!”

Piyer, “Ha, anlıyorum,” dedi, “Kont, onun Klüçariyev’i ele vermesini istiyordu.”

Yaver, ürkerek, “Hiç de değil,” diye karşılık verdi, “Klüçariyev’in zaten sabıkası vardı, o yüzden de sürüldü ya. Ama şu var; Kont, çok öfkelenmişti. ‘Sen nasıl bunu yazabildin?’ dedi, masanın üstünden Hamburg gazetesini aldı. ‘İşte burada. Sen yazmadın, ama tercüme ettin, hem de kötü bir tercüme, çünkü sen Fransızca bilmezsin, aptal herif.’ Ne dersiniz? ‘Hayır,’ diyor, ‘ben bir yerde filan okumadım, kendim yazdım.’ ‘Ya, mademki öyle, demek ki sen bir hainsin, ben de seni mahkemeye vereceğim, asılacaksın. Söyle, kimden aldın?’ ‘Ben bir yerden alma-

dım, kendim yazdım.’ İş bu kadarla kaldı. Kont, babasını da çağırdı: Değişen bir şey olmadı. Mahkemeye verdiler, mahkûm ettiler, galiba da küreğe... İşte şimdi babası yalvarmaya gelmiş; amma da kötü çocuk! Biliyor musunuz, hani şu tüccar çocuklarından biri züppe, yakışıklı, bir yerlerde de kursa filan devam etmiş ya, kendini dev aynasında görüyor. İşte böyle bir çocuk. Babası, şurada Kamenski Köprüsü’nde bir han işletir, biliyorsunuz, bu handa ulu Tanrı’nın büyük bir tasviri vardır, bir elinde saltanat asası, ötekinde dünya. Oğlan, bu tasviri birkaç gün için eve aldı ve ne yapsa beğenirsiniz! Bir alçak ressam bulmuş...”

XI

Bu yeni hikâyenin ortasında Piyer’i başkomutanın yanına çağırdılar.

341

Piyer, Kont Rastopçin’in yazı odasına girdi. Bu sırada Rastopçin kaşlarını çatmış, alnını ve gözlerini eliyle ovuşturuyordu. Kısa boylu bir adam ona bir şeyler söylemekteydi, Piyer içeri girince sustu, dışarı çıktı. Bu adam çıkar çıkmaz Rastopçin, “Hey! Merhaba; ünlü savaşçı,” dedi, “*prouesses*’lerinizi¹ duyduk. Mesele bunda değil, *Mon cher, entre nous*² mason musunuz?” diye sordu, sanki bu kötü bir şeymiş ama kendisi bunu hoş görüp affetmek niyetindeymiş gibi. Piyer susuyordu. “*Mon cher je suis bien informé*³ ama biliyorum mason var, masoncuk var, öyle ümit ediyorum ki, siz insan soyunu kurtarma bahanesiyle Rusya’yı mahvetmek isteyen masonlardan değilsiniz.”

“Evet, ben masonum,” diye yanıt verdi Piyer.

“Pekâlâ, olabilir. Bay Speranskiy’le Magniski’nin layık oldukları yeri boyladıklarını haber almışsınızdır sanı-

¹ Kahramanlıklar..

² Dostum, laf aramızda...

³ Dostum, hepsinden haberim var...

yorum; Süleyman'ın mabedini korumak bahanesiyle yurdun mabedini yıkmaya kalkışan Bay Klüçariyev'in de, daha başkalarının da başlarına aynı iş geldi. Bütün bunların bir nedeninin olduğunu elbette anlarsınız, yoksa ben, kötü bir insan olmasaydı, buranın posta müdürünü sürmezdim. Şimdi öğrendiğime göre, o şehirden giderken kendisine arabanızı göndermişsiniz. Hatta saklamak için evinden bazı belgeler almışsınız. Ben sizi severim, kötülüğünüzü de istemem, siz benden iki kat genç olduğunuz için, size bir baba gibi şunu tavsiye ederim: Bu tür insanlarla her türlü ilişkiyi kesin, kendiniz de buradan mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşın."

"Peki ama, Klüçariyev'in suçu neydi, Kont?" diye sordu Piyer. Rastopçin bağırdı:

"O benim bileceğim iş, sizin bana soracağınız bir konu değil."

342 "Eğer Napoléon'un beyannamesini dağıtmakla suçlanıyorsa, bu kanıtlanmış değil," diye devam etti Piyer, Rastopçin'in yüzüne bakmadan, "Vereşçagin'e gelince..."

Rastopçin birden kaşlarını çatı, eskisinden daha yüksek bir sesle bağırarak Piyer'in sözünü kesti.

"*Nous y voilà.*¹ Vereşçagin haindir, hainlik etmiştir, la-yık olduğu cezaya da çarpılacaktır." Rastopçin şahsen hakarete uğramış bir insanın öfkesiyle konuşuyordu. "Ama ben buraya sizi, yaptığım işleri tartışmak etmek için değil, size öğüt vermek ya da nasıl isterseniz öyle olsun, emir vermek için çağırdım. Klüçariyev gibileriyle ilişkinizi kesmenizi ve buradan gitmenizi rica ediyorum. Kim olurlarsa olsunlar, akıllarını başlarına getireceğim." Henüz hiçbir şeyle suçlanmayan Bezuhov'la konuşurken ona bağırıp çağırdığının herhalde farkına varmış olmalı ki, Piyer'in koluna dostça girerek ekledi: "*Nous sommes à la veille d'un désastre public, et je n'ai pas le temps de dire des gentilleses à tous ceux qui ont affaire à moi.*"² Bazen, insanın

¹ İşte sorun bu ya...

² Bir genel felaketin arifesindeyiz, benimle işi olanlara karşı nazik davranma lüksüm yok.

başı dönüyor! *Eh bien, mon cher, qu'est-ce que vous faites, vous personnellement?*"¹

Piyer, gözünü yerden kaldırmadı, düşünceli düşünceli yanıt verdi:

*"Mais rien."*²

Kont, kaşlarını çattı:

*"Un conseil d'ami, mon cher. Décampez, et au plutôt, c'est ce que je vous dis. A bon entendeur salut!"*³

"Güle güle. Ha, sahi," diye kapıdan Piyer'e seslendi Rastopçin, "Kontes, des saints pères de la Société de Jésus'nün⁴ pençesine düşmüş, öyle mi?"

Piyer yanıt vermedi ve şimdiye kadar onda hiç kimşenin görmediği, çatık, öfkeli bir yüzle Rastopçin'in yanından çıktı.

Eve döndüğü zaman ortalık kararmıştı. O akşam sekiz on kişi onu görmeye geldi. Komite yazıcısı, tabur albayı, sofracıbaşı, kâhya; hepsinin de Piyer'le görülecek işleri vardı, o da bu işleri halletmek zorundaydı. Oysa Piyer'in bu işlerden hiçbir şey anladığı yoktu, hiçbirisiyle ilgilenmiyor, bütün sorulara, bu insanlardan bir an önce kurtulmak için şöyle bir yanıt verip geçiyordu. Nihayet yalnız kalınca, karısının mektubunu açıp okudu.

"Onlar': bataryadaki askerler... Prens Andrey öldü... Yaşlı adam... Yürek saflığı Tanrı'ya itaattir. Acı çekmek gerek... Her şeyin anlamı... Bunları birbirine bağlamak gerek... Karım kocaya gidiyor... Unutmak ve anlamak gerek..." Yatağına gitti, soyunmadan kendini attı, hemen uyudu.

Ertesi sabah uyanınca, sofracıbaşı gelip Kont Rastopçin tarafından özel olarak gönderilen bir polis memuru-

¹ Peki, dostum, siz şahsen ne yapmak niyetindesiniz?

² Hiçbir şey.

³ Size bir dost öğüdü, dostum. Basıp gidin, hem de bir an önce, işte diyeceklerim bu kadar. Laf anlayan kârlı çıkar.

⁴ İsa Derneği aziz pederleri.

nun geldiğini, Kont Bezuhov gitti mi, gidecek mi, diye sorduğunu bildirdi.

Piyer'le görülecek işleri olan sekiz on kişi onu misafir salonunda bekliyordu. Piyer çarçabuk giyindi, kendini bekleyenlerin yanına gidecek yerde, hizmet merdiveninden inip arka kapıdan çıktı.

Bundan sonra, ta Moskova işgalinin sonuna kadar, Bezuhovların ev halkından hiç kimse, bütün araştırmalara rağmen, Piyer'i bir daha görmedi, nerede olduğunu da bilmiyorlardı.

XII

Rostovlar, eylülün birine, yani düşmanın Moskova'ya girmesinden bir gün öncesine kadar şehirde kaldılar.

344 Petya Obolenski Kazak Alayı'na girdikten ve bu alayın kurulmakta olduğu Belaya Serkov'a gittikten sonra Kontes'i bir korku almıştı. İki oğlu kanatlarının altından uçup savaş gitmişti; tanıdıklarından birinin üç oğlu gibi, bugün yarın birinin ya da ikisinin birden vurulabilecekleri düşüncesi ilk kez şimdi, bu yaz, ansızın aklına gelmişti. Nikolay'ı yanına çağırması; kendisi Petya'nın yanına gitmek, onu Petersburg'da bir yere yerleştirmek istemiş; ikisini de gerçekleştirememişti. Petya ancak alayıyla birlikte ya da, başka bir aktif alaya geçerse dönebilirdi. Nikolay orduda bir yerlerdeydi, Prenses Mariya'yla buluşmalarını bütün ayrıntılarıyla anlatan son mektubundan sonra kendisinden haber çıkmamıştı. Kontes geceleri uyumuyor, uyukladığında rüyasında oğullarını vurulmuş görüyordu. Kont, çok kişiye danıştıktan, konuşup görüştükten sonra, sonunda Kontes'i sakinleştirecek çareyi yarattı. Petya'yı, Obolenski Alayı'ndan Moskova yakınlarında kurulan Bezuhov Alayı'na geçirtti. Petya yine askerdi ama bu nakil sayesinde Kontes hiç olmazsa oğullarından birini kendi yanında, kanadının altında görmekle teselli buluyor; Petya'sını artık bir daha bırakmayaca-

ğını, onun savaşa katılmamasını sağlayabileceğini umuyordu. Tehlikede olan yalnız *Nicolas*'ydı ama büyük oğlunu çocuklarının hepsinden çok seviyormuş gibi geliyordu Kontes'e (hatta bunun böyle olduğuna yemin bile ediyordu) ama küçüğü, haylaz, derslerini zorlukla öğrenen, evde her şeyi kırıp döken, herkesi canından bezdiren Petya, o yassı burunlu Petya, neşeli kara gözleri, pembe, taze yüzü, yanaklarında henüz bitmiş ayva tüyleriyle, orada dövüşüp duran, bundan da zevk alan o korkunç, yırtıcı, koskocaman erkeklerin arasına düşünce, en çok onu, bütün çocukları içinde en çok onu seviyormuş gibi geldi Kontes'e. Petya'nın Moskova'ya döneceği gün yaklaştıkça Kontes'in huzursuzluğu da arttı. Böyle bir mutluluğa asla erişemeyeceğini zannediyordu. Yalnız Sonya'nın değil, sevgili Nataşa'sının, hatta kocasının bile huzuru onu sınırlendiriyordu. "Onlardan bana ne, beni Petya ilgilendirir," diye düşünüyordu.

Rostovlar, ağustosun sonlarında Nikolay'dan bir ikinci mektup daha aldılar. Mektubu, orduya at toplamak için gönderildiği Voronej'den yazmıştı. Bu mektup Kontes'i yatıştırmamış; oğullarından birinin güvende olduğuna kanaat getirince ötekisi için bir kat daha kaygılanmıştı.

Ağustosun yirmisinden sonra Rostovların hemen bütün tanıdıkları Moskova'yı terk etmişti, herkes Kontes'i bir an önce yola çıkması için sıkıştırıyordu. Oysa hazinesi, tapındığı Petya'sı gelmeden önce yola çıkmanın lafını bile etmek istemiyordu. 28 Ağustos'ta Petya geldi. Kendisini karşılarken annesinin gösterdiği anormal, aşırı şefkat, on altı yaşındaki subayın hoşuna gitmemişti. Kontes artık onu kanatlarının altından bırakmamak niyetinde olduğunu belli etmemeye çalışıyordu ama Petya bunu anlıyordu, annesinin dizinin dibinde kalıp (böyle düşünüyordu kendi kendine) yumuşamaktan, kadınlaşmaktan korkarak ona karşı soğuk davranıyor, ondan kaçınıyordu; Moskova'da bulunduğu sırada bütün zamanını özel, neredeyse âşık bir erkek kardeş şefkatiyle sevdiği Nataşa'nın yanında geçirdi.

Kont'un her zamanki kaygısızlığı yüzünden 28 Ağustos'ta henüz hiçbir yol hazırlığı yapılmış değildi; eşyaları götürecek olan yük arabaları Riyazan ve Moskova çevresindeki köylerinden ancak ayın otuzunda geldiler.

28 Ağustos'tan 31 Ağustos'a kadar Moskova ayakta, hareket halindeydi. Borodino savaş meydanının binlerce yaralıını taşıyan yük arabaları her gün Dorogomilov Surları'ndan Moskova'ya giriyor, şehrin öteki kapılarından binlerce araba, halkı ve eşyalarını taşıyarak dışarı çıkıyordu. En tutarsız, en tuhaf haberler, Rastopçin'in afişlerine rağmen ya da onlara bağlı olmadan ya da onların yüzünden, şehre yayılıyordu. Kimisi, kimsenin şehirden çıkmasına izin verilmediğini; kimisi tersine, bütün tasvirlerin kiliselerden kaldırıldığını, herkesi şehirden zorla çıkardıklarını söylüyor; kimisi, Borodino'dan sonra bir savaş daha olmuş, orada Fransızlar ezilmiş, diyor; kimisi tersine, bütün Rus kıtalarının dağıldığını söylüyor; kimisi, başta papazlar, Moskova milislerinin Üçdağlar'a gideceklerini iddia ediyor; kimisi, Metropolit Ogüstün'e şehirden çıkmasının yasak edildiğini, hainlerin yakalandığını, köylülerin isyan ederek boşalan yerleri soyduklarını fısıldıyordu. Ama bunlar söylentiden ibaretti. Gerçekte (Moskova'nın bırakılmasına karar veren askeri şûra Fili'de herfuz toplanmamış olduğu halde) gidenler de, kalanlar da, herkes; açıkça söylenmese de Moskova'nın teslim edileceğini, bir an önce toparlanmak, canını, malını kurtarmak gerektiğini seziyordu. Her şeyin birden yıkılacağı, düşeceği hissediliyordu, ama eylülün birine kadar hiçbir şey değişmedi. Bir idam mahkûmu az sonra asılacağını bildiği halde nasıl çevresini izlemeye devam eder, başına biçimsizcesine geçirilen şapkasını düzeltirse, Moskova'da, elinde olmayarak, günlük yaşamını sürdürmeye devam ediyor, bununla birlikte sonunun yakın olduğunu, alışılmış hayat şartlarının altüst olacağını biliyordu.

Felaketten önceki üç gün içinde bütün Rostov ailesi günlük işlerle uğraşıp durdular. Ailenin reisi Kont İlya Andreyiç dört bir yandan haberler toplayarak, durup din-

lenmeden şehirde dolaşıyor; bir yandan da telaş içinde, yol hazırlığı için üstünkörü emirler veriyordu.

Kontes eşyaların toplanmasına refakat ediyordu, hiçbir şeyden memnun değildi; kendisinden sürekli kaçan Petya'nın peşini bırakmıyor, tüm zamanını yanında geçirdiği Nataşa'dan onu kıskanıyordu. Yararlı bir iş yapan, eşyaların toplanmasıyla uğraşan Sonya'ydı yalnızca. Ama Sonya da, bu son günlerde hep üzgün ve suskundu. *Nicolas*'nın Prenses Mariya'dan söz eden son mektubu, Kontes'in neşelenmesine, *Nicolas* ile Mariya'nın birbirlerine Tanrı buyruğuyla rastladıklarını söylemesine vesile olmuştu. Kontes, "Bolkonski Nataşa'nın nişanlısı olduğu zaman hiç de sevinmiştim," demişti, "ama Nikolay'ın Prenses'le evlenmesini hep bekledim, bu işin olacağı da içime doğuyor, hem bu ne kadar da iyi olurdu!"

Sonya, bu düşüncenin doğruluğunu, Rostovların ancak zengin bir evlenme ile işlerini düzeltebileceklerini, Prenses'in de iyi bir kısmet olduğunu kabul ediyordu. Ama bu ona çok acı geliyordu. Çektiği bütün acıya rağmen, hatta özellikle bu acı yüzünden, eşyanın toplanması, bağlanması işinin bütün ağır yükünü üzerine almıştı; bütün gün uğraşıyordu. Kont ile Kontes ancak emir vermesi gerektiği zaman ona başvurmaktaydılar. Petya ile Nataşa ise, anne babalarına yardım etmek şöyle dursun, tersine evde herkesi canından bezdiriyor, rahatsız ediyorlardı. Hemen hemen bütün gün evin içinde koşuşmalarının gürültüsü, haykırışları, nedensiz kahkahaları işitiliyordu. Gülüşmeleri, ortada gülünecek bir şey olduğu için değildi ama gülmek, sevinmek içlerinden geliyor, bundan dolayı da her şey gülmelerine, sevinmelerine vesile oluyordu. Petya, evden çocuk gidip (herkes böyle söylüyordu kendisine) tam bir erkek olarak döndüğü için, evde olduğu için, savaşa katılma ihtimali pek de yakın olmayan Belaya Serkov'dan şu birkaç gün içinde savaşa girecek olan Moskova'ya geldiği için sevinçliydi; sonra, özellikle, hep etkisi altında bulunduğu Nataşa sevinçli olduğu için o da sevinçliydi. Nataşa'nın mutluluğu, uzun zamandır kederli

olmasından, şimdi ise hiçbir şeyin ona artık bu üzüntüyü hatırlatmayışından, kendini sağlıklı hissetmesinden kaynaklanıyordu. Mutluluğunun bir nedeni daha vardı, o da, yanında kendisine hayran bir insanın bulunuşuydu (başkalarının hayranlığı, makinenin iyi ve rahat hareket edebilmesi için gereken bir makine yağı gibiydi). İşte Petya da ona hayrandı. En önemlisi, neşeliydiler çünkü savaş Moskova'ya gelip dayanmıştı, şehir kapılarında dövüşülecekti, silah dağıtılıyor, şehir halkı kaçıyor, ortalıkta olağanüstü bir şeyler dönüyordu; bunlar da insanı, hele gençleri, her zaman coşturan şeylerdir.

XIII

348

31 Ağustos Cumartesi günü Rostovların evi karmakarışıkta. Kapılar ardına kadar açık, eşyalar taşınmış ya da kaldırılmış, aynalar, tablolar indirilmişti. Odalarda sandıklar öylece duruyor, yerde saman ve ambalaj kâğıtları, ipler sürünüyordu. Eşyaları taşıyan köylülerle uşaklar parke döşeme tahtalarının üstünde ağır adımlarla gidip geliyorlardı. Avluya köylü arabaları yığılmıştı, kimisi tepeleme yüklü, bağlı; kimisi de henüz boştu.

Avluda, evin içinde, birbirlerine seslenen yığınla uşağın, hizmetçinin ve arabalarla gelmiş köylülerin ayak sesleri, haykırışları çınlıyordu. Kont, sabah erkenden çıkmıştı. Gürültü patırtıdan başı ağrıyan Kontes alnına sirkeli bez sarıp yeni kanepesinde uzanmıştı. Petya evde yoktu (birlikte milisten çıkıp faal orduya girmek istedikleri bir arkadaşına gitmişti), Sonya, büyük salonda porselenlerin, kristallerin ambalajına nezaret ediyordu. Nataşa, darımadığın olan odasında, atılmış elbiselerin, kurdelelerin, şalların arasında, gözlerini döşemeye dikmiş, yerde kımıldanmadan oturuyor, elinde, Petersburg'da ilk baloya gidişinde giymiş olduğu (modası geçmiş) eski bir balo elbisesini tutuyordu.

Evin içinde herkes uğraşıp didinirken kendisinin böyle boş oturması ağırlına gidiyordu; sabahdan beri birkaç kez işe katılmayı denemiş, fakat her seferinde, içinden iş yapmak gelmemişti; içinden gelmedikçe bir iş yapamıyor, beceremiyordu. Porselenler yerleştirilirken Sonya'nın yanında durmuş, yardım etmek istemiş, fakat hemen işi bırakıp kendi eşyalarını toplamak için odasına dönmüştü. İlk önceleri kurdelelerini, elbiselerini oda hizmetçilerine dağıtmakla eğlenmiş ama geri kalanları toplayıp yerleştirmek gerekince, bu ona çok can sıkıcı gelmişti.

“Dunyaşa, bunları sen yerleştirirsin, değil mi? Değil mi?”

Dunyaşa her şeyi yapacağını söyleyince de Nataşa yere oturdu, eline eski balo elbisesini alarak, şimdi yapılması gereken işlerden büsbütün başka şeyleri düşünmeye başladı. Bitişikteki hizmetçi odasından gelen konuşmalar, oradan hizmet merdivenine doğru koşuşan ayak patırtıları Nataşa'yı düşüncelerinden kopardı. Kalkıp pencereden baktı. Sokakta, büyük bir yaralı katarı duruyordu.

349

Hizmetçiler, uşaklar, vekilharç, sütnine, aşçılar, arabacılar, sürücüler, aşçı yamakları kapının önüne toplanmış, yaralılara bakıyorlardı.

Nataşa başına beyaz bir mendil örtüp iki ucunu da iki eliyle tutarak sokağa çıktı.

Eski kâhya kadın, yaşlı Mavra Kuzminişna, kapının önünde duran kalabalıktan ayrıldı, üzeri hasır tenteli bir arabaya yaklaşp içinde yatan genç, solgun bir subayla konuşmaya başladı. Nataşa birkaç adım ilerledi, utanarak durdu. Eski kâhya kadının söylediklerini, mendilini hep öyle başında tutarak dinledi. Mavra Kuzminişna, “Ya, demek, sizin Moskova’da kimseniz yok?” diyordu. “Bir evde olsanız daha rahat ederdiniz... Mesela, bizim evde. Bizim efendiler gidiyor.”

“Bilmem ki, izin verirler mi?” diye zayıf bir sesle yanıt verdi subay. “İşte komutan... Ona sorun...” Arabaları sıra sıra izleyerek geriye doğru yürüyen şişman bir binbaşyı gösterdi.

Nataşa, ürkek bakışlarını yaralı subayın yüzüne dikti, sonra hemen, binbaşya doğru yürüdü.

“Yaralılar bizde, evde kalamazlar mı?” diye sordu.

Binbaşı, elini gülümseyerek şapkasının siperine götürdü.

Gözünü kırpıp gülümsemeye devam ederek, “Ne emrediyorsunuz, matmazel?” dedi.

Nataşa, sorusunu, soğukkanlılıkla yincledi, mendili ni iki ucundan tutmaya devam etmesine rağmen yüzü, duruşu öyle ciddiydi ki, binbaşı gülümsemeyi bıraktı; önce bunun ne dereceye kadar mümkün olabileceğini kendi kendine soruyormuş gibi düşündü, sonra olumlu yanıt verdi:

“Tabii, kalabilirler, olur.”

Nataşa hafifçe başını eğdi ve hızla yaralı subayın yanında duran, onunla şefkatle konuşan Mavra Kuzminişna’nın yanına döndü.

“Olur, diyor, olur!” diye fısıldadı.

350

Subayın yattığı araba Rostovların avlusuna saptı; yaralılarla yüklü başka arabalar da şehir halkının daveti üzerine, Povarskaya Sokağı’ndaki evlerin avlularına daldılar. Her gün görüp alıştığı şeylere benzemeyen bu durum, yeni insanlarla tanışmak, Nataşa’nın hoşuna gitmişti. Mavra Kuzminişna’yla birlikte kendi avlularına mümkün olduğu kadar çok sayıda yaralı almaya çalıştı. Mavra Kuzminişna, “Babanıza haber vermeli,” dedi.

“Zararı yok, zararı yok, ne çıkar! Biz bir gün için misafir salonuna geçeriz. Bütün odaları onlara verebilirim.”

“Amma da yaptınız ha, küçükhanım! Hizmetçiler bölümünü, sandık odalarını falan bile onlara verelim desek, yine bunun için de danışmak gerek.”

“Peki, ben sorayım.”

Nataşa eve koştu, ayaklarının ucuna basarak kapısı aralık duran ve sirkeyle Hoffman ilacı damlası kokan odaya girdi.

“Uyuyor musunuz, anne?”

Henüz uyuklamaya başlamış olan Kontes, “Ah, uyku nerede!” diye silkinip uyandı.

Nataşa, annesinin önünde diz çöküp yanağını yanağına yaklaştırarak, “Anne,” dedi. “Affedersiniz, bir daha yapmam, sizi uyandırdım. Beni Mavra Kuzminişna yolladı, orada yaralıları var, subaylar, izin verir misiniz? Nereye sığınacaklarını bilmiyorlar, razı olacağınıza eminim...” diye soluk almadan hızla sordu.

“Ne subayları? Kimi getirdiler buraya? Hiçbir şey anlamıyorum.”

Nataşa güldü, Kontes de hafifçe gülümsedi.

“İzin vereceğinizi biliyordum zaten... Gidip böylece söyleyeyim.”

Nataşa annesini öptü, kalkıp kapıya doğru yürüdü. Salonda, kötü bir haberle eve dönen babasına rastladı. Kont, elinde olmadan, canı sıkılarak, “Geç kalmışsınız!” dedi, “kulüp kapanmış, polisler de gidiyor.”

Nataşa, “Babacığım, ben yaralıları eve davet ettim, zarar yok, değil mi?” diye sordu.

Kont dalgın dalgın, “Elbette zarar yok,” dedi. “Mesele bu değil şimdi, rica ederim, artık saçma sapan şeylerle uğraşılmasın, eşyanın toplanmasına yardım edilsin ve gidilsin artık, yarın gidilsin...”

Kont, sofracıbaşıya, uşaklara da aynı emri verdi. Yemek için eve dönen Petya da kendine göre haberler getirdi. Bugün halkın Kremlin’e gidip silah aldığını; Rastopçin’in afişlerinde halkın bir iki gün içinde savaşa çağrılacağı yazılıyorsa da, yarın bütün halkın silahlarıyla Üçdağlar’a gitmesinin planlandığını, orada büyük bir çarpışma yaşanacağını anlattı.

Oğlu konuşurken Kontes onun neşeli, coşkulu yüzünü dehşet içinde seyrediyordu. Bu savaşa katılmamasını Petya’dan rica etse (bu savaşı coşkuyla beklediğini görebiliyordu) erkeklikten, onurdan, vatandan filan söz açacağını; anlamsız, erkekçe, dik kafalıca bir şeyler söyleyeceğini; bunlara itiraz etmenin de mümkün olmayacağını; böylece hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu; bu yüzden ona hiçbir şey söylemedi; çünkü daha önceden yola çıkmayı, Petya’yı da yanına bir muhafız, bir koruyucu gibi

alıp götürmeyi sağlayabileceğini umuyordu; yemekten sonra da Kont'u çağırdı, hemen, mümkünse o gece yola çıkılması için ağlayarak yalvardı. O güne kadar hiç korku belirtisi göstermemiş olan Kontes, hemen bu gece yola çıkmazsa korkudan öleceğini söylüyordu kadınca, irade dışı bir kurnazlıkla. Ama yalanı yoktu, gerçekten de her şeyden korkuyordu artık.

XIV

352

Kızını görmeye giden Madam Schoss, Miyasnitskaya Sokağı'ndaki içki deposunda gördüklerini anlatarak Kontes'in korkusunu bir kat daha artırdı. Deponun yakınlarında gürültü patırtı eden bir yığın sarhoş yüzünden, eve dönerken, sokağı geçememişti. Bir arabaya binmiş, eve arka sokaklardan gelmişti; arabacı ona, halkın içki deposunda fiçileri parçaladığını; çünkü böyle emir aldığını anlatmıştı.

Yemekten sonra ev halkı eşyayı toplamaya, yol hazırlığını tamamlamaya büyük telaşla girişti. Yaşlı Kont, çalışanları sebepsiz yere azarlayıp büsbütün telaşa düşürerek avludan eve, evden avluya girip çıkıyordu. Petya, avludaki işlere komuta ediyordu. Kontun verdiği birbirini tutmaz emirlerle ne yapacağını bilemeyen Sonya şaşkına dönmüştü. Hizmetçiler tartışıp gürültü çıkararak odalarda, avluda koşuyordu. Nataşa o kendine has eliçabuklukla işe koyulmuştu. Onun eşyaları toplamaya el atması önce güvensizlikle karşılandı. Ondan hep muziplik beledikleri için, sözlerine aldırış etmediler; ama o ısrarla, sözünü dinlemelerini istiyordu. Kendini dinlemiyorlar diye kızıp ağlamaklı oluyordu; sonunda sözünü dinletti. Kendisine büyük çabaya mal olan ve otoritesini sağlayan ilk başarısı, halıların katlanması olmuştu. Kont'un değerli goblenleri, Acem halıları vardı. Nataşa işe koyulduğu zaman salonda açık iki sandık duruyordu, birisine porselen-

ler yerleştirmişti, ötekine halılar. Yerde, sağda solda, masaların üstünde porselenler vardı, sandık odasından başka porselenler getiriliyordu. Yeni, üçüncü bir sandık gerekliydi, onu getirmeye gittiler. Nataşa, “Sonya dur! Hep-sini bunlara yerleştiririz,” dedi.

“Olmaz, küçükhanım, biz denedik zaten,” diye karıştı büfeci.

“Hayır, durun rica ederim,” diyen Nataşa kâğıtlara sarılı yemek tabaklarıyla, sofrta tabaklarını çıkarmaya başladı sandıktan.

“Yemek tabaklarını şuraya, halıların arasına koymalı,” dedi.

“Daha üç sandıklık halı var,” diye itiraz etti büfeci.

Nataşa, “Dur rica ederim,” dedi ve hızlı hızlı, ustalıklı eşyaları çıkarmaya başladı. Kiev malı sofrta tabaklarını göstererek, “Bu kalsın,” dedi, Saksonya yemek tabaklarını işaret etti. “Bu, evet, halıların içine.”

Sonya homurdandı:

“Bırak Nataşa, yeter, biz yerleştiririz.”

Sofracıbaşı, “Ama küçükhanım,” dedi. Nataşa ayak diredi; değersiz halıları, fazla tabak ve çanağı götürmenin gereksizliğine karar vererek bütün eşyaları çıkardı ve yeniden, hızlı hızlı yerleştirmeye başladı. Böylece hepsi çıkarılınca tekrar yerleştirilmeye başlandı. Gerçekten de, götürölmeye değmeyen bütün değersiz şeyler bir yana bırakıldıktan sonra, değerli şeylerin hepsi iki sandığa sığıdı. Yalnız, halı sandığının kapağı kapanmıyordu, içinden birkaç şey daha çıkarılıp bırakılabilirdi. Ama Nataşa ınatçıydı; yerleştiriyor, çıkarıp yeniden yerleştiriyor, sıkıştırıyor, büfeciye ve kendisine yardım etsin diye işe sürüklediğı Petya’ya kapağı zorlamalarını söylüyor; kendisi de bütün gayretiyle uğraşıyordu. Sonya ona, “Peki, yeter Nataşa,” dedi. “Görüyorum haklısın, yalnız şu en üsttekini at.”

Nataşa, terli yüzüne düşen saçları bir eliyle itip öbürüyle halıları bastırarak, “Hayır,” diye bağırdı. “Petya, bastır, bastırsana canım! Vasiliç, sıkıştır!”

Halılar sıkıştı, kapak kapandı, Nataşa da sevinçle el-

lerini çırpı, gözlerinden yaşlar fışkırdı. Ama bu ancak bir saniye sürdü. Hemen başka bir işe koyuldu, artık ona iyice inanıyorlardı; verdiği emirleri Natali İlyinişna'nın değiştirdiğini söyledikleri zaman Kont kızmadı. Artık uşaklar gelip Nataşa'ya, "Denkleri arabayı bağlayayım mı bağlamayalım mı, bu kadar yüklenmesi yeter mi, yetmez mi?" diye soruyorlardı. İş Nataşa'nın sayesinde ilerliyordu: Gereksiz şeyler bırakılıyor, değerli şeylerse mümkün olduğu kadar az yer tutacak bir şekilde sıkı sıkıya yerleştiriliyordu.

Yine de, herkes çalıştığı halde gecenin geç saatlerine kadar eşyaların hepsi henüz yerleştirilememişti. Kontes uyumuştı, Kont da yola çıkmayı sabaha bırakarak yatmaya gitti.

Sonya ile Nataşa, bu arada soyunmadan yatıp uyudular. O gece Povarskaya Sokağı'na bir yaralı daha getirildi; giriş kapısında duran Mavra Kuzminişna onu Rostovların evine aldı. Bu yaralı çok önemli biri gibi görünmüştü Mavra Kuzminişna'ya. Körüğü kapalı, muşambası içine çekili bir kaleska ile getirmişlerdi onu. Arabacının yanında, yaşlı, kıdemli oda uşağı oturuyordu. Geriden gelen bir arabada da bir doktorla iki asker vardı. Yaşlı kadın kıdemli uşağa seslendi:

"Bize gelebilirsiniz, buyrun. Efendiler gidiyorlar, ev bomboş."

Oda uşağı içini çekerek, "Öyle," dedi, "buraya kadar getireceğimizi bile ummuyorduk! Bizim de Moskova'da evimiz var, ama uzak, sonra içinde de kimseler yok, bomboş."

"Hoş geldiniz, bizim efendilerin her şeyi var, buyrun," diye karşılık verdi Mavra Kuzminişna, "yoksa çok mu ağır hasta?"

Uşak şöyle bir elini salladı.

"Buraya kadar getirebileceğimizi bile ummuyorduk! Bir kere doktora soralım." Yerinden indi, arkadaki arabaya gitti. Doktor, "Peki, olur," dedi.

Oda uşağı tekrar kaleskaya yaklaştı, içeri bir göz attı,

başını salladı; arabacıya, avluya girmesini emretti ve Mavra Kuzminişna'nın yanına gelip durdu. Kadın, "Tanrım, İsus Hristos!" diye mırıldandı.

Mavra Kuzminişna yaralının evin içine alınmasını teklif etti.

"Bizim efendiler bir şey demez..." dedi. Ama yaralıyı merdivenlerden çıkarmak olmazdı, bunun için onu yan kulübeye, Madam Schoss'un odasına götürdüler. Bu yaralı, Prens Andrey Bolkonski'ydi.

XV

Moskova'nın son günü gelip çattı. Açık, ışıklı bir sonbahar havası vardı. Günlerden pazardı. Her pazar gibi bütün Moskova kiliselerinde ayin çanları çalınıyordu. Henüz kimse Moskova'nın başına geleceklerin farkında değilmiş gibiydi.

Moskova'nın içinde bulunduğu durumu gösteren iki şey vardı yalnız; kara kalabalığın, yani yoksul insan yığınlarının hali ve eşya fiyatlarının yüksekliği. Aralarına memurların, papaz okulu öğrencilerinin, eşrafın da karıştığı fabrika işçileri, hizmetçiler, köylüler, o sabah erkenden, büyük yığınlar halinde, Üçdağlar'a çıkmışlardı. Oradaki bu kalabalık, Rastopçin'i boşu boşuna beklediklerini ve Moskova'nın teslim edileceğini anlayınca şehre dönüp meyhanelere, hanlara dağılmıştı. Durumu o günkü fiyatlar da gösteriyordu: Silah, altın, yük arabası, at fiyatları durmadan yükseliyor; kâğıt para, lüks eşya fiyatlarıysa düşüyordu; öyle ki, öğleüstü kumaş filan gibi değerli mallar yarı fiyatına elden çıkarıldığı halde, bir köylü beygiri beş yüz ruble ediyor; mobilyalar, aynalar, bronzlar, bedavaya gidiyordu.

Rostovların vakarlı ve eski konağında eski hayat şartlarının bozuluşu kendini çok az hissettirdi. Konağın çok kalabalık adamlarından ancak üçü geceleyin ortadan kay-

bolmuş; ama hiçbir şey çalınmamıştı; eşyaların değeri bakımından da, köylerden gelen otuz yük arabası, herkesin göz koyduğu ve satın almak için Rostovlara büyük paralar teklif ettiği müthiş bir servetti. Bu yük arabaları için büyük paralar teklif edildi, 1 Eylül sabahı Rostovların avlusuna yaralı subayların gönderdikleri emir ve hizmet erleri gelmeye başladı, bazen Rostovlarda ve komşu evlerde kalan subaylar sürüklenip geliyor, Moskova'dan çıkmak için kendilerine araba verilmesine yardım edilmesi için Rostovların adamlarına yalvarıyorlardı. Bu gibi ricalarla karşılaşan sofracıbaşı, yaralılara acımasına rağmen, bunu Kont'a bildirmeye bile cesaret edemeyeceğini söylüyor, bu istekleri kesin olarak reddediyordu. Yaralılara ne kadar acınırsa acınsın, belli ki, eğer içlerinden birine araba verilecek olursa ötekine de vermek gerekecek, böylelikle de efendilerin binek arabalarına varıncaya kadar bütün arabaları elden çıkarmak gerekecekti. Otuz yük arabası bütün yaralıları kurtarmaya yetmeyeceği gibi, bu genel felaket içinde insan kendi kendini de düşünmemelik edemezdi. Kendini efendilerinin yerine koyan sofracıbaşı böyle düşünüyordu.

Kont İlya Andreyiç, 1 Eylül sabahı uyanınca, ancak sabaha karşı uyuyabilmiş olan Kontes'i uyandırmamak için yatak odasından usulcacık sıvışıp leylak rengi ipekli gecelik hırkasıyla perona çıktı. Yüklenip bağlanmış yük arabaları avluda duruyordu. Binek arabaları peronun önündeydi. Sofracıbaşı da oradaydı; yaşlı bir emir eri ve kolu sargılı genç, solgun bir subayla konuşuyordu. Kontu gören sofracıbaşı, uzaklaşmaları için emireriyle subaya sert bir işaret yaptı. Tanımadığı insanlarla karşılaşmaktan hoşlanan Kont, elini kafasının dazlağı üstünden geçirerek, subayla emir erini tatlı tatlı süzüp başıyla selamladı, "Eee, her şey hazır mı Vasiliç?" diye sordu.

"Hemen arabaları koşabiliriz, Ekselans."

"Hele şükür, Kontes neredeyse uyanır, derhal yola çıkarız." Subaya döndü: "Sizin arzunuz bayım? Bizim evde mi bulunuyorsunuz? "

Subay yaklaştı, solgun yüzü birden kıpkırmızı olmuştu.

“Kont, rica ederim, izin verin, Tanrı aşkına, yük arabalarınızdan birinin üstüne, yüklerin arasına yerleşirim. Yanımda hiçbir eşyam yok. Yük arabalarından birine sığdırırım.”

Subay henüz sözünü bitirmemişti ki, emir eri de efendisi için Kont’tan aynı ricada bulundu. Kont, hızlı hızlı, “Ha! Olur, olur, olur, çok memnun oldum; Vasiliç, sen ilgilen; bir iki yük arabasını filan boşaltıversinler, işte şunları... Neyse... Ne gerekiyorsa,” diyerek birtakım yarımamız emirler verdi. Ama subayın hararetli teşekkürleri bu emirleri sağlamlaştırdı. Kont etrafına baktı: Avlu, giriş kapısının yanı, pencereler yaralılar ve emir erleriyle doluydu. Herkes Kont’a bakarak, ona doğru yaklaşıyorlardı. Sofracıbaşı, “Galeriye teşrif eder misiniz Ekselans; hangi tabloların götürülmesini emrediyorsunuz?” dedi. Kont, gitmek isteyen yaralıların isteklerinin yerine getirilmesini bir kere daha emrederek sofracı başıyla birlikte eve girdi. Sözlerini birisinin duymasından çekiniyormuş gibi, alçak, gizemli bir sesle ekledi:

“Ne de olsa, birkaç parça eşya bırakılabilir.”

Kontes saat dokuzda uyandı; ona bir çeşit jandarma çavuşluğu hizmeti görmüş olan eski oda hizmetçisi Matrena Timofeyevna gelip Mariya Karlovna’nın çok gücendiğini; küçükhanımların yazlık elbiselerini burada bırakmanın doğru olmayacağını bildirdi. Madam Schoss’un niçin gücendiği sorusuna da, sandığının arabadan indirilmiş olduğu; Kont’un saflıkla verdiği emre uyulup yaralılara yer ayrılması için yük arabalarının boşaltıldığı açıklandı. Kontes, kocasının çağrılmasını emretti.

“Bu da ne demek oluyor, duyduğuma göre eşyalar boşaltılıyormuş?”

“Biliyor musun, *ma chère*, bak sana ne söyleyecektim... *ma chère* Kontesçğim... Bir subay geldi, yaralılara birkaç yük arabasının ayrılmasını rica etti. Boşaltılan eşyaları öteki arabalara sıkıştırıp yerleştirmek mümkün,

ama yaralılar burada kalırlarsa halleri ne olur, bir düşün!.. Sonra, biz çağırdık onları, bu subayları evimize... Biliyor musun, doğrusu ya, ben öyle sanıyorum ki, *ma chère*, işte böyle *ma chère*... Bırak, götürelim onları da... Acelemiz ne? ..” Kont bunları, paradan söz edilirken olduğu gibi, ürkek bir edayla söylemişti. Kontes, bir resim galerisinin, bir limonluğun, evin içinde bir tiyatronun ya da bir orkestra takımının kurulması gibi, çocuklarının servetini boşa harcamaya yarayan girişimlerden önce Kont’un takındığı bu edaya artık alışmıştı; bu ürkekliğin ifade ettiği şeye karşı koymayı her zaman görev sayardı.

Boynu bükük bir kurban gibi, kocasına dedi ki: “Dinle, Kont, işleri o hale getirdin ki, ev on para etmez oldu, şimdi de bütün varımızı, yoğumuzu, çocuklarımızı harcamak istiyorsun. Evde yüz bin rublelik eşya bulunduğunu söyleyen sensin; ben, buna razı değilim, hayır, razı değilim. İrade senin! Yaralıları hükümet düşünsün; işini bilir onlar. Bak, şurada, karşımızda Lopuhinler, iğne ipliğe varıncaya kadar her şeylerini alıp götürdüler. Herkes böyle yapıyor. Budala olan bir biziz. Bana acımıyorsan çocuklarına acı.”

Kont elini şöyle bir salladı, bir şey söylemeden odadan çıktı.

Tam bu sırada annesinin odasına girmekte olan Nataşa, Kont’a, “Baba! Ne oluyor!” dedi.

Kont öfkeyle, “Hiçbir şey yok! Sana ne!” diye söyledi.

Nataşa, “Hayır, ben duydum,” dedi. “Annem neye razı olmuyor?”

“Sen böyle şeylere karışma!” diye bağırdı Kont. Nataşa pencereye gitti, düşünceye daldı. Pencereden dışarı bakarken, “Babacığım işte Berg geldi,” dedi.

Rostovların damadı Berg, Vladimir ve Anna nişanlarıyla süslü bir albaydı artık ve yine rahat bir görevi vardı; ikinci kolorduda birinci şube kurmay şefi muavininin yardımcısıydı.

1 Eylül'de ordudan Moskova'ya dönmüştü.

Moskova'da yapılacak hiçbir işi yoktu ama orduda herkesin Moskova'ya gitmek için izin istediğini, orada bir şeyler yaptıklarını fark etmişti. Kendisi de görülecek aile işlerini ileri sürerek izin istemeyi uygun bulmuştu.

Berg, kaynatasının evine, tıpkı tanıdık bir Prens'in *drojka*'sı¹ gibi demir kır, besili, iki at koşulu zarif *drojka*'sıyla gelmişti. Avludaki yük arabalarını dikkatle gözden geçirdi, verandaya çıkarken cebinden temiz bir mendil alıp düğümledi.

Hızlı, voltalı adımlarla sofayı geçip misafir salonuna girdi, Kont'a sarıldı, Nataşa'yla Sonya'nın ellerini öptü ve hemen annenin sağlığını sordu. Kont, "Şimdi iyi olmak mümkün mü?" dedi. "Sen anlat bakalım ordu ne durumda? Çekilecek mi, yoksa bir savaş daha olacak mı?"

Berg, "Yurdun kaderi yalnız ulu Tanrı'nın elinde," dedi. "Ordu kahramanlık ateşiyle yanıp tutuşuyor; şimdi, efendim, liderler bir toplantı yaptılar. Ne olacağı belli değil. Ama ben genel olarak size şunu söyleyebilirim ki, baba, 26 Ağustos savaşında Rus ordularının (kelimeyi düzeltti), ordusunun gösterdiği kahramanlığı, gerçekten de eski zamanlara has o kahramanlığı tarif edecek söz yoktur... Ben size söylüyorum, işte babacığım, (vaktiyle kendisine bu tür bir hikâyeyi elini göğsüne vurarak anlatmış olan bir general gibi, o da göğsüne vurdu; yalnız, biraz geç kalmıştı, çünkü göğsüne "Rus Ordusu" derken vurması gerekiyordu) ben size açıkça söylüyorum ki, biz, komutanlar, askerleri savaşa sürmek için falan zorlamak şöyle dursun, onları güçbela zapt edebildik, biz, yani şey... Evet, bu

¹ Bir ya da iki kişilik, üstü açık, yaylı araba. (Y.N.)

kahramanca, eski zamanlara has bir çarpışmaydı. General Barclay de Tolly her yerde, kıtaların önünde hayatını tehlikeye atmaktan çekinmedi. Bizim kolorduya gelince; tam tepenin yamacına yerleşmişti. Düşünün bir kere!” Böylece eskiden dinlediği bazı hikâyelerden aklında kalanları anlatmaya başladı. Nataşa, zihnini meşgul eden bir sorunun karşılığını onun yüzünde arıyormuş gibi, gözlerini üstünden ayırmadan ona bakıyor ve bu Berg’i şaşırtıyordu.

Berg de, gözlerini Nataşa’ya dikerek, sanki beğenisi- ni kazanmak istiyormuş gibi inatçı bakışlarına karşı gülümseyerek, “Rus savaşçılarının gösterdikleri kahramanlık sözcüklere sığmaz, bununla ne kadar övünülse azdır!” dedi. “Rusya Moskova’da değil, evlatlarının yüreğindedir! Öyle değil mi baba?” diye ekledi.

Bu sırada Kontes, odasından çıktı; yorgun, hoşnutsuz bir hali vardı. Berg hemen koştu, Kontes’in elini öptü, sağlığını sordu, başını sallayarak ilgiyle dinlediğini gösterip yanında durdu.

360

“Evet, anneciğim, gerçekten de öyle, yaşadığımız günler her Rus için ağır, kederli günlerdir. Fakat niçin böyle kaygılanmalı? Yola çıkmakta henüz geç kalmış değilsiniz...” Kontes, kocasına dönerek, “Bizimkiler ne yapıyorlar, anlamıyorum,” dedi. “Daha hiçbir şeyin hazırlanmadığını şimdi gelip haber verdiler bana. İşin başında duracak biri lazım. Mitenka’yı nasıl aramazsın. Bu işin sonu gelmeyecek!”

Kont bir şeyler söylemek istedi ama kendini tuttu. Oturduğu sandalyeden kalktı, kapıya doğru yürüdü. Bu sırada Berg burnunu silmek istiyormuş gibi mendilini çıkardı, düğümü görünce başını ciddi ciddi sallayarak, düşünceye daldı.

“Babacığım, sizden bir ricam var,” dedi.

“Hım?”

Berg gülümseyerek, “Az önce Yusupovların evi önünden geçtim,” dedi. “Kâhyalarını tanırım, koşup yanıma geldi, bir şeyler satın almaz mısınız, diye sordu. Gidip baktım; yani, sırf merak; orada, gözlü bir dolapçıkla bir

tuvalet masası vardı, Veruşka böyle bir şeyi ne kadar istemişti, bu yüzden de ne kadar çekişmiştik, bilirsiniz. (Doluptan, tuvaletten söz ederken sesinin tonu evinin konforundan duyduğu memnuniyeti belirtiyordu ister istemez.) Hem, harika bir şey! Çeşit çeşit çekmeceleri, gizli bir İngiliz anahtarı da var. biliyor musunuz? Veruşka da çoktandır böyle bir şey istiyordu. Ona bir sürpriz yapmayı ne kadar da isterdim. Sizin avluda bir yığın köylü gördüm. Bir tanesini bana verin, rica ederim, herife iyi de para veririm ve...”

Kont, kaşlarını çattı, hıkladı. “Kontes’e söyleyin, kumanda bende değil.”

Berg, “Eğer çok zor olacaksa, kalsın, vazgeçtim,” dedi. “Ben bunu yalnızca Veruşka için istemiştim.”

Yaşlı Kont, “Hay cehennemin dibine gidin hepiniz, dibine, dibine!..” diye bağırdı. “Başım dönüyor.” Odadan çıktı. Kontes ağlıyordu.

Berg, “Evet, evet, anneciğim, çok ağır günler yaşıyoruz!” dedi.

Nataşa da babasıyla birlikte çıktı; önce ciddi bir sorunu düşünüyormuş gibi babasının peşinden gitti, sonra koşa koşa merdivenlerden aşağı indi.

Kafileyle birlikte gidecek adamlarının silahlandırılmasıyla uğraşan Petya verandadaydı. Yüklü, koşulu yük arabaları hâlâ avludaydılar, İkisinin eşyaları çözülmüştü. Bunlardan birisine, emir erinin yardımıyla bir subay tırmanıyordu.

“Sebep neymiş biliyor musun?” diye sordu Petya, Nataşa’ya. Nataşa, Petya’nın, babamla annemin tartışmalarının nedeni neymiş, demek istediğini anladı. Yanıt vermedi. Petya, “Babam bütün yük arabalarını yaralılara vermek istiyormuş,” dedi. “Bana Vasiliç söyledi. Bana kalırsa...”

Nataşa öfkeli yüzünü Petya’ya çevirerek, “Bana kalırsa,” diye haykırdı, “bana kalırsa, bu öyle çirkin, öyle ayıp, öyle... Bilmiyorum işte. Biz Alman filan mıyız?” Boğazı hıçkırıklarla tıkanıyordu, taşan öfkesini boşu boşuna za-

yıflatmamak, harcamamak için döndü, hızla merdivenleri çıktı.

Berg, Kontes'in yanına oturmuş, onu oğluymuş gibi saygıyla avutuyordu. Nataşa öfkeden kızarmış yüzüyle bir fırtına gibi içeri dalıp annesine yaklaştığı zaman, Kont elinde çubuğu, bir aşağı bir yukarı dolaşmaktaydı. Nataşa, "Bu rezalet! Bu alçaklık!" diye haykırdı. "Böyle bir şeyi siz emretmiş olamazsınız."

Berg'le Kontes hiçbir şey anlamamış, onun yüzüne şaşkın bakıyorlardı. Kont pencerenin önünde durdu, kulak kabarttı.

"Anneciğim, olacak şey değil, şu avlunun haline bakın!" diye bağıırıyordu Nataşa, "Kalıyorlar..."

"Ne oluyorsun? Kalanlar kim? İstediğin ne?"

"Kim olacak, yaralılar! Bu olmaz, anneciğim; bu olur iş değil... Hayır, anneciğim, kuzum, böyle şey olmaz; affedersiniz... Anneciğim, bütün bu gördüğümüz eşya ne işimize yarayacak; siz şu avluda olup bitenlere bir bakın... Anneciğim!.. Böyle şey olmaz!.."

Kont, pencerenin önünde duruyor, başını çevirmeden Nataşa'nın sözlerini dinliyordu. Birden burnunu çekti, yüzünü pencereye büsbütün yaklaştırdı.

Kontes, kızına baktı, yüzünde, kendisini ayıplayan bir ifade okudu, ne kadar heyecanlı olduğunu gördü; kocasının, gözlerini niçin kendisinden kaçırdığını anladı. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

"Ah, peki, istediğinizi yapın! Benim kimseye engel olduğum yok," dedi ama henüz büsbütün teslim olmamıştı.

"Anneciğim, canım, affedin beni."

Fakat Kontes kızını itti, Kont'a yaklaştı.

"*Mon cher*, sen gereken emirleri ver... Ben bunu bilmiyordum ki," deyip suçlu suçlu önüne baktı.

Kont, mutluluk gözyaşları içinde, "Yumurtalar... Tavuklara yumurtalar ders veriyor..." dedi, karısını kucakladı; Kontes, utangaç yüzünü kocasının göğsünde saklamasının sevincini duydu.

“Babacığım, anneciğim! Emredilebilir mi? Olur mu?..” diye sordu Nataşa. “Biz yine de en gerekli şeylerin hepsini götürebiliriz...” dedi. Kont, olur, der gibi başını salladı, Nataşa da kovalamaca oynarken koştuğu gibi koşarak salondan oraya fırladı, merdivenleri dörder dörder inip avluya çıktı.

Hizmetçiler Nataşa’nın başına toplandı; verdiği tuhaf emre, yani bütün yük arabalarının yaralıları bırakılıp sandıkların sandık odasına taşınması emrine, Kont gelip de bunu karısı adına tasdik edinceye kadar inanamadılar. Ama emri anlayınca sevinçle, canla başla bu yeni işe sarıldılar. Şimdi artık bu onlara tuhaf gelmiyordu; tersine, bir çeyrek saat önce yaralıların bırakılıp eşyaların götürülmesini nasıl doğal bulmuşlarsa, şimdi de eşyaların bırakılıp yaralıların götürülmesini öyle doğal buluyorlardı.

Bütün ev halkı, sanki bu işi önceden yapmamakla kaybettikleri zamanı kazanmak istiyorlarmış gibi canla başla yaralıların yerleştirmesi işine sarıldılar. Yaralılar, sürüne sürüne odalarından dışarı çıkıyor, sevinçli, solgun yüzlerle arabaların etrafını sarıyorlardı. Haber komşu evlere de yayılmıştı, oradaki yaralılar da Rostovların avlusuna gelmeye başladı. Yaralıların çoğu, eşyanın indirilmesini, kendilerinin eşyanın üstüne bindirilmesini istedi. Ama boşaltma işi bir kere başlamıştı, artık durdurulamazdı. Zaten, eşyaların hepsiyle yarısını bırakmak arasında ne fark vardı ki? Dün gece o kadar özene bezene yerleştirilmiş olan tabak çanak, bronz, tablo ve aynalarla dolu sandıklar avluda kaldırılmamış duruyor; herkes, şunu da bunu da indirip daha çok yük arabasını serbest bırakmanın çaresini arıyor ve buluyordu. Kâhya, “Dört araba daha boşalabilir,” dedi. “Ben kendi yük arabamı da veriyorum, başka türlü hepsi yerleşemeyecek.”

Kontes, “Evet,” dedi, “gardırop eşyamın yüklendiği arabayı da verin. Dunyaşa da benim arabaya biner.”

Gardırop arabası da verildi ve iki ev ötedeki yaralıları almaya gönderildi. Uşaklar, hizmetçiler, sevinçli bir heyecan içindeydi. Nataşa da, çoktandır duymadığı bir coş-

kunluk duyuyordu. Bir yük arabasının dar basamağına bir sandığı yerleştirmeye çalışan uşaklar, “Bunu nasıl bağlayacağız? Hiç olmazsa, yük arabalarından bir tanesi kalmalıydı,” dediler.

Nataşa, “O sandıkta ne var?” diye sordu.

“Kont’un kitapları.”

“Bırakın. Vasiliç kaldırır. Onlar lazım değil.”

Briçka¹ ağzına kadar insanla dolmuştu, “Piyotr İlyiç nereye oturacak?” deniyordu. Nataşa haykırdı:

“Arabacı yerine oturur, canım. Arabacı yerine oturursun, değil mi Petya?”

Sonya da durup dinlenmeden çalışıyor ama Nataşa’nın yaptığının tersini yapıyordu. Birakılacak eşyaları topluyor, Kontes’in isteği üzerine, bunların listesini çıkarıyor, elden geldiği kadar çok eşya götürmeye çalışıyordu.

Saat ikide Rostovların yüklenmiş, koşulmuş, dört binek arabası kapıda bekliyordu. Yaralılarla dolu yük arabaları birbiri ardı sıra avludan çıkmışlardı.

Prens Andrey’i getiren kaleska, verandanın önünden geçerken, bir hizmetçinin yardımıyla Kontes’in arabadaki yerini hazırlayan Sonya’nın gözüne çarptı. Başını arabadan dışarı uzatarak, “Bu kimin kaleskası?” diye sordu Sonya. Oda hizmetçisi yanıt verdi:

“Nasıl, bilmiyor muydunuz, küçükhanım? Yaralı Prens’in arabası, geceyi bizde geçirdi, bizimle geliyor.”

“Kimmiş? Soyadı ne?”

Oda hizmetçisi içini çekerek yanıt verdi:

“Eski nişanlı Prens Bolkonski! Çok ağırılmış diyorlar.”

Sonya arabadan sıçrayıp indi, Kontes’e koştu. Kontes

¹ Üstü kapalı, kışın kızak olarak kullanılan, tek atlı, yaylı, hafif araba.

yol kıyafetini giymişti, şalını örtmüş, şapkasını takmıştı; misafir salonunda yorgun yorgun dolaşıyor, bir süre kapıları kapatarak oturup yola çıkmadan önce dua etmek için ev halkının gelmesini bekliyordu. Nataşa orada değildi. Sonya, “Maman,” dedi, “Prens Andrey burada, ölüm derecesinde yaralı. Bizimle geliyor.” dedi.

Kontes gözlerini dehşetle açtı, Sonya’nın kolunu yakaladı, yüzüne baktı.

“Nataşa biliyor mu?” dedi.

İlk anda Sonya için de, Kontes için de bu haber tek şey demekti. Nataşalarını biliyorlardı; Prens’i severlerdi ama bu haberi alınca Nataşa’nın ne hale geleceğini düşününce duydukları dehşet, Prens’e karşı her türlü şefkat hissini onlara unutturmuştu. Sonya, “Nataşa henüz bilmiyor, ama Prens bizimle geliyor.”

“Ölmek üzere mi dedin?”

Sonya, başını salladı.

Kontes, Sonya’yı kucakladı, ağlamaya başladı.

“Tanrı her şeyi bilir,” diye düşündü, her şeye gücü yeten Tanrı’nın isteği, insanların gözüne görünmeyebilir, ama bunun bütün bu olup biten işlerde, kendini göstermeye başladığını hissediyordu.

Heyecanla koşarak odaya giren Nataşa, “Hadi anne, her şey hazır. Ne yapıyorsunuz?...” diye sordu. Kontes, “Hiç,” dedi. “Mademki hazırız, gidelim.” Heyecanını gizlemek için ridikülüne¹ doğru eğildi. Sonya, Nataşa’yı kucaklayıp öptü. Nataşa hayretle ona baktı.

“Ne var? Ne oldu?”

“Hiç, hiçbir şey.”

Bir şeyler sezen Nataşa, “Bana verilecek kötü bir haber mi? .. Ne oluyor?” diye sordu.

Sonya, içini çekti, yanıt vermedi. Kont, Petya, Madam Schoss, Mavra Kuzminişna, Vasiliç, misafir salonuna girdiler, kapıları kapatıp oturdular; konuşmadan, birbirlerinin yüzüne bakmadan birkaç saniye öylece durdular.

¹ Cep yerini tutmak üzere kadınların omuzlarına astıkları bir çeşit küçük çanta.

İlk önce Kont ayağa kalktı, derin derin içini çekerek tasvirin önünde haç çıkarmaya başladı. Ötekiler de aynı işi yaptılar. Sonra, Kont, Moskova'da kalacak olan Mavra Kuzminişna ile Vasilic'i kucakladı; onlar Kont'un elini yakalayıp omzunu öperlerken, Kont anlaşılmaz, okşayıcı, tesselli edici bir şeyler söyleyerek sırtlarını okşadı. Kontes, dua odasına gitti, Sonya onu, orada duvarlarda kalmış olan birkaç tasvirin önünde (aile yadigârı olarak en değerlilerini beraberlerinde götürüyorlardı) diz çökmüş buldu.

Gidecek olan uşaklar, Petya'nın dağıttığı hançerleri, kılıçları takıp takıştırmış; pantolon paçalarını çizmeleri-nin içine sokmuş; kemerlerini, kuşaklarını sımsıkı sık-mış; kalacak olan uşaklarla verandada, avluda vedalaşı-yorlardı.

Her yol hazırlığında olduğu gibi, birçok şey unutulmuş ya da gereği gibi yerleştirilememişti; hizmetçi kızlar yastıklarla, bohçalarla evden faytona, kaleskaya, brıçka-ya koşa koşa gidip geldikleri sırada iki *hayduk*,¹ kanatla-rı açık giriş kapısında, Kontes'i bindirmek için araba ba-samağının iki yanında bir hayli zaman durup beklemiş-lerdi.

Kontes, "Bizim kızlar yüz yıl yaşasalar yine bu unut-kanlıktan kurtulamayacaklar!" diyordu. "Sen de pekâlâ bilirsin ki, ben böyle oturamam." Dunyaşa dişlerini sıktı, yanıt vermedi, yüzünde hoşnutsuzluğunu belirten bir ifa-de vardı, arabaya doğru koştu, minderleri düzeltti. Kont, başını sallayarak, "Ah, bu insanlar," diyordu.

Arabaya bindiği zamanlarda Kontes'in güvendiği tek arabacı yaşlı Efim, oturmuştu yerinde, arkada olup biten işlere aldırış ettiği yoktu. "Hadi bakalım, yolumuz açık ol-sun," demelerine henüz çok vakit olduğunu, bu dendik-ten sonra da iki kez daha durdurulacağını; unutulmuş şeyleri almaya gönderileceğini; hatta bundan sonra da, bir kere daha durdurulacağını; Kontes'in, başını araba kapı-sından uzatarak kendisine Tanrı rızası için inişlerde yavaş

¹ Yol uşağı.

git, diyeceğini, otuz yıllık deneyimiyle biliyordu. Bunu bildiği için de, atlarından (özellikle gemini kemiren, eşinen soldaki al Sokol'dan) daha büyük bir sabırla bekliyordu. Nihayet herkes yerine yerleşti, basamaklar içeri alındı, kapı küt diye kapandı, bir kutuyu getirsin diye birisi gönderildi, Kontes başını uzatıp gereken sözleri söyledi. Artık Efim de şapkasını ağır ağır kaldırdı, haç çıkardı. Sürücü de, bütün uşaklar da aynı şeyi yaptılar. Efim, şapkasını tekrar giyerken, "Yolumuz açık olsun, sür," dedi. Sürücü, atları kamçıladi. Sağdaki dip beygiri hamuda yüklendi, yüksek yaylar gıcırdadı, araba yaylandı. Oda uşağı, araba yürürken, arabacının yanına sıçradı. Avludan kaldırım taşlı sokağa çıkılırken sarsıntılar oldu, öteki arabalar da aynı şekilde sarsıldılar ve kafilе yokuşu tırmanmaya başladı. Bütün kupa arabalarında, kaleska ve brıçkada bulunanlar, karşıdaki kiliseye haç çıkardılar. Moskova'da kalacak hizmetçiler arabaların iki yanında yaya yürüyerek kafilеyi uğurluyorlardı.

367

Kupa arabasında, Kontes'in yanında oturan Nataşa, terk edilen, telaşlı Moskova'nın önünden ağır ağır geçen manzarasını seyrederken duyduğu sevinci şimdiye kadar pek az duymuştu. Ara sıra başını arabanın penceresinden çıkarıp öne, arkaya, kendilerinden önce yola çıkan uzun yaralı katarına bakıyordu. Prens Andrey'in, katarın en önünde giden kaleskasının kapalı körüğünü görüyordu. İçinde kimin bulunduğunu bilmiyor ve her defasında, kendi yük arabalarının arasında gözleriyle bu kaleskayı arıyordu.

Kudrin'den, Nikitskaya'dan Priyesniler'den, Podnoviski'den, Rostovların katarı gibi birkaç katar geldi; Sadovaya'da binek arabalarıyla yük arabaları artık iki sıra olmuşlardı.

Kimi arabayla, kimi yaya giden kalabalığı merakla, fıldır fıldır seyreden Nataşa, Suhariyev Kulesi'nin önünden geçerken, birden sevinçle bağırdı:

"A! Anne, Sonya, bakın! O."

"Kim, o dediğin de kim?"

“Bakın, gerçekten, Bezuhov.”

Arabanın penceresinden uzanan Nataşa; *friz* kaputla yüzü gözü sapsarı, sakalsız bir ihtiyarın yanında yürüyerek Suhariyev Kemerî'nin altına yaklaşan, arabacı kaftanını giymiş, yürüyüşünden, duruşundan kılık değiştirmiş bir efendi olduğu belli olan iriyarı, şişman bir adama bakıyordu.

“Evet Bezuhov, kaftan da giymiş; ihtiyarın yanında,” dedi, “bakın, bakın!”

“Yok canım, o değil. Böyle saçma şey olur mu?”

“Anne,” diye bağırdı Nataşa, “başımı veririm ki o, inanın bana. Dur, dur!” diye bağırdı arabacıya, ama arabacı arabayı durduramadı, çünkü Meşçanskaya'dan yeni yeni yük arabalarıyla binek arabaları geliyor, Rostovlara, yolu tıkamamaları, yürümeleri için bağıryorlardı.

Gerçekten de (eskisinden daha uzakta bulunmakla birlikte) bütün Rostovlar, uşağa benzeyen sakalsız, küçük bir ihtiyarın yanında, arabacı kaftanını giymiş, başı öne eğik, ciddi ciddi yürüyen Piyer'i ya da ona olağanüstü benzeyen birini gördüler. İhtiyar da, arabadan uzanan başı fark etti. Piyer'in dirseğine saygıyla dokunup arabayı göstererek bir şeyler söyledi. Piyer, onun ne demek istediğini bir hayli zaman anlayamadı: Belli ki düşüncelere dalmıştı. Nihayet söyleneni anlayınca gösterilen yere baktı, Nataşa'yı tanıdı ve ansızın duygusuna kapılarak hızla arabaya doğru yürüdü. Ama birkaç adım gittikten sonra, herhalde bir şeyler hatırlayarak durdu.

Nataşa'nın arabadan uzanan yüzü alaycı bir şefkatle pırıl pırıldı. Elini uzatarak, “Piyotr Kiriliç, gelsenize! Biz, sizi tanıdık işte! Bu olur şey değil!” diye haykırıyordu. “Ne arıyorsunuz burada, Bu ne hal?”

Piyer uzatılan eli tuttu (araba hareket ettiği için o da yürüyerek) beceriksizce öptü.

“Ne oldu, Kont?” diye şaşkınlıkla ve acıyan bir sesle sordu Kontes.

Piyer, “Ne o? Ne o? Niçin? Sormayın,” dedi ve kendisini pırıldayan neşeli bakışlarının cazibesıyla yıkayan

(bunu onun yüzüne bakmadan da hissediyordu) Nataşa'ya baktı.

“Ne o, yoksa Moskova’da mı kalıyorsunuz?”

Piyer susuyordu.

“Moskova’da mı?” diye sordu.

“Evet, Moskova’da, güle güle.”

Nataşa, “Ah, ben de erkek olsaydım, mutlaka sizinle kalırdım. Ah, ne iyi olurdu!” dedi. “Anne, izin verin, kalayım.”

Piyer dalgın dalgın Nataşa'ya baktı, bir şeyler söylemek istedi ama Kontes ona zaman bırakmadı.

“Savaştaymışsınız diye duyduk, öyle mi?”

Piyer, “Evet, öyle,” diye yanıt verdi. “Yarın yine savaş olacak...” diyerek anlatmaya başlıyordu ki, Nataşa onun sözünü kesti:

“Peki, ama neyiniz var, Kont? Büsbütün değişmişsiniz...”

“Ah, sormayın, sormayın, ben de bilmiyorum. Yarın... Ama hayır! Güle güle, müthiş zamanlar yaşıyoruz!”

Arabadan uzaklaştı, kaldırıma çıktı.

Nataşa ona şefkatle, biraz da alaycı, mutlu bir gülümsemeyle bakarak daha bir hayli zaman arabanın penceresinden bakıp durdu.

XVIII

Piyer kayıplara karışalı iki gün olmuştu, o zamandan beri, rahmetli Bazdiyev’in boş evinde oturuyordu. Bu, şöyle olmuştu:

Piyer, Moskova'ya geldiğinin, Kont Rastopçin’le görüştüğünün ertesi günü uyandığı zaman nerede bulunduğunu, kendisinden ne istediklerini uzun zaman kavrayamadı. Kabul salonunda kendisini bekleyenlerin arasında, Kontes Elena Vasiliyevna’dan mektup getiren bir Fransız’ın da bulunduğu bildirilince birden, hep kolaylıkla ka-

pıldığı o şaşkınlık ve umutsuzluk hissini duydu. Birden, artık her şey bitmiş, işler büsbütün karışmış, her şey yıkılmış, artık haklı, haksız diye bir şey yokmuş, gelecek günlerde de hiçbir şey olamazmış, bu durumun içinden çıkmak olanaksızmış gibi geldi ona. Zoraki gülümseyip bir şeyler mırıldanarak kâh ümitsiz bir halde divana uzandı, kâh kalkıp kapıya yaklaştı, anahtar deliğinden kabul salonuna baktı, kâh ellerini sallayıp geri döndü, bir kitap okumaya çalıştı. Sofracıbaşı bir daha gelerek, Kontes'ten mektup getirmiş olan Fransız'ın kendisini bir dakika olsun mutlaka görmek istediğini; sonra, dul J.A. Bazdiyeva'nın bir adam gönderdiğini, kitapları almasını rica ettiğini, Bayan Bazdiyeva'nın ise köye gittiğini söyledi. Piyer, sofracıbaşıya, "Ha, evet, şimdi, söyle ki... Ama hayır, git hemen geleceğimi söyle," dedi.

370

Ama sofracıbaşı çıkar çıkmaz Piyer masanın üzerinde duran şapkasını alıp odanın arka kapısından fırladı. Koridorda kimseler yoktu. Piyer, koridoru baştan başa geçerek merdivene geldi, yüzünü buruşturup iki eliyle alnını ovuşturarak birinci sahanlığa kadar indi. Kavas şeref kapısında duruyordu. Piyer'in bulunduğu sahanlıktan ikinci bir merdiven evin arka kapısına gidiyordu. Kapıdan avluya çıkan Piyer'i hiç kimse görmedi. Ama giriş kapısından sokağa çıkar çıkmaz, orada, binek arabalarıyla duran arabacılar ve kapıcı, efendilerini görünce şapkalarını çıkardılar. Gözlerin kendi üzerine dikildiğini hissedince Piyer, görünmemek için kafalarını saklayan deveduşları gibi yaptı, başını eğdi, adımlarını sıklaştırarak sokağa daldı.

O sabah önünde duran işlerin en önemlisi, Yosif Aleksiyeviç'in kitaplarıyla kâğıtlarını almakmış gibi geliyordu Piyer'e. Önüne çıkan ilk kira arabasına atladı, dul Bayan Bazdiyeva'nın oturduğu Patriyarşie Prudi Sokağı'na gitmesini emreti arabacıya.

Moskova'dan çıkan kafileleri izliyor, kayıp düşmemek için gövdesini, gıcırdayan eski arabaya iyice yerleştirmeye

çalışıyor, bir okul kaçağının duyduğu sevince benzer bir sevinç duyuyor ve arabacıyla konuşuyordu. Arabacı ona, bugün Kremlin’de silah dağıtıldığını, yarın bütün halkın Üçdağlar’a gönderileceğini, orada büyük bir savaş patlayacağını anlatıyordu.

Patriyarşiye Prudi’ye vardılar. Piyer çoktandır gelmediği Bazdiyev’in evini buldu. Küçük kapıya yaklaştı; Gerasim, beş yıl önce Torjok’ta Yosif Aleksiyeviç’in yanında gördüğü, o yüzü gözü sapsarı, sakalsız ihtiyar, Piyer kapıyı vurunca çıktı.

“Evde kimse var mı?” diye sordu Piyer.

“Bugünkü durumdan dolayı, Sofiya Danilovna, çocuklarla birlikte köye gittiler, Ekselans.”

Piyer, “Zararı yok, ben yine gireyim, kitapları toplayacağım,” dedi.

Yaşlı uşak, “Tabii, hoş geldiniz, rahmetlinin erkek kardeşi burada kaldılar; bildiğiniz gibi, akıldan yana biraz zayıftır,” diye karşılık verdi.

Piyer’in de bildiği gibi, Yosif Aleksiyeviç’in kardeşi Makar Aleksiyeviç, yarı deli ve ayyaştı. Piyer, “Evet, evet, biliyorum. Girelim, girelim...” diyerek eve girdi. Çıplak ayaklarında galoşlar, sırtında hırka, kırmızı burunlu, dazlak, iri yarı bir ihtiyar oda aralığında duruyordu; Piyer’i görünce öfkeli öfkeli bir şeyler homurdandı, sonra sofaya çıkıp gitti. Gerasim, “Çok akıllıydı, ama şimdi, gördüğünüz gibi, oynattı,” dedi. “Yazı odasına buyurur musunuz?” Piyer başını salladı. “Yazı odası mühürlendiği gibi duruyor. Sofiya Danilovna, eğer tarafınızdan biri gelirse kitapların kendisine verilmesini emretmişti.”

Piyer, velinimetinin sağlığında titreyerek girdiği o aynı kasvetli yazı odasına girdi. Yosif Aleksiyeviç’in ölümünden beri tozlanmış, el sürülmemiş olan bu oda şimdi bir kat daha kasvetliydi.

Gerasim bir panjur açtı, ayaklarının ucuna basarak dışarı çıktı. Piyer odayı dolaştı, el yazılarının durduğu dolaba yaklaştı, locanın tarihi bakımından en önemlilerin-

den bir belgeyi aldı. Bu, İskoçya localarının resmî belgele-riydi; üzerlerinde de velinimetin notları, açıklamaları var-dı. Piyer tozlanmış yazı masasının başına oturdu, el yazı-larını önüne koydu, sayfaları açıp kapadı, sonunda onları iterek başını elleri arasına alıp düşünceye daldı.

Gerasim birkaç kez yazı odasının kapısından içeriye dikkatle göz attı, Piyer'i hep aynı vaziyette oturur gördü, iki saatten fazla bir zaman geçti. Gerasim, Piyer'in dikka-tini kendi üstüne çekmek için kapının önünde gürültü yapmak zorunda kaldı. Piyer bunun farkında bile olmadı.

"Arabacı gitsin mi?"

Kendine gelen Piyer, çarçabuk ayağa kalkarak, "Ha, evet," dedi. "Dinle beni." Gerasim'in ceket düğmesini tu-tarak, parlak, nemli, heyecanlı gözlerle ihtiyarı tepeden tırnağa süzdü. "Dinle, yarın savaş olacağını biliyor mu-sun?"

"Öyle diyorlar," diye yanıt verdi Gerasim.

372 "Benim kim olduğumu hiç kimseye söylememeni rica ederim. Şimdi sana diyeceklerimi yap..."

"Emredersiniz, yemek yemek arzu edilir mi?"

Piyer, "Hayır, benim istediğim şey başka," dedi. "Ba-na bir köylü elbisesiyle bir tabanca lazım." Birden kızardı. Gerasim biraz düşündükten sonra, "Emredersiniz," dedi.

O günün geri kalan kısmını Piyer, velinimetin yazı odasında, bir köşeden öbür köşeye, sinirli sinirli gidip ge-lerek (Gerasim onun ayak seslerini duyuyordu) kendi kendine bir şeyler konuşarak, tek başına geçirdi, gece de oracıkta hazırlanan bir yatakta yattı.

Gerasim, Piyer'in eve yerleşmesini, bütün ömrünce pek çok tuhaf şey görmüş bir hizmetçi alışkanlığıyla şaş-madan karşıladi; hizmet edebileceği bir insanın ortaya çıkmasına adeta sevindi. Hemen o akşam, ne işe yaraya-cağını kendi kenedine bile sormadan, Piyer'e bir kaftanla bir şapka buldu. İstenen tabancayı da, ertesi gün bulaca-ğını söyledi. O akşam Makar Aleksiyeviç de, galoşlarını sürüyerek iki kez gelip kapının önünde durmuş, ahbaplık etmeyi isteyen bir edayla Piyer'e bakmıştı, ama Piyer on-

dan yana döner dönmez, utangaç ve öfkeli bir hareketle hırkasını kavuşturup hemen uzaklaşmıştı. Piyer, Gerasim'in bulup temizlediği arabacı kaftanını giyerek bir tabanca satın almak için onunla birlikte Suhariyev Kulesi'ne gittiği sırada da Rostovlara rastlamıştı.

XIX

1 Eylül gecesi Kutuzov Rus kıtalarına Moskova üstünden Riyazan yoluna çekilme emrini verdi.

İlk kıtalar geceleyin harekete geçtiler. Gece yol alan kıtalar acele etmiyor, ağır ağır, rahat rahat yürüyorlardı; şafakla birlikte harekete geçmiş olan kıtalarsa Dorogomilov Köprüsü'ne vardıklarında, ileride, karşı yakada, köprüye doğru akın akın giden ve o yanda sokakları, ara sokakları tıklım tıklım doldurup tıkayan, arkalarından gelenlerle ileri itilen, hatsız hesapsız bir asker kalabalığı gördüler. Kıtalar sebepsiz yere acele etmeye, telaşlanmaya başladı. Herkes ileriye, köprüye, geçide, kayıklara doğru koşuyordu. Kutuzov kendisinin arka sokaklardan, Moskova'nın öte yanına götürülmesini emretti.

2 Eylül sabahı saat onda Dorogomilov'un dış mahallelerinde yalnız artçı kıtaları kalmıştı. Ordu artık Moskova şehrinin öbür tarafında, Moskova'nın gerisindeydi.

Aynı anda, 2 Eylül sabahı saat onda Napoléon, kıtalarının arasında, Poklonnaya Dağı'nın üstünde duruyor, karşısında açılan manzarayı seyrediyordu. 26 Ağustos'tan 2 Eylül'e kadar, yani Borodino Savaşı'ndan düşmanın Moskova'ya girişine kadar geçen o heyecanlı, unutulmaz haftanın her gününde, insanları hep şaşırtan olağanüstü bir sonbahar havası hüküm sürmüştü; güneş ilkbahardan çok yakıyordu, hafif, tertemiz havada her şey pırl pırlıdı, göz kamaştırıyordu; insan, sonbahar kokularını içine çekerek göğsünün genişleyip serinlediğini hissediyordu; geceler bile ılıktı ve bu karanlık ılık gecelerde insanı boyuna kor-

kutup sevindirerek gökyüzünde altın yıldızlar kayıyordu.

2 Eylül sabahı saat onda böyle bir hava vardı. Işıl ışıl bir sabahtı. Poklonnaya Dağı'ndan bakılınca Moskova'nın nehriyle, bahçeleriyle, kiliseleriyle alana yayıldığı görülüyor; şehir, güneşte yıldızlar gibi ışıldayan kubbeleriyle her günkü yaşamı sürüyor gibi görünüyordu.

Çok değişik bir mimarisi olan bu acayip şehrin manzarası önünde Napoléon, gördüğünü garipseyen insanların, yabancıları oldukları bir dünya karşısında duydukları o biraz kıskanç ve kaygılı meraka kapıldı. Bu şehrin, kendi dünyasında var gücüyle yaşadığı belliydi.

Canlı bir beden gibiydi şehir; uzak da olsa onun bir kadavradan ayırt edilebilmesini sağlayan o belli belirsiz işaretleri ta Poklonnaya Dağı'ndan görebiliyordu Napoléon, şehrin yürek çarpıntısını görüyor, bu büyük, güzel bedeninin soluğunu duyar gibi oluyordu.

374 “*Cette ville asiatique aux innombrables églises, Moscou la sainte. La voilà donc enfin, cette fameuse ville! Il était temps,*”¹ dedi, atından indi; Moskova planının getirilip açılmasını emrederek tercüman Lelorgne d'Ideville'i çağırttı. “*Une ville occupée par l'ennemi ressemble à une fille qui a perdu son honneur,*”² diye düşünüyordu (bunu Smolensk'te Tuçkov'a da söylemişti). İşte, karşısında yatan, ömründe ilk kez gördüğü Doğu güzeline bu gözle bakıyordu. Çoktandır duyduğu, umutsuzca beklediği bir isteğin nihayet gerçekleşmesi ona bir tuhaf geliyordu. Bu parlak sabah ışığında kâh şehre bir göz atıyor, kâh bu şehrin ayrıntılarını incelemek için plana bakıyor, onu ele geçireceğine olan inancıyla heyecanlanıyor, dehşete düşüyordu.

“Zaten başka türlü olabilir miydi?” diye düşünmekteydi. “İşte o başkent, kaderini bekleyerek ayaklarımın dibinde uzanmış yatıyor. Aleksandr şimdi nerede? Ne düşünüyor? Büyüleyici, güzel, yücelerin yücesi şehir! Büyüleyi-

¹ İşte nihayet, hadsiz hesapsız kiliseleriyle o dillere destan Asya şehri, kutsal Moskova! Zamanı geldi.

² Düşman tarafından işgal dilen bir şehir, ırzına geçilmiş bir kıza benzer.

ci ve yüce bir an!" Kendi askerleri aklına geldi. "Onların gözüne kim bilir nasıl görünüyorum. İşte bütün bu inançsızlara verilecek ödül," diye etrafındakilere ve intizamla ilerleyen kıtalarına göz atarak düşünmeye devam ediyordu. "Ağzımdan çıkacak bir tek söz, elimin bir tek hareketiyle: *czar*'ların bu çok eski başkenti mahvolmuş demektir. *Mais ma clémence est toujours prompte à descendre sur les vaincus.*¹ Yüce ruhlu, gerçekten büyük olmalıyım... Yok, hayır, Moskova'ya ulaşmış olmam imkânsız." Birden bu geçti aklından. "İyi ama, altın kubbeleri ve haçlarıyla güneşte pırıl pırıl yanarak ayaklarımın dibinde yatan işte o. Onu koruyacağım, barbarlığın, zorbalığın çok eski anıtları üzerine kocaman, 'adalet' ve 'merhamet' sözlerini yazacağım... Aleksandr'ın özellikle bu ağırına gidecek, biliyorum (olup bitenler gerçekte kendisiyle Aleksandr arasındaki kişisel bir kavgaymış gibi geliyordu Napoléon'a). Kremlin'in üstünden (evet, şu görünen Kremlin, evet) onlara adaletli kanunlar çıkaracağım, onlara gerçek uygarlığın ne olduğunu göstereceğim, bu barbarların gelecek kuşakları, fatihlerinin adını sevgiyle anacaklar. Onlara savaşı istememiş olduğumu, istemediğimi, sırf saraylarının güttüğü yanlış politika yüzünden savaşa mecbur kaldığımı, Aleksandr'ı sevdiğimi, saydığımı, kendime ve halklarıma yaraşır barış şartlarını Moskova'da da kabul etmeye hazır olduğumu söyleyeceğim. Başarıyla bitirilmiş bir savaştan, saygıdeğer bir hükümdarı alçaltmak için yararlanmak istemem. Beyler, diyeceğim onlara, ben savaş istemiyorum, ben barışı ve bütün insanların refahını istiyorum. Zaten onların temsilcileriyle karşılaşmak bana ilham verecektir, onlara, her zamanki gibi açık, muhteşem, büyük sözler söyleyeceğim. Ama gerçekten Moskova'da mıyım? Evet, işte o!"

"*Qu'on m'amène les boyards,*"² diyerek yanındakilere döndü. Peşinde parlak bir alayla, atını dörtlüye kaldıran bir general, Boyarları aramaya gitti.

¹ Fakat benim merhamet ve şefkatim, yenilmişlere kadar inmeye her zaman hazırır.

² Boyarlar getirilsin bana.

Aradan iki saat geçti. Napoléon kahvaltısını etmiş, yine aynı yerde, Poklonnaya Dağı'nda, temsilcileri bekliyordu. Onlara vereceği söylevi zihninde iyice tasarlamıştı. Bu söylev, Napoléon'un anladığı değerlerle, büyüklüklerle doluydu.

Moskova'ya göstermek istediği yüce ruhluluğun etkisine kaptırmıştı kendini. *Dans le palais de czars'da réunion*¹ günlerini belirlemişti. Bu toplantılarda Fransız imparatorunun yüksek maiyet erkânıyla Rus ileri gelenleri tanışacaklardı. Kendisine şehir halkının sevgisini kazandırabilecek bir valiyi zihninde tayin etti.

Moskova'da hayır işleri kurumlarının çok olduğunu öğrenince, bu kurumlara cömertçe yardımlarda bulunmayı tasarlamıştı. Afrika'da nasıl maşlah giyip mescitte oturmak gerekmişse, Moskova'da da çarlar gibi cömert olmak gerektiğini düşünüyordu; Rusların yüreğini iyice yumuşatmak için; *ma chère, ma tendre, ma pauvre mère*² demeden duygulanılamayacağını sanan her Fransız gibi, bütün kurumların binalarına büyük harflerle *Etablissement dédié à ma chère Mère*³ diye yazılmasını emretmeye karar verdi. "Hayır, yalnızca *Maison de ma Mère*,"⁴ diye değiştirdi kararını. "Gerçekten de Moskova'da mıyım? Evet, işte karşımda; ama şehrin temsilcileri niçin hâlâ gelmediler?" diye düşündü.

Bu arada, maiyet erkânının arka sıralarında, mareşallerla generaller fısıltıyla bir şeyler konuşuyorlardı. Temsilcileri alıp getirmesi için gönderilenler, Moskova'nın terk edilmiş olduğu haberini getirmişlerdi. Arka sırada fısıldayıp duranların yüzleri sapsarıydı. Onları korkutan şey, halkın şehri terk etmiş olması (bu olay ne kadar önemli görünürse görünsün) değil, bu haberi imparatora nasıl verecekleri; majesteyi Fransızların *ridicule*⁵ dedikle-

¹ Çarların sarayında toplantı günlerini.

² Sevgili, şefkatli, zavallı anneciğim.

³ Sevgili anneciğim adına kurulmuş müessesedir.

⁴ Annemin evi.

⁵ Gülünç.

ri duruma düşürmeden, kendisine Boyarları bu kadar zaman boşuna beklediğini, şehirde sarhoş takımından başka kimseciklerin kalmadığını nasıl söyleyebilecekleriydi. Kimi, ne olursa olsun hiç değilse birkaç temsilci tutulup getirilmeliydi, diyor; kimi bu düşünceye itiraz ederek, imparatoru bu habere dikkatle ve akıllıca hazırlayıp kendisine doğruyu söylemek gerektiğini ileri sürüyordu. İmparatorun yakınları, “*Il faudra le lui dire tout de même...*”¹ diye konuşuyorlardı, “*Mais messieurs...*”²

İmparatorun, kendini yüce ruhluluk tasarılarına vermesi, ara sıra elini alnına götürüp Moskova yolunu gözden geçirerek, keyifle ve gururla gülümseyerek şehrin planının önünde sabırla, bir yukarı bir aşağı dolaşması da durumu bir kat daha zorlaştırmaktaydı.

Komutanlar, akıllarından geçen *ridicule* sözünü söylemeye cesaret edemeyerek omuzlarını silkip, “*Mais c’est impossible...*”³ diyorlardı.

Bu sırada, boşu boşuna beklemekten yorulan imparator, buluşmanın gecikmesi yüzünden cazibesini kaybetmeye başladığını hissederek eliyle bir işaret yaptı. Bir tek işaret topu atıldı; şehre dört bir yandan yaklaşmış olan kıtalar Tverskaya’dan, Kaluga şosesinden, Dorogomilov Surları’ndan Moskova’ya doğru yürüdüler. Kıtalar, kaldırdıkları toz bulutları içinde kaybolarak, havayı haykırışlarının uğultusuyla doldurup gitgide daha hızla, birbirlerini geçerek, koşar adım, dörtnala ilerliyorlardı.

Askerlerinin hareketine kendini kaptıran Napoléon, kıtalarla birlikte Dorogomilov Surları’na kadar geldi ama orada durdu, atından indi, Kamerkolejskaya Tabyası’nın üstünde uzun zaman temsilcileri bekleyerek dolaştı.

¹ Ne olursa olsun kendisine söylemek lazım.

² Fakat beyler.

³ Fakat bu imkânsız...

O sırada Moskova bomboştu. Henüz içinde insanlar vardı, eski nüfusun beşte biri oradaydı ama şehir bomboştu. Beyi uçup gitmiş, can çekişen bir arı kovana gibi boştu.

Beyi uçup gitmiş olan kovanlar da hayat artık sönmüştür ama üstünkörü bakılınca o da ötekiler gibi canlı görünür.

Öğle sıcağında, güneşin ışığında, arılar beysiz kovanla etrafında yine öyle sevinçle dönerler; bal kokusu yine öyle uzaktan duyulur; arılar yine içine girip çıkarlar. Ama artık bu kovanda hayatın sönmüş olduğunu anlamak için onu şöyle bir gözden geçirmek yeter. Artık arılar canlı kovanlardakiler gibi açmamaktadır, artık ne o eski koku ne o eski uğultu vardır. Arıcı hasta bir kovana vurduğu zaman, eskiden olduğu gibi, iğnelerini tehditle kaldırıp kanat çırparak havada o canlı uğultuyu meydana getiren on binlerce arının elbirliğiyle, bir anda verdikleri karşılık yerine; boş kovanda tek tük vızıltılar yanıt verir ona. Kovanın ağzından eskisi gibi alkollü, ıtırli bir bal ve ağı kokusu gelmez; oradan insanın yüzüne, dolu bir yerin ılık havası çarpmaz; oradan gelen bal kokusuna bir boşluk ve çürük kokusu da karışmıştır. Artık iğneleri havaya kalkık, saldırı trampeti çalan; ülkesini savunmak için ölüme hazır o eski muhafızlar yoktur; oradan artık emeğin, kaynayan suyun fokurtusunu andıran o düzenli sesi gelmez; düzensizliğin, parçalı ahenksiz gürültüsü duyulur. Kovana, bala bulaşmış, kara, uzunca gövdeli, hırsız arılar korka korka ve kurnazca girip çıkarlar içeriye; üstüne atılıp onu sokmaz, tehlikeden kaçınırlar. Eskiden, işçi arılar kovana yüklü gelir, boş dönerlerdi, şimdiyse boş gelip yüklü dönmektedirler. Arıcı, alt sürgüyü çeker, kovanın alt katına bir göz atar. Birbirlerine ayaklarıyla tutunup asılan, artsız arasız bir uğultuyla balmumu yoğuran, emeğin sakinleştirdiği işçi arıların dibe sarkan salkımı yerine, şimdi kovanda, dipte ve yanlarda, teker teker dolaşan cılız, uyuşuk

arılar vardır. Sakızla tertemiz sıvanıp kanatlarla iyice süpürülmüş bir döşeme yerine, saçılmış balmumu parçaları, arı pislikleri, ayaklarını cansız cansız kımıldatan yarı ölü arılar, kaldırılmamış cesetler sürünmektedir.

Arıcı, üst kapağı açıp kovanın üst katını gözden geçirir, yumurtaları sıcak tutmak için gömeçlerin bütün aralıklarını tıkayan, saf saf arıların yerinde, çok ustaca yapılmış, çok karışık bir gömeç mimarisiyle karşılaşır; ama bu artık kızlığını kaybetmiştir. Her şey yüzüstü bırakılmış, kirletilmiştir. Kara, hırsız arılar, işçilerin arasına hızla, kurnazca sokulurlar; kurusu çıkmış, çelimsiz, adeta yaşlanmış işçi arılarsa, bu soyguna karşı koymayı akıllarından bile geçirmeyerek yaşamının bile tadını kaybetmiş, isteksizce, ağır ağır dolaşmaktadır. Yabani arılar, eşekarıları, sığırsinekleri, kelebekler uçarken gelip kovana çarparlar. Ölü yumurtaların, bal dolu peteklerin arasından arada öfkeli bir vızıltı gelir; bir yerlerde iki arı içgüdülerine ve alışkanlıklarına uyararak kovanın içini temizlemeye kalkışırlar, ne yaptıklarını kendileri de bilmeden, bir eşekarısının ya da bir işçinin ölüsünü güçlerini aşan bir gayretle dışarı sürüklerler. Başka bir köşede, iki yaşlı arı tembel tembel birbiriyle dövüşür, üstlerini başlarını temizler ya da yaptıkları işin dostça mı, düşmanca mı olduğunu kendileri de bilmeden birbirlerini beslerler. Başka bir yerde bir arı kalabalığı, birbirlerini ezerek, bir kurbanın üstüne saldırır, onu boğarlar. Takatı kesilen ya da ölen kurban, bir tüy gibi ağır ağır, yukardan kadavra yığınlarının üstüne düşer. Arıcı, yuvayı görmek için ortadaki iki peteği kaldırır. Eskiden orada, sırt sırta vererek sıkı, siyah bir daire oluşturarak doğumun sırrını gözetleyen binlerce arı vardı; şimdiyse arıcının gördüğü mahzun, yarı canlı, cılız birkaç yüz arıdır. Vaktiyle korudukları, ama artık var olmayan bu mabette çoğu, kendileri de farkına varmadan, can çekişir bir halde durmaktadırlar. Ölümün ve çürümenin kokusu vardır ortalıkta. Yalnız, içlerinden birkaçı kıpırdayıp dikiyor, isteksiz isteksiz uçuyor, düşmanın eline konuyor, güçleri onu sokup ölmeye bile yetmiyor; ötekiler, ölüler,

aşağıya balık pulları gibi yavaşça dökülüyorlar. Arıcı kovanın ağzını tıkıyor, üstünü tebeşirle işaretliyor, zamanı gelince de onu parçalayıp odun diye yakacak.

Napoléon, gelmeleri görüntüyü kurtarmak için de olsa, kendi anlayışına göre zorunlu ve nezaket icabı olan temsilci heyetini bekleyerek Kamerkolejskaya tabyalarında, kaşları çatık, yorgun argın, sinirli sinirli, dolaştığı sırada Moskova işte böyle bomboştu.

Şehrin değişik yerlerinde, ne yaptıkların kendileri de bilmeden, sırf eski alışkanlıklarına uyup hâlâ avare avare dolaşan insanlar vardı.

Sonunda, gerekli dikkate başvurularak, Moskova'nın boş olduğu bildirilince Napoléon gözlerini öfkeyle bunu söyleyenin yüzüne dikti. Sonra dönüp sessizce yürümeye devam etti.

"Arabamı getirsinler," dedi. Nöbetçi yaverle birlikte arabaya bindi, varoşlara doğru yola çıktı.

380 Kendi kendine, "*Moscou déserte! Quel événement invraisemblable!*"¹ diyordu.

Şehre girmedi, Dorogomilov varoşundaki handa kaldı.

*Le coup de théâtre avait raté.*²

XXI

Rus kıtaları gece saat ikiden gündüz saat ikiye kadar Moskova'nın içinden geçmiş, şehirden son çıkanlarla, yaralıları da peşinde sürüklemişti.

Kıtalar geçerken en büyük sıkışıklık Kamenni, Moskova Nehri ve Yauza köprülerinin üstünde olmuştu. Kıtalar, Kremlin'in iki yanından geçmek için ikiye bölünüp Kamenni ve Moskova Nehri köprülerine akın ettikleri sırada, yürüyüşün duraklamasından ve kalabalığın yoğun-

¹ Moskova bomboş. Ne inanılmaz olay!

² Piyesin en canlı noktası fiyaskoyla sonuçlandı.

luğundan yararlanan bir yığın asker geriye döndü, Vasiliy Blajenni boyunca sessiz sedasız, sinsi sinsi yürüyerek Borovitski kapısından geçip tepeye, Kızıl Meydan'a tırmandılar; burada, zahmetsizce ele geçirilecek şeyler bulunabileceğini sezmişlerdi. Böyle bir kalabalık da Gostinyi Dvor'un bütün giriş yerlerini ve ara sokaklarını, ucuz satış günlerinde olduğu gibi doldurmuştu. Ama şimdi burada, dükkâncıların tatlı, baştan çıkarıcı sesleri, seyyar satıcıları, kadın müşterilerin alaca kalabalığı yoktu; mağazalara yüksüz girip yüklenerek, sessiz sedasız çıkan silahsız askerlerin üniformaları, kaputları görünüyordu yalnızca. Dükkân sahipleri ve onların yardımcıları (sayıları çok azdı) dükkânlarını açıp kapayarak, kendilerinden geçmiş bir halde, askerlerin arasında dolaşüyor, mallarını bir yerlere taşımaya çalışıyorlardı. Gostinyi Dvor Meydanı'nda trampetçiler toplanma trampeti çalıyorlardı; ama trampet gürültüsü yağmacı askerleri yanına toplayacak yerde, tersine, onları uzaklaştırıyordu. Askerlerin arasında, dükkânlarda ve giriş yerlerinde kafaları kazınmış, kül rengi kaftanlı adamlar vardı. İki subay; biri, koyu demirkırı zayıf bir ata binmiş, üniforması hamailli; öteki, kaputlu, yaya; İlyinka'nın köşesinde duruyor, bir şeyler konuşuyorlardı. Beygirini dörtnala süren üçüncü bir subay onlara yaklaştı.

381

"General, bütün buradakilerin ne pahasına olursa olsun şimdi kovulmasını emretti. Bu ne hal böyle! Askerlerin yarısı kaçıp dağıldı."

Kaputlarının eteklerini kaldırarak, yanından sıyrılıp mağazalara dalan silahsız üç piyade askerine haykırdı:

"Sen nereye? Siz nereye? Dur, alçak herifler!"

Öteki subay, "İşte, gelin de toplayın bakalım," dedi, "nafile, toplayamazsın. Son kalanların da kaçıp gitmemesi için hemen yola çıkmaktan başka çare yok."

"Nasıl gidersin? Orada, aşağıda duraklamış, köprüyü tıkamışlar, ilerleyemiyorlar. Kalanların da kaçıp gitmemesi için etraflarını mı sarmalı?"

Kıdemli subay haykırdı:

“Hadi, şunların üstüne yürüyün! Kovalayın hepsini!”

Hamayilli subay atından indi, bir trampetçi çağırdı, birlikte kemerlerin altına gittiler. Bir iki asker topluluğu kaçıştı. Yanakları sivilceli, dolgun soğuk yüzlü, azimli bir dükkân sahibi hızla yürüyüp elini kolunu sallayarak subaya yaklaştı.

“Efendim,” dedi, “lütfedin, bizi koruyun. Ufak tefek şeylere aldırış ettiğimiz yok, seve seve veririz. İstenirse hemen gidip kumaş getirelim, sizin gibi bir beyefendiye iki parça kumaş da veririz, seve seve! Çünkü anlamaz değiliz, ama şu hale bakın, düpedüz soygun! Lütfedin! Nöbetçi filan bir şeyler koyun, hiç olmazsa dükkânları kapatabilelim...”

Subayın yanına başka dükkân sahipleri de toplandı. İçlerinden biri, asık suratlı, zayıf bir adam, “Boşuna çene ni yorma, ölmüş eşeğin kurttan korkusu olmaz. Herkes canının istediğini alsın,” dedi ve subaydan yana yarım dönerek elini şiddetle silktilti.

382

“Senin, İvan Sidoriç, umrunda değil, konuşursun,” diye öfkeli öfkeli karşılık verdi beriki. “Siz, Ekselans, lütfen...”

Zayıf adam haykırdı:

“Konuşurmuşum, öyle mi! Benim şurada, üç dükkânda yüz bin rublelik malım var. Ordu şehri bırakıp gittikten sonra malı korumak mümkün olur mu? Hey insanlar, insanlar. Alın yazısı bozulmaz.”

Birinci dükkân sahibi yerlere eğilerek, “Lütfen, Ekselans,” diye tekrarlıyordu. Subay kararsızlık içindeydi, bu hali de yüzünden okunuyordu.

“Eh, bana ne!” diye birden bağırdı, mağazalara doğru hızlı hızlı ilerledi. Açık bir dükkânın içinden kavga dövüş, sövüp sayma gürültüleri geliyordu; subay oraya yaklaştığı sırada arkasından itilen kurşuni *armiyak*’lı,¹ başı tıraşlı bir adam kapıdan dışarı fırladı. Herif eğilip ufalarak subayla tüccarların arasından sıyrıldı, gitti. Subay, dükkândaki as-

¹ Rus köylülerinin giydiği bir çeşit kaftan.

kerlerin üstüne yürüdü, ama bu sırada Moskova Nehri Köprüsü'nden muazzam bir kalabalığın korkunç çığlıkları yükselince, dükkândan çıkarak meydana doğru koştu.

“Ne var, ne oluyor?” diye sordu, ama arkadaşları atlarını Vasiliy Blajenni'nin önünden, bağırışların geldiği tarafa doğru dötrnala kaldırmışlardı. Subay da atına binip peşlerinden sürdü. Köprüye ulaşınca, orada, ön düzeninden çıkarılmış iki top, köprüyü geçen piyadeler, devrilmiş yük arabaları, dehşete düşmüş yüzler, kahkahalarla gülen askerler gördü. Topların yanında çift beygirli bir yük arabası duruyordu. Arabanın tekerleklerinin arkasına, birbirine sokulmuş dört tazı bağlıydı. Arabanın üstüne dağ gibi eşya yüklenmişti, en tepede, ayakları havada, tersyüz olmuş bir çocuk iskemlesinin yanında bir kadın oturmuş bağıra bağıra ağlıyordu. Kalabalığın neden feryat ettiğini, kadının niçin çığlıklar kopardığını arkadaşları subaya anlattılar: İzdihama rastlayan General Yermolov, askerlerin dükkânlara dağıldığını, halkın köprüde biriktiğini öğrenince topların ön düzenlerinden çıkarılmasını emretmiş, ibret olsun diye köprüyü topa tutacağını söylemiş. Şimdi halk yığını, yük arabalarını devirip birbirlerini ezerek feryat ediyor, sıkışıp köprüde yol açıyor; kıtalarda ancak böyle ilerleyebiliyorlardı.

383

XXII

Bu sırada şehrin içi bomboştu. Sokaklarda hemen hemen kimseler yoktu. Avlu kapıları, dükkânlar hep kapalıydı. Sağda solda, meyhanelerin yanlarında, tek tük bağırışlar ya da sarhoş şarkıları yükseliyordu. Sokaklardan araba geçmiyor, ayak sesleri de ara sıra işitiliyordu. Poyarskaya baştan başa sessiz ve boştu. Rostovların evinin kocaman avlusunda, yerde saman kırıntıları, at gübreleri yatıyordu; görünürlerde de kimsecikler yoktu. Bütün eşyaları bırakılmış olan Rostovların evinde, büyük misafir

salonunda, iki kişi oturmaktaydı. Bunlar kapıcı İgnat'la, dedesiyle birlikte Moskova'da kalan Vasiliç'in torunu küçük Kazak Mitişka'ydı. Mitişka, klavsenin kapağını açmış, tek parmakla tuşların üstüne basıp çalıyordu. Kapıcı ellerini kalçasına koymuş neşeyle gülümseyerek büyük aynanın karşısında duruyordu.

Tuşlara birden iki eliyle vurmaya başlayan küçük oğlan, "Bak ne güzel çalıyorum. Ha? İgnat Amca!" dedi.

Aynada oğlanın yüzünün gitgide daha çok gülümsemesine hayran olan İgnat, "Vay vay!" diye yanıt verdi.

Odaya yavaşça girmiş olan Mavra Kuzminişna arkadan seslendi:

"Utanmazlar! Utanmazlar! şu ağzı kulaklarına varan şişko surata da bakın; sizi bunun için mi burada bıraktılar, ortalık daha iyice toplanmadı bile, Vasiliç'in de ayakta duracak hali kalmadı. Görüşürüz!"

İgnat, kemerini düzeltmeye başlayarak gülümsemeyi bıraktı, gözlerini uslu uslu yere eğip kapıdan dışarı çıktı. Küçük oğlan, "Teyzeciğim, yavaşcacık çalacağım..." dedi. Mavra, elini ona doğru sallayarak, "şimdi, yavaşcacığı gösteririm sana, haylaz!" diye bağırdı, "Git, dedenin semaveri-ni hazırla!"

Mavra Kuzminişna tozları silip klavseni kapadı, derin derin içini çekerek salondan çıktı, kapıyı kilitledi.

Avluya çıkan Mavra Kuzminişna, şimdi ne yapacağını düşünmeye başladı: Kulübeye, Vasiliç'in yanına çay içmeye mi gitseydi; yoksa sandık odasına gidip ortalığı mı toplasaydı?

Sokakta ayak sesleri duyuldu. Sesler küçük kapının önünde durdu, mandal, onu açmaya çalışan bir elin baskısı altında tıkırdamaya başladı.

Mavra Kuzminişna kapıya gitti:

"Kim o, kimi istiyorsunuz?"

"Kontu, Kont İlya Andreyiç Rostov'u."

"Siz kimsiniz?"

Tatlı, temiz bir Rus sesi karşılık verdi:

"Ben subayım, kendisini görmek istiyordum."

Mavra Kuzminişna kapıyı açtı. Rostovları andıran, dolgun yanaklı, on sekiz yaşlarında bir subay avluya girdi. Mavra Kuzminişna sevimli bir tavırla, "Gittiler, dün akşam yola çıktılar," dedi. Kararsızlık içinde kapıda duran genç subay dilini şaklattı, "Ah, ne kötü," dedi. "Dün akşam gelmek varmış... Ah ne yazık."

Bu sırada Mavra Kuzminişna, delikanlının yüzünde iyi bildiği Rostov soyunun çizgilerini; giydiği yırtık kaputu, aşınmış çizmeleri dikkatle ve sempatiyle gözden geçiriyordu.

"Kont'u niçin görmek istiyordunuz?" diye sordu.

Subay, üzgün üzgün, "Artık hiç, ne yapalım..." dedi, dönüp gitmek istiyormuş gibi bir adım attı. Sonra tekrar kararsızlıkla durdu. Birdenbire, "Bakın," dedi, "ben Kont'un akrabasıyım, kendisinin çok iyiliğini gördüm. İşte gördüğünüz gibi (temiz ve neşeli bir gülümsemeyle kaputuna, çizmelerine baktı) kılık kıyafet perişan; para filan da kalmadı; yani, Kont'tan rica edecektim ki..."

Mavra Kuzminişna subayın sözünü kesti.

385

"Bir dakika bekleyin, bir dakikacık," dedi. Subay kapıdan içeri girerken Mavra Kuzminişna döndü, yaşlı ama çevik bacaklarıyla arka avluya doğru yürüdü, kulübeye gitti.

Mavra Kuzminişna odasına koşup gittiği sırada subay başını eğip parçalanmış çizmelerine bakarak, gülümseye gülümseye avluda dolaşmaktaydı. "Amcamı bulamayışım kötü oldu, bu da ne iyi kadınmış! Nereye koşup gitti böyle? Şimdi artık Rogojskaya'ya yaklaşmış olması gereken alayıma bir an önce yetişmek için hangi sokaklardan gitmem gerektiğini nasıl öğreneceğim?" diye düşünüyordu. Mavra Kuzminişna ürkek, aynı zamanda kararlı bir yüzle köşeden göründü, elinde katlanmış, damalı bir mendil vardı. Birkaç adım yaklaşır yaklaşmaz, mendili çözdü, yirmi beş ruble çıkardı, subaya uzattı.

"Efendimiz evde olsalardı, elbette ki size karşı akrabalıklarını gösterirlerdi yine, ama şimdi... belki..." Mavra Kuzminişna sıkılıp şaşırmıştı. Ama subay reddetmedi, ya-

vaşça parayı aldı, Mavra Kuzminişna'ya teşekkür etti. Mavra Kuzminişna, "Eğer Kont evde olsaydı," diye sürekli özür dileyerek konuşmaya devam ediyor, önünde eğilip onu geçirirken, "İsa yardımcınız olsun, Tanrı korusun sizi," diyordu.

Subay. başından geçen işe güldü. başını sallayarak, Yauza köprüsünde alayına yetişmek için koşar adım boş sokaklara daldı.

Mavra Kuzminişna ise, kapanan kapının arkasında, gözleri yaşlı, başını düşünceli düşünceli sallayarak ve tanımadığı bu subaya karşı birden bir anne şefkat ve merhameti duyarak uzun zamañ durdu.

XXIII

386 Varvarka'da, yarım kalmış bir evin alt katındaki meyhaneden sarhoş çığlıkları, şarkılar geliyordu. Sıralarda, pis, küçük bir odada on kadar fabrika işçisi masaların başına oturmuşlardı. Bütün bu sarhoş, terli, gözleri bulanık insanlar, kendilerini sıkarak, ağızlarını iri iri açarak bir şarkı söylüyorlardı. Şarkıyı ayrı ayrı, zahmetle, zorla söylemekteydiler; canları istediği için değil, yalnızca sarhoş olduklarını, keyif çattıklarını göstermek için şarkı söyledikleri belliydi. İçlerinden biri; mavi, temiz kaftanlı, uzun boylu, sarışın bir delikanlı başuçlarında, ayakta duruyordu. Küçük kıpırtılı ağız, hareketsiz, hırçın, bulanık gözleri olmasaydı, düzgün, ince burunlu yüzüne güzel denilebilirdi. Şarkı söyleyenlerin başına dikilmiş duruyor ve herhalde bir şeyler yaptığını sanarak, kirli parmaklarını, alabildiğine açmaya çalıştığı, dirseklerine kadar sıvalı beyaz kolunu, beceriksiz, cakalı bir hareketle sallıyordu. Kaftanının sıvalı kolu boyuna düşüyor, ama delikanlı bu sallanan, beyaz, adaleli kolların hep öyle çıplak kalması çok önemliymiş gibi, yenini özene bezene sol eliyle tekrar sıvıyordu. Şarkının ortasında; taşlıktan ve sahanlıktan kav-

ga sesleri duyuldu. Uzun boylu delikanlı, şarkı söyleyenleri bir el hareketiyle durdurdu.

“Kes!” diye emredercesine haykırdı, “Kavga var çocuklar.” Kolunu sıvayarak dışarıya çıktı.

Fabrika işçileri peşinden yürüdüler. Meyhanede kafayı çeken bu işçiler, o sabah, uzun boylu delikanlının rehberliği altında fabrikadan meyhaneciye deri getirmişlerdi, içtikleri şarabı hu derilerle ödemiş oluyorlardı. Bitişikteki demirhanenin demircileri, meyhaneden gelen gürültüyü işitince, meyhanenin basıldığını sanmışlar; zorla içeri girmek istemişlerdi. Böylece de kapının önünde kavga başlamıştı.

Meyhaneci kapıda, demircilerden biriyle dövüşüyordu. İşçiler gelince demirci, meyhanecinin elinden kurtuldu, yüzüstü kaldırıma yuvarlandı.

Bir başka demirci kapıya saldırıp göğsüyle meyhanecinin üstüne abandı.

Kolları sıvalı delikanlı, tam kapıdan çıktığı sırada o yana yüklenen bu demircinin suratına bir yumruk attı ve böğürdü:

“Çocuklar, bizimkileri dövüyorlar!”

Bu sırada, birinci demirci yerden kalktı, ezik yüzünden akan kanları silerken ağlayan bir sesle bağırdı:

“İmdat, öldürdüler!.. Adam öldürdüler! Kardeşler...”

Bitişikteki bir avludan çıkan bir yaşlı kadın, “Yetişin, vurmuşlar birini, adam öldürmüşler,” diye bağırmaya başladı. Kan içindeki demircinin başına kalabalık toplandı. Bir ses, meyhaneciye, “Halkı soyup soğana çevirdiğin yetmiyormuş gibi, bir de kalkmış adam öldürüyorsun, ha! Haydut!..” diye haykırdı. Uzun boylu delikanlı hangisiyle dövüşmek gerektiğini düşünüyormuş gibi bulanık gözlerini bir meyhaneciye, bir demirciye çeviriyordu. Birden meyhaneciye bağırdı:

“Katil! Bağlayın şunu çocuklar!”

“Ne? Beni mi bağlayacaklar?” diyen meyhaneci, üstüne saldıranları silkip kurtularak ve şapkasını çıkarıp yere atarak bağırdı. Sanki bu hareketin tehditkâr, gizemli

bir anlamı vardı; fabrika işçileri, ona saldırmaktan vazgeçip kararsızca duraladılar.

“Ben düzenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim arkadaş. Gidip polise haber vereceğim. Gidemem mi sanıyorsun, haydutluk yasak edildi artık,” diye şapkasını yerden alarak söylendi meyhaneci.

Uzun boylu delikanlı, “Gidelim, bak hele! Gidelim... Bak hele,” diye tekrarladı, ikisi birden yola düştüler. Yüzü gözü kanlanmış demirci de yanları sıra yürüyordu. Fabrika işçileri ve olanları izleyen halk, bağıra çağıra peşlerine takıldı.

Maroseyka’nın köşesinde, üstünde ayakkabıcı tabelası asılı, panjurları kapalı büyük bir evin karşısında mahzun yüzleriyle, zayıf, bitkin yirmi kadar ayakkabıcı duruyordu, kaftanları, hırkaları yırtık pırtıktı.

388 Seyrek sakallı, çatık kaşlı, sıska bir ustabaşı, “Milletin hakkını versin,” diyordu. “Hem, kanımızı emdi, hem de şimdi aldırış ettiği yok. Bütün bir hafta bizi oyaladı, şimdi, iş sonuna varınca basıp gitti.”

Gelen halkı ve yüzü kanlı adamı görünce ustabaşı sustu, kunduracıların hepsi telaşlı bir merakla bu gelen kalabalığa katıldılar.

“Halk nereye gidiyor böyle?”

“Nereye gittiği belli, polise.”

“Bizimkilerin yenildiği doğru mu?”

“Ne sandın! Halk ne anlatıyor, dinlesene.”

Sorular ve yanıtlar duyuluyordu. Kalabalığın karmaşasından yararlanan meyhaneci yavaşladı, dönüp meyhanesine gitti.

Düşmanı meyhanecinin kaybolduğunu fark etmeyen uzun boylu delikanlı, sıvalı kollarını sallıyor, böylelikle herkesin dikkatini üstüne çekerek durmadan konuşuyordu. Halk, herkesi ilgilendiren soruların karşılığını almak umuduyla özellikle onun başına toplanmıştı. Uzun boylu delikanlı, belli belirsiz gülümseyerek, “Bize düzenden,

kanundan söz ediyor, bu hükümetin bileceği bir iş. Doğru söylemiyor muyum, Ortodokslar? Yoksa hükümet yok mu zannediliyor? Hükümete sızlık olur mu? Öyleyse vay halimize.”

Kalabalığın içinden biri, “Bu ne saçmalıyor be! Moskova’yı başıboş bırakıp giderler mi? Sana bunu biri alay olsun diye söylemiş, sen de inanmışsın. Askerlerimizin gitmesinden bir şey çıkmaz. Onlar, onu içeri sokmazlar. Yöneticiler bu iş için tayin edilmiş zaten,” dedi.

“Şuna bak, insanın kafasını şişiriyor!” diye de birisi uzun boylu delikanlıyı göstererek bağırıyordu.

Kitay-Gorod’un duvarlarının dibinde küçük bir kalabalık, elinde bir kâğıt tutan, friz kaputlu bir adamın etrafını toplanmıştı.

“Emirler, emirler okunuyor. Emirler okunuyor,” diye kalabalığın içinden sesler geliyor, halk, habercinin başına toplanıyordu.

389

Friz kaputlu adam, 31 Ağustos tarihli afişi okuyordu. Kalabalık etrafını iyice sarınca, bunalıp sıkılır gibi oldu. Ama yanı başına kadar sokulan uzun boylu delikanlının isteği üzerine hafifçe, titrek bir sesle afişi baştan okumaya başladı:

“Ben, yarın erkenden, saygıdeğer Prens’in yanına gidiyorum.” (Kaşları çatık delikanlı, alaycı bir gülümsemeyle, saygıdeğer, diye tekrarlardı) “Onunla görüşeceğim, harekete geçeceğim, haydutları yok etmesi için kıtalarımıza yardım edeceğim, biz onların canına...” dedikten sonra konuşmacı sustu. (Uzun boylu delikanlı, “Gördün mü?” diye muzafferce haykırdı, “Anandan emdiğin sütü burnundan getirecek!”) “... okuyacağız ve bu misafirleri cehennemin dibine göndereceğiz. Ben, öğle saatlerinde döneceğim, idareyi ele alacağız, eninde sonunda, haydutların canına okuyacağız.”

Konuşmacı bu son sözleri derin bir sessizlik içinde okudu, uzun boylu delikanlı mahzun mahzun başını eğdi.

Son sözleri kimsenin anlamadığı belliydi, hele, “ben yarın öğle saatlerinde döneceğim” sözü onu da, dinleyicileri de üzmüş görünüyordu. Halkın duyguları öyle bir noktaya gelmişti ki, bu söz konuşmacıya çok basit, çok kolay anlaşılır bir şeymiş gibi geliyordu; bu, içlerinden herhangi birinin de söyleyebileceği bir sözdü, bu nedenle hükümet adına okunan bir bildiride böyle basit şeyler söylenmemesi gerekirdi.

Herkes hüzünle sustu. Uzun boylu delikanlı dudaklarını kıpırdatarak sallanıyordu.

“Ona bir sorulsa!.. İşte ta kendisi!.. Evet sormalı ona!.. Ne çıkar... O bize gösterir...” sesleri geldi kalabalığın arka- larından. Dikkatler atlı iki dragonla birlikte meydana doğru gelen polis müdürünün arabasına çevrildi.

Polis müdürü o sabah Kont’un emriyle kayıkları yak- maya gitmiş, bu vesileyle de yüklüce bir para ele geçir- mişti; şimdi bu paralar cebindeydi, kendine doğru yakla- şan kalabalığı görünce arabacıya durmasını emretti. Ara- baya dağınık bir halde, korkuyla yaklaşanlara, “Bu kala- balık ne?” diye haykırdı. Yanıt alamayınca da tekrarladı: “Bu kalabalık ne? Size soruyorum?”

Friz kaputlu konuşmacı, “Bunlar, Ekselans,” dedi, “bunlar, Kont’un bildirisi gereğince görev uğruna canları- nı feda etmek istiyorlar; yoksa bu, Kont’un kaydettiği şe- kilde bir isyan filan değil, Ekselans...”

Polis amiri, “Kont gitmedi, burada, emirlerini alırsı- nız,” dedi. Arabacıya, “Çek...” emrini verdi. Hükümet ada- mının ne söylediğini duyabilenlerin etrafına toplanan ka- labalık, uzaklaşan arabaya bakıyordu. Uzun boylu deli- kanlı haykırdı:

“Aldatıyorlar bizi, kardeşler... Gidip kendisini bula- lım.”

“Bırakmayın, çocuklar. Bize hesap versin. Durdu- run... tutun...” sesleri yükseldi, halk arabanın ardından koşmaya başladı.

Polis müdürünü kovalayan kalabalık bağıra çağıra Lubyankaya’ya doğru yollandı.

“Ne olacak, efendiler de tüccarlar da basıp gitti, biz de burada kalakaldık, gebereceğiz. Biz köpek miyiz be!” sesleri yükseliyordu kalabalıktan.

XXIV

Kont Rastopçin, 1 Eylül akşamı, Kutuzov’la yaptığı görüşmeden sonra kızgın ve gücenmiş olarak Moskova’ya döndü: Kendisini savaş konseyine çağırmamışlardı, başkentin savunmasına katılmak için yaptığı öneriye Kutuzov aldırmış bile etmemişti; bundan başka, karargâhta kendisi için yepyeni bir görüşle de karşılaşmıştı; bu görüşe göre Moskova’da sükûnetin ve yurtseverlik havasının hüküm sürmesi yalnız ikinci derecede bir iş değil, büsbütün gereksiz, önemsiz bir sorundu. Kont akşam yemeğini yedikten sonra soyunmadan kanepeye uzanmıştı; saat birde, Kutuzov’dan mektup getiren bir ulak tarafından uyandırıldı. Mektupta, Riyazan yolu boyunca Moskova’nın arkalarına çekilen kitaları şehirden geçirmek için polis memurları göndermesi rica ediliyordu Kont’tan. Bu haber Rastopçin için yeni bir şey değildi. Kont Rastopçin, Moskova’nın terk edileceğini, Kutuzov’la Poklonnaya Dağı’nda yaptığı dünkü görüşmeden değil, daha Borodino Savaşı’ndan sonra Moskova’ya gelen bütün generaller yeni bir savaşın yapılamayacağını ağız birliğiyle söyledikleri sırada; beylik eşyalar kendi izniyle her gece Moskova’dan taşındığı, halkın yarısı şehirden çıktığı zaman anlamıştı; bununla birlikte, Kutuzov’un emrini taşıyan basit bir pusulayla gece yarısı, uyku arasında kendisine bildirilen bu haber Kont’u şaşırtmış, sinirlendirmişti.

Sonraları, o dönem çalışmalarını açıklayan notlarında Kont Rastopçin o sıralarda iki önemli amacı olduğunu birkaç kez tekrarlamıştır: *De maintenir la tranquillité à Moscou et d’en faire sortir les habitants.*¹ Eğer, gerçekten de

¹ Moskova’da asayiş ve halkın rahatını sağlamak.

böyle çifte maksat güttüğünü kabul edecek olursa, Rastopçin'in yaptığı işlere diyecek yoktur. Ama, öyleyse kut-sal Moskova, silahlar, hartuçlar, barut, buğday depoları ni-çin şehirden çıkarılmamış, binlerce insan Moskova teslim edilmeyecek denerek niçin aldatılıp iflasa sürüklenmiş-tir? Kont Rastopçin bunu. Moskova'da huzuru sağlamak için, diye açıklamaya kalkışıyor. Öyleyse, dairelerin ge-reksiz, yığın yığın kâğıtları niçin şehirden çıkarılmış, Lep-pich balonu filan gibi şeylere niçin başvurulmuştur? Kont Rastopçin buna, boş bir şehir bırakmak için, diye karşılık veriyor. Halkın huzurunun, güvenliğinin tehlikede oldu-ğu bir kere kabul edildikten sonra, alınan her tedbir hak-lı çıkar...

Terörün dehşeti de halkın huzurunu, güvenliği koru-ma kaygısından başka bir şeye dayanmıyordu.

392 Kont Rastopçin'in, 1812 yılında, Moskova'da güvenli-ğin bozulacağından korkması neye dayanıyordu? Şehirde kargaşa çıkabileceğini düşündürecek ne gibi bir sebep vardı? Halk gidiyor, geri çekilen kıtalar Moskova'yı doldu-ruyordu. Halk bu yüzden ne diye isyan edecekti?

Düşman ilerlerken yalnız Moskova'da değil, bütün Rusya'da kargaşaya benzer bir şey olmamıştır. 1 ve 2 Eylül'de Moskova'da on binden fazla insan kalmıştı; baş-komutanlık konağı avlusuna kalabalığın toplanmasından başka bir olay yaşanmadı, buna da Moskova başkomutanı neden olmuştu. Eğer Rastopçin Borodino Savaşı'ndan sonra artık Moskova'nın terk edileceği anlaşılnca ya da bu olasılık artınca, halkı silah ve afiş dağıtarak heyecana sürükleyeceği yerde, bütün değerli şeylerin, barutun, cep-hanenin, paranın şehirden çıkarılması için gereken ön-lemleri alsaydı, halka da şehrin terk edileceğini açıkça söyleseydi, halkın ayaklanması ihtimali herhalde daha az akla gelirdi.

Rastopçin hep devlet idaresinin yüksek çevrelerinde yaşamış ateşli biriydi ama onca yurtseverliğine karşın ida-re etmeye kalkıştığı halk hakkında en ufak bir fikri yoktu. Düşmanın Smolensk'e girmesiyle birlikte, Rastopçin de

ulusal duyguya önderlik etmeyi, Rusya'nın kalbi rolünü oynamayı üzerine almıştı. Her politikacı gibi ona da, Moskovalıların yalnız günlük yaşayışını değil; halkın kendi çevresinde hor gördüğü, yukarıdakilerin ağzından işitince de anlamadığı aşağılık bir dille yazılmış çağrılar, afişler aracılığıyla onların ruhunu da idare ediyormuş gibi geliyordu. Ulusal duyguya rehberlik rolü, bu güzel rol, Rastopçin'in o kadar hoşuna gitmişti, bu rolü o kadar benimsemişti ki, bundan vazgeçmek zorunda kalışı, Moskova'yı hiçbir kahramanlık gösterisi yapamadan terk etme zorunluluğu onu gafil avladı, tutunduğu dal birden kırıldı ve ne yapacağını büsbütün bilmez oldu. Moskova'nın terk edileceğini biliyordu ama bütün kalbiyle, son dakikaya kadar buna inanmadı. Bu yüzden de böyle bir olasılık için gerekli olan şeylerden hiçbirini yapmadı. Şehir halkı, onun arzusuna rağmen, şehri terk ediyordu. Eğer devlet daireleri boşaltılmış ise bu sırf memurların isteği üzerine yapılmış, Kont buna istemeye istemeye razı olmuştu. O kendine yakıştırdığı rolle meşguldü. Hayalci insanlarda hep görüldüğü gibi, o da, Moskova'nın terk edileceğini çoktan beri biliyor, bunu aklıyla kavıyordu, ama içinden buna inanmak gelmiyor, hayali bu yeni durumu kavrayamıyordu.

393

Canla başla (bunun ne kadar yararlı olduğu, halka ne derece etki ettiği ayrı bir sorudur) harcadığı tüm enerji, Fransızlara karşı duyduğu yurtseverce kinin, kendine güveninin şehir halkı arasında da uyandırılmasına yöneltilmişti.

Ama olaylar, tarihî, gerçek ölçülerini alınca; Fransızlara karşı kinini yalnız sözle ifade etmek yetmeyince; bu kini bir savaşla bile belirtmek mümkün olmayınca; Moskova'yı kurtarma konusunda kendine güvenin de yararı kalmayınca; şehir halkı malını mülkünü bırakıp topyekûn şehirden dışarı akıp ulusal duygusunun tüm gücünü de bu olumsuz hareketiyle gösterince; Rastopçin'in kendine seçtiği rol birden bütün anlamını yitirmiş oldu. Birden kendini yapyalnız, zayıf, gülünç hissetti. Tutunacak dalı kalmamıştı.

Uykusundan irkilip uyanarak, Kutuzov'un soğuk, emredencesine yazılmış pusulasını alan Rastopçin; kendini suçlu hissettiği için bir kat daha sinirlendi. Ona emanet edilip özellikle şehirden çıkarılması gereken şeyler, bütün beylik eşya Moskova'da kalmıştı. Bunların hepsini şehirden çıkarmak da artık mümkün değildi.

"Suç kimde, işi bu hale kim getirdi?" diye düşünüyordu. "Elbette ben değil. Ben, her şeyi hazırlamıştım, Moskova'yı işte şöyle avucumun içinde tutuyordum. Bak, onlar işi ne hale getirdiler. Reziller, hainler!" Bu rezillerin, hainlerin kimler olduğunu iyice kestiremiyordu, ama kendisini bu gülünç, uygunsuz duruma düşüren, kimler olduğu bilinmeyen o hainlerden nefret ediyordu.

Kont Rastopçin gece boyunca, emirlerini almak için Moskova'nın dört bucağından gelenlere emirler verdi. Yakınları, hiçbir zaman Kont'u böyle üzgün, böyle sinirli görmemişlerdi.

394 "Emirlerinizi almak için vergi dairesi müdürlüğünden geldiler, Ekselans... Kutsal Kardinaller Kurulu'ndan, valilikten, üniversiteden, kimsesiz çocuklar evinden geldiler, başpapaz yardımcısı da haberci göndermiş... Soruyor... İtfaiye için ne emir verirsiniz?. Hapishane müdürü birini göndermiş... Tımarhaneden bir gardiyan geldi," diye bütün gece Kont'un kapısını aşındırdılar.

Kont, bütün bu sorulara, artık emirlerinin geçersiz olduğunu, özene bezene hazırladığı işin birileri tarafından bozulduğunu, bundan böyle olup bitecek şeylerin bütün sorumluluğunu da artık onların taşıdığını belirten öfkeli, kısa yanıtlar verdi.

Vergi dairesi müdürlüğünün adamına, "Git o serseme söyle," dedi, "dosyalarının başında nöbet tutsun. Bana bak, sen, itfaiye için ne saçmalayıp duruyorsun? Atlarınız var, Vladimir'e basıp gidin. Fransızlara bırakacak değilsiniz ya."

"Ekselans, tımarhaneden gardiyan gelmiş, ne emir verirsiniz?"

"Ne emir mi veririm? Hepsi gitsin, işte bu kadar. De-

lileri şehre salsınlar. Öyle ya şimdi bizde ordulara deliler komuta eriyor. Tanrı'nın isteği böyleymiş demek.”

“Zindana atılmış mahkûmlar ne olacak?” diye soran gardiyana Kont öfkeyle bağırdı:

“Ne olacak, sana, onları götüresin diye olmayan taburlarımızdan muhafız mı vereceğiz? Bıraksınlar hepsini, işte bu kadar.”

“Ekselans, siyasiler de var: Meşkov, Vereşçagin.”

“Vereşçagin mi? O daha asılmadı mı?” diye haykırdı Kont. “Getirsinler onu bana.”

XXV

Sabah saat dokuzu doğru kıtalar Moskova içinden geçmeye başlayınca artık hiç kimse Kont'tan emir almaya gelmedi. Gidebilenler kendi kendilerine gitmiş, kalanlar sa ne yapacaklarına kendileri karar vermişlerdi.

395

Kont, Sokolniki'ye gitmek için arabasının hazırlanmasını emretmişti. Şimdi yazı odasında, yüzü asık, sararmış bir halde sessizce oturuyordu.

Yöneticiler, sakın, huzurlu zamanlarda başında bulundukları halkı yalnız kendi gayretleriyle hareket ettirdiklerini sanırlar; böylece bir yönetici, çalışmalarının karşılığını kendi varlığının ille gerekli olduğu düşüncesine varmakla elde eder. Küçük sandalının içinde durup kancaıyla halk gemisine dayanan “yönetici kılavuza” gemiyi yürüten şeyin kendi çabasıymış gibi gelmesi, tarih denizi sakın olduğu sürece anlaşılır bir şeydir; ama bir kere fırtına çıkar da deniz kabarır, gemiyi sürüklemeye başlarsa, artık hayale kapılmak mümkün değildir. Gemi, büyük, bağımsız seyrini takip etmekte; kanca artık ona erişememektedir, kılavuz da bir güç kaynağı olmaktan çıkmış, ansızın yararsız, zayıf, bir hiç haline gelmiştir.

İşte Rastopçin böyle bir hale düştüğünü hissediyor ve bu onu sinirlendiriyordu.

Kalabalığın durdurduğu polis müdürüyle arabanın hazır olduğunu bildirmeye gelen yaver birlikte Kont'un yanına girdiler. Her ikisi de sapsarıydı, polis müdürü verilen görevi yerine getirdiğini söyledikten sonra, Kont'a, kendisini görmek isteyen büyük bir kalabalığın avluda toplanmış olduğunu bildirdi.

Rastopçin yanıt vermeden ayağa kalktı, hızlı hızlı yürüyerek gösterişli, aydınlık misafir salonuna geçti, balkonun kapısına yaklaştı, tokmağını yakaladı, bıraktı; pence-
renin yanına, gitti, oradan bütün kalabalık görünüyordu. Uzun boylu delikanlı, kalabalığın ön sıralarında duruyor, sert bir yüzle, elini kolunu sallayarak bir şeyler söylüyordu. Yüzü gözü kanlı demirci de, somurtkan bir tavırla yan-
nında duruyordu. Kapalı pencereden içeriye seslerin uğultusu geliyordu. Rastopçin pencereden uzaklaşırken, "Araba hazır mı?" diye sordu.

Yaver, "Hazır, Ekselans," dedi.

Rastopçin yeniden balkonun kapısına yaklaştı.

396 "Peki, ne istiyor bunlar?" diye sordu polis müdürüne.

"Emriniz gereğince, Fransızların üzerine yürümek için toplandıklarını söylüyorlar, Ekselans. Aldatıldıklarını filan da haykırıyorlar. Azgın bir kalabalık, Ekselans. Ellerinden zor kurtuldum, izniniz olursa bir önerim var, Ekse-
lans..."

Rastopçin öfkeyle, "Lütfen çıkın, ben ne yapacağımı sizden iyi bilirim!" diye bağırdı. Balkon kapısında duruyor, kalabalığı gözden geçiriyordu. Bütün bu olup bitenlerin sorumluluğunu yükleyebileceği kişilere karşı ruhunda önüne geçilmez bir öfkenin yükseldiğini hissederek, "İşte Rusya'yı ne hale getirdiler. İşte beni ne hale soktu-
lar..." diye düşünüyordu. Kendisini öfkesine kaptırmış bulunuyor, ama hâlâ da bu öfkesine bir konu arıyordu. Elini kolunu sallayan uzun boylu delikanlıya bakarak, "*La voilà la populace, la lie du peuple, la plèbe qu'ils ont soulevée par leur sottise. Il leur faut une victime,*"¹ diye düşündü.

¹ İşte sersemlikleri yüzünden ayaklandıkları kara kalabalık, halkın tortusu, onlara bir kurban lazım!

Böyle bir kurban, öfkesini boşaltmak için böyle bir vesile aradığı için bunu düşündü.

“Araba hazır mı?” diye tekrar sordu.

Yaver, “Hazır, Ekselans. Vereşçagin için ne emredersiniz? Kapıda bekliyor,” dedi.

Rastopçin, aklına birden bir şey gelmiş de şaşırmış gibi, “A!” diye haykırdı, kapıyı hızla açarak kararlı adımlarla balkona çıktı. Kalabalığın uğultusu birdenbire kesildi; kasketler, kürklü şapkalar çıkarıldı, gözler balkondaki Kont’a dikildi. Kont, hızlı hızlı konuşarak, yüksek sesle, “Merhaba, çocuklar!” dedi, “Geldiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi yanınıza ineceğim, ama her şeyden önce, bir fesadın hesabını görmeliyiz. Moskova’nın düşmesine neden olan fesadı cezalandırmalıyız, bekleyin beni!” Kont kapıyı çarpıp kapayarak hızla içeri döndü.

Kalabalık memnun oldu. Birbirlerini güvensizlik göstermiş olmakla suçluyorlarmış gibi, “Gördünüz ya, haydutların hakkından gelecek. Sen de kalkmış bir Fransız’dan söz ediyorsun... O hepsinin icabına bakacak!..” diye konuşuyorlardı.

Birkaç dakika sonra bir subay şeref kapısından hızla çıktı, bazı emirler verdi, dragonlar hazır ol vaziyeti aldılar; kalabalık kapıya hırsla yaklaştı. Öfkeyle, çevik adımlarla kapının önüne çıkan Rastopçin birini arıyormuş gibi etrafa baktı, “Nerede o?” dedi. Bunu söylediği anda, iki dragonun arasında evin arkasından dönüp gelen bir genci gördü. İnce uzun boyunluydu, yarısı tıraş edilmiş kafasında tıraş yeri yeniden uzamıştı. Yakasındaki tilki kürkünün tüyleri dökülmüş, vaktiyle şık olduğu belli, mavi çuha bir gocuğu vardı; mahkûmların giydiği kenevir dokuması, kirli şalvarının paçalarını boyasız, aşınmış, ince çizmelerinin içine sokmuştu, incecik, zayıf bacaklarından sarkan ağır pranga zincirleri genç adamın kararsız yürüyüşünü bir kat daha zorlaştırıyordu. Rastopçin, gözlerini tilki kürkü giyen delikanlıdan yana çevirip verandanın son basamaklarını göstererek, “Ha!” dedi, “Şuraya çıkarın!”

Genç adam zincirlerini şakırdatarak, boğazını sıkkan

gocuğun yakasını parmaklarıyla çekiştirerek gösterilen basamağa zahmetle çıktı; uzun boynunu iki üç defa sağa sola bükte, içini çekti; işçi eline benzemeyen ince ellerini göbeğinin üstünde tevekkülle kavuşturdu.

O, basamağa yerleşirken sessizlik birkaç saniye sürdü. Hep bir yana doğru yığılan kalabalığın arka sıralarında öksürmeler, inilti, itişip kakışma sesleri ve ayak patırtıları duyuluyordu.

Genç adamın gösterilen yere çıkıp durmasını bekleyen Rastopçin suratını asarak eliyle yüzünü ovuşturdu. Çınlayan, madenî bir sesle, “Çocuklar!” dedi. “Bu adam Vereşçagin’dır. Moskova bu sefil herifin yüzünden bu hale geldi.”

398 Gocuğunun tüyü dökük genç adam, elleri göbeğinde kavuşuk, gövdesi hafifçe öne eğik, hep o boyun eğmiş halini koruyordu. Tıraş edilmiş kafasının çirkinleştirdiği biçimsiz, zayıf, genç yüzü yere bakıyordu. Kont’un ilk sözleriyle beraber, başını ağır ağır kaldırdı, ona bir şey söylemek ya da hiç olmazsa bakışlarıyla karşılaşmak istiyormuş gibi aşağıdan yukarı Kont’a baktı. Ama Rastopçin ona bakmıyordu. Genç adamın ince uzun boynunda bir damar, ip gibi şişip kulağının arkasında mavileşti, birden yüzü al al oldu.

Gözler ona dikilmişti. O da kalabalığa baktı, karşısındaki insanların yüzlerinde okuduğu ifadeyle ümitlenmiş gibi hazin hazin ve ürkekçe gülümsedi, sonra yeniden başını eğip basamağın üstüne iyice yerleşmeye çalıştı. Rastopçin tekdüze, keskin bir sesle, “Bu, çarına, yurduna ihanet etti, Napoléon’a satıldı, bütün Rusların içinde Rus adını kirleten bir budur, Moskova da bunun yüzünden mahv oluyor,” dedi ve birden gözlerini aşağıya, tevekküllünü koruyan Vereşçagin’e dikip baktı. Gördüğü şey onu çileden çıkarmış gibi kolunu kaldırdı, halka dönüp adeta haykırdı:

“Adaletinizi bildiğiniz gibi gösterin, onu size teslim ediyorum.”

Halk susuyor, birbirini gitgide daha çok sıkıştırıyordu. Birbirini tutmak; bu ağır, bozuk havanın içinde nefes

almak; kıpırdamaya gücü yetmemek; müthiş bir şeylerin olacağını sezmek dayanılır gibi değildi. Ön sıradakiler, karşılarında olup bitenleri görebiliyor, arkadakilerin bas-kısını gözleri korkudan dışarı fırlamış, ağızları hayretle açılmış, var güçleriyle dayanarak; sırtlarıyla durduruyorlardı. Rastopçin. “Vurun!.. Hain, gebersin artık. Rus adını bir daha kirletmesin!” diye haykırdı, “Çal kılıcı! Ben emrediyorum.”

Rastopçin’in söylediklerini değil de sesindeki öfkeli cınlayışı duyan kalabalık homurdandı, ilerledi, ama yine durdu. Ortalığı yeniden kaplayan bir anlık sessizliğin içinde Vereşçagin, ürkek, ama gösterişli bir sesle, “Kont!” dedi. “Kont, Tanrı bizi izliyor!” Bunu söylerken başını yu-karı kaldırdı, ince boynundaki kalın damar yeniden kanla dolup şişti, yüzüne hemen bir kırmızılık gelip kayboldu. Başladığı sözü bitiremedi.

Ansızın tıpkı Vereşçagin gibi sararan Rastopçin, “Ça-lın kılıcı şuna! Emrediyorum!..” diye bağırdı.

Subay, kılıcını çekerek drogonlara haykırdı:

“Kılıç çek!”

Eskisinden daha güçlü ikinci bir hamle, kalabalığı dalgalandırarak ön sıralara ulaştı, onları ileriye iterek ve-randanın basamaklarına kadar getirdi. Uzun boylu deli-kanlı, taş kesilmiş yüzü, havada kalkık duran koluyla Vereşçagin’in yanı başına gelivermişti.

Subay, dragonlara adeta fısıldadı:

“Kılıç vur!”

Askerlerden biri, yüzünü öfkeyle buruşturarak bir-den Vereşçagin’in kafasına kılıcının tersiyle vurdu.

Vereşçagin sanki bunu kendine niçin yaptıklarını an-lamıyormuş, gibi, korkuyla etrafına bakınarak, şaşkın, usulca, “Aa!” diye bağırdı. Kalabalık da aynı şaşkınlık ve dehşetle homurdandı.

“Aman Tanrım!” diyen acılı bir ses duyuldu.

Ama Vereşçagin ağzından kaçan ilk şaşkın inlemeden sonra, duyduğu acıyla bir çığlık attı, işte onu mahveden de bu çığlık oldu. Kalabalığı hâlâ olduğu yerde tutan son

hadde kadar gerilmiş insanca duygu engeli birden yıkıldı. Cinayete başlanmıştı, sonu gelmeliydi. Sitemli, acıklı fer-yat kalabalığın öfkeli, korkunç böğürtüsü içinde kaybol-du. Gemiye deviren sonuncu, yedinci dalga gibi, arka sıra-lardan, karşı konulmaz, son bir dalga kabardı, bu dalga ön sıralara kadar geldi, onları devirdi, her şeyi yuttu. Genç adamın başına vurmuş olan dragon bir daha vurmak iste-di. Vereşçagin dehşetle haykırdı. Elleriyle korunmaya ça-lışarak halkın üstüne atıldı, uzun boylu delikanlıya çarp-tı, o da elleriyle Vereşçagin'in incecik boynuna yapışarak vahşi bir çığlık attı; onunla birlikte, böğüren, saldıran hal-kın ayaklarının dibine düştü.

400

Kimisi Vereşçagin'e, kimisi uzun boylu delikanlıya vuruyor, çekiştirip tartaklıyordu. Sıkışıp ezilenlerin ve uzun boylu delikanlıyı kurtarmaya çalışanların çığlıkları halkın öfkesini artırmaktan başka bir işe yaramadı. Dra-gonlar, kan içinde kalan, ölesiye dövülmüş fabrika işçisini bir hayli zaman kurtaramadılar. Yine bir hayli zaman, bir kere başlamış olduğu işi artık sona erdirmek isteyen kala-balığın ateşli acelesine rağmen, Vereşçagin'e vuranlar, bo-ğazını sıkanlar, onu tartaklayanlar bir türlü onu öldüreme-diler; kalabalık onları dört bir yandan sıkıştırıyor, ortada onlarla birlikte, bir külçe gibi bir o yana, bir bu yana dal-galanıyor, ne Vereşçagin'in işini bitirmelerine ne de onu bırakmalarına imkân veriyordu.

"Baltayla falan mı vursak ne?.. Ezdiler... Hain, İsa'yı sattı!.. Yaşiyor... Ne çıkmaz canı varmış... Ettiğini buluyor, hırsız... Baltayla!.. Hâlâ yaşıyor mu?"

Ancak kurban takattan kesilip de çığlıkları ölçülü, uzun hırıltılar haline gelince, yerde yatan kanlı cesedin çevresinde kalabalık birikip birikip dağılmaya başladı. Sonra her biri yaklaşıp yapılan işe bir göz attı; dehşetle, hayretle, ayıplayarak arkaya çekildi.

"Aman Tanrım, halk dediğin vahşi bir hayvan. Nasıl sağ kalabilirdi ki!" sesleri geliyordu kalabalığın içinden, "Pek de genç... Tüccarlardan olacak, ah, bu halk!.. Suçlu olan da bu değilmiş, diyorlar... Nasıl o değil... Aman Tan-

rım!.. Başkasını patakladılar deniyor, herif yarı canlı... Ah, bu halk... Kim günaha girmekten korkmaz ki..." Şimdi morarmış yüzü kan ve toz içinde, ince uzun boynu kırılmış, yerde yatan cesedi acı bir merhametle seyrederken bunları söylüyorlardı.

İşgüzar bir polis memuru, "saygıdeğer"ın avlusunda bir cesedin bulunuşunu yakışksız görerek onu sokağa atmalarını emretti dragonlara. İki dragon cesedi kırık bacaklarından yakalayıp sürüklemeye başladılar. Uzun boyun ucundaki tıraşlı, kana ve toza bulanmış ölü kafa yerde zıplayarak sürünüyordu. Halk cesetten uzaklaşarak bir yana toplanıyordu.

Vereşçagin düşüp de halk vahşi böğürtülerle üstüne saldırdığı sırada Rastopçin birden sararmıştı, arabasının beklediği arka tarafa gidecek yerde, ne yaptığını, nereye gittiğini kendi de bilmeden başını eğip alt kattaki odalara giden koridora hızla girdi. Sararmıştı, alt çenesinin sıtma tutmuş gibi titreyişine engel olamıyordu.

"Ekselans, buraya... Nereye gidiyorsunuz? Buraya lütfen," diye titreyen ürkek bir ses duyuldu arkadan. Kont Rastopçin yanıt verecek halde değildi, uysalca dönüp gösterilen tarafa yürüdü. Arkada kaleskası onu bekliyordu. Bağırıp çağıran kalabalığın uzak uğultusu geliyordu kulağına. Kont Rastopçin, çabucak kaleskaya bindi, Sokolniki'deki köşküne gideceğini söyledi. Miyasnitskaya'ya gelip de artık kalabalığın çığlıkları işitilmez olunca, pişmanlık duymaya başladı. Memurları karşısında gösterdiği heyecanı, korkuyu şimdi üzümlere hatırlıyordu. "*Les populace est terrible, elle est hideuse,*"¹ diye Fransızca düşünüyordu, "*Ils sont comme les loups qu'on ne peut apaiser qu'avec de la chair.*"² Birden aklına Vereşçagin'in sözleri geldi: "Kont, Tanrı bizi izliyor!" Sırtı soğuk soğuk ürperdi. Ama bu bir an sürdü, sonra kendini hor görerek acı acı gülmüşü. "*J'avais d'autres devoirs,*"³ diye düşündü. "*Il fal-*

¹ Kalabalık korkunç, iğrenç.

² Ancak etle doyurulabilen kurtlar gibiydiler.

³ Başka görevlerim vardı.

lait apaiser le peuple. Bien d'autres victimes on péri et périssent pour le bien public,"¹ diye de ailesine karşı, kendisine emanet edilen başkente karşı, kendi kendine karşı, Feodor Vasiliç Rastopçin olarak değil de (Feodor Vasiliç Rastopçin'in *bien public*² uğruna nefsinin feda edeceğini sanıyordu) başkomutan, devleti temsil eden bir adam, çarın vekili sıfatıyla kendi kendine karşı olan görevlerini düşünmeye başladı. "Eğer ben yalnızca Feodor Vasiliç olsaydım, *ma ligne de conduite aurait été tout autrement tracée*,³ ama ben başkomutanın hayatını, onurunu korumak zorundaydım."

Arabasının yumuşak yayları üzerinde hafif hafif sallanan ve artık kalabalığın dehşetli çığlıklarını duymayan Rastopçin rahatlamıştı, her zaman olduğu gibi, bu tür rahatlamalarda vücudu bir yandan sükûnete kavuşurken, aynı anda aklı ona ruhsal rahatlığını sağlayacak nedenleri de buluyordu. Rastopçin'i rahatlatan bu düşünce yeni bir şey değildi. Dünya kuruldu kurulalı, insanlar birbirlerini öldürmeye başladı başlayalı, hiç kimse vicdanını aynı düşünceyle avutmaya kalkışmadan kendi benzerine karşı cinayet işlememiştir. Bu düşünce, sözde başkalarının çıkarı demek olan *le bien public*'tir.

Gözünü hırs bürümemiş bir insan için böyle bir çıkar asla malum değildir; ama cinayet işleyen bir insan bu çıkarın ne olduğunu her zaman çok iyi bilir. İşte, artık Rastopçin de bunu biliyordu.

Şimdi düşünüp taşınırken yaptıklarından dolayı kendini ayıplamak şöyle dursun, hem caniyi cezalandırıp hem de böylelikle kalabalığı avutarak bu işten bu kadar başarıyla *à propos*⁴ yararlanabilmiş olmasından dolayı memnuniyet duymak için nedenler buluyordu.

"Vereşçagin yargılanmış, ölüme mahkûm edilmişti,"

¹ Halkı sakinleştirmek etmek lazımdı, genel çıkar uğruna daha birçok kurbanlar verildi ve verilmektedir.

² Genel çıkar.

³ Hareket hattım bambaşka olurdu.

⁴ Yerinde, tam vaktinde.

diye düşünüyordu (oysa il meclisi Vereşçagin'i yalnızca küreğe mahkûm etmişti). "Haindi, namussuzdu, onu cezasız bırakamazdım; sonra *je faisais d'une pierre deux coups*,¹ halkı yatıştırmak için ona bir kurban verdim, hem de bir kötüyü cezalandırdım."

Kont, şehir dışındaki köşküne gelip de yerleşmek için gereken emirleri de verince iyice rahatladı.

Yarım saat sonra da, artık olup biten şeyleri aklından bile geçirmeyerek, yalnızca olacakları düşünüp tasarlayarak, atları tırısı kalkmış arabasıyla Sokolniki Meydanı'nı geçiyordu. Şimdi Yauza Köprüsü'ne gitmekteydi, ona Kutuzov'un orada olduğunu söylemişlerdi. Kendisini aldattığı için Kutuzov'a edeceği iğneli, acı sitemleri zihninde hazırlıyordu. Bu ihtiyar saray tilkisine; başkentin terk edilmesi, Rusya'nın zararı (Rastopçin böyle düşünüyordu) yüzünden meydana gelen bütün felaketlerden, yalnız onun akılsız, yaşlı kafasının sorumlu olduğunu hissettirecekti. Böylece, ona söyleyeceği şeyleri önceden düşünüp taşıyan Rastopçin; kaleskasının içinde öfkeli öfkeli sağa sola dönüyor, hiddetle etrafına bakınıyordu.

Sokolniki Meydanı bomboştu. Yalnız meydanın sonunda, hastane ile tımarhanenin yanında beyazlar giymiş insan kümeleriyle, yine aynı kıyafette ama ellerini kollarını sallayıp haykıra haykıra meydanda bir başlarına yürüyen adamlar görünüyordu.

Bunlardan biri Kont Rastopçin'in kaleskasının önüne doğru koştu. Kont Rastopçin de, arabacısı da, dragonlar da korku ve merakla karışık bu başıboş bırakılan delilere, özellikle kendilerine doğru koşanlara bakıyorlardı.

Gözlerini Rastopçin'den ayırmadan boğuk bir sesle ona bir şeyler söyleyen, onu durdurmak için işaretler yapan bu deli, zayıf uzun bacakları üzerinde sallanarak, kaputunun etekleri savrula savrula var gücüyle koşuyordu. Delinin sakalı tutam tutam uzamıştı; hüznü, ciddi yüzü solgun ve zayıftı. Aşağıya doğru kaymış kara kehribar

¹ Bir taşla iki kuş vurmuş oldum.

gözbebekleri, safran gibi sarı aklarında kaygılı kaygılı fır dönüyordu.

“Dur! Dur! Sana söylüyorum!” diye acı acı haykırdı, sonra soluğu kesilerek, sesi ve hareketleriyle tehdit edici bir tavırla bağırarak bir şeyler daha söyledi.

Arabayla aynı hizaya gelmiş, onunla başa baş koşuyordu.

“Beni üç kere öldürdüler, ben de ölülerin arasından üç kere tekrar dirildim. Beni taşladılar, beni çarmıha gerdiler... Ben tekrar dirileceğim, dirileceğim... Dirileceğim... Vücudumu parça parça ettiler... Cehennem yıkılacak, onu üç defa yıkacak, üç defa tekrar kuracağım!” diye sesini gitgide yükselterek bağırıyordu deli. Kont Rastopçin, kalabalık Vereşçagin’in üzerine saldırırken nasıl sararmışsa yine öyle birden sarardı, başını çevirdi. Titrek bir sesle arabacıya, “Sür... Daha hızlı sür!” diye bağırdı.

404 Beygirleri dörtnala kalkan araba hızlandı; fakat Kont Rastopçin, arkadan, gitgide uzaklaşarak gelen umutsuz, deli çılgınlıklarını daha uzun bir süre işitti ve kürklü hainin şaşkınlık ve korku içindeki kanlı yüzü gözlerinin önüne dikildi.

Bu hatıra çok yeniydi ama Rastopçin onun yüreğinin derinliklerine kök salıp yerleştiğini hissediyordu. Bu hatıranın kanlı izinin hiçbir zaman silinmeyeceğini; tersine, bu korkunç hatıranın gün geçtikçe acıyarak, ıstırap vererek yüreğinde ömrünün sonuna kadar yaşayacağını apaçık görüyordu. Şimdi, “Çal kılıcı şu herife, yoksa ben sizin kafanızı keserim!” diyen kendi sesini duyuyormuş gibi geliyordu ona. “Niçin bu sözleri söyledim! Ağzımdan öyle çıktı, bunları söylemeyebilirdim,” diye düşünüyordu, “o zaman hiçbir şey de olmazdı.” İlk darbeyi vuran dragonun önce ürkek, sonra birden insafsızlaşan yüzü ve o gocuğu tilki kürklü çocuğun sessiz, ürkekçe bir sitemle kendine bakışı yeniden gözlerinin önüne geldi... “Ama ben bunu kendim için yapmadım. Ben, böyle hareket etmek zorundaydım. *La plèbe, le traître... Le bien public,*”¹ diye düşündü.

¹ Ayak takımı, hain... genel çıkar.

Yauza Köprüsü, yığılıp sıkışan kıtalarla doluydu hâlâ. Kutuzov, suratını asmış, bitkin bir halde köprünün yakınlardaki bir sırada oturup kamçıyla kumun üstüne şekiller çizdiği sırada bir kaleska gürültüyle ona yaklaştı. General üniformalı, şapkası tüylü bir adam, sürekli dönen ve bir öfke, bir korku ifade eden gözlerle Kutuzov'a yaklaştı, Fransızca bir şeyler söylemeye başladı. Bu adam, Kont Rastopçin'di. Artık bir Moskova, bir başkent olmadığı, ortada yalnız bir ordu kaldığı için kendisinin de kalkıp buraya geldiğini söylüyordu.

“Eğer altesiniz, Moskova'yı savaştan teslim etmeyeceğinizi bana söylememiş bulunsaydınız, iş başka türlü olurdu. Başımıza bu işler gelmezdi!” dedi.

Kutuzov gözlerini Rastopçin'e dikmişti; söylenen sözleri anlamıyormuş da, kendisiyle konuşanın yüzünde yazılı bir şeyleri okumaya uğraşıyormuş gibiydi. Sıkılıp bozulan Rastopçin sustu. Kutuzov başını hafifçe salladı, dikkatli bakışlarını Rastopçin'in yüzünden ayırmadan, yavaşça, “Hayır,” dedi, “Moskova'yı savaştan vermeyeceğim.”

405

Kutuzov bunu söylerken büsbütün başka bir şey mi düşünüyordu, yoksa anlamsızlığını bildiği için özellikle mi söylemişti, her nedense, Kont Rastopçin yanıt vermedi; Kutuzov'un yanından hemen uzaklaştı. Tuhaf şey! Moskova'nın başkomutanı, gururlu Kont Rastopçin eline kırbacı alarak köprüye yaklaştı, yığılan yük arabalarını bağıra çağıra dağıtmaya başladı.

XXVI

Akşamüzeri saat dörtte Murat'nın kıtaları Moskova'ya girdi. Başta Wurttemberg *hussar*'ları gidiyor, arkada atlı olarak, kalabalık bir maiyet alayı ile Napoli Kralı'nın kendisi geliyordu.

Murat, şehir kalesi “*le Kremlin*”in durumunu öğrenmek için gönderilmiş öncülerden haber gelmesini bekle-

yerek Arbat'ın ortalarında bir yerde, Nikola-Yavlenni Kilisesi'nin yakınında durdu.

Şehirde kalan Moskovalılardan küçük bir kalabalık Murat'nın etrafına toplandı. Renk renk tüyler, altın yaldızlarla süslenmiş uzun saçlı komutana ürkek, şaşkın bakıyorlardı.

“Bana bak, yoksa onların çarı mı bu? E, fena değil doğrusu!” diye fısıltıyla konuşuyorlardı.

Bir tercüman bu küçük kalabalığa yaklaştı. Kalabalık fısıldaşıyordu: “Şapkanı çıkar be... Şapkanı.”

Tercüman, yaşlı bir kapıcıya, “Kremlin’e daha çok var mı?” diye sordu. Yabancı olduğu Leh şivesine kulak kabartıp tercümanın konuştuğu Rusça’yı Rus diline benzetemeyen kapıcı, kendine söylenenleri anlamadı, ötekilerin arkasına çekilip saklandı.

Murat, tercümana doğru yürüdü, Rus kıtalarının nerede bulunduklarını sormasını emretti. Ruslardan biri soruları anlamıştı; birkaç kişi tercümana yanıt verdi. Öncü kıtasından bir subay Murat’ya yaklaştı, kale kapılarının tıkalı olduğunu, orada herhalde bir pusu kurulduğunu bildirdi. Murat, “Pekâlâ,” dedi, sonra yanındakilerden birine dönerek, dört hafif topla kapıların topa tutulmasını emretti.

Murat'ın ardı sıra gelen saflardan bir batarya tırısı kalkarak hareket etti, Arbat boyunca ilerledi. Vozdvjenka'nın sonuna gelen batarya orada durdu, meydanda sıralandı. Birkaç Fransız subayı topları yerleştirip tek dürbünlerle Kremlin’e bakmaya başladılar.

Kremlin’de akşam duası çanları çalınıyordu, bu çan sesleri Fransızları şaşırttı. Bunu, silah başı işareti sandılar; piyade askerleri Kutaviyev Kapısı’na doğru koştu. Kapıda kütükler ve taban tahtaları vardı. Bir subay kıtasıyla birlikte kapıya yaklaştığı sırada karşıdan iki el silah atıldı. Topların yanında bulunan general, subaya bağırarak emir verdi; subay, askerleriyle birlikte koşarak geri döndü.

Kapıdan üç el silah daha atıldı.

Kurşunlardan biri, Fransız askerlerinden birinin ba-

cağına isabet etti, tahta perdenin arkasından tuhaf haykırışlar yükseldi. Fransız general; subay ve askerlerinin yüzünde, o anda, sanki komutla olmuş gibi; deminki sevinçli, rahat ifadenin yerine kavgaya, acıya hazır insanların inatçı, çetin ifadesi belirdi. Onlar için, mareşalinden tümen neferine kadar hepsi için burası artık Vozdvijenkaya, Molavaya, Kutaviyev ya da Troytski kapısı değil, üzerinde belki de kanlı bir savaşın yapılacağı yeni bir yer, yeni bir savaş meydanıydı. Bu savaşa hazırlanıyordu hepsi. Tahta perdeli kapının arkasından gelen haykırışlar kesildi. Toplar *drisa* edildi. Topçular, yanmış fitillerini liflediler. Subay komuta verdi: “*Feu!*”¹ ve birbiri peşinden iki peşrev kutusu ışıltı duyuldu. Hartuç gülleleri kapının taşlarında, kütüklerin ve taban tahtalarının üzerinde çatırdadı, iki duman bulutu meydanın üstünde yükseldi,

Kremlin’in taş kapısına açılan ateşin uğultusu dindikten hemen sonra, Fransızların üstünde tuhaf bir gürültü duyuldu. Görkemli bir alakarga sürüsü duvarların üstünde yükseldi, garklayıp vaklayarak kanat patlatlarıyla havada dönmeye başladı. Bu gürültülerle birlikte kapıdan bir insan çılgılığı duyuldu, dumanların arasında kaftanlı, başı açık bir adamın karaltısı belirdi. Adam elindeki tüfekle Fransızlara nişan aldı. Topçu subayı, “*Feu!*” diye tekrarladı. O anda bir tüfek ve iki top sesi duyuldu. Kapıyı tekrar duman kapladı.

Tahta perdenin arkasında artık hiçbir şey kıpırdamıyordu, Fransız piyadeleri subaylarıyla birlikte kapıya yaklaştılar. Kaftanlı iki adam duvar boyunca Znamenka’ya doğru bayır aşağı koşup kaçtı. Subay, kütükleri ve cesetleri göstererek, “*Enlevez-moi ça,*”² dedi. Fransızlar yaralıları öldürüp cesetleri hisardan aşağı attılar. Bu adamların kim olduklarını kimse bilmiyordu. Onlar için yalnızca “*Enlevez-moi ça*” denilmiş, sonra da kokmasınlar diye bir araya toplanıp uzaklara atılmışlardı. Yalnız Thiérs onları birkaç inandırıcı satırla anmıştır: “*Ces misérables avaient envahi*

¹ Ateş!

² Kaldırın şunu.

la citadelle sacrée, s'étaient emparés des fusils de l'arsenal et tiraient (ces misérables) sur les Français. On en sabra quelques-uns et on purgea le Kremlin de leur présence.”¹

Murat'ya yolun açılmış olduğu bildirildi. Fransızlar kapılardan girip ordugâhlarını il meclisi meydanında kurmaya başladılar. Askerler meclis binasının pencerelerinden sandalyeleri dışarı atıyor, ateş yakıyorlardı.

Öbür kıtalar Kremlin'den geçerek Maroseyka'da, Lub-yanka'da, Pakrovka'da yerleştiler. Kıtaların bazıları, Vozd-vijenka, Znamenka, Nikolska ve Tverskaya boyunca yerleşti. Gittikleri hiçbir yerde ev sahiplerini bulamayan Fransızlar, başka şehirlerdeki gibi evlere yerleşecek yerde, bir açık ordugâhta olduğu gibi, dışarıya, sokaklara yerleştiler.

Üstleri başları paramparçaydı; aç, bitkindiler, sayılarının üçte birini kaybetmiş ama yine de şehre büyük bir düzenle girmişlerdi. Bitkin, yıpranmış ama henüz kavgacı ve korkulacak bir orduydı bu. Ama bu ordu orduluğunu ancak askerleri evlere dağılıncaya kadar koruyabildi. Alaylara bağlı askerler, zenginlerin boş evlerine dağılmaya başlar başlamaz bu ordu da sonsuza dek orduluktan çıktı; sivile de, askere de benzemeyen, “plaçkacı” denen, ikisi ortası bir şey oldu. Aynı insanlar beş hafta sonra Moskova'yı bırakıp giderlerken artık ortada ordu diye bir şey kalmamıştı. Bu, her biri kendi aklınca değerli, yararlı zannettiği bir yığın eşyayı yüklenip götüren bir plaçkacılar güruhuydu. Moskova'dan çıkarlarken amaçları eskiden olduğu gibi savaşmak değil, ele geçirdiği ganimeti korumaktı. Elini çömleğin dar boğazından geçirip içindeki cevizleri avuçladıktan sonra onları bırakmamak için avucunu açmayan, böylelikle de kendi ölümüne neden olan maymun gibi, Fransızların da, yağma ettikleri şeyleri Moskova'dan çıkarken yanlarında götürmeleri yüzünden mahvolacakları belliydi. Ama nasıl maymunun cevizle dolu avucunu açması olanaksızsa, onların da, bir kez yağma edilmiş şeyleri bırak-

¹ Bu zavallılar, kutsal kaleyi işgal etmiş, cephaneden silah almış, Fransızlara ateş etmişlerdi. Birkaçı kılıçtan geçirildi ve Kremlin onların vücutlarından temizlenmiş oldu.

maları olanaksızdı. Her Fransız alayının Moskova'nın herhangi bir mahallesine girişinden on dakika sonra ortada ne asker ne de subay kalıyordu. Güle oynaya odalara girip çıkan kaputlu, tozluklu insanlar evlerin pencerelerinden görünüyor; kilerlerde; mahzenlerde erzaka hükmediyor; ahırların, arabalıkların kapılarını açıyor, kırıyor, mutfaklarda ateş yakıyor; sıvalı kollarla yemek pişiriyor, kaynatıyor, kotarıyor, çocuklarla kadınları korkutuyor, güldürüyor, okşuyorlardı. Bu adamlar her tarafta, dükkânlarda, evlerde yığılınıyordu. Ama artık ortada ordu yoktu.

Aynı gün Fransız komutanları, askerlerin şehre yayılmaması, halka eziyet edilmemesi; plaçkacılığın kesin olarak önlenmesi, hemen o akşam genel bir yoklama yapılması için emir üstüne emir yağdırdılar ama askerler bütün önlemlere rağmen, rahat edebilecekleri bu boş, zengin şehre dağılıverdiler. Aç bir hayvan sürüsü çorak bir kırdaki bir meraya rastlayınca nasıl zapt edilemez ve dağılıverirse, ordu da bu zengin şehrin içinde öyle, zapt edilmezcesine dağılıvermişti.

409

Moskova'da şehirlilerden kimsecikler yoktu; askerler, kumun üstünde su gibi şehrin içinde sızıp gittiler; ilk girdikleri yer olan Kremlin'den başlayarak dört bir yana yol yol yayıldılar. Olduğu gibi bütün eşyasıyla bırakılmış zengin bir tüccar evine giren süvari askerleri orada atları için lüzumundan fazla geniş ahırlar buluyor ama yine de, kendilerine daha iyi gelen aynı sıradaki başka bir evi gidip işgal ediyorlardı. Birçokları, içine kimlerin yerleştiğini tebeşirle yazarak birkaç evi birden işgal ediyor; başka kıtalarla tartışmaya tutuşuyor; hatta dövüşüyorlardı. Askerler daha bir yere yerleşmeye vakit bulamadan şehri dolamak için sokaklara fırlıyor, her şeyin yüzüstü bırakılmış olduğunu haber alınca da, ellerine bedavadan değerli eşyalar geçirebilecekleri yerlere saldırıyorlardı. Askerleri önlemeye giden komutanlar da ister istemez onlara katılıyorlardı. Arabacılar çarşısında birçok mağaza çeşitli arabalarla dolu kalmıştı, oraya da generaller yığılmış, kendilerine kaleska ve kupa arabası seçiyorlardı. Şehirde kalan

halk, yağmadan kurtulmak ümidiyle komutanları evlerine davet etmekteydi. Yüzüstü bırakılmış malın mülkün haddi hesabı yoktu. Fransızların işgal ettiği yerlerin çevresinde, her tarafta, henüz keşfedilmemiş, işgal olunmamış yerler vardı, Fransızlar buralarda daha değerli şeyler bulunduğunu düşünüyorlardı. Böylece Moskova onları gitgide daha çok emip içine çekiyordu. Kuru bir toprağın üstüne su döküldüğü zaman nasıl hem su, hem de kuru toprak yok olursa, zengin, boş şehre bu aç ordunun girmesiyle de hem ordu, hem de zengin şehir yok oldu; ortada kalan şey, çamur, yangın ve plaçkacılıktı.

410

Fransızlar, Moskova yangınını *au patriotisme féroce de Rastopchine*¹’e atfederler, Ruslarsa Fransızların taassubuna... Gerçekte Moskova yangınına, bu yangının sorumluluğunu bir ya da birkaç kişinin omzuna yüklemek bakımından sebep aranıyorsa, böyle bir sebep yoktu ve olamazdı, Moskova, şehirde yüz otuz kötü yangın tulumbası bulunmuş bulunmamış olsun, herhangi bir ahşap şehrin yanabileceği bir duruma düşürüldüğü için yanmıştı. Moskova nasıl olsa yanacaktı, çünkü halkı onu bırakıp gitmişti; üzerine günlerce kıvılcım yağan bir yonga yığınının tutuşması gibi bu yangın da önüne geçilmez bir şeydi. Daha ev sahipleri evlerindeyken ve görevliler yardıma koşarken bile, içinde her yaz, hemen hemen her gün yangın çıkan bir ahşap şehri artık ahalisi bırakıp gider de; onu günde iki kez yemek pişiren, çubuk içen ve açık ordugâh ateşlerini il meclisi meydanında saray iskemleleriyle yakan askerler doldurursa, elbette ki yanmamazlık edemezdi. Barış zamanlarında bile, askerleri belli bir yerde köylere ev ev dağıtın, oralarda çıkan yangın sayısının hemen arttığını görürsünüz. Yabancı bir ordunun işgal ettiği boş, ahşap bir şehirde yangın tehlikesinin ne derece artacağını artık düşünün. Bu işte ne *le patriotisme féroce de Rastopchine*

¹ Rastopçin’in vahşi yurtseverliğine.

ne de Fransızların taassubu söz konusu olamaz. Moskova; bacalar, mutfaklar, açıkta yakılan ateşler, düşman askerlerindeki umursamazlık, ev sahibi olmayan şehir halkı yüzünden yandı. Kundakçılar olsa bile (bu da çok şüphelidir ya, çünkü şunun bunun yangın çıkarması için hiçbir neden yoktu; sonra bu zahmetli, tehlikeli de bir iştir) bu kundakçıları Moskova yangınının nedeni olarak gösteremeyiz; çünkü onlarsız da çıkacaktı yangın.

Fransızların, Rastopçin'i vahşilikle, Rusların da Bonaparte'ı haydutlukla suçlamaları; sonra da halkların eline bir kahramanlık meşalesi vermeleri kendileri için ne kadar övünülecek bir şey olursa olsun yangının böyle doğrudan doğruya bir nedeni olamazdı çünkü sahipleri tarafından terk edilen, yabancı insanların içinde hüküm sürmesine, çorba pişirmesine izin verilen her köy, her fabrika, her ev nasıl eninde sonunda yanarsa, Moskova da öylece yanacaktı. Moskova'yı içinde oturanlar yaktı, bu doğrudur; ama bunlar yerlerini terk etmeyen şehir halkı değil, şehre dışarıdan gelmiş olanlardır. Düşmanın işgal etliği Moskova; Berlin, Viyana ve başka şehirler gibi sağlam kalmadı; çünkü Moskovalılar, Fransızlara ekmek, tuz ve şehrin anahtarlarını getirecek yerde şehirden çıkıp gittiler.

411

XXVII

Moskova'da Fransızların emilip dört bir yana akışı, Piyer'in şimdi oturduğu mahalleye 2 Eylül'de ancak akşam doğru ulaşmıştı.

Piyer, inzivada, geçirdiği son iki tuhaf günden sonra deliliğe yakın bir duruma düşmüştü. Bütün varlığına bir tek düşünce hâkim olmuştu. Ne zaman, nasıl olduğunu kendi de bilmiyordu ama bu düşünce şimdi onu öyle bir sarmıştı ki, artık ne geçmişi ne de içinde bulunduğu durumu hatırlıyor, görüp duyduğu şeyler ona bir rüya gibi geliyordu.

Piyer, hayatın, kendisini sarmış olan ve o günkü durumunda çözmeye gücü yetmediği karışık kördüğüm isteklerinden kurtulmak için evini bırakmıştı. Yosif Aleksiyeviç'in evine rahmetlinin belgelerini, kitaplarını toplamak bahanesiyle gidişi, sırf sessizliğe, huzura kavuşmak içindi; çünkü şimdi sürüklendiğini hissettiği karmakarışık olayların tersine, Yosif Aleksiyeviç'in anısı Piyer'in ruhunda sonsuz, sakin yüksek düşünceler uyandırıyor. Aradığı sakin bir sığınaktı; Yosif Aleksiyeviç'in yazı odasında bunu gerçekten de bulmuştu. Yazı odasının ölü sessizliği içinde tozlu masaya dirseklerini dayayıp oturunca, son günlerin, özellikle Borodino Savaşı'nın anıları usulca, art arda geçmeye başladı zihninden; ruhunda, "onlar" diye iz bırakmış olan insanlardaki dürüstlüğü, sadeliğin, kuvvetin yanında kendi yavanlığını, değersizliğini hissetti. Gerasim onu daldığı düşüncelerden ayırdığı zaman Piyer, Moskova'nın halk tarafından yapılacak savunmasına (böyle bir savunmanın hazırlandığını biliyordu) katılmayı tasarlamıştı. Bu amaçla Gerasim'den, kendisine hemen bir kaftanla bir tabanca bulmasını rica etmiş, ona, Yosif Aleksiyeviç'in evinde, adını gizleyerek kalmak niyetinde olduğunu bildirmişti. Sonra, bir başına işsiz güçsüz geçirdiği (Piyer dikkatini masonlukla ilgili elyazması belgelerin üzerinde toplamaya boşuna gayret etmişti) bu ilk gün içinde, eskiden de düşündüğü gibi, kendi adının Bonaparte adıyla birleştirilince aldığı esrarengiz anlam geçti aklından ama bu, yani vahşi hayvanın saltanatına son vermek işinin kendisine, *l'Russe Besuhof'a* nasip olduğu düşüncesi, insanın aklından sebepsiz yere, hiçbir iz bırakmadan gelip geçiveren hülyalardan biriydi.

Piyer, (yalnızca Moskova'nın savunmasına katılmak amacıyla) kaftan satın aldıktan sonra Rostovlara rastlayıp da, Nataşa ona, "Kalıyor musunuz? Ah, ne iyi..." dediği zaman aklına, Moskova'yı alsalar bile şehirde kalarak kendine nasip olan görevi yerine getirmenin gerçekten de iyi olacağı düşüncesi gelmişti.

Ertesi gün de bir tek düşünceyle, nefesine acımamak,

hiçbir konuda onlardan geri kalmamak düşüncesiyle Üçdağlar'ın yolunu tutmuştu. Ama Moskova'nın savunulmayacağını anlayıp eve döndüğü zaman, önceleri aklından yalnızca bir olasılık olarak geçen şeyin şimdi bir zorunluluk haline geldiğini hissetti birden. Adını gizleyerek Moskova'da kalacak, Napoléon'la karşılaşacak, onu öldürecek; ya kendisi mahvolacak ya da, ona göre, sırf Napoléon'un yüzünden Avrupa'nın başına gelen felaketlere bir son verecekti.

Piyer, 1809 yılında, Viyana'da bir Alman öğrencisinin Napoléon'a karşı giriştiği suikastın bütün ayrıntılarını, bu öğrencinin kurşuna dizildiğini de biliyordu. Ama görevini yerine getirirken karşılaşacağı ölüm tehlikesi onu bir kat daha coşturmaktaydı.

Aldığı karara doğru Piyer'i karşı konulmaz biçimde çeken iki güçlü duygu vardı: Birincisi, genel felaketin onda uyandırdığı kendini feda etme, acı çekmek ihtiyacıydı; 25 Ağustos'ta yine bu duyguya kapılarak Mojaisk'e doğru yola çıkmış, savaşın içine sürüklenmişti, şimdi yine bu duygunun etkisiyle evinden kaçıp alıştığı lüksü, rahatlığı terk ederek, kaskatı bir divanın üstünde soyunmadan yatıyor, Gerasim'le aynı yemeği yiyordu. Öteki duygu koşullara bağlıydı; yapay ve geçici olan, insanların çoğunluğunca dünyanın en büyük nimeti sayılan her şeye karşı hissedilen, sırf Ruslara özgü o belirsiz hafifseme duygusuydu. Piyer, bu sihirli, tuhaf duyguya ilk kez Slobodski Sarayı'nda kapılmıştı; çünkü orada ansızın anlamıştı ki, insanların onca peşinden koştukları, dört elle sarıldıkları zenginliğin, iktidarın, hatta hayatın bile bir değeri varsa o da bütün bu şeylerin fırlatılıp atılmasındaki zevktedir.

Gönüllü genç askere son kapiğine kadar kafayı çektiren; sarhoşa, sebepsiz yere, bu işin cebindeki son meteliğe de mal olacağını bildiği halde aynaları, camları kırdıran yine bu duygudur; delice işler (basit anlamda) yapan insanın alışık olduğunun dışında yüksek bir hayat anlayışının varlığını ilan ederek sanki kendi gücünü denemesi de bu duygunun sonucudur.

Slobodski Sarayı'nda ilk kez kapıldığı günden beri hep bu duygunun etkisi altında kalmıştı Piyer, ama onu tam anlamıyla ancak şimdi duyuyordu! Bundan başka, Piyer'in kararlılığını sağlayan asıl şey, bu yolda şimdiye kadar attığı adımlardı. Evinden kaçıışı, kaftanı, tabancası, Moskova'da kalacağını Rostovlara söylemesi; başkaları gibi o da Moskova'yı terk etmeye kalkışırsa bütün bunlar yalnız anlamsızlaşmakla, ayıp, gülünç olacaktı (ki Piyer hassastı bu konuda).

Piyer'in fiziksel durumu, her zaman olduğu gibi, ruhsal durumuna uygundu. Alışık olmadığı kötü yemekler, o günlerde içtiği votka, yaprak sigarası ve şarap yokluğu, değiştiremediği çamaşırların kirliliği, şiltesiz, dar bir divanın üstünde geçirdiği iki gece, bütün bunlar Piyer'i deliliğe yakın bir sinirlilik içinde tutuyordu.

414 Öğleden sonra saat ikiydi. Fransızlar Moskova'ya girmişlerdi. Piyer bunu biliyor ama harekete geçeceği yerde, girişeceği işi en küçük ayrıntılarına kadar gözden geçirip düşünmekten başka bir şey yapmıyordu. Piyer, darbeyi nasıl indireceğini, Napoléon'un ölümünü açıkça gözlerinin önüne getiremiyordu ama kendi ölümü, kendi kahramanlığı olağanüstü bir berraklıkla, kederli bir hazla, gözünün önüne geliyordu.

"Evet, ben herkes için bu işi yapmalıyım ya da ölmemliyim!" diye düşünüyordu. "Evet, ona yaklaşıcağım... sonra, birden... tabancayla mı, hançerle mi?.. Ama hepsi bir... Ben değil, Tanrı'nın eli cezalandırıyor seni diyeceğim ona... Ne olacak, alın, idam edin beni!" diye kederli ama kararlı bir ifadeyle, başını eğmiş kendi kendine konuşmaya devam ediyordu.

Odanın ortasında durup böyle kendi kendine fikir yürüttüğü sırada kapı açıldı, eşikte, korkak Makar Aleksiyeviç'in, büsbütün değişmiş yüzü görüldü. Hırkası savruluyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, iğrençti. Sarhoş olduğu belliydi; Piyer'i görünce ilk anda şaşaladı ama aynı şaşkınlı-

ğı Piyer'in yüzünde de fark eder etmez cesareti yerine geldi, ince bacakları üzerinde sendeleyerek odanın ortasına geldi. Kısık, fakat emin bir sesle, "Korktular," dedi, "ben söylüyorum işte: Teslim olmayacağım, ben söylüyorum... Doğru değil mi, beyim?" Bir an düşündü, sonra ansızın masanın üstündeki tabancayı gördü, beklenmedik bir hızla, tabancayı alıp koridorda koşarak kaçmaya başladı.

Makar Aleksiyeviç'i kovalayan Gerasim'le kapıcı onu sofa aralığında durdurdular, elinden tabancayı almaya çalıştılar. Koridora çıkan Piyer de bu yarı deli ihtiyara acıyarak, tiksinererek bakıyordu. Harcadığı çabayla yüzü buruşmuş Makar Aleksiyeviç tabancayı tutuyor, olağanüstü bir şeyler tasarlıyormuş gibi, kısık bir sesle haykırıyordu:

"Silah başına! Rampa! Yalan söylüyorsun, alamazsın!"

Gerasim, Makar Aleksiyeviç'i incitmeden dirseklerinden tulup kapıdan içeri itmeye çalışarak, "Yeter rica ederim, yeter. Lütfen, rica ederim vazgeçin ama rica ederim, beyefendi," diyordu.

"Sen kimsin? Bonaparte mısın?" diye bağıırıyordu Makar Aleksiyeviç.

"Bu yaptığınız doğru değil efendim, lütfen odaya buyurun, dinlenin. Lütfen şu tabancayı..."

Makar Aleksiyeviç tabancayı sallayarak bağıırıyordu:

"Defol, aşağılık köle! Dokunma bana! Görüyor musun şunu? Rampa!"

Gerasim, kapıcıya fısıldadı:

"Yakala."

Makar Aleksiyeviç'i kollarından yakalayıp kapıya doğru sürüklediler.

Sofa aralığı, iğrenç çığlıklarla, soluğu kesilen sarhoşun feryatlarıyla doldu.

Derken sahanlık tarafından acı bir kadın çığlığı yükseldi, aşçı kadın koşu koşu sofa aralığına geldi.

"Onlar! Aziz babalarım!.. Yemin ederim onlar, dört tane atlı!" diye haykırdı.

Gerasim'le kapıcı, Makar Aleksiyeviç'i bıraktılar. Ses-

sizleşen koridorda dış kapıyı vuran birkaç elin gürültüsü açıkça duyuldu.

XXVIII

Tasarısını gerçekleştirenceye kadar adını sanını gizlemeye, Fransızca bildiğini belli etmemeye karar vermiş olan Piyer, Fransızlar içeri girer girmez hemen saklanmak niyetiyle koridorun yarı açık kapısının önünde duruyordu. Ama Fransızlar içeri girdikleri halde Piyer kapıdan uzaklaşmadı: Merakını yenememişti.

416 İki kişiydiler. Birisi subaydı; uzun boylu, sert görünümlü, yakışıklı bir erkekti; ikincisi herhalde asker ya da emir eriydi; bodur, zayıf, yanakları çökük, yüzü gözü güneşte yanmış, bön bir adamdı. Subay, bir değneğe yaslanarak, topallaya topallaya önde yürüyordu. Birkaç adım attıktan sonra sanki bu evin uygun olduğuna kendi kendine karar vermiş gibi, geriye, kapıda duran askerlere döndü, beygirleri içeri alsınlar diye buyurgan bir sesle bağırdı. Sonra dirseklerini sertçe kaldırarak bıyıklarını burdu, elini şapkasının siperine götürdü. Gülümseyip etrafına bakınarak keyifli keyifli, “*Bonjour, la compagnie!*”¹ dedi. Kimse karşılık vermedi.

“*Vous êtes le bourgeois?*”² diye sordu Gerasim’e.

Gerasim bir şey anlamadı, korka korka subaya baktı.

Subay, bu ufacık adamı hoş gören sevimli bir gülümsemeyle tepeden tırnağa süzerek, “*Quartire, quartire, logement,*” dedi. “*Les Français son des bons enfants. Que diable! Voyons! Ne nous fâchons pas, mon vieux,*”³ diye korkmuş, suskun Gerasim’in omzunu okşadı. Sonra etrafına bakınıp Piyer’in bakışlarıyla karşılaştı, “*A ça! Dites*

¹ Merhaba arkadaşlar.

² Ev sahibi siz misiniz?

³ Oda, oda, mesken, Fransızlar iyi çocuklardır. Hay şeytan, darılıp gücenmeyelim babalık.

donc, on ne parle donc pas français dans cette boutique?”¹ dedi. Piyer kapıdan uzaklaştı.

Subay yeniden Gerasim’e döndü. Kendisine evin odalarını göstermesini istedi.

Gerasim, lafı anlaşılabilsin diye kelimeleri eğip bük-tü. “Efendi yok... Ben anlamaz... Benim oda... Siz...” dedi.

Fransız subayı gülümsedi, söylediklerini anlamadığını anlatmak için Gerasim’in burnunun dibinde eliyle hareketler yaptı, Piyer’in durduğu kapıya doğru topallaya topallaya yürüdü. Piyer onun elinden kurtulmak için çekilmek istedi. Tam bu sırada mutfağın açılan kapısında elinde tabancayla beliren Makar Aleksiyeviç’i gördü. Makar Aleksiyeviç, bir deli kurnaz ışığıyla gözlerini Fransız’a dikti; tabancasını kaldırarak nişan aldı. Tetiğe asılıp “Rampa!!!” diye sarhoş sarhoş haykırdı. Fransız subayı sestten yana döndü, o anda da Piyer sarhoşun üstüne atıldı. Tabancayı yakalayıp havaya kaldırdığı sırada Makar Aleksiyeviç tetiği çekti; kulakları sağır eden, her tarafı barut dumanına boğan bir silah sesi duyuldu. Fransız, sarardı, kendini arkaya; kapıya doğru attı.

417

Fransızca bildiğini belli etmemeye karar verdiğini unutan Piyer, tabancayı alıp fırlatarak subaya doğru koştu, ona Fransızca, “*Vous n’êtes pas blessé?*”² dedi. Subay kendini yoklayarak, “*Je crois que non,*”³ diye cevap verdi. Duvarın alçı sıvasındaki bir sıyrığı göstererek, “*Mais je l’ai manqué belle cette fois-ci,*”⁴ dedi. Piyer’e sert sert bakıp, “*Quel est cet homme?*”⁵ diye sordu. Piyer rolünü büsbütün unutarak çabuk çabuk karşılık verdi:

“*Ah, je suis vraiment au désespoir de ce qui vient d’arriver,*”⁶ dedi. “*C’est un fou, un malheureux qui ne savait pas ce qu’il faisait.*”⁷

¹ Annma da iş ha, yoksa burada Fransızca bilen yok mu?

² Yaralanmadınız ya?

³ Galiba, hayır.

⁴ Ama bu sefer iyi kurtuldum.

⁵ Kim bu herif?

⁶ Başınıza gelen işe cidden çok üzüldüm.

⁷ Delidir, ne yaptığını bilmeyen bir zavallı.

Subay, Makar Aleksiyeviç'e yakalaşıp yakasından tuttu.

Makar Aleksiyeviç duvara dayanmış, dudağı sarkmış, sanki ayakta uyukluyormuş gibi sallanıyordu. Fransız, elini çekerek, "*Brigand, tu me la payeras,*"¹ dedi, sonra kararlı, güzel bir jestle, "*Nous autres nous sommes clément après la victoire, mais nous ne pardonnons pas aux traîtres,*"² diye ekledi.

Piyer, bu sarhoş, deli adamdan öç almaması için subaya, Fransızca yalvarmaya devam ediyordu. Subay, hep o mahzun edasıyla dinledi, sonra birden gülümseyerek Piyer'e döndü, onu birkaç saniye sessizce süzdü. Güzel yüzünde saldırgan ama aynı zamanda tatlı bir ifade belirdi, elini uzattı,

"*Vous m'avez sauvé la vie! Vous êtes Français?*"³ dedi. Bir Fransız'ın böyle bir sonuca varması doğaldı. Büyük bir işi ancak bir Fransız yapabilirdi; onun, yani 13. Alay Yüzbaşısı *Monsieur Ramball*'in hayatını kurtarmak da, hiç şüphesiz büyük bir işti.

Fakat böyle bir sonuç ve bu sonuca dayanan subayın inancı ne kadar doğal olursa olsun, Piyer yine de onu hayal kırıklığına uğratmayı gerekli buldu. Hemen, "*Je suis Russe,*"⁴ dedi.

Fransız parmaklarını burnunun ucunda oynatıp gülümseyerek, "*Haydi, haydi, haydi, à autres,*"⁵ dedi. Sonra, "*Tout à l'heure vous allez me conter tout ça,*"⁶ diye ekledi Piyer'e karşı bir kardeş gibi davranarak, "*Charmé de rencontrer un compatriote. Eh bien! Qu'allons nous faire de cet homme?*"⁷

Fransız subayının yüzündeki ifade, sesinin tonu, Pi-

¹ Haydut, bana bunun hesabını vereceksin.

² Bizler zaferden sonra merhametliyiz, ama hainleri affetmeyiz.

³ Hayatımı kurtardınız! Fransız mısınız?

⁴ Ben Rusum.

⁵ Başkalarına anlat.

⁶ Birazdan bana,bütün bu hikâyeleri anlatırsınız.

⁷ Bir vatandaşa rastlamış olmakla mutluyum. Peki, bu herifi ne yapacağız?

yer gerçekten de Fransız olmasa bile, yeryüzündeki bu en yüksek sıfatı bir kere aldıktan sonra, elbette artık ondan vazgeçemem, diyordu. Subayın sorduğu son soru üzerine Piyer, Makar Aleksiyeviç'in kim olduğunu bir kez daha anlattı; kendileri gelmeden az önce bu sarhoşun, delinin, dolu tabancayı kapıp götürdüğünü, onu elinden alamadıklarını açıkladı; zavallının cezaya çarptırılmamasını bir kez daha rica etti.

Fransız, göğsünü kabartıp eliyle şahane bir hareket yaptı. Çabuk çabuk ve dokunaklı bir edayla konuşarak, "*Vous m'avez sauvé la vie! Vous êtes Français. Vous me demandez sa grâce? Je vous l'accorde. Qu'on emmène cet homme,*"¹ dedi, hayatını kurtardığı için Fransızlık payesini verdiği Piyer'in koluna girip onunla birlikte içeri girdi.

Avludaki askerler silah sesini duyunca sofa aralığına gelmişlerdi, ne olduğunu soruyor, suçluları cezalandıracaklarını söylüyorlardı ama subay onları sertçe durdurdu:

"*On vous demandera quand on aura besoin de vous,*"² dedi. Askerler çıktılar. Bu arada mutfağı şöyle bir dolaşmış olan emir eri, subaya yaklaştı, "*Capitaine, ils ont de la soupe et du gigot de mouton dans la cuisine. Faut-il vous l'apporter?*"³ dedi.

Yüzbaşı, "*Oui, et le vin,*"⁴ diye yanıt verdi.

XXIX

Fransız subayı Piyer'le birlikte odaya girince, Piyer kendisinin Fransız olmadığına subayı bir kez daha ikna etmeyi görev bildi ve çekilmek istedi, ama subay razı olmadı. Hayatını kurtardığı için Piyer'e karşı öyle nazık,

¹ Hayatımı kurtardınız. Siz Fransızsınız. Benden bu adamın affını istiyorsunuz. İsteğinizi yerine getiriyorum.

² Lüzum olursa çağırılırsınız.

³ Yüzbaşım, mutfakta çorbayla koyun kızartması var. İster misiniz?

⁴ Evet, ama şarap da getir.

öyle sevimli, hoş davranıyor, öyle gerçek bir minnettarlık gösteriyordu ki, ricasını reddetmeye Piyer'in yüzü tutmadı; ilk girdikleri yer olan salonda onunla kaldı. Piyer, Fransız olmadığında ısrar edince, yüzbaşı, böyle övünülecek bir sıfatın nasıl reddedilebileceğine besbelli akıl erdiremeyerek omuz silkti, ille de kendini Rus olarak göstermek istiyorsa mesele kalmadığını, ama buna karşın, ne olursa olsun, hayatını kurtardığı için artık ona sonsuz bir minnettarlıkla bağlanmış bulunduğunu söyledi.

Eğer bu adamda başkalarının duygularını azıcık olsun anlamak, Piyer'in hissettiklerini sezmek yeteneği olseydi, Piyer herhalde onun yanından uzaklaşırdı ama bu adamın kendinden başka her şeye karşı gösterdiği coşkun vurdumduymazlık onu yendi.

Piyer'in kirli, ince giysilerine, elindeki yüzüğe şöyle bir göz atan Fransız, "*Français ou prince russe incognito*,"¹ dedi. "*Je vous dois la vie et je vous offre mon amitié. Un Français n'oublie jamais ni une insulte ni un service je vous offre amitié. Je ne vous dis que ça.*"²

Bu subayın sesindeki tınıda, yüzündeki ifadede, hareketlerinde, Fransız görüşüyle öyle bir iyi yüreklilik, bir asalet vardı ki, Piyer onun gülümsemesine bilinçsizce bir gülümsemeyle karşılık vererek uzatılan eli sıktı.

Subay, bıyıklarının altında dudaklarını büzen, kendini beğenmiş, dayanılmaz bir gülümsemeyle kendini takdim etti:

"*Capitaine Ramball du 13^eème léger, décoré pour l'affaire du Sept. Voudrez-vous me dire à présent, à qui j'ai l'honneur de parler aussi agréablement au lieu de rester à l'ambulance avec la balle de ce fou dans le corps.*"³

¹ Fransız, ya da kimliğini gizleyen Rus Prensi, ne olursanız olunuz.

² Size hayatımı borçluyum, dostluğumu kabul ediniz. Fransızlar bir hakareti de bir kahramanlığı da asla unutmazlar. Dostluğumu kabul ediniz, işte söylemek istediğim bundan ibaret.

³ Yüzbaşı Ramball, 13. Hafif Süvari Alayı'ndan 7 Eylül Savaşı'ndan dolayı nişanla taltif edilmiştir. Vücudunda şu delinin kurşunuyla sargı mahallinde oturacak yerde, böyle zevkle konuşmak şerefine nail olduğum insanın kimliğini de artık söyler misiniz?

Piyer, ismini bildiremeyeceğini söyledi kızarak, bir isim uydurmaya, adını söyleyemeyişinin nedenini Fransız'a anlatmaya kalkıştı; Fransız, hemen onun sözünü kesti.

"De grâce,"¹ dedi. "*Je comprends vos raisons, vous êtes officier... Officier supérieur, peut-être. Vous avez porté les armes contre nous. Ce n'est pas mon affaire. Je vous dois la vie. Cela me suffit. Je suis tout à vous. Vous êtes gentil-homme?*"² diye ekledi sorar gibi. Piyer başını salladı. "*Votre nom de baptême, s'il vous plaît? Je ne demande pas davantage. Monsieur Pierre, dites-vous... Parfait. C'est tout que je desire savoir.*"³

Koyun kızartması, omlet, Fransızların bir Rus şarap mahzeninden almış oldukları şarap, semaver, votka getirildi; Ramball, Piyer'i yemeğe çağırdı, sonra hemen kendisi güçlü dişleriyle çiğneyip ağzını şapırdatarak şapırdatarak ve *excellent, exquis*⁴ diye diye, sağlıklı, aç bir adam gibi oburcasına, hızlı hızlı yemeye başladı. Yüzü kızarıyor, terliyordu. Piyer de açtı, memnuniyetle yemeğe katıldı. Hizmet eri Morel, sıcak suyla dolu bir tencere getirip içine bir kırmızı şarap şişesi koydu. Bundan başka tadına bakılmak için mutfaktan alıp getirdiği bir kvas şişesini de masaya yerleştirdi. Bu içki, Fransızlar arasında nam almıştı. *Limonade de cochon* (domuz limonatası) diye ad takmışlardı kvasa. Morel, mutfakta bulduğu bu *limonade de cochon*'u övüyordu. Ama Moskova'da dolaşırken ele geçirdiği bir şarap vardı yüzbaşıda, bu nedenle kvası Morel'e bıraktı; Bordeaux şarabının şişesine yapıştı. Şişenin boğazına bir peçete sarıp kendisinin ve Piyer'in kadehini doldurdu; yemek ve şarap yüzbaşayı iyice coşturmuştu, hem yiyor ve hem de sürekli konuşuyordu.

421

¹ Rica ederim.

² Mazeretinizi anlıyorum, subaysınız, belki de yüksek rütbeli bir subay. Bize karşı savaşıyorsunuz. Bu beni ilgilendirmez. Size hayatımı borçluyum. Bu kadar bana yeter. Emrinize amadeyim. Asilzade misiniz?

³ Vaftiz adınızı lütfeder misiniz? Fazlasını soracak değilim. M. Piyer mi dediniz? Âlâ... Bilmek istediğim zaten bu kadardı.

⁴ Mükemmel, nefis.

“Oui, mon cher monsieur Pierre, je vous dois une fière chandelle de m’avoir sauvé de cet enragé... J’en ai assez, voyez-vous, de balles dans le corps. En voilà une (göğsünü işaret etti) à Wagram et de deux à Smolensk, (yanağındaki yara izini gösterdi). Et cette jambe, comme vous voyez qui ne veut pas marcher. C’est à la grande bataille du 7 à la Moskva que j’ai reçu ça. Sacré dieu, c’était beau! Il fallait voir ça, c’était un déluge de feu. Vous nous avez taillé une rude besogne, vous pouvez vous en vanter, nom d’un petit bonhomme. Et, ma parole, malgré l’atout, que j’y ai gagné, je serais prêt à recommencer. Je plains ceux qui n’ont pas vu ça.”¹

Piyer, “J’y ai été,”² dedi.

“Bah, vraiment! Eh bien, tant mieux,”³ diye devam etti Fransız. “Vous êtes de fiers ennemis, tout de même. Le grande redoute a été tenace, nom d’une pie. Et vous nous l’avez fait crânement payer. J’y suis allé trois fois, tel que vous me voyez. Trois fois nous étions sur les canons et trois fois on nous a culbuté et comme des capucins de cartes. Oh! C’était beau, monsieur Pierre. Vous grenadiers ont été superbes, tonnerre de Dieu. Je les ai vu six fois de suite serrer les rangs, et marcher comme à une revue. Les beaux hommes! Notre roi de Naples qui s’y connaît a crié: bravo! Ah! Ah! Soldat comme nous autres! (Bir an sustu.) Tant mieux, tant mieux, monsieur Pierre, Terribles en bataille... Galants (gülümseyerek göz kırptı) avec les belles, voilà les Français, Monsieur Pierre, n’est ce pas?”⁴

¹ Beni şu kudurmuş herifin elinden kurtardığınız için bir mum adayacağım, evet, azizim M. Pierre. Vücutumda kurşun taşımaktan bıktım, usandım artık... İşte bir tanesi, Vagram’dan kaldı, şu ikisi de Smolensk’ten... Sonra şu, gördüğünüz gibi, yürümek istemeyen bacak; ayın yedisinde büyük Moskova Irmağı Savaşı’nın yadigarıdır. Hay Allah, o ne güzellikti. Görülmeye değer, bir ateş tufanı. Anamızdan emdiğimiz sütü burnumuzdan getirdiniz, övünebilirsiniz. Orada yakalandığım öksürüğe rağmen aynı işe yeniden başlamaya hazırım. O hali görmeyenlere acırım doğrusu.

² Ben de oradaydım.

³ Ya, sahi mi? Daha iyi ya.

⁴ Ne de olsa yigit düşmanlarsınız. Büyük tabya da amma dayandı ha. Onu pahalya mal ettiniz bize. Şimdi nasıl gözünüzün önündeysem, oraya da öyle üç defa gittim. Toplara üç kere saldırdık, üçünde de bizi iskambil kâğıdı dizisi gibi

Yüzbaşı öyle iyi yüreklice, safça bir keyif içindeydi, öyle bir kendine yeter, kendinden memnun hali vardı ki, Piyer de ona keyifli keyifli bakarak göz kırpar gibi oldu. *Galant* sözü yüzbaşının aklına Moskova'nın durumunu getirmiş olmalıydı ki, "*A propos, dites donc, est-ce vrai que toutes les femmes ont quitté Moscou? Une drôle d'idée! Qu'avaient-elles à craindre?*"¹ dedi.

Piyer, "*Est-ce que les dames françaises ne quitteraient pas Paris, si les Russes y entraient?*" diye karşılık verdi.²

Fransız, "*Ah, ah, ah!..*" diye kahkahadan kırılarak Piyer'in omzuna vurdu. "*Ah, elle est forte celle-là,*"³ diye devam etti. "*Paris?.. Mais Paris.. Paris...*"⁴

Piyer, onun sözünü tamamlayarak, "*Paris, la capitale du monde...*"⁵ dedi.

Yüzbaşı, Piyer'e baktı. Konuşmanın ortasında durup gülümseyen sevimli gözlerini karşısındakinin yüzüne dikme âdeti vardı.

"*Eh bien, si vous ne m'avez pas dit que vous êtes Russe, j'aurai parié que vous êtes Parisien. Vous avez ce que je ne sais quoi, ce...*"⁶ Bu komplimanı yapar yapmaz yeniden susarak Piyer'i süzdü.

Piyer, "*J'ai été à Paris, j'y ai passé des années,*"⁷ dedi.

"*Oh ça se voit bien. Paris... Un homme qui ne connaît pas Paris, est un sauvage. Un Parisien, ça se sent à deux lieux. Paris, c'est Talma, la Duschénois, Potier, la Sor-*

423

devirdiler. Ah, o ne güzelliği Mösyö Pierre. Humbaracılarınız kusursuz vallahi. Birbiri ardı sıra altı kere saflarını sıkıştırıp bir geçit resminde gibi yürüdüklerini gördüm. Aslan gibi adamlar. Ha, demek ki siz de bizim gibi askersiniz. Daha iyi ya Mösyö Pierre. Savaşta korkunç... güzellere karşı nazik, işte Fransızlar böyledir, değil mi Mösyö Pierre?

¹ Ha, sahi, bütün kadınların Moskova'yı bıraktıkları doğru mu? Ama da acayip fikir ha. Neden korkuyorlardı ki?

² Eğer Ruslar Paris'e girselerdi, Parisli kadınlar şehirden gitmezler miydi?

³ Ha, ha, ha, bu çok fazla, Paris?

⁴ Fakat o Paris... Paris...

⁵ Paris, dünyanın başkenti.

⁶ Hani, eğer bana Rus olduğunuzu söylemeseydiniz, Parislisinizdir diye bahse girerdim. Sizde öyle bir şey var. bir ne bileyim, öyle bir...

⁷ Paris'te bulundum, orada yıllarca kaldım.

bonne, les boulevards,”¹ sözlerinin başıyla sonu arasındaki uygunsuzluğu sezdi ve hemen ekledi: “Il n’y a qu’un Paris au monde. Vous avez été à Paris et vous êtes resté Russe. Eh bien, je ne vous estime pas moins.”²

Dertli düşüncelerle baş başa, yapyalnız geçirdiği günlerden sonra, şimdi içtiği şarabın etkisi altında kalan Piyer, bu neşeli, iyi yürekli adanla konuşmaktan, elinde olmayarak zevk duyuyordu.

“Pour en revenir à vos dames, on les dit bien belles. Quelle fichue idée d’aller s’enterrer dans les steppes, quand l’armée Française est à Moscou. Quelle chance elles ont manqué es relles-là. Vos moujiks c’est autre chose, mais vous autres gens civilisés vous devriez nous connaître mieux que ça. Nous avons pris Vienne, Berlin, Madrid, Naples, Rome, Varsovie; toutes les capitales du monde... On nous craint, mais on nous aime? Nous sommes bons à connaître. Et puis l’Empereur,”³ diye başlayınca Piyer onun sözünü kesti, “L’Empereur,” diye tekrarladı ve yüzü birden üzgün, şaşkın bir hal aldı. “Est-ce que l’Empereur...”⁴

424

“L’Empereur? C’est la générosité, la clémence, la justice l’ordre, le génie, voilà l’Empereur! C’est moi Ramball qui vous le dit. Tel que vous me voyez, j’étais son ennemi il y a encore huit ans. Mon père a été comte émigré... Mais il m’a vaincu, cet homme. Il m’a empoigné. Je n’ai pas pu résister au spectacle de grandeur et de gloire dont il couvrait la France. Quand j’ai compris ce qu’il voulait, quand j’ai vu qu’il nous faisait une litière de lauriers, voyez vous, je me suis dit: Voilà un souverain, et je me suis donné a lui.

¹ Belli, gören göz kılavuz istemez. Paris... Paris’i bilmeyen bir insan vahşi demektir. Parisli iki fersahlık yoldan kendini belli eder. Paris: Talma, Duschénois, Potier, Sorbonne; bulvarlar demek.

² Yeryüzünde bir tek Paris vardır. Paris’e gitmiş olduğunuz halde Rus kaldınız. Ne çıkar, ben bu yüzden size daha az saygı duyuyor değilim.

³ Sizin kadınlara gelemim, çok güzel olduklarını söylüyorlar. Fransız Ordusu Moskova’dayken gidip de bozkırlara kapanmak! Ne saçma şey. Mükemmel bir fırsat kaçırdılar: Muşıklarınız bir yana sizler, uygar insanlar, bizi bundan daha iyi tanımanız gerekirdi. Viyana’yı, Berlin’i, Madrid’i, Napoli’yi, Roma’yı, Varşova’yı, dünyanın bütün başkentlerini aldık... Bizden korkarlar, ama severler de... Bizi yakından tanımanın faydası vardır. Sonra, imparator...

⁴ İmparator... Sahi, İmparator...

Eh voilà! Oh, oui, mon cher, c'est le plus grand homme des siècles passés et à venir."¹

Piyer, tereddüt etti, yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi, "*Est-il à Moscou?*"² diye sordu.

Fransız, Piyer'in gergin yüzüne bakıp gülümsedi.

"*Non, il fera son entrée demain,*"³ diyerek devam etti hikâyesine.

Sokak kapısı tarafından yükselen haykırışlarla ve Wurttemberg *hussar*'larının da atlarını kendi atlarının bulunduğu avluya sokmak istediklerini yüzbaşıya bildirmek için gelen Morel'in içeri girmesiyle konuşmaları yarıda kaldı.

Yüzbaşı, kıdemli erbaşı çağırttı; hangi alaydan olduğunu, komutanlarının adını, işgal edilmiş bir eve ne cesaretle girip yerleşmeye kalkıştığını sert sert sordu. Pek iyi Fransızca bilmeyen Alman, ilk iki soruya karşılık vererek alayını, komutanının adını söyledi ama üçüncü soruyu hiç anlamadığı için Almancasına kırık dökük Fransızca kelimeler karıştırarak kendisinin bölük emini olduğunu, bütün evleri sırayla baştan başa işgal etmek için komutanından emir aldığını söyledi. Almanca bilen Piyer Alman'ın dediklerini yüzbaşıya, yüzbaşının yanıtlarını da Wurttembergli *hussar*'a tercüme etti. Bu suretle, kendine söylenenleri anlayan Alman boyun eğdi, adamlarını alıp gitti. Yüzbaşı dışarıya çıktı, yüksek sesle bir şeyler emretti.

Odaya döndüğü zaman, Piyer başını elleri arasına almış hâlâ eski yerinde oturmaktaydı. Yüzü acı ifade ediyordu. Gerçekten de acı çekiyordu o sırada.

Yüzbaşı odadan çıkıp da yalnız kalınca, içine düşmüş

¹ İmparator mu? Cömertlik, merhamet, adalet, disiplin, deha, işte imparator bunlardır. Size bunu, ben, Ramball söylüyorum. Sizi temin ederim, daha bundan sekiz yıl önce onun düşmanıydım. Babam göç etmiş kontlardandır. Fakat bu adam beni yendi. Beni avucunun içine aldı. Fransa'ya verdiği şan ve şeref manzarasının büyüklüğü karşısında dayanamadım. Ne yapmak istediğini anladığım, bize zafer çelenklerinden bir yataklık yaptığını gördüğüm zaman, anlıyor musunuz, kendi kendime, işte bir hükümdar, dedim ve ona tepeden tırnağa verdim kendimi. İşte böyle! Evet, azizim, o gelmiş ve gelecek yüzyılların en büyük adamıdır.

² Moskova'da mı?

³ Hayır, yarın girecek.

olduğu durumu birden kavramıştı Piyer. Çok ağırına gittiği halde Moskova'nın alınmış olması değil, bu sevinçli galiplerin şehirde kendi evlerindeymişler gibi hareket etmeleri, hatta onu korumaya kalkışmaları da değildi şimdi Piyer'e acı veren. Ona acı veren şey, kendi zaafını anlamış olmasıydı; içilen birkaç bardak şarap, bu iyi yürekli adamla konuşmak, Piyer'in son günlerde içinde bulunduğu ve eylemini gerçekleştirmek için zorunlu olan o dalgın, üzgün ruh halini yok edivermişti. Tabanca, hançer, kaftan hazır. Napoléon da yarın geliyordu. Piyer, o haydudu öldürmeyi yine öyle yararlı, onurlu bir iş saymakta, ama artık bunu yapamayacağını da hissetmekteydi. Niçin? Bilmiyordu, ama kararını yerine getiremeyeceğini sezer gibiydi. Zaafına karşı mücadele ediyor, ama onu yenemeyeceğini, karşısına çıkan ilk insanla temasa gelir gelmez öç almak, öldürmek, kendini feda etmek gibi karanlık düşüncelerinin tuz buz oluverdiklerini hissediyordu.

Yüzbaşı, hafifçe topallayarak, ıslık çala çala odaya girdi.

426

Fransız'ın az önce Piyer'i eğlendiren gevezeliği artık onu tiksindiriyordu. ıslıkla çaldığı ezgi de, yürüyüşü de, bıyıklarını buruşu da, her hali şimdi Piyer'in ağırına gidiyordu.

"Ben artık giderim, onunla bir tek laf bile konuşmam," diye düşündü. Bunu düşünüyor, ama yine de olduğu yerde oturuyordu. Tuhaf bir zaaf duygusu onu oturduğu yere mıhlamıştı: İsteddiği halde, kalkıp gidemiyordu.

Yüzbaşı, tersine, çok keyifli görünüyordu. Odada iki kez aşağı yukarı dolaştı, çok eğlenceli bir şey düşünüyor-muş da, kendi kendine buna gülüyormuş gibi gözleri pırıldıyor, bıyıkları hafifçe titriyordu. Birdenbire, "*Charmant*," dedi, "*le colonel de ces Wurtembourgeois? C'est un Allemand; mais brave garçon, s'il en fut. C'est un Allemand.*"¹

Piyer'in karşısına oturdu.

"*A propos, vous savez donc l'allemand, vous?*"²

¹ Şu Wurttembergililerin albayı hoş adam. Alman ama, yine de iyi delikanlı. Fakat Alman.

² Ha sahi, demek Almanca biliyorsunuz?

Piyer ses çıkarmadan ona baktı.

“*Comment dites-vous asile en allemand?*”¹

“*Asile?*” diye tekrarladı Piyer. “*Asile en allemand: Unterkunft.*”²

“*Comment dites-vous?*”³ diye inanmamış bir yüzle sordu hemen yüzbaşı.

Piyer tekrarladı:

“*Unterkunft.*”

Yüzbaşı, “*Onterkoff,*” dedi, gülen gözlerini Piyer’e dikti. “*Les Allemands sont des fières bêtes. N’est-ce pas, monsieur Pierre,*” diye bir de netice çıkardı. *Eh bien, encore une bouteille de ce Bordeaux Moscovite, n’est ce pas? Morel, vas nous en chauffer encore une petite bouteille. Morel!*”⁴ diye haykırdı neşeyle.

Morel bir şamdanla bir şişe şarap getirdi. Yüzbaşı mumların ışığı altında Piyer’e bir göz attı, karşısındakinin karmakarışık yüzü onu besbelli şaşırttı; içten bir üzüntü ve ilgiyle Piyer’e yaklaştı, üstüne doğru eğildi. Eline doku-narak, “*Eh, bien, nous sommes tristes?*”⁵ dedi, “*Vous aurai-je fait de la peine? Non, vrai, avez-vous quelque chose contre moi?*”⁶ diye sordu. “*Peut-être rapport à la situation?*”⁷

427

Piyer yanıt vermedi, ama Fransız’ın gözlerine dost-lukla baktı. Kendisine gösterilen bu ilgiden hoşlanmıştı.

“*Parole d’honneur, sans parler de ce que je vous dois, j’ai de l’amitié pour vous. Puis-je faire quelque chose pour vous? Disposez de moi. C’est à la vie et à la mort. C’est la main sur le cœur que je vous dis,*”⁸ diye göğsüne vurarak ekledi yüzbaşı.

¹ Almanca’da sığınak nasıl denir?

² Sığınak mı? Almanca sığınak: *unterkunft*.

³ Nasıl dediniz?

⁴ Almanlar mağrur hayvanlardır, öyle değil mi Mr, Piyer Pekâlâ, şu Moskova Bordeaux’sundan bir şişe daha içsek, ne dersiniz? Morel, bir küçük şişe daha ısıt bize Morel!

⁵ Ne o, kederli miyiz?

⁶ Sizi gücendirdim mi? Sahi ama, bana dargın mısınız?

⁷ Belki de durum dolayısıyla üzülüyorsunuz.

⁸ Şerefsizim ki, size borçlu olduğum şey bir yana, dostunuzumdur. Size herhan-gi bir yardımım dokunamaz mı? Emrinize amadeyim. Canımı fedaya hazırım. Bunu size yürekten söylüyorum.

Piyer, “*Merci,*”¹ dedi. Yüzbaşı, sığınağa Almanca ne dendiğini öğrendiği zaman Piyer’e nasıl bakmışsa yine öyle dikkatle baktı, yüzü ansızın parıldadı.

“*Ah! Dans ce cas, je bois à notre amitié!*”² diye sevinçle haykırıp bardaklarına şarap doldurdu. Piyer, dolu bardağı alıp içti. Ramball de bardağını dikti, Piyer’in elini bir daha sıktı, düşünceli; hülyalı bir tavır takınıp dirseklerini masaya dayadı.

“*Oui, mon cher ami, voilà les caprices de la fortune,*” dedi, “*Qui m’aurait dit que je serai soldat et capitaine de dragons au service de Bonaparte, comme nous l’appellions jadis. Et cependant me voilà à Moscou avec lui. Il faut vous dire, mon cher,*”³ diye uzun bir hikâye anlatmaya niyetlenen bir insanın ağır, ölçülü sesiyle devam ediyordu, “*que notre nom est l’un des plus anciens de la France.*”⁴

Yüzbaşı, atalarının tarihini, kendi çocukluğunu, yetişkinlik, delikanlılık zamanlarını, bütün hısım akraba, mal mülk, aile ilişkilerini bir Fransız’ın rahat, saf, açık yürekliliğiyle Piyer’e anlattı. Bu hikâyede “*Ma pauvre mère*”in⁵ önemli bir rol oynadığını söylemeye gerek yok.

Yüzbaşı gitgide coşarak, “*Mais tout ce n’est que la mise en scène de la vie, le fond c’est l’amour. L’amour! N’est ce pas, monsieur Pierre?*”⁶ dedi. “*Encore un verre.*”⁷

Piyer tekrar şarap içti ve bardağını doldurdu.

“*Oh! Les femmes, les femmes!*”⁸ Bakışları mahmurlaşan yüzbaşı, gözlerini Piyer’e dikerek aşktan, kendi aşk maceralarından söz etmeye başladı. Bunlar pek de çoktu. Subayın memnun, güzel yüzüne; kadınlardan söz ederken

¹ Teşekkür ederim.

² Hah! Öyleyse, dostluğumuza içiyorum.

³ Evet, aziz dostum; işte kaderin cilveleri. Kim derdi ki, Bonaparte’ın (vaktiyle onu böyle çağırırdık) maiyetinde askere dragon yüzbaşısı olacağım. Ama işte onunla birlikte Moskova’dayım. Size şunu söylemeliyim ki, azizim.

⁴ Ailemiz Fransa’nın en eski ailelerinden biridir.

⁵ Zavallı anneciğim.

⁶ Fakat bütün bunlar hayatın mizansenidir, asıl temel aşktır. Aşk. Değil mi M. Pierre.

⁷ Bir bardak daha?

⁸ Ah, kadınlar, kadınlar...

kapıldığı coşkun heyecana bakılacak olursa buna kolayca inanmak mümkündü. Ramball'ın bütün aşk hikâyelerinin, Fransızlar için aşkın biricik büyüsunü, şiirini oluşturan hayasız bir içeriği vardı; buna rağmen yüzbaşı aşkın bütün güzelliklerini yalnız kendisi denemiş, kendisi tatmış gibi hikâyelerini öyle samimi bir inançla anlatıyor, kadınları ballandıra ballandıra öyle bir betimliyordu ki, Piyer onu merakla dinliyordu.

Belli ki Fransız'ın onca sevdiği *l'amour*,¹ Piyer'in bir zamanlar kendi karısına karşı duyduğu o alçak, basit aşkın soyundan olmadığı gibi, Nataşa'ya karşı duyduğu o kendi kendini alevlendiren romantik aşka da benzemiyordu. Ramball bu iki tür aşkı aynı derecede hoş görüyordu: Birisi, *l'amour pour les charretiers*, ötekisi, *l'amour pour des imbéciles*.² Fransız'ın beğendiği *l'amour* daha çok, kadına karşı sahte ilişkilerde ve aşka başlıca çekiciliğini veren birtakım aldatmalardaydı.

Böylece yüzbaşı; otuz beş yaşındaki çekici bir markizle bu çekici markizin on yedilik masum güzel kızına karşı, aynı anda ikisine birden duyduğu aşkın dokunaklı hikâyesini anlattı. Ana kız arasındaki cömertlik mücadelesinin sonunda ana, kendini feda ederek, âşığına kızıyla evlenmesini teklif etmişti; bu çok uzak anı yüzbaşmayı heyecanlandırıyordu hâlâ. Sonra bir hikâye daha anlattı: Burada koca, âşık rolünü, kendisi ise (yani âşık) koca rolünü oynamıştı. Sonra, *Asile'e Unterkunft*³ denilen memleketten, *Souvenirs d'Allemagne*'dan⁴ birkaç komik hatıra daha anlattı, burada *les maris mangent de la choux croute, et les jeunes filles sont trop blondes*'dı.⁵

Nihayet söz, anısı yüzbaşıda hâlâ tazeliğini koruyan ve Polonya'da başından geçen son maceraya geldi; hızlı el kol hareketleriyle ve alevlenen bir yüzle anlattığı bu hikâyeye göre bir Leh'in hayatını kurtarmış, (zaten sürek-

¹ Aşk.

² Birisi arabacı aşkı, ötekisi enayilerin aşkı.

³ (Alm.) Sığınağa.

⁴ Almanya hatıralarından.

⁵ Kocaları lahana çorbası içer ve genç kızlar çok sarışındır.

li hayat kurtarıyordu yüzbaşı) Leh de Fransa'nın hizmetine girmek için yola çıkarken ona güzel karısını (*Parisienne de coeur*)¹ emanet etmişti. Yüzbaşı mutluydu, çekici Leh kadın onunla kaçmak istiyordu; ama yüce ruhlulukla hareket eden yüzbaşı kadını kocasına geri vermiş, bunu yaparken de, "*Je vous ai sauvé la vie, et je sauve votre honneur*,"² demişti. Yüzbaşı bu sözleri tekrarlarlarken gözlerini silip bu dokunaklı anının kendisinde uyandırdığı heyecanı üstünden atmak ister gibi silkindi.

Gece ve şarap hep yapardı bunu; yüzbaşının hikâyelerini dinlerken Piyer onu anlattıklarını dinliyor, hepsini anlıyor; bir yandan da zihninde ansızın sıra sıra beliren kendi anılarının peşinden gidiyordu. Bu aşk hikâyelerini dinlerken apansızın Nataşa'ya olan aşkını hatırlamış; aklından bu aşkla ilgili sahneleri geçirerek onları Ramball'in hikâyeleriyle kıyaslamıştı. Aşkla görev arasındaki kavgayı anlatan hikâyeyi dinlerken de, gönlünün arzuladığı kadınla Suhariyev Kulesi'ndeki son karşılaşma en küçük ayrıntılarına kadar Piyer'in gözünün önüne geldi. O zaman bu karşılaşma onu pek etkilememiş, hatta bunu bir daha da hatırlamamış, ama şimdi, bu rastlaşmada çok önemli, şiirli bir şey varmış gibi geliyordu ona.

Onun, "Piyotr Kiriliç, buraya gelin, sizi tanıdım," değişini hatırlıyor, gözlerini, gülümsemesini, yolculuk şapkasını, kıvr kıvr saçlarını karşısında görüyor... Bunlar birden ona dokunuyor, içini eziyordu.

Çekici Leh kadın hakkındaki hikâyesini bitiren yüzbaşı, başından böyle bir aşk felaketinin geçip geçmediğini sordu Piyer'e.

Piyer bu soru üzerine başını kaldırdı. İçini dökmek ihtiyacını duydu; kendisinin aşkı nasıl biraz da başka türlü anladığını açıklamaya koyuldu. Bütün hayatınca bir tek kadın sevmiş olduğunu, onu hâlâ sevdiğini ama bu kadının hiçbir zaman kendisinin olamayacağını söyledi. Yüzbaşı, "*Tiens!*"³ dedi.

¹ Ruhu Parisli.

² Sizin hayatınızı kurtarmıştım, şimdi de şerefınızı kurtarıyorum.

³ Bak hele...

Sonra Piyer bu kadını daha çocuk denilecek bir yaş-
tayken sevmeye başladığını ama onu düşünmeye bile ce-
saret edemediğini, çünkü onun çok genç, kendisininse o
vakitler meşru olmayan bir çocuk, adsız bir insan olduğu-
nu anlattı. Sonra, soyunun adını, servetini elde edince de
onu düşünmeye yine cesaret edememişti; çünkü çok sev-
diği bu kadını bütün dünyanın, bunun için de şüphesiz
kendisinin çok üstünde görmüştü. Hikâyesinin burasında
Piyer, yüzbaşıya bunu anlayıp anlamadığını sordu.

Yüzbaşı, bu duyguyu kendisi anlamasa bile yine de
ondan hikâyesine devamını rica ettiğini belirten bir hare-
ket yaptı.

“*L'amour platonique, les nuages...*”¹ diye mırıldandı.
İçilen şaraptan mı, içini dökmek ihtiyacıyla mı, hikâye-
sindeki insanlardan hiçbirini bu adamın tanımamasın-
dan, hiçbir zaman da tanıyamayacağından mı, yoksa bun-
ların hepsinden dolayı mı, her ne hal ise, Piyer’in dili çö-
züldü. Mahmur gözlerini uzak bir noktaya dikip ağzını şa-
pırdada şapırdada hikâyesini baştan aşağı anlattı: evlen-
mesini, Nataşa’ya en yakın dostunun âşık olmasını, sonra
onu aldatmasını, genç kızla kendisi arasındaki basit ilişki-
yi, her şeyi... Ramball’in soruları üzerine Piyer, az önce on-
dan sakladığı şeyleri de anlattı: Sosyal durumunu, hatta
soyadını bile söyledi.

Piyer’in hikâyesinde yüzbaşıyı en çok şaşırtan şey,
çok zengin olması, Moskova’da iki sarayının bulunması,
bütün bunları yüzüstü bırakması, şehri terk etmemesi,
Moskova’da adını ve mevkiini gizleyerek kalmasıydı.

Sokağa birlikte çıktıkları zaman, gece bir hayli ilerle-
mişti. Evin solunda, Petrovka’da, Moskova’da başlayan ilk
yangının kızılıtları görünüyordu. Sağda, yüksekte orak bi-
çiminde yeniay ve karşı tarafta kuyrukluyıldız pırıldıyor
ve bu yıldız Piyer’in ruhuna aşkıyla bağlanıyordu. Cümle
kapısında Gerasim, aşçı kadın ve iki Fransız toplanmış
duruyorlardı; kahkahaları, birbirlerinin anlamadıkları dil-

¹ Platonik aşk, bulutlar...

de konuşmaları işitiliyordu. Şehrin üstünde yükselen kı-zıllığa bakıyorlardı.

Koskocaman şehirdeki bu küçücük uzak yangında korkulacak bir şey yoktu.

Yıldızlı, yüksek gökyüzüne, aya, kuyrukluyıldıza, yangın kızılına bakan Piyer'in yüreği neşe ve sevecenlikle doldu. "Ah, ne kadar güzel, başka ne istenir," diye düşündü. Ama birden verdiği kararı hatırlayınca başı döndü, içi bulandı, öyle ki, düşmemek için parmaklığa yaslandı.

Dostuyla vedalaşmadan yanından ayrıldı, sarsak adımlarla kapıdan uzaklaştı, odasına dönünce divana uzandı, hemen uyudu.

XXX

432 Şehirden kaçıp gitmekte olanlar ve çekilen kıtalar 2 Eylül'de başlayan ilk yangının kızılıtlarına ayrı ayrı yerlerde, ayrı ayrı duygularla bakıyorlardı.

O gece Rostovların katarı Moskova'dan yirmi verst kadar uzakta, Mitişçi'de konaklamıştı. Eylülün birinde öyle geç vakit yola çıkmışlar, yol, yük arabalarıyla, kıtalarla öyle tıkanmış, gidip getirilmeleri için boyuna adam gönderilen o kadar çok şey unutulmuştu ki, o akşam Moskova'nın beş verst ötesinde konaklamaya karar verilmişti. Ertesi sabah da geç uyanılmış, yollarda yine bir sürü duraklamalar yüzünden ancak Büyük Mitişçi'ye ulaşılabilmişti. Rostovlarla, yanlarındaki yaralılar saat onda büyük köyün avlularına, evlerine yerleştiler. Rostovların yardımcı ve arabacıları, yaralıların hizmet erleri, efendilerini yerleştirip yemeklerini yediler, atların yemlerini verdiler, sonra sahanlığa çıktılar.

Rayevski'nin yaveri evlerden birinde yaralı yatıyordu, bileği kırılmıştı, duyduğu dehşetli ağrı yüzünden sürekli inin inin iniyor, sonbahar gecesinin karanlığı içinde bu iniltiler acı acı yankılanıyordu. Bu yaver, ilk geceyi Rostov-

larla aynı avluda geçirmişti. Kontes, bu iniltieler yüzünden bütün gece gözünü kırpmadığını söyledi, Mitişçi'de de sırf bu yaralıdan uzak olmak için berbat bir kulübeye yerleşti.

Adamlardan biri, avlunun girişinde duran arabanın kasasının arkasında, gecenin karanlığında yeni, zayıf bir yangın kızılığı daha fark etti. Öteki. ilk kızılık çoktandır görünüyordu, bunun Mamontov Kazaklarının yaktığı Küçük Mitişçi köyü olduğunu herkes biliyordu. Hizmet eri, "Kardeşler, bu başka bir yangın," dedi. Herkes yeni ışığa dikkatle baktı.

"Küçük Mitişçi olacak, Mamontov Kazakları yakmış diyorlar ya."

"Hayır! Bu Mitişçi değil, bu daha uzakta."

"Şuna bak, tıpkı Moskova'daymış gibi."

Adamlardan ikisi sahanlıktan inerek kupa arabasının yanına gittiler, iki basamak çıktılar arabaya.

"Bu daha solda, öyle ya, Mitişçi hemen şurada, ama bu büsbütün başka bir yönde."

Yanlarına birkaç kişi daha geldi. İçlerinden biri, "Bak, nasıl yalazlanıyor," dedi. "Efendiler, bu yangın Moskova'da ya Suşevskaya'da ya Rogojkskaya'da."

Kimse yanıt vermedi. Bütün bu insanlar, uzakta, alev alev yanan bu yeni yangını uzun süre sessiz sedasız seyrettiler.

Kont'un oda uşığı (ona böyle sesleniyorlardı) ihtiyar Danilo Terentiç, kalabalığa yaklaşarak Mişka'yı çağırdı:

"Orada durup nereye bakıyorsun, sersem... Kont adam arıyor, ortada kimseler yok, hadi git, elbiseleri yerleştir."

Mişka, "Ben zaten su için gelmiştim," dedi.

Uşaklardan biri, "Siz ne dersiniz, Danilo Terentiç, şu alevler Moskova'daymış gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu.

Danilo Terentiç yanıt vermedi, yine uzun süre sessiz sedasız durdular. Alevler gitgide yayılıyordu. Bir ses, "Aman Tanrım!.. Hem rüzgâr var, hem de ortalık kupkur..." dedi.

“Şuna bak, nasıl da ilerliyor. Ah Tanrım! Alakargalara bak. Biz günahkâr kullarına acı Tanrım!”

“Nasıl olsa söndürürler.”

O zamana kadar susan Danilo Terentiç’in sesi duyuldu:

“Kim söndürecek?” Danilo’nun sesi sakindi, ağır ağır konuşuyordu. “Evet, Moskova, kardeşler,” dedi. “Ak duvaklı anamız...” Sesi kısıldı, birden hıçkırdı. Sanki görülen kızılığın anlamını kavrayabilmek için herkes bunu bekliyordu. Kont’un yaşlı hizmetkârının hıçkırıklarına iç çekişler, dua sesleri karıştı.

XXXI

434

Oda uşağı, Kont’un yanına dönerek Moskova’nın yandığını bildirdi. Kont hırkasını giydi, neler olduğunu anlamak için dışarı çıktı. Henüz soyunmamış olan Sonya ile Madam Schoss da onunla birlikte çıktılar. Nataşa’yla Kontes odada tek başlarına kaldılar. (Petya artık ailesinin yanında değildi, Troytski yönünde ilerleyen alayı ile birlikte önden gitmişti).

Moskova’nın yandığı haberini duyan Kontes ağlıyordu. İsa ve Meryem Ana tasvirlerinin altında, solgun yüzü ve bir noktaya dikili gözleriyle oturan Nataşa (zaten geldiğinden beri hep burada oturuyordu) babasının söylediklerine dikkat bile etmemişti. Yaverin üç ev öteden gelen bi-tip tükenmez iniltilerine kulak kabartıyordu. Dışarıdan üşümüş, korkmuş bir halde dönen Sonya, “Ah, ne korkunç,” dedi. “Moskova baştan aşağı yanıyor gibi geliyor bana, ne müthiş kızılık! Nataşa, bak şimdi şuradan, pencereden görünüyor.” Nataşa’yı herhangi bir şeyle oyalamak istediği belliydi. Ama Nataşa kendisinden ne istendiğini anlamıyormuş gibi ona baktı, gözlerini tekrar ocağın köşesine dikti. Sonya Kontes’i şaşırtarak bu sabah Nataşa’ya Prens Andrey’in yaralı olduğunu ve kendi kafilele-

rinde bulunduğunu söylemeyi gerekli görmüştü, bu nedenle Nataşa kendinden geçmiş, uyuşuk bir haldeydi. Kontes çok öfkelenmezdi ama Sonya'ya kızmıştı. Sonya ağlayıp af dilemişti, şimdi de sanki suçunu unutturmak istiyormuş gibi sürekli Nataşa'yla ilgileniyordu. "Nataşa bak, nasıl korkunç şekilde yanıyor."

"Yanan ne?" diye sordu Nataşa, "Ha, evet, Moskova." Sonra adeta teklifini reddederek Sonya'yı kırmamak ve onun elinden kurtulmak için pencereye yaklaştı, sanki hiçbir şey görmedi; dışarı bir göz atıp tekrar eski vaziyetini aldı.

"Yoksa görmedin mi?"

Nataşa, rahat bırakılmasını yalvaran bir sesle, "Yo, gördüm, gerçekten, gerçekten," diye yanıt verdi.

Böylece Kontes de, Sonya da Moskova'nın, Moskova yangınının, ne olursa olsun hiçbir şeyin Nataşa için bir anlamı olmadığını anladılar.

Kont, tekrar bölmenin arkasına çekilip yattı. Kontes Nataşa'ya yaklaştı, kızının hastalandığı zamanlarda yaptığı gibi elinin tersiyle başını yokladı; sonra ateşi var mı, yok mu diye anlamak istiyormuş gibi, dudaklarıyla alnına dokundu, öptü.

"Soğuk mu aldın, titriyorsun? Yatsan," dedi.

"Yatmak mı? Evet, peki, yatacağım. Hemen şimdi yatacağım," diye yanıt verdi Nataşa.

Ona bu sabah, Prens Andrey'in yaralı olduğunu, kendileriyle birlikte yolculuk yaptığını söyledikleri andan beri; nerede, nasıl, ağır mı yaralandığını, kendisini görmenin mümkün olup olmadığını yalnız ilk zamanlarda sorup durmuştu. Ama görülemeyeceği, yarası ağır olsa da hayatının tehlikede olmadığı kendisine söylendikten sonra, buna inanmadığı halde (ne sorarsa sorsun hep aynı yanıt vereceklerini anlamıştı) artık sormaktan, konuşmaktan vazgeçmişti. Yol boyunca Kontes'in iyi bildiği, ifadelerinden onca korktuğu koca koca açılmış gözleriyle arabanın bir köşesinde kıpırdamadan oturmuştu; şimdi de sıranın üstünde öylece oturuyordu. Aklından bir şeyler geçtiğini,

bir şeylere karar vermek istediğini ya da artık karar vermiş olduğunu, bütün bunları Kontes biliyordu ama bunların neler olduğunu bilmiyordu, onu korkutan, üzen de buydu.

“Nataşa, soyun yavrucuğum, benim yatağıma uzan.” (Yalnız Kontes’in karyolası kurularak üzerine yatak serilmişti, Madam Schoss ve iki küçükhanım yerde, samanların üstünde yatacaklardı.)

Nataşa öfkeyle, “Hayır, anne, ben şurada, yerde yatacağım,” dedi. Gidip pencereyi açtı. Açık pencereden yaverin iniltileri daha çok duyuluyordu. Nataşa başını gecenin nemli havasına uzattı, Kontes onun pencere pervazına dayanan ince boynunun ‘hıçkırıklarla sarsıldığını’ gördü. Nataşa, inleyenin Prens Andrey olmadığını biliyordu. Prens Andrey’in, küçük bir bölmeyle ayrılmış bitişikte yattığını da biliyor, ama bu dinmeyen korkunç iniltiler onu ağlatıyordu. Kontes ile Sonya bakıştılar. Kontes, Nataşa’nın omzuna eliyle hafifçe dokunarak, “Uyu canım, uzan küçüğüm,” dedi. “Hadi yat canım.”

436

Nataşa, “Ha, evet... Şimdi, hemen yatacağım,” dedi. Aceleyle soyunmaya başladı; soyunurken de etekliğinin bağını kopardı. Entarisini çıkarıp geceliğini giydikten sonra yer yatağının üstüne bağdaş kurup oturdu. Pek uzun ve gür olmayan saçlarını omzundan önüne sarkıtarak örmeye başladı. Nataşa’nın başı kâh sağa, kâh sola dönüyor; ama iri gözleri dimdik önüne bakıyordu. Gecelik kıyafeti tamam olunca Nataşa kapının dibine, samanların üstüne serilmiş olan çarşafa usulca uzandı.

Sonya, “Nataşa, sen ortaya yat,” dedi.

Nataşa, “Ben buraya yatacağım,” diye yanıt verdi. “Hadi, siz de yatsanıza,” diye keyifsiz keyifsiz ekledi, yüzünü yastığa gömdü.

Kontes, Madam Schoss, Sonya çarçabuk soyunup yattılar. Odada tasvirlerin önündeki mum yanıyordu yalnız; dışarıysa iki verst ötedeki Küçük Mitişçi’nin alevleriyle aydınlanmıştı; yolun dönemecinde, Mamontov Kazaklarının yağma ettikleri meyhaneden halkın gece uğul-

tuları geliyor, yaverin bitip tükenmez iniltisi de hâlâ duyuluyordu.

Nataşa, evin içinden ve dışından gelen seslere, olduğu yerde kıpırdamadan, uzun süre kulak kabarttı. Önce annesinin duasını, iç çekişini, karyolasının gıcirtısını; sonra Madam Schoss'un bildik horultusunu. Sonya'nın hafif hafif nefes alışını dinledi. Sonra, Kontes Nataşa'ya seslendi; Nataşa yanıt vermedi. Sonya yavaşça, "Galiba uyuyor, anne," dedi. Kontes bir süre sustu; tekrar seslendi, ama artık hiç kimse yanıt vermedi.

Biraz sonra Nataşa, annesinin düzenli nefes alıp verişini duydu. Örtünün altından çıkmış çıplak, küçük ayağı döşemenin üstünde üşüdüğü halde Nataşa kıpırdamıyordu.

Bir cırcırböceği sanki bütün bu uyuyanlara karşı kazandığı zaferin bayramını yapıyormuş gibi deliğinde cırlamaya başladı. Uzaklarda bir horoz öttü, yakınlardaki bir horoz ona karşılık verdi. Meyhanede gürültüler dinmişti, yaverin iniltisiyse devam etmekteydi. Nataşa doğruldu.

437

"Sonya? Uyuyor musun? Anne?" diye fısıldadı. Kimse yanıt vermedi. Nataşa, dikkatle, ağır ağır kalktı, haç çıkardı, yumuşak tabanını dikkatle kirli, soğuk dösemeye bastı. Döşeme tahtaları gıcırdadı. Bir kedi yavrusu gibi, seken adımlarla koştu, kapının soğuk mandalını yakaladı.

Odanın duvarlarına ağır bir şey düzenli darbelerle vuruyordu sanki; korkudan, dehşetten, sevgiden duracakmış gibi, parçalanırcasına çarpan yüreği idi bu.

Kapıyı açtı, eşiği atladı, oda aralığının soğuk, ıslak toprağına bastı. Serinlik onu kendine getirdi. Çıplak ayağı uyuyan bir adama çarptı, üstünden atladı; Prens Andrey'in yattığı kulübenin kapısını araladı. Burası karanlıktı. Dip köşede, üzerinde bir şey yatan karyolanın yanında, sıranın üstünde bir içyağı mumu tüte tüte yanıyordu.

Daha sabah saatlerinde, kendisine Prens Andrey'in yaralı olduğunu, burada bulunduğunu söyledikleri andan beri, onu görmesi gerektiğine karar vermişti Nataşa. Bunun niçin gerektiğini bilmiyordu ama bu görüşmenin acı

olacağını anlıyor, bu da bu işin zorunluluğuna onu bir kat daha inandırıyor.

Bütün gününü, gece gidip onu görmek ümidiyle geçirmişti. Fakat şimdi bunun vakti gelip çatınca yüreğine göreceği şeyin korkusu düşmüştü. Kim bilir sakatlanıp nasıl bozulmuştur? Nereleri sakatlanmıştır? Durmadan inleyen yaver gibi midir? Evet, o da tıpkı onun gibi. O korkunç inilti, Prens Andrey'in ta kendisiydi Nataşa'nın zihninde. Köşede, belli belirsiz bir şekil fark edip de, battaniyenin altında dikilmiş dizleri, omuz zannedince, gözünün önüne korkunç bir beden geldi; dehşetle kalakaldı. Ama karşı konulmaz bir güç onu öne doğru çekiyordu, dikkatle bir adım attı, bir adım daha ve kendini tıklım tıklım dolu küçük odanın ortasında buldu.

Tasvirlerin altında, bir sıranın üstünde biri daha yatıyordu (bu, Timohin'di), yerde yatan iki kişi daha vardı (bunlar, doktorla oda uşağıydı).

438 Oda uşağı doğruldu, bir şeyler fısıldadı. Bacağındaki yaranın acısıyla uyuyamayan Timohin gözlerini dört açmıştı; bu beyaz gömlekli, mintanlı, gece başlıklı genç kız hayaletine bakıyordu. Oda uşağı uykulu, ürkek bir sesle, "Ne istiyorsunuz, ne var?" deyince Nataşa hızlandı. Ne kadar korkunç, ne kadar insan şeklinden çıkmış olursa olsun onu mutlaka görecek. Oda uşağının yanından geçti, mumun yanık fitil ucu düştü; mum parlayınca apaçık gördü Prens Andrey'i; ellerini battaniyenin üstüne koymuş yatıyordu; hiç değişmemiş gibiydi.

Prens Andrey her zamanki gibiydi; ama ateşten kırmış yüzü, Nataşa'ya hayranlıkla dikilmiş, pırıl pırıl gözleri, gömleğinin yakasından çıkan incecik boynu ona şimdiye dek Nataşa'nın onda görmediği masum, çocukça bir hal vermişti. Nataşa yaklaştı; çabuk, dinç bir hareketle diz çöktü.

Prens Andrey gülümsedi, ona elini uzattı.

Prens Andrey Borodino savaş meydanı sıhhiyesinden yedi gün önce ayrılmıştı. Bütün bu zamanı hemen hemen arasız bir dalgınlık içinde geçirmişti. Düşmeyen ateşi ve zedelenen bağırsaklarının iltihabı, yanındaki doktora göre, onu öldürecekti. Yedinci gün, bir ekmek dilimini çayla birlikte seve seve yedi; doktor ateşin genel olarak düştüğünü tespit etti. Sabah kendine gelmişti. Moskova'dan yola çıkışlarının ilk gecesi hava oldukça sıcaktı, Prens Andrey'i kaleskasında yatırmışlardı. Ama Mitişçi'de bir eve götürülmeyi, çay içmeyi yaralının kendisi istemişti. Eve taşınırken duyduğu acı Prens Andrey'in inleyerek bayılmasına neden olmuştu. Portatif karyolaya yatırıldıktan sonra uzun zaman gözlerini açmadan, kıpırdamadan öylece uzanıp kalmıştı. Sonra gözlerini açmış, yavaşça fısıldamıştı: "Çay hazır mı?" Onun böyle önemsiz bir şeyi hatırlaması doktoru şaşırtmıştı; nabzını yoklamış, şaşarak, biraz da canı sıkılarak, nabzının daha iyi olduğunu fark etmişti. Doktor bunu pek de memnun olmayarak fark etmişti, çünkü deneyimlerine dayanarak Prens Andrey'in yaşayamayacağını biliyordu; şimdi ölmezse, bir süre sonra daha çok acı çekerek ölecekti. Alayının, kendilerine Moskova'da katılan kırmızı burunlu binbaşısı Timohin de Prens Andrey'le birlikte yola çıkarılmıştı. Borodino Savaşı'nda o da bacağından yaralanmıştı. Yanlarında bir doktor, Prens'in oda uşağı, arabacısı, iki hizmet eri vardı.

439

Prens Andrey'e çay verdiler. Bir şeyleri anlamaya, hatırlamaya çalışıyormuş gibi sıtmalı gözlerini, karşıya, kapıya dikerek çayı hırsla içti.

"Artık yeter, istemem. Timohin burada mı?" diye sordu. Timohin sıranın üstünde sürünerek yanına yaklaştı.

"Buradayım, Ekselans."

"Yara nasıl?"

"Benimki mi? Önemsiz. Ya sizinki?"

Prens Andrey bir şeyleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi yeniden düşünceye daldı.

“Bir kitap bulamaz mıyız?” dedi.

“Nasıl kitap?”

“İncil. Bende yok.”

Doktor İncil bulmayı vaat etti, sonra Prens’ten neler hissettiğini sormaya başladı. Prens Andrey, doktorun bütün sorularına isteksizce ama akli başında yanıtlar verdi; sonra, rahat edemediğini, çok acı duyduğunu söyleyerek altına bir yastık konmasını istedi. Doktorla oda uşağı Prens’in üstündeki battaniyeyi kaldırdılar; yaranın ağır, çürümüş et kokusuyla yüzlerini buruşturarak bu korkunç yarayı gözden geçirmeye başladılar. Doktorun bir şeylere çok canı sıkıldı, bir şeyleri değiştirip başka türlü yaptı, yaralıyı çevirdi; Prens acıdan inledi, çevrildiği sırada kendini kaybetti, sayıklamaya başladı. Kitabı hemen getirmelerini, şuraya, başucuna koymalarını tekrarlayıp duruyordu.

“Bulup getirseniz ne olur!” diyordu. “Bende yok işte... Bulun şunu rica ederim... Birkaç dakikacık şuraya koyun,” diye acıklı bir sesle söyleniyordu.

440

Doktor, ellerini yıkamak için aralığa çıktı. Eline su döken oda uşağına, “Vidansızlık bu,” dedi, “ben bakmasam aldırış eden yok adama. Böyle bir acıya nasıl dayanıyor, şaşıyorum.”

Oda uşağı, “Biz elimizden geleni yapıyoruz,” dedi.

Prens Andrey nerede bulunduğunu, başına neler geldiğini şimdi anlamıştı; yaralı olduğunu, kaleskası Mitişçi’de durduğu zaman bir odaya taşınmasını istediğini hatırlıyordu. Duyduğu acıyla tekrar kendini kaybetmiş, çay istediği sırada tekrar kendine gelmiş ve başından geçenleri tekrar hatırlamış, hele sıhhiyede, nefret ettiği bir adamın çektiği acıları görünce içini mutlulukla dolduran o yeni düşüncelere kapılışı gözünün önünde canlanmıştı. Bu düşünceler şimdi bulanık ve belli belirsiz olsalar da yine ruhunu doldurmuş, artık yeni bir huzura kavuştuğunu, bu bahtiyarlığın İncil’le ilgili olduğunu hatırlamış, İncil’i de işte bunun için istemişti. Ama yaraları temizlenirken ve doktor onu çevirdiği sırada duyduğu acıyla birinci yine bulanmış, yeniden kendine geldiği zamansa,

çoktan gece olmuştu. Çevresindeki her şey uykudaydı. Oda aralığında bir cırcırböceği ötüyor, sokakta birisi bağırarak şarkı söylüyordu; masanın, tasvirlerin, duvarların üstünde hamamböcekleri hışırdıyor, kocaman bir sinek başucunda ve parlak bir alevle yanarak eriyen mumun çevresinde şaşkın şaşkın uçuyordu.

Ruhsal bakımdan iyi değildi. Sağlıklı bir kişi bir sürü şeyi aynı anda düşünür, hisseder, hatırlar; ama bunların içinden bir sıra düşünceyi ya da olayı seçip bütün dikkatini onun üstünde toplamaya gücü vardır. Sağlıklı biri en derin düşüncelere daldığı bir anda bile, içeri giren bir insana hoş geldin demek için bu düşüncelerden ayrılıp sonra tekrar onlara dönebilir. Prens Andrey'in ruhu ise bu bakımdan doğal bir durumda değildi. Ruhu her bakımdan, her zamankinden daha işlek, daha uyanıktı, ama iradesi dışında hareket ediyorlardı. Kendini türlü türlü bir yığın hayal ve düşünceye kaptırmıştı. Bazen kafası birdenbire işlemeye, hem de sağlıklı zamanlarında ulaşamadığı bir güç, açıklık ve derinlikle işlemeye başlıyor ama yine ansızın umulmadık bir hayale takılarak duruyor, eski dinçliğine dönmeye gücü yetmiyordu.

441

“Evet, içime, insanın elinden alınması mümkün olmayan yeni bir huzur doğdu,” diye düşünüyordu bu alacakaranlık, sessiz odada yatarak sıtmayla açılmış gözlerini karşıya dikmiş. Bütün fiziksel koşulların dışında bir huzur, yalnızca ruhun huzuru, aşkın huzuru! Bunu her insan anlayabilir, ama onu bize ancak Tanrı tattırabilir, ilham edebilir. Ama Tanrı bu yasayı nasıl koymuştur? Oğlu niçin?” Bu düşüncelerin akışı ansızın kesildi, Prens Andrey bir ses duydu (kendi sayıklaması mıydı bu, yoksa gerçekten de böyle bir şey var mıydı, bilmiyordu), bu ses, kesin-tisiz, ölçülü bir fısıltıyla aynı heceleri tekrarlıyordu: “Su, su, su”, sonra tekrar “u - u - u”, tekrar “su; su; su” ve tekrar “u - u - u.” Aynı zamanda, bu fısıltılı müzikle Prens Andrey yüzünün üstünde, tam ortasında, incecik iğnelerden ya da talaşlardan yapılmış acayip, havai bir yapının yükseldiğini hissediyordu. Yükselen yapının yıkılmaması

için dengesini bozmamaya gayret etmesi gerektiğini (her ne kadar bu ona çok zor gelse de) hissediyordu ama yapı yine de yıkıldı, sonra yine fısıltılı müziğin ritmine uyarak yeniden yükselmeye başladı. Prens Andrey kendi kendine, “Uzuyor, uzuyor! Yükseliyor; sürekli yükseliyor,” diyordu. Bu fısıltıyı duyarken, iğnelerden yapılmış, sürekli yükselen o yapıyı hissederken de Prens Andrey, ara sıra içyağı mumunun kırmızı halesini görüyor, hamamböceklerinin hışırtısını, yastığına ve yüzüne çarpan sineğin vızıltısını işitiyordu. Şinek ne zaman yüzüne dokunsa yanık hissine benzer bir şey duyuyor, aynı zamanda da yüzünde yükselen yapının bulunduğu yere çarpan sineğin onu yıkamasına şaşıyordu. Ama bundan başka, önemli bir şey daha vardı. Kapıda beyaz bir şey duruyordu, sfenksin heykeliydi bu, o da Prens’i ezmekteydi.

442 “Ama bu belki de, masanın üstünde duran gömleğidir,” diye düşündü Prens Andrey, “işte şunlar da benim ayaklarım, şu da kapı ama ne diye durmaksızın uzuyor, yükseliyor ve sürekli su, su, su - u - u - u - su; su; su... Yeter, kes, rica ederim; kes.” Prens Andrey birisine yalvarıyordu. Sonra olağanüstü bir güç ve netlikle yeniden düşünceler, duygular belirdi.

“Evet, aşk (diye yine tam bir berraklıkla düşünmeye başladı) ama herhangi bir amacı olan, herhangi bir şey elde etmek için duyulan aşk değil, ölmek üzereyken düşmanımı görüp de onu yine de sevdiğim zaman duyduğum aşk. Ben, ruhun özü olup nesneye ihtiyacı olmayan aşkı duydum. Ben bu kutsal aşkı şimdi de duyuyorum. Yakınlarını sevmek, düşmanlarını sevmek. Herkesi sevmek, Tanrı’yı bütün belirtileriyle sevmek. Senin için kutsal bir insanı, insanca seversin; ilahî bir aşkla ise ancak düşman sevinebilir. İşte ben de o insanı sevdiğimi hissettiğim zaman böyle bir huzur duydum. Ne haldedir acaba? Hayata mı... İnsanca bir sevgi duyulduğu zaman bu sevgi nefrete dönebilir; ama ilahî aşk değişmez, hep öyle kalır. Hiçbir şey, ne ölüm ne de hiçbir şey onu yıkabilir. O, ruhun özüdür. Oysa hayatımda ne kadar da çok insana karşı nefret

duymuştum. Bütün bu insanların içinde de hiç kimseyi o genç kız kadar sevmemiş, hiç kimseden o kadar nefret etmemiştim.” Gözünün önüne bütün canlılığıyla Nataşa’yı getirdi, ama eskiden olduğu gibi ona hoş gelen güzellikle-riyle değil, onun ruhunu gözünün önüne getirdi ilk kez. Onun duygularını, acılarını, utancını, pişmanlığını anladı. Onu reddetmekle, ondan ayrılmakla ona karşı ne kadar zalimce davranmış olduğunu şimdi anlıyordu. “Onu yalnız bir kerecik daha görmem mümkün olsaydı. O gözlere bir kerecik olsun bakarak deseydim ki...”

Su - su - su, u - u - u, su - su - ve pat diye sinek ona çarptı... Prens Andrey’in dikkati, ansızın içindeki tuhaf şeylerle devinen, gerçekle hayal arası başka bir dünyaya dönüştü. Bu dünyada o yapı hep öyle yıkılmadan yükselmeye devam ediyor; bir şey hep öyle uzuyor; yağ mumu hep öyle kırmızı halesiyle yanıyor; sfenks gömlek hep öyle kapı tarafında uzanmış yatıyordu. Ama bütün bunlardan başka da bir çıtırtı işitmiş, taze bir rüzgârın kokusunu duymuş; kapının önünde, ayakta duran başka bir beyaz sfenks belirmişti. Bu sfenksin yüzü solgundu, gözleri de, henüz şimdi düşündüğü Nataşa’nın pırıl pırıl gözleriydi.

Prens Andrey, bu yüzü hayalinden kovmaya çalışarak, “Ah, yakamı bırakmayan bu hayaller ne kadar acı verici,” diye düşündü. Ama bu yüz bütün gerçekliğiyle karşısında duruyor, gitgide ona yaklaşıyordu. Prens Andrey, deminki saf düşünceler dünyasına dönmek istedi ama bunu başaramadı, hayal âlemlerine doğru sürüklendi. Fısıltı, ölçülü yinelemesine devam ediyor; Prens, bir ağırlığın baskısını duyuyor; bir şey uzuyor, o acayip yüz hep öyle karşısında duruyordu. Prens Andrey kendine gelmek için bütün gücünü topladı, kıpırdadı, ama ansızın kulakları uğuldadı, gözleri karardı, suda boğulmakta olan bir insan gibi kendini kaybetti. Kendine geldiği zaman, Nataşa, etiyle kemiğiyle Nataşa, içine doğan yeni, temiz kutsal aşkla, bu dünyadaki tüm insanların arasında en çok sevmek istediği Nataşa, karşısında diz çökmüş duruyordu. Bunun canlı, gerçek Nataşa olduğunu anladı, şaşmadı,

tatlı bir sevinç duydu. Diz çökmüş duran Nataşa hıçkırıklarını tutarak korkuyla ama mihlanmış gibi (çünkü kıpırdıyamıyordu) ona bakmaktaydı. Yüzü solgundu, hareketsizdi. Yalnız yüzünün alt kısmında bir titreme vardı.

Prens Andrey rahat rahat nefes aldı, gülümsedi, elini uzattı.

“Siz misiniz?” dedi. “Ne mutluluk!”

Nataşa, dizlerinin üstünde çevik, ama dikkatli bir hareketle sürünerek yaklaştı, elini usulca tuttu, başını önüne eğdi, dudaklarını hafifçe dokundurarak öpmeye başladı.

“Affedin!” diyerek başını kaldırdı, gözlerini ona dikip fısıldadı: “Affedin beni!”

Prens Andrey, “Sizi seviyorum,” dedi.

“Affedin...”

“Affedecek ne var?” diye sordu Prens Andrey.

Nataşa kesik kesik, zor duyulan bir fısıltıyla, “Yap... yaptığım şeyden dolayı beni affedin,” diye mırıldandı, Prens’in elini daha sık, yine dudaklarını öyle hafifçe dokundurarak öpmeye haşladı.

Prens Andrey onun gözlerini görmek için eliyle yüzünü kaldırdı.

“Ben sizi eskisinden daha çok, daha iyi seviyorum,” dedi.

Nataşa’nın mutluluk yaşlarıyla dolu gözleri ona ürkeke; şefkatle, sevinçli bir aşkla bakıyordu. Dudakları şişmişti, zayıf solgun yüzü güzel olmak şöyle dursun, korkunçtu. Ama Prens Andrey bu yüzü görmüyordu, çok güzel, pırıl pırıl gözler görüyordu o. Arkadan sesler geliyordu.

Artık uyanıp iyice kendine gelmiş olan oda uşağı Pi-yotr, doktoru dürttü. Bacağının sızısı yüzünden gözünü bir dakika bile yummamış olan Timohin, olup bitenleri çoktan görmüş ve çıplak vücudunu battaniyesiyle örtmeye çalışarak sıranın üstünde büzülmüştü.

Yattığı yerden doğrulan doktor, “Bu da ne demek oluyor?” dedi. “Rica ederim gidin hanımefendi.”

Kızını araması için Kontes'in gönderdiği hizmetçi tam bu sırada kapıya vurdu.

Nataşa, uykusunun ortasında uyandırılmış bir uyurgezer gibi odadan çıktı, yattığı eve gelince hıçkırıklarla boşanarak yatağının üstüne kapandı.

O günden başlayarak, yolculuk boyunca bütün duraklarda, konaklarda Nataşa, yaralı Bolkonski'nin yanından ayrılmadı; doktor da, bir genç kızın bu kadar metin olabileceğini, bir yaralıya bu kadar ustalıkla bakabileceğini ummamış olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Prens Andrey'in yolda, kızının kollarında ölebileceği (doktora göre bu çok yüksek bir ihtimaldi) düşüncesi Kontes'i dehşete düşürüyordu. Ama yine de Nataşa'ya karşı koyamıyordu. Nataşa'yla yaralı Prens Andrey arasında yeniden başlayan yakınlık dolayısıyla Prens iyileşecek olursa eski nişanlılık ilişkisinin yeniden başlayacağı akla geliyordu ama hiç kimse, hele Nataşa'yla Prens Andrey, bunun lafını bile etmiyordu; yalnız Bolkonski'nin başı üstünde değil, bütün Rusya'nın üstünde çözümlenmeden asılı duran ölüm dirim meselesi bütün öteki düşünceleri gölgede bırakıyordu.

445

XXXIII

Piyer, 3 Eylül sabahı geç saat uyandı. Baş ağrıyordu, çıkarmadan yattığı elbise vücuduna sıkıntı veriyor, bir gün önce utanılacak bir şeyler yaptığını bulanık bir biçimde hatırlıyordu. Bu utanılacak şey, Yüzbaşı Ramball'le yaptığı dünkü konuşmaydı.

Asma saat on biri gösteriyordu ama avlu hâlâ alacakaranlıktı. Piyer kalktı, gözlerini ovuşturdu. Gerasim'in tekrar getirip yazı masasının üstüne koymuş olduğu sapı kakmalı tabancayı görünce, nerede bulunduğunu, özellikle bugün ne yapması gerektiğini hatırladı.

"Artık geç kalmış değil miyim?" diye düşündü. "Ha-

yır, o herhalde Moskova'ya on ikiden önce giremez.” Piyer yapacağı işi düşünüp taşınmayı bir yana bırakarak bir an önce harekete geçmekte acele ediyordu.

Üstünü başını düzelttikten sonra tabancayı eline aldı, dışarı çıkmaya hazırlandı. İşte tam bu sırada bu silahı sokakta nasıl taşıyacağı ilk kez aklına geldi, onu herhalde böyle elinde tutamayacağını düşündü. Böyle kocaman bir tabancayı geniş kaftanının altında bile saklamak mümkün değildi. Onu belli etmeden kemerine, koltuğunun altına da sokamazdı. Ayrıca tabanca boştu, doldurmaya zaman bulamamıştı. “Ne yapalım, hançerle olsun,” diye söyledi, oysa birçok kez amacını nasıl gerçekleştireceğini düşünüp taşınırken, 1809 yılında o öğrencinin yaptığı en büyük yanlışlığın, Napoléon’u hançerle öldürmek istemesi olduğunu düşünmüştü. Ama sanki başlıca ülküsü tasarladığı işi gerçekleştirmek değilmiş de, düşüncesinden vazgeçmediğini, kararını yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını kendine kanıtlamamış gibi, Suhariyev Kulesi’nde tabancayla birlikte satın aldığı yeşil kınlı, paslı, kör hançeri telaşla yeleşinin altına sakladı.

Kaftanının kemerini sıktı, şapkasını bastırdı, gürültü etmemeye, yüzbaşıya rastlamamaya çalışarak koridoru geçti, sokağa çıktı.

Dün onca ilgisizlikle izlediği yangın gece iyiden iyiye yayılmıştı. Moskova artık dört ucundan yanıyordu. Arabacılar Çarşısı, nehrin öteki kıyısındaki mahalle, Gostinni Dvor, Povarskaya, Moskova Nehri’nin üstündeki mavnalar, Dorogomilov Köprüsü’nün yanındaki Keresteciler Çarşısı hep birden alev almıştı.

Piyer arka sokaklardan geçerek Povarskaya’ya, oradan da Arbat yolu ile Nikola-Yavlenni’ye gidecekti; orada, amacının gerçekleşeceği yeri zihninde çoktan belirlemişti. Evlerin büyük bir kısmının avlu kapıları, panjurları kapalıydı. Sokaklar, ara sokaklar ıssızdı. Havada yanık ve is kokusu vardı. Ara sıra ürkek, kaygılı Ruslara, sokakların ortasından yürüyen asker elbiseli Fransızlara rastlıyordu. Onlar da, ötekiler de Piyer’e hayretle bakıyorlardı, Ruslar

iriyarılığından, düşünceli, acılı, dertli görünümünden ve hangi sınıftan olduğunu anlayamamalarından dolayı şaşkınlıkla bakıyorlardı ona. Fransızları hayrete düşürüp onu izlemelerine neden olan şeyse, öteki Ruslar gibi kendilerine merakla, ürkek ürkek bakacak yerde Piyer'in onlara dikkat bile etmeyişi idi. Sözlerini anlamayan Ruslara bir evin avlu kapısında biri şeyler anlatmaya çalışan üç Fransız, Piyer'i durdurarak ondan Fransızca bilip bilmediğini sordular.

Piyer, hayır demeye getirerek, başını sallayıp yoluna devam etti. Başka bir ara sokakta, yeşil bir sandığın başında duran nöbetçi Piyer'e bağırdı ama o, ancak nöbetçi öfkeli öfkeli bağırp çağırıdıktan, eline aldığı silahı doldurmaya başladıktan sonra uzaklaşması, karşı taraftan geçmesi gerektiğini anlayabildi. Çevresinde olup bitenleri görmüyor, duymuyordu. Niyetini, sanki kendinin olmayan, korkunç bir eşya imiş gibi telaşla, dehşetle, (dün geceki işten ders aldığı için) onu kaybetmekten korkarak yanında taşıyordu. Ama böyle istediği yere kadar aynı ruh hali içinde gitmek Piyer'e nasip değilmiş. Zaten, yolundan alıkonmamış olsaydı bile amacı yine gerçekleştiremeyecekti, çünkü Dorogomilov varoşundan gelen Napoléon, Kremlin'e gitmek için dört saat önce Arbat'tan geçmiş bulunuyor, şimdi de canı olağanüstü sıkkın bir halde, Kremlin Sarayı'nda, çarın yazı odasında oturmuş, yangının derhal söndürülmesi, plaçkacılığın önlenmesi, şehir halkının rahata kavuşturulması için uzun emirler veriyordu. Ama Piyer bunu bilmiyordu, kendini tamamiyle yapacağı işin düşüncesine kaptırmıştı, imkânsız bir işe (zorlukları yüzünden değil de, onu yapacak olanın karakterine uyamaması yüzünden imkânsız olan bir işe) girişmiş bütün inatçı insanlar gibi üzülüyordu; son anda zaafa düşeceği; bundan dolayı da kendine saygısını kaybedeceği korkusuyla üzülüyordu.

Çevresinde olup bitenleri görmüyor, duymuyordu, yolunu içgüdüleriyle buluyor, onu Povarskaya'ya çıkaracak olan ara sokakları şaşırmıyordu.

Piyer, Povarskaya'ya yaklaştıkça duman da gitgide çoğalmakta, hatta hava, yangının ateşiyle ısınmaktaydı. Evlerin damlarından ara sıra kıvılcımlar fışkırıp yükseliyordu. Artık sokaklarda daha çok insana rastlanıyordu, bu insanlar daha kaygılı ve telaşlıydılar. Ama Piyer, çevresinde olağanüstü bir şeylerin geçtiğini hissettiği halde yangına yaklaştığını henüz açıkça kavramıyordu. Bir ucu Povarskaya'ya, ötekisi Prens Gurzinski'nin konağının bahçesine dayanan geniş, boş bir arsayı kesen ara yoldan geçerken birden yanı başında bir kadının acı acı ağladığını duydu. Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi durdu, başını kaldırdı.

448

Ara yolun yan tarafında, kuru, tozlu otların üzerinde bir yığın ev eşyası duruyordu; döşekler, semaverler, tasvirler, sandıklar. Yerde, sandıkların yanında yaşlı, zayıf, üst dişleri uzun bir kadın oturuyordu, siyah bir sako giymişti, başında hotozu vardı. Sürekli bir şeyler söyleyerek sallana sallana, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kirli, kısa entarili, kısa hırkalı on on iki yaşlarında iki kız çocuğu, solgun yüzlerinde şaşkınca bir ifade ile annelerine bakıyorlardı. Başına çok büyük gelen bir kasket giymiş, kaftanlı, yedi yaşlarında bir oğlan çocuğu da yaşlı sütninenin kollarında ağlıyordu. Yalınayak, pis bir hizmetçi kız da bir sandığa oturmuş, kumral saç örgüsünü çözüyor, kavrulmuş telleri kopararak kokluyordu. Kadının kocası; alçak boylu, kamburumsu, kasketinin altından çıkan tıraş başları yapışık, çember favorili, memur üniformalı bir adam, birbirinin üstüne konmuş sandıkları duygusuz bir yüz ifadesiyle yerlerinden oynatıyor, altlarında kalan bir elbiseyi çekiştiriyordu.

Kadın, Piyer'i görür görmez atıldı, nerdeyse ayaklarına kapanacaktı.

"Kardeşler! Ortodoks Hristiyanlar! Kurtarın bizi, yardım edin! Kim olursanız olun, yardım edin!" diye hıçkırıklarla yalvarıyordu. "Küçük bir kız!.. Kızım... En küçük kızımı bıraktılar!.. Yandı! Ben seni bunun için mi bu kadar..."

Kocas, herhalde kendini, bir yabancının karşısında

mazur göstermek için olacak, sakın bir sesle, “Yeter, Mariya Nikolayevna,” dedi. “Kız kardeşiniz alıp götürmüştür, başka nerede olabilir ki!”

Ağlamayı birden kesen kadın öfkeyle bağırdı:

“Taş yürekli herif, canavar! Taş yürekli herif, çocuğuma bile acıımıyorsun. Başka biri olsaydı onu ateşin içinden alıp çıkarırdı. Ama bu, baba değil, insan değil, canavar. Siz iyi yürekli bir insana benziyorsunuz,” diye ağız dolusu konuşup sızlanarak Piyer’e döndü. “Bitişliğimizdeki ev yanıyordu, bizimkine atladı. Hizmetçi kız, yangın var diye bağırdı. Hemen eşyaları toplamaya koyulduk. Biz sırtımızdakilerle dışarı fırladık. İşte kurtarabildiğimiz de şunlar... Şu takdis edilmiş Tanrı tasviri, bir de şu çeyiz yatağım, geri kalanı hep mahvoldu... Çocukları topladık, Kateşka yok. Aman Tanrım!” Tekrar hıçkırmaya başladı: “Canım yavrucuğum, yandı! Yandı!”

Piyer, “Peki, nerede, nerede kalmıştı?” dedi.

Kadın, bu adamdan yardım görebileceğini Piyer’in yüzünde beliren heyecandan anlamıştı, bacaklarına sarılarak, “Babacığım! Baba!” diye haykırdı. “Velinimetim, hiç olmazsa içimi rahatlatın.” Ağzını öfkeyle alabildiğine açıp uzun dişlerini büsbütün meydana çıkararak hizmetçi kıza bağırdı: “Aniska, buraya gel, hınzır; yol göster!”

Piyer, boğuk bir sesle, çabuk çabuk, “Yolu göster, yolu göster, ben... ben... ben her şeyi yaparım...” dedi. Pis, kirli hizmetçi kız sandıkların arkasından çıktı, saçlarını topladı, içini çekerek, çıplak; küt ayaklarıyla ara yolda önde yürüdü. Piyer, uzun bir baygınlıktan sonra birden ayılıp hayata dönmüş gibiydi. Başını yukarı kaldırdı, gözleri canlı canlı pırıldadı, hızla, yürüyüp hizmetçi kıza yetişti, Povarskaya’ya çıktı. Sokağı kara bir duman bulutu baştan başa kaplamıştı. Bu dumanın şurasından burasından alevlerin dilleri fışkırıyordu. Yangının önüne kalabalık bir halk yığını birikmişti. Sokağın orta yerinde bir Fransız generali duruyor, çevresindekilere bir şeyler söylüyordu. Piyer, hizmetçi kıyla birlikte generalin durduğu yere yaklaşmak üzereydi ki, bir Fransız askeri onu durdurdu.

“On ne passe pas,”¹ deyince, kız, Piyer’e bağırdı:

“Şuradan, amcacığım, ara sokaktan, Nikulin’i geçeceğiz.”

Piyer geri döndü, hizmetçi kıza yetişebilmek için hızlanmıştı. Hizmetçi kız, sokağı koşarak geçti, sola sapıp bir yan sokağa daldı, üç ev geçtikten sonra da sağa dönüp bir avlu kapısına doğru yürüdü.

“İşte, şimdi, burada,” dedi, avluyu hızla geçti; bir tahta perdenin küçük kapısını açtı, durdu; etrafa ışık saçarak alev alev yanan ahşap, küçük bir kulübeyi gösterdi Piyer’e. Bir yanı çökmüştü bile, öbür yanı ise yanıyor, pencere aralıklarından, çatının altından parlak alevler fışkırıyordu.

Piyer, küçük kapıyı açınca yüzüne boğucu bir sıcaklık çarptı, elinde olmadan durdu.

“Hangisi, hangisi sizin ev?” diye sordu. Hizmetçi kız sızlanarak Piyer’e pavyonu gösterdi:

“İşte şu, bizim küçücük evimiz oydu.” Yangının karşısında kendi üzüntüsünü de belirtmeyi gerekli gören Aniska sızlanıyordu: “Sen de yandın biriciğimiz, Kateşkamız; benim sevgili küçükhanımcığım, uuu, uuu!”

Piyer, kulübeye yanaştı, ama öyle şiddetli bir sıcaklık vardı ki, elinde olmadan kulübenin çevresinde bir daire çizerek büyük evin yanına çıktı, çatı henüz tutuşmuştu. Evin çevresinde bir yığın Fransız toplanmıştı. Piyer, bir şeyler taşıyan bu Fransızların ne yaptıklarını önce anlamadı; ama bir köylüye, elindeki tilki kürkünü almak için kılıcının kınıyla vuran bir Fransız’ı görünce burada yağmaya girişildiğini anlar gibi oldu; ama bu düşüncenin üzerinde duracak zamanı yoktu.

Devrilen duvarların, tavanların gürültüsü, alevlerin tıslayışı, halkın haykırıışları, kâh koyu, kâh kıvılcımlarla aydınlanmış dumanın fışkırarak yükselişi; duvarlara tırmanan koyu kızıl, küme küme altın alevler, aşırı sıcak, Piyer’i dehşete düşürmüştü. Zihnini yoran düşüncelerden bu yangınla birden kurtulduğunu hissettiği için gücü yerine gelmişti. Kendini genç, neşeli, çevik ve kararlı hisse-

¹ Geçilmez.

diyordu. Büyük evin yanından kulübenin çevresini dolandı, henüz göçmemiş olan kısma koşarak içeri dalmak istiyordu ki, tepesinde haykırışlar duydu, sonra hemen bir çatırtı oldu, ağır bir şeyler yanı başına düştü.

Piyer bakındı, evin pencerelerinde Fransızları gördü, içi madenî eşyalarla dolu bir konsol çekmecesini aşağı atıyorlardı. Aşağıda duran başka Fransız askerleri, düşen çekmeceye yaklaştılar. İçlerinden biri Piyer'e bağırdı:

*"Eh bien qu'est-ce qu'il veut celui-là!"*¹

Piyer, *"Un enfant dans cette maison. N'avez-vous pas vu un enfant?"*² dedi.

*"Tiens, qu'est-ce qu'il chante celui-là. Va te promener!"*³ diye bir ses duyuldu, belli ki Piyer'in, sandıktaki gümüşleri, bronzları ellerinden almaya kalkışacağından korkan bir Fransız, tehdit edici bir tavırla onun üstüne yürüdü. Yukardan bir Fransız bağırdı:

*"Un enfant? J'ai entendu piailler quelque chose au jardin. Peut-être, c'est son moutard au bonhomme. Faut être humain, voyez-vous..."*⁴

Piyer sordu:

*"Où est-il? Où est-il?"*⁵

Penceredeki Fransız, evin arkasındaki bahçeyi göstererek Piyer'e haykırdı:

*"Par ici! Par ici! Attendez, je vais descendre."*⁶

Gerçekten de bir dakika sonra Fransız, yanağı lekeli, kara gözlü, ceketsiz bir delikanlı, alt katın penceresinden sıçradı, Piyer'in omzuna vurarak onunla birlikte bahçede koşmaya başladı. *"Dépêchez-vous, vous autres,"*⁷ diye bağıriyordu arkadaşlarına, *"il commence à faire chaud."*⁸

¹ Yahu, bu herif de ne istiyor?

² Bu evde bir çocuk. Bir çocuk görmediniz mi?

³ Yahu, neler söylüyor bu? Alsana voltanı sen.

⁴ Bir çocuk mu? Bahçede bir şeylerin zırladığını duydumdu. Belki, bu adamın yumurcağıdır. Ne de olsa, insanlık lazım.

⁵ Nerede? Nerede?

⁶ Şurada, şurada. Bekleyin, iniyorum.

⁷ Sizler, elinizi çabuk tutun.

⁸ Ortalık ısınmaya başladı.

Kumlu bir ara yoldan evin arkasına varınca Fransız, Piyer'in kolunu çekti, eliyle havada bir daire çizdi. Bir sıranın altında, pembe entarili, üç yaşlarında bir kızcağız yatıyordu.

"Voilà votre moutard. Ah! une petite, tant mieux,"¹ dedi. "Au revoir mon gros. Faut être humain. Nous sommes tous mortel, voyez-vous."² Ve yanağı lekeli Fransız, geriye; arkadaşlarının yanına seğırtti.

Piyer, sevinçten soluğu kesilerek, kızcağıza doğru koştu, onu kucaklamak istedi. Ama hastalıklı, çirkin yüzü annesine benzeyen kızcağız, yabancı bir adamı görünce bağırdı, kaçmaya başladı. Buna rağmen Piyer onu yakaladı, kucığına aldı; kızcağız acı acı ağlıyor, küçük elleriyle, ayaklarıyla Piyer'e vuruyor, sümüklü ağzıyla onu ısırma-ya çalışıyordu. Küçük bir hayvana dokunurken duyduğumuz tiksinti ve dehşet hissi kavradı Piyer'i. Çocuğu fırlatıp atmamak için kendini zor tuttu; onunla büyük evin arkasına doğru koştu. Fakat aynı yoldan dönmek mümkün değildi: Hizmetçi kız Aniska ortalıkta görünmüyordu. Piyer, acı acı hıçkıran, sırılsıklam kızcağızı bir merhamet, bir tiksinti hissiyle ve mümkün olduğu kadar incitmeden bağrına bastı, başka bir çıkış yeri aramak için bahçeyi koşarak geçti.

XXXIV

Piyer, ara sokakları koşarak geçip kucığındakiyle birlikte Povarskaya'nın köşesinde Gurzinski Parkı'na doğru geri döndüğü zaman burası öyle kalabalıktı; evlerden kurtarılıp yığılan eşyalarla öyle dolmuştu ki, çocuğu aramak için daha demin geçtiği bir yeri tanıyamadı. Burada Rus ailelerinden, yangından kurtarılmış eşyalarından başka, çeşitli sınıflara mensup birçok Fransız askeri de vardı. Pi-

¹ İşte yumurcak. Vay, kız çocuğuymuş, daha iyi.

² Güle güle irikiyim. İnsanlık lazım. Ne de olsa hep faniyiz.

yer onlara bakmadı bile. Memurun ailesini bularak çocuğu anasına vermek, sonra gidip daha başkalarını kurtarmak için acele ediyordu. Piyer'e, daha yapacak bir sürü işi varmış, bunları hemen yapması gerekiyormuş gibi geliyordu. Koşmaktan ve yangının sıcaklığından kızışan Piyer; çocuğu kurtarmak için ileri atıldığı sırada duyduğu gençlik heyecanını, azmini, çevikliğini şimdi bir kat daha kuvvetle duyuyordu. Çocuk artık sakinleşmişti; küçük elleriyle Piyer'e sarılmış, kucağında oturuyor, vahşi bir hayvan yavrusu gibi etrafına bakınıyordu. Piyer, çocuğa ara sıra bir göz atıp gülümsüyordu; bu korkmuş, hastalıklı yüzde insanın içine dokunan bir şeyler varmış gibi geliyordu ona.

Memur da, karısı da eski yerlerinde yoktular. Piyer, karşılaştığı her yüzü süzerek halkın arasında hızlı adımlarla dolaşıyordu. Sirtına işlemeli yeni bir gocuk, ayağına yeni çizmeler giymiş çok güzel, çok yaşlı, Doğululara benzeyen bir erkekle, ona çok benzeyen bir yaşlı kadın ve bir genç kadından ibaret bir Ermeni ya da Gürcü ailesi ilişti gözüne. Bu çok genç kadın; ince, siyah hilal kaşları, görülmedik bir tatlılıkta gül rengi, uzun ama ifadesiz yüzüyle Piyer'e, Doğu güzelliğinin mükemmel bir örneği gibi geldi. Meydanın üstünde duran darmadağın, karmakarışık eşyaların, kalabalığın arasında, gösterişli atlas kürkü, parlak menekşe rengi başörtüsüyle, karların üstüne atılmış ince, kokulu bir bitkiye benziyordu. Yaşlı kadının biraz arkasında, denklerin üstüne oturmuştu. Uzun kirpikli, hareketsiz, kocaman, kara, çekik gözlerini yere dikmişti. Güzelliğini bildiği ve koruduğu belliydi. Bu yüz, Piyer'i hayrete düşürdü, parmaklıkların yanında telaşla yürürken birkaç kez ona baktı. Parmaklığın sonuna gelip de aradıklarını orada da bulamayınca durdu, bakındı.

Kucağında bir çocuk taşıyan Piyer şimdi eskisinden daha çok göze çarpıyordu; erkek, kadın, birkaç Rus başına toplandılar.

“Birini mi kaybettiniz?”

“Asilzadelerdensiniz galiba?”

“Çocuk kimin?” diye sordular.

Piyer, çocuğun az önce şurada çocuklarıyla oturan siyah paltolu bir kadının olduğunu söyledi. “Nereye gittiğini bilen var mı?” diye sordu.

Yaşlı bir diyakoz, çiçek bozuğu bir yaşlı kadına, “Herhalde bunlar Anferovlar olacak,” dedi. “Tanrım acı bize, Tanrım acı bize!” diye ekledi sonra.

Yaşlı kadın, “Anferovlar nerede?” dedi. “Anferovlar daha sabahtan gittiler, bu ya Mariya Nikolayevnalar olacak ya da İvanov.”

Bir uşak, “Bir kadından söz ediyor; Mariya Nikolaevna bir hanımefendidir,” dedi.

Piyer, söze karıştı.

“Tanırsınız mutlaka, uzun dişli, zayıf.”

“Ta kendisi, Mariya Nikolayevna.”

“Bu kurtlar,” diye Fransız askerlerini gösterdi yaşlı kadın, “saldırır saldırmaz onlar da bahçeye kaçtılar.”

Diyakoz, “Aman Tanrım acı bize!” diye tekrarladı.

454 Yaşlı kadın, “İşte şurada, geçin, onlar oradalar. Ta kendisi. Kendini parçalıyor, ağlıyordu,” dedi. “Ta kendisi, işte şuracıkta.”

Piyer’in kocakarıyı dinlediği yoktu. Birkaç saniyeden beri, gözlerini ayırmadan, birkaç adım ötede olup bitenleri izliyordu. Ermeni ailesine ve Ermenilerin yanlarına sokulan iki Fransız askerine bakıyordu. Bu askerlerden biri, ufak tefek, yerinde duramayan bir adamdı; beli iple sıkılmış mavi bir kaput giymişti. Başında kalpak vardı, yalınayaktı, Piyer’in özellikle gözüne çarpan ötekisi, uzun boylu, iri kemikli, zayıf bir adamdı, hareketleri ağırdı, yüzünden aptallık akıyordu. Friz bir kaput, mavi bir pantolon giymişti, ayaklarında uzun konçlu, kocaman süvari çizmeleri vardı. Mavi kaputlu, yalınayak Fransız Ermenilerin yanına gelir gelmez bir şeyler söyleyerek ihtiyarın ayaklarına saldırdı; ihtiyar hemen, hızlı hızlı çizmelerini çıkarmaya başladı. Kaputlu olan, güzel Ermeni kadınının karşısına dikilmiş, ellerini ceplerine sokup sessizce, kımıldanmadan ona bakıyordu. Piyer, çocuğu hemen yaşlı ka-

dına uzatarak, emredercesine, “Al çocuğunu,” dedi. Ve bağıran çocuğu yere oturtarak, “Ver, onlara ver,” dedi, sonra tekrar Fransızlarla, Ermeni ailesine baktı. İhtiyar artık ya-lınayaktı. Onun son çizmesini de çıkaran küçük Fransız iki çizmeyi birbirine vurdu. İhtiyar hıçkırarak bir şeyler söylüyordu. Ama Piyer bunları ancak şöyle bir fark etti, bu sırada bütün dikkati, ağır ağır sallanarak genç kadına doğru yaklaşan ve cebinden çıkardığı elini onun boynuna atan kaputlu Fransız’a çevrilmişti.

Güzel Ermeni kadın uzun kirpiklerini yere dikmiş hep öyle hareketsiz oturuyor, askerin kendisine yaptığı şeyi sanki görmüyor, duymuyordu.

Piyer, kendisiyle Fransızların arasındaki birkaç adım-lık mesafeyi koşarak aşarken, uzun boylu, kaputlu plaçka-cı, Ermeni kadının boynundaki gerdanlığı koparmıştı bi-le; kadın ellerini boğazına götürerek acı acı bağıırıyordu. Piyer çılgın, boğuk bir sesle, “*Laissez, cette femme!*”¹ diye haykırarak uzun boylu, iri kemikli askeri omuzundan ya-kalayıp itti. Asker düştü, kalktı, kaçıp gitti. Ama arkadaşı çizmeleri bir kenara atarak kasaturasını çekti, Piyer’in üs-tüne yürüdü.

“*Voyons, pas de bêtises!*”² diye bağıırıyordu.

Piyer, çılgınca bir heyecana kapılmıştı; böyle bir hale düştüğü zaman gözü dünyayı görmez olur, gücü on katına çıkardı. Çıplak ayaklı Fransız’ın üstüne atıldı, o daha ka-saturasını çekmeye zaman bulamadan herifi yere devirdi, yumruklamaya başladı. Çevredeki kalabalık şevklendirici naralar atıyordu, tam bu sırada Fransız *uhlan*’larının atlı devriyesi köşeden belirdi. *Uhlan*’lar dört-nala gelip Piyer’le Fransız’ın etrafını sardılar. Piyer, bundan sonra neler olup bittiğini hatırlamıyordu, aklında kalan şey, birisini döv-dü-ğü, kendisinin dövüldüğü, sonunda ellerinin bağlandığı, başına bir yığın Fransız askerinin üşüşüp üstünü başını aradıklarıydı. Piyer’in anlayabildiği ilk sözler, “*Il a un poignard, lieutenant,*”³ oldu.

¹ Bırakın o kadını.

² Bana bak, zırvalama.

³ Bir hançeri var, teğmenim.

Subay, “Ah, *une arme!*”¹ deyip Piyer’le birlikte tutuklanan çıplak ayaklı Fransıza döndü:

“*C’est bon, vous direz tous cela au conseil de guerre,*”² diye ekledi. Sonra Piyer’e sordu:

“*Parlez-vous français?*”³

Piyer, kan oturmuş gözlerini etrafta dolaştırdı, yanıt vermedi. Yüzü çok korkunç bir hal almış olmalıydı ki, subay bir şeyler fısıldadı, devriyeden dört asker daha ayrılıp Piyer’in iki yanına geçtiler. Piyer’den durabildiği kadar uzak duran subay, “*Parlez-vous français?*” diye yeniden sordu. “*Faites venir l’interprête.*”⁴

Sıraların arasından sivil bir adam çıkıp ilerledi, Rus şehirlileri gibi giyinmişti. Piyer, elbisesine, konuşmasına bakarak bunun Moskova mağazalarından birindeki bir Fransız olduğunu hemen anladı. Piyer’i gözden geçiren tercüman, “*Il n’a pas l’air d’un homme du peuple,*”⁵ dedi.

Subay, “Oh, oh! *Ça m’a bien l’air d’un des incendiaires,*”⁶ dedi. “*Demandez-lui ce qu’il est?*”⁷ diye ekledi.

Tercüman sordu:

“Sen kimsin? Hükümet adamlarına yanıt vermeye mecbursun.”

Piyer, ansızın, “*Je ne vous dirai pas qui je suis. Je suis votre prisonnier. Emmenez-moi,*”⁸ dedi.

“Ah! Ah!” diye homurdandı subay. “*Marchons!*”⁹

Halk, *uhlan*’ların etrafına toplanmıştı. Az önceki çiçek bozuğu yaşlı kadın kız çocuğuyla birlikte Piyer’in yanına sokulmuş duruyordu, kafilé hareket eder etmez ileri atıldı.

¹ Ha, bir silah!

² Pekâlâ, bütün bunları harp divanında anlatırsınız.

³ Fransızca bilir misiniz?

⁴ Tercüman getirin.

⁵ Halktan bir adama benzemiyor.

⁶ Kundakçıya benzetiyorum onu.

⁷ Sorun bakalım kimmiş?

⁸ Kim olduğumu size söylemeyeceğim. Esirinizim. Götürün beni.

⁹ Yürüyelim.

“Seni nereye götürüyorlar yavrucuğum?” dedi. “Şu kızcağız eğer onlarınki değilse, ne yapayım bu kızcağızı?”

“*Qu’est-ce qu’elle veut, cette femme?*”¹ diye sordu su-bay.

Piyer sarhoş gibiydi. Hayatını kurtardığı kızı görünce çılgın heyecanı bir kat daha artmıştı.

“*Ce qu’elle dit?*”² dedi. “*Elle m’apporte ma fille que je viens de sauver des flammes. Adieu!*”³ Böyle gereksiz bir yalanı niçin ağzından kaçırdığını kendisi de anlamadan kararlı, gururlu adımlarla Fransız muhafızlarının arasında yürüdü.

Bu Fransız devriyesi, plaçkacıları cezalandırmak, özellikle Fransız yüksek komutanlığı çevrelerinde o gün hüküm süren anlayışa göre yangınlara neden olan kundakçıları yakalamak için Drunelle’in emriyle Moskova sokaklarına çıkarılmış devriyelerden biriydi. Devriye, birçok sokak daha dolaşp biri dükkâncı, ikisi papaz okulu öğrencisi, biri köylü, biri de uşak olmak üzere beş Rus’la, birkaç plaçkacı daha yakaladı. Ama şüphelilerin en şüphelisi Piyer sayılıyordu. Gecelemeleri için Zubov Tabyası’nda muhafız komutanlığının yerleştiği büyük eve getirildikleri zaman Piyer, sıkı bir muhafaza altında ayrı bir yere kapatıldı.

¹ Ne istiyor bu kadın?

² Ne mi diyor?

³ Bana alevlerin arasından kurtardığım kızımı getiriyor. Elveda!

..... DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I

Bu sırada, Rummyantsev'in, Fransızların, Mariya Fedorovna'nın, Tsesareviç'in¹ ve daha başkalarının grupları arasındaki tartışma, Petersburg yüksek çevrelerinde, saraydaki aylak arıların uğultusuna karışarak, her zamankinden daha fazla bir hararetle sürüp gidiyordu. Ama ihtişamlı Petersburg hayatı da kimi zaman kaygılı, kimi zaman sakin, eski akışında devam etmekteydi; sürüp giden hayata bakarak ortada bulunan tehlikeyi ve Rus halkının durumunu kavramak için çok çaba harcamak gerekiyordu. Resmî törenler, balolar, Fransız tiyatrosu, saray, unvan hırsı ve entrikalar hep eskisi gibiydi. Gerçek duru-

¹ Eski Rus veliahtlarına verilen ad.

mun zorluğunu anlamak için yalnız en yüksek çevrelerde çaba harcanıyordu. Böyle zor durumlarda iki imparatoriçenin nasıl birbirine zıt hareket ettikleri kulaktan kulağa fısıldanıyordu. Himayesi altındaki hayır ve eğitim kurumlarının durumlarını düşünen İmparatoriçe Mariya Fedorovna bütün enstitülerin Kazan'a taşınmasını emretmiş ve bütün bu kurumların eşyası şimdiden taşınıp yerleştirilmişti. İmparatoriçe Elizaveta Aleksiyeвна ise, kendine özgü yurtseverliğiyle, devlet kurumları için hiçbir emir veremeyeceğini, çünkü bunun hükümdarın görevi olduğunu söylemişti. Kendisi hakkındaki sorularaysa, Petersburg' dan çıkacak son kişi olacağı yanıtını vermişti.

460 26 Ağustos'ta, tam Borodino Savaşı'nın gerçekleştiği gün Anna Pavlovna'nın konağında bir balo veriliyordu, Aziz Sergey'in kutsal tasviri hükümdara gönderilirken metropolit tarafından gönderilen mektubun okunması, gecenin buketi olacaktı. Mektup yurtseverce, dindarca bir belagat örneği sayılıyordu. Konuşma ustalığıyla tanınmış (imparatoriçenin yanında da okurdu) Prens Vasiliy okuyacaktı mektubu. Prens Vasiliy'in okuyuşunda ustalık sayılan şey, güçlü, ahenkli sesinin, ümitsiz bir çığlıkla şefkatli bir inilti arasında, kelimelerin anlamlarının ötesinde yükselip alçalmasıydı; öyle ki, kelimeler onun ağzından rasgele, biri bir çığlık, öbürü bir inilti halinde dökülürdü. Bu okuma programı da Anna Pavlovna'nın bütün öteki suareleri gibi siyasi bir anlam taşıyordu. Davete önemli kişiler gelecekti ki, Fransız tiyatrosuna gittikleri için onları utandırmak, onların yurtseverlik duygularını uyandırmak gerekiyordu. Epey kalabalık bir davetli kitlesi toplanmıştı ama Anna Pavlovna beklediği kişilerin hepsini salonda görememişti henüz; bu nedenle mektuba başlanmadan önce genel bir konuşma konusu açtı.

O gün Petersburg'da günün haberi Kontes Bezuhova'nın hastalığıydı. Kontes birkaç gün önce ansızın hastalanmış, varlığıyla süslediği toplantıların birkaçını kaçırmıştı; kimseyi kabul etmediği, onu her zaman tedavi eden

nl Petersburg doktorları yerine yeni, olağanüstü yn-temleri olan bir İtalyan doktoruna daha çok güvendiği söyleniyordu.

Güzel Kontes'in hastalığının aynı anda iki kişiyle evli olmak düşüncesinin uygunsuzluğundan kaynaklandığını, İtalyan'ın tedavisinin, bu uygunsuzluğu ortadan kaldırmaktan ibaret olduğunu herkes biliyordu; ama Anna Pavlovna'nın yanında bunu kimse düşünmeye cesaret edemediği gibi, bunu bilmiyormuş gibi davranıyordu herkes.

*"On dit que la pauvre comtesse est trs mal. Le mdecin dit que c'est l'angine pectorale."*¹

*"L'angine? Oh, c'est une maladie terrible!"*²

*"On dit que les rivaux se sont reconcilis grâce à l'angine..."*³

Angine kelimesi büyük bir zevkle tekrar ediliyordu.

*"Le vieux comte est touchant à ce qu'on dit. Il a pleuré comme un enfant quand le médecin lui a dit que le cas était dangereux."*⁴

*"Oh ce serait une perte terrible. C'est une femme ravissante."*⁵

461

Anna Pavlovna'ya yaklaşarak, *"Vous parlez de la pauvre comtesse,"*⁶ dedi, *"J'ai envoyé savoir de ses nouvelles. On m'a dit qu'elle allait un peu mieux. Oh, sans doute, c'est la plus charmante femme du monde."*⁷ (Anna Pavlovna kendi heyecanına gülerek konuşuyordu.) *"Nous appartenons à des camps différents, mais cela ne m'empêche pas de l'estimer, comme elle le mérite. Elle est bien malheureuse,"*⁸ diye ekledi.

¹ Zavallı Kontes ok hasta, diyorlar. Doktor göğüs anjini olduğunu söyledi.

² Anjin mi? A, bu korkunç bir hastalık!

³ Rakipler bu anjin sayesinde barışmış diyorlar...

⁴ Yaşlı Kont çok zgnmş, diyorlar. Doktor durumun tehlikeli olduğunu söylediği zaman bir ocuk gibi ağlamış.

⁵ A, bu müthiş bir kayıp olur. Büyüleyici bir kadın.

⁶ Zavallı Kontes'ten mi söz ediyorsunuz?

⁷ Sağlık durumunu öğrenmek için birini gönderdim. Bana biraz iyi olduğunu söylediler. Ah, şüphe yok ki o, sosyetenin en hoş kadını.

⁸ Biz ayrı ayrı cephelerdeyiz ama bu ona layık olduğu değerini vermeme engel değil. Çok talihsiz bir kadın.

Dikkatsiz bir delikanlı, Anna Pavlovna'nın, bu sözlerle Kontes'in hastalığının üzerindeki esrar perdesini hafifçe kaldırdığını zannederek, tanınmış doktorların çağrılmaması, tehlikeli bir ilaç verebilecek bir şarlatanın Kontes'i tedavi etmeye kalkışması karşısında şaşkınlığını açığa vurmak cüretini gösterdi.

"Vos informations peuvent être meilleurs que les miennes,"¹ diye birden müthiş bir öfkeyle delikanlıya saldırdı Anna Pavlovna. "Mais je sais de bonne source que ce médecin est un homme très savant et très habile. C'est le médecin intime de la Reine d'Espagne."²

Böylece delikanlıyı bir kenara attıktan sonra Anna Pavlovna, başka bir grupta Avusturyalılardan söz ederek kaşlarını kaldırıp görünüşe göre *un mot*³ söylemek için, onu indirmeye hazırlanan Bilibin'e döndü.

"Je trouve que c'est charmant."⁴

462 Wittgenstein, *le héros de Pétropol*⁵ (Petersburg'da ona böyle diyorlardı) tarafından ele geçirilmiş olan Avusturya bayraklarıyla Viyana'ya gönderilen diplomatik bir belgeden söz ediyordu.

Anna Pavlovna kendisinin bildiği bu *mot*'nun herkes tarafından duyulması için sessizlik yaratmaya çalışarak, "Nasıldı o, nasıldı?" diye sordu.

Bilibin, kendisinin kaleme aldığı diplomatik yazının aşağıdaki sözlerini tekrarladı:

"L'Empereur renvoie les drapeaux Autrichiens," dedi Bilibin, "Drapeaux amis et égarés qu'il a trouvés hors de la route,"⁶ diye sözünü bitirerek kaşlarını indirdi.

Prens Vasiliy, "Charmant, charmant," dedi.

Prens İppolit ansızın yüksek sesle, "C'est la route de

¹ Sizin istihbaratınız benimkinden iyi olabilir.

² Ama ben iyi kaynaklardan biliyorum ki bu doktor çok bilgili, çok nazik bir doktordur. İspanya Kraliçesi'nin özel doktorudur.

³ Bir nükte.

⁴ Ben bunu fevkalade buluyorum.

⁵ Petropol kahramanı.

⁶ İmparator yolun dışında bulduğu, yollarını şaşırmış dost Avusturya bayraklarını gönderiyor.

Varsovie peut-être,"¹ dedi. Herkes ne söylemek istediğini anlamayarak dönüp ona baktı. Prens İppolit de neşeli, şaşkın, etrafına bakındı. O da diğerleri gibi, söylediği sözlerin ne ifade ettiğini anlamamıştı. Diplomatlık yaptığı zamanlar bu şekilde apansız söylenmiş sözlerin aşırı kaçtığı-
nı birçok kez görmüştü; her fırsatta aklına ilk gelen sözü söylerdi. Belki çok iyi düşer, diye düşünürdü, iyi düşmezse onlar uydurmasını bilirler. Gerçekten de, sıkıcı bir sessizlik hüküm sürmeye başladığı bir sırada, açılış için Anna Pavlovna'nın beklediği, yurtseverlikleri yetersiz kişiler içeri girdi; Anna Pavlovna gülümseyerek ve parmağıyla İppolit'i tehdit ederek Prens Vasiliy'i masaya davet etti, ona iki mumla birlikte yazılı kâğıdı getirdi, başlamasını rica etti. Herkes sustu.

Prens Vasiliy ciddi, yüksek bir sesle, "Çok saygıdeğer hükümdar, imparator!" diye okumaya başladı ve buna karşı kimsenin bir söyleyeceği olup olmadığını sorar gibi dinleyicilere baktı. "İlk başkent Moskova, yeni Kudüs, 'kendi Mesih'ini', ("kendi" kelimesini vurgulamıştı) sevgili evlatlarının kollarına atılan bir anne gibi kabul ediyor; belirlemekte olan sisin arasından devletin parlak şan ve şerefini görerek kendinden geçmiş bir biçimde şu duayı okuyor: Şükürler olsun, gelecek olanı Tanrı korusun!"

463

Bu son sözleri ağılamaklı bir sesle söyledi Prens Vasiliy.

Bilibin dikkatle tırnaklarına bakıyordu; çoğu korkmuştu adeta; nerede hata yaptıklarını sorar gibiydiler. Anna Pavlovna, Kudas duası okuyan yaşlı kadınlar gibi, söylenenleri önceden mırıldanıyordu: "Varsın küstah ve hayasız Golyat..."²

Prens Vasiliy devam etti:

"Varsın küstah ve hayasız Golyat Fransa sınırlarından Rusya ülkelerine ölümün dehşetini saçsın. Alçakgönüllü inanç, Rus Davud'unun bu sapanı, kana susamış gururunun başını ansızın uçurur. Yurdumuzun iyiliği uğruna

¹ İhtimal Varşova yolu bu.

² Efsanevi bir Filistinli pehlivanın adı.

sürdürülen davanın eski savaşçısı Aziz Sergey'in tasviri majesteniz imparatora sunuluyor. Güçsüzlüğüm yüksek huzurunuzda bulunma zevkinden beni mahrum ettiği için üzgünüm. Göklere ateşli dualar yolluyorum, Tanrı inanları yüceltsin ve rahmetiyle siz Majesteleri'nin ümitlerini gerçekleştirsin."

"*Quelle force! Quelle style!*"¹ diye övgü sesleri yükseldi hem yazı, hem de onu okuyan için.

Bu yazının belagatiyle inançları artan davetliler yurdun durumu hakkında uzun uzun konuştuılar, o günlerde verilmesi gereken savaşın sonucu üzerinde türlü tahminler yürüttüler.

Anna Pavlovna dedi ki:

"*Vous verrez,*² yarın, hükümdarın doğum günü, iyi haber alacağız. Benim önsezim iyidir."

Anna Pavlovna'nın önsezisi gerçekleşti. Ertesi gün, hükümdarın doğum günü dolayısıyla sarayda yapılan dinî tören sırasında Prens Volkonski kiliseden çağırıldı, kendisine Prens Kutuzov'un bir zarfı verildi. Bu, Kutuzov'un, savaş sırasında yazılmış bir raporuydu. Kutuzov Rusların bir adım gerilemediklerini, Fransızların bizden çok daha fazla kayıp verdiklerini, raporunu savaş alanından, son haberleri toplamaya henüz vakit bulamadan gönderdiğini yazıyordu. Demek, bir zaferdi bu. Hemen o anda, tapınaktan çıkmadan, ettiği yardım ve kazanılan zafer için Tanrı'ya şükredildi.

Anna Pavlovna'nın önsezisi gerçekleşmişti; şehirde öğleye kadar bayram havası hüküm sürdü. Herkes tam bir zafer düşünüyordu; hatta bazıları Napoléon'un esir düştü-

¹ Ne kudret, ne üslup!

² Göreceksiniz.

günden, tahttan indirildiğinden, Fransa'ya yeni bir lider seçildiğinden söz ediyordu.

Olayların, geçtikleri yerlerden uzakta, saray hayatının şartları içinde tam ve doğru yankı bulması çok zordur. Olayların tamamı, ister istemez, özel bir vaka etrafında toplanır: Saray mensuplarını en çok sevindiren, kazanılan zafer kadar, zafer haberinin tam hükümdarın doğum günü gelmiş olmasıydı. Bu, adeta parlak bir sürprizdi. Kutuzov'un raporunda Rus kayıplarından da söz ediliyor ve bunlar arasında Tuçkov'un, Bagration'un, Kutaysov'un adları geçiyordu. Petersburg yüksek çevresinde bu olayların üzücü tarafı nedense tek bir şeyde, Kutaysov'un ölümü çevresinde toplanıyordu. Herkes tanırdı onu, hükümdar kendisini severdi, gençti ve yakışıklıydı. O gün herkes birbirine şu sözleri söylüyordu:

“Ne garip tesadüf. Tam da dua vakti. Kutaysov ne büyük yük kayıp! Ah ne yazık!”

Prens Vasiliy şimdi bir peygamber gururuyla, “Size söylememiş miydim,” diyordu. “Her zaman, Napoléon'u yalnız Kutuzov yenebilir, derdim.”

465

Ama ertesi gün ordudan haber gelmedi; halk telaşlanmaya başladı. Saray mensupları, bir haber almayan hükümdarın üzüldüğünü görerek kaygılanıyorlardı.

“Hükümdarın halini düşünün!” diyerek bir önceki gün göklere çıkardıkları Kutuzov'u şimdi kınıyorlardı. Başkomutandan söz edilince Prens Vasiliy *protégé*'si Kutuzov'la o gün artık daha fazla övünmüyor, susuyordu. Diğer taraftan, Petersburg halkını telaşlandırmak için her şey birlik etmiş gibiydi. Korkunç bir haber daha çıkmıştı akşama doğru: Kontes Elena Bezuhova, o güzel adlı hastalıktan ansızın ölmüştü. Büyük toplantılarda herkes Kontes Bezuhova'nın müthiş bir *angine pectoral*¹ krizinden öldüğünü açıkça söylüyordu, ama iyi niyetli çevrelerde, *le médecin intime de la Reine d'Espagne*'nin² Elen'e nasıl düşük dozlu bir ilaç verdiği; ama Elen'in, yaşlı Kont'un

¹ Göğüs anjini.

² İspanya Kraliçesi'nin özel doktoru.

kendisinden şüphelenmesine ve yazdığı mektuba kocasının (şu zavallı sefih Piyer'in) yanıt vermemesine üzüлp verilen ilacı nasıl çok miktarda alarak, yardım yetişinceye kadar kıvrınarak nasıl öldüğü ayrıntılarıyla anlatılıyordu. Anlatıldığına göre Prens Vasiliy ile yaşlı Kont İtalyan'ın yakasına yapışmışlar, ama İtalyan talihsiz ölünün öyle mektuplarını çıkarıp göstermiş ki, onu hemen bırakmışlar.

Üç ana konu vardı Petersburg'da: hükümdarın bir haber alamaması, Kutaysov'un kaybedilmesi, Elen'in ölümü.

Kutuzov'un raporundan üç gün sonra Petersburg'a Moskova'dan bir *pomeşçik*¹ geldi; Moskova'nın teslim edildiği haberi bütün şehre yayıldı. Bu müthiş bir şeydi! Hükümdarın halini düşünün! Kutuzov bir haindi; Prens Vasiliy kızının ölümü dolayısıyla kendisine yapılan *visite de condoléance*² sırasında daha önce övdüğü Kutuzov'dan söz ederken (önceki görüşlerini üzüntüden unutmuş olması affedilir bir şeydi) kör ve sefih bir ihtiyardan başka bir şey beklenemeyeceğini söylüyordu.

466

“Yalnız, hayret ediyorum, Rusya'nın kaderi böyle bir adamın eline nasıl teslim edildi?”

Haber resmî olmadığına göre henüz şüpheyle karşılanabilirdi, ama ertesi gün Kont Rastopçin'den şöyle bir rapor geldi:

“Prens Kutuzov'un yaveri bir mektup getirdi: Ordunun Riyazan yoluna geçirilmesi için benden polis subayları istiyor. Moskova'yı maalesef teslim edeceğini yazıyor. Hükümdar! Kutuzov'un hareketi başkentin ve imparatorluğun kaderini belirliyor. Rusya, bütün anlamının toplandığı, dedelerinizin kemiklerinin bulunduğu şehrin terk edildiğini öğrenince titreyecektir. Ben orduyu takip ediyorum. Her şey bir yana, bana vatanımın kaderine ağlamak düşüyor.”

Bu raporu alınca hükümdar Prens Volkonski ile Kutuzov'a aşağıdaki buyruğu yolladı:

¹ Toprak sahibi, derebeyi.

² Taziye ziyaretleri.

“Prens Mihail İlariyonoviç! 29 Ağustos’tan beri sizden rapor alamıyorum. Ama Moskova’yı teslim etmeye karar verdiğinizde dair Yaroslav’dan, Moskova komutanından 1 Eylül tarihli acı bir haber aldım. Bu haberin üzerimde bıraktığı etkiyi tahmin edersiniz; sessizliğiniz şaşkınlığımı bir kat daha artırıyor. Ordunun durumunu ve sizi bu kadar üzücü bir karara zorlayan nedenleri öğrenmek için General yaver Prens Volkonski’yi gönderiyorum.”

III

Moskova’nın terk edilmesinden on gün sonra Kutuzov’un bir memuru şehrin boşaltıldığı hakkındaki resmî haberle Petersburg’a geldi. Bu memur Rusça bilmeyen ama kendi deyimiyle, *quoique étranger, Russe de coeur et d’âme*¹ olan Fransız Michaud idi.

Hükümdar, görevliyi Kamenni Adası sarayında, çalışma odasında kabul etti. Seferden önce Moskova’yı hiç tanımayan ve Rusça bilmeyen Michaud, “alevleri yolunu aydınlatan Moskova” yangını haberiyle (sonradan yazdığı gibi) *notre très gracieux souverain*’in² huzuruna çıktığı zaman kendini ne de olsa heyecanlı hissediyordu.

Her ne kadar M. Michaud’nun *chagrin*³ kaynağının Rusların felaketlerinin kaynağından başka olması gerekse de, hükümdarın çalışma odasına götürüldüğü zaman öyle kederli bir yüzü vardı ki, hükümdar hemen sordu:

“*M’apportez-vous de tristes nouvelles, colonel?*”⁴

Michaud içini çekip başını önüne eğerek, “*Bien tristes,*”⁵ dedi, “*l’abandon de Moscou.*”⁶

¹ Yabancı ama, kalbi ve ruhu Rus.

² Çok saygıdeğer hükümdarımız.

³ Üzüntü.

⁴ Bana acı haberler mi getiriyorsunuz, albay? •

⁵ Çok acı, efendim

⁶ Moskova’nın teslimi.

Hükümdar birden öfkelenerek hızlı hızlı sordu:

‘*Aurait-on livré sans se battre mon ancienne capitale?..*’¹

Michaud, Kutuzov’un söylemeyi emrettiği şeyleri saygıyla bildirdi: Moskova önünde değişmenin imkânsız olduğunu, iki şıktan birini seçmek; ya orduyu da Moskova’yı da kaybetmek ya da yalnız Moskova’yı kaybetmek gerektiği için feldmareşalin ikinci şıkkı seçmek zorunda kaldığını söyledi.

Hükümdar sessizce, Michaud’ya bakmadan dinliyordu.

‘*L’ennemi est-il en ville?*’² diye sordu.

‘*Oui, sire, et elle est en cendres à l’heure qu’il est. Je l’ai laissé toute en flammes.*’³ Michaud bu sözleri kararlı bir tavırla söyledi; ama hükümdara bakınca yaptığından korktu. Hükümdar güçlkle ve sık sık nefes almaya başlamıştı, alt dudağı titriyordu; güzel, mavi gözleri ansızın doldu.

468 Ama bu ancak bir dakika sürdü. Hükümdar zaafından ötürü kendini kınar gibi, birden kaşlarını çatı. Başını kaldırdı, sert bir sesle Michaud’ya, ‘*Je vois, colonel, par tout ce qui nous arrive,*’⁴ dedi, ‘*que la providence exige de grands sacrifices de nous... Je suis prêt à me soumettre de toutes ses volontés, mais dites-moi, Michaud, comment avez - vous laissé l’armée, en voyant ainsi, sans coup férir, abandonner mon ancienne capitale? N’avez-vous pas aperçu du découragement?..*’⁵

Très gracieux souverain’inin⁶ sakinleştiğini görünce Michaud da sakinleşti, fakat hükümdarın açık yanıt isteyen açık ve esaslı sorusuna yanıt hazırlamaya zaman bulamamıştı henüz. Vakit kazanmak için dedi ki:

¹ Eski başkentim savaşız mı teslim edildi?

² Düşman şehre girdi mi?

³ Evet, haşmetli ve şimdi o bir kül yığını. Ben onu alevler içinde bıraktım.

⁴ Bütün olup bitenlerden anlıyorum ki, albay.

⁵ Tanrı bizden büyük fedakarlıklar istiyor... Onun iradesine boyun eğmeye hazırım; fakat söyleyiniz bana, Michaud, benim eski başkentimi savaşız terk eden orduyu ne halde bıraktınız? Maneviyat bozukluğu görmediniz mi?..

⁶ Çok merhametli hükümdar.

“Sire me permettez-vous de vous parler franchement en loyal militaire?”¹

Hükümdar, “Colonel, je l'exige toujours,”² dedi. “Ne me cachez rien, je veux savoir absolument ce qu'il en est.”³

Michaud yanıtını hafif ve saygılı bir *jeu de mot*⁴ şeklinde hazırlamayı başardı, dudaklarında güç fark edilir ince bir gülümsemeyle, “Sire!” dedi. “Sire! J'ai laissé toute l'armée depuis les chefs jusqu'au dernier soldat, sans exception, dans une crainte épouvantable, effrayante...”⁵

“Comment ça?”⁶ diye kaşlarını çatarak onun sözünü kesti hükümdar. “Mes Russes se laisseront-ils abattre par le malheur... Jamais...”⁷ Kelime oyununu yapmak için Michaud bunu bekliyordu. Saygılı, kıvrak bir ifadeyle, “Sire,” dedi, “Ils craignent seulement que votre majesté par bonté de coeur se laisse persuader de faire la paix. Ils brûlent de combattre et de prouver à Votre Majesté par le sacrifice de leur vie, combien ils lui sont dévoués...”⁸

Hükümdar sakinleşti, gözlerinde şefkatli bir parıltı belirdi, Michaud'nun omzuna vurarak, “Ah!” dedi. “Vous me tranquillisez, colonel.”⁹ Hükümdar başını eğdi, bir süre sustu.

Bütün görkemiyle doğrulup şefkatli ve azimli bir tavırla Michaud'ya, “Eh bien, retournez à l'armée,”¹⁰ dedi, “et dites à nos braves, dites à tous mes bons sujets partout où vous passerez, que quand je n'aurai plus aucun soldat, je

¹ Hükümdarım! Namuslu bir asker gibi açık konuşmama izin verir misiniz?

² Albay, ben her zaman bunu isterim.

³ Benden bir şey saklamayınız, her şeyi mutlaka bilmek isterim.

⁴ Kelime oyunu.

⁵ Efendimiz! Komutanlardan sıra erlerine kadar istisnasız bütün orduyu, büyük bir korku ve dehşet içinde bıraktım.

⁶ Nasıl olur bu?

⁷ Benim Ruslarımı hiçbir felaket yıldırılmaz... Asla...

⁸ Efendim, onların korktuğu şey yalnız, majestenizin iyi yürekliliğinizden barış imzalamaya karar vermenizdir. Onlar savaşmak ve majestenize ne kadar bağlı olduklarını, canlarını feda ederek göstermek arzusuyla tutuşuyorlar.

⁹ Beni rahatlatıyorsunuz, albay.

¹⁰ Peki, orduya dönün.

me metterai, moi-même, à la tête de ma chère noblesse, de mes bons paysans et j'userai ainsi jusqu'à la dernière ressource de mon empire. Il m'en offre encore plus que mes ennemis ne pensent."¹ Hükümdar gittikçe daha çok heyecanlanarak konuşuyordu. "Mais si jamais il fut écrit dans les décrets de la divine providence,"² (diyerek güzel, tatlı ve duyguyla parıldayan gözlerini yukarı kaldırdı) "que ma dinastie dût cesser de regner sur le trône de mes ancêtres, alors, après avoir épuisé tous les moyens qui sont en mon pouvoir, je me laisserai croître la barbe jusqu'ici,"³ eliyle göğsünün ortasını gösterdi, "et j'irai manger des pommes de terre avec le dernier de mes paysans plutôt que de signer la honte de ma patrie et de ma chère nation, dont je sais apprécier les sacrifices!.." ⁴

470

Hükümdar bunları heyecanlı bir sesle söyledi, sonra gözlerinden fışkıran yaşları Michaud'dan gizlemek ister gibi, birden öbür tarafa döndü ve çalışma odasının arkasına doğru yürüdü. Orada birkaç saniye durduktan sonra iri adımlarla dönüp Michaud'nun yanına geldi ve onun elini sertçe sıktı. Hükümdarın güzel, tatlı yüzü kıpkırmızı olmuştu; gözleri kin ve kararlılıkla parlıyordu.

"Colonel Michaud, n'oubliez pas ce que je vous dis ici; peut-être qu'un jour nous le rappellerons avec plaisir... Napoléon ou moi,"⁵ diyerek elini göğsüne vurdu. "Nous ne pouvons plus regner ensemble. J'ai appris à le connaître, il ne me trompera plus."⁶

¹ Ve bizim yiğitlere, gittiğiniz her yerde bütün iyi yürekli tebaama şunu söyleyin ki, tek bir askerim kalmazsa bizzat kendim sevgili asilzadelerimin ve iyi yürekli köylülerimin başına geçer, böylece imparatorluğumun son kaynağına kadar harcarım. Onlar düşmanlarımdan sandığından daha çoktur.

² Dedelerimin tahtında hanedanın saltanatının sonu.

³ Tanrı'nın yazısı ise, o zaman elimdeki bütün imkânları kullandıktan sonra şuraya kadar sakal bırakır, yurdumun ve fedakârlığını takdir ettiğim sevgili halkımın.

⁴ Yüz karasını imzalamaktansa köylülerimin sonuncusuyla patates yemekle giderim.

⁵ Albay Michaud, burada size söylediklerimi unutmayınız, belki bunu bir gün zevkle hatırlarsınız... Ya Napoléon ya ben...

⁶ Artık ilkimiz birden saltanat süremeyiz. Onu anladım; beni bir daha aldatamaz.

Hükümdar kaşlarını çatarak sustu. Bu sözleri duyan ve hükümdarın gözlerinde güçlü bir kararlılık ifadesi gören Michaud (*Quoique étranger, mais Russe de coeur et d'âme*¹) bu olağanüstü anda kendini (sonraları söylediği gibi) *enthousiasmé par tout ce qu'il venait d'entendre*² hissetti; aşağıdaki sözlerle de hem kendisinin, hem de kendini sözcüsü saydığı Rus halkının duygularını dile getirdi:

“Sire!” dedi, “*Votre Majesté signe dans ce moment la gloire de sa nation et le salut de l'Europe!*”³

Hükümdar bir baş hareketiyle Michaud'ya gidebileceğini anlattı.

IV

Rusya'nın yarısının işgal edildiği, Moskova halkının şehri terk ettiği, yurdunu savunmak için sivil halk yığınlarının silahlandığı sıralarda, Rusların yalnızca kendilerini feda etmekle, ülkelerini kurtarmaya çalışmakla ya da onun felaketine ağlamakla meşgul olduğunu düşünebilir, o günleri yaşamamış olanlar. O günlerle ilgili olarak anlatılanların, yazıların istisnasız hepsi, yalnızca Rusların fedakârlıklarını, yurtseverliklerini, ümitsizliklerini, acılarını, kahramanlıklarını gösteriyor. Gerçekte bu hiç böyle olmamıştır. Bunu böyle saymamız, geçmişe bakınca yalnızca o dönemin tarihsel olaylarını görüp, insanların kişisel ve sosyal davranışlarını görmeyişimizdendir. Oysa kişisel olaylar tarihsel öneme sahip olanlardan o kadar çoktur ki, tarihsel olaylar o günlerde hissedilmez (hatta hiç fark edilmez). O dönemde insanların büyük bir kısmı işlerin genel gidişatına hiç aldırış etmemiş, yalnızca o günkü kişisel işlerle ilgilenmişlerdi. Ve bu insanlar o zamanın en yararlı unsurlarıydı.

471

¹ Yabancı ama kalbi ve ruhu Rus.

² Şimdi duyduklarıyla heyecanlanmış.

³ Majesteleri! Şu anda milletimizin şan ve şerefine ve Avrupa'nın kurtuluşuna imza atıyorsunuz.

İşlerin genel gidişini anlamaya kalkışanlar, fedakârca, kahramanca ona katılmak isteyenlerse toplumun en yarar-sız üyeleriydiler; her şeyi tersine görüyorlardı; iyi niyetle yaptıkları her şeyin, Rus köylerini yağma eden Piyer ve Mamontov'un alayları gibi, kadınlar tarafından hazırlanan ve hiçbir zaman yaralılara ulaşmayan yara tiftiği vs. gibi yararsız olduğu görüldü. Ukalalık etmekten, duygularını açığa vurmaktan hoşlanıp da Rusya'nın gerçek durumu üzerinde konuşanların sözleri bile ya sahtelik ve yalan ya da asılsızca suçlanan insanlara karşı saldırı ve kin damgası taşıyordu. Tarihi olaylarda bilgi ağacının yemişini tatmanın yasaklığı her yerde olduğundan daha aşikârdır. Ancak şursuz faaliyet meyve verir; tarihi olayda rol oynayan insan bu olayın önemini hiçbir zaman anlamaz. Onu anlamaya kalkışırsa bu hareketin kısırlığı karşısında şaşar kalır.

472 Rusya'da yaşayanlar, insanların içinde bulunduğu bu olaylar elle tutulacak kadar yakın ama bir o kadar da belirsizdi. Petersburg'da ve Moskova'dan uzak şehirlerde kadınlar ve erkekler milis üniformalarıyla Rusya ve başkent için ağlıyor, yapılması gereken fedakârlıklardan söz ediyorlardı ama Moskova'nın ötesine çekilen orduda Moskova'dan hemen hemen hiç söz edilmiyor, Moskova düşünülmüyordu, yanan şehre bakarak kimse Fransızlardan öç almaya ant içmiyordu. Maaşlarının gelecek üçte birini, ilerideki konak yerini, kantinci Matreşka'yı falan düşünüyorlardı.

Nikolay Rostov ayrıca hiçbir fedakârlık kaygısı duymadan, savaş kendisini görev başında bulduğu için, tesa-düfen vatan savunmasına yakından ve devamlı olarak katılmıştı; bu nedenle o günlerde Rusya'da olup bitenlere, ümitsiz, karamsar hükümler yürütmeden bakıyordu. Eğer ona Rusya'nın o zamanki durumu hakkında ne düşündüğü sorulsaydı, kendisinin bunu düşünmesine gerek olmadığını, bunun Kutuzov'la başkalarının işi olduğunu, yeni alaylar oluşturulduğunu, bu nedenle herhalde daha uzun zaman çarpışılacağını, mevcut şartlara göre iki yıl içinde bir alay elde etmesinin zor olmayacağını söylerdi.

Duruma böyle baktığı için, tümenin ikmal işiyle görevli olarak Voronej'e tayin edildiği haberini, son savaşa katılmaktan mahrum edildiği için, üzölmek şöyle dursun, hatta saklamadığı ve arkadaşlarının pek iyi anladığı büyük bir sevinçle karşıladı.

Borodino Savaşı'ndan birkaç gün önce Nikolay parasını ve belgelerini aldı, *hussar*'ını önden yollayarak posta arabasıyla Voronej'e gitti.

Orduların, yem tedarikçileri, iâşe arabaları ve hastaneleriyle yayıldıkları bölgeden çıkıp da askersiz, ağırlıksız, yakın bir karargâhın varlığını gösteren pis izlerden uzak, kadınlı erkekli köyleri, *pomeşçik* konaklarını, üzerlerinde hayvanların otladığı otlakları, memurları uyuyan menzil evlerini gördüğü zaman Nikolay'ın duyduğu zevki, ancak bunu yaşamış, yani askeri bölgede, savaş ortamında sürekli olarak birkaç ay geçirmiş bir kimse anlayabilir. Bütün bunları ilk kez görüyormuş gibi seviniyordu. Özellikle, her birinin peşinde bir sürü subay bulunmayan, yoldan geçen subayın kendileriyle şakalaşmasından hoşlanan, koltukları kabağan genç ve sağlıklı kadınları görünce şaşırmış, sevinmişti.

Nikolay çok neşeli ve keyifli bir halde gece Voronej'de otele indi, uzun zaman orduda mahrum kaldığı ne varsa getirtti; ertesi gün temizce bir tıraş oldu, çoktan beri giymediği büyük üniformasını giydi, komutanlığa yollandı.

Milis komutanı bir sivil generaldi, kendi askeriyle, mevkisiyle, rütbesiyle eğlenen yaşlı bir adamdı. Nikolay'ı sert bir tavırla (askerliğin en önemli özelliğinin bu olduğunu zannediyordu) karşıladı; işin gidişatını inceliyormuş, buna hakkı varmış gibi ve aldığı yanıtlar karşısında başını sallayarak onu ciddi ciddi sorguya çekti. Nikolay o kadar neşeliydi ki, bu onu sadece eğlendiriyordu.

Milis komutanından ayrıldıktan sonra valiye gitti. Vali ufak tefek, canlı, pek tatlı, kendi halinde bir adamdı. Nikolay'a at bulabileceği haraları gösterdi, ona şehirden bir at cambazı, ayrıca şehirden yirmi verst uzakta bir *pomeşçik* tavsiye etti, her ikisinde de iyi atlar vardı, kendisine her türlü yardımı yapacağına söz verdi.

Çıkmasına müsaade ederken, “Kont İlya Andreyeviç’in oğlusunuz ha?” dedi. “Karım annenizle çok iyi dosttu. Perşembe günleri bizde toplanılır. Bugün perşembe, teklifsizce buyurun, rica ederim.”

Validen ayrılınca doğru posta arabasına atladı, Süvari başçavuşunu yanına oturtarak yirmi verst uzaktaki *pomeşçik*’in harasına yollandı. Voronej’e gelişinin bu ilk günlerinde Nikolay için her şey neşeli ve hoş geçiriyordu; insanın keyfi yerindeyken öyledir ya.

Nikolay’ın gittiği *pomeşçik*, yaşlı, bekâr bir süvari, bir at meraklısı ve avcıydı, kıymetli halıları, yüz yıllık içkileri, eski Macar şarapları ve harikulade atları vardı.

Nikolay iki sözle altı bin rubleye seçme (kendisinin dediği gibi) ikmal işinin numunesi olarak on yedi aygır satın aldı. Öğle yemeğini yiyip Macar şarabını biraz fazla kaçırarak artık senli benli olduğu *pomeşçik*’le öpüşen Rostov dönüşte çok keyifliydi, valinin davetine yetişmek için arabacıyı durmadan sıkıştırıyordu.

474

Kıyafetini değiştirip kokular süründükten ve başını soğuk su ile ıslattıktan sonra, Nikolay, biraz geç kalmış olmakla birlikte, hazırlanmış olduğu *vaut mieux tard que jamais*¹ cümlesiyle valinin evine geldi.

Bu bir balo değildi, dans edileceği de söylenmemişti; ama Katerina Petrovna’nın klavsende valsler ve *ekosez*’ler çalacağını, dans edileceğini herkes biliyordu ve herkes bunu düşünerek balo kıyafetiyle gelmişti.

1812 yılında taşra hayatı her zamanki taşra hayatıydı, şu farkla; Moskova’dan birçok zengin aileler geldiği için şehirde büyük bir canlılık vardı ve o zamanlar Rusya’da olup biten her şeyde görüldüğü gibi bir pervasızlık, bir umursamazlık hüküm sürüyor, her şey vız geliyordu; yalnız daha önce havadan sudan konuşulurken şimdi Moskova, ordu, Napoléon hakkında konuşuluyordu.

Valinin evinde toplanan sosyete Voronej’in en iyi sosyetesiydi. Kadınlar çoktu, Moskova’dan da Nikolay’ın tanı-

¹ Geç olması hiç olmamasından iyidir (geç olsun güç olmasın).

dığı birkaç kadın vardı; ama Giyorgiyev süvarisi, ikmalci *hussar*, aynı zamanda iyi yürekli, kibar Kont Rostov'la bir dereceye kadar olsun rekabet edecek bir erkek yoktu. Erkekler arasında, Fransız Ordusu'ndan esir edilmiş bir İtalyan subay bulunuyordu, Nikolay bu esirin yanında kendi öneminin, bir Rus kahramanı olarak, iyice yükseldiğini hissediyordu. Bu, adeta canlı bir ganimetti. Nikolay bunu hissediyor ve herkes İtalyan'a bu gözle bakıyormuş gibi geldiği için ona vakarlı bir çekingenlikle iltifat ediyordu.

Lavanta ve şarap kokuları saçarak *hussar* üniformasıyla içeri girip de *vaut mieux tard que jamais* demesi ve birkaç kez bu sözün kendisine söylendiğini duymasıyla etrafının sarılması bir oldu Nikolay'ın. Gözler ona çevrildi; kendine uygun bir çevreye düştüğünü, uzun bir mahrumiyetten sonra onu hazdan sarhoş eden bir duruma, herkesin gözdesi durumuna girdiğini hemen hissetmişti. Ona göz diken hizmetçi kızlar, yalnız menzillerde, hanlarda, *po-meşçik*'in salonunda değil, burada, valinin konağında da (Nikolay'a öyle geliyordu) bitmez tükenmez genç bayanlar, güzel kızlar vardı ki, bunlar Nikolay'ın kendilerine yalnızca şöyle bir bakmasını bekliyorlardı. Kadınlar ve kızlar ona kendilerini beğendirmeye çalışıyorlardı. Yaşlılar da ilk günden itibaren bu çapkın genç *hussar*'ı bir yolunu bularak evlendirmek için uğraşmaya başladılar. Bunlar arasında Rostov'u yakın bir akraba gibi kabul eden, ona "Nico-las" ve "sen" diye hitap eden valinin karısı da vardı.

Katerina Petrovna gerçekten de vals ve *ekosez* çalışıyordu; danslar başladı, Nikolay bütün sosyete-yi dans-ta bir kez daha büyüledi; dansındaki özel, açık saçık tavrıyla herkesi hayrete düşürdü. Nikolay bu geceki dansına kendisi de biraz şaşmıştı; Moskova'da böyle olmuyordu. Bütün açık saçık dansı münasebetsizlik, *mauvais genre* bile sayardı; ama burada, olağanüstü bir şeyle, büyük şehirlerde doğal görülecek, ama taşrada henüz bilinmeyen şeylerle herkesi şaşırtma ihtiyacı duyuyordu.

Suarede Nikolay'ın dikkatini en çok, mavi gözlü, etine dolgun, sevimli, sarışın bir kadın, vilayet memurların-

dan birinin karısı çekmişti. Neşeli gençler başkalarının karılarının kendileri için yaratıldıklarını düşünürler safça; Rostov bu kadının yanından ayrılmıyor, kocasına da yakın ama biraz da kötü niyetli davranıyordu; dile getirilmiyordu ama Nikolay'la bu adamın karısının birbirine ne kadar yakışacakları biliniyordu sanki.

Bununla birlikte koca böyle düşünmüyordu elbette; Rostov'a karşı soğuk davranmaya çalışıyordu. Ama Nikolay'ın iyi yürekliği, saflığı o kadar sınırsızdı ki, kadının kocası bazen elinde olmayarak kendini onun neşesine kaptırıyordu. Gecenin sonuna doğru kadının yüzü kızardıkça, canlandıkça kocasının yüzü çatılıyor, ciddileşiyordu; sanki ikisinin bir tek neşe payı vardı; kadında arttıkça kocada azalıyordu bu.

V

476

Nikolay, yüzünden eksilmeyen bir gülümsemeyle, koltuğunda hafifçe yana yatmış, sarışın kadına doğru iyice eğilmiş oturuyor, onu efsanevi güzellerle kıyaslıyordu. Nikolay, dar külotunda gergin duran bacaklarının durumunu değiştirip güzel kokular saçarak damını, kendi kendini ve çizmelerinin konçları içindeki gergin bacaklarının güzel biçimlerini seyrediyor, sarışın kadına, burada, Voronej'de bir kadını kaçırmak istediğini söylüyordu.

“Hangi kadını?”

“Olağanüstü bir kadını, ilahî bir kadını, gözleri (Nikolay muhatabını süzdü) mavi, ağzı mercan, bir beyazlık...” omuzlarına baktı. “Endam Diana...”

Sarışın kadının kocası yanlarına sokuldu, asık bir yüzle karısına ne konuştuklarını sordu.

Nikolay nezaketli bir tavırla kalkarak, “A! Nikita İvaniç,” dedi. Nikita İvaniç'in de kendi şakalarına katılması- nı ister gibi, bir kadını kaçırma niyetini ona da anlatmaya başladı.

Nikita İvaniç zorla, karısı neşeyle gülümsediler, iyi yürekli vali karısı memnuniyetsizlik ifade eden bir tavırla onlara yaklaştı.

“Anna İgnatyevna seni görmek istiyor, *Nicolas*,” dedi. Anna İgnatyevna’nın sesi öyleydi ki, Rostov Anna İgnatyevna’nın çok önemli bir kadın olduğunu hemen anladı. “Gidelim, *Nicolas*. Seni böyle çağırmama izin vermiş-tin, değil mi?”

“A, elbette *ma tante*.¹ Kim bu?”

“Anna İgnatyevna Malvintsevna. Senden ve kendisini nasıl kurtardığından yeğeni ona söz etmiş... Anladın mı kim?..”

“Çok kişiyi kurtardım ben,” dedi Nikolay.

“Yeğeni Prenses Bolkonskaya. Teyzesiyle birlikte burada, Voronej’de. Vay, nasıl da kızardın! Ne o, yoksa?”

“Hiç de değil, bırak *ma tante*.”

“Peki, peki. Ah sen!”

Valinin karısı, onu şehrin en önemli şahsiyetiyle oynadığı kâğıt oyununu henüz bitirmiş olan mavi hotozlu, uzun boylu ve şişman bir yaşlı kadının yanına götürdü. Bu kadın Prenses Mariya’nın Voronej’de oturan zengin ve çocuk-suz dul teyzesi Malvintsevna idi. Rostov kendisine yaklaştığı sırada ayakta, yitirdiği parayı ödemekteydi. Sert ve kendine güvenli bir tavırla gözlerini kırıştırtarak Rostov’a baktı ve kendisini yenen generali paylamaya devam etti.

“Çok memnun oldum azizim,” diyerek elini Rostov’a uzattı. “Bize gelmenizi rica edeceğim.”

Prenses Mariya’dan ve onun, belli ki Malvintsevna’nın sevmediği rahmetli babasından söz ettiler; yaşlı Prenses Andrey hakkında (belli ki ondan da o kadar hoşlandığı yoktu) bildiklerini sorduktan sonra davetini tekrarlayarak Rostov’a gitmesi için izin verdi.

Nikolay söz verdi ve Malvintsevna’yı selamlayıp ayrılırken yine kızardı. Prenses Mariya adı anılırken Rostov anlaşılmasa bir utangaçlık, hatta korku hissi duymaktaydı.

¹ Teyzeciğim.

Rostov, Malvintseva'dan ayrılınca dansa dönmek istedi ama valinin küçük karısı tombul eliyle Nikolay'ın elini tutarak kendisiyle konuşmak istediğini söyledi, onu *boudoir*'a¹ götürdü; odada bulunanlar, valinin karısını rahatsız etmemek için hemen dışarı çıktı.

Valinin karısı, küçük temiz yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Biliyor musun, *mon cher*," dedi, "seninle ilgilenen biri var; ister misin aranızı yapayım?"

"Kim, *ma tante*?" diye sordu Nikolay.

"Prenses Katerina Petrovna, Lili'yi söylüyor. Bence olmaz, Prenses daha iyi, ister misin? Eminim ki annen teşekkür edecek. Ama olağanüstü bir kız, fevkalade! Sonra hiç de öyle çirkin değil."

Nikolay gücenmiş gibi, "Hiç de değil," dedi ve ne söylediğini düşünmeye vakit kalmadan ekledi: "Ben, *ma tante*, bir askere yakıştığı gibi, ısrarla hiçbir şey istemem, hiçbir şeyi de reddetmem."

"Ama unutma, şaka değil bu."

478

"Ne şakası!"

Valinin karısı kendi kendine söylenir gibi, "Evet, evet," dedi. Hem sonra, "*mon cher, entre autres. Vous êtes trop assidu auprès de l'autre, la blonde.*"² Kocasına insan acıyor doğrusu..."

Nikolay safça, "Yo, hayır, onunla dostuz," dedi. Kendisi için böyle neşeyle geçen saatlerin bir başkası için neşesiz geçebileceği gelmiyordu aklına.

Akşam yemeğinde Nikolay birden, "Valinin karısına amma da aptalca laf söyledim!" diye düşündü. "Gerçekten de evlendirecek beni, ya Sonya?..."

Vedalaşırken valinin karısı gülümseyerek bir kez daha, "Hadi bakalım, unutma," diye tekrarlayınca, onu bir kenara çekti ve dedi ki:

"Bakın, doğrusunu söyleyeyim mi, *ma tante*..."

"Ne var, ne var, dostum; şuraya gidip oturalım."

Nikolay birden içini (annesine, kız kardeşine ve bir

¹ (Fr.) Giyinme odası, kadınların gündelik oturma odası. (Y.N.)

² Aziz dostum. Siz öbürüyle, şu sarışınla pek ilgileniyorsunuz.

dostuna bile açmayacağı şeyleri) bu yabancı kadına dökme isteği ve ihtiyacı duydu. Sonraları, kendisi için çok önemli sonuçlar doğurmuş olan bu nedensiz, açıklanamaz açık yüreklilik nöbetini ne zaman hatırlasa, Nikolay'a (herkes için öyledir) o anda sersemliğinin tuttuğunu düşünürdü. Bununla birlikte, bu açık yüreklilik nöbeti, diğer ufak tefek olaylarla birlikte, kendisi ve bütün ailesi için çok önemli sonuçlar doğurmuştur.

"Bakin, *ma tante, maman*¹ beni çoktan beridir zengin bir kızla evlendirmek istiyor ama para için evlenmek bana iğrenç geliyor."

Valinin karısı, "Ah, evet, anlıyorum," dedi.

"Ama Prenses Bolkonskaya başka; öncelikle size doğrusunu söyleyeyim, o benim çok hoşuma gidiyor, gönlüme göre; sonra, onu o garip durumda gördükten sonra sık sık aklıma geliyor. Bu benim kaderim, diyordum. Düşünün bir kere: *Maman* bunu çoktandır tasarlıyordu ama daha önce onunla karşılaşmamıştım, nedense karşılaşmadık. Kız kardeşim Nataşa kardeşiyle nişanlı olduğu zaman onunla evlenmeyi düşünemezdim. Onunla Nataşa'nın işi bozulunca karşılaşmamız yazılıymış, sonra da bu durum... İşte mesele bu. Hiç kimseye söylemedim ve söylemeyeceğim. Yalnız size söylüyorum."

Valinin karısı teşekkür yerine onun dirseğini sıktı.

Nikolay tereddütle, kızarak, "Kuzinim *Sophie*'yi tanımıyor musunuz? Onu seviyorum, ona söz verdim ve onunla evleneceğim... Bunun için görüyorsunuz ki bu işte söz olmaz," dedi.

"*Mon cher, mon cher*, neler söylüyorsun? Ama *Sophie*'nin hiçbir şeyi yok, babanın işlerinin çok kötü olduğunu kendin söylüyorsun. Ya annen? Bu onu öldürür, bu bir. Sonra, *Sophie*, eğer kalp taşıyan bir kızsaa, onun için bu nasıl bir hayat olur? Annen ümitsizlik içinde, işler bozuk... Hayır *mon cher*, sen ve *Sophie* bunu anlamalısınız."

Nikolay susuyordu. Bu görüşleri duymak hoşuna gidiyordu.

¹ Anne.

Bir süre sustuktan sonra içini çekerek, “Ne olursa olsun *ma tante*, bu olamaz,” dedi. “Hem Prenses benimle evlenmek ister mi bakalım? O şimdi yine yasta, hiç böyle bir şey düşünülebilir mi?”

Valinin karısı, “E, seni hemen şimdi mi evlendireceğim sanıyorsun? *Il y a manière et manière*,”¹ dedi.

Nicolay onun tombul elini öperek, “Ne çöpchatanısınız, *ma tante*...” dedi.

VI

480

Prenses Mariya, Rostov’la karşılaşmasından sonra Moskova’ya geldiği zaman, orada yeğeni ile mürebbisini ve bir de Prenses Andrey’in teyzesi Malvintsevnay’ı ziyaret etmek için Voronej’e gitmek üzere takip edeceği yolu bildiren bir mektubunu buldu. Yolculuk kaygısı, kardeşi için duyduğu endişe, yeni eve yerleşme, yeni simalar, yeğeninin terbiyesi; bütün bunlar Prenses Mariya’nın ruhunda, babasının hastalığından, ölümünden, özellikle Rostov’la karşılaştıktan sonra duyduğu suçluluk hissini biraz kapatıyordu. Kederliydi. Ruhunda, Rusya’nın uğradığı felaketle birleşen baba acısını şimdi, üzerinden geçen bir aylık sükûnetten sonra gittikçe daha çok hissediyordu. Endişe içindeydi; kalan tek yakını olan kardeşinin karşılaştığı tehlikeleri düşünmek ona azap veriyordu. Yeğeninin terbiyesi onu düşündürüyor, kendini bu iş için yetersiz görüyordu. Ama ruhunun derinliklerinde, Rostov’un ortaya çıkmasıyla beliren kendi arzularını kendi içinde boğduğunu anlamaktan gelen bir iç rahatsızlığı vardı.

Valinin karısı, davetten bir gün sonra Malvintsevnay’a gidip planı hakkında onunla görüşmüş ve (her ne kadar şimdiki şartlar içinde resmen bir çöpchatanlık düşünülemezse de gençleri buluşturmanın, onlara birbirleriyle ta-

¹ Her şeyin bir yolu var.

nışma fırsatını vermenin mümkün olduğunu söyleyerek) teyzenin onayını almış, sonra Prenses Mariya'nın yanında Rostov'dan söz etmiş, onu övmüş, Prenses'in adı geçince delikanlının yüzünün nasıl kızardığını anlatmış, bunun üzerine Prenses Mariya tatlı değil, acı bir his duymuştu: Önceki iç huzuru kalmamıştı artık. Arzular, şüpheler, si-temler yine başkaldırmışlardı.

Bu haberden sonra, Rostov'un ziyaretinden önceki iki gün içinde Prenses Mariya, Rostov'a nasıl davranacağını düşünüp durdu. Kâh, o teyzesini ziyarete geldiği zaman misafir salonuna çıkmamaya, yasta misafir kabul etmenin yakışık almayacağına karar veriyor, kâh kendisine yaptığı iyilikten sonra bunun kabalık olacağını düşünüyor; kâh teyzesiyle valinin karısının ona ve Rostov'a başka türlü baktıklarını sanıyor (onların bakışları ve sözleri bazen bu zannı doğrular gibi oluyordu), bazen, herhalde kendi fesatlığından onlar için böyle düşünebildiğini geçiriyordu içinden: Kendi durumunda olsalardı daha yas şeritlerini sökmeden böyle bir işin kendisi için de, babasının hatırası için de bir saygısızlık olacağını hatırlarına getirememezlerdi. Prenses Mariya onunla evleneceğini farz ederek, onun kendisine ve kendisinin ona söyleyeceği sözleri düşünüyor ve bu sözler ona ya çok soğuk ya çok manalı geliyordu. En çok, onu gördüğü zaman yaşayacağı heyecandan ve kendisini bu şekilde ele vereceğinden korkuyordu.

481

Fakat pazar, günü ayinden sonra uşak salona gelerek Kont Rostov'un geldiğini haber verdiği zaman, Prenses şaşkınlık göstermedi; yalnız yanaklarını hafif bir kırmızılık kapladı, gözleri yeni, parıltılı bir ışıkla aydınlandı.

Prenses Mariya, "Siz gördünüz mü onu?" diye sakın bir sesle ve nasıl böyle sakın ve doğal görünebildiğine kendisi de şaşırarak sordu.

Rostov odaya girince Prenses Mariya, teyzeyle selamlaşması için misafire vakit bırakır gibi bir an başını yere eğdi; sonra, tam Nikolay ona döndüğü anda başını kaldırıp ışıldayan gözlerle onun bakışlarını karşıladı. Kibarca,

zarif bir hareketle ve gülümseyerek doğruldu, ince, narin elini ona uzattı, uzun zamandan sonra ilk kez yeni, kadınca ve derin titreşmeler yapan bir sesle söze başladı. Misa-fir salonunda bulunan Matmazel Bourienne hayretle bakı-yordu Prenses Mariya'ya. Usta bir kırıtkan olan Matmazel Bourienne kendisini beğendirmek istediği biriyle karşıla-şınca bundan daha iyi bir manevra yapamazdı. Matmazel Bourienne içinden, "Siyah mı ona iyi gidiyor, yoksa ger-çekten o bu kadar güzelleşti de ben mi farkında değilim? Ya bu eda, bu incelik!" diyordu.

482 Eğer Prenses Mariya o anda düşünecek halde olsaydı kendisinde meydana gelen değişikliğe Matmazel Bou-rienne'den daha çok şaşırırdı. Bu sevimli ve sevgili yüzü görelili beri onu yeni bir hayat anlayışı kavramıştı, iradesi-ne rağmen, onu konuşmaya ve hareket etmeye zorluyordu bu anlayış. Yüzü, Rostov içeri girer girmez değişmişti. Oy-malı cam fener karmaşık, kaba görünür, ama içinde ışık yandığı zaman hayranlık uyandırır; işte Prenses Mariya'nın yüzü de öyle birden değişivermişti. Şimdiye kadar yaşadığı bütün o temiz, manevi hayatı ilk kez dışarı yansıyordu. Onun bütün derin ruhsal yaşamı, ıstırapları, iyiliğe eğili-mi, sabrı, sevgisi, fedakârlığı, bütün bunlar şimdi bu ışık-lı gözlerde, ince gülümsemede, onun zarif yüzünün her çizgisinde ışıldıyordu.

Rostov, bütün bunları, onun bütün hayatını biliyor-muş gibi açıkça görüyordu. Karşısında duran varlık, şim-diye kadar karşılaştıklarından, özellikle kendisinden daha iyi bir varlıktı.

Konuşma çok basit ve önemsizdi. Savaşın söz ettiler ve bu olay karşısında duydukları acıyı, herkes gibi ister is-temez abarttılar; son karşılaşmalarından söz ettiler, bir ara Nikolay konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştı; vali-nin iyi yürekli karısından, Nikolay'ın ve Prenses Mariya'nın akrabalarından konuştular.

Teyzesi Andrey'den laf açar açmaz Prenses Mariya konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Rusya'nın başına gelen felaketi yapmacık bir dille konuşabilirdi ama kardeşi, kal-

bine fazla yakın olan bir şeydi; ondan üstünkörü söz etmek istemiyor, edemiyordu. Nikolay bunu fark etti. Nasıl ki, kendine has olmayan keskin bir görüşle onun karakterinin büsbütün başka ve onun olağanüstü bir varlık olduğu hakkındaki sezgisini güçlendiren incelikleri de fark etmişti. Nikolay da, Prensler'ten söz edildiği, hatta onu düşündüğü zaman kızarır, sıkılırdı. Ama onun yanında kendini rahat hissediyor, söylemek için hazırladığı şeyleri değil, birden aklına gelen ve söylenmesi uygun olan şeyleri söylüyordu.

Kısa ziyareti sırasında Nikolay (çocuklu evlerde genellikle görüldüğü gibi) bir sessizlik anında Prens Andrey'in küçük oğluna yanaştı; onu okşayarak *hussar* olmak isteyip istemediğini sordu. Çocuğu kolları arasına aldı, neşeyle oynamaya başladı, Prensler Mariya'ya baktı. Onun duygulanmış, mutlu ve ürkek gözleri, sevdiği adamın kolları arasındaki sevimli çocuğu takip ediyordu. Nikolay bu bakışları fark etti, onları okumuş gibi memnuniyetinden kızardı, safça bir neşeyle çocuğu öpmeye başladı.

483

Prensler Mariya yasta olduğu için kimseye gitmiyor, Nikolay da onlara yeniden gitmeyi uygun görmüyordu ama valinin karısı çöpçatanlığa devam ediyor ve Prensler Mariya'nın Nikolay hakkında, Nikolay'ın da Prensler Mariya hakkında söylediği hoş sözleri birinden öbürüne götürerek Rostov'un Prensler Mariya ile görüşüp birbirine açılmalarında ısrar ediyordu. Bu görüşme için iki genç arasında başpapazın evinde, ayından önce bir buluşma ayarladı.

Rostov, Prensler Mariya'ya söyleyeceği bir şey olmadığını valinin karısına belirtmekle birlikte, buluşmaya gideceğine de söz verdi.

Nasıl Tilsit'te Rostov herkesin iyi diye tanıdığı bir şeyin iyiliğinden şüphe etmeyi aklına getirmemişse, şimdi de, hayatını kendi bildiği şekilde düzenlemekle şartlara uysalca boyun eğmek arasında kısa ama içtenlikli bir savaştan sonra ikinci yolu seçmiş ve kendisini bir yere doğru çeken (bunu hissediyordu) o karşı konulmaz güce ken-

dini teslim etmişti. Sonya'ya söz verip de Prenses Mariya'ya aşk ilan etmenin doğru olmayacağını biliyordu. Alçaklığı hiçbir zaman yapmayacağını da biliyordu, şunu da biliyordu ki (yalnızca bilmiyor, bunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu) şimdi, onu yöneten şartların ve insanların etkisine kendini kaptırmakla kötü bir şey yapmak şöyle dursun, ömründe hiç yapmadığı çok ve çok önemli bir şey yapmaktadır.

Prenses Mariya ile görüşmesinden sonra, yaşayış tarzı görünüşte aynı kalmakla birlikte, bütün eski zevkler onun için çekiciliğini yitirmişti, Prenses Mariya'yı düşünüyordu hep. Ama onu hiçbir zaman, sosyete de karşılaştığı bütün o genç kızları düşündüğü gibi, vaktiyle uzun zaman aşkı ve heyecanı ile yaşadığı Sonya'yı düşündüğü gibi düşünmüyordu. Genç kızları, hemen bütün namuslu delikanlılar gibi, müstakbel bir eş olarak düşünür, onlarla evlilik hayatının bütün sahnelerini hayalinde prova ederdi: beyaz bir sabahlık, karısı semaver başında, bayanın kupa arabası, çocuklar, *maman* ve *papa*, onların analarıyla münasebetleri vs. vs. Bu tahayyül ona “zevk” verirdi; fakat kendisiyle evlendirilmek istenen Prenses Mariya'yı düşününce gelecek evlilik hayatından hiçbir zaman gözünün önüne bir şey getiremiyordu. Bunun yapmayı deneyince, biçimsiz, uydurma bir şeyler geliyordu gözünün önüne. İçine bir korku giriyordu.

VII

Borodino Savaşı'yla ölü ve yaralılarımız hakkındaki müthiş haber ve daha müthiş olan Moskova'nın kaybedildiği haberi, Voronej'e eylülün ortalarına geldi. Kardeşinin yaralandığını ancak gazetelerden öğrenen ve ondan haber alamayan Prenses Mariya, Nikolay'ın duyduğuna göre (kendisi Prenses'i görmemişti) onu aramaya gitmeye hazırlanıyordu.

Borodino Savaşı ve Moskova'nın terk edildiği haberi-
ni alınca Voronej'de her şey birden ümitsizlik, kin, inti-
kam ve buna benzer duygularla ilgili olmaksızın, can sıkı-
cı, üzücü gelmeye başladı; bir utanç, bir rahatsızlık duyuy-
ordu. Dinlediği bütün konuşmalar yapay geliyordu, bü-
tün bunlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyor, her şeyin
onun için ancak yine alayda aydınlanacağını anlıyordu. At
satın alma işinin sonuçlanması için acele ediyor, hizmetçi-
lerine ve başçavuşa haksız yere ikide bir çıkışıyordu.

Rostov'un hareketinden birkaç gün önce, Rus ordula-
rının kazandığı zafer dolayısıyla katedralde bir ayin yapı-
lıyordu; Nikolay da ayine gitmişti. Valinin biraz gerisinde
duruyor, dinsel bir ağırbaşlılıkla ve binbir türlü şeyler dü-
şünerek ayini takip ediyordu. Ayin sona erince valinin ka-
rısı onu yanına çağırdı. *Kliros*'un önünde duran siyahlar
giymiş bir kadını başıyla işaret ederek, "Prensesi gördün
mü?" dedi.

Nikolay, Prenses Mariya'yı, şapkasının altından görü-
nen profilinden çok o anda içini kaplayan bir çekinme,
korku ve merhamet hissiyle hemen tanıdı. Kendi düşün-
celerine dalmış görünen Prenses Mariya kiliseden çıkma-
dan son haçı çıkarıyordu.

Nikolay hayretle onun yüzüne bakıyordu. Bu yüz
önce gördüğü yüzün aynısıydı, aynı derin, manevi yaşa-
mın ifadesini taşıyordu; ama şimdi büsbütün başka türlü
aydınlanmıştı. Onda dokunaklı bir acı, bir yalvarış ve
ümit ifadesi vardı. Nikolay, daha önce olduğu gibi ona so-
kulmak için valinin karısından tavsiye beklemedi, bura-
da, kilisede onunla konuşmanın yakışık alıp almayacağı-
nı düşünmeden ona yaklaştı; felaketini duyduğunu, bü-
tün ruhuyla başsağlığı dilediğini söyledi. Prenses onun
sesini duyar duymaz yüzünde birden hem yasını, hem se-
vincini aydınlatan parlak bir ışık yandı.

"Yalnız şunu söylemek istiyorum size, Prenses," dedi
Rostov, "eğer Prens Andrey Nikolayeviç hayatta olmasay-
dı, alay komutanı olduğu için gazetelerde bu hemen ilan
edilirdi."

Prenses anlamadan ama yüzündeki duygudaşlık ve acı ifadesine sevinerek bakıyordu ona.

Nikolay, “Çok örneğini bilirim: Mermi parçasının yarısı (gazeteler dane yarası diyor) ya öldürücü olur ya da aksine çok hafif olur,” dedi. “İyiye beklemek lazım ve ben eminim...”

Prenses Mariya sözünü kesti.

“Ah, bu korkunç olurdu...” diye başladı, heyecandan sözünü bitiremedi, onun yanında hep yaptığı gibi zarifçe bir hareketle başını eğerek minnetle ona baktı ve teyzenin arkasından yürüdü.

O günün akşamı Nikolay hiçbir yere misafirliğe gitmedi, at cambazlarıyla bazı hesapları bitirmek için evde kaldı. İşleri bitince bir yere gitmek için vakit artık geçmişti. Ama yatmak için de erkendi daha, Nikolay hayatını düşünerek uzun süre odada bir aşağı bir yukarı gidip geldi, bu onun binde bir yaptığı bir şeydi.

486 Prenses Mariya, Smolensk yakınında onun üzerinde iyi bir etki bırakmıştı. O zaman Prenses’e böyle bambaşka şartlar içinde rastlaması, annesinin de zengin bir eş olarak tam onu göstermiş olması, ilgisini bir kat daha artırmıştı. Voronej’de, ziyareti sırasında bu etki yalnızca iyi değil, güçlü de olmuştu. Nikolay, bu sefer onda bulduğu olağanüstü ahlak güzelliğine hayran kalmıştı. Bununla birlikte, yola çıkmaya hazırlanıyordu ve Voronej’den ayrılarak Prenses’i görme fırsatından mahrum kalacağına hayıflanmak, aklından bile geçirmiyordu. Ama Prenses Mariya ile kilisede bugünkü karşılaşması (Nikolay bunu hissediyordu) kalbinde, tahmin ettiğinden ve kendi huzuru için arzu ettiğinden daha derin yer etmişti. Bu soluk, ince, kederli yüz, bu ışıklı bakışlar, bu yavaş, zarif hareketler ve hele bütün çizgilerinde beliren bu derin ve yumuşak hüznün onu telaşa düşürüyor, ondan ilgi bekliyordu. Rostov erkeklerde yüksek manevi bir hayat belirtisi görmeye tahammül edemezdi, (Prens Andrey’i bu nedenle sevmezdi) küçümseyen bir tavırla felsefe, hayalperestlik, derdi buna; ama Prenses Mariya’da özellikle kendisine yabancı mane-

vi bir dünyanın bütün derinliklerini açığa vuran bu hü-
zünde karşı durulmaz bir cazibe hissediyordu.

İçinden, “Harikulade bir kız herhalde! İşte tam bir
melek!” diyordu. “Ah neden özgür değilim, neden Sonya
için acele ettim?” Ve elinde olmayarak ikisi arasında, bir
kıyaslama yapıyordu: Nikolay’ın sahip olmadığı ve bunun
için bu kadar çok değerlendirdiği manevi özelliklerden
yana biri yoksul, öbürü zengindi. Özgür olsa ne olacağını
tasavvur etmeyi denedi. Ona nasıl evlenme teklif ederdi,
o nasıl karısı olurdu? Hayır, bunu tasavvur edemiyordu.
İçine bir korku giriyor, gözlerinin önüne belirsiz, karışık
birtakım şekiller geliyordu. Sonya ile kendine çoktan beri
bir gelecek tablosu çizmişti; bu çok basit ve açıktı, çünkü
her şey önceden düşünülmüştü; Sonya’nın her şeyini bi-
lirdi, ama Prenses Mariya ile kendine bir gelecek tasav-
vur etmek olanaksızdı, çünkü onu anlamıyor, yalnızca se-
viyordu.

Sonya hakkındaki hayallerinde neşeli, eğlenceli bir
şeyler vardı. Ama Prenses Mariya üzerinde düşünmek her
zaman güç, biraz da tuhaf oluyordu.

“Nasıl dua ediyordu!” diye hatırladı. “Bütün benliği-
ni ibadete verdiği belliydi. Evet, bu dua, dağları harekete
geçiren dua ve ben eminim ki, onun duası kabul edilecek.
Neden ben kendim için dua etmiyorum?” diye düşündü.
“Bana ne gerekiyor? Özgürlük, Sonya ile ilişkiyi kesmek.
O, doğru söyledi!” Valinin karısının söylediklerini hatırla-
dı; “Onunla evlenmemiz talihsizlikten başka bir şey getir-
mez. Karmakarışık iş. *Maman* için acı... işler... Karmakarı-
şık, müthiş karışık! Hem ben onu sevmiyorum ki. Evet,
gerektiği gibi sevmiyorum. Tanrım! Beni bu korkunç, ça-
resiz durumdan kurtar!” diye birden duaya başladı. “Evet,
dua dağları harekete geçirir, ama inanmak ve çocukluğu-
muzda Nataşa ile karın şeker olması için dua edip de dışa-
rı koşarak şeker olmuş mu diye karı tattığımız zamanki
gibi dua etmemek gerek. Hayır, ben şimdi saçma şeyler
için dua etmiyorum,” diyerek piposunu bir köşeye koydu,
ellerini kavuşturup tasvirin önünde durdu. Prenses Ma-

riya'nın hatırasıyla duygulanmış bir halde dua etmeye başladı, çoktan beri böyle dua etmemişti. Lavruşka birtakım kâğıtlarla kapıdan içeri girdiği zaman gözleri yaşla dolmuş, boğazı hıçkırıklarla tıkanmıştı.

Nikolay, vaziyetini hemen değiştirerek, "Aptal! Çağırılmadan içeri ne giriyorsun!" dedi.

Lavruşka uykulu bir sesle, "Validen kurye geldi," dedi, "size mektup var."

"Peki, iyi, teşekkür ederim, hadi git!"

Nikolay'a iki mektup gelmişti. Biri annesinden, öbürü Sonya'dan. El yazılarından tanıdı ve ilk olarak Sonya'nın mektubunu açtı. Birkaç satır okur okumaz yüzü sarardı, gözleri ürkek ve sevinçli bir ifadeyle açıldı.

"Hayır, bu olamaz!" diye mırıldandı.

Yerinde oturamıyordu, mektubu okuyarak odada dolasmaya başladı, önce mektuba çarçabuk bir göz gezdirdi, sonra bir kez, bir kez daha okudu, omuzlarını kaldırıp kollarını sallayarak ağzı açık, gözleri bir noktaya dikilmiş olduğu halde odanın ortasında durdu. Tanrı'nın kabul edeceğinden emin olduğu az önceki duası yerine gelmişti; ama Nikolay, bu sanki görülmedik bir şeymiş, bunu beklemiyormuş ve özellikle arzusunun bu kadar çabuk gerçekleşmesi, yalvardığı Tanrı'nın işi değil, basbayağı bir tesadüf eseri olduğunu ispat ediyormuş gibi, şaşkınlık içindeydi.

Nikolay'ın özgürlüğünü bağlayan ve çözülmez görünen düğüm, Sonya'nın bu beklenmedik (Nikolay'a öyle geliyordu) sebepsiz mektubuyla çözülüyordu. Kız, Rostovların hemen hemen bütün servetlerini Moskova'da kaybetmeleri ve Nikolay'ın Prenses Bolkonskaya ile evlenmesi için Kontes'in gösterdiği yoğun arzu ve kendisinin de son zamanlardaki sessizliği ve soğuk davranışının, verdiği sözden kurtulmak ve tamamıyla özgür kalmak kararını kendisine bıraktığını yazıyordu.

"Bana iyilik eden bir aile içinde üzüntüye, geçimsizliğe sebep olabileceğimi düşünmek benim için çok acıdır," diye yazıyordu, "sevgimin tek amacı sevdiğim kimsenin

mutluluğudur; onun için size yalvarırım, *Nicolas*, kendinizi özgür sayınız ve her şeye rağmen sizi hiç kimsenin Sonya kadar sevemeyeceğine inanınız.”

Her iki mektup da Troytsa’dan geliyordu, öbür mektup Kontes’tendi. Bu mektupta Moskova’daki son günler, yola çıkış, yangın ve bütün servetin yok oluşu anlatılıyordu. Kontes söz arasında Prens Andrey’in yaralı olarak kendileriyle birlikte yolculuk ettiğini yazıyordu. Durumu çok tehlikeliymiş ama şimdi doktor, daha çok ümit var, diyormuş. Sonya ile Nataşa hastabakıcı gibi hizmet ediyorlarmış.

Ertesi gün Nikolay bu mektupla birlikte Prenses Mariya’ya gitti. Nikolay da, Prenses Mariya da “Nataşa ona bakıyor,” sözünün ne anlam ifade edebileceği üzerinde bir tek söz söylemediler; ama bu mektup Prenses’le Nikolay’ı birden hemen hemen bir akraba gibi birbirlerine yakınlaştırmıştı.

Ertesi gün Rostov, Prenses Mariya’yı Yaroslav’a uğurladı, birkaç gün sonra kendisi de alaya hareket etti.

489

VIII

Sonya’nın Nikolay’a mektubu (gerçekleşen dua) Troytsa’dan yazılmıştı. Yazılmasının nedeni şuydu: Nikolay’ın zengin bir kızla evlenmesi düşüncesi yaşlı Kontes’i gittikçe daha çok meşgul ediyordu. Kontes bu konuda başlıca engelin Sonya olduğunu biliyordu. Sonya’nın hayatı, son zamanlarda, özellikle Nikolay’ın Boguçarovo’da Prenses Mariya ile karşılaşmasını anlatan mektubundan sonra Kontes’in evinde gittikçe zorlaşmıştı. Kontes Sonya’ya dokunaklı ve acı tacizler için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Fakat Moskova’dan çıkmadan birkaç gün önce, olup bitenlerden sinirleri bozulan Kontes, Sonya’yı yanına çağırdı, azarlamadı, emretmedi; fedakârlık yapmasını, Niko-

'lay'la ilişkisini keserek kendisine yapılan iyilikleri ödemesini gözyaşları dökerek rica etti.

“Bana bunun için söz vermedikçe rahat etmeyeceğim.”

Sonya hüngür hüngür ağlamaya başladı, her şeyi yapacağını, her şeye hazır olduğunu söyleyerek hıçkırıklarla yanıt verdi ama söz vermedi, kendisinden isteneni yapıp yapmamak konusunda kararsız kaldı. Onu besleyen, yetiştiren ailenin mutluluğu için fedakârlık göstermesi gerekiyordu. Başkalarının mutluluğu için fedakârlık, Sonya'nın alışık olduğu bir şeydi. Evde durumu öyleydi ki kendi değerini ancak fedakârlık yaparak gösterebilirdi; buna alışmıştı ve severdi bunu. Önceleri fedakârlıkta bulunurken değerini hem kendisinin hem de başkalarının gözünde yükselttiğini, hayatında her şeyden çok sevdiği *Nicolas*'ya böylece daha çok layık olduğunu anlıyordu, ama şimdi yapacağı işle hayatının anlamından vazgeçmiş olacaktı. Ömründe ilk kez, kendisine iyilik eden insanlara karşı acı bir his duyuyordu; hiçbir zaman böyle bir şey denememiş olan, hiçbir zaman fedakârlıklarda bulunmak gereğini duymayan, başkalarını fedakârlıkta bulunmaya zorlayan ve yine de herkes tarafından sevilen Nataşa'ya imreniyordu. Nikolay'a olan sakin, temiz aşkının içinden geleneklerden, erdemden, dinden de üstün bir tutkunun yükselmeye başladığını hissetti; bunun etkisi altında bağımlı hayatının ister istemez kendisine öğrettiği belirsiz sözlerle Kontes'e yanıt vererek onunla konuşmayı uzatmaktan kaçındı ve Nikolay'la görüşmeyi beklemeye, onu özgür bırakmak için değil, tersine, bu görüşmede kendini sonsuza dek ona bağlamak için karar verdi.

Rostovların Moskova'daki son günlerinin telaşı Sonya'yı ezen acı düşünceleri unutturmuştu. Bu düşüncelerden kaçıp gündelik işlerde bir kurtuluş yolu bulduğuna seviniyordu. Ama Prens Andrey'in kendi evlerinde bulunduğunu öğrenince, ona ve Nataşa'ya karşı duyduğu içten merhamete rağmen, Nikolay'dan ayrılmasını Tanrı'nın istemediğini düşünerek batıl bir hisse kapıldı. Nataşa'nın

yalnız Prens Andrey'i sevdiğini, onu her zaman ve hâlâ sevdiğini biliyordu. Biliyordu ki bu korkunç şartlar içinde onlar bir araya gelince yeniden birbirlerini sevecekler ve o zaman aralarında kurulacak akrabalık dolayısıyla Nikolay, Prenses Mariya ile evlenemeyecek. Son günlerde ve yolculuğun ilk zamanlarında geçen olayların dehşetine karşın, Tanrı'nın onun kendi özel işlerine karıştığını düşünmekten gelen bu duygu sevindirmişti onu.

Rostovlar yolculuklarının ilk gününde Troytsa Manastırı'nda konakladılar.

Manastırın otelinde Rostovlara üç büyük oda ayrılmıştı. Odanın birini Prens Andrey işgal ediyordu. Yaralı o gün çok iyiydi. Nataşa yanındaydı. Bitişik odada Kont'la Kontes eski tanıdıklarını, bağışçılarını ziyarete gelen manastır başpapazıyla saygılı saygılı konuşuyorlardı. Sonya da oradaydı. Prens Andrey'le Nataşa'nın ne konuştukları düşünmeden edemiyordu. Kapının arkasından seslerini duyuyordu. Prens Andrey'in yattığı odanın kapısı açıldı. Nataşa telaşlı bir yüzle dışarı çıktı, kalkıp onu karşılayan ve geniş yenini sağ eliyle tutan papazı fark etmeksizin Sonya'ya yaklaştı, elini tuttu.

491

Kontes, "Nataşa, ne oluyorsun? Buraya gel," dedi.

Nataşa papazın hayır duasını almak için yaklaştı, papaz ona Tanrı'nın ve onun aziz kulunun inayetine sığınması öğüdünü verdi.

Papaz çıkar çıkmaz Nataşa dostunun koluna girdi, onu boş odaya götürdü.

"Sonya ne dersin? Yaşayacak değil mi?" dedi. "Sonya, ben ne kadar mutluyum ve ne kadar talihsizim! Sonya, kuzum, her şey eskisi gibi şimdi. Yeter ki o yaşasın ama hayır... çünkü... çünkü..." Nataşa hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Evet! Bunu biliyorum! Şükürler olsun," dedi Sonya. "Yaşayacak."

Sonya, dostunun korkusuyla, acısıyla ve kimseye söylemediği düşünceleriyle daha az telaşlı değildi. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak Nataşa'yı öptü. "Yeter ki o yaşasın!"

diye düşündü. İki dost bir süre ağladıktan, konuştuktan ve gözyaşlarını sildikten sonra Prens Andrey'in kapısına yaklaştılar. Nataşa, dikkatle kapıyı açtı, içeri baktı. Sonya yarı açık kapının önünde, onun yanında duruyordu.

Prens Andrey sırtını üç yastığa dayamış yatıyordu. Solgun yüzü sakindi, gözleri kapalıydı, düzenli nefes aldığı belli idi.

Sonya ansızın, "Ah, Nataşa!" diye kuzininin kolunu yakalayıp adeta bağırarak kapıdan geri çekildi.

"Ne var? Ne var?" diye sordu Nataşa.

Sonya ürkmüş ve ciddi bir yüzle, "Bu, hani, o yok mu, şey..." dedi.

Nataşa kapıyı yavaşça kapadı, kendisine söylenen sözleri anlamaksızın Sonya ile pencereye doğru çekildi.

Sonya, "Hatırlıyor musun?" dedi, "senin için aynaya baktığımı hatırlıyor musun, Otradnoye'de Noel yortusunda... Ne gördüğümü hatırlıyor musun?..."¹

Nataşa gözlerini iyice açtı, Sonya'nın o zaman yatar vaziyette gördüğü Prens Andrey hakkında söylediklerini bulanık bir şekilde hatırladı.

"Evet, evet!" dedi.

"Hatırlıyor musun?" diye devam etti Sonya, "o zaman görmüş, sana, Dunyaşa'ya ve herkese söylemiştim. Onu yatakta görmüştüm..." Ayrıntıları anlatırken eliyle jestler yapıyordu. "Gözlerini kapamıştı, tam şimdiki gibi pembe bir yorganla örtülüydü, kollarını kavuşturmuştu." Gördüklerini anlatırken bunları o zaman gördüğüne daha çok inanıyordu. O zaman bir şey görmemiş, aklına gelen şeyleri görmüş gibi anlatmıştı ama o zaman uydurduğu şeyler ona bir hatıra kadar gerçek geliyordu, O zaman onun kendisine baktığını, gülümsediğini, üstünün kırmızı bir örtüyle örtülü bulunduğunu söylemişti, bunu hatırlıyordu, emindi buna; üstünde pembe, evet, pembe bir yorgan olduğunu, gözlerinin kapalı bulunduğunu daha o zaman söylemiş ve görmüştü.

¹ Sonya bir ayna falını hatırlatıyor.

“Evet, evet, pembe bir yorgandı,” dedi Nataşa. Şimdi o da Sonya’nın pembe yorgan dediğini hatırlıyor ve kehanetin asıl olağanüstülüğünü, esrarengizliğini burada görüyordu.

Dalgın dalgın, “Ama bunun anlamı ne?” diye ekledi.

Sonya başını elleriyle kavrayarak. “Ah, bilmiyorum; ne görülmemiş şeyler bütün bunlar,” dedi. Birkaç dakika sonra Prens Andrey zili çaldı, Nataşa yanına girdi; Sonya pencerenin önünde kaldı, az görülür bir duygulanma ve heyecan içinde, olup bitenlerin olağanüstülüğünü düşünüyordu.

O gün orduya mektup gönderme fırsatı çıkmıştı; Kontes oğluna mektup yazıyordu.

Yeğeni yanından geçerken başını mektuptan kaldırarak, “Sonya,” dedi ve yavaş, titrek bir sesle ekledi: “Nikolay’a mektup yazmıyor musun?”

Sonya, Kontes’in söylemek istediklerini gözlüğü ardından bakan yorgun gözlerinden okumuştı. Bu bakışlarda hem bir yalvarış, hem reddedilme korkusu, hem de bu korkudan dolayı saldırı hazırlığı vardı.

Sonya Kontes’e yaklaştı, diz çökerek elini öptü.

“Şimdi yazacağım, *maman*,” dedi.

Sonya, o gün bütün olup bitenlerin, özellikle biraz önce esrarlı bir biçimde gerçekleşen falın etkisiyle yumuşamıştı. Şimdi, Nataşa’nın Prens Andrey’le yeniden görüşmesi dolayısıyla Nikolay’ın Prenses Mariya ile evlenemeyeceğini düşünürken sevdiği ve alıştığı o fedakârlık duygusunun geri geldiğini sevinçle hissediyordu. Nikolay’ı şaşırtan o mektubu yazarken gözyaşları içindeydi, cömertlik yaptığının farkındaydı, bu nedenle o siyah, kadife gözlerini siliyordu arada bir.

Piyer'in götürüldüğü askerî cezaevinde kendisini teslim alan subaylar ve erler ona düşmanca ama yine de saygıyla davranıyorlardı. Ona karşı davranışlarında hâlâ kim olduğu üzerinde hem bir şüphe (çok önemli bir adam mıydı acaba) hem karşı tarafta olması nedeniyle bir düşmanlık hissediliyordu.

Ertesi sabah nöbetçiler değişince Piyer, yeni nöbetçiler, subaylar ve erler için onu yakalayanlar bakımından taşıdığı önemi artık taşımadığını hissetti. Gerçekten de ertesi günkü nöbetçiler, köylü kaftanı giyen bu uzun boylu ve şişman adamı artık yağmacılarla, muhafız erleriyle kahramanca dövüşen, çocuğu kurtarmak için okkalı laflar eden o enerjik adam olarak değil, yalnızca yüksek komutanlığın emriyle nedense hapsedilen tutsak Rusların on yedincisi olarak görüyorlardı. Piyer'de bir özellik varsa o da ancak önün korkusuz, dalgın, düşünceli tavırları, Fransızları şaşırtacak derecede iyi konuştuğu Fransızcasıydı. Buna karşın, işgal ettiği ayrı oda bir subaya gerektiği için o gün Piyer yakalanan öbür şüphelilerle bir araya kondu.

494

Piyer'le birlikte tutuklanan Ruslar en aşağı tabakadan insanlardı. Piyer'in bir bey olduğunu, Fransızca da konuştuğunu öğrenince ondan büsbütün çekinmeye başladılar, Piyer kendisiyle nasıl alay ettiklerini üzülenek işitiyordu.

Ertesi akşam, bütün bu tutukluların (büyük olasılık kendisinin de) kundakçılık suçuyla yargılanacaklarını öğrendi. Üçüncü gün Piyer'i öbürleriyle birlikte beyaz bıyıklı bir Fransız generaliyle iki albayın ve pazıbentli diğer Fransızların bulunduğu bir eve götürdüler. Tutuklulara kim oldukları, nerede yakalandıkları, oraya ne amaçla geldikleri ve benzeri sorular soruldu.

Bu sorular, mahkemelerde sorulan bütün sorular gibi, işin özünü bırakarak ve bunun ortaya konması olanağını ortadan kaldırarak, yalnızca yargıçların sanığı arzu edilen hedefe, yani suçlamaya götürecek yanıtların akacağı olduğu yerleştirme amacını taşıyordu. Suçlamanın amacına uymayan bir şey söylenmeye başladı mı olduğu alıyorlar, su

istediği yere akıyordu. Bundan başka Piyer, bütün sanıkların mahkemelerde uğradıkları şeye, şaşkınlığa uğramıştı: Bütün bu soruların kendisine neden sorulduğunu anlamıyordu. Oluk hilesinin sırf hoş görünmek için veya nezaket olsun diye kullanıldığını hissediyordu. Bu insanların hâkimiyeti altında bulunduğunu, onu bu gücün buraya getirdiğini, sorulara yanıt isteme hakkını da bu gücün onlara verdiğini, bu toplantının biricik amacının kendisini suçlamaktan ibaret olduğunu biliyordu. Bu nedenle, güç ve suçlama arzusu olduktan sonra hileye ve mahkemeye gerek yoktu. Bütün yanıtların kendisini suçluluğa götüreceği belliydi. Onu yakaladıkları zaman ne ile meşgul olduğu sorusuna karşılık olarak Piyer, biraz trajik bir dille, bir çocuğu, *qu'il avait sauvé des flammes*,¹ ana ve babasına götürmekte olduğunu söyledi. Yağmacı ile niçin kavga ettiği sorusuna verdiği yanıtta da, “bir kadını koruduğunu, tecavüze uğrayan bir kadını korumanın her insanın görevi...” derken sözünü kestiler: Bu zapta geçmedi, şahitler kendisini alevler içindeki evin avlusunda görmüşlerdi, burada ne aradığı soruldu. Moskova’da neler olduğunu görmeye gittiğini söyledi. Yine sözünü kestiler: Ona nereye gittiği sorulmuyor, yangının yanında ne aradığı soruluyordu. Yanıt vermek istemediğini söylediği ilk soru tekrar edilerek kim olduğu soruldu. Yine söyleyemeyeceğini belirtti.

495

Beyaz bıyıklı, kırmızı yüzlü general sert sert, “Yazın, bu kötü, çok kötü,” dedi.

Dördüncü gün yangınlar Zubov Tabyası’nda başlamıştı.

On üç kişi ile birlikte Piyer’i Krımskiy Brod’a,² bir tacirin araba hangarına götürdüler. Sokaklardan geçerken şehrin üstünü kaplamış gibi görünen dumandan nefes alamıyordu Piyer. Her tarafta yangınlar görünüyordu. Piyer o zaman felaketin önemini henüz anlamıyor, manzarayı dehşetle seyrediyordu.

¹ Alevler içinden kurtardığı.

² Kırım Geçidi.

Krımskiye Brod'da bir evin araba hangarında Piyer dört gün daha kaldı ve bu dört günde, buradaki bütün tutukların her gün mareşalin kararını beklediklerini Fransız askerlerinin konuşmalarından öğrendi. Bunun hangi mareşal olduğunu askerlerden öğrenemedi. Asker için, mareşal, iktidarın yüksek ve biraz esrarengiz bir halkasıydı belli ki.

Tutukluların ikinci kez sorguya götürüldükleri 8 Eylül gününe kadar geçen bu ilk günler Piyer'in en acı günleriydi.

X

496

8 Eylül'de hangardaki esirlerin yanına, nöbetçilerin gösterdikleri saygıdan anlaşıldığına göre çok önemli bir subay girdi. Herhalde bir kurmay olan bu subay, elinde bir listeyle Rusların yoklamasını yaparak Piyer'in adını da *Celui qui n'avoue pas son nom*¹ diye okudu. Kayıtsız ve gevşek bir tavırla esirleri süzerek mareşalin huzuruna çıkarmadan önce uygun bir kıyafete sokulmalarını emretti nöbetçi subayına. Bir saat sonra bir bölük asker geldi, Piyer diğer on üç kişi ile Bakireler Meydanı'na sevk edildi. Hava açıktı, yağmurdan sonra güneş çıkmıştı. Gökyüzünde olağanüstü bir berraklık vardı. Duman, Zubov Tabyası askerî cezaevinden Piyer'in sevk edildiği zamanki gibi yere doğru yayılmıyor, açık havada sütun halinde yükseliyordu. Yangın alevleri görünmüyordu, ama her taraftan duman sütunları yükseliyordu, Moskova, Piyer'in görebildiği her yer, bir yangın yerinden ibaretti. Her tarafta, ocakları ve bacalarıyla boş arsalar ve kâgir binaların etrafı yanmış duvarları görünüyordu. Piyer yangın yerlerine dikkatle bakıyor, şehrinin iyi bildiği mahallelerini tanımiyordu. Şurada burada yangından kurtulmuş kiliseler gö-

¹ İsmi söylemeyen.

rünüyordu. Harap olmayan Kremlin, kuleleri ve Büyük İvan'ı ile uzaktan parlıyordu. Novodeviçi Manastırı'nın kubbesi parıldıyor ve oradan gelen çan sesleri sanki başka bir şekilde çınılıyordu. Bu çan sesleri Piyer'e pazar gününü, İsa'nın doğum yortusunu hatırlattı. Fakat bu bayramı kutlayacak kimse görünmüyordu ortalıkta. Her yer harabe ve yangın yeri idi; Rus halkından, Fransızları görünce saklanan, üstü başı yırtık, ürkek kimselere rastlanıyordu yalnız.

Belli ki, Rus yuvası bozulmuş, yok edilmişti ama yok edilen bu Rus düzeninin arkasından, bu harap yuvanın üstünde büsbütün başka ama sert bir Fransız düzeninin kurulduğunu hissediyordu Piyer. Bunu, düzgün saflar halinde ilerleyerek ona ve diğer tutuklulara muhafızlık eden güler yüzlü, neşeli askerlerin yüzünde hissediyordu; bunu, bir askerın idare ettiğı iki atlı bir kaleska ile karşıdan gelen önemli bir Fransız memurunun tavrında hissediyordu. Bunu, bir alay bandosunun meydanın sol yanından gelen neşeli sesinde hissediyordu; bunu özellikle, bu sabah gelen Fransız subayının yüksek sesle esirlerin adlarını okuduğı listede hissetmiş ve anlamıştı. Piyer, basit erler tarafından yakalanmış, önce kalabalık bir yere sonra başka bir yere nakledilmişti. Onu unutabilir, başkalarıyla karıştırabilirlerdi. Ama hayır: Sorguda verdiği yanıtlar *Celui qui n'avoue pas son nom* adıyla ona geri verilmişti. Kendisine korkunç gelen bu adla şimdi bir yere götürölmekte, öbür esirlerle birlikte ciddiye alındığını muhafızların yüzlerinden anlamaktaydı. Kendini, iyi çalışan bir makinenin çarkları arasına düşmüş önemsiz bir yonga gibi hissediyordu.

Onu diğer suçlularla birlikte Bakireler Meydanı'nın sağ tarafında manastıra yakın, geniş bir bahçesi olan, büyük ve beyaz bir eve götürdüler. Burası, eskiden Piyer'in sık sık gittiğı bir yerdi, Prens Şçerbatov'un eviydi; askerlerin konuşmalarından öğrendiğine göre şimdi burada Mareşal Dük Ekmühl oturuyordu.

Onları dış kapıya doğru götürdüler ve birer birer içe-

ri almaya başladılar. Piyer'i altıncı olarak içeri aldılar. Yabancıları olmadığı camlı galeriden, sofadan, dış odadan geçirip kapısında yaver duran alçak tavanlı, uzun bir çalışma odasına götürdüler.

Davout, burnunun üstünde gözlükle odanın sonundaki bir masanın başında oturuyordu. Piyer onun yanına yaklaştı. Davout gözlerini indirmiş, önünde duran bir kâğıdı inceliyordu. Başını kaldırmadan, yavaşça sordu: "*Qui êtes-vous?*"¹

Piyer, söz söylemeye takatı olmadığı için susuyordu. Davout, Piyer için herhangi bir Fransız generali değildi; onun için Davout gaddarlığıyla tanınmış bir adamdı. Bir süre sabretmeye, beklemeye karar vermiş sert bir öğretmeni andıran Davout'nun soğuk yüzüne bakarken Piyer, geciktiği her saniyenin hayatına mal olabileceğini hissediyordu; ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. İlk sorguda söylediği şeyi söylemeye cesareti yoktu. Adını, sanını açığa vurması hem tehlikeli, hem utanılacak bir şeydi. Piyer susuyordu. Ama onun bir karar vermesine vakit kalmadan Davout başını doğrulttu, gözlüğünü alnına kaldırdı, gözlerini kırıştırdı, dikkatle Piyer'e baktı.

Besbelli Piyer'i korkutmak için ölçülü, soğuk bir sesle, "Bu adamı ben tanıyorum," dedi.

Önce Piyer'in sırtında dolaşan bir soğukluk, bir menegene gibi başını kavradı.

"*Mon général, vous ne pouvez pas me connaître, je ne vous ai jamais vu...*"²

Davout, Piyer'in odada fark etmediği başka bir generale dönerek, "*C'est un espion russe,*"³ diyerek Piyer'in sözünü kesti.

Davout, başını öteye çevirdi. Piyer birden gürleyen bir sesle söze başladı:

"*Non, monseigneur.*" Davout'nun düğ olduğunu hatırlamıştı birden. "*Non, monseigneur, vous n'avez pas pu me*

¹ Kimsiniz?

² Generalim, beni tanıyamazsınız, ben sizi hiç görmedim...

³ Bu bir Rus casusu.

connaître. Je suis un officier de la milice et je n'ai pas quitté Moscou..."¹

Davout, "Votre nom?"² diye tekrarlardı.

"Besouhof."³

"Qu'est ce qui me prouvera que vous ne mentez pas?"⁴

Piyer güceniklik ifade etmeyen, ama yalvaran bir sesle, "Monseigneur!" diye bağırdı.

Davout gözlerini kaldırdı, dikkatle Piyer'e baktı. Birkaç saniye birbirlerine bakiştılar ve işte bu bakışma Piyer'i kurtardı. Bu bakışlarla, bütün savaş ve mahkeme şartlarına rağmen, bu iki adam arasında insanca bir ilişki kuruldu. Bu bir an içinde ikisi de sayısız bulanık şey hissetmiş, insanlığın çocukları, kardeş olduklarını anlamışlardı.

İnsanlarla ilgili işlerin, hayatın numaralarla adlandırıldığı listesinden başını kaldıran Davout için ilk bakışta Piyer yalnızca önemsiz bir noktaydı; en küçük bir vicdani rahatsızlık hissetmeden onu kurşuna dizdirebilirdi ama şimdi onu bir insan olarak görüyordu. Bir an düşündü.

499

Soğuk bir tavırla, "Comment me prouvez-vous la vérité de ce que vous me dites?"⁵ dedi.

Piyer Ramball'i hatırladı, onun alayını, soyadını, evin bulunduğu sokağı söyledi.

"Vous n'êtes pas que vous dites,"⁶ dedi Davout.

Piyer kesik ve titrek bir sesle iddiasının doğruluğunu kanıtlamak için deliller ileri sürmeye başladı.

Ama bu sırada yaver içeri girdi, Davout'ya bir şeyler söyledi.

Yaverin verdiği haber üzerine birden Davout'nun yüzü ışıldadı, ceketini iliklemeğe koyuldu. Piyer'i büsbütün unutmışa benziyordu.

¹ Hayır, efendim, beni tanımış olamazsınız. Ben bir milis subayıyım ve Moskova'yı terk etmedim.

² Adınız?

³ Bezuhov.

⁴ Yalan söylemediğinizi bana kim ispat edecek?

⁵ Doğru söylediğinizi bana nasıl kanıtlarsınız?

⁶ Siz söylediğiniz adam değilsiniz.

Yaver ona esiri hatırlatınca kaşlarını çattı, başıyla Piyer'i işaret ederek götürülmesini söyledi. Ama nereye götürülecekti? Yeniden barakaya mı, yoksa Bakireler Meydanı'ndan geçerlerken arkadaşlarının ona gösterdiği idam yerine mi? Piyer bunu bilmiyordu.

Başını çevirdi, yaverin bir şeyler sorduğunu gördü.

"*Oui, sans doute!*"¹ dedi Davout. Ama bu "evet" niçindi? Piyer bilmiyordu.

Piyer ne kadar gittiğini ve nereye gittiğini hatırlamıyordu. Tamamıyla bilinçsiz, aptallaşmış bir halde, çevresinde hiçbir şey görmeden, başkalarıyla birlikte ayaklarını hareket ettirdi, herkes durunca o da durdu. Bütün bu süre içinde zihinde bir tek düşünce vardı: Onu idama mahkûm eden kimdi peki? Komisyonunda onu sorguya çekenler değildi; onlardan hiçbiri bunu istemez ve görünüşe göre bunu yapamazdı. Bu, ona öyle insanca bakışlarla bakan Davout da değildi. Bir dakika daha geçse yanlış bir şey yaptıklarını Davout anlayacaktı; ama içeri giren yaver bu bir dakikaya engel olmuştu. Bu yaver de herhalde kötü bir şey istememişti. Ama içeri girmeyebilirdi. Onu bütün hatıralarıyla, arzularıyla, emelleriyle, düşünceleriyle birlikte idam etmek, öldürmek, hayattan mahrum etmek isteyen kimdi peki? Bunu yapan kimdi? Bunun kimse olmadığını hissediyordu Piyer.

Suç düzende, durumun şeklindeydi.

Düzen onu öldürüyor, yaşamdan, her şeyden mahrum ediyor, onu yok ediyordu.

XI

Esirleri Prens Şçerbatov'un evinden alıp Bakireler Meydanı'ndan aşağı, Deviçi Manastırı'ndan sola doğru götürerek, içinde dikili bir direk bulunan bir sebze bahçesi-

¹ Evet, şüphesiz!

ne soktular. Direğin ötesinde yeni kazılmış büyük bir çukur görünüyordu; çukurun ve direğin yanında yarım daire şeklinde büyük bir kalabalık vardı. Kalabalıkta çok az Rus, Napoléon'un sıra dışındaki askerleri; çeşit çeşit üniformalar giyen Almanlar, İtalyanlar, Fransızlar vardı. Direğin sağında ve solunda mavi üniformalı, kırmızı apoleti, tozluklu ve tolgalı iki dizi Fransız askeri duruyordu.

Suçluları liste sırasına göre (Piyer altıncı sıradaydı) sıraya dizdiler; direğin yanına götürdüler. Birden iki taraftan trampet sesleri duyuldu; Piyer sanki bu sesle birlikte ruhunun yarısının kopup gittiğini hissetti. Düşünmek, muhakeme etmek yeteneğini kaybetmişti, yalnızca görüp duyuyordu. Bir tek arzusu vardı: Ne olacaksa bir an önce olmasını istiyordu. Arkadaşlarına dönüp baktı, onları dikkatle süzdü.

En baştaki iki kişi saçları dibinden kesilmiş iki mahkûmdu. Biri uzun boylu, zayıftı; öbürü esmer, kıllı, adaleli, yassı burunluydu. Üçüncüsü kırk beş yaşlarında saçları ağarmaya yüz tutmuş, etine dolgun, iyi beslenmiş bir hizmetliydi. Dördüncüsü kumral tahta sakallı, kara gözlü, çok yakışıklı bir köylüydü. Beşincisi sarı, zayıf, ufak tefek, hırka giymiş on sekiz yaşlarında bir fabrika işçisiydi.

Piyer, "Birer birer mi, ikişer ikişer mi kurşuna dizek?" diye tartışıklarını duydu Fransızların. "İkişer ikişer," diye yanıt verdi üstsubay, soğuk ve sakin bir sesle. Askerlerin saflarında bir kıpırdanma oldu; herkesin acele ettiği görülüyordu, ama sıradan bir acele değildi bu; telaşları da vardı.

Pazıbentli bir Fransız memuru, suçlular dizisinin sağ tarafından yaklaştı, kararı Rusça ve Fransızca olarak okudu.

Sonra dört Fransız suçlulara yaklaştı, subayın bir işaretiyle en baştaki iki mahkûmu tuttular. Mahkûmlar direğe yaklaşarak durdu; torbalar getirilirken, yaklaşan avcıya bakan yaralı bir hayvan gibi, sessizce etraflarına bakıyorlardı. Biri durmadan haç çıkarıyor, öbürü sırtını kaşıyor, dudaklarını gülümser gibi oynatıyordu. Askerler

acele acele onların gözlerini sarmaya, torbaları boyunlarına geçirmeye ve onları direğe bağlamaya koyuldular.

Silahlı on iki nişancı eri ölçülü, sert adımlarla saflardan dışarı çıkıp direğe sekiz adım kala durdular. Piyer, olacak şeyi görmemek için başını öteye çevirdi. Piyer kendisine en korkunç gök gürültülerinden daha şiddetli gelen bir çatırtı duydu. Etrafa bir duman yayıldı; Fransızlar, sararmış yüzlerle ve titreyen ellerle çukurun başında bir şeyler yapıyorlardı. Diğer iki kişiyi götürdüler. Bu iki mahkûm da boş yere, sessizce, yardım isteyerek ve belli ki olacıklara anlam veremeyerek, buna inanmayarak, herkese aynı şekilde, aynı gözlerle bakıyorlardı. İnanamıyorlardı, çünkü hayatın kendileri için ne olduğunu yalnız onlar biliyor, onun kendilerinden alınabileceğini anlamıyor, buna inanmıyorlardı.

502

Piyer, bakmamak için başını öteye çevirdi; yeniden korkunç bir patlama kulaklarını çınlattı; bu seslerle birlikte bir duman, bir kan ve direğin yanında titreyen elleriyle birbirlerini iterek yine bir şeyler yapan Fransızların ürkümüş yüzlerini gördü. Piyer güçlükle nefes alarak “Bu ne?” diye sorar gibi etrafına bakındı. Onun bakışlarıyla karşılaşan bütün gözlerde aynı soru vardı.

Herkesin, Rusların, Fransız askerlerinin ve subayların yüzünde, bütün yüzlerde kendi içindeki korkuyu, dehşeti okudu. “Bunu kim yapıyor peki? Hepsi de benim gibi acı çekiyor. Kim yapıyor? Kim?” sorusu parlayıp söndü içinde.

“*Tirailleurs du 86^eème, en avant!*”¹ diye bağırdı biri. Piyer’in yanında duran beşinciye tek olarak götürdüler. Piyer kendisinin kurtulduğunu, kendisiyle birlikte geri kalanların buraya yalnızca idamda hazır bulunsunlar diye getirildiklerini anlamadı. Durmadan artan bir korku içinde bir sevinç, bir ferahlık hissetmeksizin, neler oluyor, diye bakınıyordu. Beşinci, hırkallı fabrika işçisiydi. Kendisine dokunulur dokunulmaz dehşetle irkildi, Pi-

¹ 86^{ncı} alay nişancıları, ileri!

yer'e sarıldı, Piyer silkinerek ondan kurtuldu, fabrika işçisi yürüyemiyordu, koltuklarına girerek onu sürüklediler; o bağırarak bir şeyler söylüyordu. Direğin yanına götürülünce birden sustu. Sanki bir şeyler anlamıştı. Bağırmanın boşuna olacağını mı, kendisini öldürmelerinin imkânsız olduğunu mu anlamıştı, her ne hal ise, direğin dibinde durdu, diğerleri gibi gözlerinin bağlanmasını beklemeye, yaralı bir hayvan gibi ateş saçan gözlerle etrafına bakınmaya başladı.

Piyer artık başını öteye çeviremiyordu; gözlerini kapadı. Bu beşinci cinayette onun ve bütün kalabalığın merak ve heyecanı en yüksek derecesini bulmuştu. Diğerleri gibi bu beşinci de sakın görünüyordu; hırkasına sarılmış, çıplak ayaklarının biriyle ötekini kaşıyordu.

Gözleri bağlanırken ensesine batan düğümü kendisi düzeltti; sonra onu kanlı direğe dayadıkları zaman, kendini arkaya verdi, bu durumda rahat edemediği için doğruldu, ayaklarını bir hizaya getirerek rahatça arkaya yaslandı. Piyer gözlerini ondan ayırmıyor, en küçük bir hareketini kaçırmıyordu.

Herhalde bir komut duyulmuş olacaktı; komuttan sonra sekiz tüfek sesi birden yükselmiş olsa gerekti. Ama Piyer, en küçük bir tüfek sesi duyduğunu hatırlamıyordu. İşçinin nedense kendini birden koyuverdiğini, iki yerde kan belirdiğini, sarkan vücudun ağırlığıyla iplerin gevşediğini, işçinin doğal olmayan bir şekilde başını eğdiğini, ayağını büküp çöktüğünü görmüştü. Direğe doğru koştu, onu kimse tutmadı. Ürkmüş, benizleri sararmış insanlar, işçinin etrafında bir şeyler yapıyorlardı. İpleri çözerken yaşlı, palabıyıklı bir Fransız'ın alt çenesi titriyordu. Ceset düştü. Askerler şaşkın şaşkın, telaşlı telaşlı onu direğin arkasına sürüklediler ve çukura itmeye başladılar.

Cinayetlerinin izlerini bir an önce silmek isteyen caniler olduklarını iyi biliyorlardı.

Piyer çukura göz attı, işçinin dizleri yukarı kalkıktı, bir omzu öbüründen yukarıda öylece yatıyordu. Titreyerek inip kalkıyordu bu omuz. Ama artık kürekler bütün

cesedi toprakla örtmüşlerdi. Askerlerden biri geri dönmesi için Piyer'e öfkeyle bağıyordu. Ama Piyer söylenileni anlamıyor, direğin dibinde duruyordu; kimse kovmuyordu onu.

Çukur tamamıyla dolunca bir emir yükseldi. Piyer'i yerine götürdüler; direğin iki tarafında saf halinde duran Fransız askerleri yarım dönüş yaparak düzgün adımlarla direğin yanından geçmeye başladılar. Dairenin ortasında duran yirmi dört kişi, bölük yanlarından geçerken, boşalmış tüfeklerle koşar adım yerlerine geçtiler.

Piyer şimdi boş bakışlarla, daireden ikişer ikişer koşan bu nişancılara bakıyordu. Biri hariç hepsi bölüklere katıldı. Benzi ölü gibi sarı, tolgası arkaya yıkık genç bir asker tüfeğini indirmiş, hâlâ çukurun karşısında, ateş ettiği yerde duruyordu. Ayakta durabilmek için kâh ileri, kâh geri birkaç adım atarak bir sarhoş gibi sallanıyordu. Yaşlı bir asker, bir erbaş, saflardan çıkıp koştu, genç askeri omuzlarından yakalayarak bölüğe sürükledi. Rus ve Fransız kalabalığı dağılmaya başladı. Sessizdiler, başlarını eğmiş yürüyorlardı.

Fransızlardan biri, "*Ça leur apprendra à incendier,*"¹ dedi.

Piyer baktı, yapılanlardan utanan ama bir teselli bulamayan bir asker olduğunu gördü onun. Başladığı sözü bitirmeden elini salladı ve yürüdü.

XII

İdamdan sonra Piyer'i diğer sanıklardan ayırdılar, harap, kirletilmiş bir kilisede yalnız bıraktılar.

İkinciüzeri nöbetçi çavuşu iki erle kiliseye girdi, affedildiğini, savaş tutsakları barakasına alınacağını bildirdi Piyer'e. Piyer kendisine ne söylendiğini anlamadan kalk-

¹ Bu onlara kundakçılık etmeyi öğretir.

tı, askerleri takip etti. Onu, meydanın üst tarafında yanık tahtalardan, kütüklerden, padavradan yapılmış barakalardan birine soktular. Karanlıkta yirmi kadar tutuklu Piyer'in etrafını sardı. Piyer, kim olduklarını, orada ne aradıklarını, kendisinden ne istediklerini anlamadan onlara bakıyordu. Kendisine söylenen sözleri duyuyor, ama anlamıyordu. Sorulanlara yanıt veriyor ama kendisini kimin dinlediğini, verdiği yanıtların nasıl anlaşılacağını düşünmüyordu. Yüzlere, biçimlere bakıyor, bunlar ona anlamsız geliyordu.

İnsanların istemeden işledikleri bu korkunç cinayeti gördüğü andan beri Piyer'in ruhunda her şeyi tutan, her şeye can veren zemberek ansızın kopmuş, içinde ne varsa dökülüp şekilsiz bir çöp yığını haline gelmişti sanki. Kendisi farkında değildi ama kâinatın ahengine, insanlığa, kendine ve Tanrı'ya inancı silinip gitmişti. Daha önce de hissetmişti bunu Piyer, ama hiçbir zaman böyle güçlü olmamıştı. Daha önce Piyer'de inançlarına karşı bu tür şüpheler uyanmıştı, ama o zaman bunların kaynağı kendi suçuydu. Piyer o zaman bu ümitsizlikten, bu şüphelerden kurtuluşun kendi elinde olduğunu ruhunun derinliklerinde hissedirdi. Ama şimdi dünyanın bu hale gelmesinin, geride bir harabeden başka bir şey kalmamasının kendi suçu olmadığını hissediyordu. Yaşama yeniden inanmanın elinde olmadığını biliyordu.

Karanlıkta çevresine insanlar toplanmıştı; herhalde kendisindeki bir şey onları çok ilgilendirmişti. Ona bir şeyler anlattılar, sorular sordular, sonra bir yere götürdüler. Ansızın kendini hep bir ağızdan konuşan, gülüşen bir takım insanlarla barakanın bir köşesinde buldu.

Karşı köşeden bir ses duyuldu. "İşte kardeşlerim... O Prens ki..." Ki'yi özellikle vurgulamıştı.

Piyer sessiz ve hareketsiz bir halde duvarın dibinde samanların üstüne oturmuş, gözlerini bir açıp bir kapıyordu. Gözlerini kapayınca karşısına yine fabrika işçisinin korkunç, özellikle saflığıyla korkunç yüzünü ve iradeleri ellerinde olmayan katillerin endişeden ötürü daha kor-

kunç bir şekil alan yüzlerini gördü. Gözlerini yeniden açtı, anlamsız bakışlarla karanlığı süzdü.

Yanı başında, varlığını hareket ettikçe yaydığı keskin ter kokusundan anladığı ufak tefek bir adam iki kat olmuş oturuyordu. Bu adam karanlıkta ayaklarıyla bir şeyler yapıyordu; yüzünü görmediği halde Piyer onun kendisine baktığını hissetti. Dikkatle bakınca bu adamın ayakkabılarını çıkarmakta olduğunu gördü. Bunu nasıl yaptığını merak etti.

Küçük adam bir ayağına sarılmış olan sicimleri çözecek özenle sardı ve hemen Piyer'e bakarak öteki ayağını eline aldı. Bir eliyle sicimin birini asarken öteki eliyle öbür ayağını çözmeye başladı. Bu suretle hiç yavaşlamadan birbirini takip eden ölçülü, çevik hareketlerle ayakkabılarını güzelce çıkaran adam, onları bir takoza astı, çakısını çıkardı, bir şeyler kesti; çakıyı kapadı, yastığının altına koydu ve oturduğu yere iyice yerleşip kalkık dizlerini iki eliyle kucakladı, gözlerini Piyer'e dikti. Piyer bu çevik hareketlerde, onun bu tertipli köşesinde, hatta bu adamın kokusunda hoş, yatıştırıcı, tatlı bir şeyler hissediyordu. Kendisi de gözlerini ayırmadan ona bakıyordu.

Küçük adam ansızın sordu:

"Hayatta çok mu çektin? Ha?"

Ahenkli sesinde öyle bir tatlılık, içtenlik vardı ki Piyer yanıt vermek istedi ama çenesi titriyordu; gözlerinin yaşardığını hissetti. Küçük adam Piyer'in şaşkınlık göstermesine meydan vermeden hemen aynı tatlı sese devam etti:

"Ee, aldırma kartalım..." Yaşlı Rus kadınlarının tatlı, şefkatli sesiyle konuşuyordu. "Aldırma, dostum: Çile bir saat sürer, yaşam sonsuzdur!¹ Ya, böyle azizim. Hâlâ yaşıyoruz şurada, Tanrı'ya şükür burnumuzun kanadığı yok. İnsanların kötüsü de var, iyisi de," dedi ve konuşarak çevik bir hareketle dizlerine doğru eğilip kalktı, öksürerek uzaklaştı.

¹ Bir atasözü.

Barakanın derinliklerinden aynı şefkatli sesi duydu Piyer.

“Vay kerata! Geldin ha! Geldin ha kerata, tanıdık! Ee, anladık.”

Asker, üzerine sıçrayan küçük bir köpeği iterek yerine dönüp oturdu. Elinde beze sarılı bir şey vardı.

Yine önceki saygılı tavrını takındı, Piyer’e birkaç pişmiş patates vererek, “Alın, yiyin,” dedi, “öğle yemeğinde çorba vardı. Patatesler de yenecek şeyler ha!”

Piyer bütün gün bir şey yememişti; patateslerin kokusu ona çok hoş geliyordu. Askere teşekkür etti ve yemeye başladı.

Asker gülümseyerek, “O ne öyle,” dedi, patateslerden birini eline aldı. “Şöyle yapsana.” Tekrar çakısını çıkardı, avucunda patatesi iki eşit parçaya ayırdı, bezden tuz alıp üzerine ekerek Piyer’e uzattı.

“Patatesler yenecek şeyler,” diye tekrarladı. “İşte böyle.”

Hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiş gibi geliyordu Piyer’e.

“Hayır benim için hepsi bir,” dedi, “ama neden bu zavallıları kurşuna dizdiler!.. Sonuncusu yirmi yaşlarında yoktu.”

Küçük adam, “Sus... sus...” dedi. “Günah, günah...” diye ekledi hemen ve sanki sözleri ağzında her zaman hazırılmış da kendiliğinden dökülüyorlarmış gibi, devam etti: “Nasıl oldu, bayım, neden Moskova’da kaldın?”

Piyer, “Bu kadar çabuk geleceklerini düşünmemiştim, bilemedim,” dedi.

“Peki, nasıl yakaladılar seni dostum, evinden mi aldılar?”

“Hayır, yangına gitmiştim, orada yakaladılar, kundakçı diye yargıladılar.”

Küçük adam, “Nerede hüküm, orada haksızlık,” dedi.

Piyer son patatesi yiyip bitirerek, “Sen çoktan beri mi buradasın?” diye sordu.

“Ben mi? O pazar beni Moskova’da hastaneden aldılar.”

“Sen kimsin, er misin?”

“Apşeron Alayı erlerinden. Sıtmadan ölüyordum. Bize bir şey söylemediler. Orada yirmi kişi yatıyorduk, düşünmedik, akıl etmedik.”

Piyer, “E, sıkılıyor musun burada?” diye sordu.

“Nasıl sıkılmam. Adım Platon; lakabım Karatayev.” Bu sözleri herhalde kendisine hitap ederken Piyer’e kolaylık olsun diye eklemişti. “Görev başındayken Şahin diye çağırırlardı. Nasıl sıkılmam, şahinim. Moskova, şehirlerin anasıdır. Bunları görür de nasıl sıkılmaz, üzülmezsin? Kurt lahanayı yer, kendisi ondan önce yok olur.¹ Büyüklükler böyle söylerlerdi.”

Piyer, “Nasıl, nasıl dedin?” diye sordu.

Karatayev, “Ben mi?” dedi. “Bizim istediğimiz değil, Tanrı’nın yazdığı olur, diyorum.” Bunu söylerken az önceki atasözünü tekrarladığını sanıyordu. Hemen sözüne devamla: “Nasıl, babadan kalma mülkün var mı? Evin var mı? Her şeyin bol demek! Annen baban yaşıyor mu?” diye sordu ve sorarken dudaklarının şefkatli, zapt edilmiş bir gülümsemeye büzüldüğünü Piyer karanlıkta görmedi ama hissetti. Anlaşılan Piyer’in annesinin, babasının, özellikle annesinin olmadığına üzülmüştü.

“Eş nasihat, kaynana iltifat içindir, anneden yüce bir şey yok!” dedi. “E, çocukların var mı?” diye sordu. Piyer’in olumsuz yanıtı besbelli onu yine üzmüştü, hemen ekledi: “Eh, gençsin, Tanrı’nın izniyle o da olur. Sağlık önemli...”

Piyer elinde olmadan, “Evet ama şimdi hepsi bir,” dedi.

Platon, “Ah, dostum,” diye itiraz etti. “Dilenci torbasıyla zindanı kimse reddedemez.”² Yerine iyice yerleşti, uzun bir hikâye anlatmaya hazırlanır gibi öksürdü. “Evet, sevgili dostum, daha evimdeydim,” diye başladı. “Mülkü-

¹ Bir atasözü.

² Bir atasözü.

müz geniş, toprağımız çok, mujikler iyi yaşıyor, ev halkı da, şükürler olsun, iyi yaşıyorlar. Babam, yanında yedi kişiyle ekin biçmeye giderdi, iyi yaşadık. Tam bir Hristiyan gibi. Bak ne oldu...”

Platon Karatayev, odun kesmek için nasıl yabancı bir koruya gittiğine, bekçiye yakalandığına, nasıl dayığa çekildiğine, yargılandığına ve asker edildiğine dair uzun bir hikâyeye anlattı. Gülümsemenin değiştirdiği bir sesle, “Eee, şahinim,” dedi, “bunu bir felaket sandık, ama hayır, iyi oldu. Beni yakalamasalar kardeşim gidecekti. Küçük kardeşimin beş çocuğu var; benimse bak, bir tek karım kaldı evde. Bir kızım vardı, daha asker olmadan önce onu Tanrı aldı. Bir kez izinli gitmişim, efendime söyleyeyim, bir de ne göreyim, eskisinden iyi yaşıyorlar. Hayvan istemediğin kadar, kadınlar evde, iki kardeşim kazanç peşinde. Yalnız küçük kardeşim Mihaylo evde. Babam ‘Evladın hepsi biridir,’ diyordu, ‘hangi parmağı ısırırsan ısır, hepsi acır. Platon’u askere almasalardı, Mihaylo gidecekti...’ Hepimizi bir araya topladı, (inanır mısınız?) kutsal tasvirin önüne dikti. ‘Mihaylo,’ dedi, ‘gel buraya, kapan ayaklarına bakayım; karıcığım, sen de kapan, siz de torunlar. Anladınız mı?’ İşte aziz dostum: Her kaderin bir nedeni var. Biz hep hüküm yürütürüz: Bu iyi değil, bu yaramaz. Bizim mutluluğumuz, dostum, ağın içinde su gibidir; çekersin şişer; sudan çıkarırsın, bomboş. Bu da öyle.”

Platon oturduğu samanların üstünde yer değiştirdi. Bir süre sessizce durduktan sonra kalktı.

“Ee, galiba uykun geldi, ha?” diyerek hızlı hızlı haç çıkarmaya ve mırıldanmaya başladı:

“Tanrım, ey Mesih, Aziz Nikolay, Frole ve Lavre! Tanrım, ey Mesih, Aziz Nikolay! Frole ve Lavre! Tanrım, ey Mesih, bize acı, bizi kurtar!” diyerek duasını bitirdi, eğilip kalktı, derin bir nefes aldı, samanının üstüne oturdu. “İşte böyle. Tanrım, bir taş gibi yatır, has ekmek gibi kaldır bizi,” diyerek mırıldandı ve kaputunu üstüne çekerek yattı.

Piyer, “Hangi duayı okudun?” diye sordu.

“Ha?” diye mırıldandı Platon, (uyumuştı bile) “Ne mi okudum? Dua ettim. Sen dua etmez misin?”

“Ederim, ben de ederim,” dedi Piyer. “Ama sen ne okudun: Frole ve Lavre mi?”

Platon, “Elbette, ya nasıl?” diye yanıt verdi, “at bayramı. Hayvanlara da acımak lazım. bak hele kerata, tortop olmuş. Isındı köpekçik,” diyerek ayaklarının dibinde yatan köpeği eliyle yokladı ve öbür tarafa dönerek hemen uyudu.

Dışarıda, uzaklarda bir yerde ağlayanlar vardı, haykırışlar işitiliyordu, barakanın aralıklarından bir ışık görünüyordu; ama barakanın içi sessiz ve karanlıktı. Piyer uzun zaman uyumadı, yanında yatan Platon’un düzenli horultularını dinleyerek, gözleri açık, karanlıkta yatıyor, yıkılmış ruhsal dünyasının yeni bir güzellikle, yeni ve sarsılmaz birtakım temeller üzerinde kımıldadığını hissediyordu.

XIII

Piyer’in girdiği ve dört hafta kaldığı barakada yirmi üç esir er, üç subay ve iki memur vardı.

Sonraları Piyer bütün bu insanları bulanık bir şekilde hatırladı. Fakat Platon Karatayev onun ruhunda daima güçlü ve değerli bir hatıra olarak, bir Rus’ta iyi ve cana yakın ne varsa hepsinin canlı bir ifadesi olarak kaldı. Ertesi gün Piyer tanyeri ağarırken komşusunu gördüğü zaman, ilk izlenimi, onun yuvarlaklığı oldu. Belinden iple bağlı Fransız kaputuyla, kasketi ve çarıklarıyla Platon’un bütün görünüşü, baştan aşağı yuvarlaktı. Baş, sırtı, göğsü, omuzları, hatta hep birini kucaklayacakmış gibi tuttuğu kolları yuvarlaktı; hoş gülümsemesi, kestane rengi büyük şefkatli gözleri yuvarlaktı.

Platon Karatayev, eski bir asker olarak katıldığı seferler hakkında anlattığı hikâyelerden anlaşıldığına göre elli

yaşlarında vardı. Kaç yaşında olduğunu kendisi asla bilmez, söyleyemezdi; ama güldüğü zaman (sık sık gülerdi) ortaya çıkan güçlü ve bembeyaz dişleri tam ve sağlamdı; saçlarında ve sakallarında bir tek beyaz yoktu; bedeni kıvrak, çok sağlam ve dayanıklı görünüyordu.

Yüzü, kırışıklarına rağmen, bir masumiyet ve gençlik ifadesi taşıyordu; sesi hoş ve ahenkliydi. Hızlı ve rahat konuşuyordu.

Söylediği ve söyleyeceği sözü hiç düşünmediği belliydi; bu konuşmada, sesinin tınısında hayret verici özel bir inandırıcılık vardı.

Güçlü yapısı ve çevikliği, tutsaklığının ilk zamanlarında öyleydi ki yorgunluk, hastalık nedir bilmiyordu. Her gün sabah akşam yatakta şöyle derdi: “Tanrım, bir taş gibi yatır, bir has ekmek gibi kaldır bizi.” Sabahları kalkarken hep aynı şekilde omuzlarını silkerek şöyle derdi: “Yattım kıvrıldım, kalktım silkindim.” Gerçekten de, hemen bir taş gibi uyuması için başını yastığa koyması ve kalkar kalkmaz, oyuncaklarına koşan çocuklar gibi, bir saniye geçirmeden silkinip hemen bir işe sarılması bir olurdu. Elinden her şey gelirdi, yaptığını çok iyi yapmazdı ama kötü de yapmazdı. Ekmek yapar, yemek pişirir, dikeş diker, rendeler, çizme yapardı... Her zaman meşguldü; ancak geceleri şarkı söyler ve konuşurdu. Şarkıyı başkaları tarafından dinlendiklerini bilenler gibi değil, kuşlar gibi söylerdi; çünkü bu sesleri çıkarmak besbelli onun için gerinmek veya yürümek gibi doğal bir şeydi; bu sesler daima ince, yumuşak, hemen hemen kadın sesi gibi yanıktı; şarkı söylerken yüzü çok ciddi bir şekil alırdı.

Esir düşüp de sakal bırakınca, zorunlu olarak takındığı o kendine yabancı asker tavrını bir kenara atmış, eski köylülüğüne, halk adamı karakterine dönmüştü.

“İzinli askerin gömleği pantolonun dışına çıkar,” derdi.

Askerlik hayatından şikâyet etmezdi ama söz etmeyi de sevmezdi; askerlik hizmeti süresince bir kez bile dayak yemediğini sık sık tekrarlardı. Bir şeyler anlatacaksa da-

ha çok eski ve kendisinin çok değer verdiği anlaşılan köylülük, kendi tabiriyle “Hıristiyanlık” hatıralarını anlatırdı. Genellikle askerlerin kullandığı, çoğu çirkin, açık saçık atasözlerini değil, ayrı olarak alındıkları zaman anlamsız görünen, yerinde söylenince derinliği anlaşılan halk veci-zelerini severdi.

Çoğu zaman daha önce söylediğinin tersini söylerdi, ama ilk söylediği de, sonraki de daima doğruydı. Konuşmayı sever, iyi konuşur, sözlerini sevgi ifade eden küçültme edatlarıyla ve (Piyer bunları kendisinin uydurduğunu düşünürdü) atasözleriyle süslerdi; ama hikâyelerinin başlıca güzelliği, bazen fark edilmeden geçen en basit olayların onun sözlerinde müthiş çekici görünmesindeydi. Kendisi, geceleri bir askerin anlattığı (hep aynı) hikâyeleri dinlemeyi severdi, fakat en çok gerçek hayat hikâyelerini dinlemekten hoşlanırdı. Bu tür hikâyeleri dinlerken neşeye gülümser, araya söz katar, anlatılan şeyin güzelliğini kavramaya çalışarak sorular sorardı. Piyer’in anladığı kadarıyla Karatayev’in özel bağlılıkları, dostlukları, sevgileri yoktu; hayatta karşılaştığı her şeyi, herkesi, özellikle insanları, bütün insanları sever, onlarla dostça geçinirdi. Köpeğini sever, arkadaşlarını, Fransızları sever, komşusu Piyer’i severdi; ama Piyer, kendisine gösterdiği bütün iyiliğe rağmen (bununla, Piyer’in manevi hayatının hakkını veriyordu) Karatayev’in, ondan ayrılmakla üzülmeyeceğini hissediyordu. Piyer de Karatayev’e karşı aynı duyguyu beslemeye başladı.

Platon Karatayev bütün öbür esirler için basbayağı bir askerdı; onu Şahin veya Platoşa diye çağırır, onunla dostça şakalaşır, onu öteberi almaya gönderirlerdi. Ama Piyer için o, ilk gece nasılsa öyleydi; içten, cana yakın, dürüsttü; tüm bunların timsaliydi.

Platon Karatayev duasından başka bir şeyi ezbere bilmezdi. Konuştuğu zaman, söze başlarken, sanki nasıl biteceğini bilmezdi.

Piyer, onun sözlerine hayran kalıp da tekrar etmesini rica ettiği zaman Platon, bir dakika önce söylediği hatırla-

yamazdı, nitekim sevdiği bir şarkının sözlerini Piyer'e bir türlü söyleyememişti. Bu şarkıda şu sözler vardı: "Sevgili, küçük kayın ağacı", "içim sıkılıyor" ama bunlardan bir anlam çıkmıyordu. Konuşmanın içinden alınan kelimele-ri anlamaz, anlayamazdı. Onun her sözü, her hareketi, ya-şamını biçimlendiren bilinmeyen bir şeylerin belirtisiydi. Ama yaşamın, ona göre, tek başına bir yaşam olarak anla-mı yoktu. Onun ancak sürekli olarak hissettiği bütünün bir parçası olarak anlamlıydı yaşam. Sözleri ve hareketle-ri, çiçekten koku çıkar gibi ölçülü, doğal ve kendiliğinden dökülürdü.

XIV

Prenses Mariya, kardeşinin Rostovlarla birlikte Yaroslav'da bulunduğunu bildiren mektubu alınca, teyze-sinin kendisini vazgeçirmeye çalışmasına bakmadan, he-men yola çıkmaya, hatta yeğenini de götürmeye hazırlandı. Bu güç müydü, değil miydi, mümkün müydü, imkânsız mıydı, bunu sormuyor, öğrenmek istemiyordu: Onun gö-revi yalnız belki de can çekişen kardeşinin yanında ol-mak değil, oğlunu ona götürmek için mümkün olan her şeyi yapmaktı ve gitmeye karar verdi. Prens Andrey'in durumu ona bildirmemesini Prenses Mariya, kardeşinin mektup yazamayacak kadar bitkin olmasına yahut bu uzun yolculuğu oğlu için zor ve tehlikeli görmesine veri-yordu.

513

Birkaç gün yol hazırlığı yaptı. Voronej'e gelirken bin-diği Büyük Dük kupasıyla brıçkaları ve yük arabaları var-dı yalnız. Yanında Matmazel Bourienne, Nikoluşka ile mü-rebbisi, yaşlı dadı, üç hizmetçi kız, Tihon, genç bir uşak ve teyzesinin yanına kattığı bir yol uşağı vardı.

Asıl Moskova yolundan gitmek asla düşünülemezdi; onun için Prenses Mariya'nın takip etmek zorunda oldu-ğu karmaşık Lipetsk, Riyazan, Vladimir, Şuya yolu çok

uzun ve her yerde posta arabası bulunmadığından yolculuk çok zordu, hatta (söylendiğine göre) Fransızların göründüğü Riyazan yakınları dahi tehlikeliydi.

Bu güç yolculuk sırasında Matmazel Bourienne, Dessallés ve Prenses Mariya'nın hizmetçileri onun gösterdiği metanete, canlılığa hayret etmişlerdi. Herkesten geç yatıyor, herkesten önce kalkıyordu; hiçbir güçlük durduramıyordu onu. Yol arkadaşlarını harekete geçiren canlılığı, enerjisi sayesinde ikinci haftanın sonunda Yaroslav'a vardılar.

Prenses Mariya, Voronej'de geçirdiği son günlerde, hayatının en büyük mutluluklarını yaşamıştı. Rostov'a olan aşkı ona artık acı vermiyor, onu telaşlandırmıyordu. Bu aşk bütün ruhunu doldurmuş, onun ayrılmaz bir parçası olmuştu; artık aşkıyla mücadele etmiyordu. Son zamanlarda Prenses Mariya (bunu kendine açıkça itiraf etmiyorsa da) sevildiğine ve sevdiğine inanmıştı. Kardeşinin Rostovların yanında olduğunu bildirmek için geldiği zaman Nikolay'la yaptığı görüşmede, son görüşmelerinde buna inanmıştı. Nataşa ile Prens Andrey arasındaki ilişkinin (Prens Andrey iyileştiği takdirde) yeniden başlayabileceği hakkında Nikolay hiçbir imada bulunmuyor ama Prenses Mariya, bunu bildiğini, düşündüğünü onun yüzünden okuyordu. Buna karşın kendisine karşı olan özenli, nazik, şefkatli tavırları değişmek şöyle dursun, tersine öyle görünüyordu ki, aralarındaki akrabalık, dostluğunu, sevgisini şimdi daha özgürce ifade etme olanağını kendisine verdiği için (Prenses Mariya'nın arada bir düşündüğü gibi) seviniyordu; Prenses Mariya ömründe ilk ve son defa olarak sevdiğini biliyor, sevildiğini de hissediyordu; bu bakımdan mutlu ve rahattı.

Fakat ruhunun bir yanının mutluluğu kardeşinin acısını bütün şiddetiyle duymasına engel değildi; tersine bu iç rahatlığı, ruhunu kardeşine karşı duyduğu acıya terk etmesi için ona büyük imkân veriyordu. Bu his, Voronej'den hareketinin ilk anlarında o kadar güçlüydü ki, onu uğurlayanlar üzgün, acılı yüzüne bakarak yolda hastalanacağı-

nı düşünmüşlerdi. Ama Prenses Mariya'nın canla başla katlandığı bu güçlükler, yolculuğun sıkıntıları ona güç verdi.

Yolculuklarda hep olur; Prenses Mariya yolculuğun amacını unutmuş, yalnız bu yolculuğun kendisini düşünüyordu. Ama Yaroslav'a yaklaşıp da karşılaşabileceği. daha sonra değil, bu akşam karşılaşabileceği şeyi anımsayınca heyecanı son dereceyi buldu.

Rostovların Yaroslav'da nerede kaldıklarını ve Prens Andrey'in ne durumda bulunduğunu öğrenmek için önceden gönderilmiş olan yol uşağı, şehir kapısında, içeri girmekte olan büyük kupa arabasına karşıladığı zaman, pencereden başını çıkarıp kendisine bakan Prenses'in korkunç bir şekilde sararmış yüzünü görünce fena halde korktu.

"Her şeyi öğrendim, Prenses Hazretleri: Rostovlar meydanda, tacir Bronnikov'un evinde kalıyorlar. Volga kıyısına yakın," dedi.

Prenses Mariya, asıl önemli konuyu, kardeşinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu; ürkek, meraklı bakıyordu onun yüzüne. Matmazel Bourienne sordu bunu, Prenses'in yerine.

"Prens nasıl?" dedi.

"Ekselans da aynı evde kalıyorlar."

Prenses Mariya, "Demek ki yaşıyor," diye düşündü ve yavaşça sordu: "Nasıl?"

"Hizmetçiler, hep aynı durumda, diyorlar."

Prenses Mariya, "hep aynı durum"un ne demek olduğunu sormadı, karşısında oturan ve bir şehre geldikleri için sevinen yedi yaşındaki Nikoluşka'ya gizlice bir göz atarak başını eğdi, ağır kupa arabası gürültüyle sarsılıp sallanarak bir yerde duruncaya kadar kaldırmadı. Arabanın arkasında bulunan basamaklar tıkırdıyordu.

Arabanın kapıları açıldı. Solda su; büyük bir nehir; sağda bir dış kapı vardı; kapıda adamlar, hizmetçiler ve Prenses Mariya görününce tatsız, yapay bir tavırla gülümseyen, kalın, siyah bir saç örgüsü olan pembe beyaz bir kız

vardı, Sonya'ydı bu. Prenses merdivene koştu, zoraki gülümseyen kız, "Buradan, buradan!" dedi, Prenses sofada, kendisini telaşla karşılamaya gelen Doğululara benzeyen yaşlı bir kadının karşısında buldu kendini. Bu kadın, yaşlı Kontes'ti. Prenses Mariya'yı kucakladı, onu öpmeye başladı.

"*Mon enfant,*"¹ dedi, "*je vous aime et vous connais depuis longtemps.*"²

Bütün heyecanına rağmen Prenses Mariya, onun Kontes olduğunu, ona bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. Nasıl olduğunu kendisi de bilmiyordu ama aynı tavırla birtakım Fransızca nezaket sözleri söyledi ve sordu:

"O nasıl?"

Kontes, "Doktor, tehlike yok diyor," dedi, ama söylerken içini çekerek gözlerini yukarı kaldırdı, bu hareketinde, sözlerine uymayan bir ifade vardı.

Prenses, "Nerede o? Görebilir miyim, görebilir miyim?" diye sordu.

516 "Şimdi, Prenses, şimdi dostum. Bu onun oğlu mu?" diyerek Dessallés'yle içeri giren Nikoluşka'ya döndü. "Hepimiz sığarız, ev büyük. Ah, ne şeker çocuk!"

Kontes, Prenses'i misafir odasına aldı. Sonya, Matmazel Bourienne'le konuşuyordu. Kontes küçüğü okşuyordu. Yaşlı Kont, Prenses'i selamlayarak odaya girdi. Prensesin son gördüğünden beri yaşlı Kont çok değişmişti. O zaman dinç, neşeli, kendine güvenen bir ihtiyardı, şimdi zavallı, şaşkın bir adam gibi görünüyordu. Prensesle konuşurken bir yanlışlık yapıp yapmadığını herkesten sorar gibi durmadan etrafına bakınıyordu. Moskova'nın ve kendi mülklerinin harap olmasından sonra hayatı, doğal akışından kopmuş, kendine olan güvenini kaybetmişti. Hayatta artık yeri olmadığını hissediyordu. Prenses, tek arzusu kardeşini bir an önce görmek olmasına ve o anda bir tek şey (onu görmek) isterken kendisini meşgul etmelerine, sahte tavırlarla yeğenini övmeleri-

¹ Çocuğum.

² Sizi sever ve çoktan beri bilirim.

ne canı sıkılmasına rağmen, etrafında olup bitenleri görüyor, geçici bir zaman için girdiği bu yeni düzene boyun eğmek zorunluluğunu duyuyordu. Bütün bunların zorunlu olduğunu biliyordu. Ona zor gelmekle birlikte, katlanıyordu bunlara.

Kont, Sonya'yı takdim ederek, "Yeğenim," dedi, "onu tanıyor musunuz Prensese?"

Prensese, Sonya'ya döndü, bu kıza karşı duyduğu düşmanca hissi yenmeye çalışarak onu öptü. Çevresindekilerin, içinde olup bitenlerden bunca uzak olması ona acı geliyordu.

Ortaya seslenerek bir kez daha sordu:

"O nerede?"

Sonya kızarak, "Aşağıda, Nataşa yanında," diye yanıt verdi. "Haber vermeye gittiler. Siz herhalde yorulmuşsunuzdur, Prensese?"

Prensese'nin gözleri sabırsızlık ve öfkeden doldu. Başını öteye çevirdi, onun yanına nasıl gidebileceğini Kontes'e yeniden sormak istiyordu ki kapıdan hafif, kararlı, adeta neşeli bir ayak sesi duyuldu.

Prensese dönüp baktı, koşar gibi gelen Nataşa'yı, çok önce Moskova'da görüştükleri zaman hiç hoşuna gitmeyen Nataşa'yı gördü.

Ama daha Nataşa'nın yüzüne bakmadan onun kendisi için içten bir ıstırap arkadaşı, bunun için de bir dost olduğunu anladı. Ona doğru koştu, kendisini kucakladı, başını omzuna dayayıp ağladı.

Prens Andrey'in başucunda oturan Nataşa Prensese Mariya'nın geldiğini öğrenince hızla odasından çıkmış, ona doğru koşmuştu.

Koşarak odaya girdiği zaman Nataşa'nın telaşlı yüzünde tek bir ifade, bir sevgi ifadesi vardı; ona, Prensese'ye, sevdiği insana yakın olan herkese karşı sonsuz bir sevgi, merhamet ifadesi; bir arzu, kendini tamamiyle onlara yardım etmeye adanmış arzusu vardı. Açıkça görülüyordu ki o anda Nataşa'nın içinde kendisi ve kendisinin Prensese'le özel ilişkileri hakkında hiçbir düşünce yoktu.

Hassas bir kadın olan Prenses Mariya, Nataşa'nın yüzüne ilk bakışta bütün bunları anladı, acı bir zevkle onun omzunda ağladı.

Nataşa, onu öteki odaya doğru götürerek, "Gidelim, yanına gidelim, Mariya," dedi.

Prenses Mariya başını kaldırdı, gözlerini sildi, Nataşa'ya döndü. Ondan her şeyi öğreneceğini hissetmişti.

"Nasıl..." diye sordu, sonra birdenbire durdu. Sorunun da yanıtın da anlamsız olduğunu hissetmişti. Nataşa'nın gözlerindeki ifade, her şeyi çok açık ve derin anlatıyordu.

Nataşa ona bakıyor, ama korku ve şüphe içinde görüyordu; tüm bildiklerini söylemeli mi, söylememeli miydi; ruhun derinliklerine nüfuz eden bu ışıklık gözlerin karşısında her şeyi, gördüğü bütün gerçekleri söylememenin olanaksız olduğunu hissediyordu. Nataşa'nın dudağı ansızın titredi, ağzının çevresinde biçimsiz kırışıklar belirdi; hıçkırarak yüzünü elleriyle kapadı.

518

Prenses Mariya her şeyi anlamıştı.

Ama hâlâ ümitliydi, "Yarası nasıl? Genel durumu nasıl?" diye sordu.

Nataşa, "Kendiniz, kendiniz göreceksiniz," diyebilirdi.

Ağlamaya son verip yanına sakın yüzlerle girmek için odasının yanında bir süre oturdular.

Prenses Mariya, "Hastalığı nasıl geçti? Çoktan beri mi kötü gidiyor? Ne zaman oldu bu?" diye sordu.

Nataşa, ilk zamanlar ateş ve ağrı yüzünden tehlikeli bir durum meydana geldiğini, fakat Troytsa'da bunun geçtiğini, doktorun yalnız kangrenden korktuğunu anlattı. Bu tehlike de atlatılabilmmişti. Yaroslav'a geldikleri zaman yara irinlenmeye başlamış (Nataşa irinlenme vesaireye ait her şeyi biliyordu) ve doktor irinlenmenin iyi bir seyir takip edebileceğini söylemişti. Tekrar ateş yaptı. Doktor bu ateşin öyle tehlikeli olmadığını söyledi.

"Fakat iki gün önce," dedi Nataşa, "birdenbire bu oldu..." Hıçkırıklarını tutarak ekledi: "Neden bilmiyorum, fakat ne hale geldiğini kendiniz göreceksiniz."

Prenses, “Takattan mı düştü? Zayıfladı mı?” diye sordu.

“Hayır, değil ama daha kötü. Kendiniz göreceksiniz. Ah, Mariya, o çok fazla iyi bir insan, yaşaya... yaşayamaz, çünkü...”

XV

Nataşa kapıyı açıp Prenses Mariya’ya yol verdiği zaman Prenses hıçkırıkların boğazını tıkadığını hissetti. Kendini onca hazırlamasına, sakinleşmeye çalışmasına rağmen onu görünce ağlamamanın elinde olmayacağını biliyordu.

Prenses Mariya, Nataşa’nın, “Bu, iki gün önce oldu,” sözleriyle ne kastettiğini anlamıştı. Bunun onun ansızın yumuşaması demek olduğunu anlamıştı ve bu yumuşayışın, bu rehabetin, ölüm işareti olduğunu biliyordu. Kapıya yaklaştı, Andryuşa’nın çocukluğundaki yumuşak, tatlı ve sevecen ifadesiyle, az bulunan, bu nedenle Prenses’i hep etkileyen yüzünü hayal edebiliyordu. Babası gibi onun da ölmeden önce kendisine tatlı sözler söyleyeceğini, buna dayanamayacağını, başucunda hüngür hüngür ağlayacağını biliyordu. Ama er geç olacaktı bu. Odaya girdi. Miyop gözleriyle kardeşinin vücudunu seçtikçe, yüzünün çizgilerini buldukça hıçkırıklar boğazına daha çok yaklaşıyordu; işte yüzünü gördü, onun bakışlarıyla karşılaştı.

Sincap derisi kaplı bir oda elbisesiyle yanlarına yastıklar dizilmiş bir divan üzerinde yatıyordu. Zayıf ve sarı idi. Zayıf, şeffaf, beyaz elinde bir mendil vardı, öbür elini, hafif parmak hareketleriyle, uzamış ince bıyıklarına dokunduruyordu. Gözleri içeri girenlere bakıyordu.

Onun yüzünü görüp de bakışlarıyla karşılaşınca Prenses Mariya adımlarını birden yavaşlattı ve gözyaşlarının kuruduğunu, hıçkırıklarının durduğunu hissetti. Yüzünün, bakışlarının ifadesini kavrayınca ansızın korktu. Kendini suçlu gibi hissetti.

“Ama suçum ne?” diye kendi kendine sordu. Karşı-
sındaki soğuk ve sert bakışlar ona, “Suçun yaşamak ve
hayatı düşünmen, ya ben!..” diye yanıt verdi.

Kız kardeşini ve Nataşa’yı ağır ağır süzerken dışarı
değil, kendi içine bakan derin gözlerinde adeta bir kin
vardı Prens’in.

Kız kardeşiyle, alışkanlıkları olduğu üzere, birbirleri-
nin ellerini öptüler. Tıpkı bakışları gibi sakın ve yabancı
bir sesle, “Hoş geldin Mariya, nereden çıktın böyle!”
dedi.

Ümitsiz bir çılgılla haykırmış olsaydı, çılgılığı, Pren-
ses Mariya’yı bu sestten daha az dehşete düşürürdü.

Aynı sakın sesle, ağır ağır ve zihnini zorlayarak, “Ni-
koluşka’yı da getirdin mi?” dedi.

Prenses Mariya, “Sağlığın nasıl şimdi?” diye sordu;
bunu nasıl söylediğine kendisi de şaşmıştı.

Prens Andrey, “Bunu doktora sormalı, dostum,” dedi;
görünüşe göre güler yüzlü olmak için kendini daha da zor-
layarak dudaklarının ucuyla eklerken ne söylediğini hiç
düşünmediği belliydi: “*Merci, chère amie, d’être venu.*”¹

Prenses Mariya onun elini sıktı, eli sıkılınca Prens
Andrey, hafifçe yüzünü buruşturdu. Susuyordu; Prenses
ne söyleyeceğini bilmiyordu. İki gün önce olup bitenleri
anlamıştı. Sözlerinde, sesinin tonunda, özellikle bu bakış-
larda, (bu soğuk, adeta düşmanca bakışlarda) dünyevi
olan her şeyden uzaklaşma, yaşayan insan için korkunç
bir uzaklaşma hissediliyordu. Yaşayanları güçlkle anlı-
yor gibi görünüyordu; bununla birlikte yaşayanları anla-
mayışı, anlama yeteneğini kaybettiğinden değil, yaşayan-
ların anlamadığı, anlayamadığı başka bir şeyi, onun bü-
tün varlığını emen bir şeyi anlamasından ileri geldiği his-
sediliyordu.

Sessizliği bozarak ve Nataşa’yı göstererek, “Evet,
bak, kader ne garip şekilde birleştirdi bizi!” dedi. “Bütün
gün bana hizmet ediyor.”

¹ Geldiğin için teşekkür ederim, dostum.

Prenses Mariya dinliyor, ama söylediklerini anlamıyordu. O ince duygulu, nazik Prens Andrey, sevdiği bir kızın, onu seven bir kızın yanında bunu nasıl söyleyebilirdi! Eğer yaşamayı düşünseydi bunu böyle soğuk, gönül kırıcı bir tavırla söylemezdi. Öleceğini bilmeseydi, ona nasıl acımaz, yanında bunu nasıl söyleyebilirdi! Bunun ancak bir açıklaması olabilirdi: Onun için artık her şey birdi; ona daha başka, daha önemli bir şey görüldüğü için her şey birdi.

Konuşma soğuk ve düzensizdi.

Nataşa, “Mariya, Riyazan yoluyla gelmiş,” dedi.

Prens Andrey, Nataşa’nın, kız kardeşini Mariya diye küçük adı ile çağırdığını fark etmedi. Nataşa ise Prens Andrey’in yanında onun adını söylerken kendisi ilk kez bunun farkına varıyordu.

Prens Andrey, “E, peki?” dedi.

“Ona Moskova’nın yandığını, tamamıyla yandığını söylemişler ve güya...”

Nataşa durdu, devam edemiyordu. Prens Andrey, dinlemek için kendini zorluyor ama dikkatini veremiyordu.

“Evet, yandı diyorlar,” dedi, “çok yazık,” dalgın dalgın parmaklarıyla bıyıklarını düzelterek boşluğa bakmaya başladı.

Sonra hoşlarına gitsin diye ansızın, “Kont Nikolay’la mı karşılaştın Mariya?” dedi. “Buraya yazdığına göre onun çok hoşuna gitmişsin,” sözlerinin, yaşayan insanlar için taşıdığı inceliği anlamaya gücü yokmuş gibi sade, sakin bir tavırla devam ediyordu. Sanki uzun zaman arayıp da nihayet bulduğu kelimelere sevinmiş gibi, “Sen de onu sevseydin çok iyi olurdu... Evlenirdiniz,” diye ekledi. Mariya onun söylediklerini duyuyor, ama onun için bu sözler, kardeşinin insanlardan artık nasıl korkunç şekilde uzak olduğunu ispat etmekten başka hiçbir anlam taşımıyordu.

Sakin bir tavırla, “Benden söz etmek de ne oluyor!” dedi ve Nataşa’ya baktı. Bakışlarını kendi üzerinde hissederek Nataşa ona bakmadı. Yine herkes sustu.

Prens Mariya titreyen bir sesle, “*André*, ister misin...” dedi, “Nikoluşka’yı görmek ister misin? Her zaman seni anardı.”

Prens Andrey ilk kez hafifçe gülümsedi, ama kardeşini iyi tanıyan Prens Mariya, bunun sevinçten, oğluna şefkatten gelen bir gülümseme değil. kendisinin onu duygulandırmak için aklınca son çareye başvurusuyla hafif, tatlı bir alay olduğunu dehşet içinde anladı.

“Evet, Nikoluşka’yı getirdiğine çok memnun oldum. Sağlığı yerinde mi?”

Ürkek ürkek babasına bakan, ama kimse ağlamadığı için ağlamayan Nikoluşka yanına getirildiği zaman Prens Andrey onu öptü; belli ki ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Prens Mariya, Nikoluşka dışarı çıkarılınca, yine kardeşine yaklaştı, onu öptü, kendini artık fazla tutamamaya başlandı.

Prens Andrey gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Nikoluşka için mi ağlıyorsun?” diye sordu.

Prens Mariya onu onaylar gibi, başını ağlayarak eğdi, “Mariya, bilirsin, *İncil*...” Birden sustu.

“Ne diyorsun?”

Aynı soğuk gözlerle kız kardeşine bakarak, “Hiç. Burada ağlamamak lazım,” dedi.

Prens Mariya’nın, Nikoluşka babasız kalacak diye ağladığını kardeşi anlamıştı. Kendini zorlayarak hayata dönmeye, yine yaşayanların arasına girmeye çalıştı.

“Evet, bu herhalde onlara acıklı gelir!” diye düşündü. “Oysa ne basit şey!”

Kendi kendine, “Gökyüzünde uçan kuşlar, ne eker ne de biçerler, ama kutsal babamız onları besler,” dedi ve aynı şeyi Prens Mariya’ya söylemek istedi; “ama olmaz, onlar bunu kendilerine göre anlarlar; anlamazlar ki bunu! Şunu

anlamazlar ki: Bunca değer verdikleri bütün bu duygular, önemli görünen bütün bu fikirler *gereksizdir*. Biz birbirimizi anlayamayız!”

Prens Andrey’in oğlu yedi yaşındaydı. Yazıyı zar zor sökebiliyor, bunun dışında bir şey bilmiyordu. O günden sonra çok şey görüp geçirmiş, bilgiler, görüşler, görgüler edinmişti; fakat eğer sonradan edindiği bütün bu yeteneklere o zaman sahip olsaydı bile, babasıyla Prenses Mariya ve Nataşa arasında geçen sahnenin önemini şimdikiinden daha iyi, daha derin anlayamazdı. Her şeyi anlamıştı; ağlamaksızın odadan çıktı, peşinden gelen Nataşa’ya sessizce yaklaştı, dalgın, güzel, utangaç gözleriyle ona baktı; hafifçe yukarı kalkık kırmızı üst dudağı titriyordu, başını Nataşa’ya yasladı, ağlamaya başladı.

O günden beri Dessallés’den, onu okşayan Kontes’ten kaçıyor, ya tek başına oturuyor ya da ürkek ürkek Prenses Mariya’ya ve halasından daha çok sever görüldüğü Nataşa’ya yaklaşıyor, sessizce, sıkılarak onlara sokuluyor, okşanmak istiyordu.

Prenses Mariya, Prens Andrey’in yanından çıktığı zaman Nataşa’nın yüzünde okunan şeyleri tamamıyla anlamıştı. Kardeşinin hayatının kurtulması ümidi üzerinde Nataşa ile bir daha konuşmadı. Yanağının yanında sıra ile onunla nöbet bekliyor ve artık ağlamıyordu; ama içinden, can çekişen bir insanın başucunda, verdiği huzur şimdi daha çok hissedilen o sonsuz, ulaşılmaz varlığa seslenerek durmadan dua ediyordu.

XVI

Prens Andrey öleceğini yalnızca bilmiyor, can çekiştiğini, yarı yarıya ölmüş olduğunu da hissediyordu. İçinde, dünyevi olan her şeyden uzaklaşmanın bilinci, varlığının

tuhaf, neşeli bir hafifliği vardı. Acele etmeden ve telaş göstermeden olacakları bekliyordu. Yaşamı boyunca hissettiği o müthiş, sonsuz, meçhul ve uzak varlık, onun için şimdi yakın (yaşamanın garip hafifliği dolayısıyla) hemen hemen anlaşılır, hissedilir bir şey olmuştu.

Eskiden, ölümden korkardı. Bu, korkunç, acı verici ölüm korkusu hissini iki kez duymuştu; şimdi böyle bir duyguyu artık bilmiyordu.

Bunu, önünde mermi tanesi bir topaç gibi döndüğü zaman duymuştu ilkin; biçilmiş ekin tarlasına, çallara, gökyüzüne bakıyor, ölümün başucunda dolaştığını görüyordu. Yaralandıktan sonra ayıldığı ve ruhunun ansızın onu tutan bir boyunduruktan kurtulduğunu, sonsuz, özgür, bu hayatla bağı olmayan sevgi çiçeği açıldığı zaman, o artık ölümden korkmuyor, onu düşünmüyordu.

524 Yaralandıktan sonra geçirdiği eziyetli yalnızlık ve yarı sayıklama saatlerinde, ona açılan yeni, sonsuz ruhsal dünyaya dalmış, dünyevi yaşamdan uzaklaşmıştı. Her şeyi, herkesi sevmek, sevgi için hep kendini feda etmek; hiç kimseyi sevmemek, bu dünyevi hayatı yaşamamak demektir. Bu aşk âlemine ne kadar çok girmişse hayattan o kadar ayrılmış, sevgimiz olmadığı zaman hayatla ölüm arasında duran korkunç engeli o kadar tam yıkmıştı. Bu ilk zamanlarda öleceği aklına gelince kendi kendine şöyle derdi: Ne olacak sanki, daha iyi.

Fakat Mitişçi'deki baygınlığı sırasında, arzuladığı kadın gözünün önüne geldiği ve kendisi dudaklarını onun eline yapıştırarak ağladığı geceden sonra bir kadının aşkı gizlice kalbine girmiş, onu yeniden hayata bağlamıştı. Ona hem sevinç, hem kaygı verici düşünceler gelmeye başladı. Sargı yerinde Kuragin'i gördüğü anda hissettiklerini anımsamıyordu; şimdi yaşayıp yaşamadığını düşündükçe acı çekiyor, bunu sormaya cesaret edemiyordu.

Hastalığı doğal seyrini takip ediyordu, ama Nataşa'nın "bu hal oldu" diye söz ettiği değişme, Prenses Mariya gel-

meden iki gün önce gerçekleşmişti. Bu, yaşamla ölüm arasındaki son savaş, ölümün üstün geldiği ruhsal bir savaştı. Bu, Nataşa'ya olan aşkından ibaret gördüğü hayatta hâlâ değer verdiğinin ani bir itirafı ve varlığının bilinmeyen karşısındaki son isyanıydı.

Bir akşamdı. Her zaman olduğu gibi, yemekten sonra hafif bir ateşi vardı; düşünceleri fevkalade berraktı. Sonya masanın yanında oturuyordu. Hasta, ımızganıyordu. Birden içini bir huzur kapladı, "Ah, o geldi!" diye düşündü.

Gerçekten de, Sonya'nın yerinde, sessiz adımlarla biraz önce içeri girmiş olan Nataşa oturuyordu.

Nataşa kendisine hizmet etmeye başlayalı beri Prens Andrey onun yakınlığının bu fark edilir etkisini hep hissetmişti. Nataşa onu yana alarak bir koltuğa oturmuş, mumun ışığından onu koruyarak çorap örüyordu (Prens Andrey ona bir ara, hiç kimsenin hastalara, çorap ören yaşlı dadılar gibi bakmadığını, çorap örmekte yatıştırıcı bir şey bulunduğunu söylemiş ve o zamandan sonra Nataşa çorap örmeyi öğrenmişti), ince parmakları ara sıra tokuşan şişleri hızlı hızlı değiştiriyordu; eğik yüzünün düşünceli profilini Andrey açık açık görüyordu. Nataşa kımıldandı, yumak dizlerinin üstünden yuvarlanıp düştü. Nataşa ürperdi, Prens Andrey'e dönüp baktı; mumun ışığını eliyle kapayarak, dikkatli, çevik bir hareketle eğildi, yumağı aldı ve yine eski vaziyette oturdu.

Prese Andrey kımıldamadan ona bakıyordu, bu hareketten sonra derin bir nefes almaya ihtiyacı olduğunu, ama onun buna cesaret edemediğini, ihtiyatla nefes alıp verdiğini gördü.

Troytsa Manastırı'nda geçmişten söz etmişlerdi; Prens Andrey Nataşa'ya sağ kalırsa, onu kendisiyle birleştiren yara için Tanrı'ya şükredeceğini söylemişti ama o zamandan beri gelecekte hiç konuşmamışlardı.

Şimdi Prens Andrey ona bakıp şişlerden çıkan hafif çelik seslerini dinleyerek içinden, "Bu olabilir mi acaba?" diyordu. "Kader beni onunla sırf öleyim diye mi böyle ga-

rip bir şekilde birleştirdi? Hayatın gerçeği, sırf hiçlik içinde yaşamam için mi bana zahir oldu? Onu dünyada her şeyden çok seviyorum. Fakat onu seviyorsa ne yapayım?” dedi ve birdenbire ağrı çektiği zamanlardan kalma bir alışkanlıkla elinde olmayarak inledi.

Bu sesi duyunca Nataşa çorabı bıraktı, başını ona doğru uzattı; birdenbire, ışıldayan gözlerini fark ederek hafif adımlarla ona yaklaştı, eğildi.

“Uyuyor musunuz?”

“Hayır, çoktan beri size bakıyorum; geldiğinizi duydum. Sizin verdiğiniz tatlı huzuru... Işığı bana kimse vermiyor. Sevincimden ağlamak istiyorum.”

Nataşa ona iyice sokuldu. Yüzü taşkın bir sevinçle parlıyordu.

“Nataşa, sizi çok seviyorum. Dünyada herkesten çok.”

“Ya ben?” Bir an öteye döndü. “Neden çok?” dedi.

526 “Neden mi çok? E, nasıl düşünöyorsunuz, içiniz, kalbiniz size ne diyor, yaşayacak mıyım? Ne dersiniz?”

Nataşa onun iki elini ihtirasla tutarak adeta haykırdı:

“Buna eminim, eminim!”

Prens Andrey susuyordu.

“Ne iyi olurdu!” dedi ve elini alıp öptü.

Nataşa mutlu ve heyecanlıydı; bu hareketin doğru olmadığını, onun sessizliğe ihtiyacı olduğunu hemen hatırladı.

Sevincini yenerek, “Ama siz uyumadınız,” dedi. “Uyumaya çalışın... Rica ederim.”

Prens Andrey, onun elini sıkarak bıraktı; Nataşa mumun yanına geldi; yine eski vaziyette oturdu. İki kez dönüp ona baktı, parıldayan gözleri kendi gözleriyle karşılaştı. Ördüğü çorapta kendine bir görev tayin etti, bunu bitirinceye kadar ona bakmamaya karar verdi.

Gerçekten de biraz sonra Prens Andrey gözlerini kapadı ve uyudu. Aradan çok geçmedi, ansızın soğuk terler dökerek telaşla uyandı.

Uyurken, bu sıralarda daima düşündüğü şeyi, hayatı ve ölümü, ama daha çok ölümü düşünüyordu. Kendini ona yakın hissediyordu. “Aşk mı? Aşk nedir?” diye düşünüyordu. “Aşk ölüme engel oluyor. Aşk hayattır. Hayattan ne anlıyorsam ancak sevdiğim için anlıyorum. Her şey sadece sevdiğim içindir, sevdiğim için vardır. Her şey ona bağlıdır. Aşk Tanrı’dır; ölmek, benim için, aşkın parçası için, sonsuz kaynağa dönmektir.” Bu düşünceler ona teselli verici geliyordu. Ama bunlar ancak düşünceydi. Onlarda bir şey eksikti, onlarda sübjektif, zihinsel bir şey vardı, apaçıklık yoktu. Yine kaygı, belirsizlik baş gösterdi. Uykuya daldı.

Rüyasında, gerçekte yattığı odada yattığını ama yaralı değil, sağlıklı olduğunu görüyor, karşısına türlü türlü, önemsiz, kayıtsız insanlar çıkıyor, onlarla gereksiz bir şeyler üzerinde konuşup tartışıyor, onlar bir yere gitmek için hazırlık yapıyor, Prens Andrey, bütün bunların önemsiz şeyler olduğunu, onun başka, daha önemli kaygıları bulunduğunu bulanık bir şekilde hatırlıyor, ama onları şaşırarak boş, esprili birtakım sözler söylemeye devam ediyor, bütün bu şahıslar yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor; bütün bu düşüncelerin yerini kapıyı kapama meselesi alıyor. Kalkıp sürgüsünü sürmek ve kapamak için kapıya doğru gidiyor. Her şey kapıyı vaktinde kapamayı başarıp başaramayacağına bağlı. Yürüyor, acele ediyor, ama ayakları kıpırdamıyor; yetişip kapıyı kapayamayacağını biliyor ama yine de olanca gücünü sarf ediyor. İstirap verici bir korku, üzerine çöküyor. Ölüm korkusu bu: Kapının arkasında duruyor. Ama bitkin, şaşkın bir halde kapıya doğru sürünürken korkunç bir şey öbür taraftan dayanıyor. Beşeri olmayan bir şey (ölüm) kapıyı zorluyor, onu durdurmak gerek. Kapıya sarılıyor, son gayretini sarf ediyor, kapamak artık imkânsız, hiç olmazsa onu tutmalı ama gücü yetmiyor, dayanamıyor, korkunç şeyin zorladığı kapı açılıyor, tekrar kapanıyor.

Kapı arkadan bir kez daha zorlanıyor. Doğaüstü son çaba fayda etmiyor, iki kanat sessizce açılıyor. O, ölüm içeri giriyor, Prens Andrey ölüyor.

Ama Prens Andrey ölür ölmez uykuda olduğunu anımsıyor ve o anda kendini zorlayarak uyanıyor.

“Evet, ölümdü. Öldüm ve uyandım. Evet, ölüm bir uyanıştır.” Bu düşünce zihninde ansızın parlayıp söndü; şimdiye dek bilinmeyen dünyayı örten perde açıldı içinde. Kollarını bağlayan bir kuvvetten kurtulur gibi olduğunu ve o zamandan beri onu bırakmayan o garip hafifliği hissetti.

Soğuk terler içinde uyanıp da divan üzerinde kımıldanınca Nataşa yanına yaklaştı onun, ne oldu, diye sordu. Prens Andrey ona yanıt vermedi, ne söylediğini anlamayarak tuhaf tuhaf ona baktı.

Bu, Prens Mariya gelmeden iki gün önce olan şeydi. O günden sonra, doktorun dediği gibi, onu yıpratın ateş kötüye gitmeye başladı ama Nataşa doktorun söyledikleriyle ilgilenmiyordu, bu korkunç ve kendisi için açık işaretileri görüyordu.

O günden sonra Prens Andrey için uykudan uyanma ile birlikte hayattan uyanma da başladı. Hayatın geri kalanına oranla bu uyanış ona uykudan uyanıştan daha yavaş geliyordu.

Bunda, yavaş yavaş uyanmada korkunç ve tehlikeli bir şey yoktu.

Son günleri ve son saatleri her zamanki gibi normal geçmişti. Yanından ayrılmayan Prenses Mariya ile Nataşa da bunu hissediyorlardı. Ağlamıyor, telaşlanmıyorlardı ve son zamanlarda kendileri de bunu hissederek, ona değil (o artık yoktu, onlardan uzaklaşmıştı) en yakın hatırasına, yalnızca bedenine hizmet ediyorlardı. İkisinin de hisleri o kadar güçlüydü ki ölümün görünen yüzü artık etkilemiyordu onları. Acılarını tahrik etmeyi gerekli görmüyorlardı. Yanında da, o yokken de ağlamıyorlardı ama aralarında asla söz etmiyorlardı ondan. Anladıklarını kelimelerle ifade edemediklerini hissediyorlardı.

Onun ağır ağır ve sükûnetle onlardan uzaklaşarak gittikçe daha derinlere, yokluğa gömülüp gittiğini ikisi de görüyor, bunun böyle olması gerektiğini, böyle olmasının iyi olduğunu biliyorlardı.

Günah çıkarttılar, Kudas verdiler; herkes onunla vedalaşmaya geldi. Oğlu yanına getirilince dudaklarını yüzüne dokundurdu, içi sızladığı, dayanamadığı için değil, (Prenses Mariya ile Nataşa bunu anlıyorlardı) yalnızca ondan istenen şeyin bu olduğunu sandığı için başını öteye çevirdi; ama onu takdis etmesi söylenince istenen şeyi yerine getirdi ve şimdi ne yapmam gerekiyor, diye sorar gibi baktı.

Son nefesini verdiği zaman Prenses Mariya ile Nataşa oradaydı.

Ceset karşılarında hareketsizce birkaç dakika yattıktan, soğuduktan sonra Prenses Mariya, “Tamam mı?” dedi. Nataşa yaklaştı, cansız gözlere baktı, onları hemen kapadı. Öpmedi, en yakın hatırasını bağrına bastı.

“Nereye gitti? Şimdi nerede?”

Giydirilen, yıkanan ceset, masanın üstündeki tabutta yatarken herkes yaklaşıyor, vedalaşıyor, herkes ağlıyordu.

Nikoluşka, kalbini parçalayan ıstıraplı bir şaşkınlıkla ağlıyordu. Kontesle Sonya, Nataşa’ya acıdiklarından ve Prens Andrey artık yaşamadığı için ağlıyorlardı. Yaşlı Kont, yakında (bunu hissediyordu) kendisinin de aynı korkunç sonu yaşayacağını bildiği için ağlıyordu.

Nataşa ile Prenses Mariya da şimdi ağlıyorlardı, ama kendi acıları için değil; gözlerinin önünde geçen basit ve muhteşem ölüm sırrı karşısında ruhlarını kaplayan dindarca bir coşkunluktan dolayı ağlıyorlardı.

..... BEŞİNCİ BÖLÜM

I

İnsan zekâsı için olayların bütün nedenlerini kavramak olanaksızdır. Ama nedenleri arayıp bulmak ihtiyacı insan ruhuna özgü bir şeydir. Olayların, her biri ayrı ayrı sebep olarak görünebilen, sayısız ve karışık şartlarına nüfuz edemeyen insan zekâsı, önüne ilk çıkan, kavranması en kolay bir açıklamaya yapışır, “İşte sebep,” der. Tarihî olaylarda (ki burada söz konusu, insanların eylemleridir) en ilkel açıklaması Tanrı’nın ve tarihî konumda bulunanların iradeleridir. Ama tarihi kahramanın iradesinin kitle hareketlerini idare etmesi şöyle dursun, kendisinin de daima idare edildiğine kanaat getirmek için tarihî olayın özüne, yani insan kitlelerinin eylemlerine nüfuz etmek yeterlidir. Tarihî olayları bu veya şu şekilde anlamamanın

önemi yokmuş gibi görünür. Ama Batılıların Napoléon öyle istediği için Doğu'ya yürüdüklerini söyleyen insanla bunun böyle olması gerektiği için böyle olduğunu söyleyen insan arasındaki fark; dünyanın yerinde durduğunu, gezegenlerin onun çevresinde döndüklerini iddia eden insanlarla dünyanın neye dayandığını bilmediklerini ama onun da, öbür gezegenlerin de hareketlerini yöneten kanunların bulunduğunu söyleyen insanlar arasındaki fark gibidir. Tarihi olayın, bütün nedenlerin tek nedeninden başka nedeni yoktur ve olamaz. Ama olayları idare eden, bütün olarak bilemediğimiz, kısmen yaklaşıp dokunduğumuz yasalar vardır. Bu yasaları ancak, nedenleri bir kişinin iradesinde aramaktan tamamıyla vazgeçtiğimiz zaman bütünüyle anlayabiliriz. Gezegenlerin hareket yasalarını da ancak dünyanın yerinde durduğu anlayışını bıraktığımız zaman anlamamış mıydık?

532

Tarihçiler Borodino Savaşı'ndan, Moskova'nın düşman tarafından işgali ve yıkılmasından sonra 1812 Savaşı'nın en önemli olayı olarak, Rus Ordusu'nun Riyazan yolundan Kaluga yoluna ve Tarutino karargâhına doğru Krasnaya Parha için "paralel yürüyüş" denen hareketi kabul ederler. Tarihçiler bu dâhice hareketin onurunu ayrı ayrı kişilere mal eder, kime ait olduğu üzerinde tartışırlar. Yabancı tarihçiler, hatta Fransız tarihçileri bile Rus komutanlarının dehasını kabul eder, bu paralel yürüyüşten söz ederler. Ama neden askerî yazarlar ve başkaları, Rusya'yı kurtaran, Napoléon'u perişan eden bu yürüyüşün tek bir kişinin buluşu olduğunu sanır, bunu anlamak çok zordur. Öncelikle, bu hareketteki derin düşüncenin, dehanın ne olduğunu anlamak zor, zira ordunun en iyi durumunun (ona saldırılmadığı zaman) en çok erzak bulunan yerde olduğunu anlamak için fazla kafa yormaya lüzum yok. Herkes, hatta on üç yaşında kalın kafalı bir çocuk bile, 1812 yılında, Moskova'dan çekildikten sonra Kaluga yolunda ordu için en elverişli durumun meydana geldiğini kolayca anlayabilirdi. Böylece öncelikle tarihçilerin hangi verilerle bu manevrada derin düşünülmüş bir şey bulunduğu

hükümüne vardıklarını anlamak mümkün değildir; sonra, tarihçilerin, Ruslar için kurtarıcı, Fransızlar için yok edici bir şeyi bu manevranın neresinde gördüklerini anlamak daha da zordur; zira bu yürüyüş, öncesi ve sonrasındaki şartlar düşünüldüğünde tersi bir sonuca da yol açabilirdi. Bu hareketle birlikte Rus Ordusu'nun durumu düzelmeye başladıysa bunun nedeninin yalnızca bu hareket olduğu nasıl kanıtlanabilir?

Başka şartlarla birleşmemiş olsaydı bu yan hareketi, bir yarar sağlamak şöyle dursun, Rus Ordusu'nu yok edebilirdi. Moskova yanmasaydı ne olacaktı? Murat Ruslarla teması kaybetmese, Napoléon atalet içinde bulunmasa, Krasnaya Parha önlerinde Rus Ordusu, Bennigsen'le Barclay'ın tavsiyesine göre savaşıyorsa ne olacaktı? Ruslar Parha üzerine yürüdükleri sırada Fransızlar onlara saldırısalardı ne olacaktı? Sonradan Napoléon Tarutino'ya yaklaşarak Smolensk'e saldırırken harcadığı enerjinin onda biriyle Ruslara saldırırsa ne olacaktı? Fransızlar Petersburg üzerine yürüselerdi ne olacaktı? Bütün bu olasılıklar yan hareketinin kurtarıcı rolünü tersine çevirebilirdi.

Üçüncüsü, en anlaşılmayan nokta, yan hareketinin tek bir kişiye mal edilmeyeceğini, hiçbir zaman onu kimse-
nin önceden görmediğini, bu manevrayı tıpkı Fili'deki çekilme gibi, gerçekte bütün olarak hiçbir zaman kimse-
nin tasarlamadığını, bunun çok çeşitli, sayısız şartlardan, adım adım, olay olay doğduğunu ve ancak olup bittikten sonra bütün genişliği ile göz önüne getirildiğini tarihi inceleyen insanların bilerek görmek istememeleridir.

Fili'deki askerî mecliste Rus komutanlarında hâkim olan görüş, en doğal hareket olarak düz bir hat üzerinde, yani Nijni-Novgorod yolu boyunca geriye çekilmektir. Mecliste çoğunluğun böyle düşünmesi ve özellikle toplan-
tıdan sonra başkomutanın iase amiri Lanskoj'la yaptığı
ünlü konuşma buna delildir. Lanskoj, ordu için erzakın
daha çok Oka Nehri boyunca Tula, Kaluga illerinde toplan-
dığını, Nijni'den çekilirse erzak stoklarının, kış baş-
ında üzerinden taşıtların geçmesine imkân olmayan bü-

yük Oka Nehri'yle ordudan ayrılmış olacağını başkomutana bildirmişti. Bu, Nijni'ye giden ve önceleri en doğal görünen düz istikametten sapma zorunluluğunun ilk işaretiydi. Ordu daha güneyi, Riyazan yolunu, yedeklere yakın olan yolu tuttu. Sonradan Rus Ordusu'yla teması kaybeden Fransızların ataleti, Tula atölyelerini savunma kaygısı ve özellikle iase üslerine yaklaşmanın elverişliliği orduyu daha güneye, Tula yoluna çevirdi. Parha'yı ele geçirmek için çok sıkı bir yürüyüşle Tula yoluna geçtikten sonra Rus komutanları Podolsk'ta durmayı düşündüler, Tarutino mevziini kimse hesaba katmıyordu; fakat sayısız şartlar ve Ruslarla teması önceden kaybetmiş olan Fransız Ordusu'nun yeniden ortaya çıkması, savaş planları ve özellikle Kaluga'daki erzak bolluğu ordumuzu daha çok güneye sarmaya, kendi iase yollarının merkezine, Tula yolundan Kaluga yoluna, Tarutino'ya geçmeye zorladı. Moskova'nın ne zaman terk edildiği sorusuna nasıl yanıt verilemezse Tarutino'ya geçmeye ne zaman ve kimin karar verdiği sorusuna da yanıt verilemez. Ancak ordu sayısız, ayrı ayrı kuvvetlerle Tarutino'ya girdikten sonradır ki herkes bunu istediğini, bunu çoktan tahmin ettiğini düşünmeye başladı.

II

Meşhur yan hareketi, Rus Ordusu'nun, taarruzun ters yönünde çekilirken Fransız Ordusu'nun taarruzu durduktan sonra daha önce izlediği istikametten sapmasından, takip edilmediğini görünce doğal olarak erzak bolluğunun çektiği yöne girmesinden ibaretti.

Rus Ordusu, başında dâhi kumandanlar olduğu düşünülmesine, komutansız basit bir ordu tasavvur edilse bile, açık ki bu ordu erzakın çok olduğu taraftan, her şeyi bol muntıkadan bir kavis çizerek Moskova'ya doğru bir gerileme hareketinden başka bir şey yapamazdı.

Nijni-Novgorod yolundan Riyazan, Tula, Kaluga yollarına geçiş o kadar doğaldı ki Rus Ordusu'nun çapulcuları bu istikameti izliyor, Kutuzov'un orduyu bu yöne sevk etmesi isteniyordu Petersburg'dan. Tarutino'da Kutuzov, orduyu Riyazan yolundan sevk ettiği için hükümdardan epey takdir aldı. Hükümdarın mektubunu aldığı zaman kendisinin o sırada Kaluga karşısında almış olduğu durum işaret edilmekteydi

Sefer süresince ve Borodino Savaşı sırasında itici gücünün önünde yuvarlanan Rus Ordusu, itici güç tükenince ve yeni hamleler alamayınca kendisi için doğal, zorunlu olan durumu aldı.

Kutuzov'un hizmeti söylendiği gibi herhangi bir dâhice stratejik manevrada değil, ortaya çıkan durumu yalnız onun anlamış olmasındadır. Daha o zaman Fransız Ordusu'ndaki hareketsizliğin önemini yalnız o anlamış, yalnız o, Borodino Savaşı'nın bir zafer olduğunu iddia etmekte devam etmişti; yalnız o (başkomutan sıfatıyla herhalde taarruza eğilimli olması gerekirken) bütün gücünü Rus Ordusu'nu gereksiz çatışmalardan alıkoymak yolunda kullanmıştı.

Borodino'da yaralanan canavar, kovalayan avcının onu bıraktığı yerde yatıyordu ama yaşıyor muydu, gücü yerinde miydi, yoksa yalnızca oyun mu oynuyordu? Avcı bunu bilmiyordu. Ansızın bu canavarın iniltisi duyuldu. Bu yaralı Fransız Ordusu canavarının hezimetini açığa vuran inilti, Lauriston tarafından Kutuzov'un karargâhına gönderilen barış teklifiydi.

İyi olan şeyin değil, aklına esen şeyin iyi olduğuna inanan Napoléon, Kutuzov'a aklına ilk gelen ve hiç anlamı olmayan şeyler yazıyordu.

"Monsieur le prince Koutouzov," diye yazıyordu, "J'envoie près de vous un de mes aides de camps généraux pour vous entretenir de plusieurs objets intéressants. Je désire que votre Altesse ajoute foi à ce qu'il lui dira, surtout lorsqu'il exprimera les sentiments d'estime et de particulière considération que j'ai depuis longtemps pour sa personne.

Cette lettre n'étant à autre fin, je prie Dieu, monsieur le prince Koutouzov, qu'il vous ait en sa sainte et digne garde.

*Moscou, le 30 Octobre, 1812.
(Signé) Napoléon"¹*

Kutuzov, *"Je serais maudit par la postérité si l'on me regardait comme le premier moteur d'un accommodement quelconque. Tel est l'esprit actuel de ma nation,"*² diye yanıt verdi ve orduyu taarruzdan alıkoymak için bütün gücünü kullanmaya devam etti.

Fransız Ordusu'nun Moskova'da yağmacılık, Rus Ordusu'nun Tarutino'da istirahat ettiği ayda, iki ordu kuvvetleri arasındaki oranda (hem manevi bakımdan hem sayıca) bir değişiklik oldu ve sonuçta üstünlük Rus Ordusu'na geçti. Fransız Ordusu'nun durumu ve sayısı Ruslarca bilinmiyordu ama oranlar değişir değişmez taarruz zorunluluğunun işaretleri belirdi. Bu işaretler; Lauriston'un gönderilmesi, Tarutino'da erzakın bol oluşu, Fransızların hareketsizliği ve düzensizliği konusunda gelen haberler, alaylarımızın yeni kura erleriyle tamamlanması, havaların iyi gitmesi, Rus askerlerinin dinlenmiş olmaları, başladıkları işi bitirmek için dinlenmiş askerlerde görülen sabırsızlık, çoktan beri ortadan kaybolan Fransız Ordusu'nda neler olduğu merakı, Rus ileri karakollarına şimdi Tarutino yakınındaki Fransızların etrafında cirit oynatan cesaret, köylülerin ve çetelerin Fransızlara karşı kazandıkları kolay zaferler hakkında duyulan haberler, bunun uyardığı kıskançlık, Fransızların Moskova'da bulunmala-

¹ Bay Prens Kutuzov, bazı konular üzerinde görüşmek üzere general yaverlerimden birini yanınıza gönderiyorum. Bütün söyleyeceklerine, özellikle size karşı öteden beri beslediğim takdir ve özel saygıyı ifade edeceği zaman Altesinizin itimat etmelerini arzu ederim. Bununla; sizi kutsal ve güçlü koruyuculuğu altında tutmasını Tanrı'dan dilerim. Moskova, 30 Ekim, 1812. İmza: Napoléon.

² Bana herhangi bir uzlaşmanın ilk tahrikçisi olarak bakılıyadı gelecek nesil lanet okurdu. Milletimin bugünkü arzusu budur.

rından dolayı herkesin intikam duygusuyla dolu bulunması ve (özellikle) artık üstünlüğün şimdi bizim tarafımızda olduğu duygusunun belirsiz bir şekilde ama her askerin ruhunda doğmuş bulunmasıydı. Güç dengesi değişmişti; taarruz bir zorunluluk olmuştu. Yelkovan tam bir devir yapar yapmaz çalmaya başlayan bir çalar saat gibi şaşmadan, güç dengelerindeki esaslı değişmeye uygun olarak, artan bir canlılık görüldü yüksek çevrelerde; bir cızıldama oldu ve saatin sesi yansımaya başladı.

III

Rus Ordusu'nu, Kutuzov, onun kurmay heyeti ve Petersburg'dan hükümdar idare ediyordu. Petersburg'da, daha Moskova'nın terk edildiği haberi alınmadan savaşın kapsamlı bir planı hazırlanmış, bu plan sevk ve idare için Kutuzov'a gönderilmişti. Plan, Moskova'nın elimizde bulunduğu düşünülerek düzenlenmiş olmasına rağmen kurmay heyetince onaylanmış ve uygulanmasına geçilmesi kararlaştırılmıştı. Kutuzov uzaktan yapılan savaş planlarının uygulanmasının daima güç olduğunu yazıyordu yalnızca. Karşılaşılan güçlükleri halletmek için yeni direktiflerle onun harekâtını izlemek, rapor vermekle görevli kişiler gönderildi.

537

Bundan başka, Rus Ordusu'nun genelkurmayı tamamıyla değiştirilmişti. Vurulan Bagration'la gücenen ve çekilen Barclay'in yerleri doldurulmuştu. A.'yı B.'nin yerine, B.'yi de D.'nin yerine yahut tersine, D.'yi A.'nın yerine vs. getirmenin iyi olup olmayacağı konusu üzerinde ciddi olarak durulmuştu. Sanki bunun A. ile B.'yi memnun etmekten başka bir yararı olabilirmiş gibi.

Ordu karargâhında, Kutuzov'la kendi kurmay başkasını Bennigsen arasındaki düşmanlık, hükümdarın güvenini kazanmış kişilerin bulunuşu ve bu atamalar yüzünden her zamankinden daha karışık bir partiler oyunu dönü-

yordu; mümkün olan bütün atamalarda A., B.'nin, D., C.'nin kuyusunu kazıyordu, bütün bu düzenlemelerde entrika konusu, çoğunlukla bütün bu insanların idare etmeyi düşündükleri savaşı. Ama bu savaş onlara bağlı olmaksızın, cereyan edeceği şekilde, yani insanların tertipleriyle hiçbir zaman birleşmeden, kitle ilişkilerinin içinden doğarak sürüyordu. Birbirleriyle çarpışan, birbirine karışan bütün bu tertipler yüksek çevrelerde ancak, gerçekleşmesi kaçınılmaz olan şeyin doğru bir yankısı olarak kabul edilmekteydi.

İmparator, Tarutino Savaşı'ndan sonra alınan, 2 Ekim tarihli mektubunda şöyle yazıyordu:

538 “Prens Mihail İlariyonoviç! Moskova 2 Eylül'den beri düşmanın elinde bulunuyor. Son raporunuz 20 Eylül tarihlidir; bütün bu süre zarfında düşmana karşı harekete geçmek ve ilk başkentimizi kurtarmak için bir tedbir almak şöyle dursun, son raporlarınızdan anlaşıldığına göre, daha da geri çekildiniz. Serpuhov bir düşman müfrezesi tarafından işgal edildi; Tula, ordu için çok önemli olan ünlü atölyeleriyle tehlikede. General Wintzengerode'nin raporlarından öğreniyorum ki on bin kişilik bir düşman kolordusu Petersburg yoluna doğru ilerliyor. Birkaç bin kişilik başka bir kolordu da Dimitrovskoye üzerine yürüyor. Üçüncüsü Vladimir yolunu tutmuş. Oldukça önemli olan dördüncüsü Ruza ile Mojaïsk arasında bulunuyor. Napoléon'un kendisi ise ayın yirmi beşinden beri Moskova'da. Bütün bu bilgilere göre, düşman kendi kuvvetlerini önemli müfrezelere ayırmışken, Napoléon'un kendisi muhafız kitalarıyla birlikte hâlâ Moskova'da iken karşısındaki düşman kuvvetlerinin önemli olması ve size taarruza geçmek imkânı vermemeleri mümkün müdür? Tersine, onun, size verilen ordudan çok daha zayıf müfrezelerle ya da olsa olsa bir kolorduyla sizi takip ettiği düşünülebilir. Herhalde bu durumdan faydalanarak sizden zayıf bir düşmana başarılı bir hücum yapabilir, onu yok edebilir, hiç olmazsa onu çekilmeye zorlayarak düşman işgali altında bulunan şehrin büyük bir kısmını elimizde tutabilirdiniz.

Böylelikle de Tula'dan ve diğer iç şehirlerimizden tehlikeyi uzaklaştırabilirdiniz. Düşman Petersburg üzerine (hemen hemen savunmasız kalan bu başkente) önemli bir kordordü sevk edebildiği takdirde bunun sorumluluğu size ait olacaktır. Zira size teslim edilen orduyla kesin ve kararlı hareket etmek suretiyle, bu yeni tehlikeyi uzaklaştırmak için bütün olanaklara sahipsiniz. Unutmayın ki siz Moskova'nın kaybı için, hakarete uğramış vatana hesap vermeye mecbursunuz. Sizi daima ödüllendirmeye hazır olduğumu tecrübelerinizle bilirsiniz. Bu teveccühüm zayıflamış değildir ama benim ve Rusya'nın, zekânızın, askerlik yeteneğinizin, sevk ve idare ettiğiniz ordunun kahramanlığının bize önceden haber verdiği bütün gayreti, metaneti ve başarıları sizden beklemek hakkımızdır.”

Ama güç dengeleri meselesinin Petersburg'a ulaştığını gösteren bu mektup yolda bulunduğu sırada Kutuzov, kumandası altındaki orduyu taarruzdan artık alıkoyamamış, savaş başlamış bulunuyordu.

2 Ekim'de Kazak Şapovalov keşifte bulunduğu bir sırada tüfekte bir tavşanı öldürmüş, diğer bir tavşanı yaramıştı. Yaralı tavşanı kovalarken Şapovalov ormanın uzak derinliklerine dalmış ve Murat ordusunun, hiçbir ihtiyat tedbiri almadan duran sol kanadının üzerine düşmüştü. Kazak, neredeyse Fransızların eline nasıl düşeceğini arkadaşlarına anlattı. Sancaktar, dinlediği bu hikâyeyi komutana bildirdi.

Kazak çağırıldı, sorguya çekildi; Kazak komutanları atları kaçırmak için bu fırsattan yararlanmak istediler. Ama ordunun yüksek rütbeli subaylarıyla tanışan bu komutanlardan biri bu olayı bir kurmay generaline bildirdi. Son zamanlarda kurmay heyetinde durum çok gergindi. Yermolov bundan birkaç gün önce Bennigsen'e gelerek taarruza geçilmesi için başkomutan üzerindeki nüfuzunu kullanmasını rica etmişti.

Bennigsen, “Sizi tanımamış olsam, rica ettiğiniz şeyi siz kendiniz istemiyorsunuz diye düşünürdüm. Benim bu tavsiyem Serenisim'in bunun tam tersini yapması için ye-

terlidir,” diye yanıt verdi. Kazakların, gönderdikleri süvari keşif kollarıyla doğruladıkları bu haber, olayın iyice olgunlaştığını gösteriyordu. Gerilen telin ucu kaçmıştı; saat çalmaya başlamıştı, Kutuzov, sözde yetkisine, zekâsına, tecrübesine, insanları tanımasına rağmen, hükümdara doğrudan doğruya rapor gönderen Bennigsen’in tezkeresini, generallerin açığa vurdukları ortak arzuyu, hükümdarın arzusunu, Kazakların verdiği bilgiyi hesaba katarak zorunlu hareketi artık durduramamış, yararsız, hatta zararlı saydığı şey için emir vererek oldubittiği kabul etmişti.

IV

540 Bennigsen’in taarruzun zorunlu olduğu hakkındaki raporu, Fransızların sol kanadının açık bulunduğu hakkında Kazakların verdiği bilgi, taarruz zorunluluğunun son işaretleriydi; taarruz günü olarak 5 Ekim tespit edildi.

4 Ekim sabahı, Kutuzov savaş talimatını imzaladı. Toll onu Yermolov’a okuyarak, daha sonraki tedbirlerle meşgul olmasını teklif etti.

Yermolov, “Peki peki, şimdi vaktim yok,” dedi ve kulübeden çıktı. Toll’ün hazırladığı savaş tertibatı mükemmeldi. Austerlitz tertibatında olduğu gibi burada da, Almanca olmamakla birlikte şöyle deniyordu: “*Die erste Colonne marschirt*¹ falan yere, *die zwite Colonne marschirt*² falan yere” vs. ve bütün bu kollar kâğıt üzerinde, belirlenen zamanda yerlerine geliyor, düşmanı yok ediyorlardı. Her şey, bütün savaş tertiplemelelerinde olduğu gibi çok iyi düşünülmüş ve yine bütün tertiplemelerde olduğu gibi, hiçbir kol tayin edilen zamanda tayin edilen yere gelmemiştir.

Savaş planı gereken miktarda çoğaltılınca bir subay çağırıldı, bu subay uygulama için kâğıtları vermek üzere

¹ (Alm.) Birinci kol yürüyor.

² (Alm.) İkinci kol yürüyor.

Yermolov'a gönderildi. Kutuzov'un emir subayı olan bu genç süvari muhafız subayı, kendisine verilen görevin öneminden memnun bir halde Yermolov'un karargâhına gitti.

"Gitti," diye yanıt verdi ona Yermolov'un emir eri. "Süvari muhafız subayı Yermolov'un sık sık yanında bulunduğu bir generale gitti."

"Yok, general de yok."

Süvari muhafız subayı atına binip başka birinin yanına gitti.

"Hayır, gittiler."

Subay, "Gecikme yüzünden başıma bir iş çıkmasa! Ne can sıkıcı şey!" diye düşündü. Bütün karargâhı dolaştı. Kimi, Yermolov'u başka generallerle birlikte bir yere doğru giderken gördüklerini, kimi, herhalde yine evde olduğunu söylüyordu. Subay öğle yemeği yemeden akşamın altısına kadar aradı. Yermolov bir yerlerde yoktu. Nerede olduğunu da kimseler bilmiyordu. Subay bir arkadaşında çarçabuk hafif tertip bir yemek yedi ve tekrar ileri karakolda Miloradoviç'in yanına gitti. Miloradoviç de evde yoktu. Ama ona, Miloradoviç'in General Kikin'in balosunda bulunduğunu, Yermolov'un da orada olabileceğini söylediler.

"Peki, nerede bu balo?"

Bir Kazak subayı uzaktaki bir *pomeşçik* konağını göstererek, "İşte şurada, Yeçkino'da," dedi.

"Nasıl olur, orası hattın ötesi."

"Bizim alaylardan ikisini hatta sürdüler. Orada şimdi öyle bir âlem var ki, dehşet! İki orkestra, üç şarkıcı korusu."

Subay, hattın ötesine, Yeçkino'ya gitti. Eve yaklaşıırken ta uzaktan bir askerî dans şarkısının ritmik ezgisini duydu.

Bağırtılar, ısıklar arasında şarkının sözlerini az çok duyabiliyordu: "Çayırlarda... Çayırlarda!" Bu sesler subayı hem neşelendirdi, hem de kendisine verilen önemli emri böyle uzun zaman yerine ulaştırmadığı için suçlu olduğunu düşünerek içinde bir korku hissetti. Saat dokuz olmuştu. Attan indi, Ruslarla Fransızlar arasında bulunan sağ-

lam kalmış büyük *pomeşçik* konağının dış kapısından girdi. Büfede ve sofada uşaklar şaraplarla, yemeklerle telaşlı telaşlı öteye beriye gidip geliyorlardı. Şarkıcılar pencerelerin altında duruyorlardı. Subayı kapıdan içeri aldılar; ansızın, ordunun önemli generallerini, bu arada Yermolov'un büyük, görkemli vücudunu gördü. Bütün generallerin ceket düğmeleri çözüktü, yüzleri kızarmış ve canlıydı, yarım daire şeklinde ayakta duruyor, yüksek sesle gülüyorlardı. Salonun ortasında yakışıklı, orta boylu, kırmızı yüzlü bir general, çevik ve ustaca hareketlerle *trepak*¹ oynuyordu."

"Ha, ha, ha! E, aşkolsun Nikolay İvanoviç! Ha, ha!.."

Subay, bu anda önemli bir emirle içeri girdiği için iki kat suçlu olduğunu hissetti; beklemek istedi; ama generallerden biri onu gördü, neden geldiğini öğrenip Yermolov'a söyledi. Yermolov yüzünü buruşturarak subaya doğru ilerledi, kendisini dinledikten sonra kâğıtları aldı, ona bir şey söylemedi.

542

O gece bir kurmay arkadaşı süvari muhafız subayına Yermolov'dan söz ederken, "Bilmeyerek mi gitti sanıyorsun?" diyordu. "Bu bir tuzak, Konovitsin'e bir oyun oynanıyor. Bak, yarın ne curcuna kopacak!"

V

Ertesi gün, yaşlı, çökmüş Kutuzov erkenden kalktı, Tanrı'ya dua etti, giyindi, doğru bulmadığı bir savaşı idare etmesi gerektiğini duymaktan gelen tatsız bir duyguyla arabaya bindi, Tarutino'nun beş verst ötesindeki Letaşevka'dan taarruz edecek kolların toplanacağı yere gitti. Bir yandan uyukluyor, bir yandan da silah sesleri gelip gelmediğini, savaşın başlayıp başlamadığını anlamak için kulak kabartıyordu. Ama henüz sessizdi ortalık. Nemli,

¹ Ayaklar şiddetle yere vurularak yapılan bir Rus halk dansı.

sisli bir sonbahar gününün şafağı daha yeni sökmeye başlamıştı. Tarutino'ya yaklaşırken atlarını araba yolunun karşısına geçirerek subasına götüren süvarileri gördü. Kutuzov onları dikkatle süzdü, arabayı durdurdu, hangi alaydan olduklarını sordu. Bu süvariler şimdi çok uzakta, pusuda bulunması gereken kola mensuptular. Yaşlı başkomutan, "Bir yanlışlık olacak," diye düşündü. Ama biraz ilerleyince, silah çatmış piyade alayları, aş pişiren, odun toplayan donlu askerler gördü. Bir subay çağırttı. Subay, hareket için hiçbir emir verilmediğini bildirdi.

Kutuzov, "Nasıl olur..." diye başladı ama hemen sustu ve üstsubayın çağırılmasını emretti. Arabadan indi, başını eğip güçlkle nefes alarak bir aşağı bir yukarı gidip geldi, sessizce bekledi, gelen subayı, genelkurmaydan Eichen'i görünce Kutuzov, (bu subay yapılan hatanın suçlusu olduğu için değil, öfke kusulmaya müstehak bir kimse olduğu için) kıpkırmızı kesildi, titreyerek, soluyarak öfkesinden yerlere yatıp yuvarlanabilecek hale geldiği zamanlardaki gibi çılgınca şiddetiyle tehditler savurarak, bağırarak, ve çok kaba küfürler savurarak Eichen'i adamakıllı payladı, tesadüfen oraya düşmüş olan başka bir subay, hiçbir suçu olmayan Yüzbaşı Brozin de aynı akıbeta uğradı.

543

Ellerini sallayıp sarsılarak ve boğuk bir sesle, "Bu rezil de kim oluyor? Kurşuna dizmeli! Alçaklar!" diye haykırıyordu. Adeta fiziksel bir acı hissediyordu. O, başkomutan, Rusya'da herkese nasip olmayan bir iktidara sahip olduğunu herkesin kabul ettiği Serenisim, ordunun karşısında gülünç kir duruma düşmüştü. İçinden, "Boşuna bugün için onca dua ettim, boşuna gece uyumadım, her şeyi inceden inceye hesap ettim!" diyordu. "Genç bir subay olduğum zaman benimle kimse böyle alay etmeye cesaret edemezdi... Ama şimdi!" Dayak cezası çeker gibi acı çekiyor ve bunu öfkeli, acı çığlıklarla ifade etmekten kendini alamıyordu, ama çok geçmeden gücünü yitirdi; etrafına bakınıp abarttığını hissederek arabaya bindi, sessizce geri döndü.

Bu öfke sıtması artık bir daha gelmedi; Kutuzov göz-

lerini takatsızca kırıştıtararak mazeretleri, savunmaları (Yermolov ertesi güne kadar ona görünmemiştii) ve Bennigsen'in, Konovitsin'in, Toll'ün; başarısızlığa uğra-yan bu harekete ertesi gün yeniden başlanması yolundaki ısrarlarını dinledi. Yine razı olmak zorundaydı.

VI

544 Ertesi gün kıtalar belirlenen yerlerde toplandılar ve gece hareket geçtiler. Koyu mor bulutlu, yağmursuz bir sonbahar gecesi idi; yerler ıslaktı ama çamur yoktu; kıtalar sessizce ilerliyorlardı, yalnız ara sıra pek hafif top sesleri duyuluyordu. Yüksek sesle konuşmak, pipo içmek, ateş yakmak yasak edilmişti; atların kışnemesine engel oluyorlardı. Hareketin esrarengizliği onun cazibesini artırıyor du. Askerler neşeliydi. Bazı kollar durmuş, tüfek çatmış, hedeflenen yere geldiklerini sanarak soğuk toprağın üstüne uzanmışlardı; bazıları (çoğu) bütün gece yürümüş ve belli ki gidecekleri yerden başka yerlere gitmişlerdi.

Yalnız Kont Orlov-Denisov, Kazaklarla (en önemsiz olan müfreze) zamanında kendi yerine vardı. Bu müfreze orman kenarında, Stromilovo'dan Dimitrovskoye'ye giden patika üzerinde durdu.

Uyuklamaya başlayan Kont Orlov'u tanyeri ağarmadan önce uyandırdılar. Fransız karargâhından kaçığı getirdiler. Bu, Ponyatovski Kolordusu'ndan bir erbaşı. Bu erbaş, görevde hakarete uğradığı için kaçtığı nı, çoktan subay olması gerektiğini, herkesten cesur olduğunu, bunun için onları terk ettiğini, öç almak istediğini Lehçe söyledi. Murat'nın, bulundukları yerden bir verst uzakta gecelediğini, kendisine yüz asker verilirse onu diri olarak ele geçireceğini ekledi sözlerine. Kont Orlov-Denisov arkadaşlarıyla istişare etti. Teklif reddedilmeyecek kadar cazipti. Herkes gitmek için öne atıldı; herkes bu işe girişmeyi tavsiye etti. Birçok tartışmalardan, görüşmelerden sonra,

Tuğgeneral Grekov, erbaşı da alıp iki Kazak alayıyla gitmeye karar verdi.

Kont Orlov-Denisov erbaşı bırakırken ona, “Ama iyi bil ki,” dedi, “yalan söyledinse seni bir köpek gibi astırırım, doğruysa sana yüz dük var.”

Erbaş yanıt vermedi. ata bindi. kararlı bir tavırla çarçabuk hazırlanan Grekov’u takip etti. Ormanda kayboldular. Kont Orlov, Grekov’u geçirip tanyeri ağarırken sabah serinliğinin etkisiyle büzülerek, üzerine aldığı sorumluluğun telaşı içinde ormandan çıktı, ağarmaya başlayan günün ve sönmeye yüz tutan ateşlerin ışığında şimdi belirsiz bir şekilde görünen düşman karargâhına bakmaya başladı. Kont Orlov-Denisov’un sağında açık bir meyil üzerinde bizim kolların görünmesi gerekti. Kont Orlov oraya bakıyordu; bu kollar uzaktan görünmeleri gerektiği halde, görünmüyorlardı. Fransız karargâhında, Kont Orlov-Denisov’a göre ve özellikle çok iyi gören yaverinin sözlerine bakılırsa, kıpırdama başlamıştı.

Kont Orlov karargâha bakarak, “Ah, galiba geç kaldık,” dedi.

Güvendiğiniz biri ortadan kaybolunca böyle olur; bu erbaşın bir aldatıcı olduğunu, yalan söylediğini, bu iki alayı uzaklaştırarak taarruzu altüst etmek istediğini ansızın tüm açıklığıyla anladı. Böyle yığınlarla asker arasından başkomutanı kaçırmak mümkün müydü?

“Hiç şüphe yok, yalan söyledi, namussuz,” dedi Kont.

Karargâha bakınca girişilen teşebbüsün doğruluğundan Kont Orlov-Denisov gibi şüpheye düşen biri, “Geri dönmek mümkün,” dedi.

“Ha? Doğru mu? Siz nasıl düşünüyordunuz, bu işi bırakalım mı? Yoksa bırakmayalım mı?”

“Emreder misiniz, geri çevirelim?”

Kont Orlov saatine bakarak kararlı bir tavırla ansızın, “Çevirin, çevirin!” dedi, “Geç kalacağız, ortalık iyice ağardı.”

Yaver, Grekov’a yetişmek için atını dörtnala ormana

sürdü. Grekov dönünce, hem vazgeçilen bu teşebbüsten, hem hâlâ görünmeyen piyade kollarını boşuna beklemekten, hem de düşmanın yakınlığından telaşlanan Kont Orlov-Denisov (müfrezesinin bütün adamları da aynı kaygıyı duymaktaydı) taarruza karar verdi. Yavaşça komut verdi: “At bin!” Herkes yerini aldı, haç çıkardılar. “Tanrı yardımcımız olsun!”

“Hurra!” sesleriyle orman inledi; Kazak bölükleri birbiri ardından ve torbadan dökülür gibi, ırmağı aşarak, kargılar önde, neşeyle karargâha doğru aktılar.

Kazakları ilk gören Fransız, korkudan ümitsizce çığlık attı, karargâhta bulunanlar, giyinmemiş, yarı uyanık bir halde topları, tüfekleri, atları bırakıp kaçıştılar.

Kazaklar, arkalarında ve etraflarında olup bitenlere aldırış etmeyerek Fransızları takip etselerdi Murat’yı ve orada bulunan herkesi yakalayacaklardı. Komutanlar da bunu yapmak istiyorlardı. Ama ganimetleri, esirleri gören Kazakları yerlerinden oynatmak imkânsızdı. Kimse komut dinlemiyordu. Burada bin beş yüz kişi esir edilmiş, otuz sekiz top, sancaklar, (Kazaklar için hepsinden önemlisi) atlar, eyerler, battaniyeler ve türlü şeyler ele geçirilmişti. Bütün bunlarla uğraşmak, esirleri, topları toplamak, ganimetleri paylaşmak, çekişmek, hatta kavga etmek gerekti: Kazaklar işte bunlarla meşguldü.

Artık takip edilmeyen Fransızlar kendilerine gelip toplanarak ateş etmeye başladılar. Orlov-Denisov bütün kolların gelmesini bekliyor, taarruzu devam ettirmiyordu.

Oysa “*Die erste Kolonne marschirt*” diye başlayan plana göre Bennigsen’in kumandası ve Toll’ün idaresi altında bulunan gecikmiş kolların piyadeleri gereken şekilde hareket etmişler ve her zaman olduğu gibi bir yere gelmiş ama kendileri için tayin edilen yere gelmemişlerdi. Yine her zaman olduğu gibi, neşeyle yola çıkan askerler duraklamaya başlamıştı. Memnuniyetsizlik ifade eden sözler duyuluyor, saflarda düzensizlikler görülüyor, birçokları gerisin geri dönüyorlardı. Atlarını dörtnala sağa solla süren yaverler, generaller bağılıyor, kızıyor, çekişiyor, yanlış

gidildiğini, geç kalındığını söylüyor, birilerini azarlıyorlardı ve sonunda hepsi lanet olsun, der gibi ellerini sallayarak, sırf ilerlemiş olmak için ilerliyorlardı. “Herhalde bir yere varırız!” diyorlardı. Gerçekten de bir yere varıyorlardı ama varacakları yere varamıyorlardı; bazıları varmışlardı kuşkusuz ama o kadar gecikmişlerdi ki düşmanın ateşine hedef olmaktan başka bir işe yaramamıştı bu. Bu savaşta Weierother’in Austerlitz’de oynadığı rolü oynayan Toll gayretle at sürüyor, her yerde işlerin ters gittiğini görüyordu. Gün artık tamamıyla ağardığı ve Baggovut’un kolordusunun Orlov-Denisov’la birlikte çoktan ormanda bulunmasının gerektiği bir sırada atını böylece ormana, bu kolorduya doğru sürmüştü. Başarısızlığa sinirlenen, üzülen Toll, bunun bir suçlusu olması gerektiğini düşünerek atını kolordu komutanına doğru sürdü, kurşuna dizdirmekle tehdit ederek onu şiddetle azarlamaya başladı, gecikmelere, karışıklıklara kendisi de üzülen yaşlı, yiğit, sakin General Baggovut herkesi şaşırtacak şekilde, karakterine tamamıyla aykırı olarak fena halde öfkeleni, Toll’e ağır laflar söyledi.

547

“Kimseden ders almak istemiyorum, askerlerimle ölmesini ise başkaları kadar bilirim,” diyerek bir tümenle ileri atıldı.

Fransız kurşunları altında açık alana çıkınca, öfkeli Baggovut bir tümenle savaşa girişmenin o sırada yararını, zararını düşünmeden dosdoğru ilerledi, askerleri ateş altına sürdü. Tehlike, gülle, kurşun çekiyordu onu. İlk kurşunlardan biri onu devirdi, sonraki kurşunlar birçok askeri öldürdü. Ve onun tümeni Fransızların ateşi altında gereksiz yere bir süre kaldı.

VII

Bu sırada başka bir kolun cepheden Fransızlara saldırması gerekti ama Kutuzov bu koldaydı. İstemeden em-

rettiği bu çarpışmadan, karışıklıktan başka bir şey çıkmayacağını biliyor, elinden geldiği kadar kıtaları tutuyordu. Yerinde duruyordu.

Kutuzov, saldırı önerilerine isteksizce yanıt vererek küçük kır atı üzerinde sessiz sessiz ilerliyordu.

Saldırıyı rica eden Miloradoviç'e, "Saldırı saldırı deyip duruyorsunuz; karışık manevralar yapmayı beceremediğimizi görmüyor musunuz?" diyordu.

Başka birine, "Sabah Murat'yı canlı yakalamayı, belirlenen yere vaktinde gelmeyi beceremediniz; artık yapılacak bir şey yok!" diye yanıt veriyordu.

Kazakların verdiği bilgiye göre, Fransızların arkasında daha önce hiç kimse yokken şimdi iki Polonya taburu bulunuyordu; Kutuzov dönüp göz ucu ile Yermolov'a baktı (dünden beri onunla konuşmamıştı).

"İşte bak, taarruz isterler, türlü planlar yaparlar, bir de işe başlarsın ki hiçbir şey hazır değil; meseleyi anlayan düşman da tedbir alır." Yermolov, bu sözleri duyunca gözlerini kırpıştırarak hafifçe gülümsedi, kendisi için fırtınanın geçtiğini, Kutuzov'un bu tarzile yetineceğini anlamıştı...

Yanında duran Rayevski'yi diziyle dürterek yavaşça, "Bana taş atıyor," dedi.

Biraz sonra Yermolov, Kutuzov'a yaklaştı ve saygıyla dedi ki:

"Daha vakit geçmedi, Altes, düşman uzaklaşmadı. Taarruz emreder misiniz? Yoksa muhafız kıtası savaş görmeyecek."

Kutuzov bir şey söylemedi ama Murat'nın geri çekildiği kendisine haber verilince taarruz emrini verdi. Ama her yüz adımda bir çeyrek saat duruyordu.

Bütün çarpışma, Orlov-Denisov Kazaklarının yaptığı savaştan ibaretti. Kalan kıtalar boşuna birkaç yüz kişi kaybetmişlerdi.

Bu savaş dolayısıyla Kutuzov bir elmas nişan, Benignsen elmaslar ve yüz bin ruble, başkaları da rütbelerine göre pek çok iyi şeyler aldılar; bu savaştan sonra kurmay heyetinde yeniden birçok atamalar yapıldı.

“Bizde böyle, her şey tersine yapılır!” Tarutino Savaşı’ndan sonra Rus subay ve generalleri böyle söylüyorlardı, nasıl ki şimdi de bir aptalın orada her şeyi tersine yaptığını, kendileri olsa böyle yapmayacaklarını anlatmak isteyerek aynı şeyi söylüyorlar. Ama bunu söyleyenler ya söz ettikleri şeyi bilmiyorlar ya da bile bile kendilerini aldatıyorlardı. Hiçbir savaş (Tarutino Savaşı olsun, Borodino ya da Austerlitz Savaşı olsun) planlandığı gibi gitmez. Değişmez bir gerçektir bu.

Sayısız özgür kuvvetler (zira insan hiçbir yerde, ölüm dirim meselesinin söz konusu olduğu yerdeki, savaşta gibi özgür değildir) savaşın gidişini etkiler; bu gidiş, hiçbir zaman önceden bilinemez ve hiçbir zaman bir tek kuvvetin gidişine uymaz.

Aynı anda değişik yönlerden gelen güçler herhangi bir nesneye çarptıkları zaman, bu nesnenin hareket yönü onu etkileyen güçlerden hiçbirine uymaz; bu yön daima, mekanikte, etkenlerin paralel kenar köşegeniyle ifade edilen orta ve en kısa mesafeyle açıklanacaktır. *

549

Tarihçilerin açıklamalarında özellikle Fransızlarda savaşların önceden tespit edilmiş bir plana göre cereyan ettiğini görürsek varabileceğimiz tek sonuç, bu açıklamaların doğru olmadığıdır.

Tarutino Savaşı’nda, besbelli ki, Toll’ün göz önünde tuttuğu hedef, kıtaları plana göre sırasıyla savaşa sürmek hedefi, gerçekleşmemiştir; Murat’yı esir etmeyi düşünebilecek olan Kont Orlov’un hedefi de, bütün bir kolorduyu bir anda yok etmeyi düşünen Bennigsen’in ve diğerlerinin hedefleri de, savaşa katılarak sivrilmek isteyen subayların hedefi de, ele geçirdiğinden daha çok ganimet elde etmek isteyen Kazakların hedefi de gerçekleşmemiştir. Ama hedef, Rusların ortak arzusu (Fransızların Rusya’dan kovulması ve ordularının yok edilmesi) olsaydı, açıkça görülecektir ki, Tarutino Savaşı, özellikle uygunsuz oluşu dolayısıyla seferin o devresinde tam da gerekli olan şeydi. Bu savaşa, vardığı sonuçtan daha uygun bir sonuç düşünmek güç ve olanaksızdır. En küçük bir çabayla, çok büyük

bir karışıklık içinde ve en önemsiz bir kayıpla seferin en büyük sonucu elde edilmiş, çekilmeden taarruza geçilmiş, Fransızların zaafı meydana çıkmış, Napoléon ordusunun kaçmak için beklediği itme kuvveti verilmişti.

VIII

550

Napoléon, Moskova'ya parlak *victoire de la Moscou*'dan sonra giriyor; bu, şüphe götürmez bir zaferdir, çünkü savaş alanı Fransızların arkasında kaldı. Ruslar geri çekiliyor, başkenti teslim ediyorlar. Erzak, silahlar, cephaneler ve sayısız zenginliklerle dolu Moskova, Napoléon'un elinde. Fransız Ordusu'ndan iki kat zayıf olan Rus Ordusu, bir ay boyunca tek bir baskın girişiminde bulunmuyor. Napoléon'un durumu pek parlak. İki misli bir kuvvetle, arta kalan Rus Ordusu üzerine yüklenip onu yok etmek, elverişli bir anlaşma sağlamak ya da olumsuz yanıt alınırrsa Petersburg üzerine yürümek, başarısızlığa uğrandığı takdirde Smolensk'e veya Vilnius'a dönmek ya da Moskova'da kalmak... Fransız Ordusu'nun bulunduğu parlak durumu korumak için herhalde büyük bir dehaya sahip olmaya gerek yoktu. Bunun için yapılacak şey çok basit ve çok kolaydı: askerin çapulculuğuna meydan vermemek, ordu için Moskova'da bulunabilecek kış elbiselerini hazırlamak ve orduyu (Fransız tarihçilerinin ifadelerine göre) altı aydan fazla beslemeye yetecek erzakı düzenli bir şekilde toplamak. Napoléon, ordular idare etmek iktidarına sahip bu dâhiler dâhisi, tarihçilerin söylediğine göre, böyle bir şey yapmadı

Yalnız bir şey yapmamakla kalmadı, iktidarını, aklına gelen bütün tedbirlerin en budalacası, en kötüsü için kullandı. Napoléon, yapabileceği şeylerin (Moskova'da kışlamak, Petersburg ve Nijni-Novgorod üzerine yürümek, geri dönmek, daha kazeye ya da sonraları Kutuzov'un gittiği yoldan daha güneye gitmek gibi) akla gelebilecek en buda-

lacasını, en kötüsünü; yani askerlerin şehri yağma etmesine izin vererek ekime kadar Moskova'da kalmak, sonra şehirde bir garnizon bırakmadan Moskova'dan çıkmak, Kutuzov'a yaklaşmak, savaşa girişmemek, sağa geçmek, yine bir yarma hareketi fırsatını kaçırarak Malo-Yaroslav'ı tutmak, Kutuzov'un gittiği yola girmeyerek harap Smolensk yolunda Mojaisk'e dönmek... Sonuçların gösterdiği gibi bundan daha budalaca, ordu için bundan daha felaketli bir şey düşünülemezdi. Varsın en yetenekli komutanlar, Napoléon'un amacının kendi ordusunu yok etmek olduğunu farz ederek, Rus Ordusu'nun hareketlerine bağlı olmaksızın, Napoléon'un yaptığı gibi, Fransız Ordusu'nu bütünüyle yok edecek başka bir sürü harekât düşünsünler!

Dâhi Napoléon bunu yaptı. Ama Napoléon'un canı öyle istediği için ya da çok budala olduğu için ordusunu mahvettiğini söylemek de, çok akıllı ve dâhi olduğu için bu orduyu Moskova'ya sürüklediğini söylemek kadar yanlış olurdu.

Her iki durumda da onun bir erin kişisel faaliyetinden farklı olmayan eylemi, olayların bağlı olduğu kanunlara uyabilmiştir ancak.

Tarihçiler, tamamıyla yanlış olarak (sırf sonuçlar Napoléon'un eylemini haklı çıkarmadığı için) bize Napoléon'un gücünün Moskova'da zayıflamış olduğunu söylerler. O hep olduğu gibi 1813 yılında da, kendisi ve ordusu için en iyi olan şeyi yapmak arzusuyla bütün yeteneğini ve gücünü kullandı. Napoléon'un o zamanki eylemi, Mısır'da, İtalya'da, Avusturya'da ve Prusya'daki eylemlerinden daha az şaşırtıcı değildi. Napoléon'un dehası, onun görkemini Mısır'da geçmiş kırk asır izledi ama bu orada ne derece sökmüştür, bunu tam olarak bilemeyiz; çünkü bütün bu büyük kahramanlığı bize yalnızca Fransızlar anlatmıştır. Onun Avusturya ve Prusya'da gösterdiği deha üzerinde doğru hüküm yürütemeyiz, çünkü oralarda olanlar hakkındaki bilgiyi Fransız ve Alman kaynaklarından almamız gerekiyor; akla sığmayan bir şey, kolorduların savaşı ve kalelerin kuşatmasız teslim oluşu ise, Almanları, Alman-

ya'da yapılan savaşın tek açıklanması olarak dehayı kabul etmeye zorluyor. Ama bizim ayıbımızı örtmek için onun dehasını kabul etmemize, çok şükür, sebep yok. Biz işi basit ve olduğu gibi görmeye hak kazanmanın karşılığını ödedik; bu haktan vazgeçmeyiz.

Onun Moskova'daki eylemi de öncekiler gibi şaşırtıcı ve dâhicedir. Moskova'ya girdiği andan çıktığı ana kadar emir üstüne emir, plan üstüne plan çıkarıyor, şehirde halkın, delegelerin olmaması ve Moskova yangınının kendisi onu şaşırtmıyor. Ne kendi ordusunun çıkarları ne düşmanın hareketleri ne Rusya'daki halkların iyiliği ne Paris'teki işlerin yönetimi ne de gelecek anlaşma şartları hakkındaki diplomatik fikirleri unutulabilir.

IX

552

Askerî işlere gelince; Napoléon Moskova'ya girer girmez, Rus Ordusu'nun harekâtını takip etmeyi General Sebastiani'ye sıkıca emrediyor, kıtaları ayrı ayrı yollara gönderiyor. Murat'ya Kutuzov'un bulunması emrini veriyor. Sonra Kremlin'in tahkimi işini ciddi olarak ele alıyor. Bütün bir Rusya haritası üzerinde gelecek seferin dâhice bir planını yapıyor.

Diplomasi işlerine gelince; Napoléon, Moskova'dan nasıl çıkacağını bilmeyen, soyulmuş, üstü başı yırtık Yüzbaşı Yakovlev'i huzuruna çağırıyor, siyasetini, cömertliğini ona uzun uzadıya izah ediyor ve İmparator Aleksandr'a bir mektup yazıp Rastopçin'in Moskova'da yanlış hareket ettiğini dostuna ve kardeşine bildirmeyi bir borç saydığını anlatarak Yakovlev'i Petersburg'a yolluyor. Tutolmin'in önünde de görüşlerini uzun uzun açıklayarak ihtiyarı görüşme için Petersburg'a gönderiyor.

Hukuki işlere gelince; yangınlardan sonra hemen suçluların bulunup idam edilmesi emredilmiştir. Kaçak Rastopçin de evi yaktırılmak suretiyle cezalandırılmıştır.

İdari işlere gelince; Moskova'ya bir anayasa bağışlandı, bir belediye kuruldu ve aşağıdaki beyanname yayımlandı:

Moskova halkı!

Felaketiniz büyük ama İmparator ve Kral hazretleri acılarına son vermek istiyor. İtaatsizliği, suçlu nasıl cezalandırdığını kimi korkunç örnekler öğretmiştir size. Düzensizliğe son vermek ve emniyeti iade etmek için önlemler alınmıştır. Kendi içinizden seçilmiş bir temsilci meclisi, belediyeyi ve şehir yönetimini ele alacak. O sizi, ihtiyaçlarınızı, çıkarlarınızı düşünecek. Bu teşkilatın üyeleri, omuzdan aşırma kırmızı bir şeritle ayırt edilecek, belediye başkanı ayrıca beyaz bir kemer taşıyacak. Görev başında olmadıkları zaman yalnız sol kollarında kırmızı bir şerit bulunacak.

Şehir polisi eski şekline göre kurulmuştur. Gösterdiği faaliyet sayesinde şimdiden iyi bir düzen hüküm sürmektedir. Hükümet, iki genel komiser ya da polis müdürü ve şehrin bütün kesimlerine yerleştirilmiş yirmi komiser ya da semt polisi amiri tayin etti. Onları, sol kollarındaki beyaz şeritlerden tanıyacaksınız. Türlü mezhepler için bazı kiliseler açıldı; buralarda serbestçe dinî tören yapılmaktadır. Hemşerileriniz her gün evlerine dönüyor; felaketin gerektirdiği yardımı görmeleri için emir verilmiştir. Düzenin iadesi ve durumunuzun düzelmesi yolunda hükümetin başvurduğu çareler bunlardır ama bu amaca ulaşmak için gayretlerinizi onun gayretleriyle birleştirmeniz, mümkünse, uğradığınız felaketleri unutmamız, yaşadığınız kadere ümit bağlamanız, hayatınıza mal varlığınıza kast edenleri kaçınılmaz, utanılacak bir ölümün beklediğine emin olmanız ve nihayet bunların korunacağından şüphe etmemeniz gerekiyor; zira tüm hükümdarların en büyüğünün ve en adilinin iradesi budur. Erler ve şehir sakinleri! Hangi milletten olursanız olun! Genel güveni, devletin bu huzur kaynağını yeniden kurun; kardeş gibi yaşayın, birbirinize karşılıklı yardım edin, koruyun birbirinizi, kötü niyetlilerle savaşmak

için birleşin, sivil ve askerî şeflere itaat edin; gözyaşları-
nız kısa zamanda dinecektir.

Ordunun iaşesine gelince; Napoléon bütün kıtalara, kendilerine erzak tedarik etmek ve böylece ordunun gelecek ihtiyaçlarını sağlamak üzere sıra ile Moskova'ya kaçkacılık yapmaya (*à la maraude*) gelmelerini emretti.

Din işlerine gelince; Napoléon *ramener les papes*¹ ve kiliselerde ayinlere yeniden başlanması emrini verdi.

Ticaret işleri ve ordunun iaşesi için her yere aşağıdaki beyanname asıldı:

BEYANNAME

554

Siz, Moskova'nın sakin halkı, felaketlerin şehirden uzaklaştırdığı zanaatkârlar ve işçiler; siz, yersiz bir korkunun hâlâ kırlarda tuttuğu, öteye beriye dağılmış çiftçiler, dinleyin! Huzur başkente geri dönüyor, düzen yenisinden kuruluyor; hemşerileriniz, kendilerine saygı gösterildiğini görerek korkusuzca sığınaklarından çıkıyor. Onlara ve mallarına karşı her türlü tecavüz hemen cezalandırılıyor, imparator ve kral hazretleri onları koruyor ve içinizden, itaat etmeyenlerden başka kimseyi düşman saymıyor. O, felaketlerinize bir son vermek istiyor. Evlerinize, ailelerinizin yanına dönmenizi arzu ediyor. Onun hayırseverce niyetlerine uygun hareket edin ve korkusuzca bize gelin. Moskovalılar! Oturacak yerlerinizden emin olarak geri dönün; ihtiyaçlarınızı karşılayacak araçları hemen bulacaksınız! Zanaatkârlar ve çalışkan işçiler! İşinizin başına dönün; evler, dükkânlar, koruyucu karakollar sizi bekliyor, işinize karşılık gereken ücreti alacaksınız! Ve nihayet, siz, köylüler, korkuyla saklandığınız ormanlardan çıkın, korunacağınızdan tamamıyla emin olarak kulübelerinize geri dönün. Şehirde, köylülerin fazla stoklarını, toprak ürünlerini getirebilecekleri pazarlar kuruldu. Serbest satışı temin etmek için hükümet

¹ Papazları geri getirmek.

aşağıdaki tedbirleri almıştır: 1) Bugünden itibaren köylüler, çiftçiler ve Moskova yakınlarında oturanlar, her çeşit giyecek maddelerini hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan, belirlenen iki çarşıya, yani Malovaya ile Ohotni pazarlarındaki mağazalara getirebilirler. 2) Onlardan bu mahsul-ler, alıcı ile satıcının aralarında anlaşacakları bir fiyat üzerinden satın alınacaktır; satıcı, istediği makul fiyatı alamazsa malını köyüne geri götürmekte özgür olacaktır; bunda kimse ona hiçbir şekilde engel olamaz. 3) Her hafta pazar ve çarşamba günleri büyük alışveriş günü olarak tespit edilmiştir; bunun için, salı ve cumartesi günleri, şehre yakın bütün büyük yollarda taşıma araçlarını korumaya yetecek kadar asker bulundurulacaktır. 4) Bu tedbirler köylülerin arabaları ve atlarıyla geri dönüşlerinde bir engele uğramamaları için alınacaktır. 5) Günlük pazaryerlerinin en yakın bir zamanda yeniden kurulması için hemen tedbir alınacaktır. Şehir ve köy halkı ve siz zanaatkârlar ve işçiler, hangi milletten olursanız olun, imparator ve kral hazretlerinin iyi niyetlerini gerçekleştirmeye ve genel refahın kurulmasına yardım etmeye çağırılıyorsunuz. Onun ayaklarına saygı ve güven duygularını getirin ve bize katılmakta gecikmeyin!

555

Askerin ve halkın maneviyatını yükseltme işine gelince; durmadan geçit resmi yapıyor, armağanlar dağıtılıyor, imparator at üstünde sokaklarda dolaşıyor, halkı teselli ediyordu; devlet işleriyle onca meşgul olmasına rağmen kendi emriyle kurulan tiyatroları da ziyaret ediyordu.

Hükümdarların en büyük erdemi olan hayırseverliğe gelince; Napoléon bu işte de elinde olan her şeyi yaptı. Hayır kurumlarının alınışına "*Maison de ma mère*"¹ diye yazılmasını emrederek bu hareketiyle ince evlatlık duygularını bir hükümdarın faziletindeki büyüklükle birleştirdi. Eğitimevini ziyaret etti; beyaz elini, kurtarmış olduğu yetimlere öptürerek Tutolmin'le, ona iltifat ederek konuştu. Sonra Thièrs'in güçlü ifadesine göre, bastırdığı sahte Rus

¹ Annemin evi.

paralarıyla askerlerine maaş dağıtılmasını emretti. “*Relevant l’emploi de ces moyens par un acte digne de lui et de l’armée française, il fit distribuer des secours aux incendiés. Mais les vivres étant trop précieux pour être donnés à des étrangers, la plupart ennemis, Napoléon aima mieux leur fournir de l’argent afin qu’ils se fournissent au dehors, et il leur fit distribuer des roubles papiers.*”¹

Ordunun disiplini işine gelince; görevini ihmal edenlerin şiddetle cezalandırılacağına ve yağmacılığa son verilmesine dair artsız arasız emirler veriliyordu.

X

556

Yine de tuhaf; buna benzer durumlarda görülenlerden hiç de fena olmayan bütün bu emirler, çabalar ve planlar ışın özüne dokunmuyor, saat kadranı üzerinde yolumdan ayrılmış yelkovanlar gibi çarklara ilişmeden başıboş, amaçsız dönüp duruyorlardı.

Savaş konusuna gelince: Thiérs’in “*Que son génie n’avait jamais rien imaginé de plus profond, de plus habile et de plus admirable,*”² diye söz ettiği ve M. Fain ile üzerinde polemiğe girdiği dâhice sefer planının düzenlenme tarihinin 4 Ekim değil, 15 Ekim olması gerektiğini, bu planın hiçbir zaman uygulanmadığını, uygulanmadığını, çünkü realite ile hiçbir yakınlığı bulunmadığını kanıtlıyor. Kremlin’in tahkiminin yararsız olduğu görüldü; bu iş için *la Mosquée’nin*³ (Napoléon Vasiliy Blajenni Kilisesi’ni böyle adlandırıyor) temelinden yıkılması gerekiyordu.

¹ Bu önlemlerin alınmasını, kendisine ve Fransız Ordusu’na layık bir hareketle artırarak yangına uğramışlara iane dağıttı. Fakat yiyecek maddeleri yabancılara ve çoğu düşman olan kimselere verilmeyecek kadar pahalı olduğuna göre Napoléon onlara başka yerden erzak tedarik etmeleri için para vermeyi tercih etti ve onlara kâğıt ruble dağıttı.

² Onun dehası hiçbir zaman daha derin, daha ustaca, daha hayret ve takdire değer bir şey bulmamıştı.

³ Cami.

Kremlin'in altına lağım açılması imparatorun Moskova'dan çıkarken Kremlin'i havaya uçurma isteğinin yerine gelmesine, bir de çöken döşemenin bir çocuğu ezmesine yaradı ancak. Rus Ordusu'nu izlemek Napoléon'u kaygılandırmıştı ama duyulmadık şeyler yaşanmıştı bu sırada. Fransız askerî şefleri altmış bin kişilik bir Rus ordusunu gözden kaybetmişlerdi; ancak, Thiérs'in ifadesine göre, Murat'ın yeteneği ve galiba yine dehasıdır ki, bu altmış bin kişilik Rus Ordusu'nu eliyle koymuş gibi bulabilmişti.

Diplomatik duruma gelince; Napoléon'un cömertliği ve adaleti hakkındaki bütün delilleri, Tutolmin'in karşısında da, daha çok bir kaput ve bir araba elde etmeyi düşünen Yakovlev'in karşısında da para etmedi: Aleksandr bu elçileri kabul etmedi, getirdikleri mektuplara yanıt vermedi.

Hukuki duruma gelince; sözde kundakçıların idamından sonra Moskova'nın diğer yarısı da yandı.

İdari duruma gelince; bir belediye kurulması yağmacılığı önlemedi, yalnızca bu belediyeye katılan, düzeni gözetme bahanesiyle Moskova'yı yağma eden veya kendini yağmadan koruyan bazı kimselere çıkar sağladı.

Din işine gelince; camileri ziyaret edince Mısır'da işler kolayca yoluna girmişti, burada hiçbir sonuç vermedi. Moskova'da bulunan iki veya üç papaz, Napoléon'un iradesini yerine getirmeyi denediler ama bunlardan biri ayın sırasında bir Fransız askerini tokatladı, öbürü hakkında bir Fransız memuru şöyle bir ihbarda bulundu: "*Le prêtre que j'avais découvert et invité à recommencer à dire la messe, a nettoyé et fermé l'église. Cette nuit on est venu de nouveau enfoncer les portes, casser les cadenas, déchirer les livres et commettre d'autres désordres.*"¹

Ticari duruma gelince; çalışan zanaatkârlara ve bütün köylülere seslenen beyanname, hiçbir yankı uyandırmamıştı. Çalışkan zanaatkârlar yoktu, köylülerse bu be-

¹ Bulduğum ve ayın yapmaya davet ettiğim papaz kiliseyi temizleyip kapattı. O gece tekrar kapıyı ve kilidi kırmaya, kitapları yırtmaya ve başka bozguncu hareketlerde bulunmaya geldi.

yannamelerle fazla uzağa açılan komiserleri pusuya düşürüp öldürüyorlardı.

Halkı ve askerleri tiyatrolarda eğlendirmek işine geline; bu işte başarı sağlanamadı. Kremlin'de ve Poznyakov'un evinde açılan tiyatrolar hemen kapandı, çünkü aktrisler ve aktörler soyulmuşlardı.

Hayırseverlik de arzu edilen sonuçlar vermedi. Moskova sahte banknotlarla doluydu, bunların da hiçbir değeri yoktu. Ganimet toplayan Fransızlar altın peşindeydi. Değersiz olan, felakete uğrayanlara Napoléon'un cömertçe dağıttığı sahte banknotlar değildi yalnızca, gümüş bile değerinden aşağı bir fiyat üzerinden altınla değiştiriliyordu...

Bu yüksek emirlerin etkisizliğinin en şaşırtıcı belirtisi, Napoléon'un yağmaları önlemek ve disiplini sağlamak yolundaki gayretiydi.

İşte ordu şeflerinin verdikleri raporlar:

558 “Durdurulması için verilen emre rağmen şehirde yağmalar devam ediyor, düzen henüz iade edilmedi; meşru şekilde ticaret yapan tek bir tacir yok. Yalnız kantinciler satış yapmayı göze alıyor, onlar da yağma eşyası satıyor.”

“La partie de mon arrondissement continue à être en proie au pillage des soldats du 3ème corps, qui, non contents d'arracher aux malheureux réfugiés dans des souterrains le peu qui leur reste, ont même la férocité de les blesser à coups de sabre, comme j'en ai vu plusieurs exemples.”

“Rien de nouveau outre que les soldats se permettent de voler et de piller. Le 9 octobre.”

“Le vol et le pillage continuent. Il y a une bande de voleurs dans notre district qu'il faudra faire arrêter par de fortes gardes. Le 11 octobre.”¹

¹ Bölgenin bir kısmı, bodrumlarda saklanan, felakete uğramış halkın elinde kalan pek az şeyleri de gasp etmekle yetinmeyerek, birçok örneğinin gözlerimle gördüğüm gibi, onları kılıç darbeleriyle yaralamak vahşetini gösteren 3. Kolordu erlerinin yağmalarına uğramakta devam etmektedir.

Askerler çılmaya ve yağmaya devam ediyorlar, başka yeni bir şey yok. 9 Ekim.

Hırsızlık ve yağma devam ediyor. Bölgemizde şiddetli tedbirlerle durdurulması gereken bir hırsız çetesi var. 11 Ekim.

“Yağmayı önlemek için şiddetli emirler verildiği halde hâlâ muhafız, çapulcu müfrezelerinin Kremlin’e döndüğü görülüyor, bundan imparator hiç memnun değil. Eski muhafız kıtasında düzensizlik ve yağmacılık dün, dün akşam ve bugün her zamandan daha hararetli olarak yeniden başladı; imparator, kendisini korumakla görevlendirilmiş, birer itaat timsali olması gereken seçme askerlerin itaatsizliği ordu için hazırlanmış mahzenleri ve mağazaları tahrip edecek derecede ileri götürdüklerini üzüntüyle görüyor. Diğerleri o dereceye düşmüş ki, nöbetçi ve devriye subaylarını dinlemiyor, küfrediyor, onları dövüyorlar.”

Vali, “*Le grand maréchal du palais se plaint vivement,*”¹ diye yazıyordu, “*que malgré les défenses réitérées, les soldats continuent à faire leurs besoins dans toutes les cours et même jusque sous les fenêtres de l’Empereur.*”²

Bu ordu başıboş bırakılmış bir sürü gibi, kendisini aç ölmekten kurtarabilecek yemi ayaklarının altında çiğneyerek Moskova’da kalınan her gün biraz daha çöküyor, yok oluyordu. Ama kıpırdamıyordu yerinden.

Ancak, Smolensk yolunda ağırlık kollarının pusuya düşürülmesi ve Tarutino Savaşı’nın doğurduğu panik onu ansızın sarınca kaldırdı tabanlarını. Bir geçit resminde Napoléon’un ansızın Tarutino Savaşı hakkında aldığı bu haber, Thiérs’in dediğine göre, onda Rusları cezalandırma isteği uyandırmış, kendisine bütün ordunun da istediği gibi, hareket emrini verdirmişti.

Moskova’dan kaçarken bu ordunun mensupları yağmada ele geçirdikleri ne varsa alıp götürdüler. Napoléon da kendi özel *trésor*’unu yanına aldı. Ordunun yolunu kapayan ağırlık kollarını görünce Napoléon (Thiérs’in dediğine göre) dehşete düştü. Ama deneyimi sayesinde, Moskova’ya yaklaşırken bir mareşalin yaptığı gibi bütün fazla arabaların yakılmasını emretmedi, askerlerin indiği bu kaleskala-

¹ Yüksek saray mareşali pek şikâyet ediyor.

² Üst üste verilen emirlerle yasaklanmasına rağmen askerler, sarayın her yerinde, imparator dairesinin pencerelerinin altlarına varıncaya kadar her yerde aptes ediyorlarmış.”

ra ve kupa arabalarına bakarak, bunların erzak, hasta ve yaralıları için kullanılmasının çok iyi olacağını söyledi.

Ordunun durumu, ölmekte olduğunu hisseden ve bilincini yitiren yaralı bir hayvanın durumuna benziyordu. Napoléon'un ve ordusunun, bu ordunun Moskova'ya girişinden dağılmasına kadar olan ustaca manevralarını ve amaçlarını incelemek, ölümcül yara almış bir hayvanın son nefesini vermeden önceki titremelerinin, çırpınışlarının incelenmesinden farksızdır; yaralı hayvan duyduğu bir hışırtıyla avcının üstüne atılır, öne, arkaya koşar ve kendi ölümünü hızlandırır. Napoléon da ordusunun baskısı altında aynı şeyi yaptı. Tarutino Savaşı'nın hışırtısı canavarı ürküttü ve o ateşe doğru atıldı, avcıya kadar koştu, tekrar geri döndü; nihayet her canavar gibi, en elverişsiz ve tehlikeli yoldan, fakat bildiği eski izler üzerinden geriye doğru kaçtı.

560

Bize bütün bu hareketin yöneticisi gibi görünen Napoléon (bir geminin burnuna kazınmış bir şekil yerlilere vapuru yöneten kuvvet olarak nasıl görünürse) bütün bu eylemi sırasında, bir arabanın içindeki kayışa tutunan ve onu kendisinin idare ettiğini düşünen çocuğa benziyordu.

XI

Piyer 6 Ekim sabahı barakadan çıktı ve geri dönüp kapının yanında durarak, etrafında dört dönen kısa ve eğri bacaklı, boz, uzun bir köpekle oynamaya başladı. Bu köpek onların barakasından kalıyor, Karatayev'le yatıyor, bazen şehirde bir yerlere gidip yine geri geliyordu. Herhalde şimdiye kadar bir sahibi olmamıştı; şimdi de kimse'nin değildi, adı yoktu. Fransızlar onu Azor, hikâyeci asker Femgalka, Karatayev ve başkaları Seriy, arada bir de Visliyi diye çağırırlardı. Boz köpek, sahibi bulunmamasından, ismi, cinsi, hatta belli bir renginin bile olmamasından memnun değilmiş gibi görünmüyordu. Sorguç şeklindeki

tüylü kuyruğu sert ve yukarı doğru kıvrık dururdu, eğri bacakları görevini o kadar iyi yapıyordu ki çoğu zaman adeta dört ayağını birden kullanmayı hafifseyerek arka ayaklarından birini gösterişle kaldırır, çok hızlı ve kolaylıkla üç ayak üzerinde koşardı. Her şey bir eğlence konusuydu onun için. Kâh sevincinden ince sesler çıkararak sırtüstü yerlerde sürünür, kâh düşünceli ve ciddi bir tavırla güneşlenir, kâh bir yonga parçasıyla ve bir saman çöpüyle oynar dururdu.

Piyer'in giyecekleri eski çamaşırlarından kalan kirli ve yırtık bir gömlekle sıcak tutsun diye Karatayev'in tavsiyesiyle bacaklarından bağladığı bir asker donu, bir koftan ve bir mujik kalpağından ibaretti. Piyer görünüş olarak çok değişmişti. Aynı iriyarılığı ve gücü korumakla beraber artık öyle şişman görünmüyordu. Sakalı ve bıyıkları uzamış, yüzünün alt kısmını örtmüştü. Uzamış, karma karışık olmuş bit dolu saçları şimdi şapkasının altından kıvrılıyordu. Bakışlarının ifadesi sert, sakin, canlı ve kararlıydı, öyle ki bu ifade eskiden hiç görülmezdi. Bakışlarında da beliren eski gevşekliğin yerini şimdi işe, mücadeleye hazır bir enerji ve kararlılık almıştı. Yalınayaktı.

561

Piyer kâh ovadan aşağı, sabah yük arabalarının ve atlıların geçtiği tarafa, kâh nehrin karşı tarafındaki uzaklıklara, kâh, öylesine değil, gerçekten ısırmak istiyormuş gibi yapan köpeğe, kâh kirli, iri, kocaman parmaklarını oynatarak türlü vaziyetler vermekten hoşlandığı çıplak ayaklarına bakıyordu. Çıplak ayaklarına her bakışında yüzünde bir gülümseme belirirdi. Bu çıplak ayakların görünümünü ona yaşadığı, öğrendiği şeyleri hatırlatır ve bu hatırlayış hoşuna giderdi.

Hava birkaç günden beri sakin ve açıktı, sabahları hafifçe don yapıp sonra açılıyordu.

Açık havada, güneşte sıcaklık hüküm sürüyordu; bu sıcaklığın, hâlâ hissedilen sabah ayazının dinçleştirici serinliği ile karışması özellikle hoştu.

Her şeyde, uzak yakın bütün eşyada, ancak mevsimin bu anında görülen o büyüleyici berraklık vardı. Uzakta

köyü, kilisesi ve büyük beyaz binasıyla Vorobiyev tepeleri görünüyordu. Çıplak ağaçlar, kum, taşlar, evlerin damları, kilisenin yeşil kubbesi, uzaktaki beyaz binanın köşeleri, bütün bunlar görülmedik bir açıklıkla ve zarif çizgilerle berrak havada belirlemekteydi. Daha yakında Fransızların işgal ettiği, bahçesi henüz koyu yeşil leylak kümeleriyle dolu yarı yanmış konağın tanıdık yıkıntısı görünüyordu. Sisli bir havada hoş görünmeyen bu yıkıntının bile parlak, hareketsiz ışıltılar içinde ferahlık veren bir güzelliği vardı.

Ceket düğmeleri (evdeymiş gibi) çözük, kalpaklı bir Fransız onbaşı ağzında kısa bir pipoyla barakanın köşesinden çıktı, dostça göz kırparak Piyer'e yaklaştı.

"*Quel soleil, hein, monsieur Kiril?*"¹ (Tüm Fransızlar Piyer'i böyle çağırırlardı.) "*On dirait le printemps.*"² Onbaşı kapıya yaslandı ve piposunu (her zaman teklif etmesine ve karşısındakinin daima reddetmesine rağmen) Piyer'e uzattı. "*Si l'on marchait par un temps comme celui-là...*"³ diye söze başladı.

562

Piyer ona harekât hakkında ne söylendiğini sordu, onbaşı hemen hemen bütün ordunun hareket edeceğini, bugün esirler hakkında günlük bir emir beklediklerini anlattı. Piyer'in bulunduğu barakada, askerlerden biri, Sokolov, ölüm derecesinde hastaydı; Piyer bu askerle ilgilenmek gerektiğini söyledi. Onbaşı, Piyer'e müsterih olabileceğini, bunun için seyyar ve sabit hastaneler bulunduğunu, hastalar için talimat verileceğini ve meydana gelebilecek her şeyin komutanlıkça önceden düşünülmüş olduğunu söyledi.

"*Et puis monsieur Kiril, vous n'avez qu'à dire un mot au capitaine, vous savez. Oh, c'est un... qui n'oublie jamais rien. Dites au capitaine quand il fera sa tournée, il fera tout pour vous...*"⁴

¹ Ne güneş, ha, Mösyö Kiril?

² Sanki bahar.

³ Böyle bir havada yürünseydi...

⁴ Ve sonra, Mösyö Kiril, yüzbaşıya bir söz söylemeniz yeterli, biliyorsunuz. Ah, bu öyle bir adam ki... hiçbir zaman bir şey unutmaz. Teftiş yapacağı zaman yüzbaşıya söyleyin, sizin için her şeyi yapar...

Onbaşının sözünü ettiği yüzbaşı, Piyer'le sık sık, uzun uzun konuşur, ona her türlü yardımda bulunurdu.

“Vois-tu, St. Thomas, qu'il me disait l'autre jour: Kiril c'est un homme qui a de l'instruction, qui parle français; c'est un seigneur russe, qui a eu des malheurs, mais c'est un homme. Et il s'y entend le... S'il demande quelque chose, qu'il me dise il n'y a pas de refus. Quand on a fait ses études, voyez vous, on aime l'instruction et les gens comme il faut, C'est pour vous que je dis celà, monsieur Kiril. Dans l'affaire de l'autre jour si ce n'était grâce à vous, ça aurait fini mal.”¹

Onbaşı daha bir süre gevezelik ettikten sonra gitti. (Onbaşının esirlerle Fransızlar arasındaki bir kavgayı anlatıyordu ki burada Piyer arkadaşlarını yatıştırmayı başarmıştı.) Birkaç esir Piyer'le onbaşının konuşmasını dinlemişti. Ne söyledi diye hemen sormaya başladılar. Piyer arkadaşlarına onbaşının harekât hakkında söylediklerini anlatırken barakanın kapısına zayıf, sararmış, üstü başı yırtık bir Fransız askeri yaklaştı. Çabuk ve ürkek bir hareketle parmaklarını alına götürerek selam verdi ve Piyer'e seslenerek, dikmek için gömleğini verdiği asker Platoche'un bu barakada olup olmadığını sordu.

563

Bir hafta önce Fransızlar çizme malzemesi ve keten bezi almış, bunları çizme yapmak, gömlek dikmek için esir askerlere dağıtmışlardı.

Karatayev itina ile katlanmış bir gömlekle barakadan çıkarak, “Hazır, hazır, şahinim!” dedi.

Karatayev, havanın sıcak olması dolayısıyla ve rahat çalışmak için bir don, toprak gibi siyah ve yırtık bir gömlek giyiyordu. Saçları işçilerinki gibi liflerle bağlıydı; yuvarlak yüzü daha yuvarlak ve sevimli görünüyordu.

Gülümseyerek ve diktiği gömleği açarak, “Söz, işin öz kardeşidir. Cuma günü, dedim, işte cuma günü veriyorum,” dedi.

¹ Bak. St. Thomas, bana geçende şöyle söyledi: Kiril eğitim görmüş, Fransızca konuşan bir adamdır; felakete uğramış bir Rus beyidir ama adamdır. O anlar... Bir şey isterse bana söylesin, reddedilmez. İnsan okuyunca, anlıyor musun, eğitimi ve dürüst insanları sever. Sizin için söylüyorum Mösyö Kiril, geçen günkü olayda sen olmasan iş kötü bitecekti.

Fransız, kaygılı kaygılı etrafına bakındı ve tereddüdünü gidermiş gibi çabucak üniformasını çıkardı, gömleği giydi. Fransız, üniformasının altından gömlek giymiyordu, çıplak, sarı, sıska vücudunu uzun, yağlanmış, çiçekli bir yelek örtmekteydi. Kendisine bakan esirlerin güleceklerinden korkuyordu, başını çabuk çabuk gömleğe soktu. Esirlerden hiçbiri bir şey söylemedi.

Platon, gömleği çekip düzelterek, “Bak, tam sana göre oldu,” dedi.

Fransız, başını ve kollarını geçirdikten sonra gözlerini kaldırmadan gömleğini süzdü, dikişleri gözden geçirdi.

Platon yayvan yayvan gülümseyerek ve eseri karşısında memnuniyet duyarak, “E, şahinim, burası terzi dükkânı değil, gereken aletler de yok; aletsiz bit bile öldürülmez, demişler,” dedi.

“*C’est bien, c’est bien, merci, mais vous devez avoir de la toile de reste,*”¹ dedi Fransız.

564 Karatayev eseri karşısında haz duymaya devam ederek, “Giydikçe daha iyi olacak,” dedi, “hem iyi, hem rahat olacak...”

Fransız gülümseyerek, “*Merci, merci mon vieux, le reste...*”² diye tekrarladı ve bir banknot çıkarıp Karatayev’e verdi, “*mais le reste...*”³

Piyer, Fransız’ın söylediği şeyi Platon’un anlamak istemediğini görüyor, söze karışmaksızın onlara bakıyordu. Karatayev paraya teşekkür etti; eserini hâlâ seyretmekteydi. Fransız, kalan parça üzerinde ısrar ediyordu. Söylediğini tercüme etmesini rica etti Piyer’den.

“Kalan parçayı ne yapacaktı?” dedi Karatayev. “Bize iyi ayak sargısı çıkardı ondan, eh, ne yaparsa yap-sın.” Karatayev birden değişen, hüznü bir yüzle koy-nundan kırpıntı paketini çıkardı, bakmadan Fransız’a uzattı. “Eyvahlar olsun!” diye mırıldandı, geri dönüp yürüdü. Fransız, keten parçasına baktı, düşündü, soran göz-

¹ İyi, iyi, teşekkür ederim ama sizde artık parça olması lazım.

² Teşekkür ederim, teşekkür ederim.

³ Dostum.

lerle Piyer'e bir göz attı, Piyer'in bakışları ona sanki bir şeyler söyledi.

Fransız kızarak, "*Platoche, dites donc, Platoche!*"¹ diye birden acı bir sesle bağırdı. "*Gardez pour vous,*"² diyerek parçayı uzattı, dönüp gitti.

Karatayev başını sallayarak, "İşte bak," dedi. "Hıristiyan değil derler ama onların da kalbi var. Eskiler boşuna terli el açık, kurusu sıkı olur,³ dememişler. Kendisi çıplak, ama bak verdi gene." Karatayev dalgınca gülümseyerek ve parçaya bakarak bir süre sustu, "İyi ayak sargısı olur, dostum," dedi ve barakaya döndü.

XII

Piyer esir düşeli dört hafta olmuştu. Fransızların, onu er barakasından subay barakasına geçirmeyi teklif etmelerine rağmen ilk gün girdiği barakada kaldı.

565

Piyer, harap olmuş, yanmış Moskova'da bir insanın tahammül edebileceği mahrumiyetlerin hemen en kötüsünü tattı; ama o ana kadar takdir etmediği güçlü bünyesi ve sağlığı sayesinde, özellikle bu yoksunlukların, beklenmedik anlarda gelmesi dolayısıyla bu duruma yalnız kolayca değil, hatta neşeyle katlanmıştı. Önceleri boşu boşuna üzerine düştüğü, kaygılandığı huzura ve kendi kendinden memnun olma duygusuna asıl bu sırada kavuşmuştu. Borodino Savaşı'nda askerlerde görüp de hayran olduğu bu iç huzurunu hayatı boyunca her yerde aramıştı; bunu hayırseverlikte, masonlukta, sosyete hayatının eğlencelerinde, şarapta, kahramanca davranışlarda, Nataşa'ya olan romantik aşkında aramıştı; bunu düşünce yoluyla aramış ve bütün bu aramalar ve girişimler onu aldatmıştı. Şimdiyse bu iç huzurunu düşünmeden, yalnızca

¹ Platon, hey Platon.

² Sizde kalsın.

³ Bir atasözü.

ölüm korkusuyla, yoksunluklarla ve Karatayev'in ruhuna nüfuz etmekle bulmuştu, idam sırasında yaşadığı korkunç anlar, ona dünyada her şeyden önemli görünen dehşet verici düşünceler, duygular sanki onun zihninden sonsuzcasına silmişti. Artık ne Rusya'yı ne savaşı ne siyaseti ne de Napoléon'u düşünüyordu. Bütün bunların onu ilgilendirmediği, bütün bunlar hakkında hüküm yürütmenin onun işi olmadığı, bunun için de hüküm yürütmeyeceği açıktı. "Rusya ile yaz bir arada olmaz," diyerek Karatayev'in sözünü tekrarlıyor ve bu söz ona teselli veriyordu. Napoléon'u öldürme niyeti, kabalistik rakam ve apokalips canavarı üzerine yaptığı hesap, şimdi ona anlaşılmaz, hatta gülünç geliyordu. Karısına öfkesi, adının kirleneceği endişesi, şimdi ona yalnızca önemsiz değil, hatta garip görünüyordu. Bu kadın oralarda istediği hayatı sürecekmış, ona ne? Esirler adının Kont Bezuhov olduğunu öğrenecek veya öğrenmeyeceklermiş, kime ne?

566

Şimdi o Prens Andrey'le olan konuşmasını sık sık hatırlıyor, onun düşüncelerini bütünüyle ama biraz başka türlü anlayarak kabul ediyordu. Prens Andrey, mutluluğun ancak olumsuz bir içerik taşıdığını düşünür ve söylerdi. Ama onun söyleyişinde bir acılık, bir alay kokusu vardı. Sanki bunu söylerken, olumlu mutluluğa karşı olan tüm eğilimlerimizin, sırf tatmin edilmemek suretiyle bize acı çektirmek için içimize konduğu yolundaki başka bir düşünceyi ifade ederdi. Ama Piyer bunun doğruluğunu, altında gizli bir düşünce bulunduğunu düşünmeden kabul etmişti. Acının yokluğu, gereksinimlerin giderilmesi ve bunun sonucu olarak iş gücü, yani hayat tarzını seçme özgürlüğü şimdi Piyer'e insanın şüphe götürmez, en yüksek mutluluğu gibi görünüyordu. Acıkınca yemenin, susayınca içmenin, uyku gelince uyumanın, soğuk olunca sıcaklığın, konuşmak ve bir insan sesi duymak istenince bir insanla konuşmanın zevkini burada, ancak şimdi ilk kez olarak tamamıyla tadıyordu. Gereksinimlerin giderilmesi (iyi yiyecek, temizlik, özgürlük) şimdi bütün bunlardan mahrum olduğu bir anda, Piyer'e tam mutluluk gibi görünüyordu; bir iş

güç seçme, yani hayat ise, bu seçimin böyle sınırlanmış bulunduğ u bir sırada ona o kadar kolay geliyordu ki, fazla rahatlığın, gereksinimleri gidermenin bütün mutluluğ unu yok ettiğ ini ve büyük bir iş güç seçme özgürlüğ ünün, eğitimin, zenginliğ in, toplumsal konumun ona sağladığ ı özgürlüğ ünse iş güç seçmeyi fevkalade güçleştirdiğ ini, ihtiyacın kendisini ve iş güç imkânını yok ettiğ ini unutuyordu.

Şimdi Piyer'in bütün düşleri özgür olacağı zamana yönelmişti. Bununla birlikte sonraları ve bütün ömrü süresince Piyer, bu esaret ayını, ancak o zamanlar duyduğ u o geri dönmez, güçlü, sevinçli duyguları, özellikle o manevi huzuru, tam iç özgürlüğ ünü heyecanla düşünür ve heyecanla onlardan söz ederdi.

İlk gün erkenden kalkıp barakadan gün ışığına çıkınca, Novodeviçi Manastırı'nın kubbelerini, haçlarını, tozlu otlar üstünde donmuş çiyi, Vorobiyev tepelerini, nehrin üstünde kıvrılan ve mor uzaklıklarda kaybolan ağaçlıklı kıyıyı görünce, taze havanın temasını duyunca, ovayı ağarak Moskova'dan uçup gelen alakargaların sesini işitince, sonra ansızın doğudan bir ışık fışkırınca, güneşin ucu bulutun arkasından ihtişamla sıyrılıp çıkınca, kubbelerde, haçlarda, çiyde, uzaklıklarda, nehirde, her şey neşeli bir ışıkla parıldayınca Piyer daha önce duymadığ ı bir sevinç duydu içinde.

Bu tutsaklığ ı boyunca onu hiç bırakmamış, tersine durumu zorlaştıkça büyümüş t ü.

Her şeye hazır olma duygusu, ruhsal uyanıklık, hapse girdikten sonra arkadaşlarında bıraktığ ı iyi etkiyle birlikte güçlenmişti. Piyer, çok dil bilmesiyle, Fransızların kendisine gösterdikleri saygıyla, istenen her şeyi gönülden veriş iyle (bir subay gibi haftada üç ruble alıyordu) barakanın duvarındaki bir çiviye içeri gömerek askerlere gösterdiğ i kuvvetiyle, arkadaşlarına karşı gösterdiğ i güler yüzlülüğ üyle, bir şey yapmadan hareketsizce oturup düşündüğ ü zamanki anlaşılmaz haliyle askerlere biraz esrarengiz, yüksek bir varlık gibi görünürdü. Daha önce yaşadığ ı kibar âleminde kendisi için zararlı olmasa bile sıkıcı olan

özellikleri, gücü, rahata karşı ilgisizliği, dalgınlığı, alçak-gönüllülüğü, burada, bu insanlar arasında onu neredeyse bir kahraman konumuna yükseltmişti. Piyer, bu durumun kendisine bir sorumluluk yüklediğini hissediyordu.

XIII

6 Ekim'i 7 Ekim'e bağlayan gece Fransızların geri çekilme hareketi başladı: Mutfaklar, barakalar tahrip edildi, arabalar yüklendi, kollar ve ağırlıklar yola dizildi.

Sabahın yedisinde bir Fransız muhafız kıtası seferi kıyafetle, tolga, tüfek, çanta ve kocaman torbalarla barakanın önünde duruyor; küfürler, hararetli konuşmalar yol boyunca devam edip gidiyordu.

568 Barakada herkes hazırlanmış, elbiselerini, ayakkabılarını giymiş, kayışını takmış, yola çıkma emrini bekliyor. Yalnız hasta Sokolov, sararmış, zayıf, morarmış gözlerle ayakkabısız ve giyinmemiş olarak yerinde oturuyor, kendisini dikkate almayan arkadaşlarına çökmüş gözlerle bakıyor, durmadan inliyordu. Görünüşe göre acı (kanlı basuru vardı), yalnız kalma korkusu kadar inletmiyordu onu.

Piyer, pençe yaptırmak için bir Fransız'ın getirdiği çay kutusundan Karatayev'in kendine yaptığı yemenileri giymiş, belini bir iple bağlamış olarak hastaya yaklaştı, önünde çömeldi.

"Ne var, Sokolov, temelli gitmiyorlar ki! Burada bir hastaneleri var, senin durumun bizimkinden iyi olur belki," dedi.

Asker yüksek sesle, "Tanrım! Ey ölüm, neredesin? Tanrım!" diye inledi.

Piyer, "Şimdi onlara yine sorarım," dedi, kalkıp barakanın kapısına doğru yürüdü. Bu sırada dışarıdan, bir gün önce Piyer'e pipo ikram eden onbaşı iki erle yaklaştı. Onbaşı da, erler de çantalarıyla, çene kayışları düğümlü, tanıdık yüzlerini değiştirmiş tolgalarıyla seferi kıyafettediler.

Onbaşı, komutanın emriyle kapıyı kapamaya gelmişti. Yola çıkmadan önce esirleri sayması gerekiyordu. Piyer, “*Caporal, que fera-t-on du malade?..*”¹ diye söze başladı; ama o sırada karşısındaki yüzbaşını tanıyıp tanımadığı konusunda şüpheye düştü. Piyer’in bunları söylediği anda ansızın trampet sesleri duyuldu. Onbaşı, Piyer’in sözleri üzerine kaşlarını çattı, kaba bir küfür savurarak kapıyı küt diye kapadı. Barakanın içi karardı; trampetler şiddetle gümbürdüyor, hastanın iniltilerini boğuyordu.

Piyer içinden, “İşte o!.. Yine o!” dedi ve sırtında birden bir ürperme hissetti. Onbaşının değişen yüzünde, sesinde, trampetlerin sağırlandırıcı gürültüsünde Piyer, insanlara soydaşlarını öldürten esrarengiz, duygusuz kuvveti, etkisini tanık olduğu idam sırasında gördüğü kuvveti tanıdı. Bu kuvvetten korkmak, kaçmak, ricalar veya öğütlerle onun aleti olmuş insanlara seslenmek yararsızdı. Piyer artık bunu biliyordu. Beklemek ve sabretmek gerekiyordu. Piyer hastaya yaklaşmadı, dönüp ona bakmadı. Kaşları çatık, sessizce barakanın kapısında duruyordu.

569

Barakanın kapısı açılıp da esirler bir koyun sürüsü gibi kapının ağzında birbirlerini sıkıştırıp ezdikleri sırada Piyer aralarına sokularak, onbaşının söylediğine göre, kendisi için her şeyi yapmaya hazır olan yüzbaşıya doğru ilerledi. Yüzbaşı da seferî kıyafetteydi; onun soğuk yüzünden de, onbaşının sözlerinde ve trampetlerin gürültüsünde Piyer’in tanıdığı şey, hep aynı “şey” bakmaktaydı.

Yüzbaşı sertçe kaşlarını çatıp yanında toplanan esirlere bakarak, “*Filez, filez,*”² dedi.

Piyer sonuç alamayacağını biliyordu ama yine de ona yaklaştı.

Subay, tanımamış gibi, soğuk soğuk bakarak, “*Eh bien, qu’est-ce qu’il y a?*”³ dedi. Piyer hastadan söz etti.

¹ Onbaşı, hasta ne olacak?..

² Geçin, geçin.

³ E, ne var?

“*Il pourra marcher, que diable,*” dedi yüzbaşı. “*Filez, filez,*” diyerek Piyer’e bakmaksızın devam etti.

Piyer, “*Mais non, il est à l’agonie...*”² deyince öfkeyle kaşlarını çatan yüzbaşı, “*Voulez-vous bien?!* ”³ diye kesti onun sözünü.

Trampetler gümbürdüyordu: “Dram da da dam, dam, dam.” Piyer, gizemli gücün bu insanlara artık tamamıyla hâkim olduğunu, onunla konuşmanın yararsız olduğunu bir kez daha anladı.

Esir subaylar erlerden ayrıldı ve onlara ilerlemeleri emredildi. Piyer’in de aralarında bulunduğu subaylar otuz, erler üç yüz kişiydi.

Diğer barakalardan gelen subayları tanımıyordu Piyer, çok daha iyi giyinmişlerdi; ona ve ayakkabılarına güvensizlikle, yadırgayarak bakıyorlardı. Piyer’in biraz önünde, görünüşe göre esir arkadaşlarının saygısını kazanmış, Kazan hırkası giyen, beline havlu sarılı tombul, sarı ve sert yüzlü şişman bir binbaşı gidiyordu. Bir elini tütün kesesiyle birlikte göğsünde tutmuş, öbürüyle bastonuna yaslanmıştı. Soluyor, oflayıp pufluyor, arkadan itiyorlarmış gibi öfkeli, ortada şaşılacak bir şey olmadığı halde herkesin şaşkınlık içinde olmasından ötürü huysuz, homurdanıp duruyordu. Ufak tefek, zayıf başka bir subay, şimdi götürüldükleri yer ve o gün ne kadar yol alacakları üzerinde tahminler yürüterek herkesle konuşuyordu. Keçe çizmeler ve levazımcı elbisesi giyen bir memur dört bir tarafa koşuyor, yanan Moskova’ya bakıp neresinin yandığı hakkındaki tahminlerini ve Moskova’nın görünen şu veya bu kısmının neresi olduğunu yüksek sesle anlatıyordu. Şivesine bakılırsa Polonyalı olan üçüncü subay Moskova’nın mahallelerini yanlış bildiğini ileri sürerek levazım memuruyla tartışıyordu.

Binbaşı öfkeyle, “Ne tartışıyorsunuz?” dedi. “Ha Aziz Nikolay, ha Vlas, hepsi bir; görüyorsunuz, hep yanmış, işte

¹ Yürüyebilir, Allah belasını versin.

² Fakat hayır, can çekiyor.

³ Sen de ister misin?

o kadar... Ne itiyorsunuz öyle, yol dar mı geliyor!” diye bağırdı arkasındaki birine.

Yangın yerlerini seyreden esirlerin sesleri duyuluyordu:

“Vah, vah, vah, ne yaptılar! Zamoskvoreçye de, Zubov da, Kremlin de... Baksanıza, çoğu yanmış. Ben size bütün Zamoskvoreçye demiştim, işte bakın.”

Binbaşı, “Canım, yandığını görüyorsunuz, e, ne uzatıyorsunuz lafı!” dedi.

Hamovniki’de (Moskova’nın yanmayan ender mahallelerinden biri) kilisenin yanından geçerken esirler ansızın bir tarafa toplandı; korku ve nefret haykırıışları duyuldu.

“Ah alçaklar! Hıristiyan değil bunlar! Ölü, bir ölü var... Yüzüne bir şey sürmüşler.”

Piyer, bağırıışlara neden olan şeyi görmek için kiliseye ilerledi; parmaklığa yaslanmış bir şey gördü. Bulanık bir şekilde gördüğü şey, öndekilerin sözlerinden anladığı kadarıyla, parmaklığa dikilmiş ve yüzüne is sürülmüş bir cesetti.

Muhafızların küfürleri duyuldu:

“*Marchez, sacré nom... Filez... trente mille diables...*”¹

Fransız askerleri ölüye bakan esirleri kasaturalarla kovaladı.

• XIV

Hamovniki’nin ara sokaklarında esirler, yalnız kendi muhafızlarıyla, muhafızlara ait olan ve arkadan gelen yük arabalarıyla, furgonlarla ilerliyorlardı. Erzak mağazalarının bulunduğu yere çıkınca özel arabalara karışmış, sıkışık bir halde ilerleyen büyük bir topçu kafilesinin içine düştüler.

Öndekilerin ilerlemesi için köprünün yanında durup

¹ Yürüyün, Allah belanızı versin... Geçin... otuz bin iblis...

beklediler. Köprüden bakınca görülüyordu; arkalarında, önlerinde sonsuz araba kabileleri uzayıp gidiyordu. Sağda, Kaluga yolunun Neskuçni'nin yanından kıvrıldığı yerde, bir ucu uzaklarda kaybolan sonsuz asker kabileleri ve ağırlık kolları ilerliyordu. Bunlar, öbür kıtalardan önce şehirden çıkan Beaumarchais'nin kolordusuydu; arkadan nehir kıyısı boyunca ve Kamenski Köprüsü'nden Ney'in kıtaları ve ağırlıkları ilerliyordu.

Esirlerin bağlı bulunduğu kıtalar, Davout'nun kıtaları Kırım Geçidi'ni aşmış, bir kısmı Kaluga Caddesi'ne girmişti. Ama ağırlıklar o kadar uzuyordu ki Beaumarchais'nin son ağırlıkları daha Moskova'dan Kaluga yoluna çıkmamış, Ney'in kıtalarının başı ise daha şimdiden Bolşoy Ordinki'den çıkmıştı.

Esirler Kırım Geçidi'ni aşınca birkaç adım ilerleyip durdular; binek arabaları, insanlar her yandan gittikçe daha çok sıkıştıyordu. Köprüyü Kaluga Caddesi'nden ayıran birkaç yüz adımlik mesafeyi bir saatten fazla bir zamanda aşarak Zamoskvoreçye Caddesi'nin Kaluga Caddesi'yle birleştiği meydana varınca durdular; sıkışık bir kitle haline gelmişlerdi. Bu kavşakta birkaç saat beklediler. Dalgaların sesi gibi, ardı arası gelmeyen tekerlek gürültüleri, ayak patırtıları, sonu gelmeyen öfkeli bağırışlar ve küfürler duyuluyordu her yanda. Piyer yanmış bir evin duvarına sıkışmış, zihnindeki trampet gürültüsüne karışan bu sesleri dinliyordu.

Birkaç esir subay, çevreyi daha iyi görmek için, Piyer'in yanında durduğu yanmış evin duvarlarına tırmandı.

Birisi, "Ne kalabalık! Ne kalabalık!.. Topların üstü de dolu! Baksana: Kürkler.." diyordu. "Bak, namussuzlar yağma etmiş... Şu arabadağinin arkasına bak... Kutsal resimler!.. Bunlar Alman olacak. Biri de bizim mujiklerden, vay be... Ah, alçaklar!.. Bak yükünü tuttu, zorla yürüyor! Al sana, binek arabasını da almışlar! Görüyor musun, sandıklara oturmuş, vay canına! Dövüşmeye başladılar!"

"Yaa, suratına bir indirdi ki! Böyle akşama kadar bekle istersen. Bak, bakın... Herhalde bu Napoléon'un kendi-

si. Görüyor musun ne atlar! Taçlı bir monogram. Bu portatif bir ev, çuvalı düşürdü, görmüyor. Yine dövüştüler... Çocuklu bir kadın, fena da değil. Evet, bekle sana yol verecekler... Baksana, sonu gelmiyor. Rus kızları, vallahi Rus kızları! Kaleskada ne de rahat oturmuşlar!”

Hamovniki Kilisesi’nin yanında olduğu gibi, yine bir merak dalgası, yola çekti esirleri; Piyer de bunu uzun boyu sayesinde yanındakilerin başları üstünden bakarak görmüştü. Cephane sandıklarının arasına karışmış üç kaleskada, birbirine sıkışarak oturmuş, açık renk elbiselerle süslenmiş, acı acı bağırıp söylenen alıklık kadınlar vardı.

Piyer gizli gücü kavrayalı beri hiçbir şeyi garipsemi-yor, hiçbir şey ona garip veya korkunç gelmiyordu; ne eğ-lence olsun diye yüzüne is sürülmüş ceset, ne bu kadın-lar, ne Moskova yangınının harabeleri. Gördükleri artık onu hemen hiç etkilemiyordu; sanki ruhu, çetin bir sava-şa hazırlanırken kendisini zayıflatabilecek şeyleri redde-di-yordu.

Kadınların arabaları gelip geçti. Onların arkasından yine talikalar, askerler, furgonlar, taşıt arabaları, kupa ara-baları, askerler, sandıklar, askerler ve arada sırada kadın-lar uzayıp gitmekteydi.

Piyer insanları ayrı ayrı görmüyor, yalnızca kalabalığı görüyordu.

Bütün bu insanlar ve atlar sanki görünmez bir güç ta-rafindan kovalanıyorlardı. Bütün bunlar, Piyer’in onları seyrettiği bir saat süresince ayrı ayrı sokaklardan, hep aynı istekle, bir an önce geçip gitmek isteğiyle akın akın yol aldılar; hep aynı şekilde birbirleriyle itişip kakışarak kızmaya, dövüşmeye başladılar, beyaz dişlerini gösterdi-ler, kaşlarını çattılar, birbirlerine aynı küfürleri savurdu-lar; yüzlerinde, sabah trampete sesleri duyulduğu zaman onbaşının yüzünde beliren ve Piyer’i hayrete düşüren o kahramanca, kararlı, sert ve soğuk ifade vardı.

Akşama doğru muhafız komutanı müfrezesini topladı, kalabalığın arasına bağırarak sokuldu; etrafı sarılmış esirler de Kaluga yoluna çıktılar.

Çok hızlı ve dinlenmeden gidiyorlardı; ancak güneş artık batmaya başladığı zaman durdular. Yük arabaları birbirine yanaştı; askerler gece konaklamak için hazırlık yapmaya başladılar. Herkes öfkeli ve hoşnutsuz görünüyordu. Epey bir zaman küfürler, bağırışlar, kavgas sesleri duyuldu. Muhafızların peşinden gelen bir kupa arabası onların bir yük arabasına çarptı, okuyla onu deldi. Sağdan soldan askerler yük arabasına doğru koştu; bir kısmı kupa arabasına koşulu atları, başlarına vurarak çeviriyor, öbürleri birbirleriyle dövüşüyordu; Piyer bir Alman'ın kasaturayla başından ağırca yaralandığını gördü.

Öyle anlaşılıyordu ki, bütün bu insanlar şimdi, kır ortasında, sonbahar akşamının soğuk alacakaranlığı içinde durdukları zaman tatsızlık herkesi sarmıştı. Nereye gittiklerini bilmiyorlardı; yollarda kendilerini çok kötü ve zor anların beklediğini anlamışlardı. Molada muhafızlar esirlere yürüyüştekinden çok daha kötü muamele ediyorlardı. İlk kez bu molada esirlere at eti yedirdiler.

574

Subaylardan son sıra erine kadar hepsi esirlere karşı (o dostça muamelenin yerini ansızın alan) kişisel bir hınç belirmişti adeta.

Yoklama sırasında, Moskova çıkışında karnının ağrıdığını söyleyen bir Rus askerinin kaçtığı anlaşılınca hınçları artmıştı iyice. Piyer, bir Fransız'ın, yoldan uzaklaştığı için bir Rus askerini dövdüğünü gördü; dostu olan yüzbaşının, Rus askerinin kaçması dolayısıyla bir erbaşı azarladığını ve onu mahkemeye vermekle tehdit ettiğini duydu. Erbaşın, askerin hasta olduğu, yürüyemediği bahanesini ileri sürmesi üzerine subay, geride kalacak olanların kurşuna dizilmesi için emir verildiğini söyledi. Piyer, tanıklık ettiği idam sırasında kendisini ezen, tutsaklığı boyunca pek hissetmediği o uğursuz gücün benliğini yeniden kavradığını hissediyordu. Dehşet içindeydi; ama uğursuz zorbalığın onu ezmek için gösterdiği gayret oranında, ruhunda bir yaşam enerjisinin yükseldiğini, bu enerjinin kendisini güçlendirdiğini anlıyordu.

Piyer, akşam yemeği olarak çavdar unu ve at etiyle

yapılmış çorbayı içerek arkadaşlarıyla konuşuyordu. Ne Moskova'da gördüklerinden ne Fransızların kaba muamelesinden ne de onlara bildirilen kurşuna dizme emrinden söz ediyorlardı; gittikçe kötüleşen durumu inkâr eder gibi, çok canlı ve neşeliydiler. Anılarından, sefer sırasında görülen gülünç sahnelerden söz ediyorlardı; bu konuşmalar, içinde bulundukları durumu unutturuyordu onlara.

Güneş çoktan batmıştı. Gökyüzünde yer yer parlak yıldızlar ışıldıyordu; doğmakta olan dolunayın bir yangını andıran kıvıllığı ufkun kıyısına akmıştı, kocaman ve kızıl yuvarlak, kül rengine çalan buharın içinde acayip bir şekilde titriyordu. Ortalık aydınlanmıştı. Akşam artık sona ermiş, ama gece daha başlamamıştı. Piyer yeni arkadaşlarının yanından kalktı, çoban ateşlerinin arasından esir askerleri duyduğu yere, yolun öbür tarafına gitti. Onlarla konuşmak istiyordu. Yolda bir Fransız nöbetçisi onu durdurdu, dönmesini emretti. *

Piyer geri döndü ama ateşin başına, arkadaşlarının yanına değil, etrafında kimse olmayan, koşumları çıkarılmış bir yük arabasının yanına gitti. Tekerleklerin dibinde, soğuk toprağın üstüne bağdaş kurarak başını eğip oturdu ve uzun süre hareketsiz durup düşündü. Bir saatten fazla bir zaman geçti. Piyer'i kimse rahatsız etmemişti. Ansızın kaba, saf gülüşüyle öyle yüksekte bir kahkaha salıverdi ki, herkes dönüp hayretle ona baktı.

Piyer, "Ha, ha, ha!" diye gülüyordu. Yüksek sesle de kendi kendine konuşuyordu: "Asker izin vermedi bana. Yakalandım. Kapadılar beni. Esir tutuyorlar beni. Kimi, beni mi? Beni ha? Benim ölmez ruhumu! Ha, ha, ha!.. Ha, ha, ha!.." Gülüyor ve gözlerinden yaşlar fışkırıyordu.

Birisi kalktı, bu garip, iriyarı adamın tek başına neden güldüğünü görmek için yaklaştı. Piyer gülmeyi kesti, kalktı, meraklı adamdan uzaklaştı, etrafına bakındı.

Az önce çoban ateşlerinin çıtırtısı ve askerlerin sesleriyle inleyen kocaman, sonu görünmeyen ordugâhta ses yoktu; kızıl ateşler sönüp, sararmıştı. Aydınlık gökyüzünde dolunay asılıydı. Karargâhın ötelerindeki ormanlar,

kırlar ancak şimdi görünmeye başlamıştı. Bu ormanların, kırların arkasında, ufukta titreşen, insanı kendine doğru çağıran sonsuz uzaklıklar seçiliyordu. Piyer gökyüzüne, yıldızların titreştiği, kaybolduğu derinliklere baktı. “Bütün bunlar benim, bütün bunlar bende, bütün bunlar ben!” diye düşünüyordu. “Bütün bunları yakalayıp tahtalarla sarılı bir barakaya kapadılar!” Gülümsedi ve uzanmak üzere arkadaşlarının yanına doğru yürüdü.

XV

576

Ekim ayının ilk günlerinde Napoléon’un (kendisi Kutuzov’un az ilerisinde, eski Kaluga yolunda bulunduğu halde aldatma amacıyla Moskova’dan yazılmış gibi işaretlenen) bir mektubuyla ve anlaşma önerisiyle Kutuzov’a bir görüşmeci daha geldi. Kutuzov bu mektuba da Lauriston’la gönderilen ilk mektuba verdiği yanıtı verdi: Anlaşmanın söz konusu olamayacağını söyledi.

Çok geçmeden, Tarutino’nun solunda çete kuvvetleriyle dolaşan Dorohov’dan, Fominskoye’de düşman askerlerinin görüldüğüne, bunların Broussiér’nin tümeninden ibaret olduğuna, öbür birliklerden ayrılmış olan bu tümenin kolayca yok edilebileceğine dair bir haber geldi. Askerler ve subaylar yine taarruz istiyorlardı. Tarutino önlerindeki kolay zaferi düşündükçe heyecana gelen kurmay generalleri, Dorohov’un yaptığı önerinin uygulanması için Kutuzov’u sıkıştırıyorlardı. Kutuzov taarruzu gerekli görmüyordu, ikisinin ortası, yani yapılması gereken şey yapıldı; Fominskoye’de Broussiér’ye hücum edecek küçük bir müfreze gönderildi.

Garip bir tesadüf eseri olarak, sonraları anlaşıldığı gibi, bu en güç, en önemli görev Dohturov’a, hiç kimsenin bize, savaş planlarını tertip eden, kıtalarının önünde hücuma kalkan, bataryalara haçlar atan bir komutan olarak anlatmadığı, kararsız, basiretsiz sayılan, öyle anılan, fakat

Austerlitz'den 1813 yılına kadar bütün Fransız savaşlarında durumun güç olduğu her yerde kumandayı eline aldığı görüldüğü o küçücük, alçakgönüllü Dohturov'a verildi. Austerlitz'de herkes kaçarken, perişan olurken, artçı kuvvette bir tek general yokken o Augezd Bendi'nde kalıp alayları topluyor, kurtarılması mümkün her şeyi kurtarıyor. O, hasta, sıtmalılı bir halde yirmi bin kişiyle bütün Napoléon ordusu karşısında savunma için Smolensk'e koşuyor. Smolensk'te, Malahov Kapısı'nda, sıtma nöbetleri içinde tam gözleri kapanırken Smolensk'i döven topların sesi onu uyandırıyor ve Smolensk bütün gün dayanıyor. Borodino Savaşı'nda Bagration'un vurulduğu, sol kanadımızdaki askerlerin dokuzda birinin kırıldığı ve Fransız topçusunun bütün kuvvetini oraya yöneltildiği zaman bir başkası değil, işte o kararsız, basiretsiz Dohturov oraya gönderiliyor; ilk önce başkasını gönderen Kutuzov hemen hatasını düzeltiyor. Küçücük, sessiz Dohturov oraya gidiyor ve işte Borodino; Rus Ordusu'nun en büyük şan ve şereflelerinden biri. Şiirle, düz yazıyla bize çok kahramanlar anlatıldı, ancak Dohturov tek kelimeyle bile anılmamıştır neredeyse.

577

Fominskoye'ye, oradan da Malo Yaroslavets'e, Fransızlarla son savaşın verildiği, Fransızlar için felaketin artık başladığı yere yine Dohturov gönderiliyor; bize seferin bu aşaması için yine dâhiler, kahramanlar anlatılıyor ama Dohturov'dan hiç söz edilmiyor ya da çok az ve şüphe uyandıracak şekilde söz ediliyor ondan. Dohturov hakkındaki bu sessizlik, onun değerini kanıtlar.

Makinenin nasıl çalıştığını bilmeyen bir insanın, çalıştığı sırada makinenin içinde düşen, böylece onun hareketine engel olan bir çöpü aracın bir parçası zannetmesi doğaldır. Makinenin yapısını bilmeyen insan, onun en önemli parçasının bu çöp değil, sessizce dönen küçük, dışlı bir çark olduğunu anlayamaz.

10 Ekim'de Dohturov, Fominskoye yolundaki Aristovo köyünde durarak, verilen emri noktası noktasına yerine getirmeye hazırlandığı sırada Fransız Ordusu zorlu bir

yürüyüşle Murat'nın mevzilerine kadar gelerek ansızın sola, yeni Kaluga yoluna döndü, önce yalnız Broussiér'nin bulunduğu Fominskoye'ye girdi. Dohturov'un komutası altında o sırada Dorohov'dan başka Figner'le Seslavin'in iki küçük müfrezesi vardı.

11 Ekim akşamı Seslavin, yakalanan bir Fransız muhafız eriyle birlikte Aristovo komutanlığına geldi. Esir, Fominskoye'ye giren kıtaların öncü olduğunu, Napoléon'un da orada bulunduğunu, ordunun Moskova'dan beş gün önce çıktığını söyledi. Aynı akşam, Borovsk'tan gelen bir malikâne hizmetçisi büyük bir ordunun şehre girdiğini söyledi. Dorohov müfrezesinin Kazakları, yolda Borovsk'a doğru ilerleyen Fransız muhafız kıtalarını gördüklerini bildirdiler. Bütün bu haberlerden açıkça belli oluyordu ki bir tek tümeni bulacaklarını umdukları yerde, şimdi Moskova'dan eski Kaluga yolunu takip ederek beklenmedik bir yönde ilerleyen bütün Fransız Ordusu vardı. Dohturov tedbir almak istemiyordu. Çünkü görevinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Fominskoye'ye saldırması emredilmişti. Ama Fominskoye'de daha önce yalnız Broussiér vardı, şimdi bütün Fransız Ordusu oradaydı. Yermolov kendi bildiği gibi hareket etmek istiyordu ama Dohturov, Sere-nisim'den emir alması gerektiğinde ısrar ediyordu. Karargâha bir rapor göndermeye karar verildi.

Bunun için zeki bir subay, yazılı rapordan başka bütün durumu sözle de anlatacak olan Bolhovitinov seçildi. Gece saat 12'de Bolhovitinov zarfı ve sözlü emri alarak yanında bir Kazak'la ve yedek atlarla dörtlüye genel karar-gâha doğru yola çıktı.

XVI

Karanlık, ılık bir sonbahar gecesi-ydi. Dört gündür yağmur yağıyordu. Atları iki kez değiştirip çamurlu ve yapışkan bir yoldan bir buçuk saatte otuz verst gittikten

sonra Bolhovitinov gece saat ikide Letaşovka'ya geldi. Önünde "Genel Karargâh" tabelası asılı bir köy evinin önünde indi, atını bırakarak karanlık sofaya girdi.

Sofanın karanlığı içinde ayağa kalkan ve hızlı hızlı so-luyan birine, "Nöbetçi general, çabuk! Çok önemli!" dedi.

Bir emir eri sesini alçaltarak, "Dünden beri çok has-ta, üç gecedir uyumuyorlar," diye fısıldadı. "Önce yüzbaşı-yı uyandırınız."

Bolhovitinov el yordamıyla bulduğu açık kapıdan gi-rerek, "Çok önemli, General Dohturov'dan," dedi. Emir eri önüne geçti, birisini uyandırmaya koyuldu. "Ekselans, Ekselans, bir kurye."

Uykulu bir ses, "Ne, ne? Kimden?" diye sordu.

Bolhovitinov, "Dohturov ve Aleksey Petroviç'ten. Napoléon Fominskoye'de," dedi. Kendisiyle konuşanı ka-ranlıkta görmüyor, ama sesinden bunun Konovitsin olma-dığını tahmin ediyordu.

Uyandırılan adam esneyip gerindi. Eliyle etrafını yoklayarak, "Onu uyandırmak istemiyorum," dedi. "Çok hasta! Belki bir söylenti bu."

579

"İşte rapor," dedi Bolhovitinov, "hemen nöbetçi gene-rale verilmesi emredildi."

"Durun, ışığı yakayım. Nereye sokarsın şunu be!" diye çıkıştı emir erine. Bu, Konovitsin'in yaveri Şçerbin'di. "Buldum buldum," dedi sonra.

Emir eri çakmağını çaktı, Şçerbin el yordamıyla şam-danı arıyordu. Tiksinti ifade eden bir öfkeyle, "Ah, alçak-lar!" dedi.

Bolhovitinov kıvılcım ışığında, elinde bir şamdan tu-tan Şçerbin'in genç yüzünü ve karşiki köşede uyuyan bir adamı gördü. Bu Konovitsin'di.

Kükürtlü kibritler, ince, mavi, sonra kızıl bir alevle kav üstünde tutuşunca Şçerbin, altından mumu kemiren hamamböceklerinin kaçtığı şamdanı yaktı ve haberciye baktı. Bolhovitinov baştan aşağı çamur içindeydi, koluyla silinerek yüzünü çamura buladı.

Şçerbin zarfı alarak, "Peki, raporu kim gönderiyor?" diye sordu.

Bolhovitinov, "Haber doğru," dedi. "Esirler de, Kazaklar da, casuslar da, hep bir ağızdan aynı şeyi söylüyorlar."

Şçerbin kalktı, "Çaresi yok, uyandıracağız," diyerek gece takkesi giymiş, üstü kaputla örtülü adama yaklaştı.

"Piyotr Petroviç," diye seslendi. Konovitsin kıpırdamadı. Şçerbin gülümseyerek, "Genel karargâha!" diye ekledi; bu sözcüklerin onu uyandıracağını biliyordu. Gerçekten de, gece takkesi içindeki baş hemen doğruldu. Elmacık kemikleri sıtma ateşiyle yanan Konovitsin'in güzel, derin yüzünde, gördüğü rüyanın izi kaldı bir süre, sonra ansızın silkindi: Yüzü her zamanki sakın, kararlı ifadeyi aldı.

"E, ne var? Kimden?" diye ışıktan kamaşan gözlerini kırpıştırarak telaşsız, ama çabuk sordu. Subayın raporunu dinledikten sonra Konovitsin zarfı açıp okudu. Bitirir bitirmez yün çoraplı ayaklarını toprağa indirdi, ayakkabılarını giymeye koyuldu. Sonra takkesini çıkardı, saçlarını tarayıp kasketini giydi.

580

"Ne kadar sürdü gelmen? Serenisim'in yanına gideyim." Konovitsin, haberin önemini, zaman kaybedilemeyeceğini hemen anlamıştı. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu düşünmüyor, sormuyordu. Bu onu ilgilendirmiyordu. Savaşı aklıyla, muhakemesiyle değil, başka bir şeyle görürdü. İçinde, her şeyin iyi olacağı ama buna inanmamak, bunu söylememek, yalnızca işini yapmak gerektiği yolunda derin bir inanç, ifade edemediği bir inanç vardı. Kendi işini de bütün gücüyle yapardı.

Piyotr Petroviç Konovitsin de Dohturov gibi 1812 yılı kahramanları denen Barclay'lerin, Rayevski'lerin, Yermolov'ların, Platov'ların, Miloradoviç'lerin listesine adeta sırf nezaket icabı sokulmuştu; Dohturov gibi, yeteneği ve bilgisi sınırlı biri olarak tanınmıştı; Dohturov gibi Konovitsin de hiçbir zaman savaş planları yapmazdı, ama durumun en güç olduğu yerde bulunurdu hep; nöbetçi generali olarak atandığından beri her zaman kapısı açık uyurdu, kur-y e gelince de uyandırılmasını emretmişti. Savaş boyunca düşman ateşinin altındaydı, öyle ki Kutuzov bu yüzden

onu azarlar ve bir yere göndermekten çekinirdi; Dohturov gibi o da, takılmadan, gürültü etmeden, makinenin en önemli kısmını oluşturan görünmez çarklardan biriydi.

Köy evinden çıkıp da kendini nemli, karanlık bir gecenin ortasında bulan Konovitsin, kısmen artan baş ağrısından, kısmen de bütün karargâhın, bu nüfuzlu adamlar yuvasının, özellikle Tarutino'dan sonra Kutuzov'la kanlı bıçaklı olan Bennigsen'in bu haberi alınca nasıl heyecanlanacağını düşünerek yüzünü ekşitti; kim bilir ne öneriler ileri sürülecek, tartışılacak, emirler verilecek ve geri alınacaktı. Bu önsezi, başka türlü olamayacağını bilse de, hoşuna gitmiyordu.

Gerçekten, yeni haberi bildirmek için yanına girdiği Toll, birlikte kaldığı generale hemen kendi düşüncelerini açıklamaya koyuldu; sessizce ve yorgun yorgun dinleyen Konovitsin, Serenisim'in yanına gitmek gerektiğini hatırlattı ona.

581

XVII

Kutuzov, bütün yaşlılar gibi, geceleri az uyurdu. Gündüzleri sık sık ve ansızın uyuklamaya başlardı ama geceleri soyunmadan yatağına uzanır, çoğu zaman uyumaz, düşünürdü.

Şimdi yine karyolasında yatıyor, ağır, kocaman yara izleriyle şekli bozulmuş başını tombul eline dayamış, açık tek gözünü karanlığa dikmiş düşünüyordu.

Kutuzov, hükümdarla mektuplaşan ve kurmay heyetinde herkesten çok nüfuz ve iktidara sahip bulunan Bennigsen kendisiyle yüz yüze gelmekten çekinmeye başlamıştı, yararsız taarruzlara kalkışmaya yeniden zorlanmayacağını düşününce rahatlıyordu. Tarutino Savaşı'nın ve içinde acı bir iz bırakan bir gün önceki olaylardan alınan dersin de etkisini göstermesi gerekirdi, diye düşünüyordu.

İçinden, "Taarruza girişmekle kaybetmekten başka elimize bir şey geçmeyeceğini anlamaları gerek. Sabır ve zaman: İşte benim en iyi askerlerim!" diyordu. Elmayı olgunlaşmadan koparmamak gerektiğini biliyordu. Olgunlaşınca o kendi kendine düşecektir, ham koparırsan elmayı da, ağacı da berbat edersin, dişlerin de kamaşır. Tecrübeli bir avcı olarak, hayvanın yaralı olduğunu, Rus gücünün etkisiyle yaralı olduğunu biliyordu; ama bu yaranın öldürücü olup olmadığı daha çözülmemiş bir meseleydi. Şimdi Lauriston ve Berthiér'nin mektuplarından ve çetelerin raporlarından, onun öldürücü bir yara almış olduğunu az çok biliyordu Kutuzov. Ama daha delil gerekiyordu, beklemeliydi.

582

"Koşup onu nasıl vurduklarını görmek istiyorlar. Durun, görürsünüz. Hep manevra, hep taarruz!" diye düşünüyordu. "Ne gereği var? Hep sivrilmek için! Çekişme eğlenceli şey de ondan. Tıpkı, işin nasıl gittiği hakkında kendilerinden bir şey öğrenilemeyen çocuklar gibi, hepsi de nasıl iyi dövüştüklerini kanıtlamak isterler. Ama şimdi mesele bu değil. Bana ne ustaca manevralar öneriyorlar! Kaç olasılık düşündüler ki? (Petersburg'dan gelen genel planı hatırladı.) Her şeyi düşündüklerini sanıyorlar. Oysa olasılıklar sayısız!"

Borodino'da açılan yaranın öldürücü olup olmadığı sorusu bir aydır Kutuzov'un zihnini kurcalayıp duruyordu. Bir taraftan Fransızlar Moskova'yı işgal etmişlerdi. Diğer taraftan Kutuzov, var gücüyle indirdiği müthiş darbenin öldürücü olması gerektiğini bütün varlığıyla hissediyordu. Ama yine de delil gerekiyordu ve o bunu bir ay beklemişti; zaman geçtikçe sabırsızlığı artıyordu. Uykusuz gecelerinde yatağında uzanırken bütün bu genç generallerin yaptığı şeyi, onları azarlamasına neden olan şeyi yapıyordu. Onlar gibi bütün olasılıkları aklına getiriyordu, ama şu farkla: Bu tahminler üzerine bina kurmuyordu, bunların birini, ikisini değil, binlercesini görüyordu o. Ne kadar düşünürse o kadar çok olasılık görüyordu. Bütün Napoléon ordusunun veya bu ordunun bir kısmının

her hareketini, Petersburg'a, kendisinin üstüne yürümesini, çevrilmesini ve (en çok korktuğu da buydu) Napoléon'un kendisine karşı kendi silahıyla mücadeleye kalkması ve Moskova'da kalıp onu beklemesi olasılığını düşünüyordu. Napoléon ordusunun geriye, Medin ve Yuhnov üzerine doğru hareketini bile düşünüyordu hatta; önceden görmediği tek şey, gerçekleşen şeydi, yani Napoléon ordusunun Moskova'dan çekilişini izleyen ilk on bir gün içinde kendini yerden yere vurarak çılgınca atılışı, o zaman Kutuzov'un daha ne de olsa düşünmeye cesaret edemediği şey: Fransızların tamamıyla yok edilmesini mümkün kılan bozguna. Broussiér'nin tümeni hakkında Dohturov'un raporu, Napoléon ordusunun uğradığı felaketlere dair çetelerden gelen haberler Moskova'yı boşaltma hazırlıklarına dair söylentiler, Fransız Ordusu'nun bozguna uğradığı, kaçmaya hazırlandığı tahminini doğrulamaktaydı. Fakat bunlar Kutuzov için değil, ancak gençler için önemli görünen tahminlerdi. Altmış yıllık deneyimiyle o, söylentilere ne derece kulak asmak gerektiğini, bir şeyleri çok isteyen kişilerin, duydukları bütün haberleri isteklerine uygun şekilde yorumlamaya eğilimli olduklarını, burada da arzularına uygun düşmeyen her şeye seve seve göz yumduklarını biliyordu. Kutuzov bunu ne kadar istiyorsa, o kadar az inanıyordu. Bu konu onun bütün varlığını işgal ediyordu. Geri kalan her şey onun için sıradan, önemsiz şeylerdi. Bunlar, kurmaylarla konuşmaları, Madam Staël'e Tarutino'dan yazdığı mektuplar, okuduğu romanlar, dağıttığı ödüller, Petersburg'la haberleşmeler gibi işlerdi. Ama Fransızların uğrayacağı bir felaket, yalnız kendisinin önceden gördüğü bu felaket, onun biricik ve candan arzusuydu.

583

11 Ekim gecesi elini başına dayamış yatıyor ve bunu düşünüyordu. Yan odada bir hareketlenme oldu, Toll'ün Konovitsin'in Bolhovitinov'un ayak sesleri duyuldu.

"Hey, kim var orada? Gir! Yeni bir haber mi?" diye sordu feldmareşal.

Uşak mumu yakarken Toll haberin içeriğini anlattı.

Mum yanınca Kutuzov Toll'ü şaşırtan soğuk ve sert bir yüzle sordu:

“Kim getirdi haberi?”

“Haber doğru, Altes.”

“Çağır, çağır onu buraya!”

Kuzutov, bir ayağını karyoladan indirip kocaman karısıyla öteki bükük ayağının üstüne çökmüş, oturuyordu. Gelen memuru iyi görmek için gören gözünü kırıpıştırıyor, sanki onun yüzünde, kendisini meşgul eden şeyi okumak istiyordu.

Açılan gömleğini örterek yavaş, yaşlı sesiyle Bolhovitinov'a, “Söyle, söyle dostum,” dedi. “Yaklaş, daha yaklaş. Nasıl haberler getirdin bana bakalım? Ha? Napoléon Moskova'dan çıktı öyle mi? Gerçekten mi? Ha?”

Bolhovitinov öncelikle, söylenmesi emredilen şeyleri etraflıca anlatmaya başladı.

Kutuzov, “Söyle, çabuk söyle, hadi,” diye sözünü kesti.

584

Bolhovitinov her şeyi anlatarak sustu; emir bekliyordu. Toll bir şey söylemek için söze başlamıştı ama Kutuzov onun sözünü kesti. Bir şey söylemek istiyordu, fakat ansızın yüzünün derisi titredi, buruştu; Toll'e elini salladı, öbür tarafa, köy evinin, kutsal resimlerden dolayı karar-mış gibi duran kızıl köşesine¹ doğru döndü.

Ellerini kavuşturarak titreyen bir sesle, “Tanrım! Dualarımızı kabul ettin...” dedi. “Rusya kurtuldu. Sana şükürler olsun, Rabbim!” Ve ağladı.

XVIII

Fransızların Moskova'dan çıktığı haberinin alınmasından seferin sonuna kadar Kutuzov otoriteyle, kurnazlıkla, ricayla ordusunu gereksiz, manevralardan ve eriyen bir düşmanla çatışmadan uzak tuttu.

¹ Kutsal resimlerin bulunduğu köşe.

Dohturov, Malo Yaroslavets'e gidiyor ama Kutuzov ordu ile birlikte yavaş ilerliyor, Kaluga'nın arkasından geri çekilmeyi mümkün görerek bu şehrin boşaltılmasını emrediyor.

Kutuzov her yerde geri çekiliyor ama düşman onun çekilmesini beklemeden tersi yönde kaçıyor.

Napoléon'un tarihçileri bize onun Tarutino ve Malo Yaroslavets'teki ustaca manevralarını anlatırlar, Napoléon zengin güney illerine sokulabilseydi ne olurdu, diye tahmin yürütürler.

Napoléon'un önünde bu güney illerine gitmek için hiçbir engel bulunmadığını bir tarafa bırakalım (çünkü Rus Ordusu ona yol vermişti), tarihçiler Napoléon ordusunu hiçbir şeyin kurtaramayacağını unutuyor; çünkü bu ordu felaketin kaçınılmaz şartlarını daha o zaman kendi içinde taşıyordu. Moskova'da bol erzak bulan ve onu koruyacak yerde ayak altında çiğneyen, Smolensk'e geldiği zaman erzakı toplayacağına yağma eden bu ordu, Moskova'daki Ruslarla aynı karakteri taşıyanlarla dolu Kaluga'da kendini nasıl toplayacaktı?

585

Bu ordu hiçbir yerde kendini toplayamadı. Borodino Savaşı'ndan, Moskova'nın yağma edilmesinden beri içinde kendi çözülüşünün kimyevi şartlarını taşıyordu.

Bu eski ordunun askerleri, başbuğlarıyla birlikte, neye gittiklerini kendileri de bilmeksizin (Napoléon'dan sıra erlerine kadar) yavaş yavaş anladıkları bu içinden çıkılmaz durumdan kendilerini elden geldiği kadar çabuk kurtarmak arzusuyla kaçıyorlardı.

Ancak bunun içindir ki, Malo Yaroslavets'teki kurulda generaller kendilerine, aralarında müzakere ediyorlarmış süsü vererek türlü fikirler ileri sürdükleri sırada, basıp gitmek, mümkün olduğu kadar çabuk gitmek gerektiğini söylemek suretiyle herkesin düşündüğü şeyi ifade eden saf yürekli er Mouton'un bu son görüşü herkesi susturmuştu. Kimse, hatta Napoléon bile herkesin kabul ettiği bu gerçeğe karşı bir şey söyleyememişti.

Basıp gitmek gerektiğini gerçi herkes biliyordu ama

bir de kaçmak gerektiğini kabul etmenin utancı vardı. Bu utancı yenecek bir dış hamle gerekiyordu. Bu hamle gereken anda kendini gösterdi. Bu, Fransızların “*le Hourra de l’Empereur*”¹ dedikleri şeydi.

Napoléon, şûradan bir gün sonra erkenden orduyu, geçmiş ve gelecek savaş alanlarını teftiş etmek bahanesiyle maiyet mareşalleri ve muhafız müfrezesiyle hatlar arasından geçiriyordu. Ganimetlerin etrafında dört dönen Kazaklar imparatorla burun buruna geldiler; onu az kalsın yakalıyorlardı. Kazaklar Napoléon’u bu kez esir etmedilerse, onu Fransızları perişan eden şey kurtardı: ganimet; Kazakların Tarutino’da da, burada da insanları bırakıp üstüne saldırdıkları ganimet. Kazaklar Napoléon’a bakmayıp ganimete saldırdılar, Napoléon kaçmayı başardı.

586 *Les enfants du Don*,² imparatoru kendi ordusunun içinde neredeyse yakalayabileceklerdi, böyle olunca bilinen en yakın bir yoldan mümkün olduğu kadar çabuk kaçmaktan başka yapılacak bir şey olmadığı apaçıktı. Napoléon kırk yıllık göbeğiyle, kendinde eski çevikliğini, cesareti artık hissetmiyor, bu ihtarı anlıyordu. Kazakların verdiği korkunun etkisiyle derhal Mouton’un fikrini kabul etti ve tarihçilerin dediği gibi, Smolensk yoluna çekilme emrini verdi.

Mouton’un fikrini kabul etmesi ve ordunun geri dönmesi, Napoléon’un bunu emrettiğini değil, fakat bütün orduyu (onu Mojaisk yoluna yöneltmekte) etkileyen kuvvetlerin aynı zamanda Napoléon’u da etkilediğini kanıtlar.

XIX

İnsan, yapacağı işler için bir amaç edinir. Bin verst yol gitmek için insanın kendisini bu bin verstin ötesinde iyi bir şeyin beklediğini bilmesi gerek. Yürüme gücü bu-

¹ İmparatora hurra.

² Don çocukları.

labilmek için insanın toprak hakkında bir fikri olması gerekir.

Toprak, Fransızların taarruzu sırasında Moskova'ydı, geri çekilme sırasında vatandı. Ama öz vatan çok uzaktı; bin verst yürüyen bir adamın, amacını unutarak kendi kendine mutlaka, "bugün kırk verst gidip dinlenme yerine varacağım" demesi gerek; ilk aşamada bu dinlenme yeri esas amacı kapatır, tüm isteği kendi üzerinde toplar. Kışide görülen istek, kalabalıkta daima artar.

Eski Smolensk yolundan geri dönen Fransızlar için vatana ulaşmak amacı artık çok uzaktı; kalabalıkta, tüm isteklerin büyük ölçüde şiddetlenip yöneldikleri en aldatıcı amaçtı Smolensk. Smolensk'te pek çok erzak ya da yeni kıtalar bulunduğu, onlara böyle söylendiği için değil (tersine, ordunun yüksek rütbeli subayları ve Napoléon'un kendisi orada az erzak bulunduğunu biliyorlardı) ama ilerlemekte ve yoksunluklara katlanmakta yalnız bu onlara güç verebildiği için böyleydi. Bilenler de, bilmeyenler de aynı şekilde kendilerini aldatarak, vaat edilmiş toprağa gider gibi Smolensk'e ulaşmaya gayret ediyorlardı.

587

Büyük yola çıkınca Fransızlar şaşılacak bir enerjiyle, görülmemiş bir hızla tasarladıkları hedefe doğru koşmaya başladılar. Fransız yığınlarını bir bütüne bağlayan ve onlara biraz enerji veren bir neden daha vardı. Bu neden, onların sayısıydı. Sahip oldukları muazzam kalabalık, fizikte çekim kanununda olduğu gibi, ayrı ayrı insan atomlarının kendine çekiyordu. Yüz bin kişilik bir kitle halinde bütün bir devlet gibi ilerliyorlardı.

Tek şey istiyorlardı: teslim olmak, bütün bu korkunç şeylerden, felaketlerden kurtulmak. Fakat bir taraftan Smolensk'e doğru yapılan hamle herkesi aynı tarafa çekerken öbür taraftan bir kolordu bir bölüğe teslim olamazdı; birbirinden ayrılmak, küçük ve uygun bir bahaneyle teslim olmak için her fırsattan yararlanmalarına rağmen bu vesileler her zaman ortaya çıkmıyordu. Sayılarının çokluğu, sıkışık olmaları, hızlı yürüyüş onları bu imkândan

mahrum ediyor ve bütün enerjilerini verdikleri bu hareketi durdurmak Ruslar için yalnızca güç değil, imkânsız da oluyordu. Nesnenin mekanik şekilde parçalanması, çözülmeyi yalnız belirli oranda hızlandırabilirdi.

Kartopunu bir anda eritmek imkânsızdır. Zaman ister; derecesi ne kadar yüksek olursa olsun hiçbir ısı belirli süreden önce karı eritemez. Tersine ısı ne kadar çok olursa kalan kar o kadar sertleşir.

Rus askerî şefleri arasında Kutuzov'dan başka kimse bunu anlamamıştı. Smolensk yolu üzerinde Fransız Ordusu'nun kaçış yönü belli olunca 11 Ekim gecesi, Kono-vitsin'in önceden tahmin ettiği şey gerçekleşmeye başladı. Ordunun bütün yüksek rütbeli subayları sivrilmek, Fransızların çekilme hattını kesmek, onları çevirmek, esir almak, yok etmek istiyorlardı.

Yalnız Kutuzov, bütün gücünü (bu güç her başkomutanda böyle büyük değildir) taarruza karşı çıkmak için harcıyordu.

588

Bizim şimdi söylediklerimizi o onlara söyleyemiyordu; çatışma, yolları tıkama, asker kaybına meydan verme, felakete uğramış kimseleri insanlığa sığmayacak bir şekilde öldürmek niye? Moskova'dan Vyazma'ya kadar bu ordunun üçte biri savaşız erimişken bütün bunlara ne lüzum var? Ama o, yaşlılara özgü anlayışıyla, anlayabilecekleri şeyi söylüyordu; altın köprüden söz ediyordu onlara; onlar da kendisiyle alay ediyor, ona iftira ediyor; yaralı hayvan karşısında taşkın bir heyecanla itişerek ileri atılıyorlardı.

Vyazma önlerinde Yermolov, Miloradoviç, Platov ve başkaları, Fransızlara yakın bulunduklarından iki Fransız kolordusunun çekilme hattını kesme, onu ezme arzusundan kendilerini anlamıyorlardı. Niyetlerini Kutuzov'a bildirmek için ona bir zarf içinde rapor diye beyaz bir tabaka kâğıt gönderdiler.

Orduyu tutmak için Kutuzov'un sarf ettiği bütün gayretlere rağmen askerlerimiz yolları tıkamak amacıyla saldırıya geçtiler. Piyade alayları, anlatıldığına göre, bando

ve trampetlerle hücumla kalktılar, binlerce kayıp verdirdiler ve kayıp verdiler.

Çekilme hattını kesmeye gelince, kimsenin yolunu kesmediler, kimseyi tepelemediler. Tehlikenin daha sıkı birleştirdiği Fransız Ordusu, düzenli bir şekilde eriyerek, Smolensk'e doğru uğursuz yoluna devam etti.

ALTINCI BÖLÜM

I

Borodino Savaşı, ardından Moskova'nın işgali ve Fransızların yeni savaşlar vermeksizin kaçışı, tarihin en ibret verici olaylarından biridir,

Tarihçiler şuna inanır: Devletlerin ve milletlerin dış eylemleri, aralarındaki anlaşmazlıklarda savaş şeklinde gösterir kendini; büyük veya küçük askerî başarılar sonucu olarak devletlerin ve milletlerin siyasî gücü doğrudan doğruya çoğalır veya azalır.

Başka bir imparator veya kralla bozuşan herhangi bir kral veya imparatorun asker toplayıp düşman ordusuyla savaşması, zafer kazanması, iki bin, üç bin, on bin kişi öldürmesi, sonuçta bir devlete ya da birkaç milyonluk bir millete boyun eğdirmesi üzerine yapılan tarihî açıklama-

lar, ne kadar garip görünürse görünsün; bir ordunun, milletin bütün güçlerinin yüzde birinin bu milleti neden boyun eğmeye zorladığı ne kadar anlaşılmaz bir şey olursa olsun; tarihin bütün olayları (bildiğimiz kadarıyla) şu gerçeği ortaya koyar: Bir milletin ordusunun, başka bir milletin ordusuna karşı elde ettiği büyük ya da küçük başarılar, milletlerin güçlenmesi ya da zayıflamasının nedenleri ya da hiç değilse önemli belirtileridir. Ordu zafer kazanır, yenen milletin hakları yenilen milletin zararına olarak çoğalır hemen. Ordu hezimete uğrar, hezimetin derecesine göre, millet haklarından mahrum edilir, ordusunun uğradığı hezimet tam bir hezimet ise, bütünüyle boyun eğer.

Eski zamanlardan (tarihçilere göre) bugüne kadar böyle olmuştur. Napoléon'un tüm savaşları bu kuralı doğruluyor. Avusturya, ordularının hezimeti oranında haklarından mahrum ediliyor, Fransa'nın hakları ve gücü artıyor. Fransızların Jena ve Auerstaedt zaferleri Prusya'nın bağımsız varlığını yok ediyor.

592

Ama 1812 yılında Fransızlar ansızın Moskova önlerinde zafer kazanıyorlar, Moskova zapt ediliyor; sonuçta yeni çarpışmalar olmadan, Rusya'nın değil, altı yüz bin kişilik bir ordunun, sonra da Napoléon Fransa'sının varlığı sona eriyor. Olayları tarihin kanunlarına uydurarak, Borodino'da savaş alanının Rusların arkasında kaldığını, Moskova'dan sonra Napoléon ordusunu yok eden çarpışmaların yaşandığını söylemek imkânsız bir şeydir.

Fransızların Borodino zaferinden sora bir meydan savaşı şöyle dursun, önemli bir çarpışma bile gerçekleşmedi ama Fransız Ordusu yok oldu. Bu ne demektir? Eğer bu, Çin tarihinden bir örnek olsaydı, tarihi bir olay olmadığını (işlerine gelmeyince tarihçilerin söylediği gibi) söyleyebilirdik; eğer mesele az sayıda askerin katıldığı süreksiz bir çarpışmadan ibaret olsaydı bu olayı bir istisna kabul edebilirdik ama bu olay, vatanlarının ölüm dirim meselesi söz konusu olan babalarımızın gözleri önünde geçti; bu savaş da bilinen bütün savaşların en büyüğüydü.

1812 yılı seferinin, Borodino Savaşı'ndan Fransızların

kovulmasına kadar olan dönemi şunu gösteriyor: Kazanılan bir savaş, bir memleketin ele geçirilmesinin nedeni olmak şöyle dursun, böyle bir ele geçirmenin en küçük bir işareti bile değildir; milletlerin kaderini çizen güç, komutanlarda, hatta ordularda ve savaşlarda değil, başka bir şeydedir.

Fransız tarihçileri Fransız Ordusu'nun Moskova'dan çıkmadan önceki durumunu anlatırlarken orduda süvariden, topçudan ve ağırlık kollarından başka her şeyin düzeninde olduğunu ama atlar ve büyükbaş hayvanlar için de yem bulunmadığını söylüyorlar. Bu afete çare yoktu, çünkü civardaki köylüler otlarını yakmış, Fransızlara vermemişlerdi.

Kazanılan savaş her zamanki sonuçları vermedi, çünkü Fransızlar çıktıktan sonra şehri yağma etmek için arabalarla Moskova'ya gelen ve genellikle kahramanlık duyguları taşımayan Karp ve Vlas gibi mujikler ve bütün diğer köylüler, teklif edilen bol para karşılığında Moskova'ya ot getirmemiş, otları yakmışlardı.

593

Eskrim sanatının tüm kurallarına uygun olarak meçlelerle düelloya çıkan iki kişi düşünelim: Düello oldukça uzun sürüyor; ansızın hasımlardan biri kendini yaralı hissediyor; bunun şaka olmadığını, hayatını ilgilendirdiğini anlayarak meçi atıyor, eline ilk geçirdiği bir sopayı döndürmeye başlıyor. Amacına ulaşmak için en iyi, en basit aracı bu kadar akıllıca kullanan bu adam aynı zamanda şövalyelik duygularıyla heyecana gelerek işin mahiyetini örtmek istiyor ve meçte sanatın tüm kurallarına uygun olarak hasmını yendiğinde ısrar ediyor. Yapılan düellonun böyle bir tasvirinden nasıl bir karışıklık, dengesizlik meydana geleceğini tasavvur etmek mümkündür!

Düelloyu sanatın kurallarına göre yapmak isteyen eskrimci, Fransızlardır; onun, meçi atarak sopaya sarılan hasmı da Ruslardır; her şeyi eskrim kurallarına göre açıklamaya çalışanlar da bu olayı yazan tarihçilerdir.

Smolensk yangınından sonra eski geleneklere uymayan bir savaş başladı. Şehirlerin ve köylerin yakılması, savaşlardan sonra geri çekilme, Borodino darbesi, yine geri çekilme, Moskova yangını, çapulcu avı, taşıtlara baskın verme, çete savaşı, bütün bunlar savaş kurallarına aykırı şeylerdi.

Napoléon bunu hissediyor ve Moskova'da doğru bir eskrim konumu alarak durduğu, başının üstünde meç yerine hasmının sopasını gördüğü andan beri savaşın kurallara aykırı bir şekilde yapıldığını (sanki insanları öldürmek için bir kural olabilirmiş gibi) Kutuzov'a ve İmparator Aleksandr'a yakınıp duruyordu. Fransızların şikâyetlerine, yüksek mevkilerdeki Rus şahsiyetlerinin sopayla dövüşmeyi nedense ayıplamalarına ve tüm kurallara uygun olarak *en quarte* veya *en tierce*¹ vaziyetinde durup ustaca bir *prime*² hamle falan yapmak istemelerine rağmen halk savaşının sopası bütün şiddeti ve dehşetiyle, kimse-den kuralları sormaksızın, kabaca bir saflıkla, fakat amaçca uygun bir şekilde, sağını solunu gözetmeden kalkıp inmiş, işgal hareketi yok oluncaya kadar Fransızları dövmüştü.

1813 yılında Fransızların yaptığı gibi hareket etmeyen millete ne mutlu, yani sanatın tüm kurallarına uygun bir şekilde hasmını selamlayarak kılıcının kabzasını çevirip zarifçe ve nezaketle cömert galibine takdim etmeyen; bir felaket anında, benzer durumlarda başkalarının kurallara göre nasıl hareket ettiğini sormadan, eline ilk geçen bir sopayı basitçe ve ustaca kaldırıp ruhundaki kin ve intikam duygusunun yerini küçümseme ve merhamet duyguları alıncaya kadar vuran millete ne mutlu.

¹ (Fr.) Eskrimde duruş terimleri. (Y.N.)

² (Fr.) Bir eskrim terimi. (Y.N.)

Savaş kuralları denen şeylerin en göze batar, en elverişli istisnalarından biri, dağınık insanların sıkı bir kitle teşkil edenlere karşı hareketidir. Bu tür hareketler ulusal savaşlarda daima görülür. Bu hareketlerde insanlar kitleye karşı kitle olarak duracak yerde etrafa dağılır, ayrı ayrı hücum ederler, kendilerine büyük kuvvetlerle hücum edildiği zaman kaçarlar hemen, sonra fırsat bulunca gene saldırırlar. İspanya'da gerillalar böyle yapmıştı; Kafkas dağlıları böyle yapmıştı; 1812'de Ruslar böyle yapmıştı.

Bu tür savaşa çete savaşı adı veriliyor, bunun böylece açıklandığı sanılıyordu. Oysa bu tür savaş hiçbir kurala uymadığı gibi yanılmaz kabul edilen malum taktik kurala da tamamıyla aykırıdır. Bu kurala göre, hücum edenin savaşta düşmanından daha güçlü olması için gücünü bir yerde toplaması gerekir.

Çete savaşı (tarihin gösterdiğine göre daima başarılı olur) bu kurala tamamıyla aykırıdır.

595

Bu aykırılık savaş biliminin, ordunun gücünü askerlerinin sayısı ile özdeş kabul etmesinden ileri gelir. Savaş bilimi, asker ne kadar çoksa güç o kadar çoktur der. *Les gros bataillons ont toujours raison*.¹

Savaş bilimi bunu söylemekle, kuvvetleri ancak kitlelerine göre inceleyen mekanik gibi, kuvvetlerin kendi aralarında eşit olup olmaması, kitlelerinin eşit olup olmamasına bağlıdır, demiş olur.

Kuvvet (hareketin miktarı) kitlenin hızla çarpımıdır.

Savaşta ordunun gücü kitlenin başka bir şeye, bilinmeyen x'e çarpımıdır.

Savaş bilimi, bir ordu kitlesinin kuvvetle birbirine uymamasının, küçük müfrezelerin büyükleri yenmesinin tarihte sayısız örneklerini görerek bu bilinmeyen x'in varlığını belirsiz bir şekilde kabul eder ve onu kâh geometrik bir planlamada, kâh silahların üstünlüğünde ve en çok da

¹ Büyük kuvvetler daima galebe çalar.

komutanların dehasında bulmaya çalışır. Ama bütün bu çarpanların vardığı sonuçlar, tarihî olaylara uygun olmaktan uzaktır.

Bununla birlikte, yüksek komutanların savaş sırasındaki emirlerine, kahramanların hatırı için önem veren yanlış görüşten vazgeçmek, bu bilinmeyen x'i bulmak için yeterlidir.

Bu x, ordunun maneviyatı, yani dâhilerin ya da dâhi olmayanların kumandası altında, üç ya da iki cephede, sopalarla ya da dakikada otuz mermi atan tüfeklerle, nasıl olursa olsun dövüşmek, kendini orduyu oluşturan insanların karşısındaki tehlikelere atmak için az veya çok beslenen arzudur. Dövüşmeye en çok arzusu olanlar her zaman dövüş için en elverişli mevkilerde yer alırlar.

Ordunun maneviyatı, kitle ile çarpılınca kuvveti ortaya çıkaran şeydir. Ordu maneviyatının önemini, bu bilinmeyen çarpanı belirlemek ve ifade etmek bir bilim meselesidir.

596

Bu mesele ancak kuvveti doğuran şartları, yani komutanın emirlerini, teçhizat vesaireyi çarpan diye alarak keyfî surette bilinmeyen x'in yerine koymaktan vazgeçtiğimiz ve bu bilinmeyeni tam olarak, yani dövüşmeye, kendini tehlikeye atmaya karşı duyulan çok veya az bir arzu diye kabul ettiğimiz takdirde mümkündür. Ancak o zaman, tarihî olayları denklemlerle göstererek bu bilinmeyenin orantısal değerinin kıyasından bizzat bilinmeyenin belirlenmesi beklenebilir.

On kişi, on tabur veya on tümen, on beş kişi, on beş tabur veya on beş tümenle savaşarak yeniyor, yani istisnasız hepsini öldürüyor veya esir ediyor, kendileri de dört kayıp veriyor; şu halde bir tarafın dört, öbür tarafın on beş kaybı vardır. Demek ki dört, on beşe eşittir ve $4x = 15y$. Öyleyse $x:y = 15:4$. Bu denklem, bilinmeyenin değerini vermiyor ama iki bilinmeyen arasındaki oranı veriyor. Aynı ayrı alınan tarihî birimlerin (savaşların, seferlerin, savaş aşamalarının) kurulacak bu denklemlerinden türlü kanunlar, teoremler elde edilebilir.

Taarruzda toplu halde, çekilmede dağınık olarak hareket etmek gerektiği yolundaki taktik kural, ordunun gücünün maneviyatına bağlı olduğu gerçeğini doğrular, insanları ateş altına sürmek ancak toplu hareketle sağlanabilir. Bir disipline, taarruza karşı korunmak için gerekenden daha sıkı bir disipline ihtiyaç var. Ama ordunun maneviyatını gözden uzak tutan bu kural hep yanlış çıkar ve özellikle güçlü bir maneviyatın ya da tersinin olduğu yerde, bütün halk savaşlarında gerçeklikle şaşırtıcı bir tezat teşkil eder.

Fransızlar 1812 yılında geri çekilirken, taktik kurala göre ayrı ayrı korunmaları gerektiği halde bir yerde toplanıyorlardı, çünkü askerlerin maneviyatı o kadar bozulmuştu ki ancak kitle onları bir arada tutabiliyordu. Rusların, tersine, taktik kurala göre kitle halinde hücum etmeleri gerekiyordu ama dağıldılar; çünkü maneviyat öyle yüksekti ki insanlar emir almadan Fransızları vuruyor, tehlikeye atılmak için emre gereksinim duymuyorlardı.

597

III .

Çete savaşı, düşmanın Smolensk'e girmesiyle başladı.

Çete savaşı hükümetimizce resmen kabul edilmeden önce düşman ordusundan binlerce insan (geri kalanlar, çapulcular, yem tedarikçileri) kudurmuş, azgın köpekler gibi saldıran Kazaklar tarafından tepelenmişlerdi. Denis Davidov, Ruslara özgü sezgisiyle, savaş kurallarını sormadan Fransızları yok eden bu müthiş silahın önemini hemen anlamıştı; bu tür savaşın kanunlaşması için ilk adımı atmak şerefi ona aittir.

24 Ağustos'ta Davidov'un ilk çete müfrezesi oluşturuldu, peşinden de başka müfrezeler kurulmaya başlandı. Harekât ilerledikçe müfrezelerin sayısı artıyordu.

Çeteler büyük orduyu parça parça yok ediyorlardı. Kuruyan ağaçtan (Fransız Ordusu'ndan) kendiliğinden

dökülen yaprakları topluyor, ara sıra da bu ağacı silkiyorlardı. Ekim ayında Fransızlar Smolensk'e doğru kaçarken, türlü büyüklük ve vasıflarda olan bu çetelerin sayısı yüzlere varıyordu. Düzenli ordunun bütün savaş yöntemlerini benimsemiş, piyadesi, topçusu, kurmayları ve yeterli kaynakları olan çeteler vardı; yalnız Kazaklardan. süvarilerden oluşan gruplar, piyade ve süvari ile karışık küçük müfrezeler, köylülerden ve toprak sahiplerinden oluşmuş, kimsenin bilmediği çeteler vardı, bir ay içinde birkaç yüz esir alan bir diyakoz yamağı çete başı vardı. Yüzlerce Fransız öldüren Vasilisa adında bir muhtar karısı vardı.

598 Ekim ayının son günleri çete savaşlarının en kızgın zamanıydı. Çetecilerin kendi cüretlerine kendilerinin de hayret ettikleri, her an Fransızlar tarafından yakalanmaktan, sarılmaktan korktukları, eyerleri çıkarmadan ve hemen hemen atlarından inmeden ormanlarda saklanarak her an takip bekledikleri devre, ilk devre geçmişti, şimdi artık savaşın yönü belli olmuştu, Fransızlara karşı ne yapılabileceği, ne yapılamayacağı herkesçe biliniyordu. Çok şeyi imkânsız görenler, kurmaylarıyla birlikte, savaş kurallarına uygun olarak Fransızlardan uzakta duran müfrezeler komutanlarıydı yalnız, işlerine çoktan başlamış olan ve Fransızları yakından gözetleyen küçük çete gruplarıysa büyük müfrezeler komutanlarının düşünmeye cesaret edemedikleri şeyleri bile mümkün sayıyorlardı. Fransızların içine kadar sokulan Kazaklarla mujikler de artık her şeyi mümkün görüyorlardı.

Çetecilerden biri olan Denisov, 22 Ekim'de çetesiyle birlikte çete hırsının en ateşli noktasına ulaşmıştı. Çetesiyle sabahtan beri yürüyüşteydi. Bütün gün büyük yola yakın ormanlarda, süvari teçhizatı yüklü büyük bir taşıt koluyla, diğer kıtalardan ayrılan ve casuslardan, esirlerden öğrenildiğine göre koruma altında Smolensk'e giden Rus esirlerini gözetliyordu. Bu taşıt kolunu haber alan yalnız Denisov ve (yine başında bulunduğu küçük bir çete ile) onun yakınlarında faaliyette bulunan Dolohov değildi, kurmaylı büyük müfrezelerin komutanları da bundan ha-

berdardı: Hepsi bu taşıt kolunu biliyor, Denisov'un dediği gibi ona dış biliyorlardı. Bu büyük müfrezelerin komutanlarından ikisi (biri Polonyalı, öbürü Alman'dı) taşıt koluna saldırmak için aşağı yukarı aynı anda Denisov'a pusulalar yollayıp her biri kendi müfrezesiyle birleşmesini istedi.

Denisov bu kâğıtları okuyunca, "Hayır dostum, ben kendi işimi bilirim," dedi ve böyle kahraman ve önemli bir generalin kumandası altında hizmet etmek için duyduğu candan arzuya rağmen bu şereften kendini mahrum etmek zorunda olduğunu, çünkü daha önceden Polonyalı generalin kumandası altına girdiğini yazdı Alman'a. Polonyalı generale de aynı şeyi yazarak Alman generalin kumandası altına girmiş bulunduğunu bildirdi.

Bu suretle hareket eden Denisov yüksek komutanlığa haber vermeden Dolohov'la birlikte kendi küçük kuvvetleriyle taşıt koluna saldırıp onu ele geçirmek niyetindeydi. 22 Ekim'de taşıt kolu Mikulino köyünden Şamşevo köyüne doğru ilerlemekteydi. Mikulino'dan Şamşevo'ya giden yolun solunda, yer yer yola yaklaşan, yer yer yoldan bir verst ve daha fazla ayrılan bir orman uzanıyordu. Denisov bu ormanda, kâh onun derinliklerine dalarak, kâh kenarına çıkarak Fransızları gözlemiş, çetesiyle bütün gün yol almıştı. Sabah saatlerinde, Mikulino yakınında ormanın yola yaklaştığı yerde Denisov çetesinin Kazakları, çamura gömülmüş eyer yüklü iki furgon ele geçirerek ormana götürmüşlerdi. Ondan sonra ta akşam oluncaya kadar çete, saldırıya geçmeden Fransızları izlemişti. Onları ürkütmemek, Şamşevo'ya kadar rahatça gitmelerine izin vermek, sonra akşama doğru görüşmek üzere toplanma yerine gelecek olan Dolohov'la ormanda (Şamşevo'dan bir verst uzakta) buluşarak şafakla birlikte iki yandan ansızın başlarına üşüşüp birden hepsini yok etmek istiyorlardı.

Geride, Mikulino'dan iki verst uzakta, ormanın yola yaklaştığı yerde altı Kazak bırakılmıştı, yeni Fransız kolları görünür görünmez hemen haber vereceklerdi bunlar.

Şamşevo'nun ilerisinde Dolohov'un da aynı şekilde daha başka Fransız kıtalarının ne kadar uzakta olduğunu

öğrenmek için yolu gözden geçirmesi gerekiyordu. Taşıt kolunda bin beş yüz kişinin bulunduğu tahmin ediliyordu. Denisov'un iki yüz adamı vardı, Dolohov'un kuvveti de olsa olsa o kadardı. Ama sayı üstünlüğü Denisov'u durdurmadı. Yalnız bir şey daha öğrenmek istiyordu, o da bu kıtaların hangi kıtalar olduğuydu; bunun için Denisov'un bir "dil" (yani düşman kollarından bir adam) ele geçirmesi gerekiyordu. Furgonlara yapılan sabahki baskında iş o kadar acele olmuştu ki furgonlarda bulunan Fransızların hepsi öldürülmüş, diri olarak yalnız, bir döküntü olan ve kolda hangi kıtaların bulunduğu hakkında hiçbir şey söylemeyen trampetçi bir genç çocuk ele geçirilmişti. Denisov, bütün kolu telaşa vermemek için ikinci bir baskını tehlikeli buluyordu; bundan ötürü, mümkünse, Şamşev'o'da bulunan öncü konakçılardan hiç olmazsa birini ele geçirmek için çetecilerden bir köylüyü, Tihon Şçerbatov'u oraya yolladı.

IV

Ilık, yağmurlu bir sonbahar günüydü. Gökyüzü ve ufuk, bulanık bir su rengindeydi. Kâh bir sis çöker gibi oluyor, kâh iri damlalı iri bir yağmur bütün şiddetiyle boşanıyordu.

Denisov sırsıklam yamçısı ve kalpağıyla zayıf, kaburga kemikleri çıkmış cins bir at üzerinde ilerliyordu. Başına eğilmiş, kulakları kısılmış atı gibi o da serpilen yağmurdan yüzünü buruşturarak kaygıyla ve dikkatle ileriye bakıyordu. Sık, kısa ve kara bir sakalın kapladığı zayıflamış yüzü öfkeli görünüyordu.

Denisov'un yanında, besili kocaman bir Don atıyla gene yamçılı ve kalpaklı olan iş arkadaşı, bir Kazak yasa-vul¹ ilerlemekteydi.

¹ Eski Rus Ordusu'nda Kazak birliklerinde yüzbaşı.

Üçüncüsü, Yasavul Lovayski de yamçılı ve kalpaklıydı. Uzun boylu, tahta gibi düz, beyaz yüzlü, sarışın bir adamdı; küçücük, parlak gözleri, yüzünde ve at üstünde duruşunda sakin, kendinden memnun bir ifade vardı. Gerçi at ve binici hakkında kesin bir şey söylenemezdi, ama yasavulla Denisov'a bakılınca, ıslanmış, rahatsız Denisov'un tesadüfen ata binmiş biri olduğu açıkça görülmüyordu, oysa yasavul bütünleşmişti atla, at belli ki güç veriyordu ona. Önlerinde iliklerine kadar ıslanmış, boz kaftanlı, beyaz kalpaklı bir köylü kılavuz vardı.

Biraz geriden, zayıf, ince kuyruğu ve yelesi kocaman, gemden yırtılan dudakları kanlı bir Kırgız atı üstünde mavi bir Fransız kaputu giymiş genç bir subay geliyordu.

Onun yanında, atının sağrısında yırtık pırtık bir Fransız üniforması ve mavi kalpak giymiş genç bir çocuk taşıyan bir *hussar* ilerliyordu. Genç çocuk soğuktan kızarmış elleriyle *hussar*'a tutunuyor, çıplak ayaklarını ısıtmaya çalışarak sallıyor, kaşlarını kaldırıp şaşkın şaşkın çevreye bakınıyordu. Bu, sabah ele geçirilen Fransız trampetçisiydi.

Arkadan *hussar*'lar, sonra Kazaklar, kimi yamçılı, kimi Fransız kaputuyla, kimi başına attığı bir çulla çamurlu, çiğnenmiş dar orman yolunda üçer üçer, dörder dörder ilerliyorlardı. Bütün atlar, al atlar da, dorular da, üzerlerinden sızan yağmurda yağız gibi görünüyorlardı. Yelelerinin ıslaklığı atların boyunlarını hayret edilecek şekilde ince gösteriyordu. Buğu çıkıyordu atlardan. Elbiseler, eyerler, dizginler, hepsi toprak gibi, yolu kaplayan dökülmüş yapraklar gibi ıslak, vıcık vıcık ve yumuşaktı. Askerler omuzlarını kaldırıp büzülerek içlerine işleyen suyu ısıtmak için kımıldanmamaya altlarına, dizlerine ve boyunlarına sızan yeni soğuk suyu içeri sokmamaya çalışıyorlardı. Uzağıp giden Kazaklar arasında Fransız atları, Kazak atları koşulu iki furgon, omacalar ve kuru dallar üzerinde gürüldüyor, su dolu tekerlek çukurları içinde homurdanıyorlardı.

Denisov'un atı yol üstündeki bir su birikintisini dolaşırken kaydı, Denisov dizini bir ağaca çarptı.

Çarpınca öfkeyle, “Hay Allah kahretsin!” diye bağırdı, dişlerini gıcırdatıp atına üç kamçı çalarak kendi kendini ve arkadaşlarını zifosladı. Denisov’un keyfi yerinde değildi: Yağmurdan sırsıklamdı, açtı (sabahtan beri kimse bir şey yememişti). en önemlisi, Dolohov’dan hâlâ bir haber yoktu. “dil” yakalamaya giden de dönmemişti.

Dolohov’dan beklenen haberciyi görmek ümidiyle Denisov durmadan ileriye bakıyor ve düşünüyordu: “Taşıt koluna saldırmak için bugünkü gibi bir fırsat bir daha zor ele geçer. Yalnız olarak saldırmak fazla tehlikeli, başka bir güne bıraksan; burnumuzun dibindeki avı büyük çetelerden biri kapacak.”

Denisov, sağda uzakları gözetleyebileceği bir açıklığa çıkınca durdu.

“Birisi geliyor,” dedi.

Yasavul, Denisov’un işaret ettiği tarafa baktı.

“İki kişi geliyor: bir subayla bir Kazak. Ama yarbayın kendisi olması ‘muhtemel’ değildir,” dedi. Yasavul Kazakların bilmediği kelimeleri kullanmayı severdi.

Gelen atlılar sırttan aşağı inince gözden kayboldu, birkaç dakika sonra tekrar göründüler. Önden yorgun bir dörtnalla, üstü başı perişan, sırsıklam, pantolon paçaları dizlerinden yukarı kalkmış bir subay atını kırbaçlayarak geliyordu. Arkasından üzengilere kalkmış bir Kazak tırıs gidiyordu. Ablak, kırmızı yüzlü, neşeli gözleri fırl fırl çok genç bir çocuk olan bu subay atını Denisov’a doğru sürdü, ona ıslak bir zarf uzattı.

“Generalden,” dedi. “Kusura bakmayın, biraz ıslak...”

Denisov kaşlarını çatarak zarfı aldı, açmaya koyuldu. O verilen kâğıdı okurken subay yasavula dönerek, “Bak, herkes bu işin tehlikeli, çok tehlikeli bir iş olduğunu söylüyordu,” dedi. “Ama biz Komarov’la (Kazak’ı gösterdi) tedbirimizi aldık. Her birimizde iki tabanca... A, bu ne?” diye Fransız trampetçisini göstererek sordu. “Esir mi? Çatışmaya mı girdiniz? Konuşulabilir mi onunla?”

Bu sırada Denisov verilen zarfı çarçabuk gözden geçirerek, “Rostov! Petya!” diye haykırdı. “Ne diye kim oldu-

ğunu söylemedin yahu?” Denisov gülümseyerek dönüp elini subaya uzattı.

Bu subay, Petya Rostov’du.

Yol boyunca Petya, Denisov’un karşısında bir büyüğe, bir subaya yaraşır şekilde, eski tanışıklığı hatırlatmadan alacağı tavra hazırlanmıştı. Ama Denisov kendisine gülümser gülümsemez Petya’nın yüzü ansızın sevinçle aydınlandı, kızardı, hazırlandığı resmiyeti unutarak Fransızların yanından nasıl geçtiğini, kendisine böyle bir görevin verilmesine nasıl sevindiğini, Vyazma önlerindeki savaşta bulunduğunu, orada bir *hussar*’ın nasıl kendini gösterdiğini anlatmaya başladı.

Denisov, “Peki, seni gördüğüme memnun oldum,” diye sözünü kesti ve yüzünde yine endişeli bir ifade belirdi. Yasavula dönerek, “Mihail Feoklitç,” dedi. “Bu gene Alman’dan yahu. Bu onun yanında.” Denisov şimdi getirilen pusulanın içeriğini yasavula anlatarak Alman generalin taşıt koluna hücum etmek için kendisine katılmaları istediğini yinelediğini söyledi. “Eğer yarın ele geçirmezsek onu burnumuzun dibinden kapar,” diyerek sözünü bitirdi.

603

Denisov yasavulla konuşurken, onun soğuk tavrı karşısında bozulan ve bunun kendi paçaları kalkık pantolonu yüzünden böyle olduğunu zanneden Petya, kaputunun altında pantolonunu düzelterek elinden geldiğince asker gibi görünmeye çalıştı.

Elini kasketinin güneşliğine götürüp tekrar generalle yaver oyununa, kendi hazırlamış olduğu oyuna dönerek, “Emirlerinizi bekliyorum,” dedi, “yoksa yanınızda mı kalmam gerek?”

Denisov dalgın dalgın, “Emir mi?” dedi. “Peki, yarına kadar kalabilir misin?”

Petya, “Emrederseniz... Yanınızda kalmam mümkün mü?” diye bağırdı.

Denisov, “Peki, generalin sana verdiği emir ne, hemen dönmek mi?” diye sordu, Petya kızardı.

Şaşkın şaşkın, “Hayır, o bir şey söylemedi. Kalabilirim sanıyorum, ha?” dedi.

Denisov, “Eh, pekâlâ,” dedi ve atlarına dönerek, çetenin ormanda belirlenen toplantı yerine, istirahate gitmesi, Kırgız atı üzerindeki subayın (bu subay yaver hizmeti görüyordu) Dolohov’u aramaya çıkması, nerede olduğunu, akşama gelip gelmeyeceğini öğrenmesi için emir verdi. Kendisi de yasavul ve Petya ile birlikte, ertesi gün hücum edilecek yeri, Fransızların konak yerini görmek üzere ormanın Şamşevo’ya bakan tarafına gitmeye karar verdi.

Kılavuza dönerek, “Hadi bakalım, sakallı,” dedi. “Şamşevo’ya götür bizi.”

Denisov, Petya ve yasavul yanlarında birkaç Kazak’la esiri taşıyan *hussar* olduğu halde sola, sel çukurundan orman kenarına doğru yola çıktılar.

V

604

Yağmur dinmişti, ortalığa sis çöküyor ve ağaç dallarından damlalar düşüyordu. Denisov, yasavul ve Petya, çarıklı ayaklarıyla köklerin ve ıslak yaprakların üzerinden hafif ve gürültüsüz adımlarla yürüyerek kendilerini orman kenarına götüren kalpaklı mujiğin arkasından sessizce ilerliyorlardı.

Mujik bir inişe gelerek durdu, etrafına bakındı, seyrekleşmiş ağaçlardan oluşan bir sedde yöneldi. Yapraklarını daha dökmemiş büyük bir meşenin dibinde durdu, esrarengiz bir şekilde eliyle işaret ederek diğerlerini yanına çağırdı.

Denisov’la Petya atlarını ona doğru sürdüler. Mujiğin durduğu yerden Fransızlar görünüyordu. Ormanın hemen ötesinde, aşağıda yarım höyük oluşturan yazlık bir ekin tarlası vardı. Sağda, sarp bir sel çukurunun ötesinde küçük bir köy ve damı çökmüş bir bey konağı görünüyordu. Bu köycükte, bey konağında, höyüğün her tarafında, bahçede, kuyu ve göl başlarında, köprüden köye çıkan yoluş-

ta, bütün yol boyunca, iki yüz sajenden fazla olmayan bir uzaklıkta, titreyen sisin içinde yığın yığın insanlar görünüyordu. Yokuşa tırmanan araba atlarına yabacı bir dille bağırma ları, birbirlerini çağırış ları duyuluyordu.

Denisov gözlerini Fransızlardan ayırmadan, yavaşça, “Esiri getirin buraya,” dedi.

Kazak attan indi, genç Fransız’ı indirdi, onu alıp Denisov’un yanına yaklaştı. Denisov Fransızları göstererek hangi kıtalar olduk larını sordu. Oğlan üşümüş ellerini ceplerine sokup kaş larını kaldırarak ürkek ürkek Denisov’a baktı, bildiği her şeyi söylemek istediği halde yanıt verirken şaşırıyor, yalnızca Denisov’un sorduk larını onaylıyordu. Denisov kaş larını çatarak döndü, düşüncelerini yasavula bildirdi.

Petya önemli bir şey kaçırmamak için başını hızla çevirerek kâh trampetçiye, kâh Denisov’a, kâh yasavula, kâh köydeki ve yoldaki Fransızlara bakıyordu.

Denisov, gözleri neşeyle parlayarak, “Dolohov gelsin gelmesin, saldırıya geçmek gerek! Ha, ne dersin?” dedi.

605

“Yer elverişi,” dedi yasavul.

Denisov devamla, “Piyadeyi aşağıdan, bataklıklardan gönderelim,” dedi. “Bahçeye sokulsunlar; siz Kazaklarla şuradan gelirsiniz,” Denisov köyün arkasındaki ormanı işaret etti, “ben de *hussar*’larım la buradan. İşaret, tüfek sesi...”

“Dereden olmaz, bataklık,” dedi yasavul. “Atlar batar, daha soldan dolaşmalı...”

Onlar yavaşça böyle konuşurlarken aşağıda, derede göl tarafından bir silah sesi, sonra bir silah sesi daha yükseldi, beyaz bir duman belirdi, sırttaki Fransızların, yüzlerce ağızdan bir anda yükselen adeta şen bir haykırışı duyuldu. İlk anda Denisov da, yasavul da irkildiler. Bu silah seslerinin, haykırış ların kendilerine yöneldiğini zannettiler. Ama onlarla ilgisi yoktu. Aşağıda, bataklıklarda kırmızılar giymiş bir adam kaçıyordu. Anlaşılan Fransızlar ona ateş ediyor, ona bağı rıyorlardı.

Yasavul, “Bu bizim Tihon yahu!” dedi.

“Evet o! Ta kendisi!”

“Bak hayduda!” dedi Denisov.

Yasavul gözlerini kısarak, “Kaçıyor,” dedi.

Tihon dedikleri adam ırmağa kadar koştu, suya daldı, su etrafa sıçradı; bir an gözden kayboldu, sonra ayakları üstünde simsiyah bir halde sudan çıktı, yine kaçmaya başladı. Peşindeki Fransızlar durdu.

“Yaman adam,” dedi yasavul.

Denisov can sıkıntısıyla, “Vay it herif!” dedi. “Hem, ne yaptı şimdiye kadar?”

Petya, “Kim bu?” diye sordu.

“Bizim *plastun*.¹ Onu bir ‘dil’ yakalamaya yollamıştım.”

Petya, Denisov’un ağzından çıkan ilk kelime ile her şeyi anlamış gibi başını sallayarak, “Ha, evet, evet,” dedi.

Oysa tek bir kelime bile anlamamıştı.

Tihon Şçerbatıy, müfreze için en gerekli adamlardan biriydi. Gjat yakınındaki Pokrovskoye’den bir köylüydü. Denisov, eyleminin başlangıcında Pokrovskoye’ye geldiği ve her zamanki gibi, muhtar çağırıp Fransızlar hakkında ne bildiklerini sorduğu zaman muhtar, bütün muhtarlar gibi, kendilerini koruma güdüsüyle, asla bir şey bilmediklerini söylemişti. Fakat Denisov ona amacının Fransızlara saldırmak olduğunu açıklayıp da köylerine gelip gelmediklerini sorunca muhtar çapulcuların geldiğini, ama köylerinde bu işlerle yalnız Tişka Şçerbatıy’ın meşgul olduğunu söyledi. Denisov Tihon’u çağırttı, yaptıklarından ötürü onu överek, çara, vatana bağlılık, memleket evlatlarının Fransızlara karşı beslemeleri gereken kin üzerinde ona muhtarın yanında bir şeyler söyledi.

Tihon, Denisov’un bu sözlerinden korkmuş gibi, “Biz Fransızlara bir kötülük yapmıyoruz,” dedi. “Yalnız çocuklarla hani, şöyle bir eğlendik. Tam yirmi çapulcu öldürdük, yoksa kötü bir şey yapmadık...”

¹ Piyade Kazak.

Ertesi gün Denisov bu köylüyü büsbütün unutup da Pokrovskoye'den ayrıldığı sırada Tihon'un müfrezeye takıldığını, kendileriyle kalmasına izin rica ettiğini ona bildirdiler. Denisov, kalmasını emretti.

Önceleri ateş yakmak, su getirmek gibi kaba işler yapan Tihon çok geçmeden çete savaşı için büyük bir istek ve yetenek gösterdi. Geceleri ganimet avına çıkar ve her defasında Fransız elbiseleri ve silahlarıyla dönerdi, emir verilirse esirler de getirirdi. Denisov Tihon'u kaba işlerden almış, keşiflerde onu yanında götürmeye başlamış ve Kazak yapmıştı.

Tihon ata binmeyi sevmezdi, her zaman yaya gider ve hiçbir zaman süvarilerden de geri kalmazdı. Silahı, daha çok gülünç olsun diye taşıdığı bir süvari çakmasıyla bir kargıdan ve kıllarından pireleri ayıklarken, iri kemikleri kemirirken bir kurdun dişlerini kullandığı kadar maharetle kullandığı bir baltadan ibaretti. Tihon baltasını alabildiğine sallayarak kütükleri aynı düzgünlükte yarar, tersinden tutup ince değnekler yontar, kaşıklar oyardı. Denisov'un müfrezesinde Tihon ayrı, özel bir yer tutuyordu. Çok zor ve berbat bir iş yapmak (taşıt arabasını omuzlayıp çamurdan çıkarmak, atı kuyruğundan çekerek bataklıktan kurtarmak, yüzmek, Fransızların arasına sokulmak, günde elli verst yol aşmak) gerektiği zaman herkes gülerek Tihon'u gösterirdi. Onun hakkında, "Bir şey olmaz iblise, ayı gibi sağlam," derlerdi.

607

Bir defasında, yakaladığı bir Fransız Tihon'a tabancayla ateş etmiş ve kurşun arkadan kaba etine isabet etmişti. Dıştan ve içten yalnız votka ile tedavi edilen bu yara bütün müfrezede Tihon'un hoş karşıladığı çok eğlenceli şakalara konu olmuştu.

Kazaklar ona gülerek, "Ne o kardeş, artık gitmiyorsun ha? Çarpıldın mı, ne oldu?" derlerdi; Tihon şakayla belini büküp suratını asar, kızmış gibi yaparak Fransızlara gülünecek küfürler savururdu. Bu olayın Tihon üzerindeki etkisi şu olmuştu yalnız: Bu yaradan sonra seyrek olarak esir getiriyordu.

Tihon çetenin en yararlı, en cesur adamıydı. Kimse onun kadar baskın vermek fırsatı bulmaz, kimse onun kadar Fransız yakalamaz, onun kadar Fransız öldürmezdi; bundan ötürü o bütün Kazakların, *hussar*'ların eğlencesiydi, kendisi de bu rütbeyi severek kabul etmişti. Şimdi Denisov Tihon'u daha geceden Şamşevo'ya dil yakalamaya göndermişti. Ama bir Fransız'la yetinmediğinden mi, yoksa gece uyuyakaldığından mı, her nedense Tihon gündüzden çalığa, Fransızların ta ortalarına sokulmuş ve Denisov'un sırttan gördüğü gibi, Fransızlar tarafından fark edilmişti.

VI

608

Denisov, anlaşılan Fransızların yakınlığına bakarak, ertesi günkü saldırı için kararını verdi, konuyu yasavulla bir süre daha konuştuktan sonra atını çevirdi, geriye döndü.

Petya'ya, "Hadi kardeşim, şimdi gidip kurulanalım," dedi.

Denisov ormandaki toplanma yerine gelip durdu, etrafı dikkatle gözden geçirdi. Ormanda ağaçların arasından mintanlı, çarıklı, Kazak kalpağı giymiş, tüfeği omzuna asılı, baltası belinde uzun bacaklı bir adam, geniş, hafif adımlarla ve ellerini sallayarak geliyordu. Denisov'u görünce bu adam hemen çalılıklara bir şey fırlattı; kenarları sarkan ıslak kalpağını çıkararak amirine yaklaştı. Bu, Tihon'du. Çopur ve kırıksık yüzü, küçücük gözleri neşeyle parlıyordu. Başını yukarı kaldırdı, gülmemek için kendini tutuyormuş gibi gözlerini Denisov'a dikti.

Denisov, "Yahu, nereye kayboldun?" diye sordu.

Tihon kısık fakat şarkı söyler gibi bas sesiyle, "Nereye mi kayboldum? Fransız yakalamaya gittim," diye korkusuzca yanıt verdi.

"Güpegündüz ne diye içlerine sokuldun? Hayvan! E, ne oldu, yakaladın mı?"

“Yakalamasına yakaladım,” dedi Tihon.

“Nerede, peki?”

Tihon, “İlkin daha gün ağarırken bir tane yakalamıştım,” dedi, sonra çarıklı, yassı ayaklarını iyice açarak devam etti: “Ormana götürdüm. Baktım iyi değil. Gidip şunun bir iyisini getireyim, dedim.”

Denisov, yasavula, “Bak hele hayduda, evet öyle,” dedi. “Neden onu getirmedi?”

Tihon öfkeyle hemen sözü kesti:

“Ne diye getireyim, bir şeye yaramazdı ki. Size ne tür-lüsü lazım bilmem mi ben?”

“Bak hınzıra! E?”

Tihon devamla, “Başkasını aramaya gittim,” dedi. “Şöyle sürünerek ormana sokuldum ve yattım.” Tihon nasıl yaptığını göstermek için ansızın ve çevik bir hareketle karnı üstüne yattı. “Bir tane göründü, şöyle üstüne atıldım.” Hızla ve çevik bir hareketle sıçradı. “Yürü, dedim, yürü, yarbayın yanına. Bastı çılgılığı. Dört kişiydiler orada. Kasaturalarla üstüme atıldılar. Baltayı şöyle bir çektim...” Ellerin sallayıp kaşlarını tehdit edici bir tavırla çatarak ve göğsünü gererek haykırdı: “Ne var, dedim, yanaşmayın!”

Yasavul parlayan gözlerini küçülterek, “Evet, su birikintisinden nasıl tabana kuvvet kaçtığını sırttan gördük,” dedi.

Petya şiddetli bir gülme arzusu duyuyor, ama herkesin gülmemek için kendini tuttuğunu görüyordu. Bütün bunların ne demek olduğunu anlamaksızın gözlerini süratle Tihon’un yüzünden yasavulun ve Denisov’un yüzüne kaydırıyordu.

Denisov öfkeyle öksürerek, “İşi aptallığa vurma,” dedi. “İlk yakaladığını niçin getirmedi?”

Tihon bir eliyle sırtını, öbürüyle başını kaşımaya başladı ve ansızın eksik dişini ortaya çıkaran (bu yüzden onu Şçerbatıy¹ diye çağırırlardı) neşeli bir aptal gülümseyişi bütün yüzünü kapladı. Denisov gülümsemedi, Petya, Tihon’un da katıldığı şen bir kahkaha salıverdi.

¹ Çentikli.

“Ama canım, tutacak tarafı yoktu,” dedi Tihon. “Elbisesi kötüydü, nereye götürecektim onu? Hem edepsizsin de biriydi, efendim. Nasıl olur, dedi, ben *anaral*¹ oğluyum gitmem, dedi.”

Denisov, “Be hayvan herif!” dedi. “Sorguya çekmen gerekiyordu onu.”

“Ben sorguya çektim onu,” dedi Tihon. “Çok bir şey bilmiyorum, dedi. Bizimkiler sayıca fazla ama işler kötü, deldi; lafını etmeye değmez. Şöyle adamakıllı, dedi, bir nara atın, her şeyi ele geçirirsiniz.” Tihon neşeyle, azimli bir tavırla Denisov’un gözlerine bakarak sözünü bitirdi.

Denisov sert sert, “Şimdi yüz kırbacı yedin miydi işi aptallığa vurmayı görürsün,” dedi.

“Kızacak ne var?” dedi Tihon, “Sizin bu Fransızlarınızı ben hiç mi görmedim sanki? Bak şimdi ortalık kararsın, sana istediğini getireyim, istersen üç tane birden.”

Denisov, “E, hadi gidelim,” dedi. Toplanma, yerine kadar kaşları öfkeyle çatık, hiç konuşmadan gitti.

Tihon arkadan geliyordu, çalılıklara attığı bir çift çizmenin lafını ederek Kazakların onunla gülüştüklerini, ona güldüklerini duyuyordu Petya.

Tihon’un sözleri ve gülümsemesi karşısında tutulduğu gülme nöbeti geçip de onun birini öldürdüğünü Petya birden anlayınca kötü oldu. Esir trampetçiye dönüp baktı; yüreğinin sızladığını duydu. Ama bu duygu kısa sürdü. Başını daha dik tutmak, cesur olmak ve bulunduğu çevreye yakışmayan bir kimse olmamak için ciddi bir tavırla ertesi günkü hareket hakkında yasavula sormak gereğini hissetti.

Gönderilmiş olan subay yolda Denisov’la karşılaştı, Denisov’un kendisi şimdi geleceğini, onun tarafında her şeyin yolunda gittiğini bilirdi.

Denisov birden neşelendi, Petya’yı yanına çağırdı.

“E, anlat bakalım, neler yapıyorsun?” dedi.

¹ General demek istiyor.

Petya, ailesinden ayrılıp Moskova'dan çıktıktan sonra alayına katılmış, çok geçmeden de büyük bir kuvvete kumanda eden bir generalin emir subayı olmuştu. Subaylığa terfi edeli, özellikle aktif orduya girip Vyazma Savaşı'na katılalı beri, artık büyüdüğü, adam olduğu için sürekli tatlı bir sevincin coşkunluğu içindeydi. Gerçek bir kahramanlık fırsatını kaçırmak korkusuyla arasız bir heyecan ve telaş hissediyordu. Orduda gördüğü, yaşadığı şeylerden çok memnundu. Bununla birlikte, asıl kahramanca işler kendisinin bulunmadığı yerlerde oluyor gibi geliyordu ona. Ve o bulunmadığı yerlere yetişmek için can atıyordu.

21 Ekim'de general, Denisov'un müfrezesine birini göndermek arzusunu açığa vurunca Petya kendisinin gönderilmesini o kadar acıklı bir ifadeyle yalvardı ki, general reddedemedi. Ama onu gönderirken, Vyazma Savaşı'ndaki çılgınca hareketini, gönderildiği yere yolu takip ederek gidecek yerde, atını savaş hattına, Fransızların ateşi altına sürerek orada tabancasıyla iki el ateş etmesini hatırlayarak, Denisov'un herhangi bir hareketine katılmaktan men etti. Denisov ona kalıp kalamayacağını sorduğu zaman Petya bundan ötürü kızarmış, şaşırmıştı. Orman kenarına gelinceye kadar, Petya görevini harfi harfine yerine getirerek hemen dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama Fransızlar, Tihon'u görüp de gece mutlaka baskın verileceğini öğrenince, şimdiye kadar çok saygı gösterdiği generalin değersiz bir adam, bir Alman olduğuna, Denisov'un, yasavulun, Tihon'un birer kahraman olduklarına, böyle zorlu bir anda, onları bırakıp gitmenin ayıp olacağına, bir görüşten diğerine geçişte gençlere has bir hızla karar verdi.

Denisov, Petya ve yasavulla toplanma yerine vardığı zaman ortalık artık kararıyordu. Yarı karanlıkta eyerli atlar ve meydanda kulübecikler kuran ve (Fransızlar duman görmesin diye) ormanın sel çukurunda kor haline gelmiş ateşler yakan Kazaklar, *hussar*'lar görünüyordu. Küçük

bir kulübenin sofasında bir Kazak, kollarını sıvamış koyun eti doğruyordu. Kulübenin içinde Denisov müfreze-sinden üç subay vardı, bir kapıyı masa gibi düzenlemeye çalışıyorlardı. Petya ıslak elbiselerini çıkarıp kurutmaya verdi ve hemen yemek masası kurma işinde subaylara yardıma koyuldu.

On dakika sonra masa hazırlanmış, üstü sofr a beziyle örtülmüştü, masada votka, bir matara rom, beyaz ekmek, kızarmış koyun eti ve tuz vardı.

Subaylarla birlikte sofraya oturup her yerinden yağ-lar akan elleriyle, güzel kokulu yağlı koyun etini parçalar-ken Petya kalbinde herkese karşı derin ve çocukça bir sevginin heyecanını duyuyor; başkalarının da kendisine karşı aynı duyguları beslediğine inanıyordu.

Denisov'a seslenerek, "E, ne dersiniz, Vasiliy Fedoro-viç," dedi, "sizinle bir gün kalırsam bir şey olur mu?" Mu-hatabını beklemeden yanıtı kendisi verdi: "Öğrenmem emredilmişti, işte ben de öğreniyorum... Yalnız bırakın beni en... en önemli yere... Bırakın beni... Ödül istemiyo-rum... Şunu istiyorum ki..." Petya dişlerini sıktı, dik tuttu-ğu başını sarsıp elini sallayarak etrafına bakındı.

Denisov gülümseyerek, "En önemli yere..." diye tek-rarladı.

Petya, "Yalnız rica ederim, bana bir takım veriniz, ben kumanda edeyim," diye devam etti, "ne olursunuz! Ah bı-çak mı?" Eti kesmek isteyen bir subaya döndü, çakısını ona uzattı.

Subay çakıyı beğendiğini söyledi. Petya kızarak, "Sizde kalsın efendim. Bende böyle çok var..." dedi. "Ah! Büsbütün unutmuşum yahu!" diye birden haykırdı. "Ben-de kuru üzüm var, harika, çekirdeksiz. Bizim kantinci ye-nidir, çok iyi şeyleri var. On funt¹ aldım. Tatlısız yapamam. İster misiniz?" Petya sofaya, Kazak'ın yanına koşt u, iç in-de beş funt kadar kuru üzüm bulunan bir dağarcık getir-di. "Yiyin beyler, yiyin."

¹ 409,5 gram.

Yasavula dönerek, “Kahve cezvesi lazım değil mi?” dedi. “Bizim kantinciden harika bir cezve satın aldım. Mükemmel şeyler var onda. Hem çok namuslu bir adam. İşin başı bu. Size mutlaka göndereceğim. Hem belki de çakmak taşlarınız tükenmiştir. Olur ya. Yanıma aldım, işte şurada...” Dağarcığını gösterdi. “Yüz tane çakmak taşı var. Çok ucuza aldım. Ne kadar lazımsa alın, rica ederim, yoksa hepsi...”

Fazla gevezelik ettiğini düşünerek birden durdu ve kızardı.

Başka budalalıklar edip etmediğini hatırlamaya çalıştı. O gün olup bitenleri hatırlayarak trampetçi Fransız hakkındaki izlenimleri üzerinde durdu. “Bizim için mükemmel, ya onun için? Onu nereye soktular? Karnını doyurdular mı? Bir kötülük ettiler mi ona?” diye düşündü. Ama çakmak taşları konusunda fazla gevezelik ettiğini düşündüğünden artık konuşmaktan korkuyordu.

“Sorsam mı acaba?” diye düşündü. Kendisi çocuk olduğu için çocuğa acıdı diyecekler. “Ne biçim bir çocuk olduğumu yarın onlara gösteririm! Sonra ayıp mı olur acaba?” diye düşünüyordu. “Eh, hepsi bir!” Ve hemen kızarak, yüzlerinde alay ifadesi belirip belirmediğini görmek için ürkek ürkek subaylara bakarak dedi ki:

“Esir alınan şu çocuğu çağırırsak olur mu? Yemek için ona bir şey vermek... belki...”

Denisov bunu uygun bularak, “Ya, zavallı çocuk,” dedi. “Çağırın buraya. Adı Vincent Bosse. Çağırın.”

“Ben çağırırım,” dedi Petya.

Denisov, “Çağır, çağır. Zavallı çocuk,” diye tekrarladı.

Denisov bunları söylerken Petya kapıda duruyordu. Subayların arasından geçti, Denisov’un yanına sokuldu.

“İzin verin sizi öpeyim,” dedi. “Ah, ne mükemmel! Ne mükemmel!”

Denisov’u öperek dışarıya koştu, kapının eşiğinde durarak bağırdı:

“Bosse! Vincent!”

Karanlıkta bir ses, “Kimi arıyorsunuz, bayım?” diye sordu.

Petya bugün esir edilen genç Fransız’ı aradığını söyledi.

Kazak, “Ha! Vesionni’yi mi?” dedi.

Vincent adını Kazaklar Vesionni, mujikler ve askerler Viseniya şekline sokmuşlardı. Her iki şekilde de baharın akla gelmesi genç Fransız’ın görünümüne uygun düşüyordu.¹

Karanlıkta ağızdan ağıza geçerek giden sesler ve gülüşmeler duyuldu.

“Şurada, ateşin yanında ısınıyordu. Hey, Viseniya! Viseniya! Vesenni!..”

Petya’nın yanında duran bir Kazak, “Oğlan açıkgöz,” dedi. “Az önce karnını doyurduk. Fena halde acıkmıştı!”

Karanlıkta ayak sesleri duyuldu, çıplak ayaklarını çamurda şaplatarak trampetçi kapıya yaklaştı.

614 Petya, “Ah c’est vous!”² dedi. “Voulez-vous manger? N’ayez pas peur, on ne vous fera pas de mal,”³ diye ürkek ürkek ve şefkatle ekledi koluna dokunarak. “Entrez, entrez.”⁴

Trampetçi titreyen ve adeta çocukça bir sesle, “Merci, monsieur,”⁵ diye yanıt verdi ve çamurlu ayaklarını kapının eşiğinde silmeye başladı.

Petya trampetçiye çok şey söylemek istiyor ama cesaret edemiyordu. Sofada onun yanında ayak değiştirip durmaktaydı. Nihayet karanlıkta elini alıp sıktı.

Şefkatli bir fısıltıyla, “Entrez, entrez,” diye tekrarladı.

Kendi kendine, “Ah, ona ne iyilik etsem!” dedi, kapıyı açarak genç adama yol verdi.

Trampetçi kulübeye girince Petya dikkati üzerine çekmeyi onur kırıcı sayarak ondan uzakta oturdu. Cebin-

¹ Vesna, Rusça’da bahar demektir.

² Ah, siz misiniz?

³ Yemek ister misiniz? Korkmayın, size bir fenalık yapmayacaklar.

⁴ Girin, girin.

⁵ Teşekkür ederim, efendim.

deki paraları elliyor, onları trampetçiye vermenin ayıp olup olmayacağında tereddüt ediyordu.

VIII

Petya'nın dikkati, Denisov'un emriyle kendisine votka, koyun eti verilen, çetede alıkonulması ve diğer esirlerle karıştırılmamak için Rus kaftanı giydirilmesi emredilen trampetçiden Dolohov'un gelmesiyle ayrılmıştı. Petya, Dolohov'un olağanüstü yiğitliğine, Fransızlara karşı acımasızlığına dair orduda birçok şey duymuştu, onun için kulübeye girdiği andan beri Petya gözlerini ayırmadan ona bakıyor, Dolohov'un meclisine yakışmayan bir kimse olmamak için dik tuttuğu başını sarsarak, dik durmayan çalışıyordu.

Dolohov'un giyimi, sadeliğiyle Petya'yı hayrete düşürmüştü.

Denisov *çekmen*¹ giyiyordu, sakal bırakmıştı, göğsünde Aziz Nikolay'ın kutsal tasvirini taşıyor, konuşmasında, duruşunda konumunun özelliğini yansıtıyordu. Önceleri Moskova'da Acem elbiseleri giyen Dolohov'daysa, şimdi tersine özenli bir muhafız subayı görünümü vardı. Temizce tıraş olmuştu, düğme iliğine Giyorgiyev nişanı ilişik pamuklu bir muhafız ceketi giyiyordu, başında düz takılmış bir kasket vardı. Islak yamçısını köşede çıkardı; Denisov'a yaklaşarak, kimse ile selamlaşmadan hemen işler hakkında sorular sormaya başladı. Denisov, büyük müfrezelerin taşıt kolu hakkındaki planlarını, Petya'nın getirdiği tezkereyi, iki generale verdiği yanıtı ona bildirdi. Sonra Denisov Fransız müfrezesinin durumu hakkında tüm bildiklerini anlattı.

Dolohov, "Bu böyle ama ne kadar ve hangi kıtalar olduklarını bilmemiz gerekiyor," dedi, "gidip görmeli. Ne

¹ Kafkaslara mahsus bir çeşit uzun ceket.

kadar olduklarını iyice bilmeden işe girişmek olmaz. Ben sağlam iş yapmayı severim. Kimse benimle onların karargâhına gelmek istemez mi? Yanımda üniformam da var.”

Petya, “Ben, ben. Ben gelirim sizinle!” diye bağırdı.

Denisov, Dolohov’a dönerek, “Gitmene hiç de gerek yok.” dedi, “onuysa asla bırakmam.”

Petya, “İyi doğrusu!” diye bağırdı... “Niçin gitmeyecekmişim?”

“Evet, çünkü gerek yok.”

“Ama affedin beni, çünkü... Çünkü... Gideceğim, işte o kadar.” Dolohov’a dönerek, “Alıyor musunuz beni yanınıza?” dedi.

Dolohov, Fransız trampetçisinin yüzüne dikkatle bakarak dalgın dalgın, “Niçin almayayım?” diye yanıt verdi.

Denisov’a dönerek, “Bu delikanlı çoktan mı yanınızda?” diye sordu.

616 “Bugün yakaladılar ama bir şey bilmiyor. Yanımda alıkoydum onu.”

“Peki, öbürlerini ne yapıyorsun?” dedi Dolohov.

Denisov birden kızarak, “Ne mi yapıyorum? Makbuz karşılığında gönderiyorum,” diye haykırdı. “Ve cesaretle söyleyebilirim ki, sorumluluğunu vicdanımda taşıdığım tek bir kimse yok. Senin için otuz ya da üç yüz kişiyi muhafızların nezareti altında şehre göndermek, açık söyleyeyim, askerliğin şerefini lekelemekten daha mı zor sanki!”

Dolohov soğuk bir gülümsemeyle, “Bak, on altı yaşındaki küçük Kont’a bu tatlı sözleri söylemek yakışır,” dedi, “ama sen bunları artık bir tarafa bırakmalısın.”

Petya sıkılgınca, “E, ben bir şey söylemiyorum ki, yalnız sizinle mutlaka geleceğim, diyorum,” dedi.

Dolohov, Denisov’u kızdıran bu konudan özel bir haz duyuyormuş gibi, “Senin ve benim için, ahabap, bütün bu çeşit nezaketleri bir tarafa bırakma zamanı geldi artık,” diye devam etti. “Peki, bunu niçin yanında tutuyorsun?” diyerek başını salladı. “Ona acıdığın için mi? Senin o

makbuzlarını biz biliriz. Yüz kişi gönderirsin ama oraya otuz kişi varır. Yolda açlıktan ölürlere ya da öldürölürler. Esir almamak da aynı şey değil mi?”

Yasavul ışıklı gözlerini küçölterek “doğru” der gibi başını salladı:

“Hepsi bir, lafı uzatmaya gerek yok. Manevi sorumluluğu üzerime almak istemem. Ölecekler diyorsun. İyi ya! Benim elimle ölmesinler de.”

Dolohov güldü:

“Onlara yirmi defa beni yakalamalarının emredilmediğine inanır mısın? Yakalasalar beni de, şövalyeliğine bakmadan seni de akçakavak dalında sallandırırılar.” Sustu. “Ama bir şeyler yapmamız gerekiyor. Kazak’ımı eşyaları aramaya göndermeli! Bende iki Fransız üniforması var. E, gidelim mi birlikte?” diye sordu Petya’ya.

Petya kulaklarına kadar kızardı, “Ben mi? Evet, evet, tabii!” diye haykırdı Denisov’a bakarak.

Dolohov esirlere yapılacak muamele üzerinde Denisov’la tartışırken Petya yine bir huzursuzluk, bir te-laş hissetti; ama onların neden söz ettiklerini tam olarak anlamayı yine başaramadı. “Büyükler, tanınmış kimseler böyle düşünüyorlarsa demek böyle gerekiyor, demek böylesi iyi,” diye düşündü. “Asıl mesele kendisine itaat ettiğimi, bana emredebileceğini Denisov aklına getirmemelidir. Dolohov’la Fransız karargâhına mutlaka gideceğim. Bu işi o yapabiliyorsa ben de yaparım!”

Gitmemesi için Denisov’un uyarılarına Petya, her şeyi kendisinin de gelişigüzel değil, dikkatle yapmaya alışık olduğunu, tehlikeyi asla düşünmediğini söyleyerek yanıt verdi.

“Çünkü, takdir edersiniz ki, sayıları doğru olarak bilinmezse... Belki yüzlerce kişinin hayatı buna bağlı, ama biz iki kişiyiz. Sonra ben bunu çok istiyorum, mutlaka, mutlaka gideceğim, beni alıkoyamazsınız,” dedi, “daha kötü olur...”

Fransız kaputları ve şapkaları giyen Petya ile Dolohov, atlarını Denisov'un ordugâhı gözetlediği açıklığa doğru sürdüler, ormanı zifiri bir karanlıkta geçerek dereye indiler. Aşağıya inince Dolohov yanlarındaki Kazaklara orada beklemelerini söyledi. hızlı tırısyla yoldan köprüye yöneldi. Petya heyecandan soluğu kesilmiş bir halde yanında ilerliyordu.

"Eğer yakalanırsak canlı teslim olmam, bende tabanca var," diye fısıldadı.

Dolohov hızlı hızlı ve yavaşça, "Rusça konuşma," dedi, o anda karanlıkta "*Qui vive?*"¹ diye bir ses ve bir silah şakırtısı duyuldu.

Petya'nın yüzüne kan hücum etti; tabancasına sarıldı.

Dolohov atını yavaşlatmadan, "*Lanciers du 6eme*,"² dedi.

618 Köprünün üstünde bir nöbetçinin silueti görünüyordu.

"*Mot d'ordre?*"³

Dolohov atını yavaşlattı, adım adım ilerlemeye başladı, "*Dites donc, le Colonel Gérard est ici?*"⁴ dedi.

Nöbetçi yanıt vermedi, yolu keserek, "*Mot d'ordre!*" diye tekrar etti.

Dolohov birden parlayıp atını nöbetçinin üstüne doğru sürerek, "*Quand un officier fait sa ronde les sentinelles ne demandent pas le mot d'ordre...*"⁵ diye bağırды. "*Je vous demande si le colonel est ici?*"⁶

Yana çekilen nöbetçinin yanıtını beklemeden adi yürüyüşle atını sırta doğru sürdü.

Dolohov yolun bir tarafından öbür tarafına geçen bir

¹ Kim o? .

² 6. Alay uhlan'ları.

³ Parola.

⁴ Albay Gérard burada mı?

⁵ Bir subay etrafı dolaşırken nöbetçiler parola sormaz.

⁶ Ben size albay burada mı diye soruyorum.

insan karaltısı görerek onu durdurdu, komutanın ve subayların nerede bulunduklarını sordu. Omzunda bir torba bulunan ve bir asker olan bu adam durdu, Dolohov'un atına yaklaştı, eliyle onu okşayarak samimi ve dostça bir tavırla komutanın ve subayların sırtın yukarısında, sağda, bir çiftliğin (bey malikânesini böyle adlandırıyordu) avlusunda bulunduklarını söyledi.

Dolohov, her iki yanında çoban ateşleri yanan ve Fransızca konuşmalar duyulan yolu izleyerek bey konağının avlusuna doğru döndü. Avlu kapısından girip attan indi, etrafında birkaç kişinin yüksek sesle konuşarak oturduğu, büyük alevlerle yanan bir ateşe yaklaştı. Kenarda bir kazanda bir şeyler pişiyor, kalpaklı, mavi kaputlu, ateşin parlak ışığıyla aydınlanan bir asker diz çökmüş harbi ile onu karıştırıyordu.

Ateşin öte yanında, gölgede oturan subaylardan biri, "Oh, c'est un dur à cuire,"¹ dedi.

Öbürü gülerek, "Il les fera marcher les lapins,"² dedi. Karanlıkta atlarıyla ateşe yaklaşan Dolohov'la Petya'nın ayak seslerinin geldiği tarafa bakarak sustular.

Dolohov yüksek sesle ve sözcüklerin üstüne basarak, "Bonjour, messieurs,"³ dedi.

Subaylar ateşin gölgesinde hareketlendiler; uzun boylu, uzun boyunlu bir subay ateşin çevresinden dolaşarak Dolohov'a yaklaştı.

"C'est vous, Clément,"⁴ dedi. "D'où diable..."⁵ ama yanıldığını anlayarak sözünü bitiremedi; hafifçe kaşlarını çatıp Dolohov'u bir yabancıyı selamlar gibi selamladı, ona ne hizmeti dokunabileceğini sordu. Dolohov arkadaşıyla alayına yetişmek istediğini söyledi ve 6. Alay hakkında bir şey bilip bilmediklerini sordu onlara. Kimse bir şey bilmiyordu; subaylar kendisine ve Dolohov'a düşmanca ve kuş-

¹ Ah, bu çok sert, pişmez.

² Ada tavşanlarını yürütür (Fransız atasözü).

³ Günaydın baylar!

⁴ Sen misin Clément?

⁵ Nereden çıktın iblis...

kuyla bakıyorlarmış gibi geldi Petya'ya. Birkaç saniye herkes sustu.

Ateşin ötesinden çekingen bir gülüşle karışık bir ses, "*Si vous comptez sur la soupe du soir, vous venez trop tard,*"¹ dedi.

Dolohov karınlarının tok olduğunu, yollarına gece de devam etmeleri gerektiğini söyledi.

Atlari kazani karıştırıran askere verdi, ateşin önünde, uzun boylu subayın yanına çömeldi. Bu subay gözlerini ayırmadan Dolohov'a bakıyordu, tekrar hangi alaydan olduğunu sordu. Dolohov soruyu duymamış gibi yaparak yanıt vermedi; cebinden çıkardığı bir Fransız piposunu yakarak önlerindeki yolun Kazaklara karşı ne dereceye güvenli olduğunu sordu subaylara.

Ateşin ötesindeki subay, "*Les brigands sont partout,*"² diye yanıt verdi.

620 Dolohov, Kazakların ancak kendisi ve arkadaşı gibi geri kalmış olanlar için tehlikeli olduğunu söyledi, büyük müfrezelere saldırmaya herhalde cüret edemeyeceklerini ekledi, soruyla karışık. Kimse yanıt vermedi.

Petya ateşin önünde durup onun konuşmasını dinlerken içinden şöyle geçiriyordu: "Eh, şimdi ayrılır."

Ama Dolohov kesilen konuşmaya yeniden başladı, taburlarının mevcudunu, kaç tabur bulunduğunu, esirlerin sayısını açık açık sordu. Dolohov, kıtalarında bulunan Rus esirleri hakkında bir soru sorarak şunları söyledi:

"*La vilaine affaire de trainer ces cadavres après soi. Vaudrait mieux fusiller cette canaille,*"³ ve öyle tuhaf bir kahkaha salıverdi ki, Petya, Fransızların hileyi hemen anlayacaklarını zannetti, elinde olmayarak ateşten bir adım geri çekildi. Dolohov'un sözlerine ve gülmesine kimse karşılık vermedi; görünmeyen bir Fransız subayı (kaputuna sarılmış yatıyordu) doğruldu, arkadaşına yavaşça bir şeyler söyledi. Dolohov kalktı, atları tutan askere seslendi.

¹ Akşam yemeği umuyorsanız geç kaldınız.

² Haydutlar her yerde.

³ Bu leşleri beraber taşımak berbat iş. Bu alçakları kurşuna dizmeli daha iyi.

Petya elinde olmaksızın Dolohov'a yaklaştı. "Atları verecekler mi acaba?" diye düşünüyordu.

Atları verdiler.

"*Bonjour, messieurs,*"¹ dedi Dolohov.

Petya *bonsoir*² diyecekti, sözünü bitiremedi. Subaylar yavaşça birbirlerine bir şeyler söylediler. Dolohov yerinde durmayan atına binmek için epey uğraştı; sonra adi yürüyüşle avlu kapısından çıktı. Petya yanından gidiyor, arkalarından Fransızların koşup konuştuklarını görmek için dönüp bakmak istiyor, ama buna cesaret edemiyordu.

Yola çıkınca Dolohov geriye, kıra doğru değil, köy boyunca ilerledi. Bir yerde durup kulak kabarttı. "Duyuyor musun?" dedi. Petya Rusça sesler duydu, ateşlerin yanlarında Rus esirlerinin karaltılarını gördü. Aşağıya, köprüye inen Petya ile Dolohov, köprünün üstünde hiçbir şey söylemeden düşünceli düşünceli dolaşan nöbetçiyi geçtiler, Kazakların beklediği dereye indiler.

Dolohov, "Eh, şimdi yolun açık olsun. Denisov'a söyle, şafak sökerken ilk silah sesiyle," dedi ve uzaklaşmak istedi ama Petya onun koluna yapıştı.

"Hayır!" diye haykırdı, "Siz ne kahramansınız! Ah ne iyi! Ne mükemmel! Ne kadar seviyorum sizi."

Dolohov, "Peki, peki," dedi. Ama Petya onu bırakmıyordu; Dolohov karanlıkta, Petya'nın kendisine doğru eğildiğini gördü. Öpüşmek istiyordu. Dolohov onu öptü, güldü ve atını çevirerek karanlıkta kayboldu.

X

Toplanma yerine dönen Petya, sofada Denisov'la karşılaştı. Denisov Petya'ya izin verdiği için kendi kendine kızarak panik içinde onu bekliyordu.

"Çok şükür!" diye bağırdı. "Eh, çok şükür!" Petya'nın

¹ Günaydın, baylar.

² İyi akşamlar.

heyecanlı hikâyesini dinleyerek tekrarladı. “Senin yüzünden uyku uyumadım! Eh, çok şükür, şimdi yatmalı. Sabaha kadar kestirebiliriz.”

“Evet... Hayır,” dedi Petya. “Benim daha uykum gelmedi. Hem ben kendimi bilirim, uyursam tamamdır. Sonra, savaştan önce uyumam ben.”

Petya gezinin ayrıntılarını düşünerek, ertesi gün yaşanacakları zihninden geçirerek kulübede bir süre oturdu. Sonra, Denisov’un uyuduğunu fark ederek kalkıp dışarı çıktı.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Yağmur dinmişti ama ağaçlardan hâlâ yağmur damlaları düşüyordu. Toplanma yerinin yakınında Kazak kulübeciklerinin ve bir arada bağlı atların karaltıları görünüyordu. Kulübenin arkasında, yollarında atlar bulunan iki furgonun karaltısı görünüyor, sel çukurunda sönmeye yüz tutmuş ateşlerin son kızılıkları belirliyordu. Kazakların ve *hussar*’ların hepsi uyumuyordu; sağda solda, düşen yağmur damllarına, yemlenen atların çıkardığı seslere karışan fısıldaşmalar duyuluyordu.

Petya sofadan çıktı, karanlıkta etrafına bakındı, furgonlara yaklaştı. Furgonların altında biri horluyor, etraflarında eyerli beygirler yulaf yiyordu. Küçük Rusya soyundan olmakla birlikte Karabah diye çağırdığı atını Petya karanlıkta tanıdı, ona yaklaştı.

Burun deliklerini koklayıp onu öperek, “E, Karabah, yarın işimiz var,” dedi.

Furgonun altındaki Kazak, “Ne o, beyim, uyumuyor musun?” dedi.

“Hayır; şey... Adın galiba Lihaçov’du değil mi? Daha ben şimdi geldim. Fransızlara gitmiştik.”

Petya yalnız geziye çıkışını değil, niçin geziye çıktığını ve hayatını feda etmeyi, körü körüne iş görmeye neden tercih ettiğini de uzun uzun anlattı.

“E, biraz kestirseniz,” dedi Kazak.

Petya, “Hayır, alışkınım,” diye yanıt verdi. “Tabanca-larınızdaki çakmak taşları tükendi mi? Ben getirdim, lazım mı? İstersen vereyim.”

Petya'yı yakından görmek için Kazak, furgonun altından başını çıkardı:

"Çünkü ben her şeyi özenle yapmaya alışmışımdır," dedi Petya. "Bazıları tesadüfe bırakır, hazırlık yapmaz, sonra sızlanırlar. Ben böyle şeyi sevmem."

"Bu doğru," dedi Kazak.

"Ha sonra, kılıcımı bilesene lütfen; körlen... (yalan söylemekten korktu) hiç bilenmemiştir. Yapar mısın?"

"Niçin yapmayayım, olur."

Lihaçov kalktı, eşyaları karıştırdı; çok geçmeden Petya çeliğin ve biley taşının katı sesini duydu. Furgonun üstüne çıkıp kenarına oturdu.

Kazak furgonun altında kılıcı biliyordu.

"E, nasıl, delikanlılar uyuyor mu?" dedi Petya.

"Kimi uyuyor, kimi uyumuyor."

"Ya oğlan ne yapıyor?"

"Vesenni mi? Sofada, bir yere çöküverdi. Çektiği korkudan sonra uyuyor. Artık rahat."

Bundan sonra Petya uzun süre susarak etraftaki seslere kulak verdi. Karanlıkta ayak sesleri duyuldu; bir Kazak görüldü. Birisi furgona yaklaşarak, "Bilediğin ne?" diye sordu.

"Beyin kılıcını biliyorum."

Petya'nın *hussar* zannettiği adam, "Çok iyi yapıyorsun," dedi. "Tas sizde mi kaldı?"

"İşte şurada, tekerleğin yanında."

Hussar tası aldı, "Neredeyse gün ağaracak," dedi. Esnedi ve uzaklaştı. Ormanda, Denisov'un müfrezesinde, anayoldan bir verst uzakta bulunduğunu, Fransızlardan alınmış, yanı başında atlar bağlı bir furgonun üstünde oturduğunu, altında Kazak Lihaçov'un onun kılıcını bilemediğini, sağdaki büyük karaltının toplanma yeri, aşağıda, soldaki kızıl parlak beneğin sönmekte olan ateş, tası almaya gelen adamın susayan bir *hussar* olduğunu Petya'nın bilmesi gerekti; ama o bir şey bilmiyor, bilmek istemiyordu. O, içinde gerçeğe benzer hiçbir şey bulunmayan büyümlü bir dünyadaydı. Büyük karaltı belki gerçekten de top-

lanma yeri idi ama belki yeraltına açılan bir mağaraydı. Kızıl benek belki ateşti ama belki de kocaman bir devin gözüydü. Belki şimdi o gerçekten de bir furgonun üstünde oturuyordu, belki de furgonun üstünde değil, üzerinden düşse yere bütün gün, bütün bir ay ve hiçbir zaman ulaşamayacağı korkunç şekilde yüksek bir kuledeydi. Furgonun altında oturan belki basit bir Kazak olan Lihaçov'du, belki de kimsenin bilmediği dünyanın en iyi, en yiğit, en harikulade, en mükemmel adamıydı. Belki su almak için oraya gelip dereye inen, gerçekten de bir *hus-sar*'dı, belki de daha şimdi gözden kaybolmuş, büsbütün yok olmuştu; o yoktu.

Şimdi gördüğü hiçbir şey şaşırtmıyordu Petya'yı. Her şeyin mümkün olduğu büyümlü bir dünyada yaşıyordu.

Gökyüzüne baktı. Gökyüzü de yeryüzü gibi büyümlüydü. Gökyüzü berraklaşıyordu, ağaçların tepeleri üzerinden bulutlar, yıldızların üstünü açar gibi, hızla çekilmekteydi. Bazen gökyüzü açılır gibi oluyor, siyah, temiz bir gök görünüyordu. Bazen bu siyah lekeler bulut hissini veriyordu. Bazen gök yüksek, çok yüksek görünüyordu, bazen büsbütün alçalıyor, elle ulaşılabilir gibi oluyordu.

Petya gözlerini kapadı, sallanmaya başladı.

Damlalar damlıyordu. Alçaktan konuşmalar duyuyordu. Atlar kişneyip tepişiyordu. Birisi horluyordu.

Bilenen kılıç, "szink, zink, szink, zink" diye gıcırıyordu. Petya birden yeni, tatlı ve parlak bir marş çalan ahenkli bir orkestranın sesini duydu. Petya, Nataşa gibi, müziğe Nikolay'dan daha yatkındı ama hiçbir zaman müzik öğrenmemiş, müziği düşünmemişti; bundan ötürü ansızın içine doğan motifler ona çok yeni ve cazip geliyordu. Müzik gittikçe daha iyi duyuluyordu. Melodi yükseliyor, aletlerin birinden öbürüne geçiliyordu. Füg denen şey oluyordu ama Petya'nın füg hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kâh kemana, kâh nefesliye benzeyen (fakat kemandan ve nefesliden daha iyi ve daha temiz ses çıkaran) aletlerin her biri kendi havasını çalıyor, daha onu bitirmeden, hemen hemen aynı şeye başlamış olan bir diğeriyle,

bir üçüncüsüyle ve dördüncüsüyle karışıyor; sonra hepsi bir arada birleşiyor, tekrar kâh muhteşem bir ilahide, kâh parlak bir zafer marşında birleşiyorlardı.

Petya sallanarak, “Ah, rüya görüyormuşum,” dedi, “bu ses benim kulaklarımda. Belki benim orkestram bu. Hadi, tekrar. Devam et orkestram! Hadi!”

Gözlerini kapadı. Dört bir yanından gelen sesler titremeye, yükselmeye, dağılmaya, birbirine karışmaya başladı ve yine her şey aynı tatlı ve muhteşem marşta birleşti. Petya kendi kendine, “Ah, bu ne harika! Ne kadar istiyorum ve nasıl istiyorum,” dedi. Bu muhteşem orkestrayı yönetmeyi denedi.

“Ey, susss, suss, kesin nefesinizi şimdi.” Ve sesler ona itaat etti. “Hadi şimdi daha güçlü, daha canlı, daha, daha neşeli.” Ve bitimsiz derinliklerden gittikçe yükselen tok sesler duydu Petya, “Hadi, sesler, katılın,” diye emretti. Uzaktan ilk önce erkeklerin, sonra kadınların sesleri duyuldu. Sesler yükseldi, ölçülü, vakur sesler. Onların harikulade güzelliğini içmek Petya için hem korkunç, hem neşeli bir şeydi.

Parlak zafer marşına bir şarkı karıştı; damlalar damlıyordu; kılıç szink zink zink diye gıcırdıyordu; atlar koro-yu bozmadan ve ona uyararak yine tepişiyor, kişniyorlardı.

Petya bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, haz duyuyor, buna hayret ediyor, bunu kimseyle paylaşamayışına hayıflanıyordu. Lihaçov’un şefkatli sesi uyandırdı onu:

“Tamam, efendim, bir *hıransız*¹’ı ikiye biçebilirsiniz.”

Petya ayıldı, “Ortalık ağarıyor, gerçekten ortalık ağarıyor!” diye haykırdı. Atlar şimdi kuyruklarına kadar seçiliyor, çıplak dalların arasından nemli bir aydınlık görünüyordu. Petya silkindi, furgondan aşağı atladı, cebinden gümüş bir ruble çıkarıp Lihaçov’a verdi, kılıcı sallayarak denedi ve kılıfına yerleştirdi. Kazaklar, atları çözüp kolları sıkıştırdılar.

¹ Fransız’ı demek istiyor.

“İşte komutan da,” dedi Lihaçov.

Denisov toplanma yerinden çıktı, Petya’ya seslendi, hazırlanma emrini verdi.

XI

Alacakaranlıkta herkes atını çarçabuk buldu, kollar sıkıştırıldı ve verilen komuta ile herkes yerini aldı. Denisov toplanma yerinin yanında duruyor, son emirleri veriyordu. Müfrezenin piyadesi, çamurda şaplayan yüzlerce ayak önden yol boyunca ilerledi, ağaçlar arasından sabahın sisi içinde süratle kayboldu. Yasavul Kazaklara birtakım emirler verdi. Petya at bin emrini sabırsızlıkla bekleyerek atını dizginlerinden tutuyordu. Soğuk su ile yıkanmış yüzü, özellikle gözleri ateşle yanıyordu; sırtında bir ürperme, bütün vücudunda hızlı ve ölçülü bir titreme hissediyordu.

626

Denisov, “Her şeyiniz hazır mı?” dedi. “Atları getirin.”

Atlar getirildi. Kolarlar gevşek olduğu için Denisov, Kazak’ına çıkıştı; onu azarlayarak atına bindi. Petya ayağını üzengiye geçirdi. At, her zaman olduğu gibi, ayağını ısırarak istiyordu, Petya kendi ağırlığını duymaksızın hızla eyere sıçradı, arkadan karanlıkta yola koyulan *hussar*’a dönüp bakarak Denisov’a yaklaştı, “Vasiliy Fedoroviç, bana bir görev veremez misiniz? Rica ederim... Tanrı aşkına...” dedi.

Denisov Petya’nın varlığını unutmuşu benziyordu. Ona baktı. Sert sert, “Yalnız bir şey rica ederim,” dedi, “bana itaat edeceksin ve hiçbir şeye burnunu sokmayacaksın.”

Denisov, yürüyüş boyunca Petya ile bir daha tek bir söz konuşmadı, sessizce ilerledi. Orman kenarına vardıkları zaman ortalık hissedilir derecede ağarmıştı. Denisov yasavulla yavaşça bir şeyler konuştu; Kazaklar Petya ile Denisov’un yanından geçmeye başladılar. Atlar sıçrayıp

kayarak süvarileriyle dereye indiler. Petya, Denisov'la yan yana gidiyordu. Vücudu gittikçe daha çok titriyordu. Ortalık gittikçe daha çok ağarıyor, uzakları yalnızca sis kapatıyordu. Aşağıya inince Denisov dönüp arkaya baktı, yanında duran Kazak'a başını salladı.

"İşaret!" dedi.

Kazak elini kaldırdı, bir silah sesi duyuldu. O anda ileriden dört nala kalkan atların nal sesleri, her taraftan haykırışlar ve yeniden silah sesleri işitildi.

İlk nal seslerinin ve haykırışların duyulmasıyla birlikte Petya atını kamçılayıp dizginleri bırakarak, kendisine bağırarak Denisov'u dinlemeksizin dört nala ileri atıldı. Silah sesi duyulunca ortalık ansızın, gün ortasında olduğu gibi parlak bir ışıkla büsbütün aydınlanmış gibi geldi Petya'ya. Atını köprüye doğru sürdü. Önde, yol üzerinde atlarını dört nala kaldırmış Kazaklar vardı. Köprü'nün üstünde geri kalmış bir Kazak'a çarptı ve yoluna devam etti. İleride birtakım adamlar (herhalde Fransızlardı) yolun sağ yanından sol yanına doğru koşuyorlardı. Biri Petya'nın atının ayakları altında çamura yuvarlandı.

627

Bir kulübenin önünde Kazaklar toplanmış, bir şey yapıyorlardı. Kalabalığın içinden korkunç bir haykırış duyuldu. Petya atını kalabalığa sürdü. İlk gördüğü şey göğsüne doğrultulan mızrağın sapına sarılmış yüzü sapsarı, alt çenesi titreyen bir Fransız oldu.

Petya, "Hurra!.. Çocuklar... Bizimkiler!" diye haykırdı ve kızışan atına dizginlerle vurarak köy sokağından ileriye doğru atıldı.

İleriden silah sesleri geliyordu. Yolun iki tarafından koşan Kazaklar, *hussar*'lar ve üstleri başları yırtık Rus esirleri bağırıp çağırarak anlaşılmasın bir şeyler söylüyorlardı. Mavi kaputlu, şapkasız, kırmızı yüzlü, kaşları çatılmış genç bir Fransız kendini süngüyle koruyordu *hussar*'lardan. Petya yetiştiği zaman Fransız yıkılmıştı. Petya'nın kafasında "yine geç kaldım" diye bir düşünce şimşek gibi parlayıp söndü. Atını sürekli silah seslerinin geldiği tarafa sürdü. Silah sesleri bir gün önce Dolohov'la gittikleri

yerden, bey konağının avlusundan geliyordu. Fransızlar orada çitin arkasında, sık otların bürüdüğü bahçede saklanmış, avlu kapısının önünde toplanan Kazaklara ateş ediyorlardı. Kapıya yaklaşınca Petya barut dumanları içinde Dolohov'u gördü; solgun, yeşilimtırak büyüğü vardı, adamlarına bağırarak bir şeyler söylüyordu. Petya kendisine yaklaşınca bağırdı: "Arkadan! Piyadeyi bekleyin!"

Petya, "Beklemek mi?.. Hurra!.." diye haykırdı ve bir dakika kaybetmeden atını tüfek seslerinin geldiği tarafa, barut dumanlarının en sık olduğu yere doğru dörtnala sürdü. Bir yaylım ateş duyuldu, boşa giden kurşunlar vızıldayıp bir yerlere çarpıyordu. Kazaklar ve Dolohov, Petya'nın peşinden atlarını konağın avlu kapısından içeri sürdüler. Dalgalandıran koyu dumanlar arasında Fransızların bir kısmı silahlarını atarak otların içinden fırlayıp Kazaklara doğru koşuyor, diğer bir kısmı sırttan aşağı, göle doğru kaçıyor. Petya atını avlu boyunca dörtnala sürüyor ve dizginleri tutacak yerde, her iki elini acayip bir şekilde ve hızla sallıyor, gittikçe yana kayıyordu. Hayvan, sabah aydınlığında görünmeyen kül bağlamış bir çoban ateşinin üstüne düşerek ansızın durdu; Petya bütün ağırlığıyla ıslak toprağa yuvarlandı. Kazaklar, başı kımıldamadığı halde kollarının ve bacaklarının nasıl hızla sarsıldığını gördüler. Kurşun başını delip geçmişti.

Dolohov, kılıcına bağlı bir mendille evden çıkıp yanına gelen ve teslim olduklarını bildiren Fransız komutanıyla konuştuktan sonra atından indi, hareketsiz ve kolları açık yatan Petya'ya yaklaştı.

Kaşlarını çatarak, "Tamam," dedi ve avlu kapısına karşıdan gelen Denisov'a doğru yürüdü.

Denisov Petya'yı uzaktan gördü, "Öldü mü?" diye bağırdı.

Dolohov, "Tamam," diye tekrarladı, bu sözü söylemek ona adeta zevk veriyordu; yetişen Kazakların kuşattığı esirlere doğru hızla yürüdü.

"Esir almak yok!" diye haykırdı Denisov'a.

Denisov yanıt vermedi; Petya'nın yanına geldi, attan

indi, titreyen elleriyle Petya'nın kana, çamura bulanmış ve sararmış yüzünü kendine doğru çevirdi.

“Tatlısız yapamam. Harika bir üzüm, hepsini alın,” deyişini hatırladı. Ve Kazaklar şaşkınlıkla dönüp köpek havlamasını andıran hıçkırıkları dinlediler, Denisov hızla başını çevirdi, çitlere tutundu.

Piyer Bezuhov, Denisov'la Dolohov'un kurtardığı Rus esirleri arasındaydı.

XII

Piyer'in bulunduğu esir kafilesi hakkında Moskova'dan çıkakalı beri Fransız komutanlığından yeni bir talimat gelmemişti. 22 Ekim'de bu kfile, Moskova'dan birlikte çıktığı kıtalar ve ağırlıklarla bir arada değildi artık. İlk olarak arkalarından galen peksimet yüklü araba kafilesinin yarısı Kazaklar tarafından ele geçirilmiş, öbür yarısı ilerlemişti; önlerindeki yaya süvarilerden tek bir kimse kalmamıştı; hepsi ortadan kaybolmuştu. İlk aşamada önde görünen topçunun yerini Mareşal Junot'nun Westphali muhafızlar tarafından korunan muazzam yük arabaları kafilesi almıştı. Esirlerin arkasından süvari teçhizat ağırlıkları geliyordu.

Önceleri üç kol halinde bulunan Fransız kıtaları, Vyazma'dan sonra tek bir yığın halinde ilerlemişlerdi. Moskova'dan sonra ilk molada Piyer'in fark ettiği düzensizlik son haddini bulmuştu.

Geçtikleri yolun iki yanı at leşleriyle doluydu; türlü kıtalardan geri kalmış, üstleri başları yırtık pırtık askerler durmadan değişiyor, kâh geçen kola katılıyor, kâh yine geri kalıyorlardı.

Yürüyüş sırasında birkaç kez öylesine tehlike işareti verildi; muhafız erleri silahlarını kaldırıp havaya ateş ettiler; birbirlerini ezerek kaçıp sonra yine toplanarak boşuna korktukları için birbirlerine çıkıştılar.

Bir arada giden bu üç topluluk (süvari deposu, esirler ve Junot'nun araba kafilesi) hâlâ başlı başına birer bütün teşkil ediyordu ama her üçü de hızla eriyordu.

Başlangıçta yüz yirmi yük arabası bulunan depoda şimdi ancak altmış araba kalmıştı; diğerleri çeteciler tarafından ele geçirilmiş veya atılmışlardı. Junot'nun kafilenden birkaç araba terk edilmiş ya da ele geçirilmişti. Üç araba Davout'nun kolordusundan kalan askerler tarafından soyulmuştu. Bu kafileye esirlerin muhafızlarından daha çok nöbetçi dikildiğini, yanında mareşale ait gümüş bir kaşık bulundu diye arkadaşlarından bir Alman erin, mareşalin emriyle kurşuna dizildiğini Piyer Almanlar konuşurken duymuştu.

Bu üç topluluktan en çok esirler eridi. Moskova'dan çıkan üç yüz otuz kişiden geriye kalanlar yüzü bulmuyordu. Esirler, muhafızlık eden askerleri eyer deposundan ve Junot'nun kafilenden daha çok sıkıyordu. Eyerlerin, Junot'nun kaşıklarının bir işe yarayabileceğini biliyorlardı ama aç ve çıplak askerlerin başında nöbet beklemek, ölen, yolda kalan ve kendilerine ateş edilmesi emredilen aynı aç ve çıplak Rusları korumak yalnızca anlaşılmaz değil. insanın gücüne de giden bir şeydi. Muhafızlar, kendilerinin de içinde bulundukları bu acıklı durumda, esirlere karşı duydukları merhamete kapılmaktan ve böylelikle kendi durumlarını kötüleştirmekten korkar gibi, onlara çok soğuk ve sert muamele ediyorlardı.

Dorogobuj'da muhafız erler, esirleri bir at ahırına kapayıp kendi mağazalarını yağmaya gittikleri bir sırada esir askerlerden birkaçı duvarın altını delerek kaçtı ama Fransızlar tarafından yakalanıp kurşuna dizildiler.

Moskova'dan çıkarken konulan esir subayların erlerden ayrı tutulması emri çoktan ortadan kalkmıştı; yürüye-bilen herkes bir arada gidiyordu; üçüncü aşamadan sonra Piyer Karatayev'le ve Karatayev'i kendine sahip seçen eğri bacaklı boz köpekle birleşti.

Moskova'dan ayrılışın üçüncü günü Karatayev'i Moskova hastanesinde tedavi edilen sıtması yeniden tutmuş-

tu; Karatayev ne kadar zayıflarsa Piyer ondan o kadar uzaklaşıyordu. Neden bilmiyordu, ama Karatayev zayıflamaya başlayalı beri ona yaklaşmak için Piyer'in çaba sarf etmesi gerekiyordu. Ona yaklaşıp da molada yatarken her zaman çıkardığı iniltiyi duyunca ve yaydığı keskin kokuyu alınca Piyer ondan uzaklaşıyor. onu düşünmüyordu.

Hapishanede Piyer akıl ve mantığıyla değil, tüm varlığıyla, yaşamıyla öğrenmişti ki, insan huzur için yaratılmıştır, huzur insanın içinde, doğal, insani gereksinimlerinin giderilmesindedir; mutsuzluklar yokluktan değil, çokluktan ileri gelir. Yürüyüşün bu son üç haftasında yeni, teselli verici bir gerçeği daha öğrenmişti: Dünyada korkunç bir şey yoktur. Dünyada insanın mutlu ve bütünüyle özgür olacağı bir durum nasıl yoksa, bütünüyle mutsuz ve tutsak olacağı bir durum da yoktur. Öğrenmişti ki, bir acı sınırı, bir de özgürlük sınırı vardır ve bu sınırlar çok yakındır; kuş tüyü yatağında bir tüy kıvrıldığı için rahatsız olan insan da, tıpkı şimdi çıplak ve nemli toprak üzerinde uyurken ve bir yanı üşüyüp öbür yanı ısınırken onun çektiği acıyı çeker; dar balo ayakkabılarını giydiği zamanlar, tıpkı şimdi yara bere içinde ve büsbütün çıplak olan ayaklarıyla (ayakkabıları çoktan parçalanmıştı) yürürken çektiği acıyı çekiyordu. Karısıyla, zannettiği gibi kendi isteğiyle evlendiği zaman, geceyi geçirmek için at ahırına kapandığı şu andan daha özgür değildi. Sonraları kendisinin de ıstırap dediği, fakat o zaman hemen hemen hissetmediği şeylerin başlıcası, açılmış ve kabuk bağlamış yaralarla dolu çıplak ayaklarından çektikleriydi. (At eti lezzetli ve besleyici idi, tuz yerine kullanılan baruttaki güherçilenin tadı da hoştu, şiddetli soğuklar yoktu, gündüzleri yolda ortalık hep sıcaktı, geceleri çoban ateşleri yanıyordu; kendisini yiyen bitler, vücudunu ısıtıyorlardı.) İlk zamanlar feci olan bir şey vardı: ayakları.

Yürüyüşün ikinci gününde ateşin başında yaralarına bakınca yürümesinin imkânsız olduğunu düşündü; ama herkes kalkınca o da topallayarak yola koyuldu, ısındıktan sonra da artık sızı duymadı, akşama doğru ayakları

daha korkunç bir şekil alıyordu. Ama onlara bakmıyor, başka şeyler düşünüyordu.

İnsanın yaşama gücünü Piyer ancak şimdi anlıyordu; buhar kazanlarındaki emniyet supabını andırıyordu bu; yoğunlaşan buharın fazlasını dışarı atan supap; insanın zihni de böyleydi, dikkatin yer değiştirmesi kurtarıyordu onu.

Geride kalan esirlerin nasıl ateş edilerek öldürüldüğünü, yüzden fazla esir bu şekilde öldüğü halde, görmemiş, duymamıştı. Günden güne takattan düşen ve çok geçmeden aynı akıbetе uğrayacağı açıkça görülen Karatayev'i düşünmüyordu. Kendini ise daha az düşünüyordu. Durumu kötüleştikçe, gelecek daha korkunç bir şekil aldıkça, içinde bulunduğu duruma aykırı, teselli verici düşünceler geliyordu aklına.

XIII

632

Piyer, ayın yirmi ikisinde öğle vakti çamurlu, kaypak bir yolda ayaklarına ve yolun arızalarına bakarak yokuş yukarı çıkıyordu. Ara sıra başını kaldırıp çevresindeki kalabalığa ve yine ayaklarına bakıyordu. Kalabalık da, ayakları da aynı derecede kendisinin olan, yabancı olmayan şeylerdi. Eğri bacaklı, boz Seriy yolun kenarında neşeyle koşuyor, arada bir kendi çevikliğini göstermek için arka ayağını büküp üç ayak üzerinde, sonra yine dört ayak üzerinde sıçırıyor ve havlayarak, leşlere konan kargaların üstüne atılıyordu. Seriy, Moskova'da olduğundan daha keyifli, daha canlıydı. Her tarafta insan etinden hayvan etine kadar türlü bozulma derecelerinde çeşitli etler vardı; geçen askerler de kurtların yavaşmasına engel oluyor, Seriy istediği kadar yiyebiliyordu.

Sabahtan beri yağmur yağıyordu, tam dinecek, hava açacak gibi olurken kısa bir aradan sonra daha şiddetli yağmur başlıyordu. Yağmurla doyan yol artık su kabul etmiyor, tekerlek izlerinden derecikler akıyordu.

Piyer sağı sola bakıp adımlarını üçer üçer sayarak ilerliyor ve parmaklarıyla hesap yapıyordu. Yağmura seslendi içinden: “Hadi bakalım, hadi, daha yağ, daha!”

Sanki hiçbir şey düşünmüyordu ama ruhu uzak ve derin bir yerde önemli, teselli edici bir şeyle meşguldü. Bu bir şey, Karatayev’le bir gün önceki bir konuşmasından çıkan derin bir şeydi.

Bir gün önce, gece molasında Piyer sönmüş bir ateşin yanından üşüyerek kalkmış, daha iyi yanan başka bir ateşin yanına gitmişti. Yaklaştığı bu ateşin yanında Platon bir harmani giyer gibi başına kadar kaputuna sarılmış, tatlı, hoş ama zayıf ve hasta sesiyle, Piyer’in bildiği bir hikâyeyi askerlere anlatıyordu. Vakit gece yarısını geçmişti. Karatayev’in sıtma nöbetinden kurtularak dirildiği ve özellikle canlı olduğu anlardandı. Piyer ateşe, yaklaşıp da Platon’un zayıf, hasta sesini duyunca ve ateşin parlak ışıyla aydınlanan acıklı yüzünü görünce yüreğinin sızladığını hissetti. Bu adama karşı duyduğu merhametten ürerek uzaklaşmak istedi ama başka ateş yoktu; Platon’a bakmamaya çalışarak ateşin yanına oturdu:

“E, sağlığın nasıl?”

Karatayev, “Sağlığım mı? Hastalığa ağlamak ölüme çare olmaz,” dedi ve hemen yine hikâyesine döndü.

“...İşte, kardeşim, (zayıf, solgun yüzünde bir gülümseme, gözlerinde sevinç parıltısıyla devam etti) işte kardeşim...”

Piyer bu hikâyeyi biliyordu; Karatayev yalnız kendisine altı kez ve her seferinde ayrı bir zevkle anlatmıştı. Yine de yeni bir şey dinler gibi dikkatle dinliyordu; anlatırken Karatayev’in duyduğu sessiz heyecan Piyer’e de geçmişti. Bu hikâye, ailesiyle birlikte namusuyla, Tanrı korkusuyla yaşayan ve bir gün zengin bir tacir arkadaşıyla Makari panayırına giden yaşlı bir tacirle ilgiliydi.

Bir hana inen iki arkadaş yatıp uyuyorlar, ertesi gün tacirin arkadaşı boğazlanmış ve soyulmuş olarak bulunuyor. Kanlı bıçak yaşlı tacirin yastığının altından çıkıyor. Tacir yargılanıyor, kırbaçlanıyor, (o zamanın yasalarına

göre, diyor Karatayev) kürek cezasıyla sürgüne gönderiliyor:

“İşte kardeşim (Piyer hikâyesinin burasında gelmişti) aradan on yıl ya da daha fazla bir zaman geçiyor. Yaşlı adam sürgünde kürek hayatı yaşıyor. Gerektiği üzere buna katlanıyor, kötü bir şey yapmıyor. Tanrı’dan ölümünü istiyor yalnızca. İyi. Bir gece kürek mahkûmları işe gitmek için, bizim şimdi yaptığımız gibi toplanıyorlar, ihtiyar da onlarla beraber. Kimin ne yüzden mahkûm olduğundan, Tanrı karşısındaki suçundan söz açılıyor. Kimi bir, kimi iki cana kıydığını, kimi kundakçılık ettiğini, kimi kaçak bir toprak kölesi olduğunu, yani hiç yüzünden ısırap çektiğini söylüyor. İhtiyara soruyorlar: Ya sen, büyükbaba, neden çekiyorsun? İhtiyar: Ben, sevgili kardeşlerim, diyor, kendi günahımızı, insanların günahını çekiyorum. Ben kimsenin canına kıymadım, kimsenin bir şeyini almadım, tersine, yoksullara verirdim. Ben, kardeşlerim, tacirim; büyük servetim vardı. Bu böyle, diyor. Ve onlara, efendime söyleyeyim, bütün olup bitenleri bir bir anlatıyor. Ben, diyor, kendi çektiğime yanmıyorum. Beni, efendime söyleyeyim, Tanrı seçti. Yalnız, diyor, yaşlı karıma ve çocuklarıma acıyorum. Ve ağlamaya başlıyor. Tesadüf bu ya, taciri öldüren adam da, efendime söyleyeyim, aralarındaymış. Büyükbaba, diyor, bu iş nerede oldu? Ne zaman, hangi ayda? Ve her şeyi sorup öğreniyor. Yüreği sızlıyor. İhtiyara yaklaşıp pat diye ayaklarına kapanıyor. Benim yüzümden yandın zavallı ihtiyar, diyor. Gerçek mi gerçek; bu adam suçsuz olarak, boşuna yere acı çekiyor çocuklar. O işi ben yaptım ve bıçağı uyurken başının altına soktum. Beni affet, büyükbaba, İsa aşkına, diyor.”

Karatayev tatlı tatlı gülümseyip ateşe bakarak sustu; odunları düzeltti.

“İhtiyar ona, Tanrı seni affeder, diyor; biz hepimiz Tanrı’ya karşı günahkârız, ben kendi günahımı çekiyorum. Ve acı gözyaşlarıyla ağlıyor. Ne dersin şahinim (hikâyesinin asıl güzelliği ve bütün önemi şimdi anlatacağı şeyde saklıymış gibi, yüzü heyecanlı bir gülümsemeyle

gittikçe daha çok aydınlanarak devam ediyordu): Bu cani, yönetime ne söylüyor dersin? Ben, diyor, altı kişi öldürdüm (müthiş bir caniydi o) ama en çok acıdığım bu yaşlı adamdır. Benim yüzümden ağlamasın. Ve anlattı: Yazıp çiziyor, belgeleri gereken yerlere yolluyorlar. Yer uzak, mahkeme işi bitirinceye, hükümet makamları arasında, gerektiği üzere, yazılıp çizilinceye kadar zaman geçiyor. Nihayet iş çara dayanıyor. Tacirin serbest bırakılması, kendisine, giydiği hükme göre tazminat verilmesi hakkında çarın buyruğu gelinceye kadar aradan yine zaman geçiyor. Belgeler geliyor, yaşlı adamı aramaya koyuluyorlar: Suçsuz olarak boş yere acı çeken ihtiyar nerede? Çardan yazı gelmiş. Arıyorlar. (Karatayev'in alt çenesi titriyordu.) Ama o, Tanrı günahlarını bağışlasın, ölmüş. İşte böyle şahinim," diyerek Karatayev sözünü bitirdi ve uzun süre sessizce gülümseyerek önüne baktı. Hikâyenin kendisi değil, anlamı, bu hikâyeyi anlatırken Karatayev'in yüzünde parlayan tatlı heyecan ve bu heyecanın gizemli yanı Piyer'in ruhunu belirsiz ve tatlı bir duyguyla dolduruyordu.

635

XIV

"*A vos places!*"¹ diye bir ses duyuldu ansızın. Esirlerle muhafızlar arasında, sevindirici bir haberi beklerken yaşadığımız tatlı telaş baş gösterdi. Emirler yükseldi her yandan; sol taraftan esirleri dolaşarak gelen, giyimleri ve atları mükemmel, tırısı kaldırmış süvariler görüldü. Yüzlerde, önemli kişilere yaklaşıırken beliren heyecan ifadesi görülüyordu. Esirler bir araya toplanınca itilerek yoldan çıkarıldılar; muhafızlar sıraya dizildi.

"*L'Empereur! L'Empereur! Le maréchal! Le duc!*"²

Besili muhafızlar geçer geçmez çift sıra koşumlu, kır atlı bir kupa arabasının gürültüsü duyuldu. Üç köşeli şap-

¹ Herkes yerine.

² İmparator! İmparator! Mareşal! Dük!

ka giyen bir adamın sakın, güzel, tombul ve beyaz yüzü ilişti Piyer'in gözüne. Mareşallerden biriydi bu. Mareşalin bakışları Piyer'in kocaman, göze çarpan bedeni üzerinde durdu; kaşlarını çatışında, yüzünü öteye çevirişindeki ifade Piyer bir acıma ve bunu gizleme arzusu görür gibi oldu.

Depoyu yöneten general, kızarmış, ürkek bir yüzle zayıf atını sürerek kupa arabasını dörtlüye takip ediyordu. Birkaç subay bir araya gelmiş, askerler onların etrafını sarmıştı. Herkesin heyecanlı, telaşlıydı.

Piyer şu sözleri duydu:

*"Qu'est ce qu'il a dit? Qu'est ce qu'il a dit..."*¹

Mareşal geçerken esirler bir araya toplanmışlardı; Piyer bu sabah henüz görmediği Karatayev'i gördü. Karatayev kaputuna sarılmış, bir kayın ağacına yaslanmış, oturuyordu. Bir gün önce suçsuz yaşlı tacirin hikâyesini anlatırken yüzünün ifade ettiği tatlı sevecenliğe bir sükûnet eklenmişti.

636

Karatayev gözyaşlarıyla buğulanmış sevimli, yuvarlak gözleriyle Piyer'e baktı; belli ki onu yanına çağırıyordu, bir şey söylemek istiyordu ona. Ama Piyer onun için çok korkuyordu. Bakışlarını görmezden geldi; hızla uzaklaştı.

Esirler tekrar yola düzülünce Piyer dönüp geriye baktı. Karatayev yolun kenarında, kayın ağacının altında oturuyordu; iki Fransız başında ona bir şeyler söylüyorlardı. Piyer bir daha dönüp bakmadı. Topallayarak sırta tırmandı.

Arkadan, Karatayev'in oturduğu yerden bir silah sesi geldi. Piyer bu silah sesini açıkça duymuştu ama hemen o anda, Smolensk'e kadar kaç aşama kaldığını bulmak için mareşal geçmeden önce başlamış olduğu hesabı daha bitirmediğini hatırladı. Saymaya başladı. İki Fransız askeri koşarak Piyer'in yanından geçti; biri, namlusundan hâlâ duman çıkan tüfeğini elinde tutuyordu. İkisi de sararmış-

¹ Ne dedi? Ne dedi?

tı, yüzlerinde (biri ürkek ürkek Piyer'e baktı) kundakçılarının idamında genç askerin yüzünde gördüğüne benzer bir şey vardı. Piyer askere baktı, önceki gün bu askerin, ateşte kuruturken gömleğini yaktığını ve onunla alay edildiğini hatırladı.

Arkada. Karatayev'in oturduğu yerde bir köpek uluyordu. Piyer, "Hay aptal, ne diye bağıırıyor!" diye düşündü.

Piyer gibi yanı başında giden asker arkadaşları da silah sesinin, sonra köpek ulumasının geldiği tarafa dönüp bakmadılar; ama yüzleri katı ve ciddi idi.

XV

Depo, esirler ve mareşalin yük arabaları, Şamşevo köyünde durdu. Herkes çoban ateşlerinin etrafına toplatıldı. Piyer bir ateşe yanaştı, bir parça kızarmış et yedi ve sırtını ateşe vererek yatıp hemen uyudu; Borodino'dan sonra Mojaisk'teki gibi uyudu.

637

Yine gerçekler rüyalarla karıştı; yine birisi (kendisi mi, başkası mı, her kimse) ona birtakım düşünceler, Mojaisk'te kendisine söylenen düşüncelere benzer düşünceler söyledi.

"Hayat her şeydir. Hayat Tanrı'dır. Her şey yer değiştirir, hareket eder; bu hareket Tanrı'dır. Hayat var oldukça Tanrı'yı tanıma zevki de olacaktır. Hayatı sevmek Tanrı'yı sevmektir. Asıl güç ve kutsal olan bu hayatı tüm acılarıyla, suçsuz yere çekilen acılarla sevmektir."

Piyer, Karatayev'i hatırladı.

Ansızın İsviçre'de kendisine coğrafya dersi veren, çoktan unuttuğu yumuşak tabiatlı yaşlı öğretmen, bütün canlılığıyla gözünün önüne geldi. "Dur bakalım," dedi ihtiyar. Küreyi gösterdi Piyer'e. Bu küre, sınırları olmayan, canlı, titreyen bir küreydi. Kürenin bütün yüzü sıkıca birbirine temas eden damlalardan oluşuyordu. Bu damlalar

durmadan kıpırdayıp yer değiştiriyordu, kâh birkaçı birleşip tek bir damla haline geliyor, kâh biri bölünüp birkaç damla oluyordu. Her damla yayılmaya, fazla yer kaplamaya çalışıyor ama aynı çabayı gösteren diğer damlalar onu sıkıştırıyor, bazen onu yok ediyor, bazen birleşiyorlardı.

Yaşlı öğretmen, “İşte hayat,” dedi.

Piyer, “Ne kadar basit ve açık,” diye düşündü. “Bunu daha önce neden bilmiyordum?”

“Tanrı ortada; her damla onu mümkün olduğu kadar en büyük ölçülerde yansıtmak için genişlemeye çalışıyor. Yükseliyor, başka damlalarla karışıyor, sıkışıyor, yüzde kayboluyor, derine gömölüyor, sonra tekrar yüze çıkıyor.” İşte Karatayev akıp gitti. “*Vous avez compris, mon enfant,*”¹ dedi öğretmen.

“*Vous avez compris, sacré nom!*”² diye bağırdı biri; Piyer uyandı.

Doğrulup oturdu. Ateşin önünde, az önce bir Rus askerini yerinden iten bir Fransız çömelmiş, harbiye geçirilmiş bir eti kızartıyordu. Sıvanmış kıllı kolları, damarlı, kısa parmaklı kırmızı elleri harbiyi maharetle çevirmekteydi. Kaşları çatıktı, kahverengi asık yüzü korların ışığında aydınlanmıştı.

Arkasında ayakta duran bir askere dönerek, “*Ça lui est bien égal,*”³ diye homurdandı... “*brigand. Va!*”⁴

Asker, harbiyi çevirerek, Piyer’e somurtkanca bir göz attı. Piyer öteye dönerek gölgeli yere baktı. Bir Rus askeri, Fransız’ın itip yerinden attığı esir, ateşin yanında oturuyor, eliyle bir şeyi sıvazlıyordu. Yakından bakınca Piyer, askerin yanında kuyruğunu sallayarak oturan boz köpeği tanıdı.

Piyer, “A, geldi mi?” dedi. “Ya Pla...”

Sözünü bitiremedi. Ansızın, ağacın dibinde oturmuş kendisine bakan Platon, duyulan silah sesi, köpek uluma-

¹ Anladınız mı, çocuğum?

² Anladınız mı kerata...

³ Ona göre hepsi bir...

⁴ Haydut... Geç!

sı, yanından koşarak geçen Fransızların katı yüzleri, nam-lusundan duman çıkan tüfek, bu molada Karatayev'in yokluğu birbirine bağlanarak Piyer'in zihninde canlandı; Karatayev'in öldürüldüğünü anlamak üzereydi ama o anda, nereden çıktıysa, bir yaz mevsiminde bir Leh dilbe-riyle Kiev'deki evin balkonunda geçirdiği bir gecenin anı-sı canlandı içinde. Piyer, bu anıyı yine de bugünkü izle-nimlerine bağlamadı, düşüncelerini izlemedi, bir sonuca varmadı, gözlerini kapadı; yaz tablosu, bir soğuk su ban-yosunun, titreyen bir mavi kürenin imgesine karıştı, ken-dini suya attı, su boyunu aştı.

Güneş doğmadan, bağırış çağırışlarla, tüfek sesleriyle uyandı. Yanındaki Fransızlar kaçıyorlardı.

İçlerinden biri, "*Les cosaques!*"¹ diye haykırdı, biraz sonra Piyer'in etrafını Rus yüzleri sardı.

Piyer neler olduğunu anlayamadı uzun süre. Arka-daşları sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Yaşlı askerler Kazakları ve *hussar*'ları kucaklayıp ağ-layarak, "Kardeşlerim! Dostlarım, yavrularım!" diye hay-kırıyorlardı. *Hussar*'lar ve Kazaklar esirlerin etrafına top-lanmış onlara elbise, çizme, ekmek veriyorlardı. Piyer oturmuş hüngür hüngür ağlıyor, tek kelime konuşamıyor-du; yanına ilk yaklaşan askeri kucakladı ve ağlayarak öptü.

Dolohov harap evin kapısında duruyor, silahsızlandı-rılmış Fransız kabilelerini önünden geçiriyordu. Olup bi-tenler karşısında şaşkına dönen Fransızlar yüksek sesle konuşuyorlardı; ama kamçıyla hafifçe çizmelerine vura-rak soğuk, cansız, iyi bir şey vaat etmeyen bakışlarla ken-dilerine bakan Dolohov'un yanından geçerlerken konuş-maları kesiliyordu.

Öbür tarafta Dolohov'un Kazak'ı duruyor, esirleri sa-yarak her üç sayıda bir avlu kapısına tebeşirle bir çizgi ç-i-ziyordu. Dolohov esirleri sayan Kazak'a sordu:

"Ne kadar?"

¹ Kazaklar.

Kazak cevap verdi:

“İki yüzdeyim.”

Dolohov Fransızlardan öğrendiği bir terimle, “*Filez, filez,*” dedi; geçen esirlerin gözleriyle karşılaşılan bakışları müthiş bir parıltıyla yanıyordu.

Denisov kalpağını çıkarmış. Petya Rostov’un cesedi ni bahçede kazılan bir çukura götüren Kazakları çatık bir yüzle izliyordu.

XVI

28 Ekim’de don başlayınca Fransızların kaçıışı daha trajik bir hal aldı: Soğuktan donuyor, çoban ateşlerinin başında ölesiye üşüyor, kaleskalar içinde kürklere bürünmüş, imparatorun, kralların, düklerin yağma mallarıyla yollarına devam ediyorlardı. Gerçi, gerçekte kaçış, Fransız Ordusu’nun çözülüşü, Moskova’dan çıkıldığından böyleydi.

Moskova’dan Vyazma’ya kadar yetmiş üç bin bin kişilik bir Fransız ordusundan (savaş süresince çapulculuktan başka bir şey yapmayan muhafız kıtasını saymayalım) otuz altı bin kişi kalmıştı (savaş alanlarında ölenler beş bin kişiden fazla değildi). Savaş sonrası durumu matematik bir kesinlikle belirlemeye yarayan dizinin ilk sayısı budur. Fransız Ordusu Moskova’dan Vyazma’ya, Vyazma’dan Smolensk’e, Smolensk’ten Berezina’ya, Berezina’dan Vilnius’a kadar, soğğun, kaçışın, yolda karşılaşılan engellerin derecesine ve ayrı ayrı alınacak bütün diğer koşullara bağlı olmaksızın, aynı oran dahilinde eriyip yok oldu. Üç kol halinde ilerleyen Fransız kıtaları Vyazma’dan sonra birleşip bir yığın haline geldiler ve sonuna kadar böyle gittiler; Bérthier, hükümdarına durumu bildirdi (ordunun durumunu yazarken ordu komutanlarının gerçeklerden nasıl uzaklaştıkları bilinir). Şöyle yazıyordu o:

“*Je crois devoir faire connaître à Votre Majesté l’état de ses troupes dans les différents corps d’armée que j’ai été*

à même d'observer depuis deux trois jours dans différents passages. Elles sont presque débandées. Le nombre des soldats qui suivent les drapeaux est en proportion du quart au plus dans presque tous les régiments, les autres marchent isolément dans différentes directions et pour leur compte, dans l'espérance de trouver des subsistances et pour se débarrasser de la discipline. En général ils regardent Smolensk comme le point où ils doivent se refaire. Ces derniers jours on a remarqué que beaucoup de soldats jettent leurs cartouches et leurs armes. Dans cet état de choses, l'intérêt du service de Votre Majesté exige, quelles que soient ses vues ultérieures, qu'on rallie l'armée à Smolensk en commençant à la débarrasser des non-combattans, tels que hommes demontés et des bagages inutiles et du matériel de l'artillerie qui n'est plus en proportion avec les forces actuelles. En outre les jours de repos, des subsistances sont nécessaires aux soldats qui sont exténués par la faim et la fatigue; beaucoup sont morts ces derniers jours sur la route et dans les bivouacs. Cet état de choses va toujours en augmentant et donne lieu de craindre que si l'on n'y prête un prompt remède, on ne soit plus maître des troupes dans un combat. Le 9 novembre, à 30 verstes de Smolensk.¹

641

Kendilerine vaat edilmiş toprak gibi görünen Smolensk'e girince Fransızlar yiyecek yüzünden birbirlerini öldürdüler, kendi mağazalarını yağma ettiler, her şey yağma edilince de daha ötelere kaçıp gittiler.

¹ Çeşitli kolordulardaki kitaların bu son iki üç gün içinde türlü teftişlerde tespit etmiş olduğum durumlarını majestenize bildirmeyi görev bilirim. Bunlar darımağın denecek bir haldedirler. Hemen hemen bütün alaylarda bayrakları takip eden askerlerin sayısı ancak dörtte bir oranındadır, diğerleri yiyecek bulmak ve disiplinden kurtulmak ümidiyle türlü yönlerde ilerliyorlar. Hepsi Smolensk'e rahat edecekleri bir yer gözüyle bakıyor. Bu son günlerde çoğu askerin fişliğini, silahını fırlatıp attığı görüldü. Bu durum karşısında, ilerideki niyetlerin ne olursa olsun, majestenize hizmet, kitaları Smolensk'te toplamayı, işe yaramayanları, yani atlarını kaybetmiş süvarileri, silahsızları, gereksiz yükü ve bugünkü kuvvetlerle artık uyumlu olmayan olmayan bir kısım topçuyu ayırmayı gerektiriyor. Bundan başka açlıktan ve yorgunluktan bitkin bir hale gelmiş olan askerler için birkaç günlük istirahat ve erzak da zorunlu; son günlerde çok kişi yolda ve ordugâhlarda öldü. Bu durum durmadan daha da kötüleşiyor, buna acele bir çare bulunmadığı takdirde bir savaşta kitalara hâkim olunamayacaktır. 9 Kasım, Smolensk'ten otuz verst uzakta.

Herkes gidiyordu, nereye ve niçin gittiklerini bilmiyorlardı. Kendisine kimse emir vermediğine göre Napoléon, dehasıyla bunu başkalarından daha az biliyordu. Ama yine de o ve çevresindekiler, eski alışkanlıklarını koruyorlardı: Emirler, mektuplar, raporlar, *ordre du jour*¹ yazılıyordu; birbirlerini *Sire, mon cousin, Brence d'Ekmühl, roi de Naples* ve benzeri şekilde çağırıyorlardı. Ama emirler ve raporlar kâğıt üstünde kalıyor, hiçbiri uygulanmıyordu, çünkü uygulanamıyordu; birbirlerine nasıl seslenirlerse seslensinler, şimdi acısını çektikleri pek çok kötülükler yapmış zavallı, sefil insanlar olduklarını biliyorlardı hepsi. Orduyu düşünüyorlarmış gibi tavırlar takınmalarına rağmen herkes yalnız kendini, mümkün olduğu kadar çabuk kaçmayı, kurtulmayı düşünüyordu.

XVII

642

Moskova'dan Neman'a kadar olan çekilme sırasında Rus ve Fransız ordularının harekâtı bir körebe oyununa benzer; bir oyun ki her iki oyuncunun gözleri bağlanır, biri, kovalayan oyuncuya kendini haber vermek için arada bir elindeki çingırağı sallar. İlkin, kovalayan oyuncu hasmından korkmadan çingırağı sallar, ama kötü duruma düştü mü sessizce sıyrılmaya çalışarak hasmından kaçır ve çoğu zaman kaçmayı düşünürken onun kolları arasına düşer.

Başlangıçta Napoléon orduları kendilerini haber veriyorlardı; Kaluga yolu üzerinde hareketin ilk devresinde böyle yapıyorlardı; sonra, Smolensk yoluna çıkınca çingırağın topunu elle tutarak kaçıyor ve çoğu zaman uzaklaştıklarını sanarak doğruca Rusların önüne düşüyorlardı.

Fransızların kaçış hızı, Rusların aynı hızla onları takibi ve bu yüzden altların bitkin düşmesi, düşmanın bulun-

¹ Günlük emir.

duğu durumu takribi olarak öğrenmek için başlıca araç olan süvari keşiflerine imkân vermiyordu. Bundan başka, her iki orduda durumun sık sık ve hızla değişmesi dolayısıyla bilgi elde etmek de zorlaşıyordu. Düşman ordusunun ayın birinde falan yerde olduğuna dair ayın ikisinde bir haber gelirse ayın üçünde bir tedbir alınması oluyordu ama o zaman bu ordu artık ilerlemiş oluyor ve büsbütün başka bir durumda bulunuyordu.

Bir ordu kaçıyor, öbürü kovalıyordu. Smolensk'ten sonra Fransızların önüne çeşitli yollar açıldı; öyle sanılır ki orada dört gün kaldıktan sonra Fransızlar düşmanın nerede olduğunu öğrenebilirler, iyi bir şey düşünebilir, yeni bir önlem alabilirlerdi. Ama dört günlük bir bekleyişten sonra sürü halinde yine sağa sola değil, hiçbir manevraya başvurmaksızın ve bir hedef gözetmeksizin eski berbat yoldan, ayak izlerini takip ederek Krasnoye'ye ve Orşa'ya kaçıyorlardı.

Düşmanı önden değil, arkadan bekleyen Fransızlar, yayılmış ve birbirinden yirmi dört saatlik bir mesafe ile ayrılmış olarak kaçıyorlardı. En ileriden imparator, sonra krallar, dükler kaçıyordu. Rus Ordusu Napoléon'un Dinyeper'i aşarak sağa yöneleceğini (tek uygun yol buydu) düşünerek sağı izledi, Krasnoye'ye giden büyük yola çıktı. Orada, körebe oyununda olduğu gibi, Fransızlar öncülerimizle burun buruna geldiler. Ansızın düşmanı görünce Fransızlar şaşırdı, korkuyla duraladılar ama sonra, peşlerinden gelen arkadaşlarını bırakarak yine kaçmaya başladılar. Öyle ki Fransız orduları üç gün boyunca adeta Rus ordularının safları arasından (kral naibinin, sonra Davout'nun ve Ney'in birlikleri) geçti. Bütün bunlar birbirlerini kendi kaderine terk etmiş, tüm yüklerini, topçularını, askerlerinin yarısını bırakmışlardı; Rusların etrafında sağdan yarım daireler çizerek yalnız geceleri kaçıyorlardı.

Ney, kimseye zararı dokunmayan Smolensk duvarlarını havaya uçurmakla meşgul olduğu için (durumlarının bunca kötü olmasına karşın ya da özellikle bundan ötürü,

canlarını acıtan şeyi çocuklar gibi döverek öç almak istiyorlardı) on bin kişilik kolordusuyla en son hareket eden bütün askerlerini, bütün toplarını bırakıp gece ormandan gizlice Dinyeper'i aşarak ancak bin kişiyle Orşa'ya, Napoléon'un yanına koştu.

Kendilerini takip eden orduyla yine körebe oynayarak Orşa'dan Vilnius'a doğru daha gerilere kaçtılar. Berezina'da yine işler karıştı, birçokları boğuldu, birçokları teslim oldu, nehri aşarlarsa kaçarak yollarına devam ettiler. Başkomutanları kürkünü giymiş, kızağa binip arkadaşlarını bırakarak tek başına dörtnala kaçmıştı. Kaçabilenler böylece kaçtı, kaçamayalar teslim oldu ya da öldü.

XVIII

644

Kaçtıkları sırada, kendilerini yok etmek için ellerinden geleni yaptı Fransızlar, Kaluga yoluna sapmalarından komutanın ordudan kaçışına kadar bu kalabalığın her hareketi anlamsızdı; seferin bu aşamasında kitlelerin hareketlerini bir kişinin iradesine atfeden tarihçilerin bu çekilmeyi kendi bakış açılarıyla açıklamaları olanaksız gibi görünür. Ama böyle olmadı. Bu sefer hakkında yığınla kitap yazıldı ve hepsinde de Napoléon'un emir ve planlarının, manevralarının inceliği, mareşallerinin dehası anlatıldı.

Bolluk içindeki bir memlekete geçmek için kendisine yol verildiği bir sırada Napoléon'un Malo-Yaroslavets'ten çekilmesi ve sonraları Kutuzov'un onu kovaladığı paralel yol kendisine açıkken, bozuk bir yol kullanılarak çekilme, bize türlü türlü derin yorumlarla açıklanıyor. Napoléon'un Smolensk'ten Orşa'ya çekilmesi de aynı derin yorumlarla açıklanmıştır. Sonra, savaşı kabul ve orduya bizzat komanda etmeye hazırlandığı yerdeki, Krasnoye'deki kahramanlığı betimleniyor; burada o bir kayın ağacı sopasıyla dolaşarak şöyle diyor:

"J'ai assez fait l'Empereur, il est temps de faire le

général,¹ ve buna rağmen sonra hemen ordunun arkada bulunan dağınık birliklerini kendi kaderleriyle baş başa bırakarak kaçıp yoluna devam ediyor.

Sonra bize mareşallerin, özellikle Ney'in geceleyin ormanı yandan dolaşıp Dinyeper'i aşarak sancaksız, topçusuz askerlerin onda dokuzunu kaybetmiş olarak Orşa'ya kaçıktan ibaret olan mertliğini anlatıyorlar.

Ve nihayet büyük imparatorun kahraman orğudan son ayrılışını tarihçiler bize büyük ve dâhice bir iş diye gösteriyorlar. İnsanoğlunun dilinde alçaklığın son kertesini diye adlandırılan ve çocuklara yüz kızartıcı bir şey olarak öğretilen bu son kaçışa bile bir mazeret buluyor tarihçiler.

Tarihsel yorumun zorlaştığı ve iplikleri biraz daha germenin artık imkânsızlaştığı zaman ve hareket, bütün insanlığın iyilik, hatta doğruluk dediği şeye artık açıkça aykırı olduğu zaman tarihçiler "büyüklük" cankurtaranına sarılırlar. Büyüklük, iyi-kötü ölçüsünü dışarıda bırakır. Büyük için kötü yoktur. Suçu bir büyüğe yüklenebilecek bir facia olamaz.

Tarihçiler, bir kez "*C'est grand!*" dedi mi, o zaman artık iyi ve kötü yok, "*grand*" ve "*grand* olmayan" vardır. *Grand* iyi, *grand* olmayan kötüdür. Onlara göre *grand*, kahraman adını verdikleri birtakım özel varlıkların sıfatıdır. Napoléon sıcak kürkleri içinde yalnız arkadaşlarını değil (fikrince) kendisinin buraya getirdiği insanları ölümle baş başa bırakarak memleketine çekilip giderken hissediyor *que dest grand*; ve içi rahat.

"*Du sublime* (o kendisinde *sublime* bir şey görüyor) *au ridicule il n'y a qu'un pas*,"² diyor. Ve bütün dünya elli yıl tekrarlıyor: "*Sublime! Grand! Napoléon le grand! Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas.*"

Büyüklüğü iyi kötü ölçüsü dışında kabul etmek, ancak kendi hiçliğini ve ölçüsüz küçüklüğünü kabul etmektir; kimsenin aklına gelmiyor bu.

¹ Yeteri kadar imparatorluk yaptım, şimdi generallik yapma zamanı.

² Yüce ile gülünç arasında ancak bir adımlık mesafe vardır.

Bizim için, elimize İsa'nın verdiği iyi-kötü ölçüsü sayesinde, ölçülmez hiçbir şey yoktur. Sadelik, iyilik ve doğruluk olmayan yerde de büyüklük yoktur.

XIX

Hangi Rus, 1812 yılı savaşının son dönemine ait yazıları okurken acı bir keder, bir tatminsizlik duymamış, bir ölçsüzlük hissetmemiştir? Üç ordu sayıca üstün bir kuvvetle Fransızları sarmışken, bozguna uğrayan Fransızlar açlıktan ve soğuktan kırılıp kitle halinde teslim olurken ve Rusların hedefi (tarihin bize anlattığına göre) bütün Fransızları durdurmak, yollarını kesmek ve onları esir etmekten ibaretken neden esir edilmedikleri, yok edilmedikleri sorusunu kim sormamıştır kendine?

646 Borodino Savaşı'nı sayıca Fransızlardan daha az bir kuvvetle veren Rus Ordusu nasıl olup da Fransızları üç koldan sardığı ve onları esir etme amacı güttüğü halde hedefine ulaşamadı? Fransızların bize karşı bu kadar büyük bir üstünlükleri mi var ki onları üstün bir kuvvetle kuşattığımız halde yok edemedik? Bu nasıl böyle oldu?

Tarih (bu adla anılan tarih) bu sorulara yanıt vererek bunun Kutuzov'un, Tormasov'un, Çiçagov'un, falan ve filanın bu veya şu manevraları yapmamasından ileri geldiğini söylüyor.

Peki neden onlar bütün bu manevraları yapmadı? Çizilen hedefe ulaşamamasından onlar suçlu ise niçin onları yargılamadılar ve idam etmediler? Ama Rusların "başarısızlığından" suçlu Kutuzov, Çiçagov ve başkaları olduğu farz edilse bile, Krasnoye ve Berezina önlerinde Rus kıtalarının bulunduğu şartlar içinde (her ikisinde de Rus kuvvetleri üstündü) Fransız Ordusu'nun mareşallerle, krallarla, imparatorla birlikte (Rusların amacı bu olduğu halde) neden esir edilmediğini anlamak yine imkânsızdır.

Bu garip olayın (Rus savaşı tarihçilerinin yaptığı gibi)

Kutuzov'un taarruza engel oluşuyla açıklanması yersizdir, zira biliyorsunuz ki Kutuzov'un iradesi orduyu Vyazma ve Tarutino önlerinde taarruzdan alıkoyamamıştır.

Borodino'da zayıf kuvvetlerle tam ve üstün bir düşmana üstün gelen Rus Ordusu, Krasnoye'de, Berezina'da düzensiz Fransız sürülerine neden yenildi?

Rusların hedefi çekilme hattını kesip Napoléon'u ve mareşallerini esir almak idiyse ve bu hedefe ulaşmak şöyle dursun, bu yolda bütün girişimler yüz kızartıcı bir şekilde suya düştüyse, seferin son aşaması da tamamıyla haklı olarak Fransızlar tarafından zafer olarak algılanmakta ve tamamıyla haksız olarak Rus tarihçileri tarafından bir galibiyet gibi görülmektedir.

Rus savaş tarihçileri, mantığı kendileri için mecburi saydıkları oranda istemeyerek bu hükme varıyor; yiğitlik, fedakârlık vs... gibi heyecanlı nutuklara rağmen kabul etmeleri gerekiyor ki Fransızların Moskova'dan çekilişi Napoléon'un bir sıra zaferi ve Kutuzov'un yenilgisidir.

Ama ulusal onur tamamıyla bir yana bırakılırsa, bu yargının kendi içinde çelişki taşıdığı hissedilir. Çünkü Fransızların bir sıra zaferi onları tam bir felakete sürüklemiş, Rusların bir sıra yenilgisi ise düşmanlarını yok etmelerini, yurtlarını kurtarmalarını sağlamıştı.

Bu olayları hükümdarların, generallerin mektuplarından, bildirilerinden, raporlarından inceleyen tarihçilerin yanılışı 1812 Savaşı'nın son aşaması için yanlış, hiçbir zaman mevcut olmayan ve güya çekilme hattını keserek Napoléon'u mareşalleriyle, ordusuyla esir alma amacının farz ve kabul etmiş olmalarından kaynaklanıyor.

Böyle bir amaç hiçbir zaman yoktu ve olamazdı çünkü anlamı yoktu; erişilmesi büsbütün olanaksız bir şeydi...

Böyle bir amacın hiçbir anlamı yoktu, çünkü, birincisi, bozguna uğrayan Napoléon'un ordusu durmadan kaçıyor, yani tam da her Rus'un arzu edebileceği şeyi yapıyordu. Ellerinden geldiği kadar süratle kaçan Fransızlara karşı harekâta girişmeye gerek mi vardı? İkincisi, tüm çaba-

sını kaçmaya yöneltmiş insanların yolu üzerinde durmak anlamsızdı.

Üçüncüsü, Fransız Ordusu'nu yok etmek için asker kaybetmek anlamsızdı, çünkü bunlar dış etkiler olmadan da zaten yok oluyorlardı, öyle ki yollarında hiçbir engel bulunmadığı halde aralık ayında sınırdan öteye geçirebildikleri kuvvetten, yani bütün ordunun yüzde birinden fazlasını geçirememişlerdi.

Dördüncüsü, imparatoru, kralları, dukeleri falan esir etme isteği anlamsızdı çünkü bu, zamanın en mahir diplomatlarının da (J. Maistre ve başkaları) kabul ettiği gibi, Rusların işini bir hayli güçleştirecekti. Fransız kıtalarını esir etme isteği daha anlamsızdı, çünkü kendi ordularımız Krasnoye'ye kadar yarı yarıya ermişti, oysa esir kıtalarına muhafız tümenleri ayırmak gerekirdi, kendi askerlerimiz tam tayın alamıyor ve mevcut esirler açlıktan ölüyordu.

648 Napoléon'un yolunu kesip ordusuyla birlikte ele geçirilmesine ait derin düşünülmüş plan, evleklerini çiğneyen hayvanı bostandan kovalarken avlu kapısına koşup bu hayvanın kafasına vurmaya koyulacak bir bahçıvanın planına benziyordu. Bahçıvanın çok kızmış olması onu haklı görmek için tek sebep olarak ileri sürebilirdi. Fakat proje hazırlayanlar için bu da söylenemez, çünkü evleklerin çiğnenmesinden zarar gören onlar değildir.

Bundan başka, Napoléon'un orduyla irtibatını kesmek anlamsız, aynı zamanda imkânsızdı.

İmkânsızdı, çünkü öncelikle bir savaşta kolların beş verst uzaktaki bir hareketinin hiçbir zaman plana uymadığı bilindiğine göre Çiçagov'un, Kutuzov'un, Wittgenstein'in belirlenen yerde zamanında buluşmaları ihtimali o kadar azdı ki, imkânsızdı denebilir; daha planı alırken, uzun mesafelerde şaşırtma hareketlerinin istenen sonucu vermediğini söyleyen Kutuzov da böyle düşünüyordu.

İkincisi, imkânsızdı, çünkü Napoléon'un ordusunu geri çeken atalet gücünü felce uğratmak için Ruslara ellerinde bulunan kuvvetlerle kıyas kabul etmeyecek derecede büyük kuvvetler gerekirdi.

Üçüncüsü, imkânsızdı, çünkü askerî bir terim olan kesmek¹ tabirinin hiçbir anlamı yoktur. Ekmekten bir parça kesilebilir ama ordu kesilemez. Ordunun çekilme hattını kesmek (yolunu kapamak) mümkün değildir, zira etrafında daima geçilecek yer bulunur; sonra gece de var, o zaman hiçbir şey görünmez. Savaş bilginleri Krasnoye ve Berezina örneklerine bakarak bu kanaate varabilirler. Esir almaksa, esir alınacak kimsenin rızası olmadan mümkün değil; nasıl ki kırlangıcı da yakalamak imkânsız ama elinize konarsa onu yakalayabilirsiniz. Almanlar gibi strateji ve taktik kuralara göre teslim olanlar esir edilebilir. Ama Fransız askerleri, tamamıyla haklı olarak, bunu uygun bulmuyorlardı, çünkü kaçmakta da, esirlikte de onları açlığın ve soğğun getireceği ölüm bekliyordu.

Dördüncüsü ve başlıcası, imkânsızdı çünkü dünya kurulalı beri 1812 yılı savaşının gerçekleştiği korkunç koşullar içinde bir savaş hiçbir zaman olmamıştı; Rus Ordusu Fransızları izlemek için var güçleriyle çalışmış, kendileri yok olmadan, daha fazlasını yapamamışlardı.

Rus Ordusu'nun Tarutino'dan Krasnoye'ye geçişi sırasında elli bin hasta ve döküntü asker, yani büyük bir merkezi nüfusuna eşit bir kuvvet saf dışı olmuştu. Ordunun yarısı, savaş vermeden yok oldu.

Seferin bu dönemi hakkında (askerin çizmesiz, gocuk-suz, votkasız, eksik erzakla aylarca geceyi sıfırın altında on beş derece soğukta kar üstünde geçirdiği; gündüzlerin ancak yedi sekiz saat tuttuğu, kalan zamanlarda etkili bir disipline imkân vermeyen gecelerin hüküm sürdüğü; savaşta olduğu gibi askerlerin, disiplinden uzak bir ölüm alanına yalnızca birkaç saat için girmeyip açlığın ve soğğun getirdiği ölümle savaşarak aylarca yaşadıkları; bir ayda ordunun yarısının eridiği bir dönem hakkında) tarihçiler bize Miloradoviç'in falan yöne, Tormasov'un-sa filan yöne doğru bir paralel yürüyüş gerçekleştirmesi, Çiçagov'un falan yere doğru kayması (diz boyu bir karda

¹ Ordunun irtibatını (ricat hattını) kesmek.

yer değiştirmek) gerektiğini, filancanın dūřmanı tepelediğini, irtibatını kestiğini falan anlattılar.

Yarı yarıya ölen Ruslar, yapılması mümkün olan ve ulusa yaraşır bir hedefe ulaşmak için yapılması gereken her şeyi yaptılar; sıcak odalarında oturanlar, yapılması imkânsız şeyler teklif etmişlerse bunda askerlerin bir suçu yoktur.

Olaylarla tarihsel açıklamalar arasındaki bu tuhaf çelişki, sırf olayı yazan tarihçilerin, olayların tarihini değil, bazı generallerin güzel duygularının ve sözlerinin tarihini yazmış olmalarından ileri gelir.

Miloradoviç'in sözleri, bu veya şu generalin aldığı ödüller, yürüttüğü faraziyeler, onlara çok enteresan geliyor; hastanelerde, mezarlarda kalan elli bin kişi onları ilgilendirmiyor bile, çünkü bu mesele onların inceleme konusu değil.

650 Oysa raporların ve dâhice planların incelenmesinden vazgeçilsin, olaylara doğrudan doğruya ve araçsız katılan yüz binlerin hareketine nüfuz edilsin, çözülmez görünen tüm meseleler, birdenbire olağanüstü bir kolaylıkla ve çok basit bir şekilde çözülecektir.

Napoléon'la ordusunun çekilme hattını kesme amacı beş on kişinin hayalinden başka bir yerde asla mevcut almamıştı. Mevcut olamazdı, çünkü saçmaydı, erişilmesi imkânsız bir şeydi.

Halkın bir tek amacı vardı: topraklarını işgalden kurtarmak. Bu amaca öncelikle kendiliğinden varıldı çünkü Fransızlar kaçıyordu, gereken şey yalnızca, bu kaçışı durdurmamaktı. İkincisi, bu amaca, Fransızları yok eden halk savaşıyla, üçüncüsü, büyük Rus Ordusu, Fransızların hareketi durduğu takdirde, güç kullanmaya hazır bir vaziyette onların izini takip ettiği için varıldı.

Rus Ordusu'nun kaçan hayvan üzerinde bir kırbaç etkisi yaratması gerekiyordu. Deneyimli atlı şunu biliyordu: En iyisi, kırbacı havada tutmaktır, onu koşan hayvanın başına indirmek değil.

YEDİNCİ BÖLÜM

I

Can çekişen bir hayvan görünce dehşete düşer insan: Sanki kendisinden bir şey (kendi aslı) gözlerinin önünde yok olmakta, sona ermektedir. Ama bir insansa, can çekişen, sevilen bir insansa, yok olan hayat karşısında dehşetten başka bir'acı, bir yürek yarası da hisseder ki, bu yara bir beden yarası gibi bazen öldürür, bazen kapanır ama sızlar hep, irkiltici dış temaslardan sakınır.

Prens Andrey'in ölümünden sonra Nataşa ile Prenses Mariya bunu aynı derecede hissetmişlerdi. Ruhsal bakımdan sinmiş, başlarının üstünde duran korkunç ölüm bulutunun altında gözlerini kırıpıştırmış, hayatın yüzüne bakamamışlardı. Kapanmış yaralarını hüznü, acı dokunuşlardan dikkatle koruyorlardı. Her şey; sokaktan hızla ge-

çen bir araba, yemek zamanının hatırlatılması, hazırlanacak bir elbise hakkında hizmetçi kızın sorduğu bir soru, daha kötüsü, içten gelmeyen bir söz, zayıf bir ilgi yarayı acı acı sızlatıyor, birer saygısızlık gibi geliyordu onlara; zihinlerinde hâlâ çalan korkunç, sert koroyu dinlemek için gereken sessizliği bozuyor ve karşlarındaki gizemli, sonsuz ufka bakmalarına engel oluyordu.

Ancak baş başa kaldıkları zaman acı duymuyorlardı. Birbirleriyle az konuşuyorlardı. Konuşunca da önemsiz şeylerden bahsediyorlardı. İkisi de gelecekle ilişkisi olan herhangi bir şeyi hatırlamaktan aynı derecede çekiniyordu.

Bir geleceği mümkün görmek, onun hatırasına bir saygısızlık gibi geliyordu. Konuşmalarında, Prens Andrey'le ilişkili olabilecek her şeyi dikkatle, sessizlikle geçiriyorlardı. Hayatta çektikleri, duydukları onlara sözle anlatılmaz gibi geliyordu. Onunla ilgili söylenen her şey, gözlerinin önünde yoğunlaşan gizemin kutsallığını bozuyormuş gibi geliyordu onlara.

Konuşmalarında sürekli dikkat, sözü ona getirebilecek her şeyden sürekli kaçınma, söylenemeyecek şeylerin sınırı üzerinde sürekli tereddüt, duygularını daha iyi anlamalarını sağlıyordu.

Ama, saf ve tam bir sevinç gibi saf ve tam bir keder de imkânsızdır. Kendi kaderinin tek bağımsız hâkimi, yeğenin vasisi ve mürebbiyesi durumunda olan Prenses Mariya, yaşamın, kendisini iki hafta yaşadığı hüzn dünyasından dışarıya çağırdığını hissetti. Akrabalarından mektuplar almıştı, onlara yanıt vermesi gerekiyordu; Nikola'ya verilen oda rutubetliydi, çocuk öksürmeye başlamıştı. Alpatıç, işlerin hesabını vermek ve sağlam kalan, yalnızca küçük bir tamir isteyen Yaroslav'a gelmişti. Hayat, duruyordu yerinde; yaşamı sürdürmek gerekiyordu. Bir süredir yaşadığı kapalı dünyadan çıkmak Prenses Mariya'ya ne kadar acı, ne kadar azap verici olursa olsun,

hayat kaygıları ondan ilgi bekliyordu, o da ister istemez kendini teslim etti. Alpatıç'la birlikte hesapları kontrol etti, yeğeni hakkında Dessallés'ye danıştı, Moskova'ya gitmek için hazırlık yapılmasını emretti.

Nataşa yalnız kalmıştı, Prenses Mariya gitme hazırlıklarıyla uğraşmaya başlayalı beri ondan da kaçırıyordu.

Prenses Mariya, kendisiyle Moskova'ya gitmesi için Nataşa'ya izin vermesini istedi Kontes'ten. Anne de, baba da bu teklifi memnuniyetle kabul ettiler, çünkü kızlarının günden güne eridiğini fark ediyor, hava değıştirmesinin de, Moskova doktorlarının da onun için yararlı olacağını düşünüyorlardı.

Bu öneriyi kendisine bildirdikleri zaman Nataşa, "Hiçbir yere gitmeyeceğim," diye yanıt verdi, "bırakın beni, rica ederim."

Üzüntüden değıl de, kırılmaktan, öfkeden gelen göz yaşlarını güçlükle tutarak odadan fırlayıp çıktı.

Nataşa, kendisini Prenses Mariya tarafından terk edilmiş, acısıyla baş başa bırakmış hissettiğinden beri zamanının çoğunu odasında tek başına geçiriyor, yatağın bir köşesinde çömelip oturuyor, ince, titrek parmaklarıyla bir şeyleri yolup mıncıklayarak boşluğa dik, hareketsiz bakıyordu. Onu ezip bitiriyordu bu yalnızlık; ama zorunluydu. Birisi yanına girince hemen kalkar, durumunu, bakışını değıştirir, kitabını ya da dikişini eline alarak ona engel olan kimsenin çıkmasını sabırsızlıkla beklerdi.

Can gözünün korkunç, çetin bir merakla dikildiğı şeyi neredeyse hemen anlayıp kavrayıverecekmiş gibi geliyordu ona hep.

Aralık ayının sonlarında, zayıf ve solgun Nataşa, sırtında siyah yün bir elbise, başında itinasız bir şekilde top yapılmış saç örgüsüyle divanın bir köşesine ayaklarını altına alıp oturmuş, kemerinin uçlarını sinirli sinirli buruşturup sarkıtarak kapının köşesine bakıyordu.

Sevgilisinin gittiğı yere, hayatın öbür tarafına bakıyordu. Hayatın daha önce hiç düşünemediğı, çok uzak ve ihtimal dışı gördüğü öbür tarafı, artık boşluktan, yıkıntı-

dan, ıstıraptan başka bir şey olmayan bu taraftan daha yakın, daha sıcak, daha anlaşılır görünüyordu ona.

Onu gördüğü yerlere bakıyor ama onu ancak burada gördüğü şekliyle görebiliyor, başka türlü hayal edemiyordu. Mitişçi'de, Troytsa'da, Yaroslav'da nasılsa onu yine öyle görüyordu.

Yüzünü görüyor, sesini duyuyor, sözlerini ve kendisinin ona söylediklerini tekrarlıyor; bazen kendi adına, onun adına o zaman söylenebilecek yeni sözler düşünüyordu.

İşte o, başını zayıf, solgun eline dayamış, kadife kürküyle koltukta uzanıyor. Göğsü korkunç şekilde çökük, omuzları kalkık. Dudakları sıkıca kapanmış, gözleri parlıyor, solgun alnında buruşuklar belirip kayboluyor. Bir ayağı hafifçe, hızlı hızlı titriyor. Nataşa onun şiddetli bir ağrıyla savaştığını biliyor, "Bu ağrı nedir? Ağrı niye? Ne hissediyor? Nasıl bir ağrısı var?" diye düşünüyordu. O, Nataşa'nın kendisine baktığını fark etti, gözlerini kaldırdı, gülümsemeden konuşmaya başladı.

654

"Korkunç olan yalnız şu," dedi. "İstirap çeken bir insana sonsuzca bağlanmak. Bu, sonsuz bir azap." Dikkatle Nataşa'ya baktı. Nataşa, her zaman olduğu gibi, yine ne söyleyeceğini düşünmeye vakit kalmadan yanıt verdi, dedi ki: "Bu böyle devam edemez, olmaz, siz iyileşeceksiniz, tamamıyla iyi olacaksınız."

Şimdi Nataşa onu yeniden görüyor, o zaman bütün hissettiklerini yeniden yaşıyordu. Bu sözleri söylerken kendisine dikilmiş sürekli, kederli, sert bakışlarını hatırladı, bu sürekli bakışlardaki sitemi ve ümitsizliği anladı.

Nataşa, kendi kendine söyleniyordu: "Biliyorum, o öyle acı çekmeye devam etseydi, korkunç bir şey olurdu. Bu sözleri o zaman yalnızca, bu kendisi için korkunç bir şey olur diye söyledim, oysa o başka türlü anladı. 'Benim için' korkunç bir şey olurdu zannetti. O zaman yaşamak istiyordu, ölümden korkuyordu. Hem o kadar sersemce, kabaca söyledim ki. Bunu düşünmedim. Büsbütün başka bir şey düşünmüştüm. Düşündüğümü söyleseydim, şöyle

derdim: Ölseydi, gözlerimin önünde sürekli ölseydi, şimdikinden daha mutlu olurdum. Şimdi... Hiçbir şey yok, hiç kimse yok. O bunu biliyor muydu? Hayır. Bilmiyordu, hiçbir zaman da bilemeyecek. Şimdi artık bunu hiçbir zaman, hiçbir zaman düzeltmeye imkân yok.” O yine kendisine aynı sözleri söyledi, ama şimdi Nataşa içinden ona başka bir yanıt verdi. Onu durdurdu ve dedi ki: “Sizin için korkunç bir şey, ama benim için değil. Biliyorsunuz ki sizsiz benim için hayatın bir değeri yok, sizinle birlikte acı çekmek benim için en büyük mutluluk.” Sonra o, Nataşa’nın elini tuttu, ölümünden dört gün önceki o korkunç akşam sıkıldığı gibi sıkıldı. Hayalinde ona tatlı, sevdalı daha başka sözler söyledi ki bunları o zaman söyleyebilirdi. “Seni seviyorum... Seni... Seviyorum, seviyorum...” diye ellerini sıkıp ezerek, dişlerini var gücüyle sıkarak tekrarladı.

Tatlı bir hüznün sardı, gözleri yaşla doldu, ama sonra ansızın sordu kendine: Bunları kime söylüyordu? O nerede ve şimdi “kim”? Her şey yine soğuk, ağır bir kararsızlıkla karardı, yine kaşlarını çatarak gözlerini onun bulunduğu yere dikti. Neredeyse bir sırra nüfuz ediyor gibi geldi ona... Tam bilmece çözüleceği sırada kapı tokmağının gürültülü sesi çarptı kulaklarına. Oda hizmetçisi Dunyaşa, hızla ve dikkatsizce, ürkmüş, şaşkın bir yüzle odaya girdi. Heyecanla, “Lütfen babanızın yanına gelin, çabuk,” dedi. “Bir felaket, Piyotr İlyiç hakkında... Bir mektup,” diyerek hıçkırmaya başladı.

655

II

Nataşa yalnızca tüm insanlardan değil, kendi ailesinden de uzaklaşmak istiyordu. Tüm yakınları; babası, annesi, Sonya, öyle yakın, öyle alıştığı kimselerdi ki onların söylediği her şey, son zamanlarda yaşadıklarına karşı bir saygısızlık gibi geliyordu ona; onlara karşı yalnız kayıtsız davranmıyor, düşman gibi de bakıyordu. Dunyaşa’nın Pi-

yotr İlyiç hakkında söylediklerini duymuş ama anlamamıştı.

Nataşa, “Ne felaketi, nasıl bir felaket olabilir? Her şey eskisi gibi, her zamanki gibi sakin,” diye düşündü.

O salona girerken babası hızla Kontes’in odasından çıkıyordu. Yüzü buruşmuş, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Belli ki bastıran hıçkırıklarına yol vermek için odadan kaçıyor-du. Nataşa’yı görünce ümitsizlik ifade eden bir hareketle ellerini salladı, ablak, yumuşak yüzünü biçimsizleştiren acı hıçkırıklarla sarsılmaya başladı:

“Pe... Petya... Git, git, seni... seni çağırıyor...”

Sonra bir çocuk gibi hıçkırıp gücü tükenen bacaklarıyla kısa ve hızlı adımlar atarak sandalyeye yaklaşıp bıraktı kendini, yüzünü elleriyle kapadı.

Ansızın, sanki bir elektrik akımı dolaştı, Nataşa’nın bedeninde. Kalbine müthiş bir sancı saplanmıştı. Dehşetli bir sızı hissediyordu; içinden bir şey koptu, ölüyor gibi geldi ona. Ama bu sızının peşinden, üzerine çöken münzevilikten kurtulduğunu hissetti bir anda. Babasını görüp de annesinin kapının ötesinden gelen müthiş, kaba çılgınlığını duyunca bir anda kendi kederini unuttu. Babasına koştu, fakat o bitkin bir halde elini sallayarak annesinin kapısını gösterdi. Prenses Mariya sararmış, alt çenesi titrer bir halde kapıdan çıktı, Nataşa’ya bir şeyler söyleyerek elini tuttu. Nataşa onu görmüyor, duymuyordu. Hızla kapıdan girdi, nefsiyle mücadele ediyormuş gibi bir an durdu; annesine koştu.

Kontes koltuğa uzanmış, tuhaf bir şekilde çırpınıyor, başını duvara çarpıyordu. Sonya’yla hizmetçi kızlar başını tutuyorlardı:

“Nataşa’yı, Nataşa’yı çağırın...” diye bağıırıyordu Kontes. “Yalan, yalan... Yalan söylüyor... Nerede Nataşa!” diye etrafındakileri iterek haykırıyordu. “Çekilin hepiniz, yalan! Öldürdüler!.. Ha-ha-ha! Yalan!”

Nataşa koltuğa diz çöktü, annesine eğildi, onu kucakladı, kendisinden beklenmeyecek bir kuvvetle onu kaldırdı, yüzünü kendine çevirdi ve bağrına bastı.

“Anneciğim!.. Ben buradaydım canım. Anneciğim,” diye fısıldadı.

Bırakmıyordu annesini, incitmeden onunla savaşıyor, yastık istiyor, su istiyor, annesinin üstündeki elbiselerin düğmelerini çözüyordu. “Şekerim, canım... Anneciğim... canım,” diye başını, ellerini, yüzünü öperek ve gözyaşlarının, burnundan, yanaklarından seller gibi akışını hissederek, durmadan fısıldıyordu.

Prenses kızının elini sıktı, gözlerini kapadı ve bir an için sakinleşti. Sonra ansızın hızla kalktı, boş boş baktı etrafına, Nataşa’yı görünce var gücüyle başını sıkmaya başladı. Sonra onun acıdan buruşmuş yüzünü kendine çevirdi, uzun süre baktı.

Yavaş, soğukkanlı bir fısıltıyla, “Nataşa, sen beni seversin,” dedi. “Nataşa, sen beni aldatmazsın, değil mi? Bana gerçeği söylersin değil mi?”

Nataşa yaşlı gözlerle ona baktı, gözlerinde, yüzünde af dileyen bir yakarış ve sevgi vardı.

Annesini bitiren acının fazlasını bir şeyler yapıp kendisi almak için tüm sevgisini içinde topladı, “Canım, anneciğim,” diye tekrarlardı.

Anne, gerçeklerle başa çıkamıyordu, sevgili oğlu genç yaşında vurulup ölmüşken kendisinin yaşayabileceğine inanmayı reddederek yeniden kendini kaybetti.

Nataşa o günün, o gecenin, ertesi günün, ertesi gecenin nasıl geçtiğini anlamadı. Uyumuyor, annesinin yanından ayrılmıyordu. Onun yenilmez, sabırlı sevgisi, bir teselli olarak değil, hayata bir çağrı olarak sanki Kontes’i her an, her yanından sarıyordu. Üçüncü gün Kontes birkaç dakika sakinleşti; Nataşa da başını koltuğun koluna dayayıp gözlerini kapadı. Karyola gıcırdadı, Nataşa gözlerini açtı. Kontes karyolada oturuyor, yavaşça konuşuyordu:

“Geldiğine ne kadar memnun oldum. Yoruldun, çay ister misin?” Nataşa ona yaklaştı. “Güzelleştin, geliştin sen,” diye kızının elini tuttu Kontes.

“Anneciğim, neler söylüyorsun!..”

“Nataşa, o artık yok, yok!”

Kontes kızını kucakladı, ağlamaya başladı.

Prenses Mariya yolculuğunu ertelemişti. Sonya ile Kont, Nataşa'dan nöbeti devralmaya çalışıyor ama başarılı olamıyorlardı. Annesini çılgınca üzüntüye kapılmaktan ancak onun alıkoyabileceğini görüyorlardı. Nataşa üç hafta, hiç ara vermeden annesinin yanında kaldı; onun odasında koltukta uyuyor, onu yediriyor, içiriyor, durmadan onunla konuşuyor, konuşuyordu, çünkü Kontes'i yalnız onun tatlı, okşayıcı sesi teselli ediyordu.

Annesinin ruh yarası iyileşmiyordu. Petya'nın ölümü, hayatının yarısını koparıp almıştı. Petya'nın, elli yaşında, taze, dinç bir kadinken kendisine ulaşan bu ölüm haberinden bir ay sonra, odasından yarı ölü, hayatla ilgisi kalmamış bir ihtiyar olarak çıktı. Ama Kontes'i yarı yarıya öldüren yara, bu yeni yara, Nataşa'yı hayata çağırıyordu.

658 Ruh varlığının parçalanmasıyla açılan ruh yarası (garip görünse de) tıpkı beden yarası gibi yavaş yavaş kapanır. Derin yara sağaldıktan, kenarları birleşir gibi olduktan sonra ruh yarası da onun gibi, ancak içeriden dışarıya yansıyan yaşama gücüyle sağalır.

Nataşa'nın yarası da böyle kapandı. O, hayatının sona erdiğini sanmıştı. Ama ansızın annesine olan sevgisi, hayatının özünün (sevginin) henüz içinde yaşadığını gösterdi ona. Sevgi uyanmış, hayat da uyanmıştı.

Prens Andrey'in son günleri Nataşa'yı Prenses Mariya'ya bağlamıştı. Yeni felaket onları birbirine iyice yaklaştırdı. Prenses Mariya, yolculuğunu ertelemiş, hasta bir çocuğa bakar gibi Nataşa'ya üç hafta boyunca bakmıştı. Annesinin yanında geçirdiği son haftalar Nataşa'nın tüm gücünü tüketmişti.

Bir öğleüstü Prenses Mariya, Nataşa'nın sıtma nöbetiyle titrediğini gördü, onu kendi odasına götürüp yatağına yatırdı. Nataşa uzandı, Prenses Mariya storları indirek odadan çıkmak isteyince Nataşa onu yanına çağırdı:

“Uykum yok Mariya, otur benimle.”

“Yorgunsun, uyumaya çalış.”

“Hayır, hayır. Niçin beni getirdin? Beni arar.”

“O çok iyi. Bugün o kadar iyi konuştu ki,” dedi Prenses Mariya.

Nataşa yatağa uzanmış, odanın alacakaranlığı içinde Prenses Mariya’nın yüzüne bakıyordu.

“Ona benziyor mu?” diye düşündü. “Evet, hem benziyor, hem benzemiyor. Ama bunda benim bilmediğim ayrı, yabancı, büsbütün yeni bir şey var. Beni de seviyor. Kalbinde ne var acaba? Her bakımdan iyi. Ama nasıl? Ne düşünüyor? Bana ne gözle bakıyor? Evet, o, çok iyi.”

Prensesin elini kendine doğru çekerek, “Maşa,” dedi. “Beni kötü bir kız zannetme. Zannetmezsin değil mi? Maşa, kuzum. Seni ne kadar seviyorum. İyi, çok iyi dost olacağız.”

Nataşa, Prenses Mariya’yı kucakladı, ellerini, yüzünü öpmeye başladı. Prenses Mariya utandı, Nataşa’nın bu sevgi gösterisine sevindi.

O günden sonra Prenses Mariya ile Nataşa arasında, ancak kadınlar arasında görülebilen tutkulu, şefkatli bir dostluk başladı. Durmadan sarılıp birbirlerine tatlı sözler söylüyor, zamanlarının büyük bir kısmını bir arada geçiriyorlardı. Biri çıkınca öbürü üzülüyor, onun yanına gitmeye can atıyordu. Bir aradayken kendilerini ayrı ayrı olduklarından daha büyük bir huzur içinde hissediyorlardı. Aralarında dostluktan daha güçlü bir duygu belirmişti: Bu, ancak bir arada hayatta kalabileceklerine olan inançlarından doğan olağanüstü bir histi.

Bazen saatlerce susar, bazen yataklarında sabaha kadar konuşurlardı. Çoğu zaman çoktan gerilerde kalmış şeylerden söz ederlerdi. Prenses Mariya kendi çocukluğunu, annesini, babasını, düşlerini anlatırdı; önceleri bu kapaalı yaşamdan, Hristiyanlık çilesinin şiiirinden sakın bir kayıtsızlıkla yüz çeviren Nataşa, artık kendini Prenses Mariya’ya yürekten bağlı hissediyor, onun geçmişini de seviyor, hayatın başka yönlerini böylece görüyordu. Boyun eğmiş, fedakârlıklarla dolu bir hayat yaşamayı düşünmüyordu, çünkü o başka hazlar aramaya alışmıştı

ama önceleri anlamadığı bu erdemleri başkasında görünce anlıyor ve seviyordu. Nataşa'nın çocukluk ve ilkgençlik hikâyelerini dinleyen Prenses Mariya için de hayatın daha önce bilmediği yanları çıkmıştı ortaya: yaşama sevgisi, keyif.

İçlerindeki duygunun yüceliğini bozmamak için (onlara öyle geliyordu) "ondan" hâlâ söz etmiyorlardı; bu sessizlikse, böyle düşünmeseler de onu unutturuyordu yavaş yavaş.

Nataşa zayıflamış, sararmış, öyle bitkin düşmüştü ki, herkes hep onun sağlığından söz ediyor, bu onun hoşuna gidiyordu. Bazen ansızın içine bir korku, yalnız ölüm korkusu değil, hastalık, zayıflık korkusu, güzelliğini kaybetme korkusu düşüyor, elinde olmadan arada bir dikkatle çıplak koluna bakıp zayıflığına şaşıyor ya da sabahları aynada incelmış, perişan görünen yüzünü seyrediyordu. Böyle olması gerekiyormuş gibi geliyordu ona, bununla birlikte içine bir korku, bir hüznün çöküyordu.

660

Bir gün hızlı adımlarla yukarı kata çıktı, nefesi tıkanmıştı. Hemen o anda bir bahane bulup aşağıya, oradan tekrar yukarıya koştu, böylece gücünü denedi, kendini yokladı.

Yine bir defa Dunyaşa'yı çağırdı; sesi titrek çıkmaya başladı. Hizmetçi kızın ayak seslerini duyduğu halde ona bir kez daha seslendi, şarkı söylerken çıkardığı o göğüsten gelen sesle seslendi, kulak kabarttı.

Farkında değildi ama ruhunu kaplayan balçık tabakasının altından ince, narin, taze ot iğneleri baş vermişti, bunların kökleşmesi ve onu ezen ıstırapı hayat filizleriyle çok geçmeden kapatması lazımdı. Yara içten iyileşmişti.

Ocak ayının sonunda Prenses Mariya, Moskova'ya hareket etti. Kont, doktorlara danışmak üzere Nataşa'nın da onunla birlikte gitmesinde ısrar etmişti.

Kutuzov'un düşmanı yok etmek, çekilme hattını kesmek gibi isteklerle yanıp tutuşan kıtalarını zapt edemediği Vyazma çarpışmasından sonra kaçan Fransızlar ve onları arkalarından kovalayan Ruslar, Krasnoye'ye kadar savaş vermediler. Kaçış o kadar hızlı oluyordu ki Rus Ordusu Fransızlara yetişemiyor, süvarilerin, topçuların atları duruyor, Fransızların harekâtı hakkında gelen haberler hep yanlış çıkıyordu.

Rus askerleri, yirmi dört saatte kırk verst yol almaktan o kadar bitkin düşmüşlerdi daha hızlı gidemiyorlardı.

Rus Ordusu'nun bitkinlik derecesini anlamak için sadece şu olayı bilmek yeterlidir: Tarutino'dan itibaren bütün harekât sırasında yaralı ve ölü kaybı beş binden fazla olmadığı, esir kaybı yüz kişiye varmadığı halde Tarutino'dan yüz bin kişi olarak çıkan Rus Ordusu Krasnoye'ye elli bin kişi olarak gelmişti.

Kaçış Fransızları nasıl bitirdiyse, kovalama da Rusları öyle bitirmişti. Yalnız şu fark vardı: Rus Ordusu kendi isteğiyle kovalıyordu, düşmanın tehdidi altında değildi; Fransız yaralıları düşman elinde, Rus yaralıları kendi ülkelerinde kalıyorlardı. Napoléon'un ordusunun azalmasının başlıca nedeni, hızlı. Rus Ordusu'nun azalmasının şüphe götürmez sebebi de budur.

Kutuzov'un tüm çabası yalnızca Tarutino ve Vyazma önlerinde olduğu gibi, Fransızlar için öldürücü olan bu ileri hareketin önünü (Petersburg'dakilerin ve ordudaki Rus generallerinin istedikleri gibi) elinden geldiğince açmaya, ona yardım etmeye, kendi kıtalarının hareketini kolaylaştırmaya yönelmişti.

Ama Kutuzov, orduda kendini gösteren yorgunluktan ve sürekli hareketten doğan büyük kayıptan başka, kıtaların hareketini yavaşlatmak ve beklemek için bir neden daha görüyordu. Rus kıtalarının amacı Fransızları izlemektir. Fransızların gittikleri yol belli değildi; onun için, kıtalarımız Fransızların izini ne kadar yakından takip

ederlerse o kadar fazla yol alıyorlardı. Ancak belli bir mesafeden takip ederek Fransızların yaptığı zikzakları en kısa yoldan kesmek mümkündü. Generallerin teklif ettikleri bütün ustaca manevralar, kıtaların yer değiştirmesinden, yürüyüş mesafelerinin artırılmasından ibaretti, biricik akla uygun hedefse bu mesafeleri azaltmaktı. Moskova'dan Vilnius'a kadar, sefer süresince, tüm çabası bu hedefe yönelmişti Kutuzov'un; rastlantı ya da geçici olarak değil, öyle kararlı bir şekilde yönelmişti ki, kararını bir kez bile değiştirmemişti.

Kutuzov, her Rus askerinin hissettiğini; Fransızların yenilip kaçtığını, onları kovmak gerektiğini zekâsı ya da bilgisiyle değil, bir Rus olarak tüm benliğiyle biliyordu, biliyor ve hissediyordu; ama aynı zamanda sürati ve mevsimi bakımından görülmemiş bir seferdi; bunun tüm ağırlığını da askerlerle birlikte hissediyordu.

662

Ama generallere, özellikle Rus olmayan, sivrilmek, hayran kazanmak, bir dük ya da bir kral esir almak isteyen generallere, tam da şimdi, her türlü savaşın hem çirkin hem de saçma olduğu bir sırada, savaşmanın ve bir zafer kazanmanın tam zamanıdır gibi geliyordu. Savaş vermeden bir ay içinde yarı yarıya eriyen ve en iyi şartlar içinde sınıra kadar aştıkları mesafeden daha fazla mesafe aşmaları gereken ayakkabısız, kaputsuz, yarı aç askerlerle manevra yapmak için birbiri peşinden kendisine projeler sunulduğu zaman Kutuzov omuzlarını silkmekle yetiniyordu.

Sivrilmek, manevra yapma, düşmanı yok etme ve çekilme hattını kesme çabası özellikle Rus kıtaları Fransız Ordusu'yla karşılaştığı zaman çıkıyordu ortaya.

Üç Fransız kolundan birinin yakalanacağı sanıldığı halde on altı bin kişilik kuvvetiyle Napoléon'a rastlandığı zaman Krasnoye önlerinde böyle olmuştu. Bu tehlikeli karşılaşmadan sakınmak ve askerlerini harcamamak için Kutuzov her yolu denedi, yine de Krasnoye'deki dağınık Fransız gruplarının bitkin Rus askerleri tarafından yok edilmesi üç gün sürdü.

Toll planı kaleme almıştı: *die erste Colonne marschirt* vs. Her zaman olduğu gibi hiçbir şey plana göre yapılmıyordu. Prens Eugene de Wurttemberg, kaçan Fransızlara bir tepeden ateş ediyor ve bir türlü gelmeyen takviyeleri istiyordu. Fransızlar geceleri Rusların etrafından dolaşarak kaçarak öteye beriye dağılıyor, ormanlarda saklanıyor, herkes kendi bildiği gibi aradan süzülüp geçerek ilerliyordu.

Müfrezenin levazım işleri hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini söyleyen, gerektiği zaman asla bulunmayan, kendi kendine "*Chevalier sans peur et sans reproche*"¹ diyen, Fransızca konuşmaya meraklı Miloradoviç, teslim olma teklifiyle müzakereci gönderip vakit kaybediyor, kendisine emredileni yapmıyor, başka türlü hareket ediyordu.

Kıtalara yaklaşıp Fransızları süvarilere göstererek, "Bu kolu size veriyorum, çocuklar," dedi.

Süvariler güçlkle hareket eden atlarını mahmuzlarla, kılıçlarla sürerek büyük çabadan sonra tırısla kendilerine bağışlanan kola, yani soğuktan donmuş, uyuşmuş ve aç Fransız kalabalığına yaklaştılar; bağışlanan kol, silahlarını atarak teslim oldu, zaten çoktandır bunu yapmak istiyordu.

Krasnoye dolaylarında yirmi altı bin esir, yüzlerce top, mareşal asası diye adlandırılan bir sopa aldılar; orada kimin yararlık gösterdiği üzerinde tartıştılar; bundan memnundular ama Napoléon'u ya da bir mareşali esir alamadıklarına çok hayıflanıyor ve suçu birbirlerinde, özellikle Kutuzov'da buluyorlardı.

Kendilerini ihtiraslarına kaptırmış olan bu adamlar, şartların trajik yasasının kör bir aletinden başka bir şey değillerdi ama onlar kendilerini birer kahraman sayıyor ve yaptıkları şeyin çok değerli ve asil bir iş olduğunu düşünüyorlardı. Kutuzov'u suçluyor, seferin ta başından beri Napoléon'u yenmelerine engel olduğunu, yalnız kendi ihtiraslarını tatmin etmeyi düşündüğünü, Polotniyaniye

¹ Korkusuz ve kusursuz şövalye.

Zavodı'dan çıkmak istemediğini, çünkü orada rahatının yerinde olduğunu, Krasnoye dolaylarında ileri hareketi durdurduğunu, çünkü Napoléon'un orada olduğunu öğrenince büsbütün şaşırdığını, Napoléon'la elbirliği ettiğine, ona satıldığına vs. ihtimal verilebileceğini söylüyorlardı.

İhtiraslarına kapılmış çağdaşlarının bu söyledikleri yetmiyormuş gibi, sonraki kuşaklar ve tarih, Napoléon'u *grand*, Kutuzov'u ise (yabancı tarihçiler) kurnaz, sefih, zayıf bir yaşlı saraylı olarak tanıdılar; Ruslarsa, silik, yalnızca bir Rus adı taşıdığı için yararlı bir kukla olarak...

V

1812-13 yıllarında Kutuzov, açıktan açığa, hata yapmakla suçlanıyordu. Hükümdar ondan memnun değildi. Yüksek bir emirle geçenlerde yazılan bir tarih kitabında Kutuzov'dan söz edilirken, Napoléon'un adından korkan, Krasnoye ve Berezina dolaylarındaki hatalarıyla Rus Ordusu'nu şan ve şereften, Fransızlara karşı tam bir zaferden mahrum eden kurnaz ve yalancı bir saraylıydı, deniyor.¹

Rus kafasının kabul etmediği büyük adamların, *grand-homme*'un² değil de, kaderin iradesini anlayıp kendi iradesini ona tabi kılan seyrek ve her zaman yalnız insanların kaderidir bu. Yığınların nefreti, hor görüşü bu adamlara yüksek kanunları kavramalarının cezasıdır.

Rus tarihçileri için (söylemesi garip ve korkunçtur) Napoléon (hiçbir zaman, hiçbir yerde, sürgünde bile insanı bir meziyet göstermemiş olan tarihin bu değersiz aleti) bir hayranlık ve heyecan konusudur; *grand*'dır. Kutuzov, 1812 yılındaki eyleminin başından sonuna kadar, Borodino'dan Vilnius'a kadar hiçbir hareketiyle, hiçbir sözüyle kendini bir defa yalanlamadan tarihte görülmemiş bir fe-

¹ Bogdanoviç'in 1812 yılı tarihi: Kutuzov'un portresi ve Krasnoye Savaşı sonuçlarının tatmin edici olmayışı üzerinde düşünceler (yazarın notu).

² Büyük adam.

dakârlık, bir öngörü örneği veren Kutuzov ise onlara silik, acınacak bir şey gibi görünür, ondan ve 1812 yılından söz ederken biraz utanır gibi olurlar hep.

Oysa, eylemi böyle kararlı şekilde, sürekli aynı hedefe yöneltilmiş tarihi bir şahsiyet tasavvur etmek zordur. Daha asil, halkın iradesine daha uygun bir hedef tahayyül etmek zordur. Tarihsel bir kişilik tarafından çizilmiş ve 1812 yılında Kutuzov'un tüm eylemini yönelttiği hedef kadar mükemmel ulaşılmış bir hedefe tarihte başka bir örnek bulmak daha da zordur.

Kutuzov, hiçbir zaman piramitlerden bizi izleyen kırk asırdan, vatan için yaptığı fedakârlıklardan, niyet ettiği ve yaptığı şeylerden söz etmezdi; kendisinden hiç söz etmezdi genellikle; hiçbir surette rol yapmaz, her zaman çok basit ve alelade bir insan olarak görünür, çok basit ve alelade şeyler konuşurdu. Kızlarına ve Madam Staël'e mektuplar yazar, roman okur, güzel kadınların meclisinden hoşlanır, generallerle, subaylarla, erlerle şakalaşır, kendisine bir şeyler ispat etmek isteyen insanlara hiç itiraz etmezdi. Kont Rastopçin, Yauza Köprüsü'nden dörtlüce gelerek Moskova'nın kaybedilmesinden sorumlu saydığı Kutuzov'a sitemle, "Nasıl olur; hani Moskova'yı savaşız terk etmeme sözü vermiştiniz?" dediği zaman, Moskova çoktan teslim edildiği halde Kutuzov, "Moskova'yı yine de savaşız bırakacak değilim," diye yanıt vermişti. Hükümdardan gelen Arakçeyev, Yermolov'un topçu komutanı tayin edilmesi gerektiğini ileri sürdüğü zaman Kutuzov şu yanıtı vermişti: "Evet, ben de şimdi bunu söylüyordum." Oysa bir dakika önce büsbütün başka bir şey söylemişti. Etrafını saran düşüncesiz kalabalığın içinde olayların perde arkasını anlayabilen tek kişiydi; başkentin felaketini Kont Rastopçin kendi üzerine alacakmış ya da ona yükleyecekmiş, bunu mu düşünecekti? Topçu komutanlığına kimin atanacağı konusu onu daha da az ilgilendirebilirdi.

Yalnız bu olaylarda değil, yaşam deneyimiyle, fikirlerin ve onları ifadeye yarayan sözlerin insanları ayakta tutan asıl güç olmadığı inancına varan bu yaşlı adam büs-

bütün anlamsız şeyler söylerdi hep, aklına ne gelirse söylerdi.

Kendi sözlerine bunca önem vermeyen bu adam, savaşı süresince ulaşmaya çalıştığı hedefe uygun olmayan bir tek söz söylememişti Anlaşılmayacağına inansa da, türlü şartlar içinde birçok kez dile getirmişti düşüncesini. Etrafındakilerle geçimsizliğinin başlangıcı olan Borodino Savaşı'ndan başlayarak "bu savaşın bir zafer olduğunu" bir tek o söylemiş, bunu sözle de, bildirilerinde de, raporlarında da ölünceye kadar tekrar etmişti. "Moskova'nın kaybının Rusya'nın kaybı demek olmadığını" yalnız o söylemişti. Lauriston'un anlaşma teklifine karşı, "bunun olanaksız olduğu, çünkü halkın arzusunun bu olmadığı" cevabını vermişti. Fransızların çekilişi sırasında "bütün manevralarımızın gereksiz olduğunu, her şeyin kendiliğinden bizim istediğimizden daha iyi olacağını, düşmana altın bir köprü yapmak gerektiğini, Tarutino Savaşı'nın da, Vyazma Savaşı'nın da, Krasnoye Savaşı'nın da yersiz olduğunu, sınıra yeterli bir kuvvetle varmak gerektiğini, on Fransız'a bir Rus feda etmeyeceğini" yalnız o söylemişti.

Yalnız o, bize tasvir edildiği gibi, bu saraylı, hükümdara yaranmak amacıyla Arakçeyev'e yalan söyleyen adam, yalnız bu saraylı adamdır ki Vilnius'ta "sınırın ötesinde savaşa devam etmenin zararlı olduğunu" söylüyor, bu sözüyle de hükümdarın gözünden düşüyor.

Onun olayların perde arkasını görebildiğini yalnız sözleri kanıtlamaz; istisnasız bütün eylemleri üç şeyden oluşan tek bir amaca yöneltmişti: 1) Fransızlarla çarpışmak için bütün kuvvetleri toplamak, 2) Onları yenmek ve 3) Rusya'dan onları kovmak, halkın ve ordunun acısını mümkün olduğu kadar hafifletmek.

Kılavuzu sabır ve zaman olan, kesin hareketler düşmanı o savaşçı Kutuzov, hazırlığını eşsiz bir tantanaya bürüyerek Borodino Savaşı'nı veriyor. Daha başlamadan Austerlitz Savaşı'nın kaybedileceğini söyleyen, tüm generaller savaşın kaybedildiğini söyledikleri halde ve kaza-

nılmış bir savaştan sonra ordunun geri çekilmesi tarihte eşi görülmemiş bir örnek olmasına rağmen herkesin tersine inatla yalnız o Borodino Savaşı'nın bir zafer olduğunu iddia ediyor. Yalnız o, çekilme sırasında, o an için bir yararı olmayacağını ileri sürerek, çatışmaya girmemekte, yeni bir savaşa başlamamakta ve Rusya sınırlarını aşmamakta ısrar ediyor.

Şimdi bir avuç insanın kafasındaki bütün bu düşünceler bir yana bırakılırsa, olayların içyüzünü anlamak kolaydır, çünkü olaylar sonuçlarıyla birlikte önümüzdedir.

Ama nasıl oluyor da yaşlı bir adam, herkesin düşüncesinin tersine olayları halkın kavrayabildiği şekilde görebiliyor ve tüm eylemi süresince kararına bir kez bile ihanet etmiyor?

Olayların içyüzünü kavramadaki bu görülmedik gücün kaynağı, ruhunda tüm saflığıyla ve sapasağlam taşıdığı halk özündeydi.

İşte bu duygu halkı, onu (gözden düşmüş bir ihtiyarı) çarın istememesine karşın halk savaşının temsilcisi olarak seçmeye zorladı. Bu duygu, insanları öldürmek, yok etmek için değil, kurtarmak, onlara acımak için onu (başkomutanı) o insani yükseklığe çıkardı.

Bu basit, alçakgönüllü ve bu nedenle de gerçekten heybetli sima, tarihin icat ettiği, insanları bir kenardan idare eden Avrupa kahramanının yalancı kisvesine giremez.

Uşak için o büyük adam olamaz, çünkü uşağın kendine göre bir büyüklük anlayışı vardır.

VI

5 Kasım, Krasnoye adıyla anılan savaşın ilk günüydü. Akşama doğru, birçok tartışmalardan, kıtalarını gereken yere sevk etmeyen generallerin hatalarından, birbirine aykırı emirlerle gelip giden yaverlerden sonra, düşmanın

kaçtığı, savaş yapılamayacağı anlaşıncı Kutuzov, Krasnoye'den ayrıldı, o gün genel karargâhın taşındığı Dobroye'ye gitti.

Hava açık ve soğuktu. Kutuzov, kendisinden memnun olmayan, arkasında fısıldaşan generallerden oluşan kalabalık bir maiyetle semiz, beyaz atının üstünde Dobroye'ye doğru gidiyordu. Yol boyunca, o gün alınan Fransız esirleri (o gün yedi bin esir alınmıştı) grup grup toplanmış, çoban ateşlerinde ısınyıyorlardı. Dobroye yakınlarında üstleri başları yırtık, ellerine ne geçirmişlerse vücutlarına sarmış bir esir kalabalığının gürültüsü duyuluyordu; uzun bir sıra oluşturmuş, koşumlardan çözülmüş Fransız toplarının yanında duruyorlardı. Başkomutanın yaklaşmasıyla sesler kesildi; gözler kırmızı kenarlı beyaz kalpagıyla, kamburumsu omuzlarının üzerine oturmuş pamuklu kaputuyla yolda ağır ağır ilerleyen Kutuzov'a dikildi. Generallerden biri topların ve esirlerin nerede ele geçirildiği hakkında Kutuzov'a rapor veriyordu.

668

Kutuzov kaygılı görünüyor, generalin sözlerini dinlemiyordu. Gözlerini memnuniyetsizlikle kırıştırtıyor, esirlerin perişanlığına dikkatle, dik dik bakıyordu. Fransız askerlerinin çoğunun yüzleri bozulmuş, burunları, yanakları donmuştu; hemen hepsinin gözleri kızarmış, şiş ve çapaklıydı.

Bir yığın Fransız, yolun yakınında duruyor, iki asker (birinin yüzü çıbanlarla doluydu) elleriyle çiğ bir et parçasını parçalıyorlardı. Bakışlarda korkunç ve hayvani bir şey vardı; Kutuzov'a kinle bakan çıbanlı asker, ansızın yüzünü çevirerek işine devam etti.

Kutuzov uzun uzun, dikkatle bu iki askere baktı; yüzünü daha çok buruşturup gözlerini kırıştırdı ve düşünceli düşünceli başını salladı. Başka bir yerde bir Fransız askerine gülerek ve omzuna vurarak dostça bir şeyler söyleyen bir Rus askeri gördü. Kutuzov yine aynı tavırla başını salladı.

Kendisine raporunu anlatmaya devam eden ve ona Preobrajenski Alayı'nın önündeki (ele geçirilmiş) Fransız

bayraklarını işaret eden generale, “Ne söylüyorsun sen?” diye sordu.

Zihnini işgal eden şeyden, görünüşe göre, kendini güçlkle ayırarak, “A, bayraklar!” diye ekledi. Dalgınca bakındı etrafına. Binlerce göz dikilmişti üstüne, ne söyleyecek diye bekliyorlardı. Preobrajenski Alayı’nın önünde durdu, derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı, maiyetinden biri, bayrakları tutan askerlerin yaklaşımları ve onları gönderleriyle başkomutanın önüne dikmeleri için bir işaret yaptı. Kutuzov birkaç dakika sustu, istemeye istemeye, durumunun zorunluluğuna boyun eğerek başını kaldırdı ve söze başladı. Subaylar çevresinde toplandı. Subay çemberini dikkatli bir bakışla süzerek içlerinden bazılarını tanıdı Kutuzov.

“Hepinize teşekkür ederim!” diyerek askerlere, sonra subaylara döndü. Sessizliği yararak ağır ağır konuştu: “Çetin ve sadık hizmetlerinizden dolayı hepinize teşekkür ederim. Zafer bizimdir, Rusya sizi unutmayacak. Şanımız sonsuz olsun!”

669

Sustu, etrafına bakındı. Bir Fransız kartalı tutan ve onu Preobrajenski Alayı’nın sancakları önüne doğru çıkaran bir askere, “Eğ, eğ,” dedi. “Daha aşağı, daha aşağı, hah işte öyle.” Hızlı bir çene hareketiyle askerlere döndü. “Hurra, çocuklar!”

Binlerce ses birden gürledi:

“Hurra-hurra-hurra!”

Askerler haykırırken eyerin üstünde bükülmüş duran Kutuzov başını eğdi; gözleri tatlı, adeta alaycı bir ışıkla parıldıyordu.

“Şimdi bakın, kardeşler,” diye başladı sesler kesilince...

Ansızın sesi ve yüzünün ifadesi değişti: Sanki başkomutan susmuş, arkadaşlarına çok önemli bir şey bildirmek isteyen sıradan bir ihtiyar başlamıştı söze.

Ne söyleyeceğini iyice duymak için subay kalabalığı içinde ve saflarda bir kıpırdanma oldu:

“Şimdi bakın kardeşler. Biliyorum ki sizin için zor

ama sabredin; çok kalmadı. Misafirlerimize saygı göstereyim, rahat ettirelim, sonra dinleniriz. Çar hizmetinizi unutmayacak. Sizin için zor, ama ne de olsa siz kendi topraklarınızdasınız; onlarsa, görüyorsunuz ne hale geldiler,” diyeerek esirleri gösterdi. “En düşkün dilencilerden daha kötü. Güçlü oldukları zaman onlara acımıyorduk. Ama şimdi acıamamız gerekiyor. Onlar da insan. Değil mi çocuklar?”

Kendisini izleyen keskin, saygılı, şaşkın bakışlarda bir duygudaşlık okudu; yüzü, dudaklarının ve gözlerinin köşelerini kırıştıran tatlı bir gülümsemeyle gittikçe aydınlanıyordu. Sustu, şaşırmış gibi başını eğdi. Sonra ansızın başını kaldırarak, “Ama onları kim davet etti diyeceksiniz? İyi oldu öyleyse, analarını...” dedi. Kamçısını sallayarak sefer boyunca ilk kez atını dörtnala sürüp neşeyle gülüşen, hurra diye gürleyen askerlerin bozulan saflarından uzaklaştı.

Kutuzov’un söylediği sözler askerlerce anlaşılmış olmaktan uzaktı. Kimse feldmareşalin, tantanalı bir tavırla başlayıp açık kalpli bir ihtiyar ağzıyla bitirdiği söylevi yineleyemezdi. Bu konuşma yalnızca anlaşılmamış, o coşkunluk, düşmana duyulan merhametle ve haklılığın, özellikle bu ihtiyarca ve içten küfürle ifade edilen bilinciyle birleşerek askerlerin ruhunda yer etmiş, uzun süre dinmeyen neşeli kahkahalarda bulmuştu ifadesini. Bundan sonra generallerden biri, arabayla gitmeyi arzu edip etmediğini sorunca Kutuzov yanıt verirken hiçkırkı ansızın, çok heyecanlı olduğu belliydi.

VII

8 Kasım’da, Krasnoye Savaşı’nın sonuncu günü kıtalar geceleyecekleri yere geldikleri zaman ortalık artık kararmıştı. Bütün gün sakın ve soğuk geçmiş, hafiften, seyrek bir kar yağmıştı; akşama doğru hava açmaya başladı. Kar taneleri arasından yıldızlı siyah mor bir gökyüzü görünüyordu; soğuk şiddetlenmeye başlamıştı.

Tarutino'dan üç bin kişi olarak çıkan ve mevcudu dokuz yüze inen silahendaz alayı, geceleme için büyük yolun üstündeki köyde belirlenen yere ilk gelenlerdendi. Alayı karşılayan konakçılar bütün köy evlerinin hastalar, Fransız ölüleri, süvariler ve kurmaylar tarafından işgal edildiğini söylediler. Yalnız alay komutanı için bir tek ev vardı.

Alay komutanı kendisine ayrılan kulübeye geldi. Alay, köyü geçip son evlerin yanında tüfek çattı, sonra birçok uzuvları olan kocaman bir hayvan gibi, inini, yemini hazırlama işine koyuldu. Askerlerin bir kısmı dizlerine kadar kara gömülerek köyün sağındaki kayın ağacı ormanına daldı; ormanda balta sesleri, kırılan dalların çatırtısı ve neşeli bağrıışmalar duyuldu; askerlerin diğer kısmı alay arabalarıyla ve bir araya toplanmış atların ortasında uğraşıp duruyor, arabalardan kazanları çıkarıyor, peksimet alıyor, atlara yem veriyorlardı. Üçüncü bir kısım köye dağılmış, karargâh binalarını düzenliyor, köy evlerinde yatan Fransız ölülerini kaldırıyor, ateş için damlardan tahta, kuru odun, saman getiriyor, korunma için çitleri söküp taşıyorlardı.

671

On beş kadar asker köy kenarındaki evlerin ötesinde neşeli haykırıışlarla çatısı sökülmiş bir samanlığın yüksek tahta perdesini sarsmaktaydı.

"Hadi, hadi, hep birden, dayanın!" diye sesler yükseldi ve karla örtülü kocaman tahta perde, gecenin karanlığı içinde bir buz çatırtısıyla yerinden oynadı. Çatıyı tutan kazıklar çatırdadı, nihayet tahta perde, yüklenen askerlerle birlikte devrildi. Gürültülü, kaba ve neşeli kahkahalar duyuldu.

"İkişer kişi yapışın! Ver burayla manivelayı! Hah, işte böyle. Nereye sokuluyorsun?"

"Hadi, hep birden... Ama durun, çocuklar!.. Heyamola ile!"

Herkes sustu; hafiften, kadife gibi yumuşak bir ses şarkıya başladı. Üçüncü kıtanın sonunda, son sesin bitmesiyle birlikte hep birden söylediler: "Hadi, dayan! Geliyor!"

Hep birden! Yatın, çocuklar!.." Ama tahta perde pek az kı-mıldadı; çöken sessizlik içinde sık sık solumalar duyulu-yordu.

"Hey siz, altıncı bölüm! Şeytanlar, iblisler! Yardım et-senize... Sizin de işiniz düşer."

Altıncı bölükten köye doğru giden yirmi kişi tahta perdeyi sürükleyenlere katıldı; beş sajen¹ boyunda, bir sa-jen enindeki tahta perde yana yatmış bir vaziyette, solu-yan askerlerin omuzlarını bastırıp tarazlayarak köyün so-kağında ilerlemeye başladı.

"Yürü, hadi bakalım... Ayağını çarpma... Neden dur-dun? Hadi..."

Neşeli, yakası açılmadık küfürlerin ardı arası gelmi-yordu. Ansızın, onlara doğru koşan bir askerin buyurgan sesi duyuldu:

"Ne yapıyorsunuz burada?"

Başçavuş, "Beyler burada, *anaralın* kendisi de kulü-bede, sizi şeytanlar, iblisler, alçaklar. Size gösteririm ben!" diye haykırdı, karşısına çıkan bir askerin sırtına var gü-cüyle vurdu. "Sessiz yapamaz mısınız?"

Askerler sustu. Başçavuşun vurduğu er tahtaya çar-pıp yırtılan ve kan içinde kalan yüzünü inleye inleye sil-meye başladı.

Başçavuş gider gitmez fısıltıyla, "Şuna bak, nasıl vu-ruyor, iblis! Suratımı kan içinde bıraktı," dedi.

Biri güldü, "Hoşuna gitmedi mi yoksa?" dedi. Asker-ler seslerini alçaltarak yollarına devam ettiler. Köyün öte-sine ulaşınca aynı hedefsiz küfürleri savurarak yine yük-sek sesle konuşmaya başladılar.

Askerlerin önünden geçtiği kulübede yüksek komuta heyeti toplanmıştı; çaydan sonra, geçen gün hakkında ve gelecekte yapılması düşünülen manevralar üzerinde ha-raretli bir konuşma geçiyordu aralarında. Soldan bir yan hareketi yapmayı, kral naibini tecrit ederek ele geçirmeyi düşünüyorlardı.

¹ 2,134 metre.

Askerler tahta perdeyi getirdikleri zaman her tarafta mutfak ateşleri yanmıştı. Odunlar çatırdıyor, karlar eriyor, askerlerin siyah gölgeleri işgal edilen, çığnenmiş karla örtülü bütün alanda öteye beriye gidip geliyordu.

Baltalar, kasaturalar çalışıyordu her yanda. İşler emir beklenmeden yapılıyordu. Gece için yedek odun taşınıyor, komutanlar için barakacıklar kuruluyor, kazanlar kaynatılıyor, tüfekler ve teçhizat temizleniyordu.

Sekizinci bölümün getirdiği tahta perde, yarım daire şeklinde kuzey tarafına dikilmiş desteklerle sağlamlaştırılmış, önüne odunlar yığılmıştı. Yat borusu çaldı, yoklama yapıldı, akşam yemeği yendi, geceyi geçirmek için ateşlerin etrafına yerleşildi: Kimi ayakkabısını tamir ediyor, kimi pipo içiyor, kimi çıırçıplak soyunmuş bitleniyordu.

VIII

673

Rus askerlerinin, içinde bulundukları bu akıl almaz koşullarda (kışlık ayakkabısız, gocuksuz, açıkta, eksi 18 derece soğukta, karda, erzaksız) çok acıklı, perişan görünümleri sanılırdı.

Tersine, ordu hiçbir zaman, en iyi koşullar içinde bile, bundan daha neşeli, daha canlı bir manzara göstermemişti. Bu, sızlanmaya, güç yitirmeye başlayan tüm unsurların atılmasından ileri geliyordu. Fiziksel ve ruhsal bakımdan zayıf kim varsa çoktan geride bırakılmış, geriye bu bakımlardan en sağlam kişiler kalmıştı.

Tahta perdeyi kuran sekizinci bölümde her yerden daha çok kalabalık toplanmıştı. Yanlarında iki başçavuş oturuyordu; ateşleri başkalarinkilerden daha parlak yanıyordu. Tahta perdenin altında oturmaya hak kazanmak için odun getirmek şart koşulmuştu.

Dumandan gözlerini kırpıstıran, fakat ateşin yanından kıpırdamayan kırmızı suratlı, kızıl saçlı bir asker, “Hey Makeyev, neredesin sen... Kayıplara mı karıştın?

Yoksa kurtlar mı yedi seni? Odun getirsene!” diye bağırdı. Sonra, “Sen git bari, karga, odun getir,” diyerek başka birine döndü.

Kızıl saçlı, bir gedikli erbaş değildi, onbaşı da değildi, ama sağlam yapılı bir askerd; onun için kendisinden zayıf olanlara emrederdi. Karga diye çağrılan zayıf, ufak tefek, küçücük sivri burunlu er, itaatle kalktı, emri yerine getirecekti; ama bu sırada bir kucak odun taşıyan genç bir askerin ince, güzel silueti girdi ateşin ışık alanına:

“Ver buraya. Önemli kişi!”

Odunları kırdılar, parçaladılar, ateşe koydular, üflediler, kaputlarının etekleriyle yellediler; alev cızıldamaya, çıtırdamaya başladı. Askerler yanaştı, pipolarını yakıp tütürmeye koyuldular.

Odun getiren genç, yakışıklı asker, ellerini kalçalarına dayadı, soğuktan donan ayaklarıyla hızlı hızlı yerinde zıplamaya başladı.

“Ah, anacığım, soğuk, kırağı, ama iyi, silahşor...” diye sanki hıçkırığı tutmuş gibi her hecede duralayarak bir şarkı tutturdu.

Kızıl saçlı asker dans eden askerin ayakkabılarının altının sarktığını görünce, “Hey, ayakkabılarının tabanları sarkıyor!” diye bağırdı. “Şuna bakın, dans ediyor!”

Dans eden asker durdu, sarkan köseleyi koparıp ateşe attı, “Ya, ya kardeş,” dedi; oturup çantasından bir parça mavi Fransız çuhası çıkardı, ayağını sarmaya başladı. Sonra ayaklarını ateşe uzatarak ekledi: “İkisi de hapı yuttu.”

“Yakında yenilerini verecekler. İşlerini tamamıyla bitirelim, herkese ikişer takım, diyorlar.”

“Bak şu Petrov köpeğine, geri kaldı,” dedi başçavuş.

Başka biri, “Ben çoktandır bunun farkındaydım,” dedi.

“Eh ne olacak, asker müsveddesi...”

“Üçüncü bölükte dün dokuz kişi yoklamada yok diyorlardı.”

“Ama düşün, ayaklar donunca nasıl yürürsün?”

“E, bırak gevezeliği!” dedi başçavuş.

Yaşlı bir asker, ayaklarının donduğunu söyleyen askere dönerek, azarlayıcı bir tavırla, “Yoksa senin canın da öyle mi istiyor?” dedi.

Karga diye çağrılan sivri burunlu asker birden ateşin yanından kalkarak ince ve titreyen bir sesle, “Ne sanıyorsunuz ya?” dedi. “Biraz şişman olan böyle zayıflıyor, zayıf da ölüyor. Bakın bana. Takım kalmadı.” Ansızın kararlılıkla başçavuşa dönerek ekledi: “Beni hastaneye gönder; romatizma beni bitirdi. Yoksa ben de ötekiler gibi yolda kalacağım...”

Başçavuş sakın, “E, yeter, yeter,” dedi.

Asker sustu; konuşma devam etti. Askerlerden biri, “Bugün şu Fransızlardan az mı ele geçirdik; ama hiçbirinde adamakıllı bir çizme yok, adı çizme,” diyerek değiştirdi sözü.

Dans eden asker, “Hepsini Kazaklar çıkarıp aldı. Albay için evi temizlediler, onları dışarı çıkardılar. İnsan görünce acıyor, çocuklar,” dedi. “Perişan ettiler onları; biri canlıydı daha inanır mısın, kendi dilinden bir şeyler mırıldanıyordu.”

675

Birinci asker, “Ama, temiz insanlar ha, çocuklar,” dedi. “Beyaz, kayın ağacı gibi beyaz, yiğitleri de var, sonra soyluları da var.”

“Ne sanıyorsun ya? Her sınıftan almışlar.”

Dans eden asker hayret ifade eden bir gülümsemeyle, “Rusça hiç bilmiyorlar,” dedi. “Hangi krallıktansın?” diye soruyorum ona, kendi dilinden bir şeyler mırıldanıp duruyor. Hayret edilecek insanlar!”

Fransızların beyazlığına şaşan asker, “Evet, kardeşler, garip şey bu,” diye devam etti. “Mojaisk köylüleri, savaşın olduğu yerde ölüleri toplamaktan nasıl yorulduklarını anlattılar. Ölüler, aşağı yukarı, bir ay yatmışlar orada. Kâğıt gibi bembeyaz, tertemizmişler, koku diye bir şey yokmuş.”

“E, soğuktan mı acaba?” diye sordu biri.

“Şuna bak! Soğuktan mı, diyor! Ortalık sıcaktı be yahu! Soğuktan olsa bizimkiler de kokmaz. Ama bizimkiler hep çürüyüp kurtlanmış. Çenelerini mendillerle bağla-

yıp başlarını yana çevirerek sürüklemişler; dayanamıyor-
muş insan. Ama onlarınkiler kâğıt gibi beyazmış; koku
diye bir şey yokmuş.”

Herkes susmuştu. Başçavuş, “Yemeklerden olacak
herhalde,” dedi. “Bey yemeği yiyorlardı.”

Kimse itiraz etmedi.

“Savaşın geçtiği yerden olan bu Mojaïsk köylüsü, on
köyden onları kovduklarını, yirmi gün ölü taşıdıklarını,
yine de hepsini çıkaramadıklarını söyledi, şu kurtların,”
dedi...

Yaşlı asker, “O savaş tam savaştı,” dedi. “Hatırlanacak
şeyler var ama onun dışında hepsi... Millete eziyetten baş-
ka bir şey değil.”

“Ya, ya, evet. Önceki gün onları kovalayıp sıkıştırmış-
tık. Yanlarına bırakmıyorlardı yalnız. Hemen silahlarını
fırlatıp atıyor ve diz çöküyorlardı. Pardon, diyorlardı. Bu
yalnız bir örnek. Polyon’un¹ kendisine Platov iki kez yak-
laşmış, diyorlar. Söz bilmiyor ki söylesin. Yakalıyor, yaka-
lıyor ama o kendini çantada keklik gibi gösteriyor, uçup
gidiyor. Yeri de değil ki, öldüresin.”

“Amma da palavra atıyorsun ha, Kiselev; bakıyorum
da sana.”

“Ne palavrası be, gerçeğin ta kendisi.”

“Ben olsam onu yakaladıktan sonra diri diri toprağa
gömerdim. Hem de akçakavak kazığına vurarak. Halkı
mahvetti.”

Yaşlı asker esneyerek, “Hepsi aynı kapıya çıkar, kaç-
mayacak,” dedi.

Konuşma kesildi, askerler yatmaya başladı. Bir asker,
samanyolunu seyrederek, “Yıldızlara bak, ne kadar çok,
hep böyle parıldıyorlar! Bak, kadınlar yatak çarşaflarını
sermişler,” dedi.

“Bereketli bir yıla işarettir, çocuklar.”

“Daha odun gerekecek.”

“Sırtını ısıtıyorsun, karnın donuyor. Tuhaf şey.”

¹ Napoléon demek istiyor.

“Hey, Tanrım!”

“Ne itiyorsun, ateş yalnız senin mi? Bak... Devrildi.”

Çöken sessizlik içinde uyuyan birkaç kişinin horultusu duyuldu; geri kalanlar sağa sola dönüp ara sıra konuşarak ısınıyorlardı. Ateşin yüz adım kadar ötesinden coşkun ve neşeli kahkahalar geliyordu.

Bir asker, “Bak beşinci bölükte cümbüş var,” dedi. “Aman ne kalabalık!”

Bir asker kalkıp beşinci bölüğe gitti. Biraz sonra dönerek, “Ama ne gülüyorlar,” dedi. “İki *hırsız* getirdiler. Biri büsbütün donmuş, ama öbürü öyle rahat ki sormayın! Şarkı söylüyor.”

“Vay canına! Sahi mi? Hadi gidip bakalım...”

Birkaç asker beşinci bölüğe doğru gitti.

IX

677

Beşinci bölük ormanın tam kenarındaydı. Kocaman bir ateş, karın üstünde parlak bir alevle yanıyor, kırağıdan eğilmiş ağaç dallarını aydınlatıyordu.

Beşinci bölük erleri, gecenin karanlığı içinde ormanda, karda ayak sesleri ve dal çıtırtıları duydular.

Bir asker, “Çocuklar, ayı!” diye bağırdı.

Kaşlarını kaldırıp kulak kabarttılar; ormandan gelen iki kişi, ateşin parlak ışığına yaklaştı.

Bunlar ormanda saklanmış iki Fransız'dı. Askerlerin bilmediği bir dilde ve kısık bir sesle bir şeyler söyleyerek ateşe yaklaştılar. Biri uzun boyluydu, başında bir subay şapkası vardı, çok bitkin görünüyordu. Ateşe yaklaşıncaya oturmak istedi ama yere düştü. Ufak tefek, tıknaz, çenesi bağlı bir asker olan öbürü daha güçlüydü. Arkadaşını kaldırdı, ağzını göstererek bir şeyler söyledi. Askerler Fransızların etrafını sardılar, hastanın altına bir kaput serdiler, her ikisine de *kaşa*¹ ve votka getirdiler.

¹ Bir çeşit bulgur pilavı.

Hasta Fransız subayı Ramball'di; çenesi bağlı olan da onun emir eri Morel.

Morel votkayı içip bir karavana kaşa'yı yiyince birden zoraki neşelendi, kendisini anlamayan askerlere durmadan bir şeyler anlatmaya başladı. Ramball yemeği reddetmişti, ateşin yanında dirseğine dayanmış, boş ve kızarmış gözlerle, sessizce Rus askerlerine bakıyordu. Arada bir derin derin içini çekiyor, sonra yine susuyordu. Morel, omuzlarını işaret ederek, bir subay olduğunu, onu ısıtmak gerektiğini askerlere anlatmaya çalıştı. Ateşe yaklaşan bir Rus subayı, ısınması için Fransız subayını yanına kabul edip etmeyeceğini sormak üzere albaya birini yolladı; gidenler geri gelip de albayın subayı getirmelerini emrettiğini söyleyince, bunu Ramball'e anlattılar. Ramball kalktı, yürümek istedi ama sendeledi, yanında duran asker onu tutmasa düşecekti. Bir asker alayla göz kırparak Ramball'e, "Ne o? Gitmeyecek misin?" dedi.

678 "Hey, aptal! Patavatsız patavatsız ne maval okuyordun öyle! Kaba köylü, tam mujik," diye azarladılar alay eden askeri.

Ramball'in etrafını sardılar, iki kişi onu tutup kollarının üzerinde kulübeye götürdü. Ramball kollarını askerlerin boyunlarına sardı, onu götürürlerken acıklı bir sesle mırıldanıyordu:

"*Oh, mes braves, oh, mes bons, mes bons amis! Voilà des hommes! Oh, mes braves, mes bons amis!*"¹ Bir çocuk gibi başını eğip askerlerden birinin omzuna dayadı.

Bu sırada Morel askerlerin ortasında, en iyi bir yerde oturuyordu.

Morel ufak tefek, tıknaz bir Fransız'dı, gözleri kızarıp yaşarmıştı, başını kasketinin üstünden kadınlar gibi mendille bağlamış, bir kadın kürkü giymişti. Belli ki kafayı tıtsülemiş, yanında oturan bir askeri kolu ile sararak kısık ve kesik çıkan bir sesle bir Fransız şarkısı tutturmıştu. Askerler gülmekten katılarak ona bakıyorlardı.

¹ Ah, yiğitler! Ah benim iyi kalpli, iyi yürekli dostlarım! İşte insanlar! Ah benim yiğit dostlarım, iyi yürekli dostlarım.

Morel'in sarıldığı şarkı meraklısı şakacı asker, "Hadi, hadi, öğret sunu, nasıldı o? Ben çabuk kaparım. Nasıl?.." dedi.

*"Vive Henri Quatre,
Vive ce roi vaillant!"*¹

diye söylemeye başladı gözlerini kırparak.

"Ce diable a quatre..."

Asker, "Vivarika! *Vive cerouvalla! Sidiablaka?*" diye tekrarladı; gerçekten de kapmıştı şarkıyı.

Kaba, neşeli kahkahalar yükseldi:

"E, aşkolsun! Ho - ho - ho - ho - ho!"

Morel de yüzünü buruşturup gülüyordu:

"Hadi, devam, daha, daha!"

"Qui eut le triple talent.

De boire, de battre,

*Et d'être un vert galant..."*²

679

"Bu da iyi yahu. Hadi bakalım, Zaletayev!.."

Zaletayev kendini zorlayarak, "*Kiu...*" diye özentiyile dudaklarını uzatarak şarkıyı söylemeye başladı "*Kiu - yu - yu... Letriptala, de bu de ba ve detravagala.*"

"Hah mükemmel! Tam *hırsız*! Ho - ho - ho - ho! E, daha yemek ister misin?"

"Daha kaşa ver ona; aç insan çabuk doymaz."

Ona tekrar kaşa verdiler; Morel gülümseyerek üçüncü karavanayı yemeye koyuldu. Morel'e bakan bütün genç askerlerin yüzlerinde sevinçli bir gülümseme vardı. Böyle boş şeylerle uğraşmayı yakışıksız bulan yaşlı askerler ateşin öbür tarafına uzanmış, ara sıra gülümseyerek Morel'e bakıyorlardı.

İçlerinden biri kaputuna sarılarak, "Onlar da insan," dedi. "Pelin, kendi kökleri üzerinde büyür."³

¹ Yaşasın Dördüncü Henri, yaşasın kral!

² Üç marifeti vardı. İçmek, dövüşmek ve çapkınlık etmek.

³ Bir atasözü.

“Oh! Tanrım! Ne kadar yıldız var! Don yapacağına işarettir...”

Ortalığa sessizlik çöktü. Yıldızlar, sanki şimdi kendilerini kimsenin görmediğini biliyorlarmış gibi, kapkara gökyüzünde parıldıyorlardı. Kâh birden alevlenerek, kâh sönerek, kâh titreyerek telaşa birbirlerine neşeli, esrarlı bir şeyler fısıldıyorlardı.

X

680

Fransız kıtaları düzenli bir biçimde, durmadan eriyordu. Hakkında çok şeyler yazılmış olan Berezina geçişi, Fransız Ordusu’nun imhasında ancak ara merhalelerden biriydi, seferin asla kesin bir olayı değildi. Berezina hakkında onca şey yazılmışsa, yazılıyorsa Fransızlarda bu, yalnızca Fransız Ordusu’nun önce düzenli bir şekilde uğradığı felaketlerin burada, yıkılan Berezina Köprüsü’nde, birden ve herkesin zihninde kalan tek bir trajik manzarda toplanmış olmasından ileri geliyor. Ruslar tarafından Berezina hakkında bunca şeyin söylenip yazılması, sırf Napoléon’un Berezina Nehri üzerindeki stratejik tuzakta yakalanması için savaş sahasından uzakta, Petersburg’da (Pfuhl tarafından) bir plan hazırlanmış olmasındandır. Herkes her şeyin tamamıyla plana göre yapılacağına inanıyor, bunun için de Fransızları özellikle Berezina geçişinin yok ettiğinde ısrar ediyor. Gerçekte Berezina geçişinin sonuçları, Fransızlar için silah ve asker kaybı bakımından, rakamların gösterdiğine göre, Krasnoye’den daha iyi durumdadır.

Berezina geçişinin tek önemi, düşmanın çekilme hatının kesilmesine ait bütün planların yanlışlığını ve Kutuzov’un istediği, mümkün olan tek hareket tarzının (yalnızca düşmanı takip etmenin) doğruluğunu açık ve şüphe götürmez bir biçimde kanıtlamış olmasıdır. Fransız kalabalığı sürekli artan bir hızla ve tüm gayretiyle kaçı-

yordu. Yaralı bir canavar gibi kaçıyordu, yol üzerinde duramazdı. Bunu geçişin tertibinden çok köprülerdeki hareket gösteriyordu. Köprüler yıkılınca silahsız askerler, Moskova sakinleri, Fransızların ağırlık kolundaki çocuklu kadınlar aldıkları hızın etkisiyle teslim olmamış, ileriye, kayıklara, donmuş nehre doğru koşmuşlardı.

Bu telaş akla uygun bir şeydi. Kaçanların da, kovalayanların da durumu kötüydü. Kendi tarafındayken herkes felaket anında arkadaşının yardımına, kendi arkadaşları arasında tuttuğu belli bir yere güveniyordu. Ruslara teslim olunca da durumu değişmiyordu ama ihtiyaç maddelerinin dağıtımında son basamakta yer alıyordu. Ruslar esirleri kurtarmak istiyor ama onları ne yapacaklarını bilmiyorlardı; bu esirlerin yarısının soğuktan ve açlıktan yok olduğu hakkındaki haberlerin doğru olması Fransızları ilgilendirmiyordu. Bunun başka türlü olmayacağını hissediyorlardı. En merhametli Rus komutanları, Fransız dostları, Rus hizmetinde çalışan Fransızların kendileri bile esirler için bir şey yapamıyorlardı. Fransızları, Rus Ordu-su'nun da içinde bulunduğu felaket mahvediyordu. Zararlı, düşman ya da suçlu değil, yalnızca fazlalık olan Fransızlara vermek için, aç askerlerin ekmekleri, elbiseleri alınmazdı. Bazıları bunu bile yaptılar ama bu ancak bir istisna oldu.

Geride kesin bir ölüm, önde ümit vardı. Tüm köprüler atılmıştı; toplu bir kaçıştan başka bir kurtuluş yolu yoktu; Fransızların tüm gücü bu hedefe yöneltilmişti.

Fransızlar çekildikçe, geride kalanların durumu kötüye gittikçe, hele Petersburg planı dolayısıyla çok ümit bağlanan Berezina'dan sonra birbirini, özellikle Kutuzov'u suçlayan Rus komutanlarının hırsları da artıyordu. Petersburg'da hazırlanmış olan Berezina planının başarısızlığa uğramasından onun sorumlu olacağı ileri sürülüyor; bu nedenle ona karşı memnuniyetsizlik, küçümseme, alay artıyordu. Alay, küçümseme şüphesiz saygılı bir şekilde ifade ediliyordu, öyle ki Kutuzov ne ile ve niçin suçlandığını soramazdı. Onunla ciddi olarak konuşmuyorlar-

dı, ona rapor verilirken, ondan izin istenirken, acıklı bir tören yapılmış gibi bir tavır takınıyor, arkasından göz kırplıyordu; her adımda onu aldatmaya çalışıyorlardı. Onu anlayamadıkları için, onunla konuşulacak bir şey olmadığı, yapılan planları hiçbir zaman anlayamayacağı, altın köprü fikrinden, sınır dışına bir serseri güruhuyla giremeyeceği yolundaki laflarından (onlara göre laftı bunlar) sorumlu olacağı kabul ediliyordu. Bu sözleri hepsi ondan duymuştu. Çok basit şeylerle ilgileniyordu Kutuzov; erzak, askerlerin çizmesiz olması... Ama kendilerinin teklifleri o kadar karmaşık ve derin şeylerdi ki, onun geri kafalı bir ihtiyar olduğu belliydi, onlarsa ellerinde yetki olmayan dâhi kumandanlardı.

Özellikle ünlü amiral ve Petersburg'un kahramanı Wittgenstein'in katılımından sonra bu tavır ve karargâh dedikoduları son haddine vardı. Kutuzov bunu görüyor, içini çekerek omuzlarını silkmekle yetiniyordu. Berezi-na'dan sonra ancak bir kez kızmış, hükümdara ayrıca rapor veren Bennigsen'e şu mektubu yazmıştı:

"Geçirdiğiniz hastalık nöbetleri dolayısıyla, Ekselansınız bu mektubu alınca, lütfen Kaluga'ya hareket ediniz, orada imparator hazretlerinin gelecek emirlerini ve atamalarını bekleyiniz."

Ama Bennigsen'in azlinden sonra, sefere ilk başlayan ve Kutuzov tarafından ordudan uzaklaştırılan Büyük Dük Konstantin Pavloviç geldi orduya. Büyük Dük şimdi orduya gelerek kıtalarımızın zayıf başarılarından ve hareketlerin yavanlığından ötürü imparatorun hoşnutsuzluğunu Kutuzov'a bildirdi, imparator, yakında bizzat orduya gelmek niyetindeydi.

Savaşta olduğu kadar sarayda da deneyimli olan ihtiyar, aynı yılın ağustosunda hükümdarın arzusuna rağmen başkomutan seçilmiş olan Kutuzov, veliaht Büyük Dük'ü ordudan uzaklaştıran, kendi yetkisine dayanıp hükümdarın arzu ve iradesinin aksine Moskova'nın bırakılmasını emreden Kutuzov, işte bu Kutuzov, şimdi devrinin sonuna erdiğini, rolünün bittiğini, sözde iktidarının artık mevcut

olmadığını hemen anlamıştı. Hem bunu yalnız bir saraylı olarak anlamış değildi. Bir taraftan, içinde kendi rolünü oynadığı savaşın sona erdiğini görmüş, görevinin bittiğini hissetmişti. Öbür taraftan, aynı zamanda da ihtiyar vücudunda yorgunluk ve dinlenme ihtiyacı hissetmeye başlamıştı.

29 Kasım'da Kutuzov Vilnius'a, kendisinin dediği gibi Güzel Vilnius'a girdi. Meslek yaşamı boyunca Vilnius'ta iki kez valilik etmişti. Sağlam kalan zengin Vilnius'ta Kutuzov çoktan beri mahrum bulunduğu rahatlıktan başka eski dostlarını, hatıralarını da buldu. Bütün askerî işlerden ve devlet kaygılarından uzaklaşan Kutuzov, çevresindeki hırslı insanların onu rahat bıraktığı kadar, her zamanki düzenli hayatına daldı, süren ve sürecek olan tarihi olaylarla hiçbir ilgisi yoktu sanki.

Çiçagov, düşmanın yolunu kesmek, onu bozguna uğratmak isteyenlerin en ateşlilerinden biri olan Çiçagov, önce Yunanistan'da, sonra Varşova'da şaşırtma hareketi yapmak isteyen ama emredilen yere bir türlü gitmek istemeyen Çiçagov, hükümdara en cüretli sözleri söylemekle tanınmış Çiçagov, 1811 yılında, Kutuzov'dan ayrı olarak, Türkiye ile anlaşma yapmaya gönderildiği zaman anlaşmanın imzalanmış olduğuna kanaat getirerek bu onurun Kutuzov'a ait olduğunu hükümdarın karşısında kabul ettiği için, Kutuzov'u kendine minnettar sayan Çiçagov, işte bu Çiçagov, Vilnius'ta Kutuzov'u, kalacağı şatonun önünde karşıladı. Çiçagov bahriyeli elbisesiyle, meçiyle, kasketi koltuğunun altında olduğu halde Kutuzov'a garnizonun tekmil haberini ve şehrin anahtarlarını verdi. Gençlerin bunak yaşlılara gösterdikleri o küçümseyici saygı, Kutuzov'a yapılan ithamları bilen Çiçagov'un bütün hareketlerinde apaçık gösteriyordu kendini.

Kutuzov, Çiçagov'la konuşurken söz arasında, Borisov'da ondan alınan binek arabalarıyla sofra takımının eksiksiz olduğunu, ona geri verileceğini söyledi.

Çiçagov birden heyecanla, "*C'est pour me dire que je n'ai pas sur quoi manger... Je puis au contraire vous four-*

nir de tout dans le cas même où vous voudriez donner des dîners,”¹ dedi. Her sözüyle kendisinin haklı olduğunu ispat etmek istiyor, Kutuzov’un da bundan kaygılandığını sanıyordu. Kutuzov ince keskin tebessümüyle gülümsedi, omuzlarını silkerek yanıt verdi:

“Ce n’est que pour vous dire ce que je vous dis.”²

Kutuzov, hükümdarın arzusuna aykırı alarak, kıtaların büyük bir kısmını Vilnius’ta durdurdu. Yakınlarının söylediğine göre Kutuzov, Vilnius’taki bu son ikameti sırasında müthiş çökmüş, bedenen zayıflamıştı. Ordu işleriyle istemeye istemeye meşgul oluyordu, her şeyi generallerine bırakmıştı; hükümdarı bekleyerek kendini başıboş bir hayata kaptırmış bulunuyordu.

Hükümdar maiyetiyle (Kont Tolstoy, Prens Volkonski, Arakçeyev ve başkalarıyla) 7 Aralık’ta Petersburg’dan yola çıkarak 11 Aralık’ta Vilnius’a geldi, seyahat kızağıyla doğruca şatoya indi. Şiddetli soğuğa rağmen dışarıda üniformalı yüz kadar general, kurmay subay ve Semyonovskiki Alayı’nın ihtiram kıtası duruyordu.

Atları kan ter içinde bir troyka³ ile hükümdardan önce şatoya dörtlüye yaklaşan bir kurye haykırdı: “Geliyor!” Konovitsin, küçük İsviçre odasında Kutuzov’a haber vermek için sofaya fırladı.

Bir dakika sonra ihtiyarın şişman, kocaman endamı, büyük üniformasıyla, göğsünü kaplayan nişanlarıyla, omuz atkısının gerdiği karnıyla sallanarak merdiven başında görüldü. Kutuzov kıtanın önünde şapkasını giydi, eldivenlerini tuttu, merdivenleri güçlkle inerek hükümdara sunulmak üzere hazırlanan raporu eline aldı.

Bir konuşma, bir fısıltı oldu. Daha müthiş bir hızla uçup gelen bir troyka görüldü; bütün gözler dörtlüye yaklaşan kızağa çevrildi, hükümdarla Volkonski’nin yüzleri artık belirmişti.

¹ Üzerinde yiyecek bir şeyim olmadığını söylemek istiyorsunuz... Tersine, ziyafet bile vermek istesenez size her şeyi temin edebilirim.

² Ben size sadece söylemek istediğimi söylüyorum.

³ Üç atlı binek arabası.

Bütün bunlar, elli yıllık bir alışkanlıkla, yaşlı generalin heyecanlanmasına yol açtı; kaygılı, telaşlı bir hareketle kendini yokladı, şapkasını düzeltti ve hükümdarın kızaktan çıkarak gözlerini ona kaldırmasıyla bir anda dinçleşti, doğruldu, raporunu sundu, ölçülü, sevecen bir sesle söze başladı.

Hükümdar Kutuzov'u baştan aşağı hızla süzdü, bir an kaşlarını çattı ama hemen kendini toplayarak ona yaklaştı, kollarını açarak yaşlı generalı kucakladı. Yine eski alışılmış davranışların ve içtenlikli duyguların etkisiyle hükümdarın bu hareketi Kutuzov'a dokundu her zaman olduğu gibi; hiçkirmaya başladı.

Hükümdar subaylarla ve Semyonovski kıtasıyla selamlaştı, ihtiyarın elini bir daha sıkarak birlikte şatoya yürüdüler.

Hükümdar feldmareşalle yalnız kalınca takip hareketinin yavaşlığı, Krasnoye ve Berezina'daki hatalar dolayısıyla memnuniyetsizliğini ifade etti, sınır dışına yapılacak sefer hakkındaki düşüncelerini bildirdi. Kutuzov ne itiraz etti ne de bir fikir yürüttü. Yedi yıl önce Austerlitz savaş meydanında hükümdarın emirlerini dinlerken görülen o itaatkâr, boş ifade, şimdi yeniden belirmişti yüzünde.

Kutuzov çalışma odasından çıkıp da ağır, yalpalı adımlarıyla başını eğerek salondan geçerken bir ses onu durdurdu.

“Altes,” diye seslendi birisi.

Kutuzov başını kaldırdı, içinde küçücük bir şey bulunan gümüş bir tabakla karşısında duran Tolstoy'un gözlerine uzun süre baktı. Kutuzov anlaşılan kendisinden ne istendiğini anlamamıştı. Ansızın hatırlamış gibi tombul yüzünde hafiften bir gülümseme parıldadı; ayağıyla yerlere kadar eğilerek tabakta duran şeyi aldı.

Bu, birinci dereceden bir Giyorgiyev Nişanı'ydı.

Ertesi gün feldmareşalin şatosunda, hükümdarın da şerefleştirdiği bir ziyafet ve balo vardı. Kutuzov'a birinci dereceden bir Giyorgiyev Nişanı verilmişti; hükümdar ona fevkalade itibar ediyordu; fakat ona karşı olan memnuniyetsizliği de herkes tarafından biliniyordu. Geleneklere uyuluyordu. Hükümdar bunun ilk örneğini vermişti; ama herkes ihtiyarın hatalı olduğunu, bir işe yaramadığını biliyordu. Baloda hükümdar salona girerken ele geçirilmiş olan sancakların eski Yekaterina devri âdeti gereğince ayağının altına serilmesini Kutuzov emredince, hükümdar yüzünü tatsızca buruşturdu, bazılarının işittiği şu sözleri mırıldandı: "Eski komedyacı."

Hükümdarın Kutuzov'a karşı olan memnuniyetsizliği Vilnius'ta özellikle, tasarlanan seferin önemini anlamak istemediği ya da anlayamadığı için olacak, artmıştı.

686 Ertesi sabah hükümdar, çevresinde toplanan subaylarla, "Siz yalnız Rusya'yı kurtarmadınız; Avrupa'yı da kurtardınız," dediği zaman, savaşın sona ermediğini artık herkes anlamıştı.

Bir tek Kutuzov, bunu anlamak istemiyordu, yeni bir savaşın durumu iyileştiremeyeceği, Rusya'nın şan ve şerefini yükseltmeyeceği, tersine kötüleştirebileceği, hatta Rusya'nın onurunu azaltabileceği konusundaki düşüncesini açıkça söyledi. Yeni asker toplamanın imkânsızlığını kanıtlamaya çalışıyordu hükümdara; halkın durumundan, başarısızlık olasılığından falan söz etti.

Bu ruh durumu içinde feldmareşal tabiatıyla, tasarlanan sefer için yalnızca bir engeldi.

İhtiyarla çarpışmaktan kaçınmak için, Austerlitz'de ve seferin başlangıcında Barclay'le olduğu gibi, üzerinde durduğu iktidar temelini sessizce onun altından çekip almak ve bunu bizzat hükümdara teslim etmekten ibaret olan çıkış yolu, kendiliğinden bulunmuştu.

Bu amaçla kurmayda yavaş yavaş esaslı bir değişiklik yapıldı, Kutuzov kurmayının esas gücü yok edildi ve hü-

kümdara geçirildi, Toll, Konovitsin, Yermolov başka yerlere atandılar. Herkes açıktan açığa feldmareşalin çok zayıfladığını, sağlığının bozulduğunu söylüyordu.

Yerini kendinden sonra gelene teslim etmek için sağlığının bozuk olması gerekiyordu. Gerçekten de bozuktur sağlığı.

Kutuzov milis toplamak için Türkiye'den Petersburg'a, sonra da tam gerektiği bir zamanda orduya nasıl doğal, basit bir şekilde ve yavaş yavaş geldiyse, şimdi, rolü sona erince öyle doğal, yavaş yavaş ve basit bir şekilde, onun yerine yeni birisi geliyordu.

1812 Savaşı, Rus kalbi için önemli olan ulusal başka Avrupa ölçüsünde bir önem taşıyacaktı.

Halkların Batı'dan Doğu'ya akınını, onların Doğu'dan batıya akını izleyecekti; bu yeni savaş için Kutuzov'un sahip olduğundan başka vasıflar, başka türlü düşünen yeni bir adam gerekiyordu.

Rusya'nın kurtuluşu ve onuru için Kutuzov nasıl zorunlu idiyse, halkların Doğu'dan Batı'ya akın için, sınırların yeniden düzenlenmesi için Birinci Aleksandr da öylece zorunluydu.

Avrupa, dengeler, Napoléon ne demektir, Kutuzov bunu anlamıyordu, anlayamazdı. Düşman yok edildikten, Rusya kurtarıldıktan, onurunu koruyup yükselttikten sonra bir halk temsilcisinin, bir Rus'un, Rus olarak yapacağı başka bir şey yoktu. Halk savaşının temsilcisi için ölmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kutuzov da öldü.

XII

Piyer, çoğu zaman olduğu gibi, tutukluluğu sırasında yaşadığı yoksunlukların, eziyetlerin bütün ağırlığını ancak bunlar sona erdiği zaman hissetmişti. Esaretten kurtulunca Orel'e gelmiş, geldiğinin üçüncü günü, Kiev'e gitmeye hazırlandığı sırada hastalanmış, Orel'de üç ay yat-

mişti; doktorlar “safra humması”na tutulduğunu söylüyorlardı. Doktorların tedavisine, kan almalarına, ilaç içirmelerine rağmen o yine iyi oldu.

Özgürlüğüne kavuştuğu andan hastalığına kadar geçen dönemi neredeyse hatırlamıyordu. Yalnızca sisli, kasvetli, kâh yağmurlu, kâh karlı bir havayı, içindeki bir ağrıyı, ayaklarının, belinin sızısını hatırlıyordu; insanların felaketini, acısını hatırlıyordu; sorular soran subayların, generallerin onu bezdiren merakı, araba ve at bulmak için çektiği sıkıntıdan ve özellikle o zamanki düşünme ve duyma beceriksizliğini hatırlıyordu. Serbest bırakıldığı gün Petya Rostov’un cesedini görmüştü. Aynı gün Prens Andrey’in Borodino Savaşı’ndan sonra bir aydan fazla yaşadığını, ancak geçenlerde Yaroslav’da, Rostovların evinde öldüğünü öğrendi. Aynı gün Piyer’e bu haberi veren Denisov, söz arasında, Piyer’in bunu artık çoktan bildiğini zannederek Elen’in ölümünü hatırlattı. Bütün bunlar o zaman Piyer’e yalnızca garip görünmüştü. Bütün bu haberlerin ne demek olduğunu anlayamadığını hissetmişti. O zaman o insanların birbirlerini öldürdükleri bu yerlerden gidip sakin bir yere sığınmak, orada kendine gelmek, dinlenmek, bu süre içinde gördüğü bütün tuhaf ve yeni şeyleri etraflıca düşünmek için can atıyordu. Ama Orel’e gelir gelmez hastalanmıştı. Biraz kendine gelince, başucunda Moskova’dan gelen iki hizmetçisini, Terenti ile Vaska’yı ve Elets’te onun malikânesinde oturan, esaretten kurtuluşunu ve hastalığını duyarak ona bakmak için gelen Büyük Dük’ü gördü.

Piyer, yaşadığı son ayların etkisinden ancak yavaş yavaş sıyrıldı; onu yarın kimsenin hiçbir yere kovamayacağı, sıcak yatağını hiç kimsenin alamayacağı, öğle yemeğinin, çayının, akşam yemeğinin mutlaka hazır olacağı düşüncesine alıştı. Ama rüyasında daha uzun zaman kendisini hep aynı esaret şartları içinde gördü. Kurtuluşundan sonra duyduğu haberleri, Prens Andrey’in, karısının ölümünü, Fransızların imha edilmesini de Piyer yavaş yavaş anlıyordu.

Özgürlük duygusu, Moskova'dan çıkınca farkına vardığı o tam, köklü, insanoğluna özgü özgürlük duygusu, nekahet günlerinde Piyer'in ruhunu dolduruyordu. Dış şartlara bağlı olmayan bu manevi özgürlüğün şimdi sanki fazladan ve süs olarak dışsal özgürlükle de bezenmiş olmasına hayret ediyordu. Yabancı bir şehirde tek başınaydı, tanıdığı kimse yoktu. Ondan kimse bir şey istemiyordu; onu bir tarafa yollamıyorlardı. Canının istediği her şey vardı. Ona devamlı olarak azap veren düşünceler, karısı hakkındaki düşünceler artık yoktu, çünkü onun kendisi de yoktu:

“Oh ne iyi! Ne iyi!..”

Nefis et suyu kokusuyla tertemiz bir sofraya önüne sürüldüğü, geceleyin yumuşak, tertemiz bir yatağa uzandığı ya da karısından ve Fransızlardan kurtulduğu aklına geldiği zaman kendi kendine böyle söylüyordu:

“Oh, ne iyi! Ne iyi!..”

Sonra eski alışkanlığıyla kendi kendine sordu: “E, şimdi? Şimdi ne yapacağım?” Hemen yanıt veriyordu: “Hiç, yaşayacağım. Oh, ne iyi!”

Önceleri eziyetini çektiği, devamlı olarak aradığı şey, hayatın amacı, onun için yoktu artık. Hayatın sürekli aranan bu amacının onun için artık mevcut olmayışı rastlandı değildi, yalnız o ana mahsus bir şey değildi, bunun olmadığını, olmayacağını hissediyordu. İşte bu amaçsızlık ona mutluluk veren özgürlüğün tam olarak ortaya çıkmasını sağlıyordu.

Onun bir amacı olamazdı, çünkü onun şimdi bir inancı vardı, birtakım prensiplere veya sözlere ya da düşüncelere değil, yaşayan, her zaman hissedilen bir Tanrı'ya inancı vardı. Önceleri onu, belirlediği amaçlarda arıyordu. Bu yalnızca Tanrı'yı arayıştı; tutsaklığı sırasında ansızın dadısının çok eskiden ona söylemiş olduğu şeyi; Tanrı'nın, burada, orada, her yerde bulunduğunu, tartışmalarla, fikir yürütmelerle değil, doğrudan doğruya duygusuyla anlamıştı. Karatayev'in tanrısının masonların kabul ettiği evrenin mimarından daha büyük, daha sonsuz, daha ulaşıl-

maz olduğunu anlamıştı. Gözlerini dört açıp uzaklara baktığı halde aradığı şeyi ayaklarının dibinde bulan bir adam gibi hissediyordu kendini. Hayatı boyunca çevresindeki insanların başları üstünden boşluğa bakmıştı, oysa gözlerini dört açması değil, yalnızca önüne bakması yeterliydi.

Eskiden büyük, ulaşılmaz, sonsuz hiçbir şey göremezdi. Yalnızca bunun bir yerde bulunması gerektiğini hissederek, onu arardı. Yakında bulunan, anlaşılır olan her şeyde, yetersizlik, önemsizlik, bayağılık ve anlamsızlıktan başka bir şey göremezdi. Manevi bir uzun dürbünle silahlanmıştı; uzağa bakar, bu değersiz, bayağı şeyler sisli uzaklıklarda kaybolarak belirsizleştiği için ona sonsuzmuş gibi gelirdi. Avrupa yaşamı, siyaset, masonluk, felsefe, hayırseverlik, böyle görünürdü ona. Ama o zaman, kendi zaafını hesaba kattığı anda bile zekâsı bu uzaklığa da nüfuz eder, orada aynı değersiz, bayağı, anlamsız şeyi görürdü. Şimdi her şeyde büyüklüğü, sonsuzluğu görmeyi öğrenmişti, bu nedenle doğal olarak onu görmek, onu zevkle seyretmek için, şimdiye kadar insanların başları üzerinden baktığı uzun dürbünü bırakmış, etrafına, sürekli değişen, sınırsız, ulaşılmaz ve sonsuz hayata bakıyordu. Ne kadar yakından bakarsa o kadar rahat ve mutlu oluyordu. Önceleri bütün manevi yapılarını yıkan o korkunç “Niçin” sorusu onun için yoktu artık. Bu “niçin” sorusunun basit yanıtı, artık hazırda içinde: Tanrı var olduğu için; bir Tanrı ki, iradesi dışında insanın başından tek bir saç düşmez.

XIII

Piyer dıştan bakılınca hemen hemen hiç değişmemişti. Görünüşte eskiden nasılsa yine öyleydi. Yine eskisi gibi dalgındı, gözlerinin önündeki şeylerle değil, kendi içindekilerle, başka şeylerle meşgul görünüyordu. Eski haliyle şimdiki hali arasında şu fark vardı ki, eskiden gözünün önünde olan, ona söylenen bir şeyi unuttuğu za-

man üzüntü ile alnını buruşturarak, sanki kendisinden uzak bir yerde duran bir şeyi görmeye çalışır da göremezdi. Şimdi kendisine söylenen şeyleri unutuyor, gözünün önünde olanı görmüyordu ama şimdi (büsbütün başka şeyler gördüğü ve duyduğu belli olmakla birlikte) güç fark edilir, adeta alaylı bir gülümsemeyle karşısındaki şeye dikkatle bakıyor, kendisine söylenenleri dinliyordu. Eskiden, gerçi iyi yürekli ama talihsiz bir adam gibi görünürdü; bunun için ister istemez insanlar ondan uzaklaşıyorlardı. Oysa şimdi onu hayatından memnun bir insan olarak gösteren gülümseme dudakları çevresinde duruyor, gözleri insanlara şefkat soruları fısıldıyor, sanki onlardan kendisi gibi memnun olup olmadıklarını soruyordu. İnsanlar da onun yanlarında olmasından hoşlanıyorlardı. Eskiden o çok konuşur, konuşurken öfkelenir; az dinlerdi; şimdi konuşmaya pek heves etmiyordu; insanları, en mahrem sırlarını kendisine seve seve açacak şekilde dinlenmesini biliyordu.

Piyer'i hiçbir zaman sevmemiş olan, yaşlı Kont'un ölümünden sonra kendini ona borçlu hissedenden, bu nedenle ona karşı düşmanca duygular besleyen Prens, nankörlüğüne karşın kendisine bakmayı borç bildiğini göstermek niyetiyle Orel'e geldikten bir süre sonra öfkeyle ve hayretle hissetmişti ki, onu seviyordu. Piyer, Prens'in sevgisini kazanmak için bir şey yapmıyordu. Yalnızca ilgiyle süzüyordu onu. Önceleri Prens onun bakışlarında kendisine karşı bir ilgisizlik, bir alay hissederd; onun yanında başkalarının da yanında olduğu gibi büzülür, sadece kendi kavgacı yanını gösterirdi; şimdi tersine onun sanki hayatının en mahrem yerlerine sokulduğunu hissediyordu; o da, önce güvensizlik, sonra minnetle, karakterinin gizli iyi yanlarını göstermişti ona.

En kurnaz adam bile, gençliğinin en iyi hatıralarını canlandırarak ilgi gösteren Prens'e daha ustaca güven telkin edemezdi. Oysa Piyer'in tüm kurnazlığı bu öfkeli, soğuk ve kendine göre mağrur Kontes'te insani duygular uyandırarak kendine bir zevk aramaktan ibaretti.

Prenses kendi kendine, “Evet, kötü insanların değil, benim gibi insanların etkisi altında bulunduğu zaman o çok iyi, çok iyi insan,” diyordu.

Piyer’de görülen değişikliği uşakları Terenti ile Vaska kendilerine göre yorumluyorlardı. Onlar Piyer’i çok sadeleşmiş buluyorlardı. Terenti çoğu zaman, efendisini soyduktan sonra, çizmeler elinde, iyi geceler dileyerek konuşmaya başlayacak mı diye bekler, dışarı çıkmakta acele etmezdi. Çok defa Piyer konuşmak istediğini söyleyerek Terenti’yi durdururdu:

“E, söyle bakalım... Kendinize yiyecek nasıl buluyordunuz?” diye sorardı. Terenti Moskova’nın harap oluşu, ölen Kont hakkında konuşmaya başlar, anlatarak ve bazen Piyer’in anlattıklarını dinleyerek elinde elbiselerle uzun zaman durur, sonra efendisiyle içli dışlı olmanın, dost olmanın gururunu duyarak sofaya çıkardı.

Piyer’i tedavi eden, onu her gün yoklayan doktor, bütün doktorlar gibi her dakikası acılı insanlık için değerli olan bir kimse havası taşımayı görev saymasına karşın yalnızca Piyer’in yanında oturur, ona kendi sevdiği fıkraları, genellikle hastaların, özellikle kadınların psikolojileri üzerindeki gözlemlerini anlatırdı.

“Evet, bak böyle adamla konuşulur, bizim taşradakiler, gibi değil,” derdi.

Orel’de birkaç esir Fransız subayı vardı; doktor bir gün bunlardan birini, genç bir İtalyan subayını getirdi.

Bu subay Piyer’e gidip gelmeye başladı; Prenses İtalyan’ın Piyer’e aktardığı ince duygulara gülüyordu.

İtalyan ancak Piyer’e geldiği, onunla konuştuğu, ona kendi geçmişinden, kendi ev hayatından, aşkından söz ettiği, Fransızlara, özellikle Napoléon’a karşı hıncını döktüğü zaman mutlu görünüyordu.

Piyer’e, “Bütün Ruslar size biraz olsun benziyorlarsa,” diyordu. “*C’est un sacrilège que de faire la guerre à un peuple comme le vôtre.*¹ Sizler, Fransızlar yüzünden bu ka-

¹ Sizin gibi bir milletle savaşmak saygısızlıktır.

dar zarar gören, acı çeken sizler, onlara kin bile beslemiyorsunuz.”

Piyer, İtalyan'ın ateşli sevgisini onun ruhunun iyi taraflarını uyandırarak ve onlara hayranlık göstererek kazanıyordu.

Orel'de geçirdiği son günlerde eski tanıdıklarından bir mason (1807 yılında onu mason locasına sokan Kont Villarski) geldi Piyer'e. Villarski, Orel'de büyük bir malikânesi olan zengin bir Rus kadınıyla evliydi ve şehirde, levazım dairesinde geçici olarak görevdeydi.

Villarski, Bezuhov'un Orel'de olduğunu öğrenince, hiçbir zaman yakın bir dost olmadıkları halde ona gelerek, çölde karşılaşan insanların birbirlerine gösterdikleri dostluk ve yakınlık duygularını ifade etti. Orel'de sıkılıyordu, kendisiyle aynı çevreden, aynı ilgileri taşıyan birine rastladığı için mutluydu.

Ama Piyer'in gerçek hayattan çok geri kaldığını, kaygısızlığa, egoizme düştüğünü Villarski çok geçmeden hayretle gördü.

693

Ona, “*Vous encroutez, mon cher,*”¹ dedi.

Bununla birlikte eskisinden daha çok hoşlanıyordu Piyer'den; ona her gün geliyordu. Piyer'se, Villarski'ye bakarken, kendisinin de çok yakın zamanlara kadar onun gibi olduğunu düşünmek, garip ve inanılmaz bir şey gibi geliyordu.

Villarski evli barklı bir adamdı, hem karısının malikâne işleriyle, hem memuriyetle, hem de ailesiyle meşguldü. O, bütün bu işleri hayatta bir engel ve hor görülecek şeyler sanıyordu, çünkü yalnız kendisinin ve ailesinin çıkarlarını amaç edinmişti. Askerî, idarî, siyasi meseleler ve masonluğa ait düşünceler zihnini sürekli meşgul ediyordu. Piyer onun görüşlerini değiştirmeye çalışmadan, onu kınamadan, hep o sessiz, tatlı gülümsemesiyle, pek de yabancı olmadiğı bu garip olayı seyrediyordu.

Villarski ile, Prensle, doktorla, karşılaştığı tüm in-

¹ Kendinizi kapıp koyuvermişsiniz, dostum!

sanlarla ilişkilerinde herkesin sempatisini kazanan yeni bir şey vardı Piyer'de; herkese düşünme, hissetme ve eşyaya kendi gözüyle bakma hakkını tanıması, insanı sözünden, düşüncesinden caydırmaya çalışmamasıydı bu. Eskiden öfkelenendirirdi bu durum Piyer'i, ama şimdi insanlar bu nedenle ilgi gösteriyordu ona. İnsanların görüşleriyle kendi hayatı arasındaki ve bu görüşlerin birbirleri arasındaki ayrılık ve bazen derin çelişki, Piyer'i sevindirir, onda gülünç, tatlı bir gülümseme uyandırır.

Piyer kendisinin bir ağırlık merkezi olmaya başladığını hissediyordu. Eskiden her para meselesi, özellikle çok zengin bir adam olması dolayısıyla sık sık karşılaştığı para talepleri onu içinden çıkılmaz tereddütlere, heyecanlara sürüklerdi. "Vermeli mi, vermemeli mi?" diye sorardı kendi kendine. "Bende var, ona da lazım. Ama öbürüne daha çok lazım. Kime daha çok lazım? Belki ikisi de dolandırıcıdır, kim bilir?" Önceleri böyle durumlarda bir çıkış yolu bulamaz, verecek bir şey olunca herkese verirdi. Önceleri onun servetiyle ilgili her meselede, birisi bir türlü, başkası başka türlü hareket etmeyi ileri sürdüğü zaman yine aynı şaşkınlığa düşerdi.

Şimdi bütün bu meselelerde artık hiç şüphe ve tereddüt bulunmadığını hayretle görüyordu. Artık onun içinde bilmediği bir kanuna göre, ne yapmak ve ne yapmamak gerektiğine karar veren bir yargıç belirmişti.

Para işlerine karşı, eskiden olduğu gibi ilgisizdi; ama şimdi ne yapması, ne yapmaması gerektiğini pek iyi biliyordu. Bu yeni yargıcın ilk mevzuu, ona gelip kendi yararlıklarını uzun uzun anlatan ve sonunda karısına, çocuklarına göndermek üzere kendisine dört bin frank vermesini adeta emreden esir bir Fransız albayının isteği olmuştu. Piyer hiç güçlük çekmeden ve tereddüt göstermeden onu reddetmiş, eskiden çok güç görülen bu işin ne kadar basit ve kolay olduğuna sonradan hayret etmişti. Albayı reddederken, Orel'den ayrılacağı zaman İtalyan subayını, ihtiyacı kadar parayı yanına almaya zorlamak için bir kurnazlık düşünmesi gerektiğine karar verdi. Piyer için, pratik

işlerde yaşadığı değişimin yeni bir delili de, karısının borçlarıyla, Moskova ev ve sayfiyelerini onarma meselelerini halledişiydi.

Orel'de baş idare müdürü yanına geldi, birlikte değişen gelirlerinin genel muhasebesini yaptılar. Moskova yangını, baş idare müdürünün hesabına göre, aşağı yukarı iki milyona mal olmuştu Piyer'e.

Baş idare müdürü, bu kayıpların tesellisi olarak, Piyer'e Kontes'ten kalan ve ödemeye zorunlu olmadığı borçları kabul etmezse, yılda seksen bin rubleye mal olan ve hiçbir şey getirmeyen Moskova içindeki ve Moskova yakınındaki evleri tamir ettirmezse, bu kayıplara rağmen gelirlerinin azalmak şöyle dursun artacağını gösterir bir hesap sundu.

Piyer neşeli neşeli gülümseyerek, "Evet, evet, doğru," dedi. "Evet, hiç de lüzumu yok. Yıkım beni daha çok zenginleştirdi."

Ama ocak ayında Saveliç Moskova'dan geldi, Moskova'nın durumundan, evlerin ve sayfiyelerin onarılması için mimarın yaptığı keşiflerden söz etti ve bunları halledilmiş bir iş gibi anlattı. Bu sırada Piyer, Prens Vasiliy'den ve Petersburg'daki öbür tanıdıklardan mektuplar almıştı. Mektuplarda karısının borçlarından söz ediliyordu. İdare müdürünün o hoş planlarının doğru olmadığını düşündü, Petersburg'a gidip karısının işlerini bitirmeye, Moskova'daki evleri yaptırmaya karar verdi. Niçin böyle yapması gerektiğini bilmiyordu; ama emindi bundan. Gelirleri bu karar yüzünden dörtte üç eksilmişti. Ama böyle gerekiyordu; bunu hissediyordu.

Villarski Moskova'ya gidiyordu; birlikte gitmek için sözleştiler. Piyer, Orel'de bütün nekahet devresi içinde bir neşe, özgürlük, yeni bir yaşam tatmıştı; ama yolculuğun verdiği özgürlük duygusu, tanıdığı yüzler, bu duyguları güçlendirdi. Yolculuğu boyunca, tatilde bir öğrenci gibiydi. Arabacı, menzilci, yolda veya köydeki mujikler, herkes, onun için yeni bir anlam taşıyordu. Rusya'nın yoksul, Avrupa'dan geri kalmış olmasından, cahilliğinden şikâyet

eden Villarski onu üzmüyor, tersine neşesini artırıyordu. Villarski'nin ölüm gördüğü yerde o, yaşamın olağanüstü gücünü, karlar içinde, şu geniş alanda, bu sağlam, bambaşka ve birleşmiş halkın varlığını sürdüren gücü görüyordu. Villarski'ye itiraz etmiyor, onun düşüncelerine katılıyormuş gibi görünerek (çünkü bu hiçbir sonucu olmayan tartışmalardan kaçınmanın en kestirme yoluydu) onu dinlerken neşeyle gülümsüyordu.

XIV

696

Karıncaların bir bölümünün çöpleri, yumurta kabuklarını, ölü böcekleri sürükleyerek, bozulmuş yuvalarından öteye, diğerlerinin geriye, yuvaya doğru acele acele niçin gittiklerini (neden itişip kakıştıklarını, birbirlerini izlediklerini, çekiştiklerini) açıklamak nasıl güçse, Fransızlar çıktıktan sonra, Rusları bir zamanlar Moskova denen yere yığılmaya zorlayan nedenleri açıklamak da öyle güçtür. Ama bozulan yuvanın çevresine dağılmış karıncalara bakınca, bütünüyle dağılmış olmasına karşın, didinen, çalışan sayısız karıncanın, o yuvanın ruhunu taşıdığını ve yaşattığını görürsünüz; o yıkılmamıştır. İşte Moskova da, ekim ayında, hükümet, kiliseler, zenginlikler, binalar bulunmamasına karşın yine ağustostaki o Moskova'ydı. Ruh dışında, her şeyi yıkılmıştı.

Düşmandan temizlendikten sonra her taraftan Moskova'ya akın eden insanlar, çok çeşitli, kişisel ve ilk zamanlar büyük bir kısmı vahşi ve hayvani arzular taşıyorlardı. Tek ortak yanları vardı: herkesten önce Moskova'ya varmak.

Moskova'nın nüfusu bir haftada on beş bine, iki haftada yirmi beş bine çıktı. Bu sayı durmadan yükselerek, 1813 sonbaharına doğru 1812 nüfusunu aştı.

Moskova'ya ilk giren Ruslar, Wintzengerode müfrezesinin Kazakları, yakın köylerin mujikleri ve Moskova'dan

kaçıp şehrin yakınlarında gizlenmiş olan halktı. Harap Moskova'ya giren Ruslar şehri yağma edilmiş görünce kendileri de yağma etmeye başladılar. Fransızların yaptığına onlar devam ettiler. Köylüler, yıkılmış evlerde, sokaklarda bırakılmış ne varsa köylerine taşımak için arabalarıyla Moskova'ya geldiler. Kazaklar, ne götürebildilerse karargâhlarına taşıdılar; bina sahipleri, başka evlerde ne buldularsa topladılar; kendilerine ait olduklarını ileri sürerek evlerine taşıdılar.

İlk yağmacıların arkasından başkaları, daha başkaları geldi ve yağma, yağmacıların artışı oranında günden güne güçleşti, daha belirli şekiller aldı.

Fransızlar Moskova'yı boş bulmuşlardı ama çeşitli ticaret, sanat işleriyle, lüksüyle, devlet daireleri ve din faaliyetleriyle, düzenli bir şehir bulmuşlardı. Düzen cansızdı, ama vardı. Çarşılar, dükkânlar, mağazalar, un depoları, pazarlar vardı; çoğu malla doluydu; fabrikalar, atölyeler vardı, lüks eşyalarla dolu saraylar, muhteşem binalar vardı; hastaneler, zindanlar, bürolar, kiliseler, katedraller vardı. Fransız işgali uzadıkça bunlar yok oldu ve sonunda şehir geniş ve ölü bir talan meydanına döndü.

697

Fransızların talanı sürdükçe Moskova'nın zenginliği de, talancıların gücü de gittikçe tükendi. Rus yağması başkentte yaşamın başlangıcı oldu, katılımcısı arttıkça Moskova'nın zenginliği ve şehirdeki düzenli yaşam daha çabuk kalkındı.

Yağmacılardan başka çeşit çeşit insanlar, bina sahipleri, papazlar, büyük ve küçük memurlar, tacirler, zanaatkârlar, köylüler (kimi merakla, kimi görevi dolayısıyla, kimi çıkar kaygısıyla) dört bir taraftan, kalbe dökülen kan gibi, Moskova'ya aktılar.

Bir hafta sonra eşya götürmek için boş yük arabalarıyla gelen mujikler artık hükümet tarafından durdurulmuş, şehirden ölüleri taşımaya mecbur edilmişlerdi. Diğer mujikler arkadaşlarının başarısızlığa uğradığını duyunca, şehre buğday, yulaf, kuru ot yüklü geldiler, birbirleriyle rekabet ederek fiyatları eski seviyelerinden aşağı

düşürdüler, dülger artelleri¹ yüksek ücret almak ümidiyle her gün Moskova'ya geliyordu; her tarafta yeni binalar yapılıyor; yangın görmüş eski binalar onarılıyordu. Tacirler barakalarda alışverişe başlamışlardı. Meyhaneler, oteller, bir kısmı yanmış binalara yerleşmişlerdi. Papazlar, yangından kurtulmuş birçok kiliselerde ayinlerine yeniden başlamışlardı. Bağışçılar çalınmış kilise eşyalarını getiriyorlardı. Memurlar üstü çuha örtülü masalarını ve evrak dolu dolaplarını küçük odalara yerleştirmişlerdi. Yüksek makamlar ve polis, Fransızlardan kalan malların taksimini idare ediyorlardı. Başka yerlerden getirilmiş eşyaların bırakıldığı evlerin sahipleri, bütün eşyaların Taş Saray'a² taşınmasındaki haksızlıktan şikâyet ediyorlardı; diğerleri, Fransızların eşyaları başka başka evlerden bir yere taşıdıklarını, bunun için yanlarında bulunan eşyaların ev sahiplerine verilmesinin doğru olmadığını ileri sürüyorlardı. Polis azarlanıyor, parayla kandırılıyor, yanmış hazine mallarına on misli değer biçilerek keşif kararları yazılıyor, ödenek isteniyordu. Kont Rastopçin, beyannameler yazıyordu.

XV

Ocak ayı sonunda Piyer Moskova'ya geldi, konağının sağlam kalan bir dairesine yerleşti. Kont Rastopçin'i, Moskova'ya dönmüş olan bazı tanıdıkları ziyaret etti, iki gün sonra Petersburg'a gitmeye hazırlanıyordu. Herkes zaferi kutluyordu; canlanmakta olan başkentte her yer hayat kaynıyordu. Piyer'i herkes sevinçle karşılıyordu; herkes onu görmek istiyor, neler gördüğünü soruyordu. Piyer rastladığı herkese karşı içinde özel bir sevgi duyuyordu. Yine de, herhangi bir şeye bağlanmamak için, elinde olmadan, herkesin yanında ihtiyatlı davranıyordu. Ona, ne-

¹ Bir çeşit kolektif işletme veya işyeri.

² Kremlin Sarayı.

rede oturacağı, ev yaptırıp yaptırmayacağı, Petersburg'a ne zaman gideceği, küçük kutuyu götürmeyi üzerine alıp almayacağı yolunda sorulan önemli veya önemsiz tüm sorulara şöyle yanıt veriyordu: Evet, belki, zannederim...

Rostovların Kostroma'da olduklarını duymuştu. Nataşa arada bir geliyordu aklına. Gelse de ancak eski bir geçmişe ait hoş bir hatıra gibi geliyordu. O, kendini yalnız sıradan hayat şartlarından değil, isteyerek taşıdığı bu duygudan da kurtulmuş hissediyordu.

Moskova'ya gelişinin üçüncü günü, Prenses Mariya'nın Moskova'da olduğunu, Drubetskoylardan öğrendi. Ölüm, acılar, Prens Andrey'in son günleri, zihnini oyalıyordu Piyer'in; şimdi bunlar tazelenmişti. Öğle yemeğinde Prenses Mariya'nın Moskova'da olduğunu, bir kısmı yanan Vozdvijenka'daki evinde oturduğunu öğrenince hemen o akşam ona gitti.

Piyer, Prenses Mariya'ya giderken yolda hep Prens Andrey'i, onunla olan dostluğunu, pek çok karşılaşmalarını, özellikle Borodino'daki son karşılaşmayı düşündü.

İçinden, "O günlerdeki o kinci ruh haleti içinde mi öldü? Ölmeden önce yaşamın anlamı ona açıklanmadı mı?" dedi. Karatayev'i, onun ölümünü hatırladı, birbirinden onca farklı, aynı zamanda her ikisine karşı beslediği sevgi bakımından ve ikisi de yaşadığı, öldüğü için birbirine onca benzeyen bu iki insanı elinde olmadan karşılaştırmaya koyuldu.

Çok ciddi bir ruh haleti içinde yaşlı Prens'in evine yaklaştı Piyer. Bu ev yangından kurtulmuştu, yıkıntı izleri belliydi ama evin şekli aynıydı. Prens'in yokluğunda evin düzeninin bozulmadığını anlatmak ister gibi Piyer'i sert bir yüzle karşılayan yaşlı oda uşağı, Prenses'in odasına çekildiğini, ancak pazar günleri ziyaret kabul ettiğini söyledi.

Piyer, "Haber ver, belki kabul eder," dedi.

Oda uşağı, "Baş üstüne," diye yanıt verdi. "Portreli salona buyurun."

Birkaç dakika sonra oda uşağı ile Dessallés Piyer'in

yanına geldiler. Dessallés, Prensese'in onu görmekten çok memnun olacağını, teklifsizliği affederse yukarıya, odasına gelmesini rica ettiğini Prensese adına rica etti.

Prensese tek bir mumla aydınlanan alçak duvarlı bir odada siyah elbiseli biriyle oturuyordu. Piyer, Prensese'in yanında daima kadın arkadaşları bulunduğunu hatırlıyordu ama bu arkadaşların kimler olduğunu bilmiyordu. Siyah elbiseli kadına bir göz atarak, "Arkadaşlarından biri," diye düşündü.

Prensese hemen kalkıp elini uzattı, elini öpen Piyer'in yüzüne dikkatle bakarak, "Ya," dedi, "işte bakın nasıl karşılaşırız sizinle. Son zamanlarında sizden sık sık söz ederdi," diyerek, gözlerini Piyer'den, utangaçlığı ile onu bir an hayrete düşüren kadın arkadaşına çevirdi.

"Kurtulduğunuzu öğrenince o kadar sevindim ki. Bu çoktan beri aldığımız biricik sevinçli haberdir."

Prensese daha kaygılı bir edayla kadın arkadaşına yeniden baktı, bir şey söylemek istedi ama Piyer onun sözünü kesti.

"Onun hakkında bir şey bilmiyordum," dedi. "Ben onu vurulmuş sanıyordum. Ne biliyorsam başkalarından, üçüncü şahıslardan öğrendim. Yalnız onun Rostovlara rastladığını biliyorum... Ne garip tesadüf!"

Piyer hızlı hızlı, heyecanla konuşuyordu. Siyah elbiseli kadına bir baktı. Onun kendisine dikilmiş dikkatli, okşayıcı, meraklı bakışlarını gördü ve konuşurken her zaman olduğu gibi, nedense bu siyah elbiseli kadının Prensese Mariya'yla özel konuşmalarına engel olmayacak, sevimli, iyi, temiz biri olduğunu hissetti.

Ama Rostovların adı geçince Prensese Mariya'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi arttı. Bakışlarını yine Piyer'in yüzünden siyah elbiseli kadının yüzüne kaydırdı.

"Tanımadınız mı?" dedi.

Piyer siyah elbiseli kadının kara gözlü, garip ağızlı, solgun ince yüzüne bir daha baktı. Kendisine bakan bu keskin gözlerde sıcak, çoktandır unutulmuş, sevimlilikten öte bir şeyler vardı.

“Yok, yok, bu olamaz,” diye düşündü. “Bu sert, zayıf, soluk, yaşlanmış yüz! O olamaz. Bu ancak onun bir hatırası!”

Ama tam bu sırada Prenses Mariya, “Nataşa,” dedi. Keskin gözlü yüz, paslı bir kapının açılması gibi, zorla, güçlkle gülümsedi ve bu açık kapıdan Piyer’e ansızın çoktan unuttuğu, şimdi hiç beklemediği bir mutluluk kokusu hücum etti. Bu koku onun tüm varlığını sardı, yuttu. Gülümseyince artık kuşkusu kalmamıştı: Nataşa’ydı bu ve Piyer onu seviyordu.

Daha ilk anda Piyer, elinde olmadan ona, Prenses Mariya’ya ve sonra kendi kendine, kendisinin de bilmediği bir sırrı açıyordu. Sevinç ve acıyla kızardı. Heyecanını saklamak istiyordu. Ama saklamak istedikçe de onu sevdiğini kendi kendisine de, ona da, Prenses Mariya’ya da o kadar daha açık (belli sözlerden daha açık) anlatıyordu.

Piyer içinden, “Hayır, ansızın karşılaşınca oldu bu,” dedi. Tam Prenses Mariya ile başlayan konuşmaya devam etmek isterken yine Nataşa’ya baktı, daha şiddetli bir kırmızılık yüzünü kapladı, ruhunu daha şiddetli bir sevinç ve korku sardı. Ne söyleyeceğini şaşırdı, sözün ortasında durdu.

Piyer, Nataşa’yı fark etmemişti, çünkü onu orada göreceğini hiç ummuyordu ama onu tanımamıştı da, çünkü onu görmeyeli ruhunda çok büyük değişiklikler olmuştu. Nataşa zayıflamış, sararmıştı. Ama onu tanınmaz hale sokan bu değildi: Piyer içeri girer girmez, o anda, onu tanıması imkânsızdı, çünkü eskiden gözleri her zaman gizli bir gülümseme, bir hayat neşesiyle parıldayan bu yüzde şimdi, içeri girdiği, ona ilk baktığı zaman gülümsemenin gölgesi bile yoktu; yalnız gözleri, dikkatle bakan, iyi, kederli bir merakla dolu gözleri vardı.

Piyer’in şaşkınlığı Nataşa’ya bir şaşkınlık gibi değil, yalnızca tüm yüzünü hafiften aydınlatan bir memnuniyet şeklinde yansımıştı.

“Bana misafir geldi,” dedi Prenses Mariya. “Kontla Kontes de bugünlerde gelecekler. Kontes, korkunç bir halde. Ama Nataşa’nın kendisinin de doktorlara görünmesi lazım. Onu zorla alıp geldim.”

Piyer, Nataşa’ya dönerek, “Evet, kedersiz aile var mı?” dedi. “Biliyorsunuz tam bizi serbest bıraktıkları gündü. Onu görmüştüm: Ne mükemmel çocuktuk!”

Nataşa ona baktı; sözlerine karşılık yalnızca gözleri daha çok açıldı, yaşla dolup ışıldadı.

Piyer, “Teselli için ne söylenebilir, ne düşünülebilir?” dedi. “Hiç. Böyle mükemmel, hayat dolu bir genç niçin ölsün?”

Prenses Mariya, “Evet, bu zamanda inançsız yaşamak zor olurdu...” dedi.

Piyer hemen sözü kesti:

“Ya, evet, işte gerçek bu.”

Nataşa dikkatle Piyer’in gözlerine bakarak sordu:

“Niçin?”

Prenses Mariya, “Nasıl niçin?” dedi. “Orada ne olacağı düşüncesi...”

Nataşa Prenses Mariya’yı sonuna kadar dinlemedi, yine soran gözlerle Piyer’e baktı.

Piyer, “Ve şunun için ki, onunki... Ve sizinki gibi bir felakete ancak bizi yaratan Tanrı’nın varlığına inanan biri dayanabilir,” dedi.

Nataşa bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama birden durdu. Piyer hemen öteye döndü, yine Prenses Mariya’ya seslenerek, dostunun son günleri hakkında sorular sordu. Hemen hemen yatışmıştı heyecanı; fakat az önceki özgürlüğünün de tamamıyla yok olduğunu hissediyordu. Şimdi her sözü, her hareketi hakkında, vereceği hüküm onun için dünyanın tüm insanların vereceği hükümden daha değerli olan bir yargıcın varlığını hissediyordu. O şimdi konuşuyor, aynı zamanda da sözlerinin Nataşa üzerindeki etkisini düşünüyordu. Onun hoşuna gide-

bilecek şeyleri özellikle söylemiyordu; fakat ne söylerse söylesin kendini onun gözüyle yargılıyordu.

Prenses Mariya her zaman olduğu gibi isteksizce, Prens Andrey'le nasıl karşılaştığını anlatmaya başladı. Ama Piyer'in soruları, kaygılı bakışları, heyecandan titreyen yüzü yavaş yavaş onu, aklına getirmekten korktuğu ayrıntılara girmeye zorluyordu.

Piyer bütün gövdesiyle öne, Prenses Mariya'ya doğru eğilip can kulağı ile dinleyerek, "Evet evet, öyle..." dedi. "Evet evet; nasıl, sakinleşti mi? Biraz rahatladı mı? Ruhunun bütün gücüyle o her zaman bir şey arardı: ölümden korkmamak için tamamıyla iyi olmak. Ondaki eksikler (eğer varsa) kendisinden gelmiyordu. Yani biraz rahatladı mı?" Ansızın Nataşa'ya dönüp onun yaşla dolu gözlerine bakarak ekledi: "Sizinle karşılaşması ne bahtiyarlık."

Nataşa'nın yüzü ürperdi. Kaşlarını çatı. Hemen gözlerini yere indirdi. Bir an tereddüt geçirdi: Söylemeli mi, söylememeli miydi?

Sakin ve soğuk bir sesle, "Evet, bu bir bahtiyarlıktı," dedi, "benim için şüphesiz bu bir bahtiyarlıktı." Sustu. "Yanına gittiğim zaman o... o... o da bunu arzu ettiğini söylemişti..."

Nataşa'nın sesi kesildi. Kızardı, ellerini dizlerine bastırdı, birden kendini zorlayarak başını kaldırdı, hızlı hızlı konuşmaya başladı:

"Moskova'dan ayrılırken bir şey bilmiyorduk. Onun hakkında birilerine bir şey sormaya cesaret edemiyordum. Birden Sonya, onun bizimle birlikte olduğunu söyledi bana. Aklıma bir şey gelmedi, onun ne halde olduğunu tasavvur edemezdim; ben yalnızca onu görmek, onunla beraber olmak istiyordum." Titreyerek ve soluyarak konuşuyordu. Sözünün kesilmesine meydan vermeden, henüz kimseye anlatmadığı şeyleri; üç haftalık yolculukları sırasında, Yaroslav'da kaldıkları sırada yaşadıklarını anlattı.

Piyer yaşla dolu gözlerini ondan ayırmaksızın, ağzı açık dinliyordu. Onu dinlerken ne Prens Andrey'i ne ölümlü, ne de onun anlattığı şeyleri düşünüyordu. Onu dinli-

yor ve yalnızca onun şimdi anlatırken duyduğu acıdan ötürü ona acıyordu.

Gözyaşlarını tutmak için yüzünü buruşturan Prenses, Nataşa'nın yanında oturuyor, kardeşiyle Nataşa arasındaki aşkın bu son günlerinin hikâyesini ilk kez dinliyordu.

Bu acılı ama aynı zamanda duygulu hikâye, anlaşılan Nataşa için zorunluydu. Önemsiz ayrıntıları en mahrem sırlarla karıştırarak anlatıyor ve hiç bitireceğe benzemiyordu. Birkaç kez hep aynı şeyi tekrarladı.

Kapının ötesinden Dessallés'nin sesi duyuldu. Vedalaşmak için Nikoluşka'nın içeri girip giremeyeceğini soruyordu.

Nataşa, "Evet, işte hepsi, hepsi bu..." dedi. Nikoluşka içeri girerken o hızla kalktı, adeta koşar gibi kapıya doğru yürüdü, başını kapı perdesiyle örtülü kapıya çarptı, acıdan mı, kederden mi olduğu belli olmayan bir iniltiyle dışarı fırladı.

704

Piyer onun çıktığı kapıya bakıyor, neden yeryüzünde ansızın yalnız kaldığını anlamıyordu.

Prenses Mariya, dikkatini odaya giren yeğenine çekerek onu dalgınlıktan ayırdı.

Nikoluşka'nın, babasına benzeyen yüzü o duygulu anında Piyer'i çok etkiledi, Nikoluşka'yı öptü, aceleyle kalktı, mendilini çıkarıp pencereye doğru yürüdü. Prenses Mariya'yla vedalaşmak istedi ama Prenses onu alıkoymdu:

"Hayır, biz Nataşa'yla bazen saat üçlere kadar uyumayız; otururuz, rica ederim. Akşam yemeği hazırlatayım. Aşağı inin, biz şimdi geliriz."

Piyer çıkarken Prenses ona, "Ondan ilk kez söz diyor," dedi.

XVII

Piyer'i büyük, aydınlık yemek salonuna götürdüler; birkaç dakika sonra ayak sesleri duyuldu, Prenses Ma-

riya'yla Nataşa içeri girdiler. Nataşa sakindi, ama yüzünde şimdi yine sert, ciddi bir ifade vardı. Prenses Mariya, Nataşa ve Piyer, ciddi ve samimi konuşmalardan sonra beliren o rahatsız edici duyguyu aynı derecede hissediyorlardı. Önceki konuya dönmek imkânsızdı; boş şeylerden konuşmaya insan utanır, susmak biçimsiz, çünkü insan konuşmak ister, bu sessizlik ise zoraki oluyordu. Sessizce masaya yaklaştılar. Uşaklar kenara çekildi, sandalyeleri ileri sürdüler. Piyer soğuk peçeteyi açtı; sessizliği bozmaya karar vererek Nataşa'ya ve Prenses Mariya'ya baktı. Onlar da o anda aynı şeye karar vermiş benziyorlardı: İkisinin de gözlerinde hayat sevgisinin, acıdan başka neşenin de varlığının itirafı parıldıyordu.

Prenses Mariya, "Votka içer misiniz, Kont?" dedi ve bu sözler geçmişin gölgelerini birden sürüp götürdü. "Kendinizden söz etsenize," diye ekledi, "sizin hakkınızda inanılmaz şeyler anlatıyorlar."

Piyer âdet edildiği tatlı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Hatta bana bile, rüyamda dahi görmediğim şeyler anlatıyorlar. Mariya Abramovna beni evine davet etti, başımdan geçen veya geçmesi gereken her şeyi bana anlattı. Stepan Stepaniç de, nasıl anlatmam gerektiğini öğretti bana. Şimdi farkına vardım ki, enteresan adam olmak çok rahat şey (ben şimdi enteresan bir adamım), beni davet ediyorlar, anlatıyorlar."

Nataşa gülümsedi, bir şey söylemek istedi.

Prenses Mariya, "Moskova'da iki milyon kaybettiğinizi söylediler bize," diyerek Nataşa'nın sözünü kesti. "Doğru mu bu?"

Piyer, "Oysa ben eskisinin üç misli zengin oldum," dedi.

Karısının borçları ve yapı yaptıрма zorunluluğu işlerini altüst etmişti ama o hâlâ üç misli zenginleştiğini söylüyordu.

"Kârlı çıktığım kesin," dedi; "bu özgürlük..." diye ciddi bir tavırla başladı; fakat bunun çok egoistçe bir konuşma konusu olacağını düşünerek devam etmekten vazgeçti.

“Bina yaptırıyor musunuz?”

“Evet, Saveliç emrediyor.”

Prences Mariya, “Söylesenize, Moskova’dayken Kontes’in öldüğünü bilmiyor muydunuz?” dedi ve birden kızardı, bu soruyu, özgür olduğu yolundaki sözlerinin arkasından sormakla. onun sözlerine belki de yanlış bir anlam verdiğini fark etmişti.

Piyer, bu konuda bir patavatsızlık görmedi, “Hayır,” diye yanıt verdi. “Orel’de duydum; bunun beni ne kadar sarstığını tasavvur edemezsiniz. Örnek bir karı koca değildik,” diye Nataşa’ya bir göz attı, karısından nasıl söz edildiğini öğrenmek için onun merakla kendisine baktığını fark ederek aceleyle ekledi: “Ama bu ölüm beni müthiş sarstı. Kavga eden iki kişiden ikisi de her zaman hatalıdır. Artık yaşamayan bir insana karşı işlenmiş bir kabahat, birdenbire korkunç bir şekilde ağırlaşıyor. Hem sonra böyle bir ölüm... Kimsesiz, tesellisiz. Çok, çok acıdım ona,” diye sözünü bitirdi ve Nataşa’nın yüzündeki takdir ifadesini memnuniyetle fark etti.

Prences Mariya, “Evet, işte yine bekârsınız, yine evlenebilirsiniz,” dedi.

Piyer birden kıpkırmızı kesildi, uzun süre Nataşa’ya bakmamaya çalıştı. Nihayet ona bir göz atmaya cesaret ettiği zaman Nataşa’nın yüzü soğuk ve sertti, hatta ona öyle geldi ki, bu yüz, küçümseyici bir ifade taşımaktaydı.

Prences Mariya, “Bize anlatıldığı gibi, Napoléon’u gördüğünüz, onunla konuştuğunuz doğru mu?” diye sordu.

Piyer güldü.

“Asla, bir defa bile. İnsanlar tutsaklığı Napoléon’a misafir olmak sanıyor. Onu görmediğim gibi, ondan söz edildiğini de duymadım. Çok kötü bir yerdeydim.”

Akşam yemeği sona ermişti, önce esaret hayatını anlatmayı reddeden Piyer, yavaş yavaş kendini bu hikâyeye kaptırdı.

Nataşa hafifçe gülümseyerek, “Ama Napoléon’u öldürmek için kaldığınız doğru, değil mi?” diye sordu. “Ben,

Suhariyev Kulesi'nde size rastladığım zaman anlamıştım; hatırlıyor musunuz?"

Piyer bunun doğru olduğunu itiraf etti ve bu sorudan sonra yavaş yavaş Prens Mariya'nın, özellikle Nataşa'nın sorusuna uyarak maceralarını uzun uzun hikâye etmeye başladı.

İlkin başkalarına, özellikle kendine karşı olan alaylı, yumuşak sesiyle anlattı; sonra gördüğü korkunç sahnelerin, trajedilerin hikâyesine gelince kendisi de farkına varmadan hararetlendi, zihninde acı izlenimlerle yaşayan bir insanın ölçülü heyecanı ile konuşmaya başladı.

Prens Mariya tatlı bir gülümsemeyle bir Piyer'e, bir Nataşa'ya bakıyordu. Bütün bu hikâyelerde Piyer'i ve onun iyi yürekliliğini görüyordu. Nataşa dirseğine dayanmış, anlatılan hikâyeye birlikte ifadesi durmadan değişen bir yüzle gözlerini ayırmadan Piyer'i dinliyor, anlattığı şeyleri o da onunla birlikte yaşıyordu. Yalnız bakışları değil, çıkardığı hayret nidaları ve sorduğu kısa sorular Piyer'e gösteriyordu ki, anlattığı şeylerin içinden o tam kendisinin anlatmak istediklerini anlıyordu. Belliydi ki o yalnızca Piyer'in anlattıklarını değil anlatmak isteyip de sözle ifade edemediği şeyleri de anlıyordu. Korumayı üstüne aldığı çocukla kadın hakkındaki olayı Piyer şöyle anlattı:

"Korkunç bir manzaraydı bu, çocuklar terk edilmiş, bazıları alevler içine bırakılmıştı... Yanımda birini ateşten çıkardılar. Eşyası zorla elinden alınan, küpeleri kulakları yırtılarak sökülen kadınlar..." Piyer kızardı, ne söyleyeceğini şaşırdı. "O sırada devriye geldi, talana katılmayan herkesi, bütün erkekleri topladılar. Beni de."

Nataşa, "Herhalde siz hepsini anlatmıyorsunuz; herhalde bir şeyler yapmışsınızdır..." diyerek sustu, sonra ekledi: "İyi bir şeyler."

Piyer anlatmaya devam etti. İdamları anlatırken korkunç ayrıntıları atlamak istiyordu; ama Nataşa ondan hiçbir şey atlamamasını istedi.

Piyer Karatayev'i anlatmaya başladı (masadan kalk-

muş, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, Nataşa gözleriyle onu takip ediyordu) fakat birden durdu:

“Hayır, bu cahil, bu saf adamdan neler öğrendiğimi anlayamazsınız.”

Nataşa, “Yak, yok, anlatın,” dedi. “Şimdi nerede o?”

“Onu neredeyse tam gözümün önünde öldürdüler.”

Piyer, çekilmenin son günlerini, Karatayev’in hastalığı ve ölümünü anlatmaya başladı, sesi sürekli titriyordu.

Maceralarını öyle anlatıyordu ki, onları bir daha hiç böyle hatırlamamıştı. Başından geçenleri şimdi daha iyi anlıyordu sanki. Bütün bunları Nataşa’ya anlatırken, kadınların erkekleri dinledikleri sırada insana verdikleri o ender hazzı duyuyordu; zihinlerini zenginleştirmek, sırası gelince aynı şeyi başkasına anlatmak için dinlediklerini akıllarında tutmaya ya da kendilerine mal etmeye, kendi küçük akıl evlerinde imal ettikleri esprili sözleri anlatmaya can atan “zeki” kadınların verdiği hazzı değil, erkeklerde iyi ne varsa, süzüp alma yeteneğine sahip gerçek kadınların verdiği hazzı duyuyordu. Nataşa, kendisi de farkında olmadan, tamamıyla dikkat kesilmişti: Piyer’in ne bir kelimesini ne sesinin bir titreyişini ne bir bakışını ne yüzünün bir ürperişini ne de bir jestini kaçırmıyordu. Sözleri, ağızdan çıkar çıkmaz havada kapıyor, doğruca açık kalbine indiriyordu, Piyer’in ruhunun tüm hareketini keşfediyordu.

Prens Mariya hikâyeyi anlıyor, ilgi duyuyordu fakat şimdi bütün dikkatini çeken başka şeydi; Nataşa ile Piyer arasında bir aşk yaşanabileceğini seziyordu. İlk kez aklına gelen bu düşünce, içini sevinçle doldurmuştu.

Gecenin saat üçüydü. Uşaklar asık, katı yüzlerle mumları değiştirmeye gelmiş ama kimse onları fark etmemişti.

Piyer hikâyesini bitirdi. Nataşa belki söylenmemiş olarak kalan şeyleri de anlamak ister gibi parlak, heyecanlı gözlerini dikmiş, hâlâ dikkatle Piyer’e bakıyordu. Piyer huzurlu bir utangaçlıkla arada bir ona bakıyor, konuşmayı başka bir yöne çekmek için şimdi ne söyleyeceğini düşü-

nüyordu. Prenses Mariya susuyordu. Gecenin saat üçü olduğu, yatma zamanı geldiği kimsenin aklına gelmiyordu.

Piyer, “Felaketten, acıdan söz ediliyor,” dedi. “Ama şimdi, şu anda bana: ‘Esirlikten önce ne idiySEN öyle mi kalmak, yoksa bütün bunları yeniden yaşamak mı istersin?’ diye sorsalar, ‘Tanrı aşkına, bir kez daha esaret ve at eti,’ derim. Alışılmış yoldan bizi çıkardılar mı her şeyi mahvolmuş sanırsınız; oysa burada yeni, daha iyi bir hayat başlamaktadır. Hayat var oldukça mutluluk da vardır. İleride çok, çok şeyler var.” Nataşa’ya döndü, “Bunu size söylüyorum,” dedi.

Nataşa büsbütün başka şeyler düşünerek, “Evet, evet,” diye yanıt verdi, “ben de her şeyi yeniden yaşamaktan başka bir şey istemezdim.”

Piyer dikkatle ona baktı.

“Evet, başka bir şey istemezdim,” diye yineledi Nataşa.

Piyer, “Doğru değil, doğru değil,” diye bağırdı. “Ben yaşıyorsam, yaşamak istiyorsam suçlu değilim; siz de.”

Nataşa ansızın başını ellerinin arasına aldı, ağlamaya başladı.

Prenses Mariya, “Ne oluyorsun, Nataşa,” dedi.

“Hiç, hiç.” Gözyaşları arasından Piyer’e gülümsedi. “İyi geceler size, yatma saati.”

Piyer kalktı, vedalaştı.

Prenses Mariya ile Nataşa, her zaman olduğu gibi yatak odasına çekildiler, Piyer’in anlattığı şeyler üzerinde konuştular. Prenses Mariya, Piyer hakkındaki düşüncesini söylemedi. Nataşa da ondan söz etmedi.

“Eh, güle güle,” dedi Nataşa. “Biliyor musun, ondan (Prens Andrey’den) söz etmiyoruz diye çok defa korkuyorum; duygularımızı bayağılaştırmaktan korkuyor gibiyiz ama unutuyoruz.”

Prenses Mariya derin derin içini çekti, bu iç çekişiyle Nataşa’nın sözlerinin doğruluğunu kabul ediliyordu ama sözleriyle ona katılmadı.

“Unutmak mümkün mü?” dedi.

“Bugün her şeyi anlatmak benim için o kadar iyi oldu ki; hem zor, hem acı, hem iyi. Çok iyi,” dedi Nataşa. “Emi-nim ki Piyer onu gerçekten severdi. Bunun için kendisine anlattım... Kötü bir şey yapmadım değil mi?” diye ansızın kızarak sordu.

Prenses Mariya, “Piyer’e mi? A. hayır! O çok iyi bir insan,” dedi.

Nataşa, yüzünde Prenses Mariya’nın çoktandır görmediği bir gülümseme ile birden, “Biliyor musun Mariya,” dedi. “Temiz, parlak, taze bir hali var şimdi. Sanki banyodan çıkmış; anlıyor musun? Manevi bir banyodan; değil mi?”

Prenses Mariya, “Evet,” dedi. “O, çok şey kazanmış.”

“Küçük redingotu da, dipten kesilmiş saçları da; tıpkı, ama tıpkı banyodan çıkmış gibi... Papa gibi, bir gün...”

710 Prenses Mariya, “‘Onun’ (Prens Andrey’in) neden onun kadar hiç kimseyi sevmediğini şimdi anlıyorum,” dedi.

“Evet, ona benzemezdi de. Erkekler birbirlerine hiç benzemedikleri zaman dost olur, derler. Herhalde doğru bu. Ona benzer hiçbir tarafı yok, değil mi?”

“Evet ama harika bir insan.”

“Eh, iyi geceler,” diye yanıt verdi Nataşa.

Aynı yaramazca gülümseme, unutulmuş gibi, yüzünde uzun zaman kaldı.

XVIII

Piyer o gece uzun zaman uyuyamadı; kâh kaşlarını çatıp derin derin düşünerek, kâh birdenbire omuzlarını silkip irkilerek, kâh mutlu mutlu gülümseyerek odada bir aşağı bir yukarı dolaştı durdu.

Prens Andrey’i, Nataşa’yı, onların sevgilerini düşün-

yor, kâh Nataşa'nın geçmişini kıskanıyor, kâh bundan dolayı kendini kınıyor, kâh mazur görüyordu.

"E peki, ya bunsuz olmazsa ne yapmalı? Ne yapmalı? Demek böyle gerek," diye kendi kendine söylenip soyunarak mutlu, heyecanlı ama şüphe ve kararsızlık hissetmek-sizin uzandı.

Kendi kendine, "Bu mutluluk ne kadar garip, ne kadar imkânsız olursa olsun, onunla karı koca olmak için her şeyi, her şeyi yapmalı," dedi.

Piyer, daha bundan birkaç gün önce, cuma günü Petersburg'a gitmeye karar vermişti. Perşembe günü uyandığı zaman Saveliç eşyayı hazırlama emri almak için yanına geldi.

Piyer farkında olmadan, içinden, "Nasıl, Petersburg'a mı? Ne Petersburg'u? Kim var Petersburg'da?" diye sordu. "Evet, çok zaman önce, daha bu olaydan önce bir şey için Petersburg'a gitmeye hazırlanıyordum galiba," diye hatırladı. "Niçin ama? Belki de giderim." Saveliç'in yaşlı yüzüne bakarak, "Ne iyi yürekli, ne dikkatli adam, nasıl da her şeyi hatırlıyor," diye düşündü. "Hem ne tatlı gülümsemesi var!"

711

"E, hâlâ azat olmak istemiyor musun, Saveliç?" diye sordu.

"Ne yapacağım azatlığı, Ekselans? Yeri cennet olsun, rahmetli Kont'un zamanında yaşadık, sizinle de başımız ağrımadı."

"Ya çocukların?"

"Çocuklar da yaşar, Ekselans; böyle efendilerle yaşar."

Piyer, "Peki ama ya mirasçılarım?" dedi. "Belki de evleniveririm..." Elinde olmayan bir gülümsemeyle ekledi: "Olur ya."

"Haddim olmayarak söylüyorum; çok iyi olurdu, Ekselans."

Piyer, "Bunu kolay sanıyor," diye düşündü. "Ne tehlikeli... Ne korkunç bir şey olduğunu bilmiyor. Çok erken veya çok geç... Korkunç şey!"

Saveliç, “Ne emredersiniz? Yarın gidecek misiniz?” diye sordu.

Piyer, “Hayır, hareketimi biraz geciktireceğim. Gideceğim zaman sana haber veririm. Zahmet oldu, affet,” dedi ve Saveliç’in, gülümsemesine bakarak şöyle düşündü: “Şimdi artık bir Petersburg meselesi olmadığını, her şeyden önce bu işin halledilmesi gerektiğini bilmemesi ne garip ama. Fakat herhalde biliyor da bilmemezlikten geliyor. Konuşmalı mı onunla? Ne düşünüyor acaba? Hayır, başka zaman.”

Kahvaltıda Piyer, Prenses’e bir gün önce Prenses Mariya’da olduğunu ve orada hiç ummadığı biriyle, Nataşa Rostova ile karşılaştığını söyledi.

Prenses bu haberde, Piyer’in Anna Semyonovna’yı görmesinden daha olağanüstü bir şey bulmadığını anlatır gibi bir tavır takındı.

Piyer sordu:

“Onu tanır mısınız?”

712

“Prensesi görmüştüm,” diye yanıt verdi. “Onun genç Rostov’la evlenmesi için aracılık edildiğini duydum. Rostovlar için bu çok iyi olurdu; hiçbir şeyleri kalmamış diyorlar.”

“Hayır, Rostova’yı tanır mısınız?”

“Yalnız şu malum hikâyeyi o zaman duymuştum. Çok acıklı.”

Piyer içinden, “Hayır, anlamıyor ya da anlamazlıktan geliyor,” dedi. “Ona söylememek daha iyi.”

Prenses de Piyer’e yol için azık hazırlamıştı.

Piyer içinden, “Hepsi de ne iyi yürekli insanlar,” dedi, “bütün bu şeyler, şimdi artık herhalde onlar için ilgi çeken bir şey olamaz, ama yine bu işlerle uğraşıyorlar. Hep benim için; şaşılacak şey.”

Aynı gün polis amiri Piyer’e gelerek o gün mülk sahiplerine dağıtılacak şeyleri almak için mutemedini Taş Saray’a yollamasını söyledi.

Piyer polis amirinin yüzüne bakarak içinden, “Bak, bu da öyle,” dedi, “ne delikanlı, ne yakışıklı, ne iyi yürek-

li subay! Böyle boş şeylerle uğraşüyor ‘şimdi’. Bir de namuslu bir adam olmadığını, dalavere çevirdiğini söylerler. Ne saçma şey! Hem neden çevirmesin? Öyle terbiye almış. Herkes aynı şeyi yapıyor. Ne hoş, ne iyi bir yüzü var; bana bakarken gülümsüyor da.”

Piyer öğle yemeği için Prenses Mariya’ya gitti. Arabasıyla sokakta yanmış evlerin arasından geçerken bu harabelerin güzelliğine hayran olmuştu. Evlerin bacaları, çökmüş duvarlar şiirsel bir şekilde Rhin ve Coloseum’u andırıyor, yanıp yıkılmış mahalleler boyunca birbirini örterek uzanıp gidiyordu. Karşılaştığı arabacılar, biniciler, kereste biçen doğramacılar, tacirler, dükkân sahipleri, hepsi neşeli, güler yüzlü, Piyer’e bakıyor ve sanki, “İşte o! Bakalım ne yapacak,” diyorlardı.

Prenses Mariya’nın evine girerken Piyer daha dün burada olduğunun, Nataşa ile görüştüğünün, konuştuğunun doğruluğundan şüpheye düştü. “Belki ben uydurdum bunu. Belki girince kimseyi göremeyeceğim.” Ama daha odaya girmemişti ki bir an bütün benliğinde onun varlığını hissetti. Yine aynı hafif kıvrımlı siyah elbiselerini giyiyordu, saçları yine dünkü gibi taranmıştı ama kendisi büsbütün başkalaşmıştı. Dün odaya girdiği zaman böyle görünseydi Piyer onu hemen tanırdı.

İlkgençliğinde, sonra Prens Andrey’in nişanlısıyken onu nasıl biliyorduydu yine öyleydi. Gözleri neşeli bir merakla parılıyordu; yüzünde okşayıcı, garip bir yaramazlık ifadesi vardı.

Piyer öğle yemeğini yedi, akşam geç vakte kadar kalacaktı ama Prenses Mariya akşam duasına gidiyordu; o da onunla çıktı.

Ertesi gün Piyer erkenden oraya gitti, öğle yemeğini orada yedi, geç vakte kadar kaldı. Prenses Mariya ile Nataşa’nın, misafirlerinden memnun oldukları belli oluyordu, Piyer de tüm ilgisini bu eve vermişti ama yine de akşama doğru söylenecek laf kalmamıştı; sürekli önemsiz bir konudan öbürüne geçiliyor ve konuşma sık sık kesiliyordu. Piyer o akşam o kadar çok oturmuştu ki Prenses

Mariya'yla Nataşa, ne zaman gidecek diye birbirlerine bakıyorlardı. Piyer bunu görüyor, yine de gidemiyordu. Kendini kötü, zor bir durumda hissediyor ama yine de otuyordu.

Bunun sonunun gelmeyeceğini anlayınca ilkin Prenses Mariya kalktı, baş ağrısını ileri sürerek izin istedi.

“Demek yarın Petersburg’a gidiyorsunuz, öyle mi?” dedi.

Piyer şaşırmış ve adeta alınmış gibi, aceleyle, “Hayır, ben gitmiyorum,” dedi. “Ama yok, Petersburg’a mı? Yarın; yalnız, şimdi vedalaşmayacağım. Siparişleriniz için uğrayacağım.”

Bunları söylerken Prenses Mariya karşısında kızarmış ayakta duruyordu.

Nataşa elini ona uzattı ve çıktı. Prenses Mariya, tersine, gidecek yerde kendini koltuğa bıraktı. Işıklı, derin bakışlarla sert sert, dikkatli dikkatli Piyer’e baktı. Az önce açıkça gösterdiği yorgunluk şimdi büsbütün geçmişti. Uzun bir konuşmaya hazırlanır gibi derin derin içini çekti.

Piyer’in bütün utançlığı, şaşkınlığı, Nataşa’nın gitmesiyle birden yok oldu, yerine telaşlı bir canlılık geldi. Koltuğunu hızla Prenses Mariya’ya yaklaştırdı.

Bir söze karşılık verir gibi, “Evet, söylemek istiyordum size,” diyerek onun bakışlarına yanıt verdi. “Prenses, bana yardım edin, ne yapayım? Ümitli olabilir miyim? Prenses, dostum, dinleyin beni. Her şeyi biliyorum. Biliyorum ki ona layık değilim; biliyorum ki şimdi bundan söz edilemez. Ama onun bir kardeşi olarak istiyorum. Hayır, bunu değil... İstemiyorum, yapamam...”

Durdu, elleriyle yüzünü, gözlerini sildi.

Düzgün konuşmak için kendini zorlayarak, “Ya, evet,” diye devam etti. “Onu ne zamandan beri sevdiğimi bilmiyorum. Ama ben yalnız onu, hayatım boyunca yalnız onu sevdim ve öyle seviyorum ki onsuz bir hayat düşünemiyorum. Ona şimdi evlenme teklifinde bulunmaya cesaret edemem ama benim olabileceği ve benim bu fırsatı... bu

fırsatı kaçıracığım düşüncesi... korkunç.” Bir an sustu, Prenses yanıt vermeyince eline dokunarak ekledi: “Söyleyin, ümit edebilir miyim? Söyleyin, ne yapayım? Aziz Prenses.”

Prenses Mariya, “Söylediğiniz şeyi düşünüyorum,” diye yanıt verdi. “Bakın ne söyleyeceğim size. Şimdi ona aşktan söz etmekte haklısınız...” Prenses durdu. Şimdi ona aşktan söz edilemez, diyecekti ama durdu, çünkü önceki gün Nataşa ansızın değişip kızarınca, onun Piyer’in aşk ilanından korkmayacağını, hatta bunu isteyeceğini anlamıştı.

Ama Prenses Mariya sözünü yine de şöyle bitirdi:

“Şimdi ona söylemek... Olmaz.”

“Peki, ne yapayım ben?”

Prenses Mariya, “Bunu bana bırakın,” dedi. “Biliyorum ki...”

Piyer, Prenses Mariya’nın gözlerine baktı, “Evet, sonra?” dedi.

Prenses Mariya, “Biliyorum ki seviyor...” dedi, “sevecek sizi,” diye düzeltti.

Bu sözü bitirmesine vakit kalmadan Piyer yerinden fırladı, ürkek bir yüzle Prenses Mariya’nın elini yakaladı:

“Neden böyle sanıyorsunuz? Sizce ümit besleyebilirim demek, öyle mi? Öyle mi sizce?”

Prenses Mariya gülümseyerek, “Evet, bence öyle,” dedi. “Anne babasına yazın, sonrasını bana bırakın. Sırası gelince ben ona açarım. Ben istiyorum bunu ve kalbim bana bu işin olacağını söylüyor.”

Piyer, Prenses Mariya’nın ellerini öptü:

“Hayır, bu mümkün değil! Ne kadar mutluyum! Bu mümkün değil... Ne kadar mutluyum! Hayır, mümkün değil!”

Prenses Mariya, “Siz Petersburg’a gidin; daha iyi. Ben size yazarım,” dedi.

“Petersburg’a mı? Gideyim öyle mi? Peki, olur. Ama yarın yine size gelebilir miyim?”

Ertesi gün Piyer vedalaşmaya geldi. Nataşa önceki

günlerden daha az heyecanlıydı ama bugün Piyer arada onun gözlerine bakarak kaybolduğunu, kendisinin de, onun da artık mevcut olmadığını, ortada salt bir saadet duygusunun kaldığını hissediyordu. Ruhunu sevinçle dolduran her bakışı, her hareketi karşısında, her sözünde Nataşa'nın, içinden, "Acaba? Hayır, mümkün değil," diye geçiriyordu Piyer.

Onunla vedalaşırken ince, zarif elini aldı, elinde uzun zaman tuttu.

"Bu elin, bu yüzün, bu gözlerin, bana yabancı olan bütün bu güzellik hazinesinin sonsuza dek benim olması, bana kendim kadar yakın olması mümkün mü? Hayır, bu mümkün değil..."

Nataşa ona, "Güle güle Kont," dedi Ve yavaşça ekledi: "Sizi dört gözle bekleyeceğim."

Bu basit sözle, bu sözlerle birlikte canlanan bakışlar ve yüz ifadesi, iki ay süreyle Piyer'in bitmez tükenmez düşüncelerine, konuşmalarına, düşlerine konu oldu. "Sizi dört gözle bekleyeceğim... Evet, evet, nasıl söylemişti? Evet, sizi dört gözle bekleyeceğim. Ah, ne kadar mutluyum. Nedir bu, ne kadar mutluyum!" diye düşünüyordu sürekli.

XIX

Elen'le evleneceği zaman böyle şeyler hissetmemişti Piyer.

Kendisine söylenen sözleri, o zamanki gibi, utançla tekrarlamıyor, içinden, "Ah, niçin bunu söylemedim, niçin o zaman *Je vous aime*¹ dedim?" diye geçirmiyordu. Tersine, şimdi Nataşa'yla tüm konuştuklarını, onun yüzünün, gülümsemesinin bütün ayrıntılarını zihninde yeniden yeniden canlandırıyor, bunları fazlası ya da eksisiyle değil,

¹ Sizi seviyorum.

olduğu gibi yinelemek istiyordu. Yaptığının iyi mi kötü mü olduğu konusunda en küçük bir şüphesi yoktu. Bir tek korkunç şüphe bazen içine düşüyordu: Bu bir rüya mı acaba? Prenses Mariya aldanmış olmasın? Fazla mağrur muyum, kendime fazla mı güveniyorum yoksa? İnanıyorum; ya bir de olur ya. Prenses Mariya ona açar da, o da gülümseyerek, 'Ne garip şey! Herhalde aldanmış olsa gerek. Bilmiyor mu ki o bir insan, basbayağı bir insan ama ben? Ben büsbütün başka, üstün bir varlığım,' diye yanıt verirse?"

Şimdi hiçbir plan yapmıyordu. Gelecek mutlu günler ona o kadar inanılmaz bir şey gibi geliyordu ki, bu gerçekleşse artık başka bir şey istemezdi. Her şey biterdi.

Piyer'i (kendini yeteneksiz saydığından) bir sevinç çılgınlığı kapladı. Hayatın tüm anlamı, yalnız kendisi için değil bütün dünya için, yalnız kendi aşkından ve onun kendisini sevmesi olasılığından ibaretmiş gibi geliyordu. Sanki herkes yalnız tek şeyle, onun saadetiyle meşguldü. Bazen ona öyle geliyordu ki herkes de kendisi gibi sevinç içinde ama başka şeylerle ilgili görünerek bu sevinci saklamaya çalışıyorlar. Her sözde, her harekette kendi mutluluğuna bir ima görüyordu. Rastladığı, konuştuğu insanları şaşırtıyordu mutluluk dolu gözleri ve gülümsemeleriyle. İnsanların onun mutluluğunu görebileceklerini anlayınca bütün kalbiyle onlara acıyor, uğraştıkları şeylerin önem vermeye değmez, büsbütün saçma ve boş şeyler olduğunu ne yapıp yapıp onlara anlatmak arzusunu duyuyordu.

Memuriyetler, insanların huzuru, devlete ait birtakım işler ya da savaş üzerinde görüşüldüğü zaman sevecen, acıyan bir gülümsemeyle onları dinliyor, konuştuğu insanları garip görüşleriyle şaşırtıyordu. Hayatın gerçek anlamını, yani onun duygularını anlamış görünen insanlar gibi bunu anlamayan talihsizler ve genel olarak bütün insanlar da o günlerde ona, içinde yanan duyguların parlak ışığı altında görünüyorlardı; herhangi bir kimseyle karşılaşınca ondaki iyi ve sevmeye değer her şeyi en küçük bir çaba harcamadan hemen görüyordu.

Belgeleri incelerken, ölen karısının işlemlerine ve

onun hatırasına karşı (kendisinin şimdi tattığı mutluluğu bilmediği için duyduğu merhametten başka) hiçbir şey hissetmedi. Yeni bir görev ve bir nişan aldığı için şimdi özellikle gururlu olan Prens Vasiliy ona acınası, iyi yürekli ve zavallı bir ihtiyar gibi görünüyordu.

Piyer sonraları bu mutlu çılgınlık dönemini sık sık hatırladı. Bu süre içinde insanlar ve olaylar hakkında verdiği hükümler onun için hep doğru kaldı. İnsanlar ve eşya karşısındaki bu görüşlerinden sonraları ayrılmak şöyle dursun, tersine bir şeyden şüphe duyduğu, tereddüt ettiği zaman bu çılgınlık dönemindeki görüşüne sarılır ve bu görüş her zaman doğru çıkardı.

“Olabilir,” diye düşünürdü, “ben o zamanlar garip ve gülünç bir insandım ama görüldüğüm gibi çılgın değilim. Tersine, o zaman ben her zamankinden daha akıllı ve anlayışlıydım; hayatta anlamaya değer her şeyi anlardım, çünkü... mutluydum.”

718 Şöyle bir şeydi Piyer’in çılgınlığı: Eskiden olduğu gibi, insanları sevmek için (onların meziyetleri diye adlandırdığı) kişisel sebepler beklemiyordu; sevgi yüreğini dolduruyor ve insanları sebepsiz yere severken onları sevmeye layık kılan şüphe götürmez sebepler yaratıyordu.

XX

Prenses Mariya’ya, Piyer yanlarından ayrılınca neşeli, alaylı bir gülümseme ile, onun tıpkı ama tıpkı banyodan çıkmış gibi redingotlu ve kesik saçlı olduğunu söylediği o ilk akşamdan sonra Nataşa’nın ruhunda gizli, kendisinin de bilmediği karşı konulamaz bir şey uyanmıştı.

Her şeyi; yüzü, yürüyüşü, bakışı, sesi, her şeyi birden değişmişti. Kendisi için de beklenmedik bir yaşam sevgisi, mutluluk umudu belirmişti içinde ve bu, tatmin edilmek istiyordu. İlk akşamdan beri Nataşa bütün başına gelenleri sanki unutmuştu. O zamandan beri durumundan

bir kez bile şikâyet etmemiş, geçmiş hakkında tek bir söz söylememişti ve artık gelecek için eğlenceli planlar yapmaktan korkmuyordu. Piyer'den pek az söz ediyordu ama Prenses Mariya onu anınca gözlerinin çoktan sönmüş feriyeniden yanıyor, dudakları garip bir gülümsemeyle büzülüyordu.

Nataşa'da görülen değişiklik Prenses Mariya'yı ilkin şaşırtmıştı ama bunun ne anlama geldiğini anlayınca bu değişiklik onu duygulandırdı. Bunun nedenini yalnız başına düşündüğü zaman içinden, "Kardeşimi o kadar az mı seviyordu ki onu bu kadar çabuk unuttu," diyordu. Ama Nataşa'yla beraber oldukları zaman ona darılmıyor, onu ayıplamıyordu. Uyanan ve Nataşa'yı saran yaşama sevinci, anlaşılan öyle zapt olunmaz, kendisi için o kadar beklenmedik bir şeydi ki Prenses Mariya, Nataşa'nın yanında, kendi içinden bile onu ayıplamaya hakkı olmadığını hissediyordu.

Nataşa bu yeni duyguya kendini öyle candan, öyle yürekten kaptırmıştı ki şimdi kederli değil, neşeli olduğunu gizlemeye bile kalkışmıyordu.

Prenses Mariya, Piyer'le yaptığı gece konuşmasından sonra odasına döndüğü zaman Nataşa eşikte onu karşıladı.

"Söyledi değil mi? Ha? Söyledi değil mi?" dedi.

Sevinçli, aynı zamanda sevinci için af dileyen acıklı bir ifade yüzünde durakaldı Nataşa'nın.

"Kapının arkasından dinlemek istedim ama biliyordum ki bana söyleyeceksin."

Nataşa'nın bakışları Prenses Mariya için çok açık, çok dokunaklıydı; onun heyecanını görmek kendisine çok acı gelmişti ama söyledikleri ilk anda Prenses Mariya'nın ağırına gitti. Kardeşini, onun aşkını hatırladı.

İçinden, "Ama ne yapsın! Başka türlü yapamaz," dedi.

Hüzünlü, biraz sertçe bir yüzle Piyer'in söylediklerini Nataşa'ya anlattı. Nataşa onun Petersburg'a gitmeye hazırlandığını duyunca şaştı. Anlamamış gibi yineledi:

“Petersburg’a ha!”

Sonra Prenses Mariya’nın yüzündeki hüznü ifadeyi görünce, bu hüznün nedenini anladı, birden ağlamaya başladı.

“Mariya,” dedi, “ne yapayım, söyle bana: Kötü olmaktan korkuyorum. Sen ne söylersen onu yapacağım; bana öğret...”

“Onu seviyor musun?”

“Evet.”

Prenses Mariya bu gözyaşlarının hatırı için Nataşa’nın sevincini büsbütün affederek, “Peki niye ağlıyorsun? Senin adına ben mutluyum,” dedi.

“Hemen olmaz bu, bakalım, ne zaman. Düşün, onun karısı olunca ne kadar mutlu olacağım, ya sen, *Nicolas*’yla evlenecek misin?”

“Nataşa, benden söz etmemeni rica etmiştim. Senden konuşalım.”

Sustular. Nataşa birden, “Ama neden Petersburg’a gidiyor,” dedi; ve hemen yanıtı kendisi verdi. “Hayır, hayır, öyle gerekiyor herhalde... Değil mi, Mariya? Öyle gerekiyor...”

EPILOG

..... BİRİNCİ BÖLÜM

I

1812'den sonra yedi yıl geçti. Avrupa'nın fırtınalı tarih denizi kendi kıyılarına çekildi. Yatışmışa benziyordu ama insanlığı yönlendiren gizemli güçler (gizemli, çünkü insanların hareketlerini yönlendiren yasalar bizim için meçhuldür) hükmünü yürütmeye devam ediyordu.

Tarih denizinin yüzü durgun görünüyordu gerçi ama insanlık da zaman gibi arasız olarak hareket etmekteydi. İnsanlar bir araya toplanıp toplanıp sonra dağılıyor; devletlerin doğması, dağılması ve ulusların yer değiştirmesi için nedenler böylece hazırlanıyordu.

Tarih denizi, eskisi gibi taşıp köpürerek bir kıyıdan öbürüne hamle etmiyordu; içinden kaynıyordu. Tarihî kişilikler eskisi gibi dalgalar halinde bir kıyıdan öbürüne

akın etmiyor, oldukları yerde dönüyorlardı. Önceleri askerî kıtaların başında kitlelerin hareketini, savaş, sefer ve çarpışma emirleriyle yöneten tarihî kişilikler, şimdi kaynayan hareketi siyasi, diplomatik görüşmelerle, kanunlarla, antlaşmalarla idare ediyorlardı.

Tarihçiler, tarihî kişiliklerin bu eylemini gerileme diye adlandırdılar. Ve bu eylemleri şiddetle eleştirdiler. Aleksandr'dan, Napoléon'dan, Madam Staël, Fotius, Schelling, Fichte, Chateaubriand vesaireye kadar o zamanın bütün tanınmış simaları onların amansız mahkemelerinin önünden geçer, "ilerleme ya da gerilemeye" yardım edip etmediklerine göre beraat eder veya mahkûm olurlar.

Onlara göre bu dönemde Rusya'da da gerileme vardı ve bunun başlıca nedeni I. Aleksandr'dı; o Aleksandr ki, yine onların yazdığına göre, saltanat döneminde alınan liberal tedbirlere ve Rusya'nın kurtuluşuna öncü olmuştu.

Bugünkü Rus edebiyatında kolej öğrencisinden tarih bilginine kadar, saltanatın bu dönemindeki yanlış hareketlerinden ötürü Aleksandr'a taş atmayan kimse yoktur.

"Yok, şöyle hareket etmesi gerekti. Bu işte doğru, öbüründe yanlış hareket etti. Saltanatının başlangıcında ve 1812 yılında çok iyi davrandı ama Lehistan'a anayasa vermekle, kutsal ittifakı yapmakla, Arakçeyev'e yetki vermekle, Golitsin'i, onun mistisizmini ve sonra Şişkov'u, Fotius'yu affetmekle hata yaptı. Ordunun cephe kısmıyla meşgul olmakla hata yaptı; Semyonovski Alayı'nı dağıtmakla hata yaptı vs."

Tarihçilerin, insanlığın iyiliği hakkındaki bilgilerine dayanarak ona karşı yaptıkları bütün eleştirileri tek tek saymak için sayfalar dolusu yazı yazmak gerekir. Bu eleştiriler ne ifade eder?

I. Aleksandr dönemindeki liberal tedbirler, Napoléon'la mücadele, 1812'de gösterdiği metanet ve 1813 yılı seferi gibi, tarihçiler tarafından desteklenen hareketleriyle aynı kaynaktan (Aleksandr'ın kişiliğini oluşturan kan, eğitim ve hayat şartlarından) çıkan kutsal ittifak, Lehistan'ın yeniden kurulması, 1820 gerilemeleri gibi olgular eleştirilmektedir. Bu eleştirilerin özü nedir?

Gözalıcı bir merkezde, insan iktidarının mümkün olan en yüksek derecesinde duran I. Aleksandr gibi tarihi bir kişiliğin; dünyada iktidarın ayrılmaz bir parçası olan en güçlü nüfuzlara, entrikalara, aldatmalara, dalkavukluklara, iğvalara uğramış bir kişinin; ömrünün her dakikasında Avrupa'da olup biten her şeyin sorumluluğunu kendi üzerinde hisseden birinin, uydurma değil, her insan gibi kendine özgü âdetleri, tutkuları, iyiliğe, güzelliğe, hakikate eğilimi olan canlı bir şahsiyetin, elli yıl önce, erdemli olmaması değil (tarih bunun için kimseyi suçlamaz) gençliğinden beri bilimle, yani kitap okumakla, ders vermekle, bu kitapları ve dersleri bir deftere kaydetmekle uğraşan bir profesörün insanlığın iyiliği hakkında taşıdığı görüşleri taşımamasıdır, bu eleştirilerin özü.

Ama, I. Aleksandr'ın elli yıl önce ulusların çıkarları hakkında yanıldığı farz edilse bile, kabul edilmesi gerekir ki, Aleksandr hakkında hüküm yürüten tarihçi de bir süre sonra aynı şekilde insanlığın çıkarının ne yönde olduğu hakkında söylediklerinde haksız çıkacaktır. İnsanlık çıkarları her yıl, her yazara göre değişir, bu nedenle açık ve zorunludur bu. Öyle ki, iyi görünen şey on yıl sonra kötü oluyor, kötü de iyi. Bundan başka, iyi ve kötü hakkında aynı anda zıt görüşler buluruz: Lehistan'a verilen anayasayı, kutsal ittifakı bir kısım insanlar Aleksandr'ın bir hizmeti, diğer bir kısmı hatası olarak ileri sürüyor.

Aleksandr'la Napoléon'un yaptıkları için yararlı ya da zararlı demek doğru değildir, çünkü bunun neden yararlı ya da zararlı olduğunu söyleyemeyiz. Eğer bu icraat bir kimsenin hoşuna gitmiyorsa, yalnızca onun "iyi" hakkındaki kişisel anlayışına uygun düşmediği için gitmez. 1812'de Moskova'da babamın evini korumayı ya da Rus Ordusu'nun şerefini, Petersburg Üniversitesi'nin veya diğer üniversitelerin gelişmesini ya da Lehistan'ın özgürlüğünü, Rusya'nın gücünü ya da Avrupa dengelerini ya da tek biçim Avrupa uygarlığını, ilerlemeyi iyi sayıyorsam, her tarihi kişiliğin eyleminde bu amaçlardan başka amaçlar, benim anlayamayacağım daha genel amaçlar bulunduğunu kabul etmem gerekir.

Yine de, bilimin çelişkileri ortadan kaldırdığını, tarihi kişilikler ve olaylar için değişmez bir iyi ve kötü ls tařıdđını farz edelim.

Aleksandr'ın her şeyi başka türlü yapabileceğini farz edelim. Onu suçlayanların, insanlığın genel çıkarlarını bildiğini iddia edenlerin talimatı gereğince kendisini eleştirenlerin ona verecekleri halkçılık, özgürlük, eşitlik ve ilerleme (daha başkaları da galiba yok) programına göre hareket edebileceğini farz edelim. Farz edelim ki bu program gerçekleşebilirdi ve gerçekleşmişti, Aleksandr da ona göre hareket etti; hükümetin o zamanki yoluna aykırı hareket edenlerin eylemi, tarihçilere göre iyi, yararlı olan eylem o zaman ne olurdu? Bu eylem olmazdı, yaşam olmazdı, hiçbir şey olmazdı.

Sosyal hayatın akıl ve mantıkla idare edilebileceği kabul edilirse yaşama olasılığı yok olur.

II

Tarihçilerin yaptığı gibi, insanlığı, Rusya veya Fransa'nın azameti ya da Avrupa dengeleri ve devrim düşünce-sinin yayılması ya da genel ilerleme gibi ve daha başka büyük amaçlara büyük adamların gtrdkleri kabul edilirse, tarihsel olayları "tesadüf" ve "deha" kavramı olmadan açıklamak imknsızlaşır.

İçinde bulunduğumuz yüzyılın başındaki Avrupa sa-vaşlarının amacı Rusya'nın büyüklüğü idiye bu amaca bunca savaş ve işgal olmadan da varılabilirdi. Amaç Fransa'nın büyüklüğü idiye bu amaca devrimsiz ve imparatorluksuz da ulaşılabilirdi. Eğer amaç bağ fikirleri yaymak idiye basın, bunu askerlerden çok daha iyi yapardı. Amaç ilerleme ve uygarlık idiye uygarlığın yayılması için insanları ve onların zenginliklerini mahvetmekten başka daha uygun yollar bulunduğunu tahmin etmek çok kolaydır.

Niçin böyle oldu da başka türlü olmadı? Çünkü böyle oldu.

“‘Tasadüf’ böyle bir durum hazırladı; ‘deha’ ondan yararlandı.” Tarih böyle diyor. Ama “tesadüf” nedir? “Deha” nedir?

“Tasadüf” ve “deha” kelimeleri gerçekten var olan bir şey ifade etmezler; bunun için tarif edilemezler. Bu kelimeler ancak olayları anlayışın belli bir derecesini ifade ederler. Böyle bir olayın neden meydana geldiğini bilmiyorum; bilemeyeceğimi sanıyorum; bunun için öğrenmek istemiyorum, “tesadüf” diyorum. Etkisi insanlığın özelliklerine uymayan bir kuvvet görüyorum; bunun neden ileri geldiğini anlamıyorum, “deha” diyorum.

Çoban tarafından her akşam özel bir bölmeye sürülen ve diğerlerinin iki misli semiren bir koyun, sürüye bir dâhi görünse gerektir. Her akşam genel ağıla değil de özel bir yulaf yemliğine özellikle bu koyunun düşmesi, özellikle onun böyle yağ bağlaması, semirmesi dâhiliğin bir sıra olağanüstü tesadüfle hayret verici bir birleşmesi gibi görünecektir.

727

Ama koyunlar, kendilerine ne olursa kendi koyunca amaçlarına erişmek için iyi olacağını düşünmekten vazgeçsinler; başlarından geçen olayların kendileri için anlaşılmasız bir amaç olabileceğini farz etsinler; besiyeye konan koyunun başından geçen şeylerdeki vahdeti, mantık akışı anında görürler. Onun ne amaçla besiyeye konduğunu bilmeseler bile başından geçenlerin umulmadık bir şekilde geçmediğini, ne “tesadüf” ne “deha” kavramına artık ihtiyaçları olmadığını herhalde öğreneceklerdir.

Anlık amaçları öğrenmekten vazgeçmekle, nihai amacın bizim için ulaşılmaz bir şey olduğunu kabul etmekle, tarihi kişiliklerin hayatındaki mantık akışını ve amaca uygunluğu görürüz; insanlık vasıflarıyla uyumlu olmayan etkilerini böylece anlayabiliriz onların, “tesadüf” ve “deha” sözlerine ihtiyacımız kalmaz.

Avrupa halklarının yaşadığı heyecanın nedenini bilmediğimizi, yalnızca önce Fransa’da, sonra İtalya’da, Af-

rika'da, Prusya'da Avusturya'da, İspanya'da ve Rusya'daki cinayetlerden ibaret olayları bildiğimizi, Batı'dan Doğu'ya ve Doğu'dan Batı'ya gerçekleşen hareketlerin bu olayların niteliğini oluşturduğunu kabul edelim, o zaman Napoléon'un ve Aleksandr'ın karakterlerinde bir fevkaladelik, bir "dâhilik" görmemize gerek kalmayacağı gibi bu kişileri bütün diğer insanlardan başka türlü düşünmemiz de imkânsız olacaktır; bu insanları oldukları gibi yapan küçük olayları bir "tesadüf" diye açıklamaya da gerek kalmaz o zaman; bu küçük olayların zorunlu olduğu da ortaya çıkar.

Nihai amacı öğrenmekten vazgeçince açıkça anlarız ki, tıpkı hiçbir bitkiye, verdiğiinden daha uygun çiçekler ve tohumlar düşünülemediği gibi, bütün geçmişleriyle, yapacakları göreve en küçük ayrıntılara varıncaya kadar bu derece uygun başka iki insan düşünülemez.

III

İçinde bulunduğumuz yüzyılın başında Avrupa'da yaşanan olayların gerçek görünümü, Avrupa halklarının Batı'dan Doğu'ya, sonra Doğu'dan Batı'ya kitle halindeki hareketidir. Bu hareket önce Batı'dan başladı. Batılı devletler savaş hareketini Moskova'ya kadar uzatabilmek için şunlara ihtiyaç duyuyordu: 1) Doğu kuvvetleriyle çarpışmaya dayanacak büyüklükte bir ordu. 2) Bütün yerleşik geleneklerden, âdetlerden vazgeçmek. 3) Savaş sırasında aldatmaları, yağmaları, cinayetleri gerek kendisi, gerekse onlar için haklı gösterebilecek bir lider.

Fransız Devrimi'nden sonra eski gücünü yitirmiş ordu dağılıyor, eski âdetler, gelenekler yok oluyor, yavaş yavaş yeni ve daha büyük bir ordu doğuyor, hazırlanan eylemin başında bulunması ve olacakların tüm sorumluluğunu taşıması gereken lider hazırlanıyor.

İnancılı, âdetleri, gelenekleri, asaleti olmayan, hatta

Fransız olmayan bir adam, çok garip görünen tesadüflerle, Fransa'yı heyecana sürükleyen tüm görüşlerin arasından ilerliyor ve hiçbirine yanaşmadan önemli bir konuma yükseliyor.

İş arkadaşlarının bilgisizliği, düşmanlarının zayıflığı, değersizliği, inandırıcılık, göz kamaştırıcı, kendine güvenir dar görüşlülük, onu ordunun başına getiriyor. İtalyan Ordusu'nun parlak kadrosu, hasımların çarpışmaya isteksiz oluşu, çocukça bir küstahlık ve kendine güven ona askerî bir şöhret sağlıyor. Sayısız tesadüf her yerde yoldaşlık ediyor ona. Fransız yöneticilerin gözünden düşmesi işine yarıyor. Kaderin kendisine çizdiği yolu değiştirme girişimi başarısızlığa uğruyor; Rusya'nın hizmetine kabul edilmiyor, Türkiye'de iş bulamıyor. İtalya Savaşı sırasında birkaç kez ölümle burun buruna geliyor, her defasında da umulmadık bir şekilde kurtuluyor. Rus orduları, onunindiriciliğini yok edebilecek o Rus orduları, türlü diplomatik düşüncelerle, o Avrupa'da bulunduğu sürece oraya ayak basmıyor.

729

İtalya'dan Paris'e dönüşünde hükümeti, içine düşenleri mutlak surette silip süpüren, yok eden bir çözülme halinde buluyor. Onun için bu tehlikeli durumdan çıkmanın çaresi, nedensiz, anlamsız bir Afrika seferidir. Yine aynı tesadüfler ona yoldaşlık ediyor. Zapt edilmez Malta, tek bir silah patlamadan teslim oluyor; verdiği en düşüncesizce emirler başarıyla sonuçlanıyor. Sonraları tek bir sandal geçirmeyecek olan düşman donanması bütün bir orduya yol veriyor. Afrika'da hemen hemen silahsız olan bir halka karşı cinayetler işleniyor. Bu cinayetleri işleyen insanlar, özellikle onların şefi, bunun çok güzel bir hareket, bir şan ve şeref olduğuna, Sezar'ın, Makedonyalı İskender'in başarılarına benzediğine inanıyor.

Kendisi için hiçbir şeyi fenalık saymamak ve her türlü cinayete anlaşılmaz, doğaüstü bir önem vererek onunla övünmekten ibaret olan "şan", "şeref" ve "büyüklük" ideali, bu adama ve ona bağlı kimselere rehber olacak ideal, Afrika'da serbestçe imal ediliyor. Ne yaparsa altından çıkı-

yor. Veba yanına yaklaşıyor. Esirlere zulmetmek, onları öldürmek onun için suç sayılmıyor. Çocukça dikkatsizlik, Afrika'dan, felaket içinde bulunan arkadaşlarından durup dururken ve nankörce ayrılış onun için bir hizmet sayılıyor; yine düşman donanması kaçmasına iki kez izin veriyor, işlediği cinayetlerle mutluluktan başı dönmüş, rolüne hazırlanmış, amaçsızca Paris'e geldiği zaman bir yıl önce onu yok edecek olan cumhuriyet hükümeti son günlerini yaşıyor; tüm partilere yabancı bu adamın varlığı hükümeti kurtarıyor.

Planı yok; her şeyden korkuyor ama partiler ona sarılıyor, yardımını istiyorlar.

Yapılacak şeyi, İtalya'da, Mısır'da hazırladığı şan ve şeref idealiyle, kendine tapma çılgınlığıyla, cinayet işlemek küstahlığıyla, hayasızlığıyla, yalnız o gerçekleştirebilir.

730 O, kendisini bekleyenler için gerekli; bunun için kendi iradesi dışında, kararsızlığına, plansızlığına, yaptığı tüm yanlışlıklara rağmen iktidarı ele geçirme amacını taşıyan bir komploya sürükleniyor ve komplo başarıyla sonuçlanıyor.

Onu Direktuvar toplantısına itiyorlar. Korkuyor, kendini mahvolmuş sayarak kaçmak istiyor; bayılıyor gibi yapıyor; onu mahvedebilecek anlamsız şeyler söylüyor. Ama daha önceleri anlayışlı, gururlu olan Fransa yöneticileri rollerinin sona erdiğini hissederek ondan çok şaşırılmış, söyledikleri sözler, iktidarı elde tutmak ve onu mahvetmek için söylenmesi gereken sözler değil.

"Tesadüf", milyonlarca "tesadüf" ona iktidarı veriyor; herkes, sanki anlaşılmış gibi bu iktidarın sağlamlaşmasına yardım ediyor. Tesadüfler o zamanki Fransız yöneticilerinin karakterine ona boyun eğerek bir şekil veriyor; "tesadüfler" I. Paul'un karakterine onun iktidarını kabul edecek bir şekil veriyor; "tesadüf" ona karşı, kendisine bir zarar vermek şöyle dursun iktidarını sağlamlaştıran bir komplo hazırlıyor. "Tesadüf" Enghien dükünü onun eline düşürüyor ve bilmeyerek onu öldürmeye zorluyor; bunun-

la da, gücü olduğu için haklı olduğuna halkı herkesten ve her şeyden daha iyi inandırıyor. “Tasadüf” öyle şeylere yol açıyor ki, tüm gücünü kendisini mahvedeceği açıkça görülen İngiltere seferine veriyor, ama bu niyetini hiçbir zaman yerine getirmiyor, ansızın savaşı teslim olan Mack’a, onun Avusturyalı kuvvetlerine saldırıyor. “Tasadüf” ve “deha” Austerlitz önlerinde ona zafer sağlıyor; bir tasadüf eseri olarak yalnız Fransızlar değil, olaylara katılmayan İngiltere’nin dışında bütün Avrupa, herkes cinayetleri karşısında daha önce duydukları korku ve nefretin tersine onun iktidarını, kendi kendine verdiği unvanı, herkese pek güzel ve akla uygun gelen şan ve şeref idealini kabul ediyor.

Batılı kuvvetler, hazırlık yapar gibi, 1805, 1806, 1807, 1809 yıllarında gittikçe güçlenerek ve artarak birkaç kez Doğu’ya akın ettiler. 1811’de Fransa’da oluşan bir grup, Orta Avrupa devletleriyle birleşerek büyük bir kuvvet oluşturuyor. Büyüyen kalabalıkla birlikte, hareketin başında bulunan adamın kendini haklı gösterme gücü de iyice geliyor. Büyük hareketten önceki on yıllık bir hazırlık dönemi içinde bu adam Avrupa’nın bütün taçlı şahsiyetleriyle ilişkiye giriyor. Dünyanın saltanatlarından mahrum edilmiş hükümdarları Napoléon’un anlamsız “şan” ve “şeref” idealine karşı akla uygun hiçbir ideal ileri süremiyorlar. Birbiri peşinden ona kendi hiçliklerini göstermeye can atıyorlar. Prusya kralı büyük adamdan iltifat dilemek için karısını yolluyor; Avusturya imparatoru, bu adamın Sezarların kızını yatağına kabul etmesini bir lütuf sayıyor; milletlerin kutsallığını koruyan Papa, diniyle büyük adamın yükselmesine hizmet ediyor. Napoléon’un kendisi bile rolünü yapmak için, olanların ve olacakların sorumluluğunu üzerine almaya etrafındakilerin onu hazırladıkları kadar hazırlanmıyor. Yaptığı hiçbir hareket, işlediği hiçbir cinayet veya düzenlediği küçük bir hile yok ki hemen etrafındakilerin ağızlarına büyük bir iş şeklinde yansımaları. Almanların onun için düşünebilecekleri en iyi bayram Jena ve Auerstaedt’in kutlanmasıdır. Büyük olan yalnız o değil-

dir, onun dedeleri, kardeşleri, üvey oğulları, enişmeleri de büyüktür. Her şey onu aklın son kalıntılarından mahrum etmek, onu korkunç rolüne hazırlamak için var. O hazır olduğu zaman kuvvetler de hazırdır.

İşgal doğuya doğru ilerliyor, son hedefe, Moskova'ya varıyor. Başkent alınıyor; Rus Ordusu Austerlitz'den Vagram'a kadar eski savaşların herhangi birinden çok daha fazla kayıp veriyor. Fakat ansızın, onu bu ana kadar böyle devamlı, arasız bir sıra başarı ile çizilen hedefe götüren "tesadüfler" ve "deha" yerine Borodino'da yakalandığı nezleden soğuklara ve Moskova'yı tutuşturan kıvılcıma kadar sayısız aksi tesadüfler çıkıyor; "dehanın" yerini emsali görülmemiş bir budalalık ve alçaklık alıyor.

İşgal hızla ilerliyor, gerisin geri dönüyor, hızını koruyor; tesadüfler artık onun lehinde değil, aleyhinde.

Doğu'dan Batı'ya, Batı'dan Doğu'ya olan önceki hareketlenmelere olağanüstü benzeyen bir karşı hareket başlıyor. Yine aynı 1805, 1807, 1809 yıllarındaki Doğu'dan Batı'ya hareket girişimleri büyük bir harekete başlangıç oluyor; yine muazzam bir güç oluşuyor; yine Orta Avrupa devletleri harekete katılıyor; yolun ortasında aynı kararsızlık, hedefe yaklaşıldıkça artan aynı hız görülüyor.

Son hedefe, Paris'e ulaşılmıştır. Napoléon'un hükümeti ve ordusu dağıtılmıştır. Bizzat Napoléon'un artık bir anlamı yok; onun bütün hareketleri artık acınası ve iğrenç ama yine açıklanması güç bir tesadüf oluyor: Müttefikler, kendi felaketlerinin sebebi olarak gördükleri Napoléon'dan nefret ediyorlar; görkemden, saltanattan mahrum edilmiş, cinayetleri, hainlikleri açığa vurulmuş olan Napoléon'u on yıl önceki gibi yine yasadışı bir haydut olarak görmeleri gerekirdi. Ama yine bir tesadüf; kimse bunu böyle görmüyor. Onun rolü henüz sona ermemiş. On yıl önce ve savaştan bir yıl sonra yasadışı bir haydut sayılan adam, bir muhafız kıtasıyla ve nedense kendisine verilen milyonlarla birlikte Fransa'dan iki günlük mesafede mülkiyetine bırakılan bir adaya gönderiliyor.

Milletlerin fırtınalı denizi kıyılarına çekilmeye başlıyor. Büyük hareketin dalgaları geri çekiliyor; sakinleşen denizde huzuru özellikle kendilerinin getirdiklerini tasavvur ederek dolaşan çevreler ortaya çıkıyor.

Fakat sakinleşen deniz ansızın kabarıyor. Diplomatlar bu yeni atılımın sebebinin kendileri, aralarındaki anlaşmazlık olduğunu zannediyorlar; hükümdarları arasında bir savaş bekliyorlar; durum onlara içinden çıkılmaz gibi geliyor. Fakat yükseleceğini hissettikleri dalga beklediği taraftan gelmiyor. Aynı dalga aynı çıkış noktasından, Paris'ten yükseliyor. Bunun şöyle bir yansıması oluyor: Çözülmez görünen diplomatik güçlükleri çözmesi ve çatışmaya son vermesi gereken yansıma meydana geliyor.

Fransa'yı çöle çeviren adam komplosuz, askersiz tek başına Fransa'ya geliyor. Herhangi bir bekçi onu tutuklayabilir ama yine tesadüf; yakalamak şöyle dursun, herkes bir gün önce lanet okuduğu, bir ay sonra da lanet okuyacağı bu adamı coşkun bir heyecanla karşılıyor.

733

Son toplu hareketi haklı göstermek için bu adam gerekli.

Hareket oldu bitti.

Son rol oynandı. Aktöre elbiselerini çıkarması, ruju silmesi emredildi: Artık ona ihtiyaç yoktu.

Birkaç yıl geçiyor, bu arada adasında yalnızlık içinde bulunan bu adam kendi kendine acınacak bir komedya oynuyor, entrikalar çevirip yalan söyleyerek, artık buna gerek kalmadığı halde kendini mazur göstermeye çalışıyor, görünmez bir el tarafından idare edildikleri zaman insanların kuvvet sandıkları şeyin ne olduğunu bütün dünyaya gösteriyor.

Tertipçi, dramı bitirip aktörü soyarak bize gösterdi:

“Bakın kime inanıyordunuz! İşte o! Şimdi görüyorsunuz: Sizi o değil, ben yönlendiriyordum.”

Fakat hareketin şiddetiyle gözleri kamaşmış insanlar, onun sözlerini uzun zaman anlamadılar.

I. Aleksandr'ın, Doğu'dan Batı'ya karşı hareketin başındaki kişinin hayatı daha akla uygun ve daha zorunluluklarla kurulmuş gibi görünüyor.

Doğu'dan Batı'ya yönelen saldırının başında, başkalarını gölgede bırakarak duracak bir kimse için nedir gerekli olan?

Doğruluk, Avrupa'ya ilgi, altında basit çıkarlar gizlenmeyen, bunlardan uzak olan bir ilgi gerekli, çağdaşı hükümdarlardan üstün olan bir erdem gerekli. Yumuşak, çekici bir kişilik; şahsen Napoléon'un hakaretine uğramış olmak gerekli. Bütün bunlar I. Aleksandr'da var; bunları onun geçmişindeki sayısız "tesadüf", aldığı terbiye, liberal eğilimler, etrafındaki danışmanlar, Austerlitz, Tilsit ve Erfurt hazırladı.

Halk savaşı sıralarında bu zat bir şey yapmıyor, çünkü ona ihtiyaç yok. Fakat bir Avrupa savaşı zorunlu hale gelince hemen kendi yerine geçiyor, Avrupa devletlerini birleştirerek hedefe yöneltiyor.

734

Hedefe varılmıştır. 1815 Savaşı'ndan sonra Aleksandr bir insan için mümkün olan iktidarın en yüksek noktasında bulunmaktadır. Onu nasıl kullanıyor?

I. Aleksandr, Avrupa'yı barışa kavuşturan, küçük yaştan beri kendi halklarının iyiliği için çalışan, memlekette liberal reformlara önyak olan bu adam, şimdi elinde en büyük bir iktidar, dolayısıyla halklarına iyilik etmek için imkânlar bulunduğu sanılırken (Napoléon'un, iktidarda olsa insanlığa sağlayacağı mutluluk üzerinde çocukça ve saçma planlar hazırladığı bir sırada) görevini yerine getirip Tanrı'nın elini üzerinde hissederek birdenbire bu yalancı iktidarın hiçliğini kabul ediyor, ondan yüz çeviriyor, onu hor gören ve onun hor gördüğü kimselerin eline teslim ediyor ve şöyle diyor:

"Bizim için değil, bizim için değil, senin adın için! Ben de sizin gibi bir insanım; bırakın insan gibi yaşayayım, ruhumu ve Tanrı'yı düşüneyim."

Tıpkı güneş gibi, her zerre başlı başına tam bir küredir, bununla birlikte, büyüklük bakımından insanın kavrayamayacağı bütünün ancak bir zerresini teşkil eder; bunun gibi, her insan da içinde kendi amaçlarını taşır ve aynı zamanda onları insanın kavrayamayacağı ortak şeylere hizmet etmek için taşır.

Çiçeğe konan arı çocuğu sokmuştur. Çocuk arılardan korkuyor, arıların amacının insanları sokmak olduğunu söylüyor. Şair çiçeğin çanağına yapışan arıyı seyrediyor; arıların amacının çiçeklerin ıtrını içlerine çekmek olduğunu söylüyor. Arıcı, arının çiçek tozu ve tatlı öz toplayıp kovana götürdüğünü görerek, arının amacı bal toplamaktır, diyor. Başka bir arıcı, arı sürüsünün hayatını yakından inceleyerek, arının oğul arılarını beslemek ve bey arı yetiştirmek için çiçek tozu ve öz topladığını, amacının soyunu devam ettirmek olduğunu söylüyor. Bitkibilimci, arının iki evcikli çiçek tozuyla beraber dişi organa uçarak onu döllediğini gözlemliyor ve arının amacını bu döllemede görüyor. Başka biri, bitki özlerinin göç edişini görerek, arıların bu göçe yardım ettiklerini ileri sürüyor; bu yeni gözlemci de arıların amacının bu olduğunu söyleyebilir. Ama arının nihai amacı, insan zekâsının keşfedebildiği bu amaçların ne biriyle ne öbürüyle ne de üçüncüsüyle belirlenebilir; insan zekâsı bu amaçların keşfinde ne kadar yükselirse nihai amacın kavranmazlığı da onun için o kadar aydınlanır.

735

İnsan ancak arının hayatıyla başka hayatlar arasında gözlemlediği benzerliği kavrayabilir. Tarihi kişiliklerin ve devletlerin amaçları hakkında da aynı şeyi söylemek gerekir.

V

1813 yılında Bezuhov'la evlenen Nataşa'nın düğünü köklü Rostov ailesi için son mutlu olay olmuştu. Aynı yıl Kont İlya Andreyeviç öldü ve her zaman olduğu gibi, onun ölümüyle bu köklü aile dağıldı.

Son yılların olayları: Moskova yangını, oradan kaçış, Prens Andrey'in ölümü, Nataşa'nın ümitsizliği, Petya'nın ölümü, Kontes'in hüznü; bütün bunlar, adeta birer darbe gibi yaşlı Kont'un beynine inmişti. Öyle görünüyordu ki o bütün bu olayların önemini anlamıyor, kendini bunları anlayacak kadar güçlü hissetmiyordu; kaderine boyun eğmiş, işini bitirecek yeni darbeler bekliyordu sanki. Bazen korkmuş ve şaşırmış, bazen doğal olmayacak derecede canlı, hamarat görünüyordu.

Nataşa'nın düğünü onu bir zaman meşgul etti. Öğle ve akşam ziyafetleri tertip ediyor, belli ki neşeli görünmek istiyordu ama eskiden olduğu gibi neşesi etrafa yansımıyordu; tersine onu tanıyanlarda, sevenlerde bir acıma hissi uyandırıyor.

736 Piyer'le karısı gittikten sonra sakinleşti ve can sıkıntısından şikâyet etmeye başladı. Birkaç gün sonra hastalanıp yatağa düştü. Hastalığın daha ilk günlerinde, doktorların verdiği teselliye rağmen, ayağa kalkamayacağını anlamıştı. Kontes, onun başucundan tam üç hafta ayrılmadı. Her ilaç verişinde kocası hıçkırarak, hiçbir şey söyleyemeden onun elini öpüyordu. Son gün ağlayarak mal ve mülkünün kaybından ötürü (ki bunda başlıca kabahati kendinde buluyordu) karısından ve giyabi olarak oğlundan af diledi. Komünyon ve Kudas ayini yapıldıktan sonra sessizce öldü; ertesi gün ölüye karşı son görevlerini yerine getirmek üzere gelen dostları Rostovların kirayla oturdukları eve doldu. Kim bilir kaç kez onun ziyafetinde bulunmuş, evinde dans etmiş, kaç kez onunla alay etmiş olan bütün bu dostlar, şimdi birinden özür diler gibi, hep aynı iç azabıyla, aynı duygusallıkla, "Ya, Tanrı günahlarını bağışlasın, çok iyi adamdı. Artık böyle bir adam bulamazsın... Zayıf tarafları olmayan kim var ki?" diyorlardı.

Kontun işleri öyle sarpa sarmıştı ki bir yıl daha devam etse sonu nereye varacağı kestirilemezdi ve tam bu sırada ansızın ölmüştü.

Babasının ölüm haberini aldığı zaman Nikolay, Rus Ordusu'yla Paris'teydi. Hemen istifasını verdi ve neticeyi

beklemeden izin alarak Moskova'ya geldi. Para işleri, Kont'un ölümünden bir ay sonra belli olmuş, kimsenin şüphe etmediği çeşitli ufak tefek borçların toplam tutarı karşısında herkes şaşmıştı. Borç, servetin iki misliydi.

Akrabaları ve dostları Nikolay'a mirastan vazgeçmesini tavsiye ettiler. Fakat Nikolay servetten vazgeçmekte babasının kendisi için kutsal olan hatırasına karşı bir saygısızlık görüyordu, bunun lafını bile duymak istemedi, borçları ödemek mecburiyetiyle birlikte mirası kabul etti.

Kalenderliğinin, iyi yürekliliğinin belirsiz ama güçlü etkisiyle Kont'un sağlığında ona bağlı olan ve uzun zaman ses çıkarmayan alacaklılar bir anda hep birden icraya başvurdular. Her zaman olduğu gibi, kim önce alacak diye bir yarıştı başladı; Mitenka ve başkaları gibi hediye yerine emre yazılmış senet alanlar şimdi en titiz alacaklı olarak ortaya çıktılar. Nikolay'a ne vade ne de rahat verdiler; kendi zarar ve ziyanlarının (eğer ortada zarar ve ziyan varsa) nedeni olan ihtiyara görünüşte acıyanlar da şimdi acımasızca, borçları ödemeyi gönüllü olarak üzerine alan ve onlara karşı suçlu olmadığı açıkça görülen genç mirasçının üzerine çullanıyorlardı.

737

Nikolay'ın denediği yollardan hiçbiri başarı sağlamadı; mülkler haraç mezat satıldı ama borçların yarısı yine de ödenmemiş kaldı. Asıl borç saydığı para borçlarının bir kısmını ödemek için Nikolay, eniştesi Bezuhov'un teklif ettiği otuz bin rubleyi aldı. Geri kalan borçlar yüzünden hapse girmemek için (alacaklılar onu bununla tehdit ediyorlardı) yeniden memuriyete girdi.

Açılan ilk kadroda alay komutanı olacaktı ama orduya dönmek olmazdı, çünkü annesi oğluna hayatının son ümidi olarak sarılmıştı; bunun için de daha önceden tanıdığı çevrede kalmak istememesine, sivil hizmetten nefret etmesine rağmen Moskova'da sivil bir memuriyet aldı, çok sevdiği üniformayı çıkararak annesi ve Sonya ile Sivtsev-Vrajek'te küçük bir daireye yerleşti.

Nataşa ile Piyer bu sırada Petersburg'da oturuyor,

Nikolay'ın durumu hakkında doğru dürüst bir şey bilmiyorlardı. Nikolay, eniştesinden ödünç para aldıktan sonra yoksulluğunu ondan gizlemeye çalışmıştı. Nikolay'ın durumu, bin iki yüz ruble maaşla yalnız kendisini, Sonya'yı, annesini geçindirmek zorunda olduğu için değil ama annesini, yoksulluklarını sezmeyecek bir şekilde geçindirmek zorunda olduğu için özellikle kötüydü. Kontes, çocukluğundan beri alışmış olduğu lüks hayat şartları dışında yaşanabileceğini anlamıyor, oğlu için bunun ne kadar güç olacağını düşünmeyerek kâh bir dostunu getirtmek için kendilerinde olmayan cinsten bir araba, kendisi için pahalı bir yemek, oğlu için pahalı şaraplar, kâh Nataşa'ya, Sonya'ya, Nikolay'a sürpriz olsun diye bir hediye almak için para istiyordu.

738

Sonya ev işlerini idare ediyor, teyzesine bakıyor, ona kitap okuyor, kaprislerine, gizli nefretine tahammül ediyor, yoksulluklarını ondan gizlemekte Nikolay'a yardım ediyordu. Nikolay, annesi için bütün bu yaptıklarından ötürü Sonya'ya karşı kendini ödenmez bir minnettarlık borcu içinde hissediyor, onun tahammülüne, sadakatine hayran oluyor fakat ondan uzak kalmaya gayret ediyordu.

Haddinden fazla kusursuz olduğu, ayıplanacak bir tarafı olmadığı için onu suçluyordu adeta. İnsanlarda değerli olan her şey onda vardı ama kendisini sevdirtecek yönü azdı. Ona ne kadar çok değer veriyorsa o kadar az sevdiğini hissediyordu Nikolay. Kendisini serbest bırakan mektubunda onu kendi sözüyle yakalamıştı; şimdi ona karşı aralarında geçen her şeyi artık çoktan unutmuş gibi, bunlar hiçbir surette tekrarlanamazmış gibi davranıyordu.

Nikolay'ın durumu gitgide kötüleşiyordu. Maaşından artırmak düşüncesinin bir hayal olduğu görüldü. Artırmak şöyle dursun, annesinin istediklerini yerine getirmek için ufak tefek borçlara da girmişti. İçinde bulunduğu durumdan çıkmak için bir yol göremiyordu. Akrabalarının teklif ettiği gibi zengin bir mirasyedi kızla evlenme düşüncesi ona uygunsuz geliyordu. Bulunduğu durumdan çıkmanın başka yolu (annesinin ölümü) ise hiç aklın-

dan geçmiyordu. Hiçbir şey arzu etmiyor, bir şeye güvenmiyordu; ruhunun derinliklerinde, durumuna tevekkülle katlanmaktan karanlık, acı bir zevk duyuyordu. Ona teselli veren, ağırına gidecek yardımlar teklif eden eski dostlarından kaçmaya çalışıyor, her türlü zevkten, eğlenmeden uzak duruyor. evde bile annesiyle iskambil falı açmaktan, odada sessizce dolaşmaktan, pipo üstüne pipo içmekten başka bir şey yapmıyordu. O karanlık ruh haletini sanki içinde özenle saklıyor, kendi durumuna ancak bu ruh haleti içinde tahammül edebileceğini sanıyordu.

VI

Kışın başında Prenses Mariya Moskova'ya geldi. Rostovların durumunu, şehirde söylendiği gibi, "evladın annesi için kendini feda edişini" şehir dedikodularından öğrendi. Prenses Mariya, Nikolay'a olan aşkının güçlendiğini hissederek kendi kendine, "Ben de ondan başka şey beklemezdim zaten," diyordu. Bu aileyle dostça, neredeyse akrabaca ilişkisini hatırlayarak onlara gitmeyi bir görev sayıyor ama Nikolay'la Voronej'deki yakınlaşmasını hatırlayınca bundan korkuyordu. Şehre geldikten birkaç hafta sonra kendini zorlayarak Rostovlara uğradı.

739

Onu ilk karşılayan Nikolay oldu, çünkü Kontes'in yanına ancak onun odasından geçilebilirdi. Göz göze geldiklerinde, Nikolay'ın yüzünde, bir memnuniyet ifadesi yerine bir soğukluk, duygusuzluk ve gurur ifadesi gördü Prenses Mariya. Prensesin sağlığını sordu, onu annesinin yanına götürdü, orada beş dakika kadar kaldıktan sonra odadan çıktı.

Prenses Kontes'in yanından çıkınca Nikolay onu yine karşıladı; törensel ve soğuk bir tavırla sofaya geçirdi. Kontesin sağlığı hakkında sorduğu soruya yanıt vermedi. Bakışları, "Size ne? Beni rahat bırakın," diyordu sanki.

Prensesin arabası evden ayrıldıktan sonra Nikolay

kendini tutamadı, Sonya'nın yanında yüksek sesle, "Ne dolaşıp duruyor? Ne istiyor? Bu kadınlara ve bütün bu komplimanlara tahammül edemiyorum," dedi.

Sonya sevincini zor gizleyerek, "Ah, nasıl böyle söylüyorsunuz, *Nicolas*," dedi. "O kadar iyi kalpli ve *maman* onu o kadar seviyor ki..."

Nikolay yanıt vermedi, Prenses'ten söz etmek istemiyordu hiç. Ama bu ziyaretten sonra yaşlı Kontes her gün birkaç kez onu andı.

Kontes onu övüyor, oğlundan onun ziyaretine gitmesini istiyor, onu sık sık görme arzusunu gösteriyor ama aynı zamanda da ondan söz ettiği zaman daima keyfi kaçıyor.

Annesi Prenses'ten söz ederken Nikolay bir şey söylememeye çalışıyordu ama onun susması Kontes'i sinirlendiriyordu.

"Çok değerli, çok iyi bir kız," diyordu, "onu ziyarete gitmelisin. Ne de olsa birini görmüş olursun; bizimle canın sıkılıyor sanırım."

"Hiç istemiyorum anne."

"Önceleri görmek istiyordun, şimdi istemiyorum diyorsun. Seni anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Canın sıkılıyordu, şimdi birdenbire kimseyi görmek istemiyorsun."

"Canım sıkılıyor demedim ki ben."

"Nasıl demedin, onu görmek bile istemediğini kendin söyledin. Çok değerli bir kız, senin de her zaman hoşuna giderdi; şimdiyse birdenbire birtakım bahaneler... Her şeyi gizliyorsun benden."

"Hiç de değil anneciğim."

"Kötü bir şey yapmanı istesem neyse; ben senden bir ziyaret rica ediyorum. Zannedersen nezaket de bunu gerektirir... Senden rica etmiştim, şimdi, annenden saklı sırların olduğuna göre, artık karışmam."

"Peki, istersen giderim."

"Bence hepsi bir; ben senin için istiyorum."

Nikolay bıyıklarını ısırarak içini çaktı; annesinin dik-

katini başka taraflara çekmeye çalışarak iskambil kâğıtlarını yaydı.

Ertesi gün, üçüncü, dördüncü günler aynı konuşma hep tekrar edildi.

Rostovları ziyaretinden ve Nikolay'ın o beklenmedik soğuk kabulünden sonra Prenses Mariya, ilkin Rostovlara gitmek istememekte haklı olduğunu kabul etmişti.

Gururuna sığınarak kendi kendine, "Zaten başka bir şey beklemiyordum," diyordu. "Onunla hiçbir işim yok; yalnızca bana karşı daima iyi olan ve kendisine birçok şeyler borçlu olduğum o yaşlı kadını görmek istiyordum."

Yine de bu düşünceler sakinleştiremiyordu onu; ziyaretini hatırladıkça pişmanlık duygusu azap veriyordu ona. Rostovlara bir daha gitmemeye ve bütün bunları unutmaya kesin olarak karar verdiği halde kendini hep bir boşlukta hissediyordu. Yaşadığı sıkıntının nedenini kendi kendine sorunca, bunun Rostov'la yakınlaşması olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu. Rostov'un soğuk, mesafeli tavrı kendisine karşı bir şey değildi (bunu biliyordu), bu tavırda bir şeyler gizliydi. Bu bir şeyleri aydınlatması gerekiyordu; aydınlatıncaya kadar da rahat edemeyeceğini hissediyordu.

Kış ortasında, Rostov'un geldiği ona haber verildiği zaman ders salonunda oturuyor, yeğeninin derslerini takip ediyordu. Sırrını açığa vurmamak, şaşkınlığını göstermeme kararlılığıyla Matmazel Bourienne'i çağırttı, onunla birlikte misafir salonuna geçti.

Nikolay'ın yüzüne daha ilk bakışta onun yalnızca nezaket borcunu yerine getirmek için kendisini ziyarete geldiğini anladı; onun kendisine karşı takındığı tavrı meta-netle takınmaya karar verdi.

Kontes'in sağlığından, tanıdıklardan, son savaş haberlerinden söz edildi; misafirin kalabilmesi için nezaketin gerektirdiği on dakika geçince Nikolay izin isteyerek kalktı.

Prenses Mariya, Matmazel Baurienne'in yardımıyla konuşmayı çok iyi idare etmişti ama son dakikada, Nikolay kalktığı sırada kendisini ilgilendirmeyen şeylerden

söz etmekten öyle bir yorgunluk hissetmiş ve neden hayatta neşeden yalnız kendinin bu kadar az pay aldığı düşüncesine kendini öyle kaptırmıştı ki ışıklı gözlerini dalgın dalgın önüne dikmiş, Nikolay'ın kalktığını fark etmeksizin sessizce oturup kalmıştı.

Nikolay ona baktı, dalgınlığını fark etmiyormuş gibi görünmek isteyerek Matmazel Bourienne'e birkaç söz söyledi ve yeniden Prens'e baktı. O yine öyle hareketsiz oturuyordu; sevimli yüzü acı içindeydi. Nikolay birden ona acıdı ve yüzünün ifade ettiği üzüntünün nedeninin kendisi olabileceğini hissetti. Ona yardım etmek, dostça bir şeyler söylemek istedi ama bir şey gelmiyordu aklına.

"Hoşça kalın Prens," dedi.

Prens Mariya kendini topladı, kızardı, derin derin içini çekti. Uykudan uyanıyormuş gibi, "Ah, affedersiniz," dedi. "Affedersiniz, gidiyor musunuz Kont; hadi güle güle! Ya Kontes'in yastığı?"

742 Matmazel Bourienne, "Durun, şimdi getiririm," diyerek odadan çıktı.

Susuyor, arada bir birbirlerine bakıyorlardı. Nihayet Nikolay hüzünle gülümseyerek, "Ya evet, Prens," dedi, "bana daha dün gibi geliyor, oysa sizinle Boguçarovo'da ilk görüştüğümüzden beri ne kadar zaman geçti. Hepimiz ne kadar bahtsız görünüyorduk ama o günleri geri getirmek için neler vermezdim... Ama o zamanlar geri gelmez artık."

Nikolay bunları söylerken Prens ışıklı bakışlarını gözlerinin içine dikmiş ona bakıyordu. Onun sözlerinden, kendisine karşı beslediği duyguları çıkarmaya çalışıyordu.

"Evet evet," dedi, "ama geçmişte sizin acıyacağınız bir şey yok, Kont. Benim bildiğim şimdiki hayatınızı daima zevkle anacaksınız, çünkü şimdi katlandığınız fedakârlık..."

Nikolay, "Övgülerinizi kabul edemeyeceğim," diye hemen onun sözünü kesti, "tersine, daima kendimi ayıplarım ama bu hiç de enteresan, neşeli bir konuşma değil."

Bakışları yine önceki soğuk, duygusuz ifadeyi aldı. Ama Prenses onda o bildiği ve sevdiği adamı tekrar bulmuştu; şimdi yalnız bu adamla konuşuyordu.

“Bunu size söylememe izin verirsiniz sanıyorum,” dedi. “Sizinle... Ve ailenizle o kadar dost olmuştuk; ilgimi yersiz bulmazsınız sanmıştım ama aldanmışım.” Sesi birden titredi. “Bilmiyorum niçin,” diye kendini toplayarak ekledi: “Eskiden siz başkaydınız ve...”

“Binlerce nedeni var.” Nikolay binlerce sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. “Teşekkür ederim, Prenses.” Ve yavaşça ekledi: “Bazen insan kederli oluyor.”

Prenses Mariya’nın ruhunda gizli bir ses, “İşte demek bunun için! Demek bunun için!” diyordu. “Hayır, ben onu yalnız bu neşeli, iyi ve içten bakışlarını, yalnız yakışıklılığını sevmiş değildim; asil, sağlam ve fedakâr ruhunu keşfetmiştim onun.” Böyle geçiriyordu içinden. “Evet, o şimdi yoksul, ben zenginim... Evet, yalnız bunun için... Evet, bu olmasa...” Onun eski güler yüzlülüğünü hatırladı; saf, mahzun, yüzüne bakarak soğuk durmasının nedenini birden anladı, sonra elinde olmadan ona doğru atılarak, “Ama niçin, Kont, niçin?” diye adeta hıçkırdı: “Niçin, söyleyin bana. Söylemelisiniz.” Nikolay susuyordu. “Sözünü ettiğiniz nedenleri anlamıyorum, fakat benim için acı, benim için... Size itiraf ediyorum. Bir şeylerden dolayı eski dostluktan beni mahrum ediyorsunuz. Benim için bu acıdır.” Gözleri dolmuştu, sesi titriyordu: “Hayatta o kadar az saadet gördüm ki her kayıp bana ağır geliyor.. Affedin beni, güle güle...” Birden ağlamaya başladı ve odadan çıktı. Nikolay onu durdurmaya çalışarak, “Prenses! Durun, Tanrı aşkına,” diye bağırdı. “Prenses!”

Prenses Mariya dönüp baktı. Birkaç saniye sessizce birbirlerinin gözlerine baktılar; uzak ve imkânsız görünen şey ansızın yakın, mümkün ve zorunlu bir şey oldu.

1814 sonbaharında Nikolay Prenses Mariya ile evlendi ve oturmak üzere karısı, annesi ve Sonya ile birlikte Lısiye Gori'ye taşındı.

Üç yıl içinde, karısının malına dokunmadan, kalan borçlarını ödedi, ölen bir kuzeninden kalan küçük bir mirası aldıktan sonra da Piyer'e olan borcunu ödedi.

Üç yıl daha geçince, yani 1820'de Nikolay, para işlerini öyle yoluna koydu ki Lısiye Gori yakınında küçük bir mülk satın aldı ve babasının Otradnoye'deki malikânesini satın almak için (en büyük emeli buydu) müzakereye girişti.

744 Zorunlulukla idare işlerine başladıktan sonra çok geçmeden onu öyle bir heves sarmıştı ki bu iş en sevdiği ve hemen hemen tek meşgalesi olmuştu. Nikolay basit bir çiftçiydi, yenilikleri, özellikle o sıralarda moda olan İngiliz yeniliklerini sevmezdi, tarım hakkında yazılanlarla dalga geçerdi, haraları, pahalı üretimleri, değerli buğday ekimlerini sevmez ve genellikle tarımın hiçbir kısmıyla ayrıca meşgul olmazdı. Gözünün önünde her zaman yalnız bütün bir “malikâne” vardı, onun herhangi bir parçası değildi. Malikânenin ise başlıca maddesi yerdeki, havadaki azot, oksijen. pulluk ve gübre değil; azotu da, oksijeni de, gübreyi de, pulluğu da işleten asıl alet, yani işçi ve köylüydü. Nikolay işe sarılıp da çeşitli işlere nüfuz edince köylü onun dikkatini özellikle üzerine çekti; köylü ona yalnızca bir alet gibi değil, bir amaç, bir hakem gibi görünüyordu. Önce köylüyü, onun gereksinimlerini, iyi ve kötü saydığı şeyleri anlamaya çalışarak incelemişti; yalnızca emir, talimat verir göründü, gerçekteyse köylülerin tavır ve hareketlerinden de, sözlerinden de, iyi ve kötü hakkındaki hükümlerinden de ders aldı. Ve ancak köylünün zevklerini anlayınca, onun diliyle konuşmasını öğrenince, onların sözlerinin gizli anlamlarını kavrayınca, kendini onunla kaynaşmış hissedince, ancak o zaman onu cesaretle idare etmeye, yani mujiğe karşı olan görevini yerine ge-

tirmeye başladı. Nikolay'ın çiftlik işleri çok parlak sonuçlar verdi.

Malikâne idaresini ele alınca Nikolay, hemen, yanılmadan, bir çeşit güçlü sezgiyle, vekil, muhtar, temsilci olarak öyle kişilere iş verdi ki, seçmeye hakları olsa köylüler de ancak onları seçerlerdi; memurları da hiçbir zaman değiştirmezdi. Gübrenin kimyevi içeriğini araştırmadan, “zimmet” ve “matlup”a (alay olsun diye böyle söylemekten hoşlanırdı) girişmeden önce köylüdeki davar sayısını öğrenir ve bu sayıyı mümkün olan bütün yollarla çoğaltmaya çalışırdı. Köylü ailelerine en büyük ölçülerde yardımlar yapar, onların ayrılıp parçalanmasına izin vermezdi. Tembelleri, ahlaksızları, zayıfları aynı şekilde takip eder, cemiyetten çıkarmaya çalışırdı.

Ekimlerde, ot ve ekin biçme zamanlarında kendi tarlalarıyla mujiklerin tarlalarına aynı ilgiyle bakardı. Çok az toprak sahibinin tarlası Nikolay'ınkiler kadar erken ve iyi ekilip biçilir ve çok mahsul verirdi.

Ev hizmetçileriyle senli benli olmayı sevmez, onlara “tufeyli” der, söylendiği gibi, onları başıboş bırakır, şımartırdı; bir hizmetçi hakkında bir emir vermek gerekince ve özellikle cezalandırmak gerektiği zaman kararsızlık gösterir, evdekilerin hepsinin fikrini alırdı; ancak bir mujiğin yerine ev hizmetçilerinden birini askere göndermek mümkünse bunu hiç tereddüt etmeden yapardı. Köylüleri ilgilendiren emirleri verirken hiçbir zaman asla tereddüt geçirmezdi. Her emrinin bir veya birkaç kişiden başka herkes tarafından onaylanacağını bilirdi.

Sırf keyfi istediği için birine eziyet etmeyi veya onu cezaya çarptırmayı kabul etmediği gibi canı istediği için de bir kimsenin yükünü hafifletmeye veya onu ödüllendirmeye razı olmazdı. Yapılması ve yapılmaması gereken şeylerin ölçüsünün ne olduğunu söyleyemezdi ama bu ölçü onun ruhunda sağlam ve sarsılmaz bir şekilde yerleşmişti.

Bir başarısızlık ve yolsuzluk karşısında canı sıkılınca sık sık, “Bizim Rus milletiyle...” diye söylenir, köylüye tahammül edemediğini düşünürdü.

Yine de ruhunun tüm gücüyle bu “bizim Rus milletini” ve onun yaşam tarzını severdi, sırf bunun içindir ki iyi sonuçlar vermiş olan tek idare yolunu, yöntemini kavramış ve benimsemişti.

Kontes Mariya kocasının bu sevgisine imrenir, bu işe katılamadığına hayıflanırdı ama kendisine uzak ve yabancı bir dünyanın kocasına getirdiği bu sevinçleri, üzüntüleri anlayamazdı. Şafakla birlikte kalkıp da bütün sabahı tarlada veya harman yerinde geçirerek ekimden, çayır ya da ekin yerinden çaya geldiği zaman neden özellikle böyle canlı ve neşeli olduğunu anlayamazdı. Ailesiyle birlikte bütün gece ekin demetleri taşıyan ve daha kimse bir şey kaldırmadığı halde tarlasında tınazlar yükselen zengin köylü Matvey Yermişin’den heyecanla söz ederken neden böyle hayranlık gösterdiğini anlamazdı. Kurumaya yüz tutan yeni filizlenmiş yulaflara ılık ve sık bir yağmur yağdığı zaman pencereden balkona geçerek neden böyle mutlulukla bıyık altından gülümsediğini ya da neden biçim ve harman günleri ekinleri tehdit eden fırtına bulutu rüzgârla sürüklenerek gittiği zaman kızarmış, güneşten yanmış, kan ter içinde, saçlarında misk otu ve nane kokularıyla harman yerinden gelip ellerini memnuniyetle ovuşturarak, “Eh, bir gün daha lazım, benimkiler de köylülerinki de, bütün ekinler harmandır,” dediğini anlamazdı.

İşten affedilmeleri için kendisine başvuran bazı kadınların veya mujiklerin ricasını kocasına söylediği zaman Kontes, arzularını yerine getirmeye daima hazır olan iyi yürekli *Nicolas*’nın neden adeta karamsarlığa kapıldığını, işi olmayan bir şeye karışmamasını öfkeyle rica ederek kendisini niçin şiddetle reddettiğini daha da az anlayabiliyordu. Onun tutkuyla sevdiği ayrı bir âlemi, kendisinin anlamadığı birtakım yasaları bulunan bir âlemi olduğunu hissediyordu.

Bazen anlamaya çalışarak, çalışanlarına ettiği iyilikten, gösterdiği büyüklükten söz edince kocası kızarak yanıltı verirdi: “Hiç de değil, hiçbir zaman aklımdan bile geçmez; onlara iyilik olsun diye yapmıyorum. Soydaşa iyilik

falan bütün bunlar şairane hayaller, kocakarı masalları. Benim istediğim çocuklarımızın el âleme avuç açmamasıdır; istediğim şey, yaşadığım sürece dünyalık yapmaktır, işte o kadar. Bunun için de düzen ve disiplin gerekir, sert olmak gerekir... İşte mesele bu!” diyerek yumruğunu heyecanla sıkardı. “Hakkaniyet gerek. şüphesiz,” diye ekledi, “çünkü köylü çıplaksa, açsa, beygiri tekse ne kendine, ne de bana çalışabilir.”

Başkası için, sırf erdemlilik olsun diye bir şey yaptığını aklına getirmediğinden olacak, Nikolay’ın her işi verimli olurdu. Serveti gittikçe artıyordu; komşu köylüler kendilerini satın almasını ondan rica etmeye geliyorlardı; ölümlünden sonra idaresinin hürmetli hatırası halk arasında uzun zaman yaşadı. “Efendiydi... Önce köylünün, sonra da kendisinin efendisi. Yüz de vermezdi. Kısacası efendiydi.”

VIII

747

Bununla birlikte, köylüleriyle ilişkilerinde Nikolay’ı arada bir üzen şey, eline hâkim olamamak gibi eski bir *hussar* alışkanlığıyla birleşen öfkesiydi. İlk zamanlar bunda ayıplanacak bir şey görmüyordu, ama evlendiğinin ikinci yılında bu tür cezalandırmalara karşı görüşü birden değişti.

Bir yaz günü Boguçarovo’dan, ölen Dron’un yerine geçmiş olan ve türlü dalaverelerle, yolsuzluklarla suçlanan muhtar çağırıldı. Nikolay kapı önünde onu karşıladı; muhtarın ilk yanıtlarıyla birlikte sofada bağırışlar, dayak sesleri duyuldu. Kahvaltı için eve dönen Nikolay, başını gergefe eğmiş oturan karısına yaklaştı, alışkanlığı olduğu üzere, o sabah onu meşgul eden şeyleri, bu arada Boguçarovo muhtarıyla arasında geçenleri anlatmaya başladı. Kontes Mariya kızarıyor, sararıyor, dudaklarını kısıp hep öyle başı eğik oturuyor, söylediklerine karşılık vermiyordu.

Nikolay bir şey hatırlayıp heyecanlanarak, “Ne küstah herif,” dedi. “Sarhoştum dese bari ama hayır.. Ne oluyorsun, Mariya?” diye birden sordu.

Kontes Mariya başını kaldırdı, bir şey söylemek istedi ama hemen yine başını eğdi, dudaklarını büzdü:

“Ne oluyorsun? Neyin var? Yavrum...”

Kontes Mariya ağlayınca güzelleşirdi. O hiçbir zaman acıdan ya da öfkeden ağlamaz, daima hüzünden, merhametten ağlardı; ağladığı zaman da ışıklı gözleri tarif edilmez bir şekilde güzelleşirdi.

Nikolay elini eline alınca kendini tutamadı, ağlamaya başladı:

“*Nicolas*, görüyorum... o hatalı, fakat sen, niçin sen... *Nicolas*...”

Elleriyle yüzünü kapadı.

Nikolay susuyordu, kıpkırmızı kesilmişti, ondan uzaklaşarak sessizce odada dolaşmaya başladı. Neden ağladığını anlamıştı; fakat çocukluğundan beri, alışmış olduğu, çok olağan saydığı bir şeyin kötü olabileceğini birden kabul edemiyordu. “Bunlar zayıflık, kadın masalı; yoksa haklı mı?” diye kendi kendine soruyordu. Bunu kendi içinde çözemeyince tekrar karısının acı ve sevgi ifade eden yüzüne baktı; onun haklı olduğunu, kendisinin çoktandır yanlış yaptığını birden anladı.

Ona yaklaştı, af dileyen bir çocuk gibi, “Mari,” dedi, “bir daha hiçbir zaman bu olmayacak. Sana söz veriyorum. Hiçbir zaman.”

Kontes’in gözlerindeki yaşlar çoğaldı. Kocasının elini eline aldı, öptü.

Üzerinde Laokoon’un¹ başını taşıyan bir yüzük bulunan bu eli süzerek, sözü değiştirmek için, “*Nicolas*, taşı ne zaman kırdın?” diye sordu.

“Bugün; gene aynı şey. Ah, Mari, bunu hatırlatma bana.” Yine kızardı. “Sana şerefim üzerine söz veriyorum ki bu bir daha olmayacak.” Taşı kırılan yüzüğü gösterdi. “Benim için sonsuz bir hatıra olsun bu,” dedi.

¹ Yunan mitolojisinde adı geçen Apollon rahibi. Troialı olan Laokoon Athena tarafından iki oğluyla birlikte boğduruldu.

O zamandan sonra Nikolay muhtarla veya vekilharçla konuşurken öfkesinden kanı beynine sıçrayıp da yumruklarını sıkmaya başlar başlamaz kırık yüzüğünü parmağında çevirir, kendisini öfkeliendiren adamın önünde gözlerini yere eğerdi, bununla birlikte yılda bir iki kez kendini kaybeder ve o zaman karısının yanına gelerek itirafta bulunur, bunun sonuncu olduğuna söz verirdi.

“Mariya, bana herhalde hor bakıyorsundur, değil mi?” derdi. “Buna layığım.”

Kontes Mariya kocasını teselli etmeye çalışarak mahzun, “Kendini tutamazsan oradan hemen uzaklaş, çabuk uzaklaş,” derdi.

İlin soylular çevresinde Nikolay’a saygı beslenirdi ama onu sevmezlerdi. Asilzade işleri onu ilgilendirmezdi. Bu yüzden bazıları onu gururlu, bazıları da kaba sayarlardı. Yazın, ilkbahar ekiminden hasada kadar bütün zamanı tarım işleriyle geçirdi. Sonbaharda yine tarımla meşgul olduğu zamanki ciddiyetiyle kendini ava verir, avcılarıyla bir veya iki ay dolaşırdı. Kışın diğer köylere gider ya da okumakla vakit geçirirdi. Daha çok tarih kitapları okurdu, her yıl belli bir para ayırır, kitap ısmarlardı. Kendi deyişiyle önemli bir kütüphane oluşturmuş ve satın aldığı kitapları mutlaka okumayı alışkanlık edinmişti. Çalışma odasında ciddi bir tavırla oturup okurdu: Önceleri bu işi görev gibi kabul etmiş, sonra bu ona özel bir zevk ve ciddi bir işle meşgul olduğu duygusunu veren bir alışkanlık haline gelmişti. İşleri için dışarı çıktığı zamanlar dışında, kışın zamanının büyük bir kısmını evde, aile yuvasında, anneye çocuklar arasındaki en küçük işlere karışarak geçirirdi. Karısıyla gittikçe daha çok kaynaşıyor, her gün onda yeni yeni ruh zenginlikleri keşfediyordu.

Evlendiklerinden beri Sonya onun yanında kalıyordu. Daha evlenmeden önce Nikolay, onunla aralarında geçenleri, kendini suçlu tutup Sonya’yı överek karısına anlatmıştı. Kuzinine karşı şefkatli ve iyi kalpli olmasını Kontes Mariya’dan rica etmişti. Kontes Mariya kocasının suçunu tamamiyle hissediyordu; Sonya’ya karşı kendi suçu-

nu da hissediyordu; Nikolay'ın kendisini seçmesinde zenginliğinin etkisi olduğunu düşünüyor, Sonya'yı hiçbir şekilde ayıplamıyor, onu sevmek istiyordu ama sevmek şöyle dursun sık sık ona karşı içinde kötü duygular keşfediyor, bunu yenemiyordu.

Bir gün dostu Nataşa'ya Sonya'dan ve kendisinin ona karşı haksızlığından söz etti.

"Bana bak," dedi Nataşa. "Sen İncil'i çok okudun; onda bir bölüm var ki tam Sonya için."

"Neresi?" diye şaşkınlıkla sordu Kontes Mariya.

"Varlıklıya verilir, yoksuldan alınır, hatırlıyor musun? O yoksuldur. Neden? Bilmiyorum; herhalde bencil olmadığı için; bilmiyorum ama ondan alınıyor ve hep alınmıştır. Bazen dehşetli acırım ona; önceleri Nikolay'ın onunla evlenmesini çok isterdim; fakat bunun olmayacağını sanki hep içimde duyardım. Biliyor musun, o ümitleri kırılmış, solmuş bir çiçektir. Bazen ona acırım, bazen, biz ol-sak bunu daha çok hissederdik, o bunu o kadar hissetmiyor, diye düşünürüm."

Kontes Mariya, İncil'deki bu sözlerin başka anlama geldiğini Nataşa'ya açıklıyor ama Sonya'ya bakınca ona hak veriyordu. Gerçekten de, Sonya'nın kendi haline üzülmediği, kaderine (kaderi "solmuş bir çiçek" olmaktı) boyun eğdiği sanılırdı. Ayrı ayrı insanlara karşı olan sevgisi bütün aileye karşı olan sevgisi kadar güçlü değil gibi görünürdü. Bir kedi gibi, insanlara değil, eve bağlıydı. Yaşlı Kontes'e hizmet eder, çocukları okşayıp şımartırdı; elinden gelen küçük hizmetleri yapmaya her zaman hazır-dı; fakat bütün bunlar hep çok zayıf bir minnetle karşı-lanırdı.

Lısıye Gori malikânesi yeniden yapılmıştı ama yaşlı Prens zamanındaki eski ihtişam yoktu.

Darlık zamanlarında başlanan inşaat çok basitti. Eski taş temel üzerindeki büyük konak ahşaptı, yalnız içerisi sıvalıydı. İşlenmemiş, boyasız tahta döşemeli geniş ev çok basit, sert divanlar ve koltuklarla, kendi kayın ağaçla-rından, kendi marangozları tarafından yapılmış masalar,

sandalyelerle döşenmişti. Bina, hizmetçi odaları ve misafir daireleriyle geniş bir konaktı. Rostovların ve Bolkonskilerin akrabaları, aileleriyle, on altı at ve bir sürü hizmetçiyle bazen Lısiye Gori'ye misafirliğe gelir, aylarca kalırlardı. Bundan başka yılda dört kez, efendilerin isim ve doğum günlerinde bir ya da iki günlüğüne yüz kadar misafir gelirdi. Senenin kalan zamanlarında hayat her zamanki işlerle, malikâne erzakıyla hazırlanmış çayları, kahvaltıları, öğle, akşam yemekleriyle aksamaz bir düzen içinde geçirdi.

IX

Kış, Aziz Nikolay bayramının arifesi, 1820 Aralık ayının beşiydi. Bu yıl Nataşa, çocukları ve kocasıyla sonbaharın başından beri kardeşinde misafirdi. Piyer, kendisinin söylediğine göre özel işleri için, üç haftalığına Petersburg'a gitmişti ama yedi haftadır oradaydı. Her an bekleniyordu.

5 Aralık'ta Bezuhov ailesinden başka Nikolay'ın eski dostu emekli General Vasiliy Fedoroviç Denisov da Rostovların misafiriydi.

Ayın altısında, misafirlerin akın akın geldiği tören günü *beşmet*'i¹ çıkarıp redingotu, sivri uçlu dar çizmeleri giymesi, yeni yaptırdığı kiliseye gitmesi, sonra tebrikleri kabul etmesi, ordövr ikram etmesi, asilzadeler seçiminin ve mahsul bereketinden söz etmesi gerektiğini biliyordu Nikolay; fakat arife günü hâlâ her zamanki gibi vakit geçirmeye kendinde hak görüyordu, öğle yemeğine kadar, karısının yeğenine ait bir Riyazan köyünden gelen bir vekilin hesaplarını inceledi, işlerine ait iki mektup yazdı, harman yerini, davar ve at ahırlarını dolaştı. Bayram dolayısıyla ertesi gün beklenen genel uyuşukluğa karşı tedbirler aldıktan sonra öğle yemeğine geldi, karı-

¹ Bir çeşit uzun ceket.

siyla baş başa konuşmaya vakit bulamadan etrafında bütün ev halkının toplandığı yirmi kişilik uzun yemek masasına geçip oturdu. Masada annesi, onun yanında oturan yaşlı Belova, karısı, üç çocuğu, mürebbiye, yeğeni, onun mürebbisi, Sonya, Denisov, Nataşa, Nataşa'nın üç çocuğu, onların mürebbiyesi, Prens'in Lisiye Gori'de dinlenmeye çekilmiş olan mimarı yaşlı Mihail İvaniç vardı.

Kontes Mariya masanın öbür ucunda oturuyordu. Kocas, yerine oturup peçeteyi alırken de yaptığı gibi, sert bir hareketle önünde duran bardağı ve kadehi hızla yana sürünce Kontes Mariya (özellikle çorbadan önce ve işten gelip de doğrudan yemeğe oturduğu zamanlar böyle olurdu) yine keyfinin yerinde olmadığını anladı. Kontes Mariya onun ruh durumunu pek iyi bilirdi ve kendi keyfi yerinde olduğu zaman çorbayı içmesini sükûnetle bekler, sonra onunla konuşmaya başlar, keyfinin yerinde olmamasının sebepsiz olduğunu ona kabul ettirirdi ama bugün bunu unuttu; kocasının sebepsiz yere kendisine kızmasına üzül-
752 dü, kendini bahtsız hissetti. Ona nereye gittiğini sordu. Kocas karşılık verdi. Çiftlikte her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Nikolay onun bu doğal olmayan tavrından ötürü soğuk soğuk alnını buruşturdu ve onu geçiştirdi.

Kontes Mariya içinden, "Evet, yanılmamışım," dedi, "ama neden kızıyor bana?" Yanıtındaki tavırda Kontes Mariya kendisine karşı bir gazez sezdi, yine de birkaç soru daha sormaktan kendini alamadı.

Yemekte konuşma Denisov'un sayesinde çok geçmeden herkesi sardı. Yemek masasından kalkıp yaşlı Kontes'e teşekkür ettikten sonra Kontes Mariya Nikolay'a yaklaşıp ona neden kızgın olduğunu sordu.

Nikolay, "Ne garip şeyler düşünürsün her zaman, kızmak aklımdan bile geçmedi," dedi.

Fakat, "her zaman" sözü Kontes'e şunu anlatmış oluyordu: Evet kızıyorum, ama neden kızdığımı söylemem.

Nikolay, karısıyla o kadar iyi geçiniyordu ki kıskançlıktan ötürü aralarında geçimsizlik çıkmasını arzu eden Sonya'yla yaşlı Kontes bile kötülemek için bahane bula-

mıyorlardı ama onlar arasında da gerilimli anlar yaşanıyor. Bazen, özellikle en mutlu günlerden sonra içlerinde ansızın bir yabancılik ve düşmanlık duygusu belirirdi, bu en çok Kontes Mariya'nın gebelik zamanlarında gösterirdi kendini, şimdi olduğu gibi.

Nikolay yüksek sesle ve neşeli gibi bir tavırla, "E, *messieurs et mesdames*," dedi. (Bunu özellikle yapıyormuş gibi geldi Kontes'e). "Altı saattir ayaktayım. Yarın da çalışmam gerekiyor, şimdi gidip dinlenmeli."

Ve karısına başka bir şey söylemeden küçük *boudoir*'a gitti, divanın üstüne uzandı.

Kontes Mariya içinden, "İşte, her zaman böyle," dedi. "Herkesle konuşur, yalnız benimle konuşmaz. Herhalde artık ben onun gözüne düşman gibi görünüyorum. Özellikle bu halimle." Şiş karnına ve aynadaki sarı, solgun, zayıflamış yüzüne, her zamankinden büyük gözlerine baktı.

Her şey; Denisov'un kahkahaları, Nataşa'nın konuşmaları, özellikle Sonya'nın kendisine fırlattığı kaçamak bakışlar ona dayanılmaz gelmeye başladı.

Sonya, her zaman Kontes Mariya'nın sinirlenmek için seçtiği ilk bahaneydi.

Konuştuklarından bir şey anlamadan misafirlerle bir süre oturduktan sonra yavaşça çıktı, çocuk odasına gitti.

Çocuklar sandalyelerle Moskova'ya gidiyor, onu da çağırıyorlardı. Oturup onlarla bir süre oynadı, fakat kocası, onun nedensiz can sıkıntısı Kontes'e azap veriyordu. Kalktı, güçlkle ayaklarının ucuna basıp yürüyerek küçük *boudoir*'a doğru gitti.

"Belki uyumamıştır; onunla açıkça konuşurum," diye düşündü. Büyük oğlu Andruşa onu taklit edip ayaklarının ucuna basarak arkasından geliyordu. Kontes Mariya onu fark etmemişti.

Her yerde karşısına çıkan Sonya (ona öyle geliyordu) büyük *boudoir*'dan bakarak, "*Chère Marie, il dort, je crois; il est si fatigué,*"¹ dedi. "Andruşa onu uyandırmasa."

¹ Mariciğim, uyuyor galiba; çok yorgun.

Kontes Mariya dönüp arkasına baktı, Andruşa'yı gördü, Sonya'nın haklı olduğunu anladı, özellikle bu nedenle kızardı, kötü söz söylemekten kendini zor alabilmişti. Bir şey söylemedi, onu dinlemiyor görünerek Andruşa'ya arkadan gelmesi ama gürültü yapmaması için eliyle işaret etti; kapıya yaklaştı. Sonya başka bir kapıdan geçti. Uyuduğu odadan Nikolay'ın düzenli (karısı en küçük ayrıntısına kadar bilirdi) nefesleri duyuluyordu. Kontes Mariya bu nefesleri duyuyor, karşısında onun parlak, güzel alnını, bıyıklarını, uyurken sık sık gecenin sessizliği içinde uzun uzun seyrettiği yüzünü görüyordu. Nikolay ansızın kıpırdayıp öksürdü. O anda Andruşa kapının ötesinden haykırdı: "Babacığım, anne şurada duruyor!" Kontes Mariya korkusundan sarardı, oğluna eliyle işaretler yapmaya başladı. Çocuk sustu, Kontes Mariya için korkunç bir kısa sessizlik oldu. Nikolay'ın uykudan uyandırılmayı hiç sevmediğini bilirdi. Ansızın kapının arkasından yine öksürük duyuldu, Nikolay, hoşnutsuzluk ifade eden bir sesle, "Bir dakika rahat vermiyorlar. Mariya, sen misin? Niçin onu buraya getirdin?"

"Ben yalnızca bakmak için uğradım, bilmiyordum... Affedersin..."

Nikolay öksürdü ve sustu. Kontes Mariya kapıdan uzaklaştı, oğlunu çocuk odasına götürdü. Beş dakika sonra babasının çok sevdiği kara gözlü, üç yaşındaki küçük Nataşa babasının uyuduğunu, annesinin *boudoir*'da olduğunu kardeşinden öğrenince annesine görünmeden babasının yanına koştu. Kara gözlü kız kapıyı cesaretle gıcırattı, küçük küt ayaklarının enerjik adımlarıyla divana yaklaştı, sırtı ona doğru dönük olarak uyuyan babasının durumunu gözden geçirerek ayaklarının ucuna kalktı, babasının başının altında duran elini öptü. Nikolay yüzünde duygulu bir gülümsemeyle döndü.

Kapının ötesinden Kontes Mariya'nın ürkek fısıltısı duyuldu:

"Nataşa, Nataşa! Baban uyuyacak."

Küçük Nataşa oyun oynar gibi, "Hayır, anne, uykusu yok," dedi. "Gülüyor."

Nikolay, ayaklarını yere indirdi, doğruldu, kızını kucığına aldı.

“Gir, Maşa,” diye seslendi karısına.

Kontes Mariya odaya girdi, kocasının yanına oturdu. Ürkek ürkek, “Arkamdan geldiğini görmedim,” dedi. “Ben söyle bir bakmak için gelmişim.”

Nikolay bir eliyle kızını kucığında tutarak karısına bakıyordu; yüzündeki tedirginliği fark ederek öbür eliyle onu kucakladı, saçlarından öptü, “Anneyi öpebilir miyim?” diye sordu Nataşa’ya. Nataşa utangaç utangaç gülmüsedti. Emredercesine bir hareketle, karısını öptüğü yeri Nikolay’a işaret ederek, “Gene,” dedi.

Nikolay karısının gözlerinde sezdiği soruya yanıt verdi:

“Bilmiyorum, keyfim olmadığını nereden çıkarıyorsun.”

“Böyle olduğun zamanlar ne kadar bahtsız olduğumu, nasıl yalnızlık hissettiğimi bilemezsin. Hep öyle sanıyorum ki...”

Nikolay neşeyle, “Mari, hadi, saçmalama. Ayıp,” dedi.

“Öyle sanıyorum ki beni sevmiyorsun, çirkinim... ve her zaman... şimdi de... bu halimle...”

“Ah, ne kadar gülünçsün! Güzel olan sevgili değildir, sevgili olan güzeldir. Ancak Malvina¹ ve başkaları güzel oldukları için sevilir; karımı ben öyle sever miyim? Sevmem, o başka, bilmem nasıl anlatmalı sana. Sen yokken ve aramızdan bir kara kedi geçince ben sanki hapı yutarım, hiçbir şey yapamam. Peki, ben parmağımı sever miyim? Sevmem, ama onu kesmeyi bir dene hele...”

“Hayır, bunu söylemek istemedim ama anlıyorum. Demek bana kızmıyorsun?”

Nikolay gülümseyerek, “Müthiş kıızıyorum,” dedi ve kalktı, saçlarını düzeltti, odada dolaşmaya başladı.

Karısıyla barışınca düşündüğü şeyleri şimdi yanında yüksek sesle anlatmaya başladı.

¹ Madam Cottim’in 1801’de çıkan bir romanı.

“Biliyor musun ne düşünüyorum, Mariya?” dedi. Kendisini dinlemeye hazır olup olmadığını sormadı; ona göre hepsi birdi. Kendisinin düşündüğü bir şeyi onun da düşünmüş olması gerekirdi. Piyer’i ilkbahara kadar kalmaya razı etmek niyetini ona anlattı.

Kontes Mariya onu dinledi. düşüncesini söyledi, sonra o da kendi düşündüğü şeyleri anlatmaya koyuldu. Daha çok, çocuklarını düşünüyordu o.

Küçük Nataşa’yı göstererek Fransızca, “Şimdiden adeta bir kadın,” dedi. “Biz kadınları mantıksızlıkla itham edersiniz. İşte o: bizim mantığımız. Babanın uykusu var diyorum, hayır, gülüyor o, diyor. Haklı da.” Bunu söyledikten sonra Kontes Mariya mutlulukla gülümsedi.

“Evet evet!”

Nikolay kızını güçlü kolları arasına alarak havaya kaldırdı, omzuna oturttu. Ayaklarını tutarak onunla odada dolaşmaya başladı. Baba da, kız da kaygısız, mutluydular.

756 Kontes Mariya yavaş sesle Fransızca, “Bak, belki haksızlık ediyorsun. Bunu pek fazla seviyorsun,” dedi.

“Evet ama ne yapayım? Belli etmemeye çalışıyorum...”

Bu sırada sofada ve dış odada sesler duyuldu, biri gelmişti.

“Birisi geldi.”

Kontes Mariya, “Eminim Piyer’dir. Gidip öğreneyim,” diyerek odadan çıktı. O çıkınca Nikolay dörtmala koşarak kızını dolaştırmaya başladı.

Soluğu kesilince gülümseyen kızını hızla indirerek bağrına bastı. Sıçrayışları ona dansı hatırlatmıştı; kızının küçücük, yuvarlak, mutlu yüzüne bakarak yaşlandığında onu kibar âlemlerine götüreceği zamanı düşündü, rahmetli babası kızıyla Danilo Cooper dansı yaptığı gibi, o da onunla mazurka yapacaktı.

Birkaç dakika sonra Kontes Mariya odaya dönerek, “O, Nikolay,” dedi. “Şimdi bizim Nataşa canlanmıştır. Nasıl sevindiğini ve geciktiği için kocasına nasıl çıkıştığını görmeli. Hadi, çabuk gidelim, hadi!” Babasına sarılmış

duran kıza bakıp gülümseyerek ekledi: “Ayrılın artık canım.” Nikolay kızını elinden tutarak çıktı.

Kontes Mariya *boudoir*’da, “Asla, asla,” diye mırıldandı kendi kendine, “bu kadar mutlu olabileceğime inanmazdım.” Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı; sonra içini çekti, derin bakışlarında hafif bir hüzün belirdi. Sanki hissettiği mutluluktan başka bu hayatta, elinde olmadan bu anda hatırladığı, ulaşılmaz, başka bir mutluluk vardı.

X

Nataşa 1813 yılında evlenmişti. 1820’de üç kızı, bir de doğurmayı çok istediği ve şimdi emzirdiği bir oğlu vardı. Öyle toplanmış, serpilmişti ki bu güçlü annenin o ince, kıvrak Nataşa olduğunu düşünebilmek zordu. Yüzünün çizgileri belirginleşmiş, sakın, yumuşak ve açık bir ifade almıştı. Yüzünde, eskisi gibi durmadan yanan, onu çekici kılan o canlılık ateşi yoktu. Şimdi yalnız yüzü, bedeni görünüyor, ruhu hiç görünmüyordu. Yalnız güçlü, güzel ve doğurgan bir dişi görünüyordu. Eski ateş şimdi onda çok seyrek yanıyordu. Bu ancak, şimdi olduğu gibi, kocası bir yerden döndüğü, hastalanan çocuğu iyileştiği ya da Kontes Mariya’yla Prens Andrey’i hatırladıkları zaman (kendisini Prens Andrey’in hatırasından kıskanacağını düşünerek kocasına ondan hiç söz etmezdi) ve çok seyrek olarak da, evlendikten sonra büsbütün bıraktığı müziğe bir şeyler onu tesadüfen çektiği zaman olurdu. Güzel, gelişmiş vücudunda eski ateşin yandığı bu seyrek anlarda eskisinden çok daha çekici olurdu.

Nataşa evlendiğinden beri kocasıyla Moskova’da, Petersburg’da Moskova yakınındaki köyde, annesinin, yani Nikolay’ın yanında yaşıyordu. Genç Kontes Bezuhova sosyete dünyasında pek az görünüyordu, görenler de ondan memnun kalmıyorlardı. Ne güler yüzlü ne de tatlı sözlüydü. Yalnızlığı sevdiğinden değil (sevip sevmediğini bilmi-

yor, hatta ona sevmiyor gibi geliyordu) ama çocuklarını karnında taşıırken, doğururken ve emzirirken, kocasının hayatının her dakikasına katılırken ve bütün bu ihtiyaçları tatmin ederken Nataşa için sosyetenin el etek çekmekten başka çare yoktu. Nataşa'yı evliliğinden önce tanıyanlar onda görülen olağanüstü değişikliğe hayret ediyorlardı. Yalnız yaşlı Kontes, annelik içgüdüsüyle Nataşa'nın tüm taşkınlıklarının sırf aile sahibi (Otradnoye'deyken yarı şaka yarı ciddi haykırıp söylediği gibi) koca sahibi olma ihtiyacından ileri geldiğini anlayan annesi, Nataşa'yı anlamayanların hayretine şaşıyor, onun örnek bir eş, bir anne olacağını her zaman bildiğini söylüyordu:

"Yalnız, kocasına ve çocuklarına olan sevgisini abartıyor," diyordu. "Bu da saçma."

Bir kızın, evlendikten sonra kendini ihmal etmemesi, alışkanlıklarını bırakmaması, üstü başıyla kızlık zamanından daha çok meşgul olması, kocasını kocası olmadan önce nasıl kendine çekmişse aynı şekilde çekmesi gerektiği konusunda akıllı insanların, özellikle Fransızların öğütlediği altın kurala uymuyordu Nataşa. Tersine bütün çekici özelliklerini ve bu arada olağanüstü güzel sesini birden bırakmıştı. Onu, güçlü çekici yanlarından biri olduğu için bırakmıştı. Nataşa ne tavrını ne nazik konuşmayı ne kocasına en elverişli pozlarda görünmeyi, ne tuvaletini ne de kocasını sıkacak istekleri düşünüyordu. Hep bu kuralların tersine hareket ediyordu. Önceleri içgüdüsünün ona kullanmayı öğrettiği çekiciliğinin, kendini bütün ruhuyla, görülmemiş dip köşe bırakmaksızın teslim ettiği kocasının gözünde şimdi ancak gülünç olacağını hissediyordu. Kocasıyla arasındaki bağlılığın onu kendisine çeken şairane duyguları değil, kendi ruhuyla bedeni arasındaki bağlılık gibi belirsiz ama sağlam başka bir şeyle tutunduğunu hissediyordu.

Kocasını kendine çekmek için saçlarını kabartıp *panye*'leri¹ giyerek romans söylemek, ona kendi kendisinin

¹ XVIII. ve XIX. yüzyıllarda Avrupa'da moda olan geniş etekli bir çeşit kadın elbisesi. (Ç.N.)

hoşuna gitmek için süslenmek gibi garip geliyordu. Başkasının hoşuna gitmek için süslenmekten belki hoşlanırdı (bilmiyordu) ama buna da hiç vakti yoktu. Müzikle, tuvaletle meşgul olmamasının, söylediği sözleri iyice tartmamasının başlıca nedeni bu işlerle uğraşacak vaktinin olmamasıydı.

İnsanda kendini tamamıyla bir şeye (ne kadar önemsiz bir şey olursa olsun) adanmak yeteneği olduğu bilinir. Yine bilinir ki, üzerinde dikkatle durulunca, önemi sonsuzluğa kadar yükselmeyecek önemsiz bir şey yoktur.

Nataşa'nın kendini tamamıyla verdiği şey; ailesi, yani kesin olarak kendine ve eve bağlı tutması gereken kocası; taşıması, doğurması, emzirmesi, yetiştirmesi gereken çocuklarıydı.

Onu meşgul eden şeye (yalnız zihniyle değil, bütün ruhu, bütün benliğiyle) gömüldükçe bu şey onun gözünde o kadar büyüyor, kendi gücü ona o kadar zayıf, o kadar önemsiz geliyordu; öyle ki bütün dikkati bir tek şeyin üzerine toplandığı halde yapılması gerekli gördüğü her şeyi yine de yetiştirip yapamıyordu.

Kadın hukuku, karı koca ilişkileri, onların özgürlükleri ve hakları üzerinde fikir yürütmeler, tartışmalar, her ne kadar şimdiki gibi henüz "mesele" adını taşıımıyorduy-
sa da, o zaman da vardı; fakat Nataşa, bu meselelerle ilgilenmek şöyle dursun onları hiç aklı almıyordu.

Bu meseleler, şimdi olduğu gibi o zaman da ancak evlenmede, yalnız karı kocanın birbirinden aldıkları zevki, yani bir aile olmak duygusunu değil, yalnızca resmî işlemleri gören insanlar için vardı.

Bu düşünceler, sözgelimi yemekten keyif almak ve buna benzer günlük ayrıntılara inen meseleler o zaman yoktu; yemeğin amacının beslenme, evliliğin amacının da bir aile olabilmek olduğunu düşünenler için bugün de yoktur.

Yemeğin amacı vücudun beslenmesi ise bir anda iki öğün yemek yiyen belki büyük bir zevk duyar ama amacına ulaşmaz, çünkü iki öğün yemeği mide hazmedemez.

Evlenmenin amacı aile ise birkaç kez evlenmek isteyen biri belki çok zevk duyacak ama asla aile sahibi olmayacaktır.

Yemeğin amacı beslenme, evliliğin amacı aile ise bütün mesele ancak midenin hazmedebileceğinden fazla yememekle ve aile kurmak için gerekli olanla, yani bir kez evlenmekle çözülür. Nataşa'ya evlenmek istiyordu. Ona bir koca bulundu. Bu koca ona bir aile verdi. Bundan başka, daha iyi bir kocaya gerek görmediği gibi, kendini bütün ruhuyla kocasına ve ailesine hizmet etmeye verdiği için bunu tasavvur bile edemezdi; başkası olsa ne olurdu, diye düşünmeye gerek görmüyordu.

Nataşa sosyeteden hoşlanmazdı genellikle; buna karşılık aile meclisine, Kontes Mariya'nın, kardeşinin, annesinin, Sonya'nın meclisine çok değer verirdi. Sabahlığı içinde saç başı darmadağın, neşeli bir yüzle, hızlı, canlı adımlarla çocuk odasından çıkıp önceleri yeşil, sonra sarı bir leke taşıyan kundak bezini gösterebileceği ve çocuğun şimdi çok daha iyi olduğu tesellisini kendilerinden duyabileceği insanların meclisine katılmaktan hoşlanırdı.

Nataşa kendini o derece salıvermişti ki elbiseleri, saç tuvaleti, gelişigüzel konuşması, kıskançlığı (Sonya'yı, mürebbiyeyi, güzel çirkin her kadını kıskanırdı) yakınlarının her zamanki alay konusuydu. Genel görüş, Piyer'in kılıbık olduğu yönündeydi; gerçekten de öyleydi. Evlendiklerinin daha ilk günlerinde Nataşa isteklerini bildirmişti ona. Hayatının her dakikasının Nataşa'ya ve ailesine ait olduğu görüşüne Piyer çok şaşırmıştı; karısının isteklerine şaşırmıştı ama yine de memnuniyetle boyun eğmişti buna.

Piyer'in kılıbıklığı şöyle bir şeydi: Kur yapmak şöyle dursun başka bir kadınla gülümseyerek bile konuşamaz, "şöyle bir" vakit geçirmek için kulüplere, ziyafetlere gidemez, keyfi için para harcayamaz, işi olduğu zamanların dışında (karısı, pek anlayamadığı ama büyük önem verdiği ilimle uğraşmasını da iş sayıyordu onun) uzun bir zaman için ayrılıp bir yere gidemezdi. Buna karşılık, Piyer evde istediği gibi, yalnız kendi kendine değil, tüm aileye hük-

metmek için tam bir hakka sahipti. Nataşa, evinde kocasının kölesiydi; Piyer meşgul olduğu zaman (yazı odasında okurken ya da yazarken) bütün ev halkı ayaklarının ucuna basarak dolaşırdı. İsteklerinin hemen yerine getirilmesi için tek bir kez söylemesi yeterdi. Nataşa kalkıp hemen yerine getirirdi bu isteği.

Bütün ev Piyer'in belirsiz emirleriyle, yani Nataşa'nın onda keşfetmeye çalıştığı arzulara göre idare edilirdi. Nataşa'nın hayat tarzı, yaşayacağı yer, dostları, ilişkileri, işleri, çocukların eğitimi hep Piyer'in gösterdiği arzuya göre seçilip düzenlendiği gibi, Nataşa, Piyer'in konuşmalarında ileri sürdüğü düşünceleri de anlamaya çalışırdı. Piyer'in arzularının özünü doğru keşfeder, bir kez keşfedince de seçtiği yolun üzerinde ayak direrdi. Piyer kendi arzusunu değiştirmek istediği zaman Nataşa ona karşı yine onun silahıyla savaşırdı.

Piyer'le Nataşa'nın her zaman hatırladıkları zorluklar da yaşanmıştı; Nataşa'nın ilk cılız çocuğunun doğumundan sonra üç sütanne değiştirmek gerekmiş ve Nataşa üzüntüden hastalanmıştı; bu sırada bir gün Piyer ona Rousseau'nun sütannelerin doğaya aykırılığı ve zararları hakkındaki (kendisinin de tamamıyla kabul ettiği) düşüncelerinden söz etti: Sonraki çocuğu doğunca, o zamanlar işitilmemiş bir şey, zararlı bir şey diye onu emzirmesine karşı isyan eden annesinin, doktorların ve bizzat kocasının karşı çıkmasına rağmen çocuğu emzirmekte ayak diremişti, o zamandan beri de kendi çocuklarını kendi emziriyordu. Sinirli anlarında karı kocanın sık sık tartıştıkları olurdu, fakat tartışmadan çok sonra Piye: sevinç ve şaşkınlıkla karısının yalnızca sözlerinde değil, hareketlerin de de kendi fikrini, karşı durup tartıştığı fikri bulurdu. Ama yalnız bu fikri bulmazdı, onu ifadede, tartışmanın, öfkenin davet ettiği fazla ve lüzumsuz ne varsa hepsinden temizlenmiş olarak bulurdu karısını.

Yedi yıllık bir evlilikten sonra Piyer artık fena bir insan olmadığını hissediyordu; çünkü kendi yansımasını buluyordu karısında. Birbirine karışmış, birbirini gölgele-

miş iyi ve kötü her şeyi kendisinde hissediyordu. Fakat karısına yalnızca kendisinin iyi yönleri yansıyor; yeteri kadar iyi olmayan her şey dışarıda kalıyordu Nataşa'da. Bu yansıma bilinçle değil, başka bir yoldan, gizemli bir gücün etkisiyle gerçekleşiyordu.

XI

Bundan iki ay önce Piyer, daha Rostovlarda misafir-ken, Prens Fedor'dan bir mektup almıştı. Piyer'in başlıca kurucularından olduğu bir derneğin üyelerini meşgul eden önemli birtakım meseleleri görüşmek üzere onu Petersburg'a çağırıyordu.

762 Kocasının tüm mektuplarını okuyan Nataşa bu mektubu okuyunca, Piyer'in yokluğu ona çok zor gelmesine rağmen, Petersburg'a gitmesini ona kendisi teklif etti. Kocasının bütün düşünsel ve manevi işlerine, onları anlamasa da, büyük önem verir, her an bu çalışmalarında kocasına engel olmak korkusunu taşırdı. Piyer mektubu okuduktan sonra kendisine ürkek ürkek bakınca ona gitmesini, ancak döneceği zamanı tam olarak belirtmesini rica ederek yanıt verdi. Böylece dört haftalık izin çıktı.

Piyer'in izin süresinin bittiğinden beri, yani iki haftadır, Nataşa sonu gelmeyen bir korku, hüznün ve öfke içindeydi.

Bir iki hafta önce gelen ve evdeki tatsızlığı hisseden emekli General Denisov, bir zamanlar sevdiği bir insana benzeyen bir resme bakar gibi, şaşkınlık ve hüznle bakıyordu Nataşa'ya. Eski göz ağrısından dinlediği ve gördüğü şeyler hep aynıydı; neşesiz ve sıkıntılı bakışlar, yersiz yanıtlar, çocuklar... Nataşa özellikle annesi, kardeşi, Sonya ya da Kontes Mariya, Piyer'i mazur görmeye, gecikmesine bahaneler bulmaya çalışarak onu teselli ettikleri zaman üzülüp öfkeleniyordu.

"Hepsi saçma, hepsi boş," diyordu. Onun, hiçbir so-

nuca varmayan bütün bu düşünceleri, bu anlamsız dernek... Böyle zamanlarda Nataşa, büyük önem taşıdığına inandığı işler için Nataşa bunları söylerdi. Sonra da çocuk odasına, biricik oğlu Petya'yı emzirmeye giderdi.

Kimse ona bu üç aylık küçücük varlığın verdiğini veremez, göğsüne yattığı, ağzını oynatışını, küçük burnunun soluğunu duyduğu zaman bunların ona söylediği kadar teselli verici, akla uygun bir şey söyleyemezdi. Bu varlık ona şöyle sesleniyordu: "Kızıyorsun, kıskanıyorsun, ondan öç almak isterdin, korkuyorsun ama ya ben, ya ben..." Verilecek yanıt yoktu. Bu gerçekten de daha fazla bir şeydi.

Kaygıyla geçen bu iki hafta içinde Nataşa teselli bulmak için çocuğun yanında o kadar bulunmuş, onunla o kadar uğraşmıştı ki, fazla emzirip onu hasta etmişti. Hastalanmasından korkmuştu, bununla beraber, onun için gerekliydi bu. Çocuğa baktıkça, kocası için duyduğu kaygı hafifliyordu.

Piyer'in arabasının sesinin duyulduğu ve hanımını nasıl sevindireceğini bilen dadı sevinçli bir yüzle, sessizce ama hızla kapıdan içeri girdiği zaman, o, çocuğunu emziriyordu.

Çocuğu uyandırmaktan korkarak, fısıltı ile hızlı hızlı sordu:

"Geldi mi?"

Dadı fısıldadı:

"Geldi."

Nataşa'nın kanı yüzüne hücum etti, ayakları farkında olmadan kımıldadı ama fırlayıp koşmak olmazdı. Çocuk tekrar gözlerini açıp baktı. "Orada mısın" der gibi, dudaklarını yeniden gevşek gevşek oynatmaya başladı.

Nataşa göğsünü hafifçe çekerek onu sallayıp dadıya teslim etti, hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Sonra sevinince çocuğu çok çabuk bıraktığı için vicdanı tarafından azarlanmış gibi kapıda durdu, dönüp baktı. Dadı dirseğini yukarı kaldırarak çocuğu küçücük karyolasının korkulugundan aşırıldı.

Dadıyla anneler arasında görülen o laubalilikle gülümseyerek, “Ya, gidin artık, gidin, anneciğim, müsterih olun, gidin,” diye fısıldadı.

Nataşa hafif adımlarla sofaya koştu.

Ağzında piposu ile çalışma odasından salona çıkan Denisov eski Nataşa’yı ilk orada gördü. Değişen yüzünden parlak, göz kamaştırıcı, sevinçli bir ışık sel halinde akıyordu. Koşarken Denisov’a dönerek, “Geldi,” dedi. Ve Denisov çok az sevdiği Piyer’in gelişinden dolayı çok mutlu olduğunu hissetti. Nataşa koşarak sofaya girince boyun atkısını çözmekle meşgul kürklü, uzun bir adam silueti gördü.

“O! Gerçek! İşte o!” diye kendi kendine mırıldandı, boynuna atıldı, onu kucakladı, başını göğsünde bastırıp sıktı, sonra geri çekilip Piyer’in “kırağı tutmuş”, kızarmış, mutlulukla dolu yüzüne baktı. “Evet, bu o mutlu, memnun...”

764 Birdenbire son iki hafta içinde duyduğu sabırsız, azaplı bekleyişi hatırladı: Yüzünde parlayan sevinç kayboldu; kaşlarını çatı; sitem ve acı söz seli Piyer’in üstüne dökülmeye başladı:

“Evet, senin için iyi, çok memnunsun, keyif sürdün... Ama ben? Çocuklara acısaydın bari. Emziriyorum, sütüm bozuldu... Petya az kalsın ölüyordu. Ama senin keyfin yerinde. Evet, keyfin yerinde...”

Piyer suçsuz olduğunu biliyordu; çünkü daha önce gelemezdi. Karısının bu parlayışının yersiz olduğunu biliyordu, bir iki dakika sonra bunun geçeceğini de biliyordu; kendisinin keyifli ve neşeli olduğunu da çok iyi biliyordu. Gülümsemek isterdi, fakat bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

Yüzüne acınası, ürkek bir şekil verdi ve iki büküm oldu:

“Gelmeme imkân yoktu, gerçekten! Petya nasıl?”

“Şimdi fena değil, gidelim. Ne insafsızsın! Sensiz ne hal olduğumu, neler çektiğimi bilsen...”

“Sağlığın iyi mi?”

Nataşa onun elini bırakmaksızın, “Gidelim, gidelim,” dedi. Odalarına gittiler.

Nikolay’la karısı Piyer’i görmeye geldikleri zaman, o çocuk odasında idi, uyanmış emzikli oğlunu kocaman sağ avucunun içinde tutuyor, onu okşuyordu. Çocuğun ablak yüzünde, dişsiz açık ağzında mutlu bir gülümseme durakalmıştı. Fırtına çoktan geçmişti; duygulu bir tavırla kocasına ve oğluna bakan Nataşa’nın yüzünde bir sevinç güneşi parlıyordu.

“Prens Fedor’la konuşmalarınız iyi geçti mi?” diye sordu Nataşa.

“Evet, mükemmel.”

“Bak, tutuyor.” (Çocuğun başını kastediyordu.)

“Ah, beni ne kadar korkuttu.”

“Prensesi gördün mü? Şu şeyi sevdiği doğru mu...”

“Evet, düşünebiliyor musun...”

Bu sırada Nikolay’la Kontes Mariya içeri girdiler. Piyer oğlunu elinden bırakmadan eğilip onlarla öpüştü, so-rulanlara yanıt verdi. Ama çocukla meşguldü Piyer, konuşulacak çok şey olduğu halde, başlığı ve sallanan başıyla bebek, Piyer’in tüm dikkatini kendine çekiyordu.

Kontes Mariya çocuğa bakıp onunla oynayarak, “Ne sevimli şey!” dedi, kocasına döndü. “Bu harikulade şeylerdeki güzelliği nasıl anlamıyorsun. İşte ben bunu anlamıyorum, *Nicolas*.”

Nikolay çocuğa soğukça bakarak,

“Anlamıyorum, anlayamıyorum,” dedi. “Et parçası. Hadi Piyer.”

Kontes Mariya kocasının kusurunu kapatmak ister gibi, “Asıl mesele onun bu kadar şefkatli bir baba olması,” dedi. “Ama ancak bir sene geçtikten sonra falan...”

“Hayır, Piyer onlara mükemmel dadılık eder,” dedi Nataşa. “Elinin, tam çocuğun poposuna göre yapılmış olduğunu söyler. Bakın.”

Piyer ansızın gülererek, “Ama yalnız bunun için değil,” dedi ve çocuğu kavrayıp dadıya verdi.

Lısiye Gori konağında, her gerçek ailede olduğu gibi, her biri kendi özelliğini koruyan, birbirine fedakârlıkta bulunarak uyumlu bir bütün halinde birleşip kaynaşan, birbirinden tamamıyla ayrı dünyalar yaşamaktaydı. Konakta yaşanan her olay bütün bu dünyalar için aynı derecede önemli, aynı derecede sevinçli ya da acıklıydı ama her dünyanın, herhangi bir olaya sevinmek ya da hüzenlenmek için, bütünüyle kendine has, bağımsız nedenleri vardı.

İşte Piyer'in gelişi de böyle sevindirici, önemli bir olaydı. Herkeste böyle bir duygu uyandırmıştı.

Hizmetçiler (ki, efendilerinin en yanılmaz yargıçılarıdır, çünkü onlar konuşmalara, açığa vurulan duygulara göre değil, davranışlara, yaşayış tarzına göre yargılarlar) Piyer'in gelişine sevinirlerdi, çünkü bilirlerdi ki o varken Kont her gün malikâneyi dolaşmayı bırakır, neşeli, güler yüzlü olur, sonra da bayramda herkese bol hediyeler verirdi.

Çocuklarla mürebbiyeler Bezuhov'un gelişine sevinirlerdi, çünkü kimse onları ortak hayata Piyer gibi çekmezdi. Üstelik, onun dediği gibi, her çeşit dans yapabilen, *ekosez'i* (bildiği biricik parça) klavsende çalabilen bir tek oydu, sonra herkese mutlaka hediye getirirdi.

Şimdi on beş yaşında zayıf, kıvrıkcık, açık kumral saçlı, güzel gözlü, hastalıklı, zeki bir oğlan olan Nikolinka sevinirdi, çünkü Piyer Amca (ona böyle derdi) hayran olduğu, çok sevdiği bir kimse idi. Hiç kimse Nikolinka'ya Piyer'e karşı özel bir sevgi telkin etmemişti ve Piyer'i ancak arada sırada görürdü. Onu terbiye eden Kontes Mariya, kocasını ona da kendisinin sevdiği gibi sevdirmek için bütün gücünü sarf ederdi; Nikolinka da onu severdi; fakat belli belirsiz bir hafifseme farkıyla severdi. Piyer'e ise tapınırdı. O, Nikolay Amca gibi ne *hussar* olmak ne de Giyorgiyev nişanı taşımak değil, Piyer gibi akıllı ve iyi yürekli olmak istiyordu. Piyer'in yanında yüzü her zaman bir sevinçle par-

lar, Piyer ona bir şey söyleyince kızarır, nefesi tutulurdu. Piyer'in söylediklerinden hiçbirini kaçırmaz, sonra Des-sallés'yle birlikte ve kendi kendine onun her sözünü hatırlayarak bu sözün anlamı üzerinde düşünürdü. Piyer'in geçmiş hayatı, 1812 yılından önce başına gelenler (duyduğu sözlerden bunlar hakkında ancak bulanık bir fikir edinmişti) Moskova'daki maceraları, esareti, hikâyesini Piyer'den dinlediği Platon Karatayev, kendisinin de özel bir sevgiyle sevdiği Nataşa'ya olan aşkı, özellikle Nikolinka'nın tanımadığı babasıyla olan dostluğu, bütün bunlar Piyer'i onun gözünde bir kahraman, bir aziz yapmıştı.

Aşk hakkında daha yeni yeni bir şeyler sezmeye başlayan çocuk, babası ve Nataşa hakkında söylenen üstü kapalı sözlerden, Piyer'in rahmetli babasını andığı zaman heyecanlanmasından, Nataşa'nın da ondan dikkatli, saygılı ve şefkatli bir dille söz etmesinden, babasının Nataşa'yı sevdiği ve ölürken onu dostuna vasiyet ettiği inancına varmıştı. Hiç tanımadığı bu baba, yüreği burkulmadan, keder ve heyecan yaşlarıyla gözleri dolmadan düşünemediği, tahayyül edilmesi imkânsız bir Tanrı gibi gelirdi. O da Piyer'in gelişine sevinmişti.

767

Misafirler, buluşmaları, yemekleri hep neşelendiren, birleştiren bir kimse olduğu için Piyer'in gelişine memnundular.

Yaşlılar, ev halkı, karısını bir tarafa bırakalım, yanında daha hoş, daha rahat yaşanan bir dostu gördükleri için memnundular.

Yaşlı kadınlar, hediyeler getireceği için ve özellikle Nataşa yeniden canlanacak diye memnundular.

Piyer bütün bu dünyaların kendisi hakkındaki bu duygularını seziyor, her birine beklediğini vermekte acele ediyordu.

Çok dalgın ve unutkan bir adam olan Piyer, karısının hazırladığı bir listeye göre şimdi her şeyi, annesinin, kardeşinin siparişlerini de, Belova'nın elbiselik hediyelerini de, yeğenlerinin oyuncaklarını da unutmamış, hepsini almıştı. Evliliklerinin ilk zamanlarında karısının, alınacak

şeylerin hepsini alması, bir şey unutmaması yolundaki isteği ona garip gelmiş ve ilk seyahatinde hepsini unuttuğu zaman Nataşa'nın gösterdiği ciddi dargınlık onu hayrete düşürmüştü. Ama sonraları buna alışmıştı. Nataşa'nın kendisi için bir şey istemediğini, başkaları içinse ancak kendisi arzu edince bir şey sipariş ettiğini bilen Piyer, şimdi bütün ev halkına hediye getirme konusunda tam bir çocuk hazzı buluyor ve asla bir şey unutmuyordu. Nataşa'dan azar işitiyorsa, sadece fazla ve çok pahalı şeyler aldığı için işitiyordu. Çoğunluğun düşüncesine göre, kusurlarına ya da Piyer'e bakılırsa meziyetlerine, özensizliğine, dağınıklığına, Nataşa bir de cimrilik eklemişti.

Piyer büyük masraflar isteyen kalabalık bir ev hayatı, bir aile hayatı yaşamaya başlayalı beri, eskisinin yarısı kadar masraf yaptığını, son zamanlarda (özellikle ilk karısının borçları yüzünden) bozulan işlerinin düzelmeye başladığını hayretle görmüştü.

768 Az masrafla yaşıyordu, çünkü başboş bir hayat sürmüyordu: Her an değiştirilebilecek böyle bir hayat tarzının gerektirdiği pahalı lüksten artık kurtulmuştu ve onu artık istemiyordu. Hayat tarzının ölünceye dek değişmeyeceğini, onu değiştirmenin elinde olmadığını hissediyordu; bunun için bu hayat tarzı ucuza mal oluyordu.

Piyer neşeli, gülümseyen bir yüzle, satın aldığı şeyleri ayırıyordu. Bir kumaş parçasını bir tezgâhtar gibi açarak, "Ne mal!" dedi.

Nataşa, dizlerinin üstünde büyük kızı olduğu halde karşısında oturuyor, ılıdayan gözlerini kocasından gösterdiği şeye kaydırıyordu hızla. Kumaşı yokladı, "Bu Belova için mi? Çok güzel," dedi, "metresi bir ruble bunun herhalde, değil mi?"

Piyer fiyatını söyledi.

"Pahalı," dedi Nataşa. "Ah, çocuklar da, *maman* da ne kadar sevinecek." O zamanlar daha yeni moda olan inci işlemeli altın tarağı hayranlıkla gözden geçirip gülümsemesini tutamayarak ekledi: "Yalnız, benim için bunu boş yere satın almışsın."

Piyer, “Adel ille al diye başımın etini yedi,” dedi.

“Ne zaman takacağım?” Nataşa onu saçının örgüsüne taktı: “Büyüyünce Maşenka takar; belki o zaman yine moda olur. Hadi gidelim.”

Hediyeleri toplayarak önce çocuk odasına, sonra Kontes’in yanına gittiler.

Piyer ile Nataşa koltuklarında paketlerle misafir salonuna girdikleri zaman Kontes, hep yaptığı gibi, Belova ile oturmuş, kâğıt falı açıyordu.

Kontes artık altmış yaşındaydı. Saçı başı büsbütün ağarmıştı. Tülü bütün yüzünü saran bir hotoz giyiyordu. Yüzü buruşmuştu, üst dudağı içeri batmıştı, gözleri bulanıktı.

Oğluyla kocasının peş peşe ölmelerinden sonra elinde olmayarak kendisini bu dünyada hiçbir hedefi ve anlamı olmayan, unutulmuş bir yaratık gibi hissediyordu. Yiyor, içiyor, uyuyor, uyanıyor ama yaşamıyordu. Hayat onda hiçbir iz bırakmıyordu. Hayatta sessizlikten başka bir şey istemiyordu; bu sessizliği ise ancak ölümden bulabilirdi. Ama ölüm gelinceye kadar yaşaması, yani yaşama gücünü harcaması gerekiyordu. Küçük çocuklarla yaşlılarda görülen şeyler onda fazlasıyla göze çarpıyordu. Hayatında öyle belirgin hiçbir amaç görülüyor, yalnızca zorunlu günlük alışkanlıklarını yerine getirme ihtiyacı belli oluyordu. Yemek, uyumak, düşünmek, konuşmak, ağlamak, çalışmak, kızmak... Yalnızca midesi, beyni, kasları, sinirleri ve karaciğeri olduğu için gerekliydi ona bunlar. Bütün bunları o, dıştan gelen bir etkiyle yapmıyordu; sağlıklı insanlar gibi değildi; onlar amaçlarına ulaşmaya çalışırken bedensel alışkanlıklarını, bedenlerinin amaçlarını unuttular. O yalnızca ciğerlerini, dilini çalıştırmak fiziksel bir ihtiyaç olduğu için konuşuyordu. Çocuk gibi ağlıyordu. Çünkü sümkürmesi lazımdı... Gücü kuvveti yerinde insanlar için amaç olan besbelli onun için bir bahane idi.

Sabahları, hele bir gün önce yağlı bir şey yemişe, içinde öfkelenme ihtiyacı belirir, o zaman en yakın bahaneyi, Belova’nın sağırlığını seçerdi.

Odanın öbür ucundan ona yavaşça bir şeyler söylemeye başladılar.

“Bugün hava galiba daha sıcak,” diye fısıldardı. Belova, “Elbette geldiler,” diye yanıt verince öfkeyle homurdanırdı:

“Aman Tanrım, ne sağır, ne sersem şey.”

Bazen kuru, bazen nemli, bazen iyi ovulmamış gelen enfîye de ayrı bir bahane olurdu. Bu öfkelenmelerden sonra yüzü sapsarı kesilir ve oda hizmetçileri Belova’nın ne zaman sağırlaşacağını, enfîyenin ne zaman nemleneceğini, yüzünün ne zaman sararacağını, yanılmaz belirtilerden anlardı. Nasıl safrasını çalıştırması gerekiyorsa, artık durmuş düşünme yeteneğini de arada bir çalıştırması gerekiyordu; bu bahane ile de fal açardı. Ağlaması gerekince bahane, rahmetli Kont’tu. Telaşlanması gerekince, bahane Nikolay ve onun sağlığıydı; dokunaklı konuşması gerekince, bahane Kontes Mariya’ydı. Ses uzvunu çalıştırması gerekince (bu genellikle saat yedide karanlık odada, hazım istirahatından sonra olurdu) bahane dinleyicileri hep aynı kimseler olan aynı olayların hikâyesiydi.

Kimse sözünü etmiyordu ama yaşlı kadının bu hali herkes tarafından anlaşılıyordu, onun rahatı için çaba gösteriyorlardı. Nikolay’la Piyer, Nataşa ve Kontes Mariya arada birbirlerine bakıp hüzünle gülümseyerek sevgi gösteriyorlardı ona.

Ama bu bakışların başka bir anlamı daha vardı, onun hayatta üstüne düşeni yaptığını, bu görüntüden ibaret olmadığını, herkesin bir gün onun gibi olacağını, ona saygı göstermenin, bir zamanlar bizim gibi hayat dolu, şimdiyse acz içinde bir insan için sabır göstermenin bir mutluluk olduğunu da söylüyor, *Memento mori*¹ diyordu bu bakışlar.

Ev halkından ancak büsbütün kötülerle aptallar ve küçük çocuklar bunu anlamazlar, onu yadırgarlardı.

¹ Ölümünü hatırla. Fani olduğunu anımsa.

Piyer karısıyla misafir salonuna girdiği zaman Kontes kâğıt falıyla zihnini çalıştırma ihtiyacını gideriyordu. Piyer ya da kendi oğlu bir yerden döndüğü zaman, alışkanlık edinmişti. “Neredesin canım, neredesin; gözlerimiz yollarda kaldı. Eh, çok şükür,” gibi şeyler söyler, hediyelerini alınca da hep, “Hediye önemli değil canım. Beni düşündüğün için teşekkür ederim...” diyerek iltifatta bulunurdu ama bunu söylerken dikkati dağıldığı için Piyer’in gelmesi anlaşılan hoşuna gitmemişti. Falını bitirdi, hediyelerle ancak ondan sonra meşgul oldu. Bunlar, çok iyi yapılmış bir iskambil kutusuyla üzerinde çoban resimleri bulunan kapaklı, açık mavi bir Sèvres fincanı ve Piyer’in Petersburg’da bir minyatürcüye ısmarladığı, Kont’un portresini taşıyan altın bir enfiye kutusundan (Kontes bunu çoktan beri arzu ediyordu) ibaretti. Kontes şimdi ağlamak istemiyordu; onun için portreye ilgisizce bakıyor, daha çok kutu ile meşgul oluyordu.

771

“Teşekkür ederim canım,” dedi her zamanki gibi, “ama en iyi hediye kendi kendini getirmiş olman. Yoksa, bu olmaz. Karına biraz çıkışsan bari. Ne oluyor bu böyle. Sensiz, deli gibi. Gözü bir şey görmüyor, bir şey hatırlamıyor, baksana Anna Timoveyevna,” diye ekledi, “oğlumuz bize ne güzel bir kutu getirdi.”

Belova hediyeleri övdü, kendi kumaşına hayran oldu.

Piyer, Nataşa, Nikolay, Kontes Mariya ve Denisov’un Kontes’in yanında (kendisinden bir şey gizlendiği için değil, fakat birçok noktalarda o kadar geri kalmıştı ki yanında bir şey söylemeye başlanınca yerli yersiz pek çok soruya yanıt vermek ve birkaç kez tekrarlanan şeyleri ona yeniden anlatmak; hatırlamadığı bazı olayları, şunun öldüğünü, bunun evlendiğini hatırlatmak gerektiği için) söylenmeyecek birçok şeyler konuşmaları gerekti. Böyle olduğu halde âdet üzere misafir salonunda semaverin etrafında toplanmışlardı, Kontes’in, Prens Vasiliy’in yaşlanıp

yaşlanmadığı, Kontes Mariya Alekseyevna'nın onun hatırlayıp hatırlamadığı, selam yollayıp yollamadığı vs. gibi gereksiz ve kimseyi ilgilendirmeyen sorularına yanıtlar veriyordu Piyer. Kimseyi ilgilendirmeyen ama zorunlu olan bu konuşma, çay süresince devam etti. Ailenin bütün yaşlı üyeleri yuvarlak masanın çevresinde ve Sonya'nın bulunduğu semaverin yanında toplanmışlardı. Çocuklar, mürebbiler ve mürebbiyeler çaylarını içmişti; sesleri yandaki *boudoir*'dan geliyordu. Çayda herkes her zamanki yerinde oturuyordu; Nikolay sobanın başında, çayının bulunduğu küçük masanın önünde oturmaktaydı. İlk Milka'nın yavrusu, yüzü büsbütün ağaran, bunun için de kara gözleri daha belirgin görünen yaşlı tazi Milka, yanındaki koltukta yatıyordu. Kıvrıkcık saçları, bıyıkları, favorileri kırılmış Denisov önu açık general üniformasıyla Kontes Mariya'nın yanında oturuyordu. Piyer karısıyla yaşlı Kontes'in arasındaydı. Yaşlı kadını ilgilendirebilecek, onun için anlaşılabilir şeyler anlatıyordu. Çeşitli haberlerden, sosyete olaylarından, yaşlı Kontes'in akranı çevrelerden; bir zamanlar gerçekten canlı, ayrı bir çevre olan ama şimdi büyük bir bölümü dünyanın dört bucağına dağılan, kendisi gibi hayatta ettikleri şeylerin son başaklarını toplayarak ömürlerinin son günlerini yaşayan kimselerden söz ediyordu. Ama onlar, bu akranlar yaşlı Kontes'e tek ciddi ve gerçek dünya gibi geliyordu. Piyer heyecanlıydı, bu nedenle Nataşa onun yolculuğunun ilginç geçtiğini, çok şey anlatmak istediğini ama Kontes'in yanında buna cesaret edemediğini anlıyordu. Ailenin üyesi olmayan, bu yüzden Piyer'in gösterdiği tereddüdü anlamayan Denisov (ayrıca durumdan memnun olmayan biri olarak da Petersburg'da olup bitenlerle çok ilgileniyordu) Piyer'i durmadan, kâh Semyonovski Alayı'nda daha yeni yaşanan bir olayı, kâh Arakçeyev'i, kâh Kutsal Kitap Derneği'ni anlatmaya zorluyordu. Piyer bazen dalarak anlatmaya başlıyor ama Nikolay'la Nataşa her defasında Prens İvan'ın ve Kontes Mariya Antonovna'nın sağlığından söz açarak konuyu başka tarafa çeviriyorlardı.

Denisov, “Eh, bütün bu çılgınlıklar, bu Gosner, bu Tatarinova ne oluyor,” diye sordu, “bütün bunlar devam ediyor mu?”

Piyer, “Nasıl, devam etmek mi?” diye her zamankinden daha gür çıkan bir sesle haykırdı. “Kutsal Kitap Derneği, şimdi bütün hükümet.”

Çayını bitiren Kontes besbelli yemekten sonra öfkelenmek için bahane arayarak, “Bu ne oluyor, *mon cher ami*?” diye sordu. “Hükümet, diye nasıl söylüyorsun. Ben bunu anlamıyorum.”

Bu yeni haberin annesinin diline nasıl tercüme edileceğini bilen Nikolay söze karıştı:

“Biliyor musunuz, *maman*, bu Prens Aleksandr Nikolayeviç Golitsin bir dernek kurdu, çok nüfuzluymuş, diyorlar.”

Piyer dikkatsizce, “Şimdi bütün hükümet Arakçeyev ile Golitsin,” dedi, hem de nasıl! Her şeyde bir suikast şüphesi seziyor, her şeyden korkuyorlar.”

Kontes alınganca, “Eh, Prens Aleksandr Nikolayeviç’in kabahati ne? Çok saygıdeğer bir adam o. Ben ona o zaman Mariya Antonovna’da rastlamıştım,” dedi ve herkes sustuğu için iyice alınarak devam etti: “Şimdi herkesi kınamaya başladılar. Kutsal Kitap Derneği, ne var bunda?” Ayağa kalktı. O kalkınca hepsi kalktılar. Sert bir tavırla *boudoir*’a, kendi masasına doğru süzüldü.

Ortalığa çöken hüznü bir sessizlik arasında yandaki odadan çocuk gülüşmeleri ve sesler duyuluyordu. Belli ki çocuklar neşeyle oynuyorlardı.

Küçük Nataşa’nın, bütün diğer sesleri bastıran neşeli çılgılığı duyuluyordu:

“Tamam, tamam!”

Piyer, Kontes Mariya ve Nikolay’la bakiştı (Nataşa zaten hep gözünün önündeydi) ve mutlulukla gülümsedi.

“İşte harikulade bir müzik!” dedi.

“Anna Makarovna çorabı bitirdi,” dedi Kontes Mariya.

Piyer, “A, gidip bakacağım,” diye haykırdı. “Biliyor musun...” Kapının yanında durdu. “...Her şeyin iyi gittiği-

ni bana ilk onlar söylüyor. Bugün geliyorum, eve yaklaşık-
ça korkum artıyor. Sofaya girince Andruška'nın şakıyarak
bir şeyler söylediğini duydum, eh, demek her şeyi iyi..."

Nikolay, "Bilirim, bu duyguyu bilirim," diye onayladı.
"Benim gitmem doğru olmaz. Çoraplar bana bir sürpriz."

Piyer çocukların yanına girdi, kahkahalar, haykırıışlar
iyice arttı. Piyer'in sesi duyuldu:

"E, Anna Makarovna, şöyle ortaya gel. Sen yönet. Bir,
iki, üç deyince buraya, ortaya çık, Elini uzat. Hadi baka-
lım, bir, iki..." Bir sessizlik oldu... "Üç!" Odada çocuk ses-
lerinin coşkun uğultusu koptu. "İki tane, iki!" diye haykı-
rıyorlardı.

Anna Makarovna'nın elindeki, sırrını yalnız kendisi-
nin bildiği bir yöntemle ikisini bir arada ördüğü ve çocuk-
ların yanında hep merasimle şişlerden çıkardığı iki ço-
raptı.

XIV

Biraz sonra çocuklar vedalaşmaya geldi. Herkesle
öpüştüler, mürebbiler, mürebbiyeler eğilip selam verdi ve
çıktılar. Yalnız Dessallés ile öğrencisi kaldı. Mürebbi ya-
vaşça öğrencisini aşağı kata çağırırdı.

Nikolinka Bolkonski de yavaşça, "*Non, Monsieur Des-
sallés, je demanderai à ma tante de rester,*"¹ diye yanıt ver-
di.

Halasına yaklaşıarak, "*Ma tante*, izin verin de kala-
yım," dedi. Yüzü yalvarış, heyecan, sevinç ifade ediyordu.
Kontes Mariya onu süzdü, Piyer'e döndü.

"Siz burada olduğunuz zaman ayrılamaz..." dedi.

Piyer elini İsviçreliye uzatarak, "*Je vous le ramènerai
tout-à-l'heure, monsieur Dessallés; bonsoir,*"² dedi ve gü-
lümseyerek Nikolinka'ya döndü. "Seninle hiç görüşme-

¹ Hayır Mösyö Dessallés, halamdan kalmamı rica edeceğim.

² Onu şimdi size getiririm Mösyö Dessallés; akşamınız hayrolsun.

dik.” Kontes Mariya’ya bakıp ekledi: “Mariya, gitgide ne kadar benziyor.”

Oğlan kıpkırmızı kesilip hayranlıkla parıldayan gözlerle aşağıdan yukarı Piyer’e bakarak, “Babama mı?” dedi. Piyer başını salladı ve çocukların kestiği hikâyesine devam etti. Kontes Mariya elinde bir kanaviçe işliyordu. Nataşa gözlerini ayırmadan kocasına bakıyordu. Nikolay ile Denisov kalktı, pipolarını isteyip yaktılar, ısrarla sema-verin başında mahzun oturan Sonya’dan çay aldılar, Piyer’e sorular sordular. Kıvrıcık saçlı, hastalıklı oğlan, parıldayan gözleriyle kimsenin dikkatini çekmeden köşede oturuyordu, devrik yakasından çıkmış ince boynunun üstündeki kıvrıcık başını Piyer’in bulunduğu tarafa çeviriyor, besbelli yeni, güçlü bir hisle arada bir ürperiyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Konuşma, insanların çoğunun genellikle iç politika-nın en ilgi çekici konusu gibi gördükleri, yüksek idari çevre dedikoduları etrafında dönüyordu. Mesleğinde haksızlığa uğradığı için hükümetten memnun olmayan Denisov, şimdi Petersburg’da yapılan bütün (böyle düşünüyordu) sersemlikleri sevinçle öğreniyor, şiddetli, keskin ifadelerle Piyer’in sözleri üzerinde fikir yürütüyordu:

“Öncelikle, Alman olmak varmış, şimdi Tatarinova ile, Madam Krudner’le dans etmek, Eckartshausen ve Kardeşleri’ni okumak lazım. Ah! Bizim yiğit Bonaparte’ı yine bir salıverseler. Akıllarını başlarına getirirdi. Semyonovski Alayı er Schwartz’a verilirse ne olur, sorarım?” diye bağırdı.

Nikolay da, Denisov gibi her şeyi bu kadar kötü görmüyorsa da hükümeti eleştirmeyi etmeyi önemsiyor, A’nın falan bakanlığa getirilmesini, B’nin genel vali olarak filan yere atanmasını ve hükümdarın ya da bakanın falan sözü söylemesini, bütün bu işleri çok önemli görüyordu. Bunlarla ilgilenmeyi gerekli sayıyor, Piyer’e sorular soruyordu. İkisnin sorularıyla konuşma bu her zamanki yüksek idareci çevre dedikodusu sınırından öteye aşmadı.

Ama kocasının her halini bilen, ne düşündüğünü an-

layan Nataşa, Piyer'in çoktan beri başka şeyler konuşmak istediğini, fakat bunu yapamadığını, yeni dostu Prens Fedor'a danışmak için onu Petersburg'a götüren samimi düşüncesini bir türlü açamadığını görüyordu; Prens Fedor'la işinin ne durumda olduğunu sorarak ona yardım etti.

"Ne bu?" diye sordu Nikolay.

Piyer etrafına bakınarak, "Hep o, hep aynı şey," dedi. "İşlerin kötüye gittiğini, bunun böyle bırakılamayacağını, bütün namuslu insanların görevinin, güçleri kuvvetleri yettiği kadar karşı çıkmak olduğunu herkes görüyor."

Nikolay hafifçe kaşlarını çatarak, "Namuslu insanlar ne yapabilirler?" dedi. "Ne yapılabilir?"

"Bak ne yapılabilir..."

Nikolay, "Çalışma odasına gidelim," dedi.

776 Çocuğu emzirmek için gelip kendisini çağıracaklarını çoktan anlayan Nataşa, dadının sesini işitince çocuk odasına gitti. Kontes Mariya da onunla beraber çıktı. Erkekler çalışma odasına gittiler; Nikolinka Bolkonski de amcası farkına varmadan içeri girdi, pencereye yakın, yazı masasının yanına gölgede oturdu.

Denisov, "E, ne yaparsın bakalım?" dedi.

"Sonsuz hayal," dedi Nikolay.

Piyer, "Bakın ne yapılabilir," diye oturmadan söze başladı; kâh odada dolaşüyor, kâh duruyor, ılık çalıyor, konuşurken elleriyle hızlı hareketler yapıyordu. "Bakın. Petersburg'da durum şöyle: Hükümdar bir şeye karışmıyor. O kendini tamamıyla şu mistisizme verdi (Piyer şimdi mistisizmi kimseye affetmiyordu). Yalnız huzur arıyor; ona huzuru ancak herkesi kolunun bütün gücüyle doğrayan, boğan *sans foi ni loi*...¹ insanlar verebilir: Magnitski, Arakçeyev ve *tutti quanti*...² gibi." Nikolay'a dönerek, "Sen çiftçilikle kendin meşgul olmayıp da sadece huzur isteseydin amacına *burmister*'inin³ sertliği oranında çabuk ulaşabilir miydin?" diye sordu.

¹ İmansız ve vicdansız.

² Ve başkaları.

³ Toprak köleliği devrinde köylüleri derebeyi adına idare eden adam, vekil. (Ç.N.)

Nikolay, “E, peki ne diye söylüyorsun bunu?” dedi.

“Her şey mahvoluyor. Mahkemelerde hırsızlık, ordu-
da yalnız dayak hüküm sürüyor; yürüyüş talimi, asker ko-
lonileri. Halka zulmediliyor; kültür boğuluyor. Genç olan-
ları, namuslu olanları mahvediyorlar! Bunun böyle yürü-
meyeceğini herkes görüyor. İp çok gergin, kesinlikle ko-
pacak,” diyordu Piyer, herhangi bir hükümetin icraatına
bakarak, hükümet denen şey var olalı beri insanların hep
söyledikleri gibi. “İşte Petersburg’da onlara söylediğim
buydu.”

Denisov, “Kime?” diye sordu.

Piyer kaşlarının altından manalı manalı bakarak,
“Canım, kime olduğunu biliyorsunuz,” dedi, “Prens
Fedorov’a ve onların hepsine. Kültür ve hayırseverlik ya-
rışı yapmak, şüphesiz, iyi. Amaç pek güzel ama o kadar;
bu durumda, başka bir şey lazım.”

Bu sırada Nikolay yeğeninin orada olduğunu fark
etti; suratı asıldı; ona yaklaştı.

“Burada ne işin var?”

Piyer, “Niçin? Bırak onu,” diyerek Nikolay’ın kolunu
tuttu ve sözüne devam etti: “Bu az, ben onlara, şimdi baş-
ka şey lazım diyorum. Bu tel ha koptu, ha kopacak diye
siz durup beklerken, herkes kaçınılmaz devrimi gözler-
ken genel felaketi önlemek için safları mümkün olduğu
kadar sık ve kalabalık bir insan kitlesinin el ele vermesi
lazım. Genç ve güçlü olan herkes oraya sürükleniyor ve
bozuluyor. Kimini kadınlar, kimini şeref ve itibar, şöret
düşkünlüğü, para baştan çıkarıyor; onlar öbür karargâha
geçiyorlar. Sizin gibi, benim gibi bağımsız, özgür insanlar
kalmıyor. Ben şöyle diyorum: derneğin çevresini geniş-
letmek. Yalnız erdem değil, bağımsızlık ve eylem *Mot
d’ordre*¹ olsun.”

Nikolay yeğenini bıraktı, koltuğu öfkeyle ileri sürüp
oturdu; memnuniyetsizlik ifade eden bir tavırla öksüre-
rek Piyer’i dinliyor, kaşlarını gittikçe daha çok çatıyordu.

¹ Şiar, parola.

“Peki, bu eylemin amacı ne olacak?” diye haykırdı.
“Hükümete karşı tutumunuz nasıl olacak?”

“Nasıl mı olacak? Yardımcı bir tutum. Dernek, hükümet izin verirse gizli olmayabilir. Hükümete düşman olması şöyle dursun, bu dernek tam bir muhafazakârlar derneğidir. Kelimenin tam anlamıyla bir centilmenler derneği. Biz yalnızca Pugaçev’in senin ve benim çocuklarımızı kesmeye gelmemesi, Arakçeyev’in beni askerî sürgün kolonilerine göndermemesi için, yalnız bunun için ve yalnız genel çıkar, genel güvenlik amacıyla el ele veriyoruz.”

“Evet; ama gizli bir dernek; şu durumda ancak kötü-
lük doğurabilecek, hükümete düşman, zararlı bir dernek.”

“Neden? Avrupa’yı kurtaran Tugendbund (Avrupa’yı Rusya’nın kurtardığını düşünmeye o zamanlar henüz cesaret edilemezdi) zararlı bir şey mi yaptı? Tugendbund bir fazilet birliğidir; bu bir sevgi, bir yardımlaşmadır; İsa’nın çarmıhta öğütlediği şey...”

778 Konuşmanın ortasında odaya giren Nataşa memnun, kocasına bakıyordu. Onu memnun eden şey kocasının söyledikleri değildi. Bu onu ilgilendirmiyordu bile çünkü bütün bunlar ona pek basit şeylermiş, bütün bunları çoktan biliyormuş gibi geliyordu (ona öyle geliyordu, çünkü o bunların geldiği yeri, Piyer’in bütün ruhunu biliyordu) ama Piyer’in heyecanlı, coşkun haline bakarak mutlu oluyordu.

İnce boynu devrik yakasından çıkan, herkesin unuttuğu genç çocuk Piyer’e daha coşkun bir heyecanla bakıyordu. Piyer’in her sözü kalbini yakıyordu; parmaklarının sinirli hareketleriyle amcasının masasında eline geçen mühür mumunu ve tüy kalemi kendi de farkında olmadan kırmıştı.

“Hiç de senin sandığın gibi değil, işte Alman Tugendbund’u ve işte benim teklif ettiğim.”

Denisov’un gür, kararlı sesi duyuldu:

“Eh, kardeşim, bu sucukçular için Tugendbund iyi; ama ben bunu anlamıyorum, lafını da etmem. Her şey kötü, berbat, kabul; yalnız, bu Tugendbund’u anlamıyo-

rum ben. Beğenmiyorsan, o halde *bunt*,¹ bak bunu anlam! *Je suis votre homme!*"²

Piyer gülümsedi, Nataşa güldü ama Nikolay kaşlarını daha çok çattı, ufukta herhangi bir devrim görünmediğini, söz ettiği tehlikenin yalnızca onun hayalinde olduğunu Piyer'e ispat etmeye koyuldu. Piyer tersini ileri sürüyor ve onun düşünsel yeteneği daha güçlü ve daha kıvrak olduğu için Nikolay kendini çıkmaza sokulmuş hissediyordu. Bu onu çok kızdırdı çünkü o içinden (muhakemesiyle değil, muhakemeden daha güçlü bir şeyle) kendi düşüncesi-nin şüphe götürmez doğruluğunu biliyordu.

Ayağa kalkıp sinirli hareketlerle piposunu bir köşeye uzattı ve nihayet büsbütün bırakarak, "Sana bir şey söyleyeyim," dedi. "İspat edemem sana. Her şeyimizin kötü olduğunu, bir devrim olacağını söylüyorsun; ben böyle bir şey görmüyorum. Ant, şarta bağlı bir şeydir, diyorsun; buna karşılık sana şunu söyleyeceğim: Benim en iyi dostlarımdan olduğunu bilirsin, ama gizli bir dernek kurun, hükümete karşı gelmeye kalkışın, nasıl bir hükümet olursa olsun, bilirim ki görevim ona itaat etmektir. Arakçeyev bir süvari bölüğüyle üzerinize yürümeyi ve sizi kılıçtan geçirmeyi bana hemen emretsin, bir saniye düşünmem, gideyim. Sen nasıl istersen öyle düşün."

Bu sözlerden sonra sıkıcı bir sessizlik oldu. Nataşa kocasını savunmak, kardeşine saldırmak için atıldı. Savunması zayıftı, beceriksizceydi; ama hedefine ulaştı. Konuşma yeniden canlandı ama Nikolay'ın söylediklerinden sonra oluşan tatsız, düşmanca hava artık kalmamıştı.

Hep birden akşam yemeğine kalktıkları sırada Nikolinka Bolkonski sararmış bir halde, parlayan, ışıklık gözlerle Piyer'e yaklaştı.

"Piyer Amca... siz... hayır... Babam sağ olsaydı... söylediklerinize katılır mıydı?" diye sordu.

Konuşma sırasında bu genç çocuğun ruhunda geçen

¹ Denisov burada kelime oyunu yapıyor: Almanca'da *bund* birlik manasına gelir, Rusça'da *bunt* isyan demektir. (Ç.N.)

² Sizinle beraberim (sizin adamınızım).

özel, ayrı, karışık ve güçlü duygu ve düşünceleri Piyer birden anladı, söylediklerini hatırlayarak çocuğun kendisini dinlemiş olmasına canı sıkıldı. Yine de ona yanıt vermek gerekiyordu.

İster istemez, “Bence katılırdı,” dedi ve çalışma odasından çıktı.

Çocuk başını eğdi ve masanın üstünde neler yaptığını ancak o zaman gördü. Yüzü kıpkırmızı oldu, Nikolay’a yaklaştı.

Kırılmış mühür mumunu ve tüy kalemı göstererek, “Amca beni affet, bilmeyerek yaptım,” dedi.

Nikolay öfkeyle ürperdi. Mumu ve tüy parçalarını masanın üstüne atarak, “Peki, peki!” dedi. Ve içinde açıkça kabaran öfkeyi güçlkle zapt ederek öteye döndü.

“Senin burada bulunman gerekmezdi,” dedi.

Akşam yemeğinde politikadan, derneklerden artık bir daha söz edilmedi; tersine, Nikolay’ın çok hoşlandığı 1812 hatıralarından açıldı; Denisov’un deştiği bu hatıraları Piyer çok hoş ve komik bir tavırla anlatıyordu. Çok dostça bir hava içinde ayrıldılar.

Yemekten sonra Nikolay çalışma odasında soyunup da çoktandır bekleyen idare müdürüne emirler vererek oda elbisesiyle yatak odasına geldiği zaman karısını yazı masasının başında buldu; bir şeyler yazıyordu.

“Ne yapıyorsun Mariya?” diye sordu. Kontes Mariya kızardı. Yazdığı şeyin kocası tarafından anlaşılmayacağından, iyi görülmeyeceğinden korkuyordu.

Yazdığını ondan gizlemek istemiş ama aynı zamanda da kendisini gördüğü için sırrını ona açmak gerektiğine sevinmişti.

İşlek ve kocaman el yazısıyla yazılmış küçük mavimtırak defteri ona uzatarak, “Günlük, *Nicolas*,” dedi.

Nikolay alayla, “Günlük mü?” diyerek defteri eline aldı. Fransızca yazılmıştı:

“4 Aralık. Bugün Andruşa (büyük oğlu) uyandığı zaman giyinmek istemedi; Matmazel Louise beni çağırttı. Çocuğun hırçınlığı, inadı üzerindeydi. Tehdit etmeyi denedim ama bu onu kızdırmaktan başka bir şeye yaramadı. O zaman ciddiyetimi takındım, onu bıraktım, dadı ile birlikte öbür çocukları kaldırmaya koyuldum, ona da kendisini sevmediğimi söyledim. Şaşırmış gibi uzun süre sustu; sonra bir tek gömlekle boynuma atıldı ve öyle hıçkırmaya başladı ki, uzun zaman onu yatıştıramadım. Her şeyden çok beni gücendirdiği için üzüldüğü belliydi; sonra, akşam ona bülteni verdiğim zaman beni öperek yine acıklı acıklı ağladı. Tatlılıkla ona her şey yaptırılır.”

Nikolay, “Bülten de ne?” diye sordu.

“Nasıl davranacaklarına dair büyüklere akşamları günlük notlar vermeye başlamıştım.”

Nikolay kendisini süzen ışıklı gözlere baktı; sayfaları çevirmeye ve okumaya devam etti. Hatıra defterinde çocukların karakterini ifade eden kayıtlar ve eğitim yöntemleri hakkında genel düşüncelerle çocuk yaşamında anne için enteresan görünen her şey vardı. Bunların büyük bir bölümü çok önemsiz ayrıntıydı ama anneye de, onları şimdi ilk kez okuyan babaya da öyle görünmüyordu.

5 Aralık'ta şöyle yazılmıştı:

“Mitya sofrada yaramazlık etti. Babası ona pasta verilmemesini emretti. Pasta verilmedi; fakat başkaları yerken pastalara öyle acıklı, öyle ağgözlü bir bakışı vardı ki. Bence tatlı vermemek suretiyle çocuğu cezalandırmak ancak ağgözlülüğü geliştirir. *Nicolas*'ya söylemek lazım.”

Nikolay defteri bıraktı, karısına baktı. Işıklı gözler (defteri beğendi mi beğenmedi mi diye) merakla ona bakıyorlardı. Nikolay'ın, yalnız beğendiğinden değil, karısına karşı hayranlık duyduğundan da şüphe edilemezdi.

“Belki gereksiz ayrıntılara girişip bunu böyle uzatmak lazımdı, belki de hiç gerek yok buna,” diye düşündü Nikolay ama amacı yalnızca çocukların ahlaki iyiliği olan

bu devamlı, sonu gelmez ruhsal çaba onu kendine hayran bırakmıştı. Nikolay duygularını itiraf edebilseydi, karısına karşı olan sarsılmaz, şefkatli, gururlu sevgisinin temelinde, onun yüksek ruhluluğuna, içinde yaşadığı, Nikolay'ın kolay kolay kavrayamayacağı yüce, ruhsal âleme karşı duyduğu bu hayranlık hissi olduğunu görürdü.

Karısının bunca akıllı oluşundan gururlanır, manevi âlemde onun yanında hiçliğini itiraf ederdi; hele, onun tüm ruhuyla birlikte yalnızca kendisine ait olmakla kalmayıp aynı zamanda kendisinin bir parçasını oluşturuyor olmasına sevinirdi.

Manalı bir tavırla, “Çok iyi, çok iyi canım,” dedi. Bir an sustuktan sonra ekledi:

“Ama bugün ben çok yanlış hareket ettim. Yazı odasında yoktun sen. Piyer’le tartıştık; biraz öfkelen dim. Ama olur şey değil. Öyle çocuk ki. Nataşa dizginlerini tutmasa hali ne olurdu bilmem. Petersburg’a niçin gittiğini tahmin edebilir misin? Orada bir dernek...”

782

Kontes Mariya, “Evet, biliyorum,” dedi. “Nataşa anlattı bana.”

Tartışmayı yalnızca hatırlamak bile Nikolay’ı öfkelen-dirmişti.

“Ha, biliyorsun,” diye devam etti, “her namuslu insanın görevinin, edilen yemine ve üstlenilen görevlere rağmen... hükümete karşı gelmek olduğuna beni inandırmak istiyor. Yazık ki sen yoktun. Hepsi bana yüklendi, Denisov da Nataşa da... Nataşa çok gülünç. Kocasını avucunun içinde tutuyor ama iş fikir yürütmeye geldi mi (kendi fikri yok) onun sözlerini tekrarlıyor,” dedi Nikolay, en aziz, en yakın kimseleri eleştirmek için duyduğu o karşı durulmaz eğilime kendini kaptırarak. Nataşa hakkında söylediklerinin kelimesi kelimesine kendi karısı hakkında da söylenebileceğini unutuyordu.

Kontes Mariya, “Evet, farkındayım,” dedi.

“Ben ona görev ve yemin her şeyin üstündedir deyince birtakım laflar etmeye başladı. Yazık ki sen yoktun; ne derdin olsan?”

“Bence sen tamamıyla haklısın. Nataşa’ya da bunu söyledim. Piyer herkesin azap, acı çektiğini, bozulduğunu, görevimizin soydaşlarımıza yardım etmek olduğunu söylüyor. Şüphesiz haklı,” dedi Kontes Mariya, “ama unuttuyor ki bizzat Tanrı’nın bize gösterdiği başka görevlerimiz var; kendimizi tehlikeye atabiliriz ama çocuklarımızı değil.”

Nikolay, “Evet, tamam, ben de ona bunu söyledim,” diye sözü aldı, gerçekten de bunu söylediğini sanıyordu. “Bu sözler, soydaşa karşı sevgi, Hristiyanlık... Bütün bunlar yazı odasına sokulmuş olan ve her şeyi kırıp geçiren Nikolinka’nın yanında söylendi.”

Kontes Mariya, “Ah, biliyor musun *Nicolas*, Nikolinka beni ne kadar çok üzüyor,” dedi. “Öyle garip bir çocuk ki. Kendiminkiler yüzünden onu unutuyorum diye korkuyorum. Hepimizin çocuğu var, hepimizin ailesi var ama onun kimsesi yok. O hep kendi düşünceleriyle baş başa.”

“Bana kalırsa onun için kendini ayıplamana gerek yok, en şefkatli annenin kendi oğlu için yapabileceği her şeyi onun için yaptın ve yapıyorsun. Ben de şüphesiz, bundan memnunum, iyi, mükemmel bir çocuk. Bugün Piyer’i kendinden geçmiş bir halde dinledi. Düşün; akşam yemeğine çıkıyorduk, bir de ne göreyim, masamın üstünde ne varsa paramparça etmiş ve hemen de söyledi bunu. Yalan söylediğini hiç görmedim. İyi, mükemmel bir çocuk!” diye yineledi Nikolay. İçten içe Nikolinka’yı sevmez ama onu hep mükemmel diye kabul etmek isterdi.

Kontes Mariya, “Hiçbir şey annenin yerini tutmaz,” dedi, “sanırım tutamıyor da; bu beni üzüyor. Harikulade bir çocuk ama onun için dehşetli korkuyorum. Topluluk onun için iyi olacak.”

Nikolay, “Eh, az kaldı; bu yaz onu Petersburg’a göndereceğim,” dedi. Sonra onu heyecanlandıran çalışma odasındaki konuşmaya dönerek, “Evet, Piyer her zaman bir hayalciydi ve bir hayalci olarak kalıyor,” diye devam etti. “Bütün bunlardan bana ne, Arakçeyev iyi değilmiş, neme gerek, ben evlendikten sonra, hapse girecek kadar

borçlu olduktan sonra bunu görmeyen, anlamayan bir anem varken bana ne! Sonra sen, çocuklar, işler. Ben kendi zevkim için mi sabahtan akşama kadar iş peşinde, yazıhanedeyim? Hayır, biliyorum ki annemi yatıştırmak, sana olan borcumu ödemek, çocukları, ben nasıl sefil kaldımsa öyle bırakmamak için çalışmam lazım.”

Kontes Mariya ona, insanın yalnız ekmekle doymayacağı ve onun bu “işlere” çok fazla önem verdiğini söylemek istedi ama bunu söylememesi gerektiğini, söylemenin yararsız olacağını biliyordu. Elini alıp öpmekle yetindi. Nikolay karısının bu hareketinden onun kendi düşüncelerini doğru bulduğunu ve onayladığını çıkardı; bir süre sessizce düşündükten sonra yüksek sesle düşünmeye devam etti.

“Biliyor musun Mariya,” dedi, “bugün İlya Mitrovanıç (idare müdürü) Tambov köyünden geldi; ormana seksen bin ruble verdiklerini söylüyor.”

784 Ve Nikolay, heyecanlı bir yüzle Otradnoye’nin çok yakının bir zamanda yeniden satın alınması olasılığından söz etmeye başladı:

“Bir on senecik daha ömrüm olsa, çocukları ben... Çok iyi bir durumda bırakırım.”

Kontes Mariya kocasını dinliyor, söylediklerini anlıyordu. Biliyordu ki o böyle yüksek sesle düşündüğü zaman bazen ne söylediğini sorar ve onun başka şeyler düşündüğünü görünce kızardı, fakat Kontes Mariya onu dinlemek için çok çaba sarf ederdi, çünkü söyledikleri kendisini hiç ilgilendirmezdi. Ona bakar, başka şeyler düşünmezse başka şeyler hissedirdi. Kendisinin anladıklarını hiçbir zaman anlayamayacak olan bu adama karşı saygılı, şefkatli bir sevgi duyardı; adeta bundan dolayı onu daha şiddetle, daha tutkulu bir şefkatle severdi. Onu bütünüyle emen ve kocasının planlarının ayrıntılarına nüfuz etmesine engel olan bu duygulardan başka, kafasından onun söyledikleriyle hiç ilgisi olmayan düşünceler geçerdi. Yeğeni ni düşünürdü (Piyer’i dinlerken gösterdiği heyecan hakkında kocasının anlattıkları onu çok etkilemişti), onun yu-

muşak, duygulu karakterinin türlü çizgileri gözlerinin önüne gelirdi; yeğenini düşünürken kendi çocuklarını da düşünürdü. Yeğenini çocuklarıyla mukayese etmezdi ama duygularını mukayese eder, Nikolinka'ya karşı hissettiklerinde bir şeylerin eksik olduğunu hüznle görürdü.

Bazen bu farkın yaştan ileri geldiğini düşünürdü ama ona karşı suçlu olduğunu hisseder, nefisini terbiye etmeye, imkânsız olan şeyi yapmaya, yani bu dünyada kocasını, çocuklarını, Nikolinka'yı ve tüm soydaşlarını İsa'nın insanlığı sevdiği gibi sevmeye kendi kendine söz verirdi. Kontes Mariya'nın ruhu hep sonsuza ve mükemmele doğru yürürdü; bu nedenle hiçbir zaman rahat olamazdı. Yüzü, bedenin yükü altında ezilen bir ruhun gizli, derin acısını taşırdı. Nikolay ona bakardı. "Aman Tanrım! Yüzü böyle olduğu zaman öleceğini zannediyorum, ölürse halimiz ne olur," diye düşünür ve kutsal resmin önünde durarak akşam duasını okurdu.

785

XVI

Nataşa da kocasıyla yalnız kalınca onunla, bir kadının kocasıyla konuştuğu gibi konuşurdu, yani bir karı koca birbirlerinin düşüncelerini nasıl bütün mantık kurallarına aykırı bir yolla, yargılar, hükümler, çıkarımlar işe karışmadan, büsbütün ayrı bir biçimde, gayet açık ve çabuk anlayarak ve çok kolay anlaşarak konuşurlarsa Nataşa da kocasıyla öyle konuşuyordu. Onunla bu tarzda konuşmaya o derece alışmıştı ki Piyer'in düşüncelerinin mantıksal akışı, aralarında bir soğukluk bulunduğunun en yanılmaz işaretiydi. Kocasını bir şeyi kanıtlamaya, düşünerek, sükûnetle konuşmaya başladığı ve Nataşa ona uyararak aynı şeyi yaptığı zaman bunun sonunun mutlaka kavraya varacağını bilirdi.

Yalnız kaldıkları ve Nataşa açılan memnun, iri gözleriyle yavaşça ona yaklaştığı, birden başını hızla kavrayıp

göğsüne bastırarak, “Şimdi hep, hep benimsin! Artık gitmeyeceksin!” dediği andan beri bütün mantık kurallarına (bir anda birbirinden büsbütün ayrı şeylerden söz edildiği için) aykırı olan bu konuşma başlamıştı. Bir anda birçok şeyin görüşülmesi açıkça anlaşmaya engel değildi, tersine, birbirlerini tamamıyla anladıklarının en yanılmaz deliliydi.

Nasıl rüyada, rüyayı doğuran duygudan başka her şey yanlış, anlamsız, birbirini tutmaz şeylerse, onun gibi bütün akıl ve mantık kanunlarına aykırı olan bu görüşmede de bağlantılı, açık sözler değil, ancak bu sözleri idare eden duyguydu.

Nataşa, Piyer’e kardeşinin yaşayış tarzını anlattı, on-
suz (kocasız) kendisinin yaşamadığını, yalnızca acı çektiğini, Mariya’yı daha çok sevdiğini, onun her konuda kendisinden daha iyi olduğunu söyledi. Bunu söylerken Nataşa, Mariya’yı kendisinden üstün gördüğünü içtenlikle kabul ediyordu; bununla birlikte, yine de kendisini Mariya’dan ve bütün diğer kadınlardan üstün tutmasını ve şimdi, özellikle Petersburg’da birçok kadın gördükten sonra bunu kendisine bir kez daha tekrar etmesini Piyer’den istiyordu.

Piyer, Nataşa’nın sözlerine yanıt vererek, Petersburg’da kadınlarla suarelerde, ziyafetlerde bulunmanın kendisi için ne tahammül edilmez bir şey olduğunu anlattı ona,

“Kadınlarla konuşmayı büsbütün unutmuşum,” dedi, “bayağı can sıkıcı geliyor. Hem ben o kadar meşguldüm ki.”

Nataşa dikkatle onu süzerek, “Mariya ne kadar iyi bir insan!” dedi. “Çocukları nasıl anlıyor. Sanki onların yalnız ruhunu görüyor. Dün, mesela, Mitenka hırçınlaşmaya başlamıştı...”

Piyer onun sözünü kesti:

“Babasına ne kadar benziyor.”

Nataşa, Mitenka’nın Nikolay’a benzediğini Piyer’in niçin söylediğini anladı: Kayınbiraderiyle aralarında ge-

çen tartışmayı hatırlamak hoşuna gitmiyordu, bu konuda Nataşa'nın düşüncesini öğrenmek istiyordu:

“Nikolay'ın öyle bir zaafı var ki, herkesin kabul etmediği bir şeyi asla kabul etmez. Ama anlıyorum, sen özellikle *ouvrir un carrière*'e¹ değer veriyorsun,” diyerek Piyer'in bir sözünü tekrarlardı Nataşa.

Piyer, “Hayır, asıl sorun,” dedi, “Nikolay için düşünceler bir eğlence, adeta boş vakit geçirmek için. İşte bir kütüphane kuruyor ve satın alınan kitapları, Sismondi'yi, Rousseau'yu veya Montesquieu'yü okunmadan yeni kitap satın almamak gibi bir kural koyuyor,” diye gülümseyerek ekledi. “Bilirsin, ben onu ne kadar...” Sözlerinin tonunu hafifletmeye başlamıştı ama Nataşa onun söylemek istediği şeyin gereksiz olduğunu duruşuyla anlatarak sözünü kesti.

“Düşünceler onun için eğlencedir, diyorsun ya...”

“Evet, benim için de geri kalan her şey eğlence. Petersburg'da her şeyi hep rüyada görür gibi gördüm. Beni bir düşünce meşgul etti mi geri kalan her şey eğlencedir.”

Nataşa, “Ah, çocuklarla nasıl karşılaştığını göremedim, ne yazık,” dedi. “En çok hangisi sevindi? Herhalde Liza, değil mi?”

Piyer, “Evet,” dedi ve kendisini meşgul eden konuya devam etti. “Nikolay, biz düşünmemeliyiz, diyor. Bu benim elimden gelmez. Bensiz (bunu sana söyleyebilirim) her şeyin bozulduğunu, herkesin işi bir tarafa çektiğini Petersburg'da hissettim. Ama hepsini birleştirmeyi başardım; bunun için düşüncelerim böyle sade ve açık. Falan veya filana karşı durmalıyız, demiyorum ki ben. Aldanabiliriz. Ben diyorum ki: İyiliği sevenlerle el ele veriniz; faal eylem tek bayrağınız olsun. Prens Sergey iyi insan, akıllı da.”

Piyer'in düşüncelerinin büyük düşünceler olduğundan Nataşa şüphe etmiyordu ama bir şey şaşırtıyordu onu. Bu da onun kendi kocası olmasıydı. “Dernek için bu kadar

¹ Mevki yapmaya.

önemli ve gerekli bir insan aynı zamanda benim kocam demek ha. Bu neden böyle oldu?” Bu şüphesini ona açmak istiyordu. “Onun gerçekten böyle herkesten akıllı olup olmadığına hüküm verebilecek kimdir, kimlerdir,” diye kendi kendine sordu ve Piyer’in çok saygı beslediği kimseleri zihninden geçirdi. Onun anlattıklarından çıkarıldığına göre bütün insanlar içinde Platon Karatayev kadar saygı beslediği kimse yoktu:

“Biliyor musun, ne düşünüyorum?” dedi. “Platon Karatayev’i. O nasıldı? Senin düşünceni doğru bulur muydu şimdi?”

Piyer bu soruya hiç şaşırmadı. Karısının zihninden geçenleri anlamıştı.

“Platon Karatayev mi?” dedi. Anlaşılan Karatayev’in bu konu hakkında ne düşüneceğini samimi şekilde tasavvur etmeye çalışarak düşünmeye başladı. “Anlamazdı belki ama doğru bulurdu.”

Nataşa birdenbire, “Seni müthiş seviyorum!” dedi. 788 “Müthiş, müthiş!”

Piyer biraz düşünerek, “Hayır, doğru bulmazdı,” dedi. “Onun doğru bulacağı şey bizim aile hayatımız. Her şeyde güzellik, mutluluk, huzur görmeyi o kadar isterdi ki, ona kendimizi göğsüm kabarak gösterirdim. Bak sen ayrılıktan şikâyet ediyorsun. Ama bu ayrılıktan sonra sana karşı ne derin bir sevgi duyduğuma inanmazsın...”

“Sonra bak...” diye başladı Nataşa.

“Hayır, değil. Sana karşı sevgim hiç eksilmedi. Daha çok sevmem de imkânsız; ama bu özellikle... Şey, evet...” sözünü bitirmedi, çünkü karşılaşan bakışları sözün gerisini tamamladı.

Nataşa birden, “Ne saçma şey,” dedi, “balayından söz edilir ve ilk zamanların en mutlu anlar olduğu söylenir. Tersine, en iyi zamanlarımız şimdi. Yalnız, sen gitmezsen. Nasıl kavga etmiştik, hatırlarsın. Hep kabahat benim. Hep ben. Niçin kavga etmiştik, hatırlamıyorum bile.”

Piyer gülümseyerek, “Hep aynı şeyden,” dedi, “kıs-kan...”

Nataşa, "Söyleme, tahammül edemiyorum," diye bağırdı. Gözlerinde soğuk, kinli bir parıltı ışıldadı; bir süre sustuktan sonra ekledi:

"Onu gördün mü?"

"Hayır, görsem de tanımazdım."

Sustular. Nataşa, görünüşe göre toplanan bulutu dağıtmaya çalışarak, "Ah, biliyor musun? Çalışma odasında konuştuğun zaman sana bakıyordum," diye söze başladı. "Bir elmanın iki yarısı gibi onunla, oğlanla (oğluna böyle derdi) birbirinize benziyorsunuz. Ah yanına gitme zamanı geldi... Vakit... Yazık ki ayrılacağım."

Birkaç saniye sustular. Sonra birden birbirlerine doğru döndüler, bir şeyler konuşmaya başladılar. Piyer memnun, neşeli, Nataşa yavaş, mutlu bir gülümsemeyle konuşuyordu. Sonra ikisi birden durup birbirlerine yol verdiler.

"Hadi, ne var? Söyle, söyle."

"Yok, sen söyle; ben öyle iş olsun diye," dedi Nataşa.

Piyer başladığı söze devam etti. Petersburg'daki başa-rılarını memnun bir tavırla anlatıyordu. Sanki bütün Rus dünyasına ve bütün dünyaya yeni bir yön vermeye çağrıldığını sanıyordu:

"Yalnız şunu söylemek istiyordum ki, sonuçları büyük olan bütün düşünceler genellikle basittir. Benim düşüncelerimin tüm ruhu şurada: Kötü insanlar birbirlerine bağlıysalar ve nasıl bir güç oluşturunurlarsa, namuslu insanların da aynı şeyi yapmaları gerekir. Ne kadar basit."

"Evet."

"Ya sen ne söylemek istiyordun?"

"Ben öyle, iş olsun diye."

"Hayır, bir şey var."

Nataşa, yüzü daha ışıklı bir gülümsemeyle parıldayarak, "Hiç canım, önemsiz," dedi, "ben yalnız Petya hakkında bir şey söylemek istiyordum: Bugün dadı yaklaşıp benden onu almak istedi, çocuk güldü, gözlerini kırıştırdı, bana yapıştı, gizlendiğini sandı herhalde. Aman ne sevimli şey. İşte bağıyor. Hadi görüşürüz!" Odadan çıktı.

Bu sırada aşağıda, Nikolinka Bolkonski'nin dairesinde, yatak odasında her zamanki gibi yine kandil yanıyordu (oğlan karanlıktan korkardı, bu kötü huyundan onu vazgeçirememişlerdi). Dessallés sırtını dört yastığa dayamış, başı yüksekte uyumaktaydı; Romalı burnunu andıran burnundan düzenli horultular çıkarıyordu. Daha yeni uyanmış olan Nikolinka soğuk bir ter dökerek yatağında oturuyor, iri iri açılmış gözlerle ileriye doğru bakıyordu. Korkunç bir rüyadan uyanmıştı. Rüyada kendisini ve Piyer'i, Plutarkhos'un kitabındaki resimler gibi miğferli görüyordu. Piyer Amca'yla birlikte muazzam bir ordunun önünde gidiyorlardı. Bu ordu, Dessallés'nin *le fil de la Vierge*¹ dediği sonbaharda uçan örümcek ağları gibi havayı dolduran beyaz eğri çizgilerden oluşuyordu. İleride bu ipliklere benzer, yalnız biraz daha sık, şan ve şeref vardı. Onlar (o ve Piyer) hedefe gittikçe daha çok yaklaşarak, hafif, neşeyle süzölmekteydiler. Ansızın, onları yürüten iplikler gevşemeye, birbirine dolaşmaya başladı; durumları güçleşti. Nikolay İlyiç Amca tehdit edici ve sert bir tavırla önlerine dikildi.

Kırık mumla tüy kalemi göstererek, "Bunu siz mi yaptınız?" dedi. "Sizi severim ama Arakçeyev bana emir verdi, kim ilerlerse öldüreceğim." Nikolinka Piyer'e baktı ama Piyer artık orada yoktu. Piyer, babası Prens Andrey olmuştu; babasının biçimi yoktu ama kendisi vardı; onu görünce Nikolinka sevgisinin zayıfladığını hissetti; kendini takatsiz, kemiksiz, sıvı halde hissediyordu. Babası onu okşuyor, teselli ediyordu. Ama Nikolay İlyiç Amca gittikçe onlara yaklaşıyordu. Nikolinka korku içinde uyandı.

"Babam," diye düşündü, "babam (evde ona benzeyen iki portresi bulunduğu halde Nikolinka Prens Andrey'i hiçbir zaman insan şeklinde getiremezdi gözlerinin önüne) babam yanımdaydı, beni okşadı. Beğendi beni, Piyer Amca'yı da beğendi. Her ne söylerse yapacağım. *Mucius Scevola* elini yaktı. Niçin benim hayatımda da aynı şey ol-

¹ Meryem iplikleri

masın? Biliyorum, onlar benim okumamı istiyorlar. Ben de okuyacağım. Ama bir gün bitireceğim; o zaman işe başlayacağım. Tanrı'dan bir dileğim var: Plutarkhos'un adamlarında olan bende olsun; ben de onların yaptığını yapacağım, daha iyisini yapacağım. Beni herkes bilecek, sevecek; herkes bana hayran kalacak.” Ve birden boğazının hıçkırıklarla tıklandığını hissetti, ağlamaya başladı.

Dessallés'nin sesi duyuldu:

“*Etês-vous indisposé?*”¹

“*Non,*”² diye yanıt verdi Nikolinka ve başını yastığa koydu. Dessallés'yi düşünerek içinden, “O temiz yürekli, iyi bir insan, onu severim,” dedi. “Ya Piyer Amca! Ah, ne harikulade adam! Babam! Babam! Evet, onu bile memnun edecek şeyi yapacağım...”

1 Rahatsız mısınız?

2 Hayır...

..... İKİNCİ BÖLÜM

I

Tarihin konusu ulusların ve insanlığın hayatıdır. Yalnız insanlığın değil, bir tek ulusun hayatını sözle doğrudan doğruya kavramak, kucaklamak ve yazmak olanaksızdır.

Eski tarihçiler milletlerin kavranmaz görünen hayatını yazmak, kavramak için çoğu zaman basit bir yöntem kullanırlardı. Halkı idare eden kişilerin eylemlerini ele alırlardı; bu eylem onlar için bütün ulusun eylemi demekti.

Bireylerin halkları ne şekilde kendi iradelerine göre yaşamaya zorladıkları ve bu kişilerin iradelerini kimin idare ettiği sorulduğu zaman tarihçiler ilk soruya, ulusları bir tek seçkin adamın iradesine tabi kılan bir tanrı iradesi kabul etmekté, diğer soruya da, seçkinin bu iradesi-

ni, belirlenen hedefe yönelten bu Tanrı'yı tanımakla yanıt verirlerdi.

Böylece bu sorunlar Tanrı'nın insanlığın işlerine doğrudan doğruya karıştığı inancıyla halledilirdi.

Yeni tarih düşüncesi bu iki tezi de reddediyor.

Eskilerin Tanrı'ya itaate, ulusların götürüldüğü hedefe inançlarını reddettikten sonra yeni tarihçilik, iktidarın belirtilerini değil, doğuş sebeplerini inceleyecek sanılırdı. Ama o bunu yapmadı. Teoride eski tarihçilerin görüşlerini reddettiği halde uygulamada onu izledi.

Yeni tarih, Tanrısal iktidara sahip ve doğrudan doğruya Tanrı'nın iradesiyle idare olunan insanların yerine, ya olağanüstü, insanüstü yeteneklere sahip kahramanlar ya da kitleleri idare eden, hükümdardan gazeteciye kadar en çeşitli sıfatlarda basbayağı insanları getirdi. Eski kuşaklar, Yahudi, Yunan, Roma halklarının Tanrı'ya yaraşır eski hedeflerini benimserlerdi, yeni tarih kendine Fransız, Alman, İngiliz halklarının ve çok soyut bir genellemeyle, eski kıtanın kuzeybatısında küçük bir köşeyi işgal eden halkların temsil ettiği evrensel uygarlığın yararına bir hedef belirledi.

794

Yeni tarih eski inançları reddetti ama yerlerine yenilerini koymadı; durumun mantığı, hükümdarların Tanrısal kudretini ve eskilerin inandıkları kaderi sözde reddeden tarihçileri başka yoldan aynı noktaya getirdi: 1) Ulusların tek kişiler tarafından yönetildiğini, 2) Ulusların ortak bir amaçlarının olduğunu onlara kabul ettirdi.

Gibbon'dan Buckle'e kadar en yeni tarihçilerin bütün eserlerinde, aralarındaki ayrılığa ve görüşlerindeki yeniliğe rağmen, bu iki kaçınılmaz eski prensip, esas teşkil eder.

Tarihçi öncelikle iktidar sahibi kişilerin eylemlerini ele alır. Burada söz konusu edilen, hükümdarlardır elbette; diğeri (hükümdarlardan başka) hatipleri, bilginleri, yenilikçileri, filozofları, şairleri de bunlara katar, ikincisi, tarihçi insanlığın götürüldüğü hedefi bilir; birisi için bu hedef Roma, İspanya, Fransa uygarlıkları, öbürü için özgür-

lük, eşitlik, dünyanın Avrupa denen küçük bir köşesinin uygarlığıdır.

1789 yılında Paris'te bir ayaklanma oluyor; bu ayaklanma büyüyor, taşıyor ve ulusların Batı'dan Doğu'ya hareketi şeklini alıyor. Bu hareket birkaç kez Doğu'ya yöneliyor. Doğu'dan Batı'ya doğru bir karşı hareketle çarpışıyor; 1812 yılında son haddine, Moskova'ya ulaşıyor; sonra fevkalade bir dönüşle Doğu'dan Batı'ya (tıpkı ilk harekette olduğu gibi, Orta Avrupa halklarını arkasından sürükleyerek) bir karşı hareket başlıyor. Karşı hareket ilk hareketin çıkış noktasına, Paris'e varıyor ve sükûnet buluyor.

Bu yirmi yıllık dönem içinde geniş topraklar ekilmemiş kalıyor; evler yanıyor; ticaret yönünü değiştiriyor; milyonlarca insan yoksullaşıyor, zenginleşiyor, göç ediyor; soydaş sevgisi kanununa inanan milyonlarca Hristiyan birbirini öldürüyor.

Bütün bunların anlamı nedir? Bunlar neden oldu? Bu insanlara evleri yaktıran, birbirlerini öldürten nedir? Bu olayların nedenleri nelerdi? İnsanları bu şekilde hareket etmeye hangi kuvvet zorladı? İşte insanın, tarihi eserlerle, geçmişe ait hikâyelerle karşılaşınca önüne çıkan sıradan, basit, doğal meseleler.

Bu meseleleri çözmek için, ulusların ve insanlığın aynası olma amacını taşıyan tarih bilimine başvuruyoruz.

Tarih eski tezini savunuyor olsaydı şöyle derdi: Tanrı, kullarını ödüllendirmek ya da cezalandırmak için Napoléon'a iktidar vermiş, kendi Tanrısal amaçlarına ulaşmak için onun iradesini yönlendirmiştir. Yanıt tam ve açık olurdu. Napoléon'un Tanrısal rolüne inanmak veya inanmamak mümkündü; ama ona inananlar için, bütün bu dönemin tarihi içinde her şey anlaşılır, çelişki kalmazdı.

Ama yeni tarih bilimi bu şekilde yanıt veremez, bilim, eski kuşakların insanlık işlerine Tanrı'nın doğrudan doğruya karıştığı inancını tanımıyor; bu nedenle onun başka yanıtlar vermesi gerekir.

Yeni tarih bilimi bu sorulara yanıt verirken şöyle diyor: Bu olayların ne olduğunu, neden ileri geldiğini, bu

olayları hangi gücün doğurduğunu bilmek mi istiyorsunuz? Dinleyin:

“XIV. Louis çok gururlu, kendine güvenen bir adamdı; şöyle metresleri, böyle bakanları vardı; Fransa’yı kötü idare ediyordu. Louis’nin mirasçıları da zayıf insanlardı, onlar da Fransa’yı kötü idare ettiler. Onların da şöyle gözdeleleri, böyle metresleri vardı. Sonra, bu sıralarda birileri çeşitli kitaplar yazdı. XVIII. yüzyıl sonunda Paris’te iki düzine kadar insan toplandı, bunlar bütün insanların eşit ve özgür olduğunu söylemeye başladılar. Bu yüzden bütün Fransa’da insanlar birbirlerini doğramaya, boğazlamaya başladı. Bu adamlar kralı ve daha birçok kimseyi öldürdü. Bu sıralarda Fransa’da bir dâhi vardı: Napoléon. O her yerde herkesi yendi, yani birçok insanı öldürdü; çünkü büyük bir deha sahibi idi. Neden bilinmez, Afrikalıları öldürmeye gitti; onları o kadar iyi öldürdü ki, o kadar kurnaz ve zekiydi ki Fransa’ya dönünce herkesin kendisine boyun eğmesini emretti. Ve herkes ona boyun eğdi. İmparator olunca tekrar halkı öldürmek için İtalya’ya, Avusturya’ya, Prusya’ya gitti. Oralarda birçok insan öldürdü. Rusya’da ise İmparator Aleksandr vardı ki, Avrupa’da düzeni yeniden kurmak istiyordu, onun için Napoléon’la savaştı. Fakat 1807’de birdenbire onunla dost oldu, 1811’de yine bozuştular, yine birçok insanı öldürmeye başladılar. Napoléon altı yüz bin kişiyle Rusya üzerine yürüdü ve Moskova’yı işgal etti; sonra ansızın Moskova’dan kaçtı, o zaman İmparator Aleksandr, Stein ve başkalarının öğütlerinden yararlanarak Avrupa’nın huzurunu bozan adama karşı silaha sarılmak için Avrupa’yı birleştirdi. Napoléon’un tüm müttefikleri birdenbire onun düşmanı oldular ve bütün bu halk yeni kuvvetler toplamış olan Napoléon’un üzerine yürüdü. Müttefikler Napoléon’u yenip Paris’e girdiler, Napoléon’u tahttan vazgeçmeye mecbur ettiler; beş yıl önce ve bir yıl sonra herkes kendisini kanun dışı bir haydut saydığı halde onu imparator unvanından mahrum etmeden ve ona her türlü saygıyı göstererek Elbe Adası’na gönderdiler. Fransızların da, müttefiklerin de o zamana

kadar alay ettikleri XVIII. Louis saltanat sürmeye başladı. Napoléon ise eski muhafızlarının önünde gözyaşı dökerek tahttan vazgeçti, sürgüne gitti. Sonra usta devlet adamları ve diplomatlar (özellikle başkasından önce belli bir kol-tuğa oturmaya başaran, böylelikle de Fransa'nın sınırlarını genişleten Talleyrand) Viyana'da görüştüler, bu görüşmeyle de ulusları mutlu ya da bahtsız ettiler. Bir ara diplomatlar ve hükümdarlar az kalsın dövüşeceklerdi; yine ordularına birbirlerini öldürmeyi emretmeye hazırdılar; fakat bu sırada Napoléon bir taburla Fransa'ya geldi; ondan nefret eden Fransızlar hemen ona itaat ettiler. Fakat müttefik hükümdarlar buna kızdı, tekrar Fransızlarla savaşa giriştiler. Dâhi Napoléon'u yenip birdenbire onu haydut ilan ederek Sainte-Hélène Adası'na naklettiler. Sürgün, orada kalbinde taşıdığı şeylerden, sevdiği Fransa'dan uzakta, kayalar üzerinde yapayalnız öldü; büyük eserlerini gelecek kuşaklara bıraktı. Avrupa'daysa gerileme baş gösterdi; tüm hükümdarlar yeniden kendi halklarını ezmeye başladılar.”

797

Bunun bir alay, tarihî açıklamaların bir karikatürü olduğunu düşünmek boşunadır. Tersine bu, hatıra ve ayrı ayrı devletlerin özel tarihlerini yazanlardan genel tarih veya o zamanın yeni tarz “kültür” tarihini yazanlara kadar “bütün” tarihçilerin birbirini tutmayan ve sorularına yanıt vermeyen açıklamalarının en hafif bir ifadesidir.

Bu açıklamaların tuhaflığı ve gülünçlüğü yeni tarihin hiç kimsenin kendisine sormadığı sorulara yanıt veren sağır bir insana benzemesinden ileri gelir.

Tarihin amacı insanlığın ve ulusların davranışlarını açıklamaksa diğer bütün soruların anlaşılması için yanıt verilmesi gereken ilk soru şudur: Ulusları harekete geçiren hangi kuvvettir? Yeni tarih bu soruya, ya Napoléon'un büyük bir dâhi, yahut XIV'üncü Louis'nin çok gururlu bir adam olduğunu ya da birtakım yazarların birtakım kitaplar yazdıklarını özenerek anlatmakla yanıt veriyor. Bütün bunlar çok mümkündür; insanlık da bunu kabul etmeye hazırdır; ama onun sorduğu bu değil. Eğer biz, kendi ken-

dine dayanan ve her zaman aynı olan, kullarını Napoléonlar, Louisler, yazarlar aracılığıyla idare eden Tanrısal bir kuvvet kabul etseydik bu enteresan olabilirdi ama böyle bir kuvvet kabul etmiyoruz, onun için, Napoléonlardan, Louislerden, yazarlardan söz etmeden önce bu kişilerle ulusların hareketleri arasındaki bağı göstermek gereklidir.

Tanrısal kudretin yerine başka bir kuvvet geçmişse bu yeni kuvvetin ne olduğunu açıklamak etmek gerekir, çünkü tarihin anlamı işte bu kuvvetten ibarettir.

Tarih bu kuvvetin şüphe götürmez, herkesçe bilinen bir şey olduğunu farz eder. Ama bu yeni kuvveti bilinen bir şey diye kabul etme isteğine rağmen, çok tarih okuyan bir kimse, bizzat tarihçilerin de başka başka anladıkları bu yeni kuvvetin herkesçe tamamıyla bilinen bir şey olduğundan ister istemez şüphe eder.

Ulusları harekete geçiren hangi kuvvettir?

Özel biyografik tarih ve özel ulusal tarih yazarları bu kuvveti kahramanlara, büyük adamlara has bir iktidar diye anlıyorlar. Onlara göre, olaylar ancak Napoléonların, Aleksandrların veya genellikle özel tarihçinin, hayatlarını yazdığı kimselerin iradesiyle meydana gelirler. Bu çeşit tarihçilerin, olayları yönlendiren kuvvetle ilgili sorulara verdikleri yanıtlar tatmin edicidir ama ancak her olay için bir tarihçi olursa tatmin edicidir. Ama milliyetleri ve görüşleri ayrı ayrı olan tarihçiler aynı olayı açıklamaya kalkınca verdikleri yanıtlar tüm anlamını hemen yitiriyor, çünkü her biri bu kuvveti yalnız başka başka değil, çoğu zaman da birbirine tamamıyla zıt bir şekilde anlıyor. Bir tarihçi olaya Napoléon'un iktidarının neden olduğunu ileri sürer; başka biri bunu Aleksandr'ın iktidarına hamleder; bir üçüncüsü bir üçüncü kişinin iktidarından söz eder. Bundan başka, bu çeşit tarihçiler, aynı kişinin iktida-

rına esas olan kuvvetin açıklanmasında bile birbirlerine aykırı hüküm yürütürler. Bonaparteist Thiérs, Napoléon'un iktidarının onun erdemine, dehasına; cumhuriyetçi Lanfrey dalavereciliğine, halkı aldatmasına dayandığını söyler. Böylece bu çeşit tarihçiler birbirlerinin tezlerini karşılıklı olarak çürütmek suretiyle aynı zamanda olaya yol açan kuvvet hakkındaki izlenimleri de yıkıyorlar; tarihin en önemli meselesine hiçbir yanıt vermiyorlar.

Bütün ulusların tarihiyle meşgul olan genel tarih yazarları olayı doğuran kuvvet hakkında özel tarihçilerin görüşlerini doğru bulmuyor gibi görünüyorlar. Bu kuvveti onlar kahramanlara, büyük adamlara has bir iktidar diye kabul etmiyor, onu ayrı ayrı güçlerin karşılaşması sayıyorlar. Genel tarihçi, bir savaşı ya da bir işgali yazarken olayın nedenini bir kişinin iktidarında değil, olayla ilgili birçok kişinin birbirleri üzerindeki etkilerinde arar.

Bu görüşe göre, birçok gücün ürünü olan tarihî kişilerin iktidarı, olayı kendiliğinden doğuran bir kuvvet olarak ele alınamaz gibidir. Bununla birlikte genel tarih yazarları, çoğu zaman, iktidar kavramını, yine olayı kendiliğinden doğuran ve ona neden oluşturan bir kuvvet olarak kullanırlar. Onların anlattığına göre kâh tarihî kişilik kendi döneminin, onun iktidarı ise ancak çeşitli kuvvetlerin ürünüdür; kâh onun iktidarı olayı doğuran kuvvettir. Mesela Gervinus, Schlosser¹ ve başkaları, kâh Napoléon'un devriminin, 1789 yılı fikirlerinin falan eseri olduğunu ileri sürerler, kâh açıktan açığa, 1812 seferinin ve hoşlarına gitmeyen olayların yalnızca Napoléon'un bozgunculuğa yöneltmiş iradesinin eseri olduğunu, 1789 fikirlerinin Napoléon'un baskısı yüzünden gelişemediğini söylerler. Devrimci düşünceler, genel ruh durumu, Napoléon'u yarattı. Napoléon'un iktidarıysa devrimci düşünceleri ve genel ruh durumunu boğdu.

Bu garip tezat rastlantı değildir. Buna yalnız her adımda rastlanmıyor, genel tarih yazarlarının bütün açık-

¹ XIX'uncu yüzyılda yaşamış iki Alman tarihçisi. (Ç.N.)

lamaları, bunun gibi bir sıra tezattan meydana gelmiştir. Bu tezat, genel tarih yazarlarının tahlil yoluna girip de yarı yolda kalmalarından ileri geliyor.

Bileşenlerin anlaşılır bir senteze ulaşabilmeleri için, bileşenlerin toplamının senteze eşit olması gerekir. Bu koşul genel tarih yazarlarınca hiçbir zaman gözetilmez, bu nedenle onlar, sentezi açıklamak için yeterli bileşen bulamayınca bunun yerini tutacak başka güçler aramak zorundadırlar.

800 Özel tarih yazarı 1813 seferini ya da Bourbonların yeniden tahta geçişini anlatırken açıkça bu olayların Aleksandr'ın iradesiyle gerçekleştiğini söyler. Ama genel tarih yazarı Gervinus, özel tarih yazarının bu görünüşü reddederek 1813 seferinin ve Bourbonların yeniden tahta geçişinin Aleksandr'ın iradesinden başka Stein, Metternich, Madam Staël, Talleyrand, Fichte, Chateaubriand gibilerin eylemlerinden de kaynaklandığını kanıtlamaya çalışıyor. Tarihçi, besbelli, Aleksandr'ın iktidarını unsurlarına, yani Talleyrand'a, Chateaubriand'a ve başkalarına ayırmıştır; bu bileşenlerin toplamı, yani Chateaubriand'ın, Talleyrand'ın, Madam Staël'in ve başkalarının etkisi, belli ki, tüm senteze, yani milyonlarca Fransız'ın Bourbonlara boyun eğmesi olayına eşit değildir. Chateaubriand, Madam Staël gibilerinin birbirlerine söyledikleri bu veya şu sözler, milyonların boyun eğmesini açıklamaz, ancak bunların birbirleriyle olan ilişkilerini gösterir. Bu yüzden, bu bileşenlerden milyonların boyun eğmesi gerçeğinin ne suretle çıktığını, yani bir A'ya eşit bileşenlerden bir A'ya eşit bir sentezin nasıl ortaya çıktığını açıklamak için "kuvvetlerin sonucu" diyerek tarihçinin inkâr ettiği bu iktidar gücünü yine kabul etmesi, yani bileşen etkisi yapan, açıklamamaz bir kuvveti tanıması gerekir. Genel tarih yazarlarının yaptığı budur. Bu yüzden de yalnız özel tarih yazarlarıyla değil, kendi kendileriyle de çelişki halindedirler.

Köylüler, yağmurun sebepleri hakkında açık bir fikirleri olmadan, yağmur veya iyi hava istediklerine göre; rüzgâr bulutları dağıttı ya da rüzgâr bulutları topladı, der-

ler. Genel tarih yazarları da tıpkı bunun gibi; canları isteyince ve fikirlerine uygun düşünce, iktidar olayların sonucudur, der; başka kanıtlar gerekince de, iktidarın olayları doğurduğunu söylerler.

“Kültür” tarihçisi adı verilen üçüncü bir kısım tarihçiler, bazen yazarları, bildirileri, olayları doğuran sebepler diye kabul eden genel tarih yazarlarının açtıkları çığırtı takip ederek bu kuvveti büsbütün daha başka türlü anlıyorlar. Onlar bunu kültür denilen şeyde, fikir faaliyetinde görüyorlar.

Kültür tarihçileri kendi ilk atalarına, genel tarih yazarlarına tamamıyla sadıktırlar, çünkü eğer tarihi olaylar bazı insanların birbirlerine karşı bu veya şu şekilde davranmalarıyla açıklanabiliyorsa, o halde ne diye falan ve filan kimselerin falan veya filan kitapları yazmış olmalarıyla açıklanmasınlar? Bu tarihçiler, her canlı olayla beliren sayısız işaretlerden fikir faaliyeti işaretini seçiyor ve bu işaretin bir sebep olduğunu söylüyorlar. Ama olayın nedeninin fikir faaliyeti olduğunu kanıtlamak için harcadıkları tüm çabaya rağmen, fikir faaliyetleriyle halkların hareketi arasında ortak bir şey bulunduğunu kabul etmek için büyük çaba harcamak gerekir. Ama artık düşünsel faaliyetin insanların hareketlerini idare ettiği hiçbir surette kabul edilemez, çünkü Fransız Devrimi'nin insanların eşitliği öğüdünden çıkan müthiş katliamlar, sevgi öğüdünden çıkan zalimce savaşlar ve idamlar bu yaklaşıma aykırıdırlar.

Ama bu tarihleri dolduran bütün o ince gözlemlerin doğru olduğu, ulusların “fikir” denilen belirsiz bir kuvvet tarafından idare edildiği kabul edilse bile tarihin asıl meselesi yine yanıtsız kalıyor; yahut hükümdarların iktidarına, danışmanların ve diğer kişilerin genel tarih yazarlarıncaya ileri sürülen nüfuzuna, kitlelerle bağının açıklanması gereken yeni bir “fikir” kuvveti daha katılıyor. Olayın Napoléon iktidara sahip olduğu için çıktığı iddiasını anlamak mümkündür; Napoléon'un başka nedenlerle birlikte olayın nedeni olduğu da kabul edilebilir; ama *Contrat So-*

cial kitabı ne yaptı ve nasıl yaptı ki Fransızlar birbirlerini boğazladılar? İşte bunu, bu yeni kuvvetin olaylarla olan nedensellik bağı açıklanmadan anlamak imkânsızdır.

Aynı dönemde yaşayan insanlar arasında bir bağ olduğunda şüphe yoktur; onun için insanların düşünsel faaliyetleriyle tarihsel hareketleri arasında (tıpkı insanlık hareketiyle ticaret, zanaatkârlık, bahçıvanlık ve istediğiniz her şey arasında olduğu gibi) bir bağ bulmak mümkündür. Fakat insanların düşünsel faaliyetlerinin neden kültür tarihçilerince bütün tarihsel hareketin nedeni ya da ifadesi sanıldığını anlamak güçtür. Tarihçilerin bu yarğısı ancak şu şekilde açıklanabilir: 1) Tarih bilginler tarafından yazılır; onun için, kendi faaliyetlerinin bütün insanlığın hareketlerine temel olduğunu düşünmek onlar için doğal ve hoş bir şeydir, nasıl ki tüccarlar, çiftçiler, askerler için de (ancak bu, tüccarlar, askerler tarih yazmadıkları için söylenmez) bu böyledir, 2) Soyut eylem; öğretim, medeniyet, kültür, düşünce, bütün bunlar kapalı ve belirsiz şeylerdir ki, gölgelerine sığınarak anlamları daha az açık olan, bunun için de her türlü yönelime kolaylıkla uyan kelimeler kullanmak oldukça elverişlidir.

Ama bu tür tarihlerin özel değerini bir tarafa bırakalım (belki bunlar kimileri için ya da herhangi bir şey için gereklidirler), yavaş yavaş bütün genel tarihlerin yerini almaya başlayan kültür tarihlerinin önemli olan yanları, türlü felsefî, dinî, siyasi anlayışları olayların nedeni olarak ele alırlarken, örneğin 1812 seferi gibi, gerçek tarihsel bir olayı açıklamaları gerektiği zaman daima, bunun Napoléon'un iradesinin eseri olduğunu söyleyerek ister istemez onu yine bir iktidarın eylemi olarak tarif etmeleridir. Bu şekilde kültür tarihçileri kendi kendileriyle çelişkiye düşüyor, buldukları bu yeni kuvvetin tarihsel olayları açıklamadığını, tarihi anlamının tek aracının kendilerinin güya tanımadıkları bu iktidar olduğunu ileri sürüyorlar.

Lokomotif gidiyor. Nasıl hareket ediyor, diye sorulur. Köylü onu şeytanın yürüttüğünü söyler. Başka birisi, tekerlekleri hareket ettiği için yürüdüğünü iddia eder. Bir üçüncüsü, onun hareketinin sebebinin rüzgârla savrulan duman olduğunu ileri sürer.

Köylünün iddiası çürütülmez; onu çürütmek için şeytan diye bir şey olmadığını birisinin ona kanıtlaması ya da lokomotifin şeytanın değil, Alman'ın yürüttüğünü başka bir köylünün ona açıklaması gerekir. Ancak o zaman her ikisi de haklı olmadıklarını çelişkiler içinde görecektir. Ama lokomotifin tekerleklerin hareketi sayesinde hareket ettiğini söyleyen, kendi kendini çürütüyor, çünkü tahlil yoluna girince çok daha ileri gitmesi gerekecektir; tekerleklerin neden hareket ettiğini açıklaması gerekir. Son açıklamaya, buhar kazanındaki sıkışmış buhara gelinceye kadar da sebepleri araştırmaktan vazgeçmeye hakkı olmayacaktır. Lokomotifin hareketini rüzgârın geriye savurduğu dumanla açıklayan kişi de büyük olasılıkla şöyle yapmıştır: Tekerlekler hakkındaki açıklamanın inandırıcı olmadığını görerek ilk rastladığı işareti almış, kendi adına onu bir neden olarak ileri sürmüştür.

803

Lokomotifin hareketini açıklayabilecek tek kavram, bu harekete eşit bir kuvvet kavramıdır.

Ulusların hareketini açıklayabilecek tek kavram bu harekete eşit bir kuvvet kavramıdır.

Ulusların hareketini açıklamaya yarayabilecek tek kavram, onların genel hareketine eşit bir kuvvet kavramıdır.

Bununla birlikte bu kavram ayrı ayrı tarihçiler tarafından başka başka, bu harekete hiç de eşit olmayan bir kuvvet olarak anlaşılmaktadır. Bazıları onda, köylünün lokomotifte şeytanı gördüğü gibi, doğrudan doğruya kahramanlara has bir kuvvet; bazıları da tekerleklerin hareketi gibi, başka birtakım kuvvetlerden üremiş bir kuvvet, diğer bir kısmı ise savrulan dumanlar gibi manevi bir şey görmektedirler.

Tek kişilerin tarihi (olaya katılan “bütün”, istisnasız “bütün” insanların tarihi değil de yalnız Cesar’ların, Aleksandr’ların ya da Luther’lerin, Voltaire’lerin tarihi) yazıldığı sürece bu tek kişilere, başka insanları bir hedefe yöneltmeye zorlayan kuvvetler atfetmemeye imkân yoktur. Tarihçilerin bildiği böyle bir tek kavram iktidardadır.

Bu kavram, tarih materyalini bugünkü açıklanmış şekliyle kavramaya yarayan biricik tutamaktır; tarih materyalini başka türlü kullanmasını bilmeyip de bu tutamağı, Buckle’ün yaptığı gibi, koparacak olan kimse, ondan yararlanabileceği son imkândan kendisini mahrum etmiş olur ancak. Tarihsel olayları açıklamak için iktidar kavramının zorunluluğunu en iyi genel tarih yazarlarının kendileri ve iktidar kavramını sözde reddeden ama onu zorunlu olarak her adımda kullanan kültür tarihçileri kanıtlamaktadır.

804 Tarih bilimi şimdiye kadar, insanlığı ilgilendiren konularda geçerli paraya bakınca, sesli akçaya benzerdi. Biyografik ve özel ulusal tarihler banknotlara benzerler. Kimseye zarar gelmeden, hatta yararlı bir şekilde görevlerini yaparak, ne ile garanti edildikleri sorusu ortaya çıkıncaya kadar geçebilirler. Kahramanların iradesinin olayları ne şekilde doğurduğu bir unutulsun, Thiérs’lerin tarihleri enteresan, ibret verici bir mahiyet alır, ayrıca şairane bir renge bürünürler. Ama nasıl kâğıt paranın gerçek değerinden, kolay imal edildikleri için fazla basılmaya başlanacakları ya da yerlerine altın isteneceği için şüphe edilmeye başlanırsa, tıpkı bunun gibi bu çeşit tarihlerin gerçek öneminden de ya pek fazla oldukları için veya birisi, Napoléon bunu nasıl bir güçle yaptı, diye safça sorduğu için, yani geçer kâğıt parayı gerçek kavramın saf altınıyla değiştirmek istediği için şüphe edilmeye başlanır.

Genel tarih yazarları ve kültür tarihçileri ise, banknotların elverişsizliğini kabul ederek, kâğıt para yerine altın olmayan bir madenden sesli para yapmaya karar verecek bir adama benzerler. Para gerçekten de “sesli” ama yalnızca “sesli” olacaktır. Kâğıt para, bilmeyenleri daha

da aldatabilir; sesli fakat değersiz para ise kimseyi aldatamaz. Nasıl altın sadece değiş tokuş için değil, ancak iş için de kullanıldığı zaman altınsa, genel tarih yazarları da ancak tarihin asıl meselesine, iktidarın ne olduğu sorusuna yanıt verecek güçte oldukları zaman altın olacaklardır. Genel tarih yazarları bu soruya birbirine zıt yanıtlar veriyorlar; kültür tarihçileri ise onu tamamıyla bir tarafa bırakıp büsbütün başka bir şeye yanıt vermektedirler. Altına benzeyen kumar fişleri, ancak onları altın diye kabul etmek için aralarında anlaşılan ve altının değerini bilmeyen kimseler arasında kullanılabildiği gibi, genel tarih yazarları ve kültür tarihçileri de, insanlığın asıl meselelerine yanıt vermeyerek, üniversitelerde ve okuyucu kitleleri içinde, kendi deyimleriyle, ciddi kitapları sevenler arasında geçer akça olan kendi birtakım amaçları için hizmet ederler.

805

IV

Halkın iradesinin tanrısal ilhamla bir tek seçkine, bu seçkinin iradesinin de Tanrı'ya bağlı olduğu biçimindeki eski görüşünden ayrılınca tarih şu iki yoldan birini seçmeden eksiksiz bir adım atamaz: Ya Tanrı'nın insanlık işlerine doğrudan doğruya karıştığı şeklindeki eski inanca dönecek ya da tarihî olayları doğuran iktidar denen gücü açıklayıp ortaya koyacaktır.

Birinciye dönmek imkânsızdır; inanç yıkılmıştır, bu nedenle iktidarın ne anlama geldiğini açıklamak gerekir.

Napoléon asker toplama ve savaşa girme emrini verdi. Bu bilgiye o kadar alışmış, bu görüşle o derece kaynaşmışızdır ki Napoléon'un bir sözüyle altı yüz bin insanın niçin savaşa gittiği sorusu bize anlamsız gelir. O, iktidara sahipti, onun için, emrettiği şey yerine getirildi.

Ona iktidarı Tanrı'nın verdiği inaniyorsak bu yanıt bizim için tamamıyla tatmin edicidir. Fakat bunu kabul et-

mediğimiz anda, bir tek insanın diğerleri üzerindeki otoritesinin ne olduğunu hemen açıklamamız gerekir.

Bu otorite, güçlünün zayıfa karşı doğrudan doğruya fiziksel üstünlüğünün otoritesi, Herakles'in gücü gibi fiziksel bir güç kullanmaya ya da kullanma tehdidine dayanan bir üstünlük otoritesi olamaz; o, tarihsel kişiliklerin kahramanlar, yani deha adı verilen özel bir ruh ve zekâ gücüne sahip insanlar olduğunu söyleyen bazı tarihçilerin safça düşündükleri gibi, manevi güç üstünlüğüne de dayanmış olamaz. Bu iktidar, manevi güç üstünlüğüne dayanmış olamaz, çünkü yetenekleri hakkındaki görüşler birbirini hiç tutmayan Napoléon gibi kahraman kişileri bir tarafa bırakalım, tarih bize gösteriyor ki milyonları idare eden XI'inci Louis'ler, Metternich'ler de özel hiçbir manevi güç taşııyordu, tersine çoğu, idare ettikleri milyonlarca insanın hepsinden ruhça daha zayıftılar.

806 Eğer iktidarın kaynağı iktidara sahip kişinin maddi ve manevi özelliklerinde değilse herhalde o kişinin dışındadır, iktidara sahip kimsenin kitlelerle ilişkilerinde bulunacaktır.

Hukuk, yani iktidarın tarih anlayışını saf altınla değiştirmeyi vaat eden tarihin şu sarrafı da iktidarı tıpkı böyle anlıyor.

İktidar, kitleler tarafından seçilen yöneticilere sözlü veya gizli bir onayla devrolunmuş iradelerinin toplamıdır. Devlet ve otorite kurmak mümkünse, bunların nasıl kurulması gerektiği düşüncesinden ibaret olan hukuk alanında bütün bunlar çok açıktır; ama tarihe uygulanan bu iktidar tarifi açıklanmaya muhtaçtır.

Hukuk, devlete ve iktidara, eski çağ insanların ateşe baktıkları gibi, somut bir şey diye bakar. Tarih içinse devlet ve iktidar ancak bir olaydır, günümüzün fizikçilerinin de ateşi bir unsur değil bir olay olarak görmeleri gibi.

Tarih ile hukuk arasındaki bu esas görüş ayrılığından şu çıkar: Hukuk, iktidarı kendine göre, nasıl kurulacağını ve zaman dışındaki hareketsiz, değişmez bir iktidarın ne olduğunu etraflıca anlatabilir; ama zamanla şekil değiştire-

ren iktidarın önemi hakkındaki tarihsel sorunlara yanıt veremez.

İktidar, yöneticilere devrolunmuş iradelerin toplamı olduğuna göre, Pugaçev kitlelerin iradelerini mi temsil ediyor? Etmiyorsa I. Napoléon niçin ediyor? Niçin III. Napoléon, Boulogne'da kendisini yakaladıkları zaman bir suçluydu da sonradan onun yakaladıkları suçlu oldular?

Bazen iki üç kişinin katıldığı saray devrimlerinde aynı kitlenin iradesi yeni bir kişiye geçer mi? Uluslararası ilişkilerde halk kitlelerinin iradesi kendilerini mağlup eden imparatora geçer mi? 1808 yılında Rhin Birliği'nin iradesi Napoléon'a geçmiş miydi? 1809'da ordumuz Fransızlarla birlikte Avusturya'ya karşı savaşa girdiği zaman Rus halk kitlelerinin iradesi Napoléon'a geçmiş miydi?

Bu sorulara üç şekilde yanıt verilebilir:

1) Ya, kitlelerin iradesinin mutlaka her zaman, bu kitlelerin seçtikleri bu veya şu yönetici ya da yöneticilere devredildiğini, bunun için de her yeni iktidarın doğuşuna ve devrolunmuş iktidara karşı her mücadeleye ancak gerçek iktidarı ihlal gibi bakılmak gerektiğini kabul etmek gerekiyor.

2) Ya, kitlelerin iradesinin yöneticilere belli, bilinen şartlarla devredildiğini kabul etmek ve iktidara karşı tüm baskıların, tüm çatışmaların, hatta iktidarın yok edilmesinin, bu iktidar kendilerine teslim edilirken koşulan şartlara yöneticilerin uymamasından ileri geldiğini göstermek gerekiyor.

3) Ya da, kitlelerin iradesinin yöneticilere şartlı olarak ama gizli şartlarla devredildiğini, iktidarların çoğunun doğuşu, mücadeleleri ve düşüşlerinin, sırf kitlelerin iradesinin bazı kişilerden diğer bazı kişilere geçmesini gerektiren gizli şartların yöneticilerce iyi ya da kötü yerine getirilmesinden ileri geldiğini kabul etmek gerekiyor.

Kitlelerin yöneticilerle ilişkilerini tarihçiler bu üç şekilde açıklıyorlar.

Bir kısım tarihçiler, yukarıda sözü geçen özel tarih yazarları ve biyografi tarihçileri saflıklarından ötürü iktidar

meselesini anlamayarak kitlelerin iradelerinin toplamının tarihî kişiliklere şartsız olarak devredildiğini kabul edebilirler; onun için bu tarihçiler herhangi bir iktidarı tarif ederken mutlak ve gerçek iktidarın ancak bu olduğunu, bu gerçek iktidara aykırı bütün diğer güçlerin iktidar değil, iktidara tecavüz, zor ve şiddet sayılacağını sanıyorlar.

Tarihin ilk çağları ve huzurlu dönemleri için işe yaran bu tezlerin halkların hayatındaki karışık, fırtınalı dönemlere (türlü iktidarların aynı zamanda doğduğu, birbirleriyle mücadele ettiği dönemlere) uygulanmasında şöyle bir uygunsuzluk var: Lejitimist tarih yazarı Konvansiyon'un, Direktuvar'ın ve Bonaparte idaresinin ancak bir iktidara tecavüz olduğunu ileri sürecek, cumhuriyetçi ve bonapartist ise: Biri Konvansiyon'un, öbürü imparatorluğun gerçek iktidar olduğunu, geri kalan hepsinin iktidara tecavüz sayılması gerektiğini iddia edecektir. Açıktır ki bu tarihçilerin açıklamaları bu çelişkilerle ancak en küçük yaştaki çocukların işine yarayabilir.

808

Başka birtakım tarihçiler, bu görüşün yanlışlığını kabul ederek, iktidarın, kitle iradelerinin şartlı olarak yöneticilere verilmesi üzerine kurulduğunu, tarihî kişiliklerin ancak, halk iradesinin gizli bir onayla kendilerine emrettiği programı yerine getirmek şartıyla iktidara sahip olduklarını söyler. Fakat bu şartların neden ibaret olduğunu bu tarihçiler bize söylemezler, söyleseler de daima birbirleriyle çelişki halindedirler.

Her tarihçi, halk hareketinin amacı hakkındaki görüşüne göre, bu şartları Fransa veya başka bir devlet vatantaşının büyüklüğü, zenginliği, özgürlük ve kültürü diye anlar. Ama tarihçilerin bu şartlar üzerindeki tezatlarını bir tarafa bıraksak bile bu şartların hepsi için genel bir program mevcut olduğunu kabul ederek görürüz ki, tarihsel olaylar bu tezle hemen her zaman tezat halindedir. Eğer iktidarın şartları zenginlik, özgürlük ve halkın aydınlatılmasından ibaretse niçin XIV. Louis'ler ve IV. İvan'lar rahatça saltanat sürüyorlar da XVI. Louis'ler, I. Charles'lar halk tarafından idam ediliyorlar? Bu tarihçiler bu soruya

XIV. Louis'nin programa aykırı icraatının XVI. Louis'ye yansıdığı yolunda yanıt veriyorlar. Fakat neden bu XIV. ve XV. Louis'lere yansımada, niçin özellikle XVI. Louis'ye yansımada gerekti? Yansıma süresi nedir? Bu sorulara yanıt yok ve olamaz. Bu tezle, toplam iradenin birkaç asır hükümdarların ve vârislerinin elinde kalması, sonra ansızın 50 yıl süreyle Konvansiyon'a, Direktuvar'a, Napoléon'a, Aleksandr'a, XVIII. Louis'ye, tekrar Napoléon'a, X. Charles'a, Louis-Philippe'e, cumhuriyet hükümetine, III. Napoléon'a geçmesi açıklanamıyor. Bu tarihçiler, iradenin bir kişiden diğerine hızla geçişinin açıklanmasında özellikle uluslararası ilişkilerde, işgal ve ittifaklarda bu olayların bir kısmının, artık iradenin düzenli bir geçişi değil, diplomatın, hükümdarın veya parti önderinin kâh kurnazlığına, kâh yanılmasına ya da hilesine veya zaafına bağlı bir rastlantı olduğunu ister istemez kabul edeceklerdir. Öyle ki, tarihî olayların büyük bir kısmı, iç savaşlar, devrimler, işgaller bu tarihçilere artık özgür iradelerin başkalarına geçmesinin eseri değil, bir veya birkaç kişinin yanlış yola yöneltmiş iradesinin eseri, yani yine bir iktidara tecavüz görünür. Onun için tarihsel olaylar bu tür tarihçilere de "tez"den sapma gibi gelir.

809

Bu tarihçiler, bazı bitkilerin tohumdan iki çenekli olarak çıktığını görüp de toprakta yeşeren her şeyin ancak iki çeneğe ayrılarak yetişeceğini; palmiyenin, mantarın hatta alabildiğine dal budak saldığı ve artık iki çenekliye benzer bir tarafı kalmadığı için, meşenin bu varsayımdan ayrıldığını iddia eden botanikçiye benzer.

Üçüncü bir kısım tarihçiler, kitlelerin iradesinin tarihsel kişiliklere birtakım koşullarla verildiğini, fakat bu koşulların gizli olduğunu kabul ederler. Onlar, tarihsel kişiliklerin ancak kendilerine devredilen halk iradesini yerine getirdikleri için iktidar sahibi olduklarını söylerler.

Fakat eğer halkları yöneten güç tarihsel kişiliklerde değil de halkların kendilerinde ise o halde bu tarihsel kişiliklerin önemi nedir?

Bu tarihçiler, tarihsel kişiliklerin halkın iradesini ifa-

de ettiğini, onların eylemlerinin halkın eylemlerini temsil ettiğini söylüyorlar.

Fakat o zaman bir soru ortaya çıkıyor: Tarihsel kişiliklerin bütün eylemi mi, yoksa bu eylemin belli bir yanı mı halkın iradesini ifade ediyor? Eğer bazılarının zannettiği gibi, tarihsel kişiliklerin bütün eylemleri halkın iradesini ifade ediyorsa, o halde, Napoléon'ların, Yekaterina'ların biyografileri, bütün saray dedikodularıyla birlikte, halkların durumunu ifade eder ki, bu apaçık saçmalıktır; sözde filozof-tarihçilerin de zannettiği gibi, tarihsel kişiliklerin eyleminin yalnız bir yönü halkların hayatını ifade ediyorsa bu eylemin hangi yanının bunu ifade ettiğini belirlemek için her şeyden önce halkın hayatının ne olduğunu bilmek gerekir.

810

Bu güçlüklerle karşılaşınca bu tür tarihçiler, çok sayıda olayı içine alabilen çok belirsiz, genel bir çerçeve çiziyor. Bu çerçeveden de genel anlamı çıkarmaya çalışıyorlar. Hemen hemen bütün tarihçilerin kabul ettiği en doğal genel çerçeveler şunlar: özgürlük, eşitlik, aydınlanma, ilerleme, uygarlık ve kültür. Tarihçiler herhangi bir tanımı insanlığın amacı diye çizerek, arkalarında en çok anıt ve eser bırakanları (hükümdarları, bakanları, kumandanları, yazarları, yenilikçileri, papaları, gazetecileri) belli anlayışlara yardım ettikleri veya karşı durdukları oranda incelerler. Ama insanlığın amacının özgürlük, eşitlik, aydınlık ya da uygarlık olduğu hiçbir şekilde kanıtlanamadığına ve kitlelerin yöneticilerle, insanlığın aydınlatıcılarıyla bağlı ancak, kitlelerin iradelerinin daima en göze çarpan kişilere verildiği yolundaki faraziyeyle dayandığına göre, göçen, evlerini yakan, çiftini çubuğunu bırakan, birbirlerini öldüren milyonlarca insanın eylemi, evlerini yakmayan, toprakla uğraşmayan, soydaşlarını öldürmeyen beş on kişinin eylemini ele almakla hiçbir zaman ifade edilmez.

Tarih her adımda bunu kanıtlıyor. Geçen yüzyılın sonunda Batı halklarındaki kaynaşma ve Doğu'ya ilerlemeleri XIV., XV., XVI. Louis'lerin, onların metreslerinin, bakanlarının eylemiyle, Napoléon'un Rousseau'nun, Dide-

rot, Beaumarchais ve başkalarının yaşamlarıyla açıklanabilir mi?

Rus halkının doğuya, Kazan'a, Sibirya'ya doğru hareketi IV. İvan'ın hastalıklı karakterinin ayrıntılarıyla, Kurbski ile mektuplaşmasıyla ifade edilir mi?

Haçlı seferleri zamanında kavimlerin göçüşü Godefroi'ların, Saint-Louis'lerin ve kadınlarının hayatını incelemekle anlaşılır mı? Halkların, bir serseri güruhuyla ve Piyotr Pusstinnik'le Batı'dan Doğu'ya amaçsız, başsız hareketi bizce anlaşılmamış kaldı. Seferlerin akla uygun ve kutsal amacının (Kudüs'ün kurtarılması) tarihsel kişilikler tarafından açıkça çizildiği bir anda bu hareketin sona ermesi iyice anlaşılmamış olarak kaldı. Papalar, kralar, şövalyeler halkı kutsal toprağı kurtarmaya teşvik ettiler; fakat halk gitmedi, çünkü önceleri onu tahrik eden gizli sebep artık yoktu. Godefroi'ların, Minnezinger'lerin¹ tarihi, belli ki halkların hayatını içine alamaz. Godefroi'ların, Minnezinger'lerin tarihi de, Godefroi'ların ve Minnezinger'lerin tarihi olarak kaldı, halkların tarihi ve arzuları ise meçhul kaldı.

811

Yazarların ve reformistlerin tarihi, halkların hayatını bize pek az açıklar.

Kültür tarihi bize bir yazarın veya yenilikçinin fikirlerini, hayatının amaç ve koşullarını gösterir. Öğreniyoruz ki Luther'in çabuk öfkelenen bir mizacı vardı, falan sözleri söylemişti; öğreniyoruz ki Rousseau güvensiz bir adamdı, falan kitapları yazdı; fakat Reformasyon'dan sonra halkların neden boğazlaştıklarını, Fransız Devrimi sırasında insanların birbirini niçin idam ettiklerini bilmiyoruz.

Bu iki tarihi, yeni tarihçilerin yaptığı gibi, bir arada alırsak, halkların tarihi değil, hükümdarların, yazarların tarihi olur.

¹ Ortaçağ'da kadınlara şövalye aşkını öven bir çeşit saz şairi. (Ç.N.)

Ulusların hayatı birkaç kişinin hayatına karışmaz; zira bu birkaç kişiyle uluslar arasındaki bağ bulunmuş değildir. Bu bağın, kamuoyunun tarihsel kişiliklere devredilmesine dayandığı tezi tarihsel deneyimle doğrulanmamıştır.

Halkın iradesinin tarihsel kişilere devredilmesi tezi hukuk alanında belki çok şey ifade eder ve kendi amaçları için belki de zorunludur; fakat devrimler, işgaller, iç savaşlar ortaya çıkınca, tarih başlayınca bu tez artık bir şey ifade etmez.

Bu tez, özellikle halkın iradesinin devri kontrol edilemeyeceği için yalanlanmaz gibi görünür.

Nasıl bir olay olursa olsun, olaydan kim sorumlu olursa olsun tez her zaman falan kişinin onun başında bulunduğunu, çünkü halkın iradesinin onun elinde olduğunu söyleyebilir.

812 Bu tarihsel meselelere verdiği yanıtlar, ilerlemekte olan bir sürüye bakıp otlağın çeşitli iyi yanlarına da, çobanın sürmesine de aldırmaksızın, sürünün bu veya şu tarafa yönelmesinin nedenleri hakkında önde yürüyen hayvana bakarak yargıya varan bir adamın yanıtlarına benzer.

“Sürü bu yönde gitmektedir, çünkü önde giden hayvan onu sürüklüyor; geri kalan diğer bütün hayvanların iradesi bu sürü yöneticisinin elindedir.” İktidarın şartsız geçişini kabul eden ilk kategorideki tarihçiler böyle yanıt veriyorlar.

“Sürünün başında giden hayvanlar değişiyorsa bu, hayvanların iradesinin (baştağının onları bütün sürünün seçtiği yöne götürüp götürmediğine göre) bir yöneticiden öbürüne geçmesinden ileri geliyor.” Halkın iradesinin, bilinen şartlar altında yöneticilere verildiğini kabul eden tarihçiler böyle yanıt veriyorlar. (Böyle bakınca çoğu zaman öyle olur ki gözlemci, seçtiği yönü düşünerek, kitlelerin tutmuş oldukları istikametini değişmesiyle artık önde de-

ğil, yanda bulunanları, bazen da arkada kalanları önder sayar.)

“Baştaki hayvanlar ve tüm sürünün yönü durmadan değişirse bu, bizce bilinen istikameti elde etmek için hayvanların, iradelerini en çok göze çarpan hayvanlara devretmelerinden ileri gelir; bundan ötürü sürünün hareketini incelemek için her yönden giden en çok göze çarpan hayvanları görmek gerekir.” Hükümdarından gazetecisine kadar bütün tarihsel kişilikleri yaşadıkları dönemlerin ifadesi kabul eden üçüncü kategorideki tarihçiler böyle diyorlar.

Halk iradesinin tarihsel kişiliklere devredilmesi tezi sadece başka bir deyim, meselenin başka terimlerle ifadesidir.

Tarihî olayların sebebi nedir? İktidar. İktidar nedir? İktidar bir kişiye devredilmiş iradedir. Kitlelerin iradeleri bir kişiye hangi şartlarla geçer? Bütün insanların iradelerinin bu kişi tarafından ifade edilmesi şartıyla. Yani iktidar, iktidardır. Yani iktidar, bizce anlaşılmamış bir kelimedir.

813

İnsanoğlunun bilgi alanı yalnız soyut düşünce ile sınırlı kalsaydı insanlık “bilimin” yaptığı açıklamayı eleştiriye tabi tutarak iktidarın yalnızca bir laf olduğu, gerçekte bulunmadığı sonucuna varırdı. Fakat olayları kavramak için insanda, soyut düşünüşten başka bu düşünmenin sonuçlarını üzerinde kontrol ettiği bir deneyim silahı da vardır. Ve deneyim, iktidarın bir laftan ibaret olmadığını, gerçekten mevcut bir şey olduğunu söylüyor.

İktidar kavramı olmadan insanların ortak eylemi hakkında hiçbir açıklamanın yapılamayacağını bir yana bırakalım, tarih ve onun kadar bugünkü olayların gözlenmesi de iktidarın varlığını kanıtlamaktadır.

Ne zaman bir olay gerçekleşse, birtakım insanlar ortaya çıkar ve bu olayı iradeleriyle meydana çıkarmış görünürler. III. Napoléon emrediyor, Fransızlar Meksika'ya gi-

diyorlar. Prusya kralı ve Bismarck emrediyor, ordu Bohemya'ya giriyor. I. Napoléon emir veriyor, ordu Rusya'ya yürüyor. I. Aleksandr emir veriyor, Fransızlar Bourbonlara boyun eğiyorlar. Deneyim bize gösteriyor ki, nasıl bir olay gerçekleşirse gerçekleşsin bu olay hep onu emreden bir ya da birkaç kişinin iradesiyle ilgilidir.

Tarihçiler, insanlık işlerine tanrısal müdahaleyi tanımanın eski alışkanlığıyla, olayların sebebini iktidara bürünmüş kişinin iradesinde görmek isterler; fakat bu yargı ne akıl ve muhakeme ile ne de deneyimle doğrulanıyor.

Bir taraftan, akıl ve muhakeme gösteriyor ki, bir insanın iradesi (onun sözleri) genel eylemin yalnızca olayda, örneğin savaşta, devrimde ifadesini bulan bir parçasıdır; bunun için, anlaşılmaz, doğaüstü bir güç, bir mucize kabul etmeden sözlerin doğrudan doğruya milyonların davranışının nedeni olabileceği kabul edilemez; öbür taraftan, birtakım konuşmaların olayların nedeni olabilecekleri kabul edilse bile, tarih gösteriyor ki, tarihsel kişiliklerin iradeleri pek çok olayı hiç etkilememekte, yani onların emirleri, çoğu zaman, yefine getirilmek şöyle dursun bazen verilen emrin tamamıyla tersi gerçekleşmektedir.

Tanrı'nın dünyevi işlere karıştığını kabul etmeden iktidarı olayların nedeni olarak alamayız.

Deneyim bakımından iktidar, kişinin ifade edilmiş iradesiyle bu iradenin diğer insanlar tarafından yerine getirilmesi arasındaki bağımlılıktan ibarettir.

Bu bağımlılığın koşullarını kendimize açıklamak için her şeyden önce ifade edilen irade kavramını Tanrı'ya değil, insana mal etmek suretiyle, yeniden yaratmamız gerekiyor.

Eğer eski tarihlerin bize gösterdiği gibi Tanrı emir verir, iradesini ifade ederse, ifade edilen bu irade zamana tabi değildir, onu hiçbir şey de doğurmuş değildir, çünkü Tanrı olaylara hiçbir şeyle bağlı bulunmuyor. Ama zaman içinde eylemde bulunan ve birbirleriyle bağlı olan insanların emirlerinden söz ederken emirlerin yaşanan olaylarla bağıını izah etmek için, 1) Olup biten olayların şartları-

nı, emirleri veren kişinin eylemlerinin sürecini, 2) Bu kişinin emirlerini yerine getirenlerle arasındaki bağın koşullarını yeniden yaratmamız gerekir.

VI

Ancak Tanrı'nın zamanla bağlı olmayan iradesi, birkaç yıl veya birkaç yüzyıl içinde gerçekleşecek bir sıra olayda kendini gösterebilir; ancak Tanrı'dır ki, hiçbir şeyden etkilenmeden, yalnızca kendi iradesiyle insanlığın hareketinin yönünü çizebilir; insansa zaman içinde eylemde bulunur, kendisi de olaya katılır.

Gözden kaçan ilk şartı, zaman şartını yeniden yaratarak görürüz ki, hiçbir emir kendisinden sonraki emrin yerine getirilmesini mümkün kılacak daha önceki bir emir olmaksızın yerine getirilemez.

Hiçbir zaman hiçbir emir kendiliğinden ortaya çıkmaz ve bir sıra olaya yönelmez; fakat her emir başka bir emirden çıkar ve hiçbir zaman bir sıra olaya ait olmaz, hadisenin ancak bir noktasına ait olur.

Biz, mesela, Napoléon kıtalarına savaş emri verdi dediğimiz zaman, bir anda ifade olunan bu emri birbirine bağlı bir sıra emirle bir arada birleştirmiş oluyoruz. Napoléon, Rusya seferini emredemezdi ve hiçbir zaman da bunu emretmemiştir. O bugün Viyana'ya, Berlin'e, Petersburg'a birtakım yazılar yazılmasını emretti; yarın için orduya, donanmaya, levazım idaresine ve sair yerlere birtakım günlük emirler yazdırdı; Fransız kıtalarını Rusya'ya getiren bir sıra olayla ilgili bir sıra emri içine alan milyonlarca emir verildi.

Napoléon iktidarda bulunduğu süre içinde İngiltere seferi için emirler verdiği, girişimlerinden hiçbirine bu kadar emek ve zaman harcamadığı halde bir kez bile niyetini yerine getirmeyi denemeyip de, müttefiki olmayı faydalı gördüğünü birkaç kez ifade ettiği Rusya'ya sefer aç-

yorsa, bu, emirlerin bir sıra olaya uymamasından, ikinci-lerin uymasından ileri geliyor.

Emirlerin mutlaka yerine getirilmesi için, yerine getirilebilecek emirler verilmesi gerekir. Neyin yerine getirilebileceğini, neyin getirilemeyeceğini bilmekse sadece milyonların katıldığı Rusya seferi için değil, en basit bir olay için de mümkündür, zira şu veya bu emrin yerine getirilmesi her zaman milyonlarca engelle karşılaşabilir. Yerine getirilen her emrin yerine getirilemeyen pek çok yanı hep vardır. Olanaksız emirler olaya bağlanmazlar ve yerine getirilmezler. Ancak yerine getirilmesi mümkün emirlerdir ki olay dizilerini karşılayan sıra sıra emir dizilerine bağlanır ve yerine getirilirler.

Olaydan önceki emrin bu olayın nedeni olduğu hakkındaki yanlış bakışımız şundan ileri geliyor: Olay gerçekleşince ve binlerce emirden yalnız olayla bağlantılı olanlar yerine getirilince biz, yerine getirilemedikleri için yerine getirilmeyen emirleri unuturuz. Bundan başka, bu bakımdan yanılmamızın başlıca kaynağı, tarihsel açıklamalarda, örneğin Fransız ordularını Rusya'ya sürükleyen nedenler gibi bir sıra sayısız, türlü küçük olayın doğurdukları sonuca göre, bir tek olayda genelleşmesinden ve bu genelleşmeye uygun olarak bir sürü emrin ifade edilen bir tek iradede genelleşmesinden çıkıyor.

Diyoruz ki: Napoléon istedi de Rusya'ya sefer açtı. Gerçekte ise biz Napoléon'un eylemlerinde hiçbir zaman bu iradenin ifadesine benzer bir şey görmeyiz, çok çeşitli ve belirsiz şekillerde verilmiş emirleri ya da onun iradesinin ifadelerini görürüz. Napoléon'un sayısız emirlerinden 1812 seferi için yerine getirilmiş belli bir sıra emir meydana gelmesi bu emirlerin yerine getirilmeyen öteki emirlerden herhangi bir şekilde ayrılmış olmalarından değil, bu bir sıra emrin Fransız Ordusu'nu Rusya'ya götüren bir sıra olaya uygun düşmüş olmasındandır; nasıl ki bir kalıpla resim yapılırken bu veya şu şeklin meydana gelmesi, boyanın kalıp üzerine ne tarafa ve nasıl sürüleceğine dikkat edilmesinden değil, kalıptaki şeklin her tarafının boyanmış olmasındandır.

Böylece emirlerin olaylarla ilişkisini zaman içinde gözden geçirirken emrin hiçbir şekilde olayın sebebi olmayacağını, biriyle öbürü arasında bilinen belirli bir bağıllık bulunduğunu görürüz.

Bu bağıllığın ne olduğunu anlamak için her türlü emrin Tanrı'dan değil insandan gelen ve bizzat emreden insanın da olaya katılmasından ibaret olan gözden kaçırılmış diğer bir şartını yerine koymak gerekir.

İşte iktidar diye, emreden kimsenin emrettiği kimse ile olan bu ilişkisine deniyor. Bu ilişki şundan ibarettir:

Ortak eylem için insanlar her zaman, bazı belli gruplarda birleşirler; bu gruplarda ortak hareket için belirlenen amaç herkeste aynı olmayabilir ama harekete katılanların ilişkileri her zaman aynıdır.

İnsanlar bu gruplarda birleşince aralarında öyle ilişkiler doğar ki kendilerini bir araya toplayan bu ortak harekete en çok sayıda olanların doğrudan doğruya katılım payı en çok, en az sayıda olanların doğrudan doğruya katılım payı en az olur.

İnsanların ortak hareket için birleştikleri tüm gruplar içinde en göze batanı ve en belirlisi ordudur.

Her ordu, askerî hiyerarşide daima en büyük sayıyı teşkil eden ast üyelerden, sıra neferinden, sonra sayıları birincilerden daha az olan onbaşılardan, erbaşlardan, daha az olan daha üstlerden ve böylece bir kişide toplanan en yüksek askerî otoriteden oluşur.

Askerî hiyerarşi koni şekliyle pek güzel ifade edilebilir: Burada kaide, sıra neferlerinden oluşur; kaideden yukarıda bulunan katlar ordunun yüksek rütbeleridir; böylece koninin ucuna, yani başkomutana kadar katlar küçülerek gider.

Sayısı en çok olan erler koninin en alt noktasını, kaidesini teşkil ederler. Er, doğrudan doğruya süngüler, keser, yakar ve bu iş için her zaman üstünden emir alır; kendisi ise hiçbir zaman emretmez. Erbaş (bunların sayısı daha azdır) asıl işi erden az yapar ama o emreder. Subay asıl işi daha az yapar ve daha çok emir verir. General artık

yalnız hedef göstererek kıtalara hareket emrini verir ve hemen hemen hiç silah kullanmaz. Başkomutan, işe doğrudan doğruya katılmaz, yalnızca yığınların hareketi hakkında genel emirler verir. Ortak eylem için her insan birliğinde, tarımda, ticaretle ve her türlü idari işlerde kişiler arasında aynı ilişki görülür.

Böylece, koninin kavuşan bütün noktalarını, yani ordunun bütün rütbelerini veya büyük küçük ne olursa olsun, herhangi bir idarenin ya kamu kuruluşunun unvan ve mevkilerini ayırmaksızın şu kaideyi görürüz: İnsanlar ortak bir iş yapmak için aralarında öyle toplanırlar ki, katılımları ne kadar dolaysız olursa o kadar az emredebilirler ve sayıları o kadar çoktur; işe doğrudan doğruya katılma ne kadar azsa o kadar çok emrederler ve sayıları o kadar azdır; aşağı tabakalardan yükselerek bu suretle olaya doğrudan doğruya en az katılan ve eylemini herkesten daha çok emirle yürüten sonuncu tek adama varılır.

818 Emreden kişilerin emrettikleri kimselerle bu ilişkisi iktidar denen kavramın özünü teşkil eder.

Olayların yaşandığı dönemlerin şartlarını yeniden yaratarak, emrin ancak onunla ilgili bir sıra olaya ait olduğu zaman yerine getirildiğini gördük. Emredenle emri yerine getiren arasındaki bağı yeniden yaratarak da emredenlerin, konumları gereği olayın kendisine çok az katıldıklarını, eylemlerinin bütünüyle emretmeye yöneltildiğini gördük.

VII

Bir olay gerçekleşince insanlar onun hakkında düşüncelerini ifade ederler; olay birçok insanın toplu eyleminden doğduğuna göre, ifade edilen düşünce ya da isteklerin biri kısmen de olsa mutlaka yerine getirilir. İfade edilen düşüncelerden biri yerine getirilince bu düşünce, zihnimizde olaya kendisinden önce gelen bir emir gibi bağlanır.

Birtakım insanlar bir kütüğü çekip götürüyorlar. Nasıl ve nereye götürüleceği hakkında herkes bir şey söylüyor. Kütük sürüklenip götürülüyor; anlaşıyor ki içlerinden birinin söylediği gibi yapılmış. O emretmiştir. İşte size ilkel şekliyle emir ve iktidar; elleriyle çok çalışan kişi yaptığı işi az düşünür; ortak eylemden ne çıkabileceğini az anlar ve az emreder. Çok emreden kimse, işi sözlerle olduğu için, herhalde elleriyle az iş görebilir.

Eylemlerini bir hedefe yönelten büyük bir insan grubunda, ortak eyleme doğrudan doğruya katılımları emir vermekle meşgul oldukları oranda az olan insanlar kategorisi daha belirgin olarak ayrılır.

Yalnız başına hareket ettiği zaman insan, daima (öyle sanır ki) geçmiş eylemini idare etmiş olan, durumunu mazur gösteren ve gelecek hareketleri hakkındaki tahminlerinde kendisine rehber olan bazı düşünceler taşır, insan grupları da ortak eylemleri görüşler, mazeretler ve faraziyeler uydurma işini harekete katılmayanlara bırakırken, tamamen aynı şeyi yaparlar.

Tarafımızdan bilinen ya da bilinmeyen nedenlerle Fransızlar boğazlaşmaya başlıyorlar. Fransa'nın iyiliği için, özgürlük, eşitlik için bunun zorunlu olduğu mazareti uygun geliyor insanlara ve onu takip ediyorlar. İnsanlar birbirlerini boğazlamayı bıraktıktan sonra, bu olayı iktidarın birliği zorunluluğu, Avrupa'ya karşı konuluyor olması vs. mazereti izliyor. İnsanlar soydaşlarını öldürerek Batı'dan Doğu'ya ilerliyorlar; bunu "Fransa'nın şan ve şerefi", "İngiltere'nin alçaklığı" sözleri takip ediyor. Tarih bize gösteriyor ki bu mazeretlerin hiçbir anlamı yoktur, kendi kendileriyle çelişki içindedirler; haklarını kabul etmekten ötürü bir insanın öldürülmesi, İngiltere'yi alçaltmak için Rusya'da milyonların katli gibi. Fakat bu mazeretler bugünkü anlamda zaruri bir değer taşımaktadırlar.

Bu mazeretler olayların faili olan insanlardan manevi sorumluluğu kaldırıyor. Bu geçici amaçlar rayları temizlemek için trenin önünde bulunan süpürgelere benzer; in-

sanların manevi sorumluluk yolunu temizler. Bu mazeretler olmasa her olayın incelenmesinde kendini gösteren en basit bir mesele bile açıklanamazdı: Nasıl oluyor da milyonlarca insan toplu olarak cinayet işliyor, savaşlar, katliamlar yapıyor?

Avrupa'nın şimdiki karışık devlet ve toplum örgütlenmesinde hükümdarlar, bakanlar, parlamentolar, gazeteler tarafından tavsiye edilmemiş, gösterilmemiş, emredilmemiş herhangi bir olay düşünmek mümkün müdür? Mazeretini devletin birliğinde, milliyette, Avrupa'nın dengelerinde, uygarlıkta bulmayacak bir toplu eylem var mıdır? Öyle oluyor ki yaşanan her olay ifade edilen herhangi bir arzu ile zorunlu olarak birleşiyor, kendi mazeretini bularak, bir veya birkaç insanın iradesinin eseri gibi görünüyor.

820

Giden bir gemi ne tarafa yönelirse yönelsin, her zaman önünde yarıp geçtiği dalgaların akıntısı görülecektir. Gemide bulunan insanlar için bu akıntının hareketi, görünen tek hareket olacaktır.

Ancak bu akıntının hareketini yakından, her an takip ederek, bu hareketi geminin hareketiyle kıyaslayarak akıntının her anını geminin hareketinin belirlediğini ve biz de farkında olmadan hareket ettiğimiz için yanıldığımızı anlarız.

Tarihsel kişiliklerin hareketini adım adım takip edersek (yani olayları doğuran koşulları, zaman içinde hareketin sürekliliği şartını yeniden yaratırsak) ve tarihsel kişiliklerin kitlelerle bağını gözden kaçırmazsak aynı şeyi görürüz.

Gemi bir yönde ilerlediği zaman önünde hep aynı akıntı vardır; yönünü değiştirince önünde koşuşan akıntı dalgaları da değişir. Ama ne yana dönerse dönsün her yerde hareketinden önce gelen bir akıntı bulunacaktır.

Nasıl bir olay olursa olsun her zaman bunun önceden keşfolunmuş, emredilmiş olduğu görülür. Gemi ne tarafa yönelirse yönelsin, akıntı onun hareketini idare etmezsiniz, artırmaksızın önünde köpürecek ve uzaktan bize, yal-

nız kendi kendine hareket eder gibi değil, geminin hareketini de idare eder gibi görünecektir.

Tarihçiler, yalnızca tarihsel kişiliklerin olaylara birer emir gibi bağlanabilen sözlerine bakarak olayların emirlerle doğrudan bağlı olduğunu zannettiler. Ama biz olayları ve tarihsel kişiliklerin kitlelerle bağını inceleyerek, bu kişilerin ve onların emirlerinin olaylara bağlı bulunduğunu gördük. Emir ne kadar çok olursa olsun başka nedenlerin eksikliği durumunda olayın gerçekleşmemesi, bu sonucun şüphe götürmez bir delilidir; fakat olay gerçekleşti mi (nasıl bir olay olursa olsun) türlü kişilerin sürekli aktarılan sözleri arasında öyleleri bulunur ki anlam ve zaman bakımından bu olaya birer emir gibi bağlanabilirler.

Bu yargıya varınca tarihin şu iki esaslı sorununa doğrudan doğruya ve olumlu olarak yanıt verebiliriz:

1) İktidar nedir?

2) Halkların hareketlerini doğuran hangi kuvvettir?

821

1) İktidar belli bir kişinin öbür kişilerle ilişkisidir ki, burada bu kişi ortak eylemlerin düşüncelerini, tasarılarını, mazeretlerini ne kadar çok ifade ederse bu harekete o kadar az katılır.

2) Halkların hareketini doğuran iktidar ve düşünsel eylem, hatta tarihçilerin sandığı gibi, bunların bir araya gelmesi değil, olaya karışan “bütün” insanların eylemidir ve bu insanlar her zaman o şekilde birleşirler ki, olaya doğrudan doğruya en çok karışanlar en az, en az karışanlarsa en çok sorumluluk taşırlar.

Olayların nedeni, manevi bakımdan iktidar, maddi bakımdan iktidara boyun eğenlermiş gibi görünür. Ancak manevi eylem maddi eylemsiz düşünülemeyeceğine göre, olayın sorumluluğu ne birinde ne öbüründedir, ancak her ikisinin birleşmesindedir.

Başka bir deyimle, incelediğimiz olaya “neden” kavramı girmez.

Son çözümlemede biz sonsuz çevrime, kendi konu-

suyla oynamadığı takdirde insan aklının düşünce alanında eriştiği son sınıra geliriz. Elektrik ısı yapar, ısı elektrik yapar. Atomlar birbirini çeker, atomlar birbirini iter.

Isının, elektriğin veya atomların en basit etkilerinden söz ederken bu etkilerin nedenini söyleyemeyiz; bu olayların karakteri böyledir, bu onların kanunudur, deriz. Tarihsel olaylar için de böyle. Savaş ya da devrim niçin olur? Bilmeyiz. Yalnız şunu biliriz ki, bir eylemde bulunmak için insanlar bir araya gelirler; biz de, insanların karakteri böyledir, bu bir kanundur, deriz.

VIII

822

Tarih yalnızca gözlenebilen olaylarla meşgul olsaydı bu basit ve apaçık kanunu belirtmek yeterli olurdu; biz de sözümüzü bitirirdik. Ama tarihin yasası insanı ilgilendirir. Maddenin bir bölümü çekme ve itme ihtiyacını hiç de duymadığını, bunun doğru olmadığını bize söyleyemez; tarihin konusu olan insan ise açıktan açığa, ben özgürüm, bu nedenle yasalara tabi değilim, der.

İnsanın özgür iradesi sorunu, ifade edilmemiş de olsa tarihin her adımında hissedilmektedir.

Bütün ciddi tarihçiler ister istemez bu sorunu hissetmiştir. Tarihin çelişkileri, belirsizlikleri üzerinde yürüdüğü yanlış yol, sırf bu sorunun çözülmemiş olmasından ileri geliyor. Eğer her insanın iradesi özgürse, yani herkes canı istediği gibi hareket edebiliyorsa, bu, bütün tarihin bir sıra rastlantıdan ibaret olduğu anlamına gelir.

Eğer milyonlarca insandan bir teki bile bin yıllık bir dönem içinde serbestçe, yani canı istediği gibi hareket etmek imkânını elde edebilmişse, açık ki bu adamın yasaya aykırı tek bir hareketi bütün insanlık için her türlü yasanın varlığı imkânını ortadan kaldırır.

Eğer insanların hareketlerini düzenleyen bir tek yasa dahi varsa özgür irade olamaz, çünkü o zaman insanların iradesi bu yasaya tabi olacaktır.

Eski zamanlardan beri insanlığın en değerli zekâlarını meşgul eden ve en eski zamanlardan beri bütün görke-miyle ortaya konan özgür irade sorunu bu çelişkide kendi-ni göstermektedir.

Mesele şu: Dinî, tarihî, ahlaki, felsefî, hangi bakım-dan olursa olsun bir gözlem konusu olarak ele alınca, bü-tün varlıklar gibi insanın da tabi olacağı zorunlu yasalarla karşılaşırız. Ve buna bilinçle bakınca kendimizi özgür his-sederiz.

Bu bilinç akla bağlı olmayan, apayrı bir kendini bilme kaynağıdır. İnsan akılla kendi kendini gözlemler ama ken-dini ancak bilinciyle bilir.

Bilinçsiz aklın hiçbir herhangi bir gözlemi düşünüle-mez.

Anlamak, gözlemek, yargıda bulunmak için insan önce kendisinin yaşayan bir varlık olduğunu bilmelidir. İnsan kendini ancak isteyen bir kimse olarak yaşayan bir varlık bilir, yani kendi iradesini idrak eder. Hayatının özü-nü teşkil eden iradesini ise insan ancak özgür bir irade olarak idrak edebilir.

İnsan kendini gözlem altına aldığı zaman (gıda almak zorunluluğunu, zihinsel faaliyetini, neyi gözlerse gözle-sin) iradesinin hep aynı yasaya göre hareket ettiğini gö-rürse, bu sürekli davranışını yönlendiren iradenin sınır-landığını kavrayacaktır. Bir şey özgür olmasa, sınırlanmış olamazdı. İnsanın iradesi, ancak özgürce algılanabildiği için sınırlanmış gibi gelir kendisine.

Ben özgür değilim, diyorsunuz. Oysa ben elimi kaldı-rıyor ve indiriyorum. Bu mantıksız yanıtın özgürlüğün çü-rütülmez bir delili olduğunu herhalde herkes görebilir.

Bu yanıt bilincin akla tabi olmayan ifadesidir. Özgür-lüğün algılanması akıldan ayrı, bağımsız bir kendini bil-me kaynağı olmasaydı yargıya ve deneyime muhtaç olur-du, gerçekteyse böyle bir muhtaçlık söz konusu değildir.

Deneyimler insana, bir gözlem konusu olarak belli bazı yasalara tabi olduğunu gösterir; insan bu yasalara bo-yun eğer ve onlarla savaşmaz. Ama aynı deneyim ve yar-

gılar kendinde bulduğu tam özgürlüğün imkânsız bir şey olduğunu, her hareketin kendi bünyesine, karakterine ve özüne etki eden faktörlere bağlı olduğunu gösterir ona ama insan hiçbir zaman bu deneyim ve yargıların sonuçlarına boyun eğmez.

İnsan taşın düştüğünü deneyim ve gözlemle öğrenince buna mutlak surette inanır ve öğrendiği bu yasanın her olayda uygulanmasını bekler.

Ama iradesinin yasalara tabi olduğunu da aynı şekilde mutlak surette öğrense buna inanmaz, inanamaz.

Deneyim ve muhakeme insana, aynı şartlar içinde, aynı karakterle daha önce yaptığının aynısını yapacağını kaç kez gösterirse gösterebilir, aynı şartlar içinde, aynı karakterle her zaman aynı şekilde sonuçlanan bir işe bininci kez girerken, istediği gibi hareket edebileceği konusunda kendini yine eskisi gibi özgür zanneder.

İlkel ya da gelişkin her insan, deneyimleri kendisine aynı şartlar içinde iki ayrı hareket düşünemeyeceğini ne kadar reddedilmez bir şekilde kanıtlarsa kanıtlasın (özgürlüğün anlamını oluşturan) bu saçma algı olmaksızın hayatı düşünemeyeceğini hisseder. İmkânsız da olsa böyledir; zira özgürlüğün bu yorumu olmasa o hayatı anlayamayacağı gibi bir an bile yaşamazdı.

Yaşayamazdı, çünkü insanın tüm eğilimi özgürlüğün çoğalması amacını güder. Zenginlik ve yoksulluk, ün ve bilinmezlik, yönetme ve yönetilme güçlülük ve zayıflık, sağlık ve hastalık, bilgi ve cehalet, çalışma ve aylaklık, tokluk ve açlık, erdem ve erdemsizlik, bütün bunlar özgürlüğün az veya çok derecelerde olması şartlarından başka bir şey değildir.

Özgür olmayan insan ancak hayattan mahrum bir insan olarak düşünülebilir.

Özgürlük kavramı bir yandan aklın tutarlılığı, bir yandan da nedensiz eylem gibi çelişkili yorumlara yol açıyorsa bu, ancak bilincin akla tabi olmadığını kanıtlar.

İşte, herkes tarafından kabul edilen, hissedilen bu sarsılmaz, çürütülmez, deneyime ve yargıya tabi olmayan

özgürlük bilinci (insanın, varlığı dışında hakkında hiçbir şey bilmediği şey) sorunun bir başka yanını oluşturur.

İnsan, her şeyi bilen Tanrı'nın yarattığı bir varlıktır. İnsanın özgür bilincinden doğan "günah" nedir? İşte tanrıbilimin meselesi.

İnsanın eylemi, istatistiğin belirleyebildiği genel, değişmez yasalara tabidir. Toplum karşısında insanın bu özgürlük bilincinden doğan sorumluluğu nedir? İşte hukukun meselesi.

İnsanın eylemi, yaradılışından ve ona etki eden faktörlerden doğar. Vicdan ve özgürlük bilincinden doğan iyi ya da kötü davranışlar nedir? İşte ahlakın meselesi.

Ortak yaşama bağlı insan, bu yaşamı düzenleyen yasalara tabidir. Ama aynı insan, bu yaşamın yanında bir de özgürdür. Ulusların ve insanlığın geçmiş hayatına nasıl bakmalı? İnsanların özgür ya da kısıtlı eylemlerinin bir sonucu gibi mi? İşte tarihin meselesi.

Ancak en güçlü cehalet aracının, yani basımın yayılması sayesinde bilginin herkes için anlaşılacak bir şekle sokulduğu kendini beğenmiş çağımızda özgür irade sorunu öyle bir şekle sokulmuş bulunuyor ki kendisi bir mesele olmaktan çıkıyor. Zamanımızda çağdaş denen insanların çoğu, yani bir cahiller güruhu, bütün meseleyi çözmek için onun bir yanıyla ilgilenen doğacıların işlerini ele aldılar.

Ruh da, özgürlük de yoktur, çünkü insanın hayatı kaslarına bağlıdır, kaslarsa sinirlere; ruh da, özgürlük de yoktur, çünkü biz bilinmeyen bir devirde maymundan çıktık, diyerek fizyoloji ve karşılaştırmalı zooloji ile gayretle kanıtlamaya çalıştıkları yasanın binlerce yıl önce tüm dinler, tüm görüşler tarafından kabul edilmiş olduğunu, hatta hiçbir zaman inkâr edilmediğini asla akıllarına getirmeden söylüyor, yazıyor ve basıyorlar. Doğal bilimlerin bu konudaki rolünün yalnızca onun bir yanını aydınlatmaya hizmet etmekten ibaret olduğunu görmüyorlar. Çünkü gözlem bakımından akıl ve iradenin ancak zihnin salgısı (*secretion*) olması ve insanın, genel yasaya uyarak,

ilkel hayvanlardan çıkarak gelişebilmesi, binlerce yıl önce bütün dinler ve felsefi tezler tarafından kabul edilen, insanın doğa yasalarına tabi olduğu gerçeğinin yeni bir yanını açıklar; ancak özgürlük bilincine dayanan soruna kıl kadar katkısı olmaz.

Eğer insanlar bilinmeyen bir devirde maymundan çıktılarsa, bu, onların bilinmeyen bir zamanda bir avuç topraktan yaratılmaları kadar anlaşılır bir şeydir (birinci halde x zaman, ikinci halde soyun türeme şeklidir) insanın özgürlük bilincinin, onun tabi olduğu özgürlük yasasıyla ne şekilde birleştiği sorusu karşılaştırmalı fizyoloji ve zooloji ile halledilemez, çünkü kurbağada, tavşanda, maymunda biz ancak kas ve sinirleri gözleyebiliriz, insan-daysa hem kas ve sinir, hem de bilinç vardır.

Doğabilimciler ve onların bu sorunu çözmeyi düşünen takipçileri kilise duvarının bir tarafını boyamaya memur edilen ve şefinin yokluğundan yararlanarak aşırı bir gayretle pencereleri, kutsal resimleri, ahşap kısımları, henüz berkitilmemiş bölmeleri de sıvayan ve kendilerine göre her şeyin iyi gittiğine sevinen sıvacılara benzerler.

IX

Tarih için özgürlük ve zorunluluk sorununun çözülmesi, bu sorunu çözen öbür bilimler karşısında şu üstünlüğü taşır: Tarih için bu sorun insan iradesinin özüyle değil, bu iradenin geçmişte yaşanan olaylara bakışıyla ilgilidir.

Bu sorunun çözülmesi konusunda tarih, deneysel bilimlerin değil, teorik bilimlerin arasında duruyor.

Tarihin konusu insan iradesinin kendisi değil, bizim bu irade hakkındaki yorumumuzdur.

Bu nedenle tarih için tanrıbilim, ahlak ve felsefe için de olduğu gibi, özgürlükle zorunluluğun birleşmesinde çözülmez bir sır yoktur. Tarih, bu iki tezadı birleştiren insan anlayışını inceler.

Gerçek hayatta her tarihsel olay, insanın her hareketi, olayların kısmen özgür, kısmen zorunlu görünmesine karşın, en küçük bir çelişki hissedilmeden açıkça anlaşılır.

Özgürlükle zorunluluğun nasıl birleştiği ve bu iki kavramın özünü oluşturan şeyin ne olduğu sorununu çözmek için tarih felsefesi öbür bilimlerin gittiği yola aykırı bir yoldan gidebilir ve gitmek zorundadır. Tarih, özgürlük ve zorunluluk kavramlarının tariflerini bizzat bu kavramlardan çıkarmaya ve olayları böylece elde edilen tariflere uydurmaya çalışacak yerde bu tarifleri, göz önünde duran ve her zaman özgürlükle zorunluluğa bağlı bulunan olayların düzenli yığınının çıkarmalıdır.

İnsanların çoğunun ya da bir tek kişinin eylemine nasıl bakarsak bakalım, onu kısmen insan özgürlüğünün, kısmen zorunluluk yasalarının sonucu gibi anlarız.

Kavimlerin göçünde olsun, barbar istilalarında olsun ya da III. Napoléon'un emirlerinde, birinin az önce, örneğin bir gezinti için çeşitli yollardan birini seçme eyleminde olsun en küçük bir çelişki görmeyiz. Bu insanların eylemlerini yöneten özgürlük ve zorunluluk ölçüsü bizim için açık olarak belli olmuştur.

Özgürlüğün azlığı ya da çokluğu bize hâkim olan türlü görüşlere göre çok değişir; fakat her zaman aynı şekilde, insanın her eylemi bize ancak özgürlük ve zorunluluğun belirli bir çeşidi gibi görünür. İncelediğimiz her eylemde belli bir özgürlük ve zorunluluk payı görürüz. Ve her zaman, herhangi bir eylemde ne kadar çok özgürlük görürsek o kadar az zorunluluk ve ne kadar çok zorunluluk görürsek o kadar az özgürlük buluruz.

Özgürlükle zorunluluk arasındaki ilişki, eylemin incelendiği görüşe göre azalır ya da çoğalır ama bu ilişki her zaman ters orantılı kalır.

Boğulmakta olan ve başkasına sarılarak onu da boğan bir adam ya da çocuğunu emzirmekten bitkin bir hale gelerek yiyecek çalan aç bir anne ya da korunmasız bir insanı saflara dizerek komutla öldüren, disipline alıştırmış bir adam bu insanların bulundukları koşulları bilen bir

kimseye daha az suçlu, yani daha az özgür ve zorunluluk yasasına daha çok tabi görünür; bu adamın kendi kendine boğulduğunu, annenin aç, askerin saf düzeninde olduğunu bilmeyen biriye daha çok özgür görünür. Tıpkı bunun gibi, 20 yıl önce birini öldürmüş, sonra da rahatça, ceza almadan toplumda yaşamış olan biri daha az suçlu görünür; onun eylemi, 20 yıl sonra onu inceleyen biri için zorunluluk yasasına daha çok tabi, aynı eylemi işlendiği günden bir gün sonra inceleyen biri içinse daha çok özgürdür. Tıpkı bunun gibi, bir delinin, bir sarhoşun veya şiddetli bir heyecana kapılmış bir adamın hareketi, onun ruh durumunu bilen bir kimseye daha az özgür, daha çok zorunlu, bilmeyen bir kimseye ise daha çok özgür, daha az zorunlu görünür. Bütün bu durumlarda özgürlük kavramı azalır ya da çoğalır; buna uygun olarak da zorunluluk kavramı, eylemin incelenmesinde hâkim olan görüşe göre, azalır veya çoğalır. Öyle ki zorunluluk ne kadar çok görünürse özgürlük o kadar azdır, özgürlük ne kadar çok görünürse zorunluluk o kadar azdır.

Din, insanlığın sağduyusu, hukuk ve tarih biliminin kendisi zorunluluk ile özgürlük arasındaki bu ilişkiyi aynı şekilde anlıyorlar.

Özgürlük ve zorunluluk anlayışımızın artıp eksildiği tüm durumlarda yalnız üç esas vardır:

1) Eylemi gerçekleştiren kişinin dış dünyaya karşı duruşu.

2) Zamanla ilişkisi.

3) Eylemi doğuran nedenle ilişkisi.

Birinci esas, insanın dış dünyayla az ya da çok ilişkisi ve her insanın, kendisiyle aynı anda mevcut olan her şey arasında işgal ettiği yer hakkındaki düşüncemizdir. Boğulan adamın karada duran adamdanda daha az özgür ve zorunluluğa daha çok tabi olduğu açıktır; kalabalık bir toplumda diğer insanlarla sıkı bir ilişki içinde yaşayan, aileyle, işle, kurumlarla ilişkili bir kimsenin hareketleri, şüphesiz tek ve yalnız başına olan kimsenin hareketlerinden daha az özgür, zorunluluğa daha çok tabidir.

Bir insanı tek olarak, çevresiyle ilişkileri dışında inceleysek onun her hareketi bize özgürce yapılmış hareketler olarak görünür. Ama onun çevresiyle arasındaki herhangi bir ilişki, onu herhangi bir şeyle, konuştuğu insanla, okuduğu kitapla, meşgul olduğu işle, onu çevreleyen havayla, hatta etrafındaki eşyaya düşen ışıkla bağlayan bir bağ görürsek bu şartlardan her birinin onun üzerinde etkide bulunduğunu, eyleminin hiç olmazsa bir yanını belirlediğini anlarız. Bu etkileri gördüğümüz oranda onun özgürlüğü hakkındaki görüşümüz zayıflar, tabi olduğu zorunluluk hakkındaki görüşümüzse güçlenir.

İkinci esas, insanın yaşadığı zamanın az veya çok belli şartları, eylemin zaman içinde işgal ettiği yer hakkındaki az veya çok açık fikirdir. İlk insanın düşüşü, açık olarak bugünkü insanın medeni evliliğinden daha az özgür görünür. Bir yüzyıl önce yaşayan ve bana zamanla bağlı bulunan insanların hayatları ve eylemlerinin sonuçları benim henüz tam olarak göremediğim bugünkü hayat kadar özgür görünemez.

829

Eyleme uygulanan özgürlük ve zorunluluk derecesi, bu bakımdan, eylemin gerçekleştirildiği anla üzerinde fikir yürütüldüğü an arasında geçen zamanın uzunluğuna veya kısalığına bağlıdır.

Bir dakika önce aşağı yukarı şimdi bulunduğum şartlar içinde gerçekleştirmiş olduğum bir eylemi incelersem, bu eylem bana özgür gibi görünür. Ama bir ay önce gerçekleştirilmiş bir eylemi incelersem, başka şartlar içinde bulunduğum için, ister istemez kabul ederim ki bu eylem gerçekleştirilmemiş olsaydı doğurduğu yararlı, iyi, hatta zorunlu sonuçlar olmayacaktı. Eğer zihnimde daha uzak bir eyleme, on yıl geriye gidersem gerçekleştirdiğim eylemin sonuçları bana daha açık görünür; bu eylem olmasaydı ne olacağını düşünmek benim için zor olur. Hatıralarımla ne kadar geriye veya yargılarımda ne kadar ileriye (ki bu aynı şeydir) gidersem eylemin özgür olduğu hakkındaki yargım da o kadar şüpheli olacaktır.

İnsanlığın ortak eylemlerinde özgür iradenin rolü

hakkındaki görüşte, tarihte de aynı değişimleri görürüz. Bugün yaşanan bir olay bize kesin surette bazı tanınmış insanların eseri gibi görünür; fakat daha uzak bir olayda biz onun artık başka bir şey düşünmemize engel olan zorunlu sonuçlarını görürüz. Olayları incelerken ne kadar geriye gidersek bunlar bize o kadar az keyfî görünürler.

Avusturya-Prusya Savaşı bize kurnaz Bismarck'ın hareketlerinin şüphe götürmez sonucu vs. gibi görünür.

Napoléon savaşları her ne kadar artık şüpheli de olsa, bize hâlâ kahramanların iradesinin eseri gibi gelirler; ama Haçlı seferlerinde biz açıkça yerine oturan bir olay görürüz ki, onsuz Avrupa'nın yeni tarihi düşünülemez; bununla birlikte tarihçiler için bu olay yalnızca bazı kişilerinin iradesiyle gerçekleşmişti. Kavimlerin göçü söz konusu olunca, Avrupa'nın ilerlemesinin Atilla'nın keyfine bağlı olduğu düşüncesi zamanımızda artık kimsenin aklına gelmez. Gözlem konumuzu tarihte ne kadar uzaklara götürürsek insanların özgürlüğü de o kadar şüpheli bir şekil alır, zorunluluk yasası da o kadar açık görünür.

Üçüncü esas, aklın zorunlu kıldığı sonsuz nedenler dizisinin bizim tarafımızdan az veya çok kavranılabilir oluşudur ki, anlaşılan her olayın ve dolayısıyla insanın her eyleminin, daha önceki eylemlerin sonucu ve daha sonrakilerin nedeni olarak, bu dizide belli bir yerinin olması gerekir.

Bu esastan dolayı kendimizin ve başkalarının eylemleri bize bir yandan insanın tabi olduğu, gözlemlerden çıkarılmış fizyolojik, psikolojik ve tarihî yasaları ne kadar biliyorsak, eylemlerin fizyolojik, psikolojik ve tarihsel nedenlerini ne kadar dikkatle incelemişsek; öbür yandan gözlenen eylemin kendisi ne kadar basitse, eylemini incelediğimiz adam karakter ve zekâ bakımından ne kadar az karışıkça o kadar özgür ve zorunluluğa o kadar tabi görünür.

Bir eylemin nedenini hiç anlamadığımız zaman (suç olsun, hayırlı bir iş olsun ya da iyilikle de kötülükle de ilgisi olmayan bir eylem olsun) ona büyük bir özgürlük payı

tanırız. İşlenen bir suçsa her şeyden önce bu eylemin cezalandırılmasını isteriz; hayırlı bir işse bu hareketi takdir ederiz. İyilikle de kötülükle de ilgisi olmayan bir eylemse özellikten, orijinallikten, özgürlükten söz ederiz. Ama eğer sayısız nedenlerden birini olsun biliyorsak zorunluluğa belli bir pay tanırız; suç için daha az ceza isteriz. hayırlı işte daha az değer, orijinal görünen eylemde daha az özgürlük kabul ederiz. Katilin kötü kişiler arasında terbiye görmüş olması suçu hafifletir. Babanın, annenin fedakârlığı, takdir edilebilecek bir fedakârlık sebepsiz bir fedakârlıktan daha akla yatan bir şeydir; bunun için daha az sempatiye layık, daha az özgürdür. Bir tarikat kurucusu, bir parti kurucusu, bir bilgin, eyleminin nasıl ve ne ile hazırlandığını bildiğimiz zaman bizi daha az hayrete düşürür. Eğer deneyimimiz çoksa, gözlemimiz sürekli olarak insanların eylemlerinin nedenleri ve sonuçları arasındaki ilişkilerin araştırılmasına yöneltilmişse, sonuçları nedenlere ne kadar sağlam bağlarsak, bu eylemler bize o kadar zorunlu ve o kadar az özgür görünür. Eğer incelenen işler basitse ve gözlem için elimizden böyle pek çok işler geçmişse onların zorunluluğu hakkındaki görüşümüz daha tam olacaktır. Şerefsiz bir baba evladının şerefsizce hareketi, belli çevreye düşmüş bir kadının kötü hareketi, bir ayyaşın ayyaşlığa dönüşü öyle hareketlerdir ki, nedenleri tarafımızdan ne kadar anlaşılır şeylerse o kadar özgür görünürler. Eylemini incelediğimiz kişinin kendisi bir çocuk, bir deli, bir budala gibi, zekâ bakımından çok aşağı bir gelişme seviyesinde bulunuyorsa eylemin nedenlerini, karakterin ve zekânın basitliğini bilmekle biz artık onda o kadar büyük bir zorunluluk payı ve o kadar az özgürlük görürüz ki eylemi doğuracak nedeni öğrenince onu önceden haber verebiliriz.

Tüm yasalarda suçun sorumluluğu ve suçu hafifleten durumlar ancak bu üç esas üzerine kurulur. Sorumluluk, eylemi incelenen kişinin bulunduğu şartlar hakkındaki bilginin ve eylemin gerçekleştirilmesinden, hakkında yargıya varılınca kadar geçen zamanın çok ya da az olma-

sına, eylemin nedeninin anlaşılma derecesine göre, büyük veya küçük görünür.

X

Böylece, özgürlük ve zorunluluk anlayışımız dış dünyayla eylem arasındaki bağın derecesine, zamanın yakınlık veya uzaklığına, incelenen olayların nedenlerine bağlılık oranına göre derece derece azalır ve çoğalır.

Öyle ki, eğer biz insanı, dış dünyayla bağıнын en çok bilindiğı, eylemin gerçekleştirildiğı zamanla vardığımız yargıyı ayıran dönemin en uzun ve eylemin nedeninin en açık olduğı bir durumda incelersek zorunluluğa daha çok hak veririz. Eğer insanı dış koşullara en az bağılı bir durumda incelersek; eğer eylem yakın bir zamanda gerçekleşmişse, nedenleri kavrayamıyorsak bu durumda da eylemin daha çok özgür iradeyle yapıldığı fikrine varırız.

Her iki durumda da, görüşümüzü ne kadar değiştirirsek değiştirelim, insanın dış dünyayla arasındaki bağı ne kadar iyi görürsek görelim ya da o bize ne kadar kavranılmaz görünürse görünsün, arada geçen zaman devresini ne kadar uzatır veya kısaltırsak kısaltalım, nedenler bizim için ne kadar anlaşılır ya da kavranılmaz olursa olsun hiçbir zaman ne tam özgürlük ne de tam zorunluluk düşünebiliriz.

1) İnsanı ne kadar dünyadan kopuk düşünürsek düşünelim, hiçbir zaman mekân içinde özgürlük fikrine varamayız. İnsanın her hareketi zorunlu olarak kendi cismiyle ve onu çevreleyen şeylerle bağılıdır. Elimi kaldırıyor ve indiriyorum. Hareketim bana özgür iradeyle yapılmış gibi geliyor. Ama elimi her yöne kaldırılabildim mi, diye kendi kendime sorduğum zaman görüyorum ki, beni çevreleyen eşya içinde olduğı gibi kendi gövdemin durumuna göre de hangi yönde bu hareket için en az engel varsa elimi o yönde kaldırdım. Seçilmesi mümkün bütün yön-

lerden birini seçtimse bu yönde az engel bulunduğu için onu seçtim. Hareketimin özgür olması için hiçbir engelle karşılaşmaması gerekir. Özgür bir insan tasarlayabilmek için onu mekân dışında hayal etmemiz gerekir, ki bunun imkânsızlığı meydandadır.

2) Yargı zamanını eylem zamanına ne kadar yaklaştırırsak yaklaştıralım, hiçbir vakit, zaman içinde özgürlük fikrine varamayız. Çünkü eğer ben bir saniye önce işlenmiş bir eylemi incelersem, eylem, gerçekleştirildiği zamanla zincirli bulunduğuna göre, bu eylemin özgür olmadığını yine de kabul etmek zorundayım. Elimi kaldırabilir miyim? Onu kaldırıyorum; ama kendi kendime soruyorum: Geçen o anda elimi kaldırmayabilir miydim? Bunu anlamak için sonraki anda elimi kaldırmıyorum. Ama onu, özgür olup olmadığını kendi kendime sorduğum ilk anda kaldırmamış değilim ki. Onu durdurmak gücünde olmadığım bir zaman geçti; o zaman kaldırdığım el şimdi kaldırmadığım el değildir, o hareketi yaptığım zamanki hava şimdi beni çevreleyen hava değildir. İlk hareketi yaptığım an bir daha geri gelmez; o anda ben ancak bir tek hareket yapabilirdim ve nasıl bir hareket yaparsam yapayım bu hareket ancak tek bir hareket olabilirdi. Sonraki anda elimi kaldırmamış olmam kaldırmayabileceğimi ispat etmez. Hareketim bir an içinde ancak bir tek hareket olabileceğine göre, bu başka türlü olamazdı. Bu hareketi özgür bir hareket olarak düşünebilmek için onu bulunduğu durumda, geçmişle geleceğin sınırında, yani zamanın dışında düşünmek gerekir, ki bu da imkânsızdır.

3) Nedenleri kavramanın güçlüğü ne kadar artarsa artsın hiçbir zaman tam özgürlük fikrine, yani sebebin yokluğu sonucuna varamayız. Kendimizin ya da bir başkasının herhangi bir eyleminde ifade edilmiş bir iradenin nedeni bizim için ne kadar kavranılmaz olursa olsun, aklın istediği ilk şey, varlığı dışında hiçbir olay düşünülemeden nedenin tahmini ve araştırılmasıdır. Hiçbir nedene bağlı olmayan bir eylemde bulunmak istemiş olmam, eyleminin nedenidir.

Hatta tüm etkilerin dışında bir insan düşünüp de yalnızca onun ani bir hareketini incelersek ve bunu hiçbir nedenin doğurmadığını farz ederek sıfıra eşit sonsuz küçüklükte özgürlük ve zorunluluk kalıntısı kabul etsek bile yine de tam bir özgürlük kavramı elde edemeyiz; zira dış dünyanın etkisini kabul etmeyen, zaman dışında bulunan, nedenlere bağlı olmayan bir varlık artık insan değildir.

Tıpkı bunun gibi biz hiçbir zaman özgürlüğün katılımı olmadan meydana gelen ve yalnız zorunluluk yasasına tabi olan bir eylem düşünemeyiz.

1) İnsanın bulunduğu mekân şartları hakkındaki bilgimiz ne kadar artarsa artsın, sonsuz olan mekân gibi bu şartların sayısı da sonsuz büyüklükte olduğu için, bilgi hiçbir zaman tam olamaz. Onun için insana etki eden şartlar bütün olarak belirlenmedikçe tam zorunluluk yoktur, eylemde özgürlüğün belli bir payı vardır.

2) İncelediğimiz olaydan yargımızın belirlediği döneme kadar olan süreyi ne kadar uzatırsak uzatalım bu süre sonlu olacaktır, zamansa sonsuzdur, onun için bu bakımdan hiçbir zaman tam zorunluluk olamaz.

3) Herhangi bir eylemin nedenler zinciri ne kadar açık olursa olsun, sonsuz olduğuna göre, zincirin tamamını hiçbir zaman bilmeyeceğiz ve yine hiçbir zaman tam zorunluluk elde etmeyeceğiz.

Bundan başka, “çok az” özgürlüğü sıfıra eşit farz ederek herhangi birinde, örneğin can çekişen bir insanda, bir ceninde, bir budalada özgürlüğün tam yokluğunu kabul etmiş olsak bile bununla, incelediğimiz insan hakkındaki kavramın kendisini ortadan kaldırmış oluruz; çünkü özgürlük yoksa insan yoktur. Bu nedenle özgürlüğün kırıntısının bile kalmadığı, yalnızca zorunluluk yasasına tabi bir eylem de tamamıyla özgürlüğe dayalı bir eylem gibi imkânsızdır.

Böylece, yalnız zorunluluk yasasına tabi özgürlüksüz bir eylem tasarlayabilmek için “sonsuz” sayıda mekân şartının, “sonsuz” bir zaman devresinin ve “sonsuz” bir sıra nedenin bilindiğini kabul etmek gerekir.

Zorunluluk yasasına tabi olmayan, tamamıyla özgür bir insanı ancak “mekân ve zamanın dışında, nedenlere bağılıktan uzak” tasavvur edebiliriz.

Birinci koşulda, eğer salt zorunluluk mümkün olsaydı aynı zorunlulukla zorunluluk yasasının tarifine, yani içerikten yoksun bir biçime varırdık.

İkinci koşulda, eğer zorunluluğa koşulu olmayan bir özgürlük mümkün olsaydı mekân, zaman ve nedenler dışında mutlak bir özgürlüğe varmış olurduk ki bu özgürlük mutlak olduğu, hiçbir şeyle sınırlanmış bulunmadığı için kendisi bir hiçten, biçimsiz bir içerikten ibaret olurdu.

Böylece insanoğlunun dünyaya bakışını belirleyen iki genel görüşe, yaşamın kavranılmaz içeriğine ve bunu saptayan yasalara kanunlara gelirdik.

Akıl şunu söylüyor: 1) Mekân, görünüşünün (madde-nin) ona verdiği tüm şekilleriyle sonsuzdur, başka türlü düşünülemez. 2) Zaman, sonsuz bir harekettir, başka türlü düşünülemez. 3) Sebepler ve sonuçlar zincirinin başlangıcı yoktur, sonu da olamaz.

835

Bilinç şunu söylüyor: 1) Yalnız ben varım, var olan her şey benden ibarettir; demek ki mekân da benim. 2) Koşan zamanı içinde bulunduğum durumun hareketsiz anıyla ölçüyorum ve yaşayan bir varlık olduğumu yalnız içinde bulunduğum durumda anlıyorum, demek ki zamanın dışındayım. 3) Nedenin de dışındayım, çünkü kendimi hayatımın her türlü belirtilerinin nedeni gibi hissediyorum.

Akıl, zorunluluk yasalarını ifade eder. Bilinç, özgürlüğü temsil eder.

Hiçbir şeyle sınırlı olmayan özgürlük insanoğlunun bilincinde yaşamın özüdür. İçeriği olmayan bir zorunluluk, insanın (üç şekliyle) akıl ve mantığıdır.

Özgürlük, incelenen şeydir. Zorunluluksa inceleyen. Özgürlük, içeriktir. Zorunluluksa, biçim.

Ayrı ayrı yargılara varabilmek için bu iki anlayışı öncelikle ayırmak, ayrı olarak ele almak gerekir.

Ve ancak onların yeniden birleşmesiyle insanoğlunun yaşamı hakkında açık bir fikir edinilir.

Biçim ve içerik bakımından birleşerek birbirini belirleyen bu iki kavram yaşam anlayışımızı oluşturur.

İnsanların yaşamı hakkında tüm bildiklerimiz ancak özgürlükle zorunluluk, yani bilinçle akıl yasaları arasındaki ilişkidir.

Doğa hakkında bildiklerimiz, doğa yasalarıyla zorunluluk ya da yaşamın özüyle akıl yasaları arasındaki ilişkilerle sınırlıdır.

Doğa yasaları bizim dışımızdadır, mantığımız onları kavramaz; bu yasaları biz çekim, süreklilik, elektrik, yaşam gücü vs. diye adlandırırız; ama insanın yaşam gücünü kavrar ve onu özgürlük diye adlandırırız.

Ama nasıl kendi özü içinde kavranılmaz olanı, tabi olduğu zorunluluk yasalarını (tüm cisimlerin ağır olduğu hakkındaki ilk bilgidен Newton kanununa kadar) bildiğimiz oranda anlıyorsak, bunun gibi, kendi özü içinde kavranılmaz olan, herkesin sezdiği özgürlük kuvvetini de ancak tabi olduğu zorunluluk yasalarını (her insanın öleceğini bilmekten başlayarak en karışık iktisat ve tarih kanunları bilgisine varıncaya kadar) ancak bilgimiz oranında anlarız.

Bilgi, yaşamın özünü aklın yasalarına tabi kılmaktan ibarettir.

İnsanın özgürlüğü, bütün diğer kuvvetlerden, insan tarafından anlaşılabilen bir kuvvet olmakla ayrılır; ama akıl için öbür kuvvetlerden hiçbir biçimde ayrılmaz. Çekim, elektrik ya da kimyevi ilişki, birbirinden yalnızca aklın ayrı ayrı tarifleriyle ayrılırlar. Aynı şekilde insan özgürlüğünün gücü de akla göre, doğanın öbür güçlerinden ancak bu aklın kendisine yaptığı tarifle ayrılır. Zorunluluklardan bağımsız özgürlük, yani kendisini tarif eden akıl ve mantık yasaları dışında özgürlükse çekimden ya da ısıdan ya da bitkinin gücünden hiç farklı değildir; akıl ve mantık için o yalnızca yaşamın anlık, belirlenemez bir duyumdur.

Nasıl gök cisimlerini hareket ettiren gücün belirlenemez içeriği, ısının, elektriğin, kimyevi belirlenimin, astro-

nominin, fiziğin, botaniğin, zoolojinin içeriğini oluşturursa bunun gibi özgürlük gücünün özü de tarihin içeriğini oluşturur. Ama nasıl her bilimin konusu yaşamın bu bilinmeyen özünün belirtisi ise ve bu özün kendisi ancak metafiziğin konusu olabilirse bunun gibi insanların özgürlükten gelen gücünün mekân ve zaman içinde nedenlere bağlı olarak ortaya çıkışı da tarihin konusunu belirler; özgürlük de metafiziğin konusudur.

Canlı cisimlere yönelmiş bilimlerde bilebildiğimiz şeylere zorunluluk yasaları diyoruz; bilinmeyenlere ise yaşam gücü. Yaşam gücü, yaşamın özü hakkında bildiklerimizden artakalan bilmediklerimizin ifadesidir.

Aynı şekilde, tarihte tarafımızdan bilinen şeylere zorunluluk yasaları diyoruz; bilinmeyenlere ise özgürlük. Tarih için özgürlük ancak insan hayatının yasaları hakkında bildiklerimizden artakalan bilmediklerimizin ifadesidir.

XI

Tarih, özgürlüğün belirtilerini zaman içinde dış dünyaya bağlı ve çeşitli nedenlere tabi bir halde inceler, yani bu özgürlüğü aklın yasalarıyla belirler; bu nedenle tarih ancak bu özgürlük bu yasalarla belirlenebildiği oranda bir bilimdir.

Tarih için, insanların özgürlüğünü, tarihsel olaylara etkide bulunabilen, yani yasalara tabi olmayan bir güç olarak kabul etmek neyse, astronomi için gök cisimlerinin hareketinde özgürlüğün gücünü kabul etmek de odur.

Bunu kabul etmek, yasaların varlığını, yani tüm bilimleri ortadan kaldırmaktır. Özgür olarak hareket eden tek bir cisim bile varsa Kepler ve Newton yasaları artık mevcut değildir, gök cisimlerinin hareketi hakkında hiçbir fikir artık mevcut olamaz. Eğer bir tek özgür insan hareketi varsa hiçbir tarih yasası ve tarihî olaylar hakkında hiçbir fikir yoktur.

Tarih için insan iradelerinin birtakım hareket hatları vardır ki bunların bir uçları belirsizliğin içinde kaybolur, öbür uçlarındaysa mekân ve zaman içinde, çeşitli nedenlere bağlı bir halde insanların özgürlük bilinci hareket eder.

Bu hareketin alanı gözlerimizin önünde ne kadar uzanırsa yasası da o kadar açıktır. Bu yasaları belirleyip betimlemek, tarihin görevidir.

Tarih bilimi, belirtilerin nedenlerini insanların özgür iradelerinde arayarak yasa koyamaz, çünkü insanların özgürlüğünü ne kadar sınırlandırırsak sınırlandıralım, onu yasalara tabi olmayan bir güç olarak kabul ettiğimiz anda yasanın varlığı imkânsız hale gelir.

Ancak bu özgürlüğü sonsuza kadar sınırlandırarak, yani ona sonsuz küçüklükte bir nicelik gibi bakarak nedenlerin bütünüyle kavranılmaz olduğuna inanırız ve o zaman tarih kendi önüne, nedenleri araştırma yerine yasaları araştırma görevini koyar.

838

Bu kanunları araştırma işi çoktan başlamıştır; tarihin benimsemesi gereken yeni düşünüş tarzları, olayların nedenlerini gittikçe daha çok parçalara ayırarak eski tarihin yok olmaya doğru gitmesiyle bir anda hazırlanıyorlar.

Bütün sosyal bilimler bu yolu izledi. Bilimlerin özü matematik, sonsuz küçüğe vararak parçalanma yolunu bırakıyor, yeni bir yola, bilinmeyenlerin, sonsuz küçüklerin bütünlenmesi yoluna giriyor. Matematik, neden kavramından ayrılarak bir yasa, yani bütün bilinmeyen sonsuz küçük unsurlar için ortak özellikler arıyor.

Diğer bilimler de, başka bir şekilde olmakla birlikte, aynı düşünüş yolunu izlediler. Newton çekim yasasını açıklarken bunun güneşin ya da dünyanın çekme özelliği olduğunu söylemedi; en büyüğünden en küçüğüne kadar bütün cisimlerin birbirlerini çektiğini söyledi, yani cisimlerin hareketlerinin nedenlerini bir tarafa bırakıp sonsuz büyükten sonsuz küçüğe kadar tüm cisimler için ortak özelliklerini ifade etti. Doğa bilimleri de aynı şeyi yapıyor: Nedenler sorununu bırakıp yasaları arıyorlar. Tarih de

aynı yol üzerinde bulunuyor. Tarihin konusu insanların hayatından bazı olaylar anlatmak değil de ulusların ve insanlığın hareketlerini incelemekse, nedenler sorununu ortadan kaldırıp özgürlüğün eşit ve birbirine bağlı tüm sonsuz küçük unsurlarına ortak yasalar araştırması gerektir.

XII

Copernic sistemiyle birlikte güneşin değil, dünyanın döndüğü kabul edilince, bu, eskilerin bütün kozmografyasını altüst etti. Bu sistemi reddedip cisimlerin hareketi prensibine dayanan eski görüş üzerinde durmak mümkündü ama onu çürütmeden *Ptolemaios*¹ cisimlerini incelemeye devam etmek imkânsız görünüyordu. Yine de Copernic'in keşfinden sonra da *Ptolemaios* cisimleri daha uzun zaman incelenmeye devam etti.

839

Doğum ya da cinayet sayısının matematik yasalara tabi olduğu ve bazı coğrafi, siyasi ve ekonomik şartların bu veya şu yönetim biçimlerini belirlediği, nüfusla toprak arasındaki ilişkilerin halk hareketlerini doğurduğu kanıtlandığından beri tarihin dayandığı temeller esasından yıkıldı.

Yeni yasaları reddedip eski tarih görüşünü korumak mümkündü, fakat onları reddetmeden, herhalde, tarihsel olayları insanların özgür iradelerinin eseri olarak incelemeye devam etmek imkânsızdı. Zira bu ya da şu yönetim şekli, bu veya şu halk hareketi, bu veya şu coğrafi, etnografik veya ekonomik şartların sonucu olarak kurulmuş ve meydana gelmişse bize idare şeklini kurmuş veya halk hareketini uyandırmış gibi görünen insanların yönetimi, bir “neden” sayılamaz artık.

¹ Klaudios Ptolemaios, MS II. yüzyılda yaşamış ünlü astronom gökbilimci. *Almagest* adlı yapıtında gök cisimlerinin karmaşık hareketlerini inceledi ve dünyanın evrenin merkezi olduğunu açıkladı.

Öyleyken eski tarih, kendi prensipleriyle doğrudan doğruya çelişki halinde olan istatistik, coğrafya, siyasi ekonomi, karşılaştırmalı filoloji ve jeoloji yasalarıyla yan yana incelenmeye devam ediyor.

Doğa felsefesinde eski ve yeni görüşler arasındaki savaş uzun ve şiddetli oldu. Tanrıbilim eski görüşün koruyuculuğunu yaptı, yeni görüşü, vahyi yıkmakla suçladı. Ama gerçeklik üstün gelince tanrıbilim yeni temeli üzerine yine öyle sağlamca yerleşti.

Eski ve yeni tarih görüşleri arasındaki savaş şimdi de öyle uzun ve şiddetli oluyor, tanrıbilim yine eski görüşün koruyuculuğunu yapıyor, yeni görüşü vahyi yıkmakla suçluyor.

Birinci halde olduğu gibi ikincisinde de savaş her iki tarafta hırsları uyandırıyor, gerçeği boğuyor. Bir yandan yüzyılların yükselttiği bina için beslenen korku ve acıma duygusu; öbür yandan yıkma hırsı baş gösteriyor.

840 Doğa felsefesinin yeni gerçeğiyle savaştan insanlara, bu gerçekleri kabul etmekle Tanrı'ya, evrenin yaratılışına, Nun oğlu Yeşu'nun mucizelerine inançları yıkılıyor-muş gibi geliyordu. Copernic ve Newton yasalarını savunanlara, örneğin Voltaire'e astronomi yasaları dini yıkıyor gibi geliyor ve o, çekim yasalarını dine karşı bir silah olarak kullanıyordu.

Şimdi de aynı şekilde, öyle sanılıyor ki ruh, iyilik, kötülük kavramlarının ve bu kavramlar üzerinde yükselen tüm devlet ve kilise kurumlarının yıkılması için zorunluluk yasasının kabul edilmesi yeterlidir.

Şimdi de aynı şekilde, zamanında Voltaire gibi zorunluluk yasasının takdir görmemiş savunucuları da bu yasa-yı dine karşı bir silah olarak kullanıyorlar; oysa astronomide Copernic yasası gibi tarihte zorunluluk yasası da devlet ve kilise kurumlarının yükseldiği temeli yok etmek şöyle dursun, sağlamlaştırıyor.

O zaman astronomide olduğu gibi şimdi de tarih alanında tüm görüş ayrılıkları, görünür olaylara ölçü hizmetini gören mutlak birimin tanınması ya da tanınmaması

üzerinde temellenmiştir. Astronomide bu, dünyanın hareketsizliği; tarihte kişinin bağımsızlığı, özgürlüğüdür.

Nasıl astronomide dünyanın hareketini kabul etmenin güçlüğünü, onun hareketsizliğini ve aynı şekilde gezegenlerin hareketini düşünmekten vazgeçmek belirlemiştir, tarih için de kişinin mekân, zaman ve nedensellik yasalarına bağlılığını kabul etmenin güçlüğünü de onun kendi kişiliğinin bağımsızlığını doğrudan doğruya düşünmekten vazgeçmesi sağlar. Ama nasıl astronomide yeni tez, “Doğru, dünyanın hareketini biz duymuyoruz ama onun hareketsizliğini kabul etmekle saçmaya, hissetmediğimiz bir hareketi kabul etmekle ise yasalara varırız,” diyorsa, tarihte de yeni tez, “Doğru, bağımlılığımızı biz duymuyoruz ama özgürlüğümüzü kabul etmekle saçmaya, dış dünyaya, zamana, çeşitli nedenlere bağlılığımızı kabul etmekle ise yasalara varırız,” diyor.

Önce mekânın hareketsizliğini düşünmekten vazgeçmek, duymadığımız bir hareketi kabul etmek gerekiyor; burada yine aynı şekilde, varsayımsal bir özgürlükten vazgeçmek, duymadığımız bir bağımlılığı kabul etmek gerekiyor.

KLASİKLER

Tolstoy, bu kitapta anlatılan büyük tarihsel olayların yalnızca imparatorların ya da toplumları yönetenlerin iradeleriyle ortaya çıkmayacağını, bu tür gelişmelerin pek çok nedenlerin bir araya gelmesiyle gerçekleştiğini kanıtlamaya girişiyor romanının sonunda.

Elinizdeki çeviri, *Savaş ve Barış*'ın, dönemin Maarif Vekaleti'nin Zeki Baştımar'a ısmarladığı, 1943-49 yılları arasında yapılan eksiksiz çevirisi. Zeki Baştımar bu çeviriyi o sırada Bursa'da hapiste olan Nâzım Hikmet'le birlikte yaptığı halde, bilinen siyasî nedenlerle Nâzım'ın adı hiçbir zaman kitapta yer almadı. Bugün bu çeviriyi Baştımar ailesinin de isteği üzerine iki çevirmen adıyla yayımlanırken, metne, bugün için eskimiş ve anlaşılması güçleşmiş sözcüklerin yenileştirilmesi dışında dokunmamaya özen gösterildi; sadece ilk baskılardaki "Harb ve Sulh" yerine, eserin yıllardır alışılmış yeni adı *Savaş ve Barış* tercih edildi.